മംഗളോദയം

മംഗളോദയം

൧൦൮൩

൦ } മേടം { ലക്കം ൧

മംഗളം

സർവ്വജ്ഞനസർവ്വസംസാരസർവ്വസ്വം സർവ്വകാലവും
സർവ്വക്ഷേമങ്ങളുടെ സർവ്വമംഗളമംഗളം.

കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ.

പ്രസ്താവന.

ക്ഷേമത്തോടുകൂടി മംഗളോദയം രണ്ടാം വയസ്സിൽ പ്രവേശിക്കുകയായി. പോയ കൊല്ലത്തിലുണ്ടായ സുഖദുഃഖങ്ങളുടേയും പുതിയ കൊല്ലത്തിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള നിശ്ചയങ്ങളുടേയും ചുരുക്കവിവരം വായനക്കാരെ ധരിപ്പിക്കുവാൻ തക്ക അവസരം ഇതാണ്. അടിയന്തരത്തിന് ഇവിടെ വലിയ വട്ടങ്ങളൊന്നും കൂട്ടിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ തൽക്കാലം അധികമായൊന്നും പറയേണമെന്ന വിചാരിക്കുന്നില്ല.

മംഗളോദയത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം ഇക്കഴിഞ്ഞ കൊല്ലത്തിൽ എത്രത്തോളം സാധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന ചോദിക്കുന്നതായാൽ ആ ചോദ്യം അന്നന്ന് തങ്ങളോടും ചോദിച്ചേക്കാം. അതു നിർണ്ണയിപ്പാനുള്ള അധികാരം സഹൃദയന്മാരായ സുഹൃജ്ജനങ്ങൾക്കാണ്. ഉദ്ദേശ്യനിർവ്വഹണത്തിന് അനേകം സംഗതികൾ ആവശ്യമാണെങ്കിലും

പ്രധാനമായി വേണ്ടതു കാലഗുണം, ബന്ധുബലം, സമ്പത്ത് എന്നിവയാണല്ലോ. ഈ ത്രിഗുണങ്ങൾ ഒത്തുചേർന്നതു മൂന്നും അനുകൂലമാണെങ്കിൽ ഒട്ടുവിഷമത്തോടു താനേ അധീനമാവും, നേരേ മറിച്ച്, സമ്പത്തു സമ്പാദ്യമായിട്ടെന്നു ധാരാളമുണ്ടെങ്കിലും മറ്റു രണ്ടു ഗുണങ്ങളില്ലെങ്കിൽ ഉദ്ദിഷ്ടകാര്യം സാധിക്കുവാൻ പ്രയാസമുമാണ്. പ്രകൃതത്തിൽ, യൂറോപ്പിലെ മഹാ സമരം നിമിത്തം അച്ചടിപ്രമാണങ്ങളുള്ള വലിയ പത്രങ്ങളുടെ വരിക്കാരാലും തങ്ങളുടെ ഇടക്കെട്ടാൽ തീർന്നില്ല സാമാന്യങ്ങൾ കിട്ടാൻ ഞെരുക്കമാകയാലും പല അച്ചുകൂടങ്ങളുടേയും പത്രങ്ങളുടേയും മാസികകളുടേയും ജീവിതം തന്നെ സംശയസ്ഥാനത്തിൽപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തു കാലഗുണത്തെപ്പറ്റി സംസാരിപ്പാൻ ഭാവമില്ല. പറയാതിരിക്കയാണുത്തമം. ബന്ധുബലമാണെങ്കിൽ മംഗളോദയത്തിനു ധാരാളമുണ്ട്. കേരളത്തിൽ പേരുകേട്ടവരായ ഗ്രന്ഥകാരന്മാരും കവികളും ലേഖകന്മാരും മാന്യന്മാരും മറ്റും ഞങ്ങളുടെ ബന്ധുക്കളാണ്; അല്ലെങ്കിൽ ഞങ്ങൾ അവരുടെ ബന്ധുക്കളാണ്. അവരുടെയെല്ലാം അനുഗ്രഹം മംഗളോദയത്തിന്റെ മേൽ എപ്പോഴും ഉണ്ടെന്നാണു ഞങ്ങളുടെ വിശ്വാസവും. പക്ഷേ, അവരുടെ പ്രവൃത്തിയിലൂടെയുള്ള സാഹായ്യം വളരെക്കുറച്ചു മാത്രമേ ഞങ്ങൾക്കു സിദ്ധിക്കുന്നുള്ളുവെന്നു വ്യസനസമേതം പറയേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു. ഈ സ്ഥിതിക്കു മാസികയുടെ സാമ്പത്തികസ്ഥിതി എങ്ങിനെയിരിക്കുന്നു എന്നൂഹിക്കാമല്ലോ.

കേരളത്തിൽ എഴുതാവുന്നവരായ വിദ്വാന്മാർ വളരെയുണ്ട്; വർ പ്രായേണ എഴുതുന്ന ന്നവരാകട്ടെ അതിലും അ ന്നാൽ, അവരിൽ മിക്കവരും വരല്ല. ഈ വൈഷമ്യം ടി പാകമാക്കണമെങ്കിൽ സമുണ്ട്. ഒന്നാമത്, ഈ ജീവനത്തിനുകൂടി സഹാ ത്തിയായി വരണം. രണ്ടാ റിയുന്ന വിദ്വാന്മാരെ ക്കവിധം അത്യധികം മായില്ലെന്നും വരണം. ഇ ത്ത കാര്യം സാധിക്കുന്നത ത്തേത് എളുപ്പത്തിൽ സ ണ്. അതു സാധിക്കുന്നകാ ഴുതാവുന്ന ലേഖകന്മാരെ ത്തുന്നവരിൽ ചിലരുടെ പു ചിയ ലേഖനങ്ങൾ സമ്പാ 'ഉദ്ദാരം' നിവൃത്തിക്കുവാ ലെ മാസികാധിപന്മാർ ഇങ്ങിനെ മായാജാലവിദ്യ ളുള്ളതുമേ 'ഇക്കൂട്ടത്തെ' ത്ത കഴിപ്പാൻ കഴിയുവാ ണെങ്കിലേ സാധിക്കൂ. ഗു ഗുണാഗുണങ്ങളെ നോക്കി ത്ത പത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കണക്കുകയത്. ആ ഗു ഗുണദോഷങ്ങൾ തട്ടിക്കിഴി 'മംഗളോദയ'ത്തിനുള്ള ക കിൽ അതു മാത്രം ഞങ്ങൾ മതി. ഇത്രമാത്രമേ ഞങ്ങൾ കൊല്ലത്തെപ്പറ്റി പറയാനു

ഇനി മേലാലത്തെ റിയും ഒരു വാക്കു പറയാം.

ട്ടി ഇപ്പോൾ ഉത്തമരീതിയിൽ നടക്കുന്ന മാസികകളെക്കൊണ്ടു സിദ്ധിക്കാവുന്ന സംഗതികൾ വളരെയുണ്ട്. ഒന്നാമതു, സാഹിത്യത്തെസ്സംബന്ധിച്ചു തന്നെ പല കാര്യങ്ങളും മലയാളത്തിൽ ഇപ്പോൾ ചെയ്യേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. പഴയവയും പുതിയവയുമായ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ നിരൂപണം ചെയ്തു വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു വിജ്ഞാനവും വിശേഷാൽ വിനോദവും ഉണ്ടാക്കുന്നത് ഇന്നത്തെ ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത വിഷയങ്ങളിൽ ഒന്നാണ്. സർവ്വകലാശാല പരീക്ഷകൾക്കും മറ്റുമായി മലയാളസാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ പഠിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ആവശ്യമുള്ള അറിവുകളുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നതിൽ പല സഹായങ്ങളും ഇങ്ങനെത്തെ മാസികകളെക്കൊണ്ട് ഉണ്ടാവേണ്ടതുണ്ട്. ഗ്രന്ഥനിരൂപണം ചെയ്യുന്നതിൽ ശാസ്ത്രീയമായ രീതിയെ നിയമിച്ചും അനാവശ്യമായ പണ്ഡിതന്മാർക്ക് അധൈര്യവും പാമരന്മാർക്ക് ധൈര്യവും വർദ്ധിച്ചുവരുന്നതുകൊണ്ടുള്ള ദോഷങ്ങൾ ഇല്ലാതെ ഉത്തമഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഏതാനും കഥയൊക്കെ നിരൂപണം ചെയ്യാവുന്നതാണ്. രണ്ടാമതു, നവീനശാസ്ത്രങ്ങളെപ്പറ്റി പലതും ശാസ്ത്രസ്നേഹികൾ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഉൽകൃഷ്ടരീതിയിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യുന്നതിനു വേണ്ടുന്ന ശാസ്ത്രപുസ്തകങ്ങൾ സ്വദേശഭാഷകളിൽ തന്നെ നിർമ്മിക്കണമെന്നാണല്ലോ മാതൃഭാഷാഭിമാനികൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. കേരളഭാഷയ്ക്കു പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നതായ ഒരു സർവ്വകലാശാല വേണമെന്നുള്ള പുതിയ അഭിപ്രായം സാധിക്കണമെങ്കിൽ കേരളഭാഷയിൽ തന്നെ വേണ്ട ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുണ്ടാക്കേണ്ടി വരും. അതു ഇപ്പോഴല്ലെങ്കിൽ അടുത്തകാലത്തിൽ കൂടാതെ കഴിയുന്നതല്ല. ഈ കാര്യം കാലാന്തരത്തിലെങ്കിലും സാധിക്കുവാൻ ഇപ്പോഴത്തെ മാസികകളിലെഴുതുന്ന ശാസ്ത്രവിഷയമായ ലേഖനങ്ങൾ വളരെ സഹായിക്കാതിരിക്കയില്ല. ഇതുപോലെ, ചരിത്രവിഷയത്തിലുള്ള അനുസന്ധാനങ്ങൾ കണ്ടെത്തു പഴയതും പുതിയതുമായ ചരിത്രസംഗതികളെ യഥാർത്ഥരൂപത്തിൽ വിവരിക്ക, വ്യവസായസംബന്ധമായും മറ്റുമുള്ള കാര്യങ്ങളെ പ്രതിപാദിച്ചു പുതിയ ധനാഗമമാർഗ്ഗങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുക, മതസംബന്ധമായും സമുദായസംബന്ധമായുമുള്ള തർക്കങ്ങളെ നിരൂപണം ചെയ്തു ഐകമത്യമായി ചിന്ത്യമായ വിഷയങ്ങളെ തീരുമാനിക്കൽ മാസികകളെക്കൊണ്ടു സാധിക്കേണ്ടതും സാധിക്കാവുന്നതുമായിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പറഞ്ഞ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി വിശേഷാൽ ഒരുമിച്ചെഴുതിയും സരസമായി പ്രതിയും ഉപയോഗപ്രദമായ ലേഖനങ്ങൾ കഴിയുന്നേടത്തോളം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ ഞങ്ങൾ മുമ്പത്തെപ്പോലെ പുതിയ കൊല്ലത്തിലും പ്രത്യേകം മനസ്സിരുത്തുന്നതാണെന്നു മാത്രം ഇക്കാലം പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

ഇതുവരെയും ഞങ്ങളെ സഹായിച്ചിട്ടുള്ള ലേഖകന്മാർക്കും വരിക്കാർക്കും ഞങ്ങളുടെ ഹാർദ്ദമായ വന്ദനം പറഞ്ഞുകൊണ്ടും, അവരുടെയും അവരെപ്പോലെയുള്ള മറ്റു മഹാന്മാരുടെയും സഹകരണം കൂടിയും ഉണ്ടാവേണമെന്നപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടും, ഈ പുതിയ കൊല്ലത്തിൽ എല്ലാ സജ്ജനങ്ങൾക്കും മംഗളോദയം വരുവാൻ ആശംസിച്ചുകൊണ്ടും 'മംഗളോദയം' മാസിക ഇതാ - പത്താം വയസ്സിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു.

അഗ്നിപുരാണവും

സാഹിത്യശാസ്ത്രവും

'പുരാണം' എന്ന പദത്തിന് 'പഴയത്' എന്ന് അർത്ഥമാകുന്നു. പുരാണങ്ങൾ വൈദികസാഹിത്യത്തിന്റെ ഒരു ശാഖയായിരുന്നു എന്ന് അഥർവ്വവേദത്തിൽ പറയുന്നു. വേദവ്യാസ മഹർഷി തന്റെ ശിഷ്യന്മാരെ പുരാണം അഭ്യസിപ്പിച്ചു വന്നതായി മഹാഭാരതത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതിനു പുറമെ, ഹരിവംശത്തിൽ 'വായുപ്രോക്തമനുസ്മൃത്യ പുരാണം ഋഷിസംസ്തുതം' എന്ന പദ്യാർദ്ധത്തിൽ വായുപുരാണത്തിന്റെ സംഗതി വിളിച്ചുപറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങനെയാണെങ്കിലും, ഇപ്പോൾ പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്ന അഷ്ടാദശപുരാണങ്ങളോ വായുപുരാണം തന്നെയോ മഹാഭാരതകാലത്തുണ്ടായിരുന്നു എന്നൂഹിക്കുന്നതു സാഹസമായിരിക്കും. ഇന്നത്തെ വായുപുരാണത്തിൽ മഹാഭാരതത്തെപ്പറ്റി പറയുന്ന സ്ഥിതിക്ക് അത് അന്നുണ്ടായിരുന്നിരിക്കുവാനിടയില്ല. ഈ പുരാണങ്ങൾ എല്ലാം വേദവ്യാസമഹർഷിയുടെ കൃതികളാണെന്നു പറയുന്നതിനും അടിസ്ഥാനമില്ല. ഓരോരോ കാലത്ത് ഓരോ മഹർഷിമാർ പല കഥകളേയും ക്രോഡീകരിച്ച് ഈ വക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചു എന്ന് ഊഹിക്കുന്നതാണ് യുക്തിയുക്തമായിട്ടുള്ളത്. മഹാഭാഷ്യകാലത്തിൽ മഹാവിഷ്ണുവിന്റെയും ശ്രീപരമേശ്വരന്റെയും ആരാധനം അത്ര വത്തരത്തിൽ പ്രബലമാകാതിരുന്നതിനാൽ പതഞ്ജലി ജീവിച്ചിരുന്ന ക്രി. മു. രണ്ടാം ശതവർഷത്തിനിപ്പുറമാണ് ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ആവിർഭാവമെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്താം. ഭാമഹൻ, ദണ്ഡി മുതലായ പ്രാചീനസാഹിത്യാചാര്യന്മാരുടെ കാലമായ ക്രി. പി. ആറാം ശതവർഷത്തിനു മുമ്പാണ് ഇവയുടെ നിർമ്മിതി എന്നു സ്ഥാപിക്കുന്നതിലും വലിയ അസാംഗത്യമില്ല. അഷ്ടാദശപുരാണങ്ങൾ താഴെ കാണുന്ന ക്രമമനുസരിച്ച് ഉത്ഭവിച്ചതായാണ് അനുമാനിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. (1) ബ്രാഹ്മം (2) പാദ്മം (3) വിഷ്ണു (4) വായു (5) ഭാഗവതം (6) നാരദീയം (7) മാർക്കണ്ഡേയം (8) ആഗ്നി (9) ഭവിഷ്യം (10) ബ്രഹ്മവൈവർത്തം (11) ലിംഗം (12) വാരാഹം (13) സ്കാന്ദം (14) വാമനം (15) കൂർമ്മം (16) മാത്സ്യം (17) ഗാരുഡം (18) ബ്രഹ്മാണ്ഡം.

ഇവയിൽ അഗ്നിപുരാണത്തിനു പ്രകടമായുള്ള ഒരു വിശേഷം വ്യാകരണസംബന്ധമായും സാഹിത്യസംബന്ധമായും അനേകം പ്രമേയങ്ങൾ അതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. 'സർഗ്ഗശ്ച പ്രതിസർഗ്ഗശ്ച വംശോ മന്വന്തരാണി ച വംശാനുചരിതം ചൈവ പുരാണം പഞ്ചലക്ഷണം' എന്നു വായുപുരാണത്തിൽ പുരാണത്തിനു അഞ്ചു ലക്ഷണങ്ങൾ പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഈ അഞ്ചു സംഗതികൾ ഒഴികെ മറ്റൊന്നും അതിൽ വിവരിച്ചുകൂടെന്നുള്ളതിനു യാതൊരു വിധിയുമില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല, വായുപുരാണത്തിൽ തന്നെ നാട്യവിദ്യയെപ്പറ്റി പല രഹസ്യ

ങ്ങളും പ്രസ്താവിച്ചു കാണുന്നുണ്ട്. അഗ്നിപുരാണത്തിലും പഞ്ചലക്ഷണങ്ങളെക്കുറിച്ചു പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതിന്റെ നിർമ്മാതാവു വിദ്യയെ പരയെന്നും അപരയെന്നും രണ്ടു ശാഖയായി ഭാഗിച്ച് രണ്ടിന്റെയും വിവരണത്തിനായി ഉദ്യമിക്കുന്നു. പരവിദ്യ ആദ്ധ്യാത്മികവും അപരവിദ്യ ലൌകികവുമാണ്. അപരവിദ്യയിൽ ഋഗ്യജുസ്സാമാഥർവവേദങ്ങളും ശിക്ഷ, കല്പം, വ്യാകരണം, നിരുക്തം, ജ്യോതിസ്സ്, ഛന്ദസ്സ്; ഈ ആറു വേദാംഗങ്ങളും അഭിധാനം, മീമാംസ, ധർമ്മം, പുരാണം, ന്യായം, വൈദ്യകം, ഗാന്ധർവ്വം, ധനുർവ്വേദം, അർത്ഥശാസ്ത്രം എന്നിവയുമുൾപ്പെടും. പരവിദ്യ സാക്ഷാൽ ബ്രഹ്മജ്ഞാനം തന്നെയെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഈ രണ്ടു വക വിദ്യയേയും പററി പ്രതിപാദിക്കേണ്ടി വന്നതിനാൽ അഗ്നിപുരാണകാരനു പഞ്ചലക്ഷണങ്ങളെ പേരിനു മാത്രം കാണിച്ചുകൊണ്ടു അന്യവിഷയങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കേണ്ട ആവശ്യം നേരിട്ടു. അതിനാൽ ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മുക്കാൽ ഭാഗത്തിലധികവും പഞ്ചലക്ഷണങ്ങളിൽ പെടാത്ത പ്രമേയങ്ങൾകൊണ്ടുതന്നെയാണു കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നത്.

മുന്നൂററിമുപ്പത്താറാമദ്ധ്യായത്തിൽ അഗ്നിഭഗവാൻ ധനാധിപനോട് 'കാവ്യസ്യ നാടകാദേശ്ച അലങ്കാരാൻ വദാമ്യഹം' എന്നുള്ള പീഠികയോടുകൂടി കാവ്യലക്ഷണങ്ങൾ വിവരിക്കുവാനാരംഭിക്കുന്നു.

'നരത്വം ദുർല്ലഭം ലോകേ
വിദ്യാ തത്ര ച ദുർല്ലഭാ
കവിത്വം ദുർല്ലഭം തത്ര
ശക്തിസ്തത്ര ച ദുർല്ലഭാ
വ്യുത്പത്തിർദുർല്ലഭാ തത്ര
വിവേകസ്തത്ര ദുർല്ലഭഃ'

എന്ന ഭാഗത്തിൽനിന്നു ഏതെങ്കിലും ഒരു വിദ്യ സമ്പാദിക്കുന്നത് എത്ര പ്രയാസമാണെന്നും, അതിൽ തന്നെ കവിത്വം ലഭിക്കുന്നതിനു എത്ര ബുദ്ധിമുട്ടാണെന്നും വ്യക്തമാകുന്നു. കവികളിൽ തന്നെ വാസനയുള്ളവരേയും അവരുടെ ഇടയിൽ പഠിപ്പുള്ളവരേയും അവരിൽ ഒരു വിവേകമുള്ളവരേയും കണ്ടുകിട്ടാൻ വളരെ പ്രയാസമുണ്ടെന്നു ഇതിൽനിന്നു നാം ഗ്രഹിക്കുന്നു. വ്യക്തമായി അറിയത്തക്ക അർത്ഥത്തെ ബോധിപ്പിക്കുന്ന പദസമൂഹം (ഇഷ്ടാർത്ഥവ്യവച്ഛിന്നാ പദാവലി) വാക്യമെന്നു സംക്ഷിപ്തമായി പറയാം.

'കാവ്യം സ്ഫുടദലങ്കാരം
ഗുണവദ്ദോഷവർജ്ജിതം'

ഒരു കാവ്യമായാൽ അതിൽ അലങ്കാരം സ്പഷ്ടമായുണ്ടായിരിക്കണമെന്നു മാത്രമല്ല, ഗുണങ്ങളോടുകൂടിയതും ദോഷമില്ലാത്തതും ആയിരിക്കണം. ഈ നിർവ്വചനത്തിന്റെ സാധുത്വത്തെ സംബന്ധിച്ച് അനേകകാലികന്മാരായ ആചാര്യന്മാർക്കുള്ള ഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങളെ അപ്രകൃതമാകയാൽ ഇവിടെ വിവരിക്കുന്നില്ല. ഗദ്യം, പദ്യം, മിശ്രം, ഇങ്ങനെ കാവ്യം മൂന്നുവിധം. ഗദ്യത്തിൽ തന്നെ ചൂർണ്ണകം, ഉൽകലിക, വൃത്തഗന്ധി, ഇങ്ങനെ മൂന്നുവകഭേദങ്ങളുണ്ട്. ചൂർണ്ണകത്തിൽ സമാസം കുറഞ്ഞും ഉൽകലികയിൽ കൂടിയുമിരിക്കും. വൃത്തഗന്ധി ഒരു വൃത്തത്തെ ഓർക്കുമാറ് വൃത്തത്തോടടുത്തതായി തോന്നിപ്പിക്കുന്ന ഒരു വക ഗദ്യമാണ്. ഗദ്യകാവ്യങ്ങൾ അഞ്ചുവിധം. ആഖ്യായിക, കഥ, ഖണ്ഡകഥ, പരികഥ, കഥാനിക.

'കർത്തൃവംശപ്രശംസാ സ്യാ-
ത്തത്ര ഗദ്യേന വിസ്തരാൽ
കന്യാഹരണസംഗ്രാമ-
വിപ്രലംഭവിപത്തയഃ
ഭവന്തി യത്ര ദീപ്താശ്ച
രീതിവൃത്തിപ്രവൃത്തയഃ
ഉച്ഛ്വാസൈശ്ച പരിച്ഛേദോ
യത്ര യാ ചൂർണ്ണകോത്തരാ
വക്ത്രം വാപരവക്ത്രം വാ
യത്ര സാഖ്യായികാ സ്മൃതാ'.

ഇതിൽനിന്നു ഇവയുടെ വ്യത്യാസം കാണ്മാനുണ്ട്. ആധുനികർ ഗദ്യത്തിൽ ഒരു ശ്ലോകമുണ്ടായിരിക്കണം. കഥയും ആഖ്യായികയും കൂടിച്ചേർന്നുള്ളതു പരികഥയായി. ഇങ്ങനെ പല സംഗതികൾ പ്രസ്താവിച്ചതിനു മേൽ കവി പദ്യകാവ്യലക്ഷണം നിർവചിക്കുന്നു. നാലു പാദമുള്ളതു പദ്യം. അതു വൃത്തം, ജാതി എന്നു രണ്ടു വിധം. വൃത്തം അക്ഷരസംഖ്യകൊണ്ടു നിർണ്ണയിക്കപ്പെടുന്നത്. മാത്രകൾകൊണ്ടു ഗണിക്കപ്പെടുന്നതു ജാതി. വൃത്തം സമം, അർദ്ധസമം, വിഷമമെന്നു മൂന്നുവിധം. വൃത്തജ്ഞാനം കവികൾക്കു വളരെ ആവശ്യകമാണ്.

'സാ വിദ്യാ നൗസ്തിതീർഷൂണാം
ഗഭീരം കാവ്യസാഗരം'

മഹാകാവ്യത്തിനു അഗ്നിപുരാണത്തിൽ കാണുന്ന ലക്ഷണം താഴെ എഴുതുന്നതാണ്.

'സർഗ്ഗബന്ധോ മഹാകാവ്യ-
മാരബ്ധം സംസ്കൃതേന യൽ
താദാത്മ്യമജഹത്തത്ര
തത്സമം നാതിദുഷ്യതി
ഇതിഹാസകഥോദ്ഭൂത-
മിതരദ്വാ സദാശ്രയം
മന്ത്രദൂതപ്രയാണാജി-
നിയതം നാതിവിസ്തരം
* * * *
നഗരാർണ്ണവശൈലർത്തു-
ചന്ദ്രാർക്കാശ്രമപാദപൈഃ
ഉദ്യാനസലിലക്രീഡാ-
മധുപാനരതോത്സവൈഃ
ദൂതീവചനവിന്യാസൈ-
രസതീചരിതാത്ഭുതൈഃ
തമസാ മരുതാപ്യന്യൈ-
ർവിഭാവൈരതിനിർഭരൈഃ
സർവവൃത്തിപ്രവൃത്തം ച
സർവഭാവപ്രഭാവിതം
സർവരീതിരസൈഃ പുഷ്ടം
പുഷ്ടം ഗുണവിഭൂഷണൈഃ
അത ഏവ മഹാകാവ്യം
തത്കർത്താ ച മഹാകവിഃ

വാഗ്വൈദഗ്ദ്ധ്യമാണ് കാവ്യത്തിൽ പ്രധാനമെങ്കിലും അതിന്റെ ജീവൻ രസംതന്നെയാണ്.

മുന്നൂറ്റിമുപ്പത്തെട്ടാമത്തെ അദ്ധ്യായത്തിൽ കവി നാടകലക്ഷണത്തെ നിരൂപണം ചെയ്യുന്നു. നാടകം ഇരുപത്തേഴു മാതിരിയുണ്ട്. നാടകം, പ്രകരണം, ഡിമം, ഈഹാമൃഗം, സമവകാരം, പ്രഹസനം, വ്യായോഗം, ഭാണം, വീഥി, ത്രോടകം, നാടിക, സട്ടകം, ശില്പകം, കർണ്ണ, ദുർമ്മല്ലിക, പ്രസ്ഥാനം, ഭാണിക, ഭാണി, ഗോഷ്ഠി, ഹല്ലീശകം, കാവ്യം, ശ്രീഗദിതം, നാട്യരാസകം, രാസകം, ഉല്ലാപ്യകം, പ്രേംഖണം—രൂപകങ്ങൾക്കും ഉപരൂപകങ്ങൾക്കും തമ്മിൽ അഗ്നിപുരാണകാരൻ ഭേദം കല്പിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും രൂപകങ്ങളുടെ പേർ പറഞ്ഞതിനു മേലാണ് ഉ-

പരൂപകങ്ങളുടെ പേര് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നു കാണാവുന്നതാണ്. 'ഈവ്യാനത്തിലും ചില വ്യത്യാസങ്ങൾ കാണാതില്ലെന്നില്ല. നാന്ദിമുഖത്തിൽ ദേവതാനമസ്കാരം, ഗുരുസ്തുതി, ഗോബ്രാഹ്മണനൃപാദികളുടെ ആശീർവാദം ഇവ അടങ്ങിയിരിക്കും. നാന്ദ്യന്തത്തിൽ സൂത്രധാരൻ പ്രവേശിച്ച് കവിയുടെ ഗുരുക്കന്മാർ, വംശം, പൌരുഷം, ഇവയേയും കാവ്യത്തിന്റെ സംബന്ധാർത്ഥങ്ങളേയും വിവരിക്കും. നടിയോ വിദൂഷകനോ പാരിപാർശ്വികനോ സൂത്രധാരനുമായി സംഭാഷണം ചെയ്യും. ഇത്യാദി പല നിയമങ്ങളെയും പ്രതിപാദിച്ചും, പഞ്ചസന്ധികളെയും മറ്റും വിവരിച്ചും ഈ അദ്ധ്യായം സമാപിപ്പിക്കുന്നു.

മുന്നൂറ്റിമുപ്പത്തെട്ടാമദ്ധ്യായം ശൃംഗാരാദിരസനിരൂപണമാണ്. രസമെന്നാലെന്തെന്നുള്ളതിനു പുരാണകാരന്റെ ഉത്തരം താഴെ കാണുന്നതാണ്.

'അക്ഷരം പരമം ബ്രഹ്മ
സനാതനമജം വിഭും
വേദാന്തേഷു വദന്ത്യേകം
ചൈതന്യം ജ്യോതിരീശ്വരം
ആനന്ദസ്സഹജസ്തസ്യ
വ്യജ്യതേ സ കദാചന
വ്യക്തിസ്സാ തസ്യ ചൈതന്യ-
ചമൽകാരരസാഹ്വയാ'

ഏകദേശം ഇതേ തത്ത്വത്തെ തന്നെയാണ് വിശ്വനാഥനും സാഹിത്യദർപ്പണത്തിൽ,

'സത്വോദ്രേകാദഖണ്ഡസ്വ-
പ്രകാശാനന്ദചിന്മയഃ
വേദ്യാന്തരസ്പർശശൂന്യോ
ബ്രഹ്മാസ്വാദസഹോദരഃ
ലോകോത്തരചമൽകാര-
പ്രാണഃ കൈശ്ചിൽ പ്രമാതൃഭിഃ
സ്വാകാരവദഭിന്നത്വേ-
നായമാസ്വാദ്യതേ രസഃ'

എന്ന പദ്യങ്ങളിൽ പ്രതിബിംബിപ്പിക്കുന്നത്. ബ്രഹ്മത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ വികാരം അഹങ്കാരം. അതിൽനിന്ന് അഭിമാനവും അതിൽനിന്ന് രതിയും ജനിക്കുന്നു. രതി പരിപോഷത്തെ പ്രാപിക്കുമ്പോൾ ശൃംഗാരമായി പരിണമിക്കുന്നു. രാഗത്തിൽനിന്ന് ശൃംഗാരമെന്നതുപോലെ ക്രോധത്തിൽനിന്ന് രൗദ്രവും ഉത്സാഹത്തിൽനിന്ന് വീരവും ഉദ്വേഗ (സങ്കോചം)ത്തിൽനിന്ന് ബീഭത്സവും ജനിക്കുന്നു. ശൃംഗാരത്തിൽനിന്ന് ഹാസ്യവും രൗദ്രത്തിൽനിന്ന് കരുണവും വീരത്തിൽനിന്ന് അത്ഭുതവും ബീഭത്സത്തിൽനിന്ന് ഭയാനകവും ജനിക്കുന്നു. ആകയാൽ പ്രകൃത്യാ രസം നാലേ ഉള്ളൂ എന്ന് ഗ്രന്ഥകാരൻ സ്ഥാപിക്കുന്നു. ദാനം കൂടാതെയുള്ള ശ്രീ എന്നതുപോലെ രസമില്ലാതെയുള്ള വാക്ക് ശോഭിക്കുന്നില്ല. (ലക്ഷ്മീരിവ വിനാ ത്യാഗാന്ന വാണീ ഭാതി നീരസാ). കവിയെ അനുസരിച്ചു തന്നെയാണ് കാവ്യമിരിക്കുന്നത്.

'അപാരേ കാവ്യസംസാരേ
കവിരേവ പ്രജാപതിഃ
യഥാസ്മൈ രോചതേ വിശ്വം
തഥേദം പരിവർത്തതേ
ശൃംഗാരീ ചേൽ കവിഃ കാവ്യേ
ജാതം രസമയം ജഗൽ
സ ചേൽ കവിർവീതരാഗോ
നീരസം വ്യക്തമേവ തൽ'

ഇതു കഴിഞ്ഞു കവി വിഭാവാനുഭാവവ്യഭിചാരികളെ വിവരിച്ച്, അനന്തരം നായ-

കലകളെന്നിവയെ നിരൂപണം ചെയ്യുന്നു.

മുന്നൂറിമുപ്പത്തൊൻപതാമദ്ധ്യായം രീതിനിരൂപണമാണ്. രീതി നാലു വിധം: പാഞ്ചാലി, ഗൌഡി, വൈദർഭി, ലാടി. ആരഭടാദിവൃത്തി: അതും നാലു വിധം. ഭാരതി, ആരഭടി, കൈശികി, സാത്വതി. അടുത്ത അദ്ധ്യായം നൃത്താദിയുള്ള അംഗകർമ്മങ്ങളുടെ നിരൂപണമാണ്. ലീല, വിലാസം, വിച്ഛിത്തി, വിഭ്രമം, കിലകിഞ്ചിതം, മോട്ടായിതം, കുട്ടമിതം, ബിബ്ബോകം, ലളിതം, വിഹൃതം, ക്രീഡിതം, കേളി ഇങ്ങനെ അംഗകർമ്മം പന്ത്രണ്ടു വിധം. ശിരസ്സുകൊണ്ടു പതിമൂന്നും പുരികംകൊണ്ടു ഏഴും കണ്ണുകൊണ്ടു മൂന്നും കൃഷ്ണദിരികൊണ്ടു ഒമ്പതും മൂക്കുകൊണ്ടു ആറും ശ്വാസംകൊണ്ടു ഒമ്പതും ചുണ്ടുകൊണ്ടു ആറും താടികൊണ്ടു ഏഴും മുഖംകൊണ്ടു ആറും കഴുത്തുകൊണ്ടു ഒമ്പതും വിധിത്ത കൈകൊണ്ടു ഇരുപത്തിനാലും കൂടിയ കൈകൊണ്ടു പതിമൂന്നും മാറിടംകൊണ്ടു അഞ്ചും വയറുകൊണ്ടു മൂന്നും പാർശ്വംകൊണ്ടു അഞ്ചും തുടകൊണ്ടു അഞ്ചും പാദംകൊണ്ടു അനേകവിധവും കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യേണമിങ്ങനെ കവി പറയുന്നു.

അടുത്ത അദ്ധ്യായം അഭിനയാദിനിരൂപണം: ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ രസഭേദങ്ങളെ ഉപപാദിക്കുന്നുണ്ട്. പിന്നെ അലങ്കാരപ്രകരണമായി.

'കാവ്യശോഭാകരാൻ ധർമ്മാ-
നലങ്കാരാൻ പ്രചക്ഷതേ
അലങ്കരിഷ്ണവസ്തേ ച
ശബ്ദമർത്ഥമുഭൌ ത്രിധാ'

വ്യുൽപത്ത്യാദികൊണ്ടു ശബ്ദത്തെ അലങ്കരിക്കുന്നതു ശബ്ദാലങ്കാരം. അതു ഛായ, മുദ്ര, ഉക്തി, യുക്തി, ഗുംഫന, വാകോവാക്യം, അനുപ്രാസം, ചിത്രം, ദുഷ്കരം ഇങ്ങനെ ഒമ്പതു വിധം. മറ്റൊരാളിന്റെ സംസാരിക്കുന്നതിന്റെ മാതിരി പിടിച്ചു പറയുന്നതു ഛായോക്തി. അതു ലോകോക്തി, ഛേകോക്തി, അർഭകോക്തി, മത്തോക്തി ഇങ്ങനെ നാലു വിധം. ഛേകന്മാർ എന്നാൽ വിദഗ്ദ്ധന്മാർ. വൈദഗ്ദ്ധ്യമെന്നതു കലകളിൽ നിപുണമായ ബുദ്ധി. കൊച്ചു പറയുന്ന കവിതയാണ് അർഭകോക്തിയെന്നു പറയുന്നത്. മത്തരും ഭ്രാന്തന്മാരും പുലമ്പുമാറുള്ളതു മത്തോക്തി (കള്ളുകുടിയന്റെ വാക്ക്). അഭിപ്രായവിശേഷംകൊണ്ടു കവി തന്റെ ശക്തിയെ പ്രകടിപ്പിക്കുമ്പോൾ മുദ്രോക്തിയായി. ഇതിൽ ശയ്യാദികളുണ്ട് എന്ന് അഗ്നിപുരാണകാരന്റെ മതം. ഇങ്ങനെയുള്ള വിവരണങ്ങളെല്ലാം ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ മുന്നൂറ്റിനാല്പത്തിരണ്ടാമദ്ധ്യായത്തിൽ അനുപ്രാസങ്ങളെക്കുറിച്ചു പ്രതിപാദിക്കുന്നു. വൃത്ത്യനുപ്രാസം അഞ്ചുവിധം: മധുരം, ലളിതം, പ്രൗഢം, ഭദ്രം, പരുഷം. യമകവും അനുപ്രാസത്തിൽ തന്നെ ഉൾപ്പെടുന്നു.

'ഗോഷ്ഠ്യാം കുതൂഹലാദ്ധ്യായി
വാഗ്ബന്ധശ്ചിത്രമുച്യതേ.'

ഇതു ചിത്രം ഏഴു വിധം. പ്രശ്നം, പ്രഹേളിക, ഗുപ്തം, ച്യുതം, ദത്തം, ച്യുതദത്തം, സമസ്യ. ഖഡ്ഗബന്ധാദി ചിത്രത്തിൽ ദുഷ്കരത്തിലടങ്ങപ്പെടുന്നു എന്നു ഇവിടെ പ്രത്യേകം വക്തവ്യമാണ്. ദുഷ്കരത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഗ്രന്ഥകാരമതം താഴെ ഉദ്ധരിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

'ദുഃഖേന കൃതമത്യർത്ഥം
കവിസാമർത്ഥ്യസൂചകം
ദുഷ്കരം നീരസത്വേപി
വിദഗ്ദ്ധാനാം മഹോത്സവഃ'

മാന്യവും തന്നെ. നീരസമായാലും പത്മാദിബന്ധങ്ങൾ വിശേഷമായ് ചമഹോത്സവമാണെന്നതിനു സംശയമുണ്ടോ? നിയമംകൊണ്ടും വികല്പംകൊണ്ടും ബന്ധംകൊണ്ടും ഉള്ളതും മൂന്നു വിധത്തിൽ വരാം. ആവശ്യമുള്ള ദിക്കിൽ പ്രതിഷേധ അനുസരിച്ചു വർണ്ണങ്ങൾ വിനിവേശിപ്പിക്കുന്നതു നിയമം. അനുലോമപ്രതിലോമസാമ്യം തന്നെ വികല്പം.

'അനേകധാ വൃത്തവർണ്ണ-
വിന്യാസൈഃ ശില്പകല്പനാ
തത്തൽപ്രസിദ്ധവസ്തൂനാം
ബന്ധ ഇത്യഭിധീയതേ.'

പിന്നീടു ഗോമൂത്രികാസർവ്വതോഭദ്രാദിബന്ധങ്ങളുടെ സ്വരൂപത്തെ കവി ഉല്ലേഖമായി നിരൂപണം ചെയ്യുന്നു. പല ബന്ധങ്ങളെയും വിവരിച്ച് ഒടുവിൽ—

'ഏതേ ബന്ധാ ദിശാമാത്രേ
ണ്യേവം ശേഷാസ്സ്വയമൂഹ്യതാം'

എന്നു വാസനക്കാരുടെ ഉപയോഗത്തിനായി ബാക്കി ഭാഗം വിട്ടുകൊടുത്തു മുന്നൂറ്റിനാല്പത്തിരണ്ടാമദ്ധ്യായത്തിൽ അർത്ഥാലങ്കാരപ്രകരണത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു.

'അലങ്കരണമർത്ഥാനാ-
മർത്ഥാലങ്കാര ഇഷ്യതേ
തം വിനാ ശബ്ദസൗന്ദര്യ-
മപി നാസ്തി മനോഹരം
അർത്ഥാലങ്കാരരഹിതാ
വിധവേവ സരസ്വതീ.'

ഇത്യാദി പീഠികയോടുകൂടി ഉപമാദ്യലങ്കാരങ്ങളെ സ്ഥൂലമായി വിവരിച്ചതിനുശേഷം ശബ്ദാർത്ഥങ്ങളെ ഒന്നുപോലെ വിനിവേശിക്കുന്ന ചില അലങ്കാരങ്ങളെപ്പറ്റി അടുത്ത അദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ഈ അലങ്കാരങ്ങളുടെ സ്വഭാവം താഴെ കാണുന്ന മാതിരിയിലാണ്.

'ശബ്ദാർത്ഥയോരലങ്കാരോ
ദ്വാവലങ്കുരുതേ സമം
ഏകത്ര നിഹിതോ ഹാരഃ
സ്തനം ഗ്രീവാമിവ സ്ത്രിയഃ'

ഒരു സ്ഥലത്തണിയുന്ന മുത്തുമാല പൂണുന്ന ഒരു സുന്ദരിയുടെ കണ്ഠത്തിനും സ്തനത്തിനും ഒന്നുപോലെ ഭൂഷണമായിത്തീരുന്നപോലെ, അങ്ങനെ ഈ അലങ്കാരങ്ങളും ശബ്ദത്തെയും അർത്ഥത്തെയും ഒന്നുപോലെ അലങ്കരിക്കുന്നു. ഇവ പ്രശസ്തി, കാന്തി, ഔചിത്യം, സംക്ഷേപം, യാവദർത്ഥത, അഭിവ്യക്തി ഇങ്ങനെ ആറു വിധം.

മുന്നൂറ്റിനാല്പത്തിനാലാമദ്ധ്യായം കാവ്യഗുണങ്ങളുടെയും മുന്നൂറ്റിനാല്പത്തഞ്ചാമദ്ധ്യായം കാവ്യദോഷങ്ങളുടെയും നിരൂപണത്തിനായി വിനിയോഗിക്കപ്പെടുന്നു.

'അലങ്കൃതമപി പ്രീത്യൈ
ന കാവ്യം നിർഗ്ഗുണം ഭവേൽ
വപുഷ്യലളിതേ സ്ത്രീണാം
ഹാരോ ഭാരായതേ പരം
യഃ കാവ്യേ മഹതീം ഛായാ-
മനുഗൃഹ്ണാത്യസൗ ഗുണഃ'

കാവ്യത്തിനു ശോഭയെ നൽകുന്നതു ഗുണം. അതില്ലെങ്കിൽ അലങ്കാരംകൊണ്ടും പ്രയോജനമില്ല. വിരൂപമായ ശരീരത്തിൽ ഹാരംകൊണ്ട് എന്തു ഭംഗിയാണ് വരാനുപോകുന്നത്? ശബ്ദാർത്ഥഗുണാദികളെ പ്രതിപാദിച്ചതിനുശേഷം ദോഷത്തിലേക്കു കടക്കുന്നു.

'ഉദ്വേഗജനകോ ദോഷഃ
സഭ്യാനാം സ ച സപ്തധാ
വക്തൃവാചകവാച്യാനാ-
മേകദ്വിത്രിനിയോഗതഃ'

കേൾക്കുന്ന സഹൃദയന്മാൎക്ക് ഉദ്വേഗത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതു ദോഷം. അതു് ഏഴുവിധം. വക്താവു കവി തന്നെ. കവികൾക്കു ദോഷം പദവിധത്തിൽ വരാം. സവിഹാനൻ(സംശയാത്മാവ്), അവിനീതൻ, അജ്ഞൻ, ജ്ഞാതാവ് ഇങ്ങനെയുള്ള കവികളെക്കൊണ്ടു നാലുവിധത്തിൽ ദോഷം വരാവുന്നതാണെന്നു മുനി പറയുന്നു.

ഇങ്ങനെ പതിനേഴാമദ്ധ്യായത്തിൽ ഒരു കവിത്തരം സംഹിതപ്പെണം അഗ്നിപുരാണകൎത്താവു നമുക്കു സമ്പാദിച്ചുതന്നിട്ടുണ്ട്. അതിനു മുൻപു മനുശാസ്ത്രത്തെയും അതുകഴിഞ്ഞ് അഭിധാനം ഏകാക്ഷരം, വ്യാകരണം, കോശം മുതലായ വിഷയങ്ങളേയും ലളിതമായ രീതിയിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നതു ശകലങ്ങളായിരിക്കുന്നു.

'ഉപദേശഗ്രഹണം
ദ്വിജേനാസികാ
ആദിവർണ്ണോഗ്രാഹ്യമാണോ.
പൃഥഗ്ഭ്രാന്താസമൈവള.'

എന്നും മറ്റും പാണിനിസൂത്രങ്ങളെ കാരികകളാക്കി എഴുതിക്കൊണ്ടുപോയിരിക്കുന്ന വ്യാകരണാദ്ധ്യായങ്ങൾ വായിച്ചുനോക്കാൻ പ്രത്യേകിച്ചു രസമുണ്ട്. ആകപ്പാടെ അഗ്നിപുരാണം സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിന്റെ ഒരു അമൂല്യമായ മൂലധനമെന്നു പറയുന്നതിൽ പക്ഷാന്തരത്തിന് അവകാശമുണ്ടാകുന്നതല്ല. അനന്തരകാലികന്മാരായ ഭാമഹൻ, ദണ്ഡി, വാമനൻ, ആനന്ദവൎദ്ധനൻ, രുദ്രടൻ, മമ്മടഭട്ടൻ, വിശ്വനാഥകവിരാജൻ, ജഗന്നാഥപണ്ഡിതൻ മുതൽപേർ എല്ലാം ഓരോ വിധത്തിൽ മാന്യന്മാരാണെങ്കിലും അവരുടെ സൂക്തികൾ ഈ സാഹിത്യശാസ്ത്രമാതൃദേശിയുടെ 'വാഗംഗതല്പരിപാടലക്ഷ്മി'യെ മാത്രമാണ് ഭരിക്കുന്നതെന്നുള്ളതു സഹൃദയന്മാരാൽ സൎവ്വദാ സ്മരണീയമാണ്.

ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വരയ്യർ എം. എ., ബി. എൽ., എം. ആർ. എ. എസ്.

'കബൂലിവാല.'*

(ഒരു ചെറുകഥ)

അഞ്ചു വയസ്സു പ്രായമുണ്ടായിരുന്ന എന്റെ മകൾ 'മിനി' എപ്പോഴും എന്തെങ്കിലും സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. അവൾക്കു് അതുകൂടാതെ കഴികയില്ല. അവളുടെ ആയുസ്സിൽ ഒരിക്കലും ഒരു നിമിഷം പോലും മൗനം ഭജിച്ചിട്ടില്ലെന്നാണ് എ

* ഈ കഥ രവീന്ദ്രനാഥടാഗോർ എഴുതിയിട്ടുള്ളതാണ്. 'കബൂലിവാല' എന്ന വാക്കിനു 'കബൂൾരാജ്യത്തുകാരൻ' എന്നർത്ഥം. 'കല്ക്കത്താ' 'ബോംബായ്' എന്നവ മാതിരി ഇംഗ്ലീഷിൽ സമ്പ്രദായപ്രകാരം 'കബൂലിവാല' എന്നു ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. 'കബൂൾകാരൻ' എന്നു പറയുന്നതിനു പകരം 'കബൂലിവാല' എന്നു തന്നെ തൎജ്ജമയിൽ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ആകൃതിയിലും പ്രകൃതിയിലും കഥാനായകനെ സൂചിപ്പിക്കുവാൻ ചിലേടത്തു കബൂലിവാല എന്നതിനു പകരം 'പഠാൻ' എന്ന പദം ഞാൻ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടു.

ന്റെ വിശ്വാസം. അവളുടെ അമ്മയ്ക്ക് അത് അശേഷം ഇഷ്ടമായിരുന്നില്ല. അവർ അവളെ പലപ്പോഴും താക്കീതു ചെയ്യാറുണ്ട്. പക്ഷേ, എനിക്ക് അതിനു മനസ്സു വന്നില്ല. 'മിനി'യെ നിശ്ശബ്ദയായി കാണുന്നതു വളരെ അസാധാരണമായിരുന്നതുകൊണ്ട് അവൾ മിണ്ടാതിരിക്കുന്നതു കണ്ടാൽ എനിക്കു സഹിക്കില്ല. അതുകൊണ്ടു ഞാൻ തന്നെ അവളോടു സംസാരിക്കുന്നതെല്ലാം വളരെ ചൊടിയോടുകൂടിയായിരുന്നു.

ഉദാഹരണമായി, ഞാൻ ഒരു ദിവസം എന്റെ മുറിക്കകത്തു തനിച്ചിരുന്നു ഞാൻ അന്ന് എഴുതിവന്നിരുന്ന ഒരു നോവലിന്റെ പതിനേഴാമത്തെ അദ്ധ്യായം ബദ്ധപ്പെട്ട് എഴുതിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ 'മിനി' ആരും കാണാതെ എന്റെ മുറിക്കകത്തു പ്രവേശിച്ച് എന്റെ കയ്യു പിടിച്ചു എന്നോട് ഇപ്രകാരം ചോദിച്ചു: 'നമ്മുടെ പടിക്കാവൽക്കാരനായ 'രാമദയാൽ' 'കാക്ക' എന്നു പറയുന്നതിനു പകരം 'കാക്' എന്നു പറയുന്നു. അയാൾക്ക് ഒന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാ, ഉവ്വോ?'

ഈ വാക്കുകളുടെ ഉച്ചാരണത്തിൽ ഉള്ള വ്യത്യാസത്തെക്കുറിച്ചു ഞാൻ അവളെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കുവാൻ ആരംഭിച്ചപ്പോഴേക്കും അവൾ ബദ്ധധൃതിയായി മറ്റൊരു വിഷയത്തിലേക്കു ചാടി അതിനെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. 'ഭോല പറയാ അതു ആകാശത്തിൽ മേഘങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഒരു ആനയുണ്ടെന്ന്. അതു അതിന്റെ തുമ്പിക്കയ്യിൽക്കൂടി വെള്ളം കളിക്കുന്നതാണത്രെ മഴ. ഇതു ശരിയാണോ അച്ഛാ?'

ഈ ചോദ്യത്തിനു തക്കതായ ഒരു സമാധാനം പറയുവാൻ ഞാൻ ആലോചിക്കുന്നതിന്നിടയ്ക്ക് അവൾ വീണ്ടും മറ്റൊരു സംഗതിയെക്കുറിച്ചു സംസാരിച്ചു തുടങ്ങി. 'ആട്ടെ അച്ഛാ, അമ്മയും അച്ഛനും തമ്മിൽ എന്താ ചാർച്ച?' എന്നായിരുന്നു അവളുടെ പിന്നത്തെ ചോദ്യം.

'എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ചെറിയ സഹോദരി' എന്നു ഞാൻ തന്നെത്താൻ അറിയാതെ പതുക്കെ പറഞ്ഞു എങ്കിലും ഗൌരവം നടിച്ച് ഒരു വിധത്തിൽ 'മിനി, നീ പോയി 'ഭോല'യോടുകൂടി കളിച്ചോളൂ. എനിക്കു ജോലിത്തിരക്കുണ്ട്' എന്നു പറഞ്ഞു അവളെ അകലെ മാറ്റി നിർത്തി.

എന്റെ മുറിയുടെ ജനവാതിൽ വെട്ടുവഴിക്കു നേരെ ആയിരുന്നു. കുട്ടി എന്റെ മേശയ്ക്കടുത്തു ചുവട്ടിൽ എന്റെ കാലിനു സമീപം ഇരുന്നു. അവൾ അവളുടെ മുട്ടിന്മേൽ താളം പിടിച്ചുംകൊണ്ട് അവിടെ ഇരുന്നു കളിച്ചിരുന്നു. ഞാൻ അത്ര ജാഗ്രതയായി നോവലിന്റെ പതിനേഴാമത്തെ അദ്ധ്യായം എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്നു. കഥയിലെ നായകൻ 'പ്രതാപസിംഹൻ' നായികയായ 'കാഞ്ചനലത'യെ വാരിയെടുത്തു [illegible] കൂടി കൊട്ടാരത്തിന്റെ മൂന്നാമത്തെ നിലയിൽനിന്നു ജനവാതിലിൽക്കൂടി പുറത്തു ചാടുവാൻ ഭാവിക്കുന്ന ഒരു ഘട്ടമാണ് ഞാൻ എഴുതിയിരുന്നത്. പെട്ടെന്നു മിനി അവളുടെ കളി നിർത്തി എഴുന്നേറ്റ് ഓടി ജനാലിക്കരികിൽ എത്തി, 'കബൂളിവാല, കബൂളിവാല' എന്നു പറഞ്ഞു വിളിച്ചു കരയുവാൻ തുടങ്ങി. പുറത്തു ചുവട്ടിൽ വഴിയിൽക്കൂടി ഒരു കബൂളിവാല പതുക്കെ അയാളുടെ വ

ഴിക്ക പോകുന്നുണ്ടായിരുന്നു. പൊടി പിടിച്ചു നരച്ച അഴുക്കായ ഒരു ഉടുപ്പും — അയാളുടെ രാജ്യക്കാർ സാധാരണ ധരിക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള ഒരു ഉടുപ്പ് — വളരെ വലിയതായ ഒരു തലപ്പാവും അയാൾ ധരിച്ചിരുന്നു. അയാളുടെ തോളിൽ ഒരു മാറാപ്പും, കയ്യിൽ ഒരു പെട്ടിയിൽ കുറെ മുന്തിരിങ്ങയും ഉണ്ടായിരുന്നു.

അയാളെ കണ്ടപ്പോൾ എന്റെ മകൾക്കുണ്ടായ വികാരങ്ങൾ എന്തെല്ലാമായിരുന്നു എന്നു പറയുവാൻ എനിക്കു സാധിക്കയില്ല. അവൾ അയാളെ, എന്തായാലും, ഉറക്കെ വിളിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അയാൾ വിളി കേട്ടു അകത്തു കേറിവരുമെന്നും എന്റെ നോവലിന്റെ പതിനേഴാമത്തെ അദ്ധ്യായം പൂർത്തിയാക്കുവാൻ സാധിക്കാതെ വരുമെന്നും ഞാൻ ഭയപ്പെട്ടു. ആ സമയത്തുതന്നെ ആ ലാടൻ തിരിഞ്ഞുനിന്നു മേല്പോട്ടേ എന്റെ കുട്ടിയുടെ നേരെ നോക്കി. അയാൾ തന്റെ നേരെ തിരിച്ചു നോക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ കുട്ടി വളരെ ഭയപ്പെട്ടു അമ്മയുടെ അടുക്കൽ ചെന്നു ശരണം പ്രാപിക്കുന്നതിന്നു പരിഭ്രമിച്ചു ഓടിപ്പോയി. അയാളുടെ തോളിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന വലിയ മാറാപ്പിൽ അവളെപ്പോലെ ഉള്ള രണ്ടോ മൂന്നോ ചെറിയ കുട്ടികളെ പിടിച്ചു കെട്ടിവെച്ചിട്ടുണ്ടെന്നായിരുന്നു അവളുടെ വിശ്വാസം. ഇതിന്നിടയ്ക്കു കബൂളിവാല എന്റെ പടിക്കലേക്കു കടന്നു ചിരിച്ചുംകൊണ്ടു എന്നെ അഭിവാദ്യം ചെയ്തു.

എന്റെ നോവലിലെ നായകനെ വല്ലാത്ത ഒരു അപകടസ്ഥിതിയിൽ ആക്കിയിരുന്നു ഞാൻ കൊണ്ടുനിർത്തിയിരുന്നതെങ്കിലും, ആ ലാടനെ കുട്ടി വിളിച്ചുവരുത്തിയതുകൊണ്ട് അയാളോടു വല്ല സാമാനവും വാങ്ങിക്കുകയാണെന്നാണ് എനിക്ക് ആദ്യം തോന്നിയത്. അതുപ്രകാരം ഞാൻ അയാളോടു ചില ചില്ലറ സാമാനങ്ങൾ വാങ്ങി, കാബൂൾരാജ്യകാര്യങ്ങളെയും ഇംഗ്ലീഷുഗവർമ്മെണ്ടും റഷ്യാഗവർമ്മെണ്ടും ഇന്ത്യയുടെ വടക്കുപടിഞ്ഞാറെ അതിർത്തിസ്ഥലങ്ങളിൽ അനുസരിച്ചുവരുന്ന നയങ്ങളെയും കുറിച്ച് ലാടനോടു സംസാരിച്ചുംകൊണ്ടിരുന്നു.

എല്ലാം കഴിഞ്ഞു വിട്ടുപിരിയാറായപ്പോൾ അയാൾ എന്നോട് 'ബാബ്ബൂ, ആ ചെറിയ കുട്ടി എവിടെ, സാർ?' എന്നു ചോദിച്ചു. മിനിയുടെ പേടി തീർക്കേണ്ടതു ആവശ്യമാണെന്നു എനിക്കു തോന്നുകയാൽ ഞാൻ അവളെ പുറത്തു കൊണ്ടുവരുവിച്ചു. അവൾ എന്റെ കസേരയുടെ അടുക്കൽ ആ ലാടനെയും അവന്റെ മാറാപ്പിനെയും സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിക്കൊണ്ടു നിന്നതേയുള്ളു. അയാൾ കുറെ അണ്ടിപ്പരിപ്പും കാരക്കയും നീട്ടി കാണിച്ചു എങ്കിലും അതുകൊണ്ടു അവളുടെ സംശയവും ഭയവും പൂർവ്വാധികം വർദ്ധിച്ചു് അവൾ എന്റെ അടുക്കൽ അധികം ചേർന്നു നിന്നതേയുള്ളു.

മിനിയും ആ 'കബൂളിവാലയും' തമ്മിലുണ്ടായ ആദ്യത്തെ കൂടിക്കാഴ്ച ഇങ്ങിനെ കഴിഞ്ഞു.

കുറച്ചു ദിവസങ്ങൾക്കുശേഷം ഒരിക്കൽ ഞാൻ എന്റെ വീട്ടിൽനിന്നു പുറത്തിറങ്ങുമ്പോൾ വാതിലിന്നടുത്ത് ഒരു ബെഞ്ചിന്മേൽ മിനി ഇരിക്കുന്നു; അവളുടെ കാൽക്കൽ നിലത്തിരിക്കുന്ന ആ വലി

യ കബൂലിവാലയോടു പലതും രസമായി സംസാരിക്കുന്നതും പൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്നതും കണ്ടു ഞാൻ സ്തംഭിച്ചുനിന്നുപോയി. ആ കുട്ടിയുടെ ഓരോ വാക്കുകളും അയാൾ അത്യന്തം ശ്രദ്ധയോടും കൗതുകത്തോടും കൂടി കേൾക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവളുടെ അച്ഛനെ കൂടാതെ ഇത്ര നല്ല ഒരു ശ്രോതാവിനെ അവൾ അവളുടെ ജീവകാലത്തു മറ്റെങ്ങും കണ്ടിട്ടില്ല. അവളുടെ സാരിയുടെ മടിക്കുത്തിൽ നിറച്ച് അവളുടെ അതിഥി സമ്മാനിച്ചതായ അണ്ടിപ്പരിപ്പും കാരക്കായും ഉണ്ടായിരുന്നു. 'ഞാൻ എന്തിനാണ് ഇതെല്ലാം അവൾക്കു കൊടുത്തത്' എന്നു ഞാൻ അയാളോടു ചോദിക്കുകയും കുപ്പായക്കീശയിൽനിന്നു ഒരു എട്ടണനാണ്യം എടുത്തു അയാൾക്കു കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. അയാൾ യാതൊരു മടിയും കൂടാതെ അതു സ്വീകരിച്ചു.

കഷ്ടം! ഏകദേശം ഒരു മണിക്കൂറു കഴിഞ്ഞു ഞാൻ വീട്ടിൽ മടങ്ങി എത്തിയപ്പോൾ, ആ എട്ടണ നാണയത്തിന്റെ ഇരട്ടി വിലയുള്ള ലഹള ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നതായി എനിക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടു. ആ പഠാൻ ആ എട്ടണയും മിനിക്കുതന്നെ സമ്മാനിച്ചു. മിനിയുടെ അമ്മ അവളുടെ കയ്യിൽ അതു കണ്ടെത്തി 'നിനക്ക് ആ എട്ടണ എവിടെനിന്നു കിട്ടി' എന്നു ദേഷ്യപ്പെട്ടു ചോദിച്ചു.

'എനിക്കു ആ കബൂലിവാല തന്നതാണ്' എന്നു മിനി സന്തോഷത്തോടുകൂടി മറുപടി പറഞ്ഞു.

'കബൂലിവാലയോ!' എന്ന് അമ്മ കോപവും അത്ഭുതവും സഹിക്കവയ്യാതെ വീണ്ടും ചോദിച്ചു. 'എന്റെ മിനി! നീ അത് അയാളോടു എന്തിന വാങ്ങി.'

ഇത്ര ആയപ്പോഴേക്കും ഞാൻ കേറിച്ചെന്നു. അതു കാരണം പിന്നീടുണ്ടായേക്കാമായിരുന്ന അപകടത്തിൽനിന്നു എന്റെ മകൾക്കു രക്ഷ കിട്ടി. ഞാൻ ആ കാര്യത്തെക്കുറിച്ചു സാവധാനമായി അന്വേഷണങ്ങൾ നടത്തി.

മിനിയും പഠാനും തമ്മിൽ സംസാരിച്ചതു ഒന്നുരണ്ടു പ്രാവശ്യമൊന്നുമല്ലെന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. ഇതുവരെ മിനിക്കുണ്ടായിരുന്ന പേടിയെല്ലാം സൂത്രത്തിൽ കുറെ അണ്ടിപ്പരിപ്പും കാരക്കായും കൊടുത്തു ആ പഠാൻ ഇല്ലാതാക്കി. അതിൽ പിന്നെ അവർ രണ്ടുപേരും വലിയ ചങ്ങാതിമാരായി തീർന്നു.

അവർ അന്യോന്യം വളരെ വെടി പറഞ്ഞു രസിക്കാറുണ്ട്. അയാളുടെ മുമ്പിൽ ഇരുന്നു, അയാളുടെ ആ നീണ്ടു വലിയ ശരീരത്തെ ഒരു ചെറിയ കുട്ടിക്കു ചേർന്ന ഗൗരവത്തോടുകൂടി സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ മിനി വളരെ സന്തോഷിച്ചു ചിരിച്ചു. അവളുടെ മുഖം ചുവക്കുകയും അവൾ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു 'കബൂളി നിങ്ങളുടെ മാറാപ്പിൽ എന്താണ് ഉള്ളതു' എന്ന് ആ കബൂലിവാലയോടു ചോദിക്കുകയും ചെയ്യാറുണ്ട്.

ഒരു മലംപ്രദേശത്തുകാരനായ അയാൾ തനിക്കു സ്വാഭാവികമായുള്ള ഉച്ചാരണവിശേഷത്തോടുകൂടി 'ഒരു ആന' എന്നു മറുപടി പറയാറുണ്ട്. അതിൽ വലിയ നേരമ്പോക്കിന്ന പക്ഷേ, വഴിയില്ലെങ്കിലും അവർ രണ്ടുപേരും ആ ഫലിതത്തിലെ രസത്തെ ധാരാളം അനുഭവിക്കാറുണ്ട്. പ്രായാധിക്യമുള്ള ഒരാളോടു ഇങ്ങനെ കുട്ടി സംസാ

രിക്കുന്നതു അസാധാരണമായ വിധത്തിൽ ഉപദ്രവകരമാണെന്നാണ് എന്നെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഉള്ള അഭിപ്രായം.

നേരമ്പോക്കു പറയുന്ന കാര്യത്തിൽ താൻ കുട്ടികളോ ഒട്ടും പിന്നിലാകരുതെന്നു വിചാരിച്ചു ആ ലാടനും ചിലതെല്ലാം ഇപ്രകാരം പറയും:- 'അല്ലേ കുട്ടി! നീ എന്നാണ് നിന്റെ ഭർത്താവിന്റെ അച്ഛന്റെ വീട്ടിലേയ്ക്കു പോകുന്നത്?'

ബംഗാളത്തിലെ കന്യകമാരെല്ലാം ചെറുപ്പത്തിൽ തന്നെ ഭർത്താവിന്റെ പിതൃഗൃഹത്തെക്കുറിച്ചു ധാരാളം കേട്ടിരിക്കും. പക്ഷെ ഞങ്ങൾ കുറെ പുതിയ സമ്പ്രദായക്കാരായതുകൊണ്ട് ആ വക വർത്തമാനങ്ങളെല്ലാം ഞങ്ങളുടെ കുട്ടിയിൽനിന്നു മറച്ചുവെച്ചിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു കബൂളിവാലയുടെ ചോദ്യം കേട്ടപ്പോൾ കാര്യം മനസ്സിലാവാതെ 'മിനി' കുറെ പരിഭ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം. എങ്കിലും അവൾ അതൊന്നും പുറത്തു കാണിക്കാതെ ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യത്തോടുകൂടി 'നിങ്ങൾ അവിടേയ്ക്കാണോ പോകുന്നത്?' എന്നു നിസ്സംശയം മറുപടി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരിക്കും.

കബൂളിവാലയുടെ വർഗ്ഗത്തിൽ പെട്ട ആളുകളുടെയിടയിൽ ഭർത്താവിന്റെ പിതൃഗൃഹം എന്ന വാക്കിനു എല്ലാവർക്കും അറിയാവുന്നതായി ഒരർത്ഥമുണ്ടായിരുന്നു. സാധാരണ 'ജെയിൽ' എന്നു പറയുന്നതിനു പകരം ഈ പദം ഉപയോഗിക്കാറുണ്ട്. നമ്മുടെ യാതൊരു ചിലവും കൂടാതെ നമ്മുടെ ആവശ്യങ്ങൾ എല്ലാം മറ്റുള്ളവരാൽ അന്വേഷിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു സ്ഥലമാണല്ലോ 'ജെയിൽ'. ഈ അർത്ഥത്തിലാണ് ദീർഘകായനായ ആ കബൂളിവാല മിനിയുടെ ചോദ്യത്തെ ധരിച്ചത്. 'ഹാ ഞാൻ എന്റെ ഭർത്താവിന്റെ അച്ഛനെ അടിച്ചു വീഴ്ത്തും' എന്നു തന്റെ വലിയ മുഷ്ടികൾ ചുരുട്ടി സങ്കല്പനിർമ്മിതനായ ഒരു പൊല്ലീസ്സുകാരന്റെ നേരെ തല കുലുക്കിക്കൊണ്ടു അയാൾ മിനിയോടു സമാധാനം പറയും. അതു കേൾക്കുമ്പോൾ സാധുവും നിസ്സഹായനും ആയ ആ ബന്ധുവിനെക്കുറിച്ചു — ഭർത്താവിന്റെ പിതാവിനെക്കുറിച്ചു — വിചാരിച്ചു സഹതാപം തോന്നി മിനി ഉറക്കെ ചിരിക്കുവാൻ തുടങ്ങും. ഭീമോപമനായ അവളുടെ സ്നേഹിതനും അപ്പോൾ കൂടെ ചിരിക്കും.

ശരൽക്കാലമായിരുന്നു. ഈ കാലത്താണ് പുരാതനകാലങ്ങളിൽ രാജാക്കന്മാർ യുദ്ധത്തിനു പുറപ്പെട്ടിരുന്നത്. കൽക്കത്തയിലെ ഒരു മൂലയിലുള്ള എന്റെ വീട്ടിൽനിന്നു ഞാൻ പുറത്തിറങ്ങാറില്ലെങ്കിലും, ലോകം മുഴുവൻ യഥേഷ്ടം സഞ്ചരിക്കുന്നതിനു ഞാൻ എന്റെ മനസ്സിനെ അനുവദിക്കാറുണ്ട്. പുതുതായി വല്ല രാജ്യത്തിന്റെയും പേരു കേട്ടാൽ എന്റെ മനസ്സ് ഉടനെ അവിടെ ചെല്ലും. വിദേശിയനായ വല്ലവനേയും വഴിക്കുവെച്ചു കണ്ടാൽ അവന്റെ സ്വരാജ്യത്തിലുള്ള പർവ്വതങ്ങൾ, തുറകൾ, കാടുകൾ, നദികൾ ഇവയെക്കുറിച്ചും അവയുടെ ഇടയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന അവരുടെ ഭവനത്തെക്കുറിച്ചും അവിടെ ഉണ്ടുള്ള മലകളിലെ സ്വതന്ത്ര ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചും എന്റെ മനസ്സു പലവിധത്തിൽ ആലോചിച്ചു സ്വപ്നം കണ്ടു തുടങ്ങും. സസ്യങ്ങളെപ്പോലെ അചേതനമായ ഒരു ജീവിതം ഞാൻ നയിച്ചു

പോന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കാം ദേശസഞ്ചാരം എന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ തന്നെ എന്റെ മനസ്സിൽ ഇടിമിന്നൽപോലെ ഒരു ആളൽ ഉണ്ടാവുന്നത്. അന്യരാജ്യസഞ്ചാരത്തിൽ കാണാവുന്ന കാഴ്ചകളും ഉണ്ടാകാവുന്ന അനുഭവങ്ങളും ഇടതടവില്ലാതെ എന്റെ മനോമുകരത്തിൽ പ്രതിഫലിച്ചുകാണുന്നതിനുള്ള കാരണവും അതുതന്നെയായിരിക്കാം. ഈ കബൂളിവാലയുടെ സന്നിധാനത്താൽ എന്റെ മനസ്സു പെട്ടെന്നു അയാളുടെ സ്വരാജ്യത്തിലേക്കു ആകർഷിക്കപ്പെട്ടു. വരണ്ട പർവ്വതക്കൊടുമുടികളും, അവയ്ക്കു ചുറ്റുമുള്ള ഇടുങ്ങിയ ഇടകളും മറ്റും ക്ഷണത്തിൽ എന്റെ മനസ്സുകൊണ്ടു ഞാൻ കണ്ടു. പല വഴികളായി പോകുന്ന കച്ചവടക്കാരുടെ ഭാരം വഹിക്കുന്ന ഒട്ടകങ്ങളേയും, വലിയ തലപ്പാവുകൾ ധരിച്ച പഴയ തരത്തിലുള്ള പല ആയുധങ്ങളും എടുത്തു മലപ്രദേശത്തു നിന്നു മൈതാനപ്രദേശങ്ങളിലേക്കു യാത്ര ചെയ്യുന്ന കച്ചവടക്കാരേയും ഞാൻ എന്റെ മനോരാജ്യത്തിൽ കണ്ടു. അവിടെ സഞ്ചരിക്കുന്നതിനിടയ്ക്കു മറ്റു ചിലതും കൂടി നോക്കിക്കാണുന്ന അവസരത്തിൽ മിനിയുടെ അമ്മ വന്നു എന്നെ തടഞ്ഞു 'ആ മനുഷ്യനെ സൂക്ഷിക്കണേ' എന്നു എന്നോട് അപേക്ഷിച്ചതായി എനിക്കു തോന്നി. മിനിയുടെ അമ്മ വളരെ ഭീരുവായ ഒരു സ്ത്രീയാണ്. വഴിയിൽ നിന്നു വല്ല ശബ്ദവും കേൾക്കുകയോ, വീട്ടിലേക്കു വല്ലവരും കയറി വരികയോ ചെയ്താൽ അവരെല്ലാം കള്ളന്മാരോ, കുടിയന്മാരോ, പാമ്പുകളോ, പുലികളോ, പാറ്റകളോ, പുഴുക്കളോ, ഇംഗ്ലീഷുകപ്പൽക്കാരോ ആരാണെന്ന് അവൾ ആ ക്ഷണത്തിൽ തീരുമാനിച്ചുകഴിയും. ഇത്ര കാലത്തെയെല്ലാം പരിചയം ഉണ്ടായിട്ടും അവളുടെ ഈ ഭയവും ഭീരുത്വവും ഇതുവരെ തീർന്നിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു അവൾക്കു കബൂളിവാലയെക്കുറിച്ചു വളരെ സംശയം ഉണ്ടായിരുന്നു. അയാളെ സൂക്ഷിക്കണമെന്ന് എന്നോടു പലപ്പോഴും പറയാറും ഉണ്ടായിരുന്നു.

ഞാൻ അതു കേൾക്കുമ്പോൾ ചിരിച്ചു അവളെ കളിയാക്കി ധൈര്യപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ അവൾ അപ്പോൾ തിരിഞ്ഞു നിന്നു എന്നോടു ഗൗരവമുള്ള പല ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കാറുണ്ട്:—

'കുട്ടികളെ ഇതുവരെ ആരും ബലമായി പിടിച്ചുകൊണ്ടു പോയിട്ടില്ലേ? കാബൂൾ രാജ്യത്തു അടിമവ്യാപാരം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു പറയുന്നതു നേരല്ലേ? ഉഗ്രകായനായ ഈ മനുഷ്യനു ഒരു ചെറിയ കുട്ടിയെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോകുവാൻ സാധിക്കുമെന്നു വിചാരിക്കുന്നത് അസംബന്ധമാണോ?'

അതു അസാദ്ധ്യമല്ലെങ്കിലും അസംഭാവ്യമാണ് എന്നു ഞാൻ ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു. അവൾ അതുകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെട്ടില്ല. അവളുടെ ഭയം വർദ്ധിച്ചതേയുള്ളൂ. എങ്കിലും അതു ഒരു അടിസ്ഥാനവും വ്യവസ്ഥയും ഇല്ലാത്ത ഭയമായിരുന്നതുകൊണ്ടു ആ ചില്ലറ കച്ചവടക്കാരനായ കബൂളിവാലയോടു ഞങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ കടക്കരുതെന്നു പറയുന്നതു അനുചിതമായിരിക്കുമെന്നു എനിക്കു തോന്നി. തന്നിമിത്തം ക

ട്ടിയും അയാളുമായുള്ള സ്നേഹം നിമിഷംപ്രതി വർദ്ധിച്ചു വന്നു.

കൊല്ലത്തിൽ ഒരിക്കൽ കബൂലിവാല സ്വരാജ്യത്തേക്കു മടങ്ങിപ്പോകും. ആ കാലത്ത് അയാൾക്കു ജോലിത്തിരക്കാണ്. തനിക്കു പിരിഞ്ഞു കിട്ടുവാനുള്ളതെല്ലാം വീടുകൾ തോറും നടന്നു പിരിച്ചെടുക്കുന്ന ധൃതിയാണ്. ഈക്കൊല്ലത്തിൽ ആ വക ധൃതികൾ ഒക്കെ ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും എടയ്ക്കെടയ്ക്കു മിനിയെ വന്നു കാണുന്നതിന് അയാൾക്കു സമയമില്ലാതിരുന്നിട്ടില്ല. മിനിയും അയാളും തമ്മിൽ എന്തോ ഒരു കാര്യം ആലോചിച്ചു വരുന്നുണ്ടെന്നു കാണുന്നവർക്കൊക്കെ തോന്നി. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, രാവിലെ വരുവാൻ സാധിച്ചില്ലെങ്കിൽ വൈകുന്നേരമെങ്കിലും അയാൾ എത്താതിരിക്കയില്ല. വീട്ടിൽ വല്ല മുക്കിലും മൂലയിലും വെച്ചു മലിനവസ്ത്രധാരിയും ദീർഘകായനും വല്ലതെ പ്രാകൃതവേഷക്കാരനും ആയ ആ ആടനെ പെട്ടന്നു കണ്ടുമുട്ടിയാൽ എനിക്കു തന്നെ പലപ്പോഴും ഒരു സങ്കോചം തോന്നാറുണ്ട്. എങ്കിലും മിനി-യാതൊരു പരിഭ്രമവും കൂടാതെ 'ആ കബൂലിവാലേ, കബൂലിവാല' എന്ന് ഉറക്കെ വിളിച്ചു പുഞ്ചിരി തൂകിയുംകൊണ്ട് അയാളുടെ അടുക്കൽ ഓടി എത്താറുണ്ട്. പ്രായത്തിൽ ഇത്ര വളരെ വ്യത്യാസമുണ്ടായിരുന്ന അവർ രണ്ടുപേരും തമ്മിൽ കണ്ടുമുട്ടിയാൽ ഉല്ലാസമായി ചിരിച്ചും വെടി പറഞ്ഞും അന്യോന്യം രസിക്കാതിരിക്കയുമില്ല. അത് എനിക്കു നല്ല നിശ്ചയമാണ്.

അയാൾ മടങ്ങി പോകുവാൻ നിശ്ചയിച്ചിരുന്നതിന്റെ കുറച്ചു ദിവസം മുമ്പ് ഒരു രാവിലെ ഞാൻ മുറിയിൽ ഇരുന്ന് എന്റെ നോവലിന്റെ അച്ചടിച്ച പ്രൂഫുകൾ പരിശോധിക്കുകയായിരുന്നു. കാലം നല്ല തണുപ്പുള്ളതായിരുന്നു. വാതായനത്തിൽ കൂടി സൂര്യരശ്മി അകത്തു പ്രവേശിച്ച് എന്റെ പാദങ്ങളെ സ്പർശിച്ചു. അതുകൊണ്ട് അല്പമായുണ്ടായിരുന്ന ആ ചൂട് അത്യന്തം ഹൃദയംഗമമായിരുന്നു. സമയം എട്ടുമണി ആയിരുന്നു. ചില്ലറ കച്ചവടക്കാർ — നടന്നു കച്ചവടം ചെയ്യുന്നവർ — ചിലർ സ്വസ്ഥാനങ്ങളിലേക്കു തല നിറയെ സാമാനവുമായി മടങ്ങുന്നുണ്ടായിരുന്നു. പെട്ടന്നു ഞാൻ വഴിയിൽ നിന്ന് ഒരു ബഹളം കേട്ടു. പുറത്തേക്കു നോക്കിയപ്പോൾ, മിനിയുടെ കബൂലിവാലയെ രണ്ടു പോലീസ്സുകാർ കൂടി വിലങ്ങു വെച്ചു കൊണ്ടുപോകുന്നതും ജിജ്ഞാസുക്കളായ ഒരു കൂട്ടം കുട്ടികൾ പിന്നാലെ കൂടിയിരിക്കുന്നതും ആണ് ഞാൻ കണ്ടതു. കബൂലിവാലയുടെ വസ്ത്രങ്ങളിന്മേൽ എല്ലാം രക്തം പുരണ്ടിരുന്നു. പോലീസ്സുകാരിൽ ഒരാളുടെ കയ്യിൽ ഒരു വലിയ കത്തിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ അക്ഷമനായി പുറത്തു വന്ന് അവരെ തടഞ്ഞു നിർത്തി 'എന്താ കാര്യം' എന്ന് അന്വേഷണം ചെയ്തു. കബൂലിവാല ഒരാൾക്കു ഒരു 'രാമപുരി സാൽവ' വിറ്റിരുന്നു എന്നും അതിന്റെ വില ചോദിച്ചപ്പോൾ വാങ്ങിയവൻ സാൽവ തന്നെ വാങ്ങിയിട്ടില്ലെന്നു പറഞ്ഞു എന്നും തന്നിമിത്തം അവർ തമ്മിൽ ഘോരമായ ഒരു വാഗ്വാദം നടന്നു എന്നും അതിനിടയിൽ കബൂലിവാല അയാളെ കത്തി കുത്തി ഏല്പിച്ചു എന്നും ഞാൻ അവരോടും ഇവരോടും ഒക്കെ

ചോദിച്ചു മനസ്സിലാക്കി. തന്റെ പരിഭവവും കോപവും ശമിക്കാതെ പോകുന്ന വഴിക്കെല്ലാം കബൂളിവാല ആ ശത്രുവിനെ കലശലായി അധിക്ഷേപിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. പോകുമ്പോഴേക്ക് എന്റെ മന്ദിരത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തു മിനി നില്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവൾ അയാളെ കണ്ടപ്പോൾ പതിവുപോലെ 'കബൂളിവാല' എന്നു വിളിച്ചുകൊണ്ടു സന്തോഷത്തോടുകൂടി ഓടി എത്തി. കബൂളിവാലക്ക് അവളെ കണ്ടപ്പോൾ വളരെ സന്തോഷം തോന്നി. അയാളുടെ മുഖം തെളിഞ്ഞു. അന്ന് അയാളുടെ തോളത്തു മാറാപ്പുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് അതിനെക്കുറിച്ചുള്ള പതിവുള്ള ആനയെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കുവാൻ അപ്പോൾ അവർക്കു സാധിച്ചില്ല. അതുകൊണ്ട്, അവൾ സാധാരണ ചോദിക്കാറുള്ള ചോദ്യത്തെ ചോദ്യം അയാളോടു ചോദിച്ചു. 'നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ ഭർത്താവിന്റെ പിതൃഗൃഹത്തിലേക്കു പോകുകയാണോ?' അയാൾ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് 'ഇപ്പോൾ അങ്ങോട്ടു തന്നെ ആണ് പോകുന്നത്' എന്നു മറുപടി പറഞ്ഞു. തന്റെ മറുപടി മിനിക്കു രസിച്ചില്ലെന്ന് അയാൾക്കു മനസ്സിലായി. ഉടനെ, വിലങ്ങിട്ടു മുറുക്കിയിരുന്ന തന്റെ കൈകൾ രണ്ടും അയാൾ ഉയർത്തി പിടിച്ചു 'ഹോ. ഞാൻ എന്റെ ഭർത്താവിന്റെ വയസ്സനായ ആ പിതാവിനെ അടിച്ചു വീഴ്ത്തുമായിരുന്നു. എന്തുചെയ്യാം, എന്റെ കയ്യുകൾ കെട്ടിയിട്ടിരിക്കുന്നു' എന്ന് അയാൾ കുട്ടിയോടായി പറഞ്ഞു.

മരണം വരത്തക്കവിധത്തിൽ കൃത്യം ചെയ്ത കാരണത്തിനു കബൂളിവാലയെ കുറെ വർഷത്തെ തടവുശിക്ഷ വിധിച്ചു.

കാലം അങ്ങിനെ കഴിഞ്ഞുകൂടി. അയാളെപ്പറ്റി ആരും ഓർത്തതും ഇല്ല. പതിവുള്ള സ്ഥലത്തു പതിവുള്ള ജോലികൾ ചെയ്തു ഞങ്ങൾ ദിനം കഴിച്ചുകൂട്ടി. ഒരിക്കൽ ഞങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ വളരെ നിത്യനും ഇപ്പോൾ ജയിലിൽ കിടക്കുന്നവനുമായ ആ 'പഠാണ'നെക്കുറിച്ച് ആരും ആലോചിച്ചതും ഇല്ല. സ്വാതന്ത്ര്യബുദ്ധിയായ എന്റെ മിനിക്കുട്ടി—എനിക്ക് ഒന്നു പറയുവാൻ ലജ്ജയാകുന്നു— അവളുടെ പഴയ സ്നേഹിതനെ തീരെ മറന്നു. അവൾക്കു പുതിയ ചങ്ങാതിമാർ ഉണ്ടായി. അവൾക്കു പ്രായം അധികമായതോടുകൂടി അവളുടെ ചങ്ങാതിമാർ അധികവും പെൺകുട്ടികളായി. അവരൊന്നിച്ച് അവൾ അവളുടെ സമയം കഴിച്ചു. സമയം മുഴുവൻ കുട്ടികൾ ഒന്നിച്ചു കഴിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ട് അവൾ പണ്ടത്തെപ്പോലെ അവളുടെ അച്ഛന്റെ മുറിയിൽ കടന്നു വരുന്നതിനു പോലും ഇടകിട്ടുന്നതായില്ല. ഞാൻ അവളോടു സംസാരിക്കുക തന്നെ പതിവില്ലാതായി.

അങ്ങിനെ കുറെ കൊല്ലങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു. ശരൽക്കാലമായിരുന്നു. മിനിക്കു വിവാഹം നിശ്ചയിച്ചിരുന്നു. നവരാത്രികാലത്തു കഴിക്കണമെന്നാണ് നിശ്ചയപ്പെടുത്തിയിരുന്നത്. ഉമ കൈലാസത്തിലേക്കു മടങ്ങി എത്തുന്ന ആ കാലത്തു, ഞങ്ങളുടെ ഭവനത്തിലെ പ്രഭയുള്ള ദീപമായിരുന്ന മിനി അവളുടെ അച്ഛനെ നിഴലത്തു വിട്ടുകൊണ്ട് അവളുടെ ഭർത്താവിന്റെ ഭവനത്തെ പ്രകാശമാനമാക്കിത്തീർക്കുന്ന

തിന് അങ്ങോട്ട് പോകുവാൻ നിശ്ചയിച്ചിരുന്നു.

പ്രഭാതം തെളിഞ്ഞു പ്രകാശിച്ചു. മഴക്കാലം കഴിഞ്ഞതുകൊണ്ടു വായുമണ്ഡലത്തിനു ഒരു പ്രത്യേകപരിശുദ്ധത സിദ്ധിച്ചതുപോലെ കാണപ്പെട്ടു. പ്രഭാതസൂര്യന്റെ രശ്മികൾ തനിത്തങ്കശലാകകൾ പോലെ പ്രകാശിച്ചു. ആ പ്രഭയിൽ യാതൊരു കൌതുകവും സാധാരണ തോന്നാത്ത ചില്ലട്ടയിലെ ഇടവഴികളിലുള്ള ഭവനങ്ങളുടെ ഇരുണ്ടകൃശതകൾ കൂടി വളരെ പരിശോഭിച്ചു. പ്രഭാതം മുതൽ വിവാഹവാദ്യങ്ങൾ മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഓരോ താളത്തിലും എന്റെ ഹൃദയം അധികം ഉച്ചത്തിൽ അടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഭൈരവിരാഗത്തിന്റെ ഒരു ആലാപം കേട്ടപ്പോൾ ആസന്നമായ വേർപാടിനെക്കുറിച്ച് രാത്രിയുള്ള എന്റെ പരിതാപം ദുസ്സഹിക്കാനാവാത്തതായി എനിക്കു തോന്നി. എന്റെ മിനിയുടെ വിവാഹം അന്നു രാത്രിയായിരുന്നു.

പ്രഭാതം മുതൽ ഭവനത്തിൽ തിരക്കും ബഹളവും വർദ്ധിച്ചു. മിറ്റത്തു മേക്കട്ടിയോടുകൂടിയ പന്തൽ കെട്ടുവാനുണ്ടായിരുന്നു. ഭിത്തികളിന്മേൽ എല്ലാം വാൽ സെറ്റുകൾ തൂക്കുവാനുണ്ടായിരുന്നു. ധൃതിക്കും പരിഭ്രമത്തിനും അളവുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഞാൻ എന്റെ മുറിക്കകത്തിരുന്നു ചില കണക്കുകൾ പരിശോധിക്കയായിരുന്നു. അപ്പോൾ പെട്ടന്ന് ഒരാൾ മുറിയിൽ കടന്നുവന്ന് എനിക്കു സലാം തന്നു എന്റെ മുമ്പിൽ വിനീതനായി നിന്നു. അത് ആ പഴയ കബൂളിവാലയായിരുന്നു. എനിക്ക് ആദ്യത്തിൽ ആളെ മനസ്സിലായില്ല. അയാളുടെ തോളിൽ ഭാണ്ഡമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അയാളുടെ മുടി നീണ്ടതായിരുന്നില്ല. അയാളുടെ ശരീരത്തിനുണ്ടായിരുന്ന പഴയ ഓജസ്സോ ശക്തിയോ ഇപ്പോൾ കണ്ടില്ല. അയാൾ വെളുക്കെ ഒന്നു പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു. അപ്പോൾ എനിക്ക് ആളെ മനസ്സിലായി.

'താൻ എപ്പോൾ വന്നു' എന്നു ഞാൻ അയാളോടു ചോദിച്ചു.

'ഇന്നലെ വൈകുന്നേരം എന്നെ ജയിലിൽ നിന്നു വിട്ടയച്ചു' എന്നായിരുന്നു അയാളുടെ മറുപടി.

ആ വാക്കുകൾ എന്റെ കർണ്ണങ്ങളിൽ വല്ലാതെ തറച്ചു. തന്റെ സമജീവിയെ മുറിവേല്പിച്ച ഒരു ക്രൂരനോടു ഞാൻ ഇതുവരെ സംസാരിച്ചിട്ടില്ല. അതോർത്തപ്പോൾ എന്റെ മനസ്സിൽ വല്ലാത്ത ഒരു പരിഭ്രമമുണ്ടായി. ഇന്നേദിവസം ഈ ആൾ വന്നിരുന്നില്ലെങ്കിൽ ഈ ശുഭദിവസം ഇതിലുമധികം മംഗളകരമാകുമായിരുന്നു എന്ന് എനിക്കു തോന്നി.

'ഇവിടെ ഇന്ന് ഒരു അടിയന്തരമാണ്. പല ക്രിയകളും നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. എനിക്കു കുറെ തിരക്കുണ്ട്. അടുത്തു വേറെ ഒരു ദിവസം വരരുതോ?' എന്നു ഞാൻ വീണ്ടും ചോദിച്ചു.

ഉടനെ അയാൾ പോകുവാനായി ഭാവിച്ചു. പക്ഷേ വാതൽക്കൽ എത്തിയപ്പോൾ അല്പം സംശയിച്ചു നിന്നു പിന്നോക്കം തിരിഞ്ഞ് എന്നോട് 'എനിക്ക് ആ ചെറിയ കുട്ടിയെ ഒന്നു കണ്ടുകൂടേ, സർ, ഒന്നു കണ്ടാൽ മതി' എന്നു പറഞ്ഞു. മിനി ഇന്നും പണ്ടത്തെ മിനി തന്നെ ആണെന്നായിരുന്നു അയാളുടെ വി

ശ്വാസം! 'കബൂലിവാല' എന്നു വിളിച്ചുംകൊണ്ട് അവൾ പണ്ടത്തെപ്പോലെ അയാളുടെ അടുക്കൽ ഓടി എത്തുമെന്ന് അയാൾ വിചാരിച്ചിരുന്നു. അയാൾ എങ്ങിനെയോ തന്റെ ഒരു നാട്ടുകാരനോടു വാങ്ങിയതായ കുറച്ചു് അണ്ടിപ്പരിപ്പും കാരക്കായയും ഒരു കീറക്കടലാസ്സിൽ പൊതിഞ്ഞ് ആ കുട്ടിക്കു കൊടുക്കുവാനായി സൂക്ഷിച്ചു കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ജെയിലിൽ നിന്നു പുറത്തു വിട്ടഉടനെ അയാൾ ആദ്യമായി ചെയ്ത കൃത്യം അതാണ്. തന്റെ സ്വന്തം വകയായി ഒരു പൈപോലും ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ ഇതു സമ്പാദിക്കുന്നതിനു് അയാൾ കുറെ കഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം.

'ഇന്നു് ഈ വീട്ടിൽ ഒരു അടിയന്തരമാകയാൽ ഇവിടെ ആരെയും കാണുന്നതിനു സാധിക്കയില്ല' എന്നു ഞാൻ ഉത്തരം പറഞ്ഞു. അയാളുടെ മുഖത്തു നിന്നു പ്രസന്നത ഒക്കെ പോയി. മുഖം താണു. അയാൾ അത്യാഗ്രഹത്തോടുകൂടി എന്റെ നേരെ കുറച്ചു നേരം നോക്കിക്കൊണ്ടു നിന്നു. ഒടുവിൽ 'സെലാം' എന്നു പറഞ്ഞു പുറത്തേക്കു പോയി.

എനിക്കു കുറച്ചു വ്യസനം തോന്നി. ഞാൻ അയാളെ തിരികെ വിളിച്ചാലോ എന്ന് ആലോചിച്ചു. പക്ഷെ അയാൾ സ്വന്തമനസ്സാലെ തന്നെ തിരികെ വരുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ എന്റെ നന്നെ അടുത്തെത്തി ഒരു പൊതി നീട്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ടു 'ഞാൻ ഇതു് ആ ചെറിയ കുട്ടിക്കു വേണ്ടി കൊണ്ടുവന്നതാണ്. ഇതു നിങ്ങൾ എനിക്കു വേണ്ടി ആ കുട്ടിക്കു കൊടുക്കാമോ?' എന്നു ചോദിച്ചു.

ഞാൻ അതു വാങ്ങി അയാൾക്കു പണം കൊടുക്കുവാനായി ഭാവിച്ചു. അപ്പോൾ അയാൾ എന്റെ കയ്യു കടന്നുപിടിച്ചു. 'നിങ്ങൾ വളരെ ദയാലു തന്നെ. എന്നെ നിങ്ങൾ മറക്കാതിരുന്നാൽ മതി. എനിക്കു പണം തരരുത്. നിങ്ങൾക്കു ഓമനയായ ഒരു പെൺകുട്ടി ഉണ്ട്. എനിക്കും അവളെപ്പോലെ തന്നെ ഒരു കുട്ടി എന്റെ വീട്ടിൽ ഉണ്ട്. ഞാൻ മിനിയെ കാണുമ്പോൾ അവളെ ഓർക്കുന്നു. ആ ഓർമ്മയോടുകൂടിയാണ് ഞാൻ മിനിക്കു എന്തു വല്ലതും കൊണ്ടു കൊടുക്കുന്നത്. അല്ലാതെ എനിക്ക് അതുകൊണ്ടു ഒരു ലാഭം ഉണ്ടാകുവാനല്ല.' എന്നിങ്ങിനെ അയാൾ എന്നോടു പറഞ്ഞു.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതു് അയാൾ അയാളുടെ അഴുക്കു പിടിച്ച അയഞ്ഞ ഉടുപ്പിന്റെ അകത്തു നിന്നു ഒരു ചുളി പിടിച്ച ചെറിയ കടലാസ്സുപൊതി പുറത്തേക്കു എടുത്തു. വളരെ സൂക്ഷ്മതയോടുകൂടി അയാൾ അതു കെട്ടഴിച്ചു. രണ്ടു കൈ കൊണ്ടും കൂടി അതിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു കടലാസ്സെടുത്തു എന്റെ മേശപ്പുറത്തു വെച്ചു. അതിൽ ഒരു കുട്ടിയുടെ കൈപ്പടത്തിന്റെ ഛായയുണ്ടായിരുന്നു. ഛായാപടമല്ല. ചിത്രം വരച്ചതുമല്ല. കയ്യിൽ മഷി പുരട്ടി കടലാസ്സിൽ പതിച്ചതായിരുന്നു ആ ചിത്രം. അതു് അയാളുടെ പുത്രിയുടേതായിരുന്നു. ഈ കാലമെല്ലാം ഇതു കൈവശത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. കൊല്ലംതോറും കൽക്കട്ടയിൽ വന്നു സാമാനങ്ങൾ വിററു നടക്കുമ്പോഴെല്ലാം ഈ കടലാസ്സ് അയാൾ അയാളുടെ ഹൃദയത്തോടു ചേർത്തു സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

എന്റെ ഗായനങ്ങളിൽ താനേ ആശ്ലേഷം നിറഞ്ഞു. അയാൾ തെണ്ടിയായ ഒരു കമ്പൗണ്ടർക്കാരൻ പിച്ചക്കുഴടക്കാരനാണെന്ന കഥ തന്നെ ഞാൻ തല്ക്കാലം മറന്നു. എന്നാൽ ഞാനോ?— ഇല്ല. ഒന്നുമില്ല. എനിക്കെന്തോ അയാളെക്കാൾ ഒരു വിശേഷം! അയാളും എന്നെപ്പോലെ ഒരു ഓട്ടുന്നായിരുന്നു.

മുകൾ കട്ടിലിൽ കിടക്കുന്ന അയാളുടെ ചെറിയ പുത്രിയുടെ കണ്ഠത്തിന്റെ ആ മറായ എന്റെ മിനിയുടെ കാര്യത്തെ എന്റെ ഓർമ്മയിൽ കൊണ്ടുവന്നു.

ഞാൻ അവൾക്ക് വേഗം ഉടനെ അയച്ച് അന്തഃപുരത്തിൽ നിന്ന് അവളെ പുറത്തേക്ക് വരുത്തി. പിന്നെ ആളുകൾ കൂടുന്ന വിധമെല്ലാം അവിടെ തടസ്ഥം പറഞ്ഞു. ഞാൻ അതൊന്നും ശ്രദ്ധിച്ചതേ ഇല്ല. അവൾ, എന്റെ മിനി, പുതിയ പട്ടുടുത്ത് കല്യാണവേഷം ധരിച്ച്, ലലാടത്തിൽ ചന്ദനം വരച്ച് കുറിയിട്ട്, യൗവനയുക്തയായ വധുവിനെപ്പോലെ ലജ്ജിച്ച ലജ്ജാവിവശിതയായി എന്റെ അടുത്തു വന്നു നിന്നു.

ആ വേഷം കണ്ട് കബൂളിവാല പരിഭ്രമിച്ച് കാര്യമൊന്നും മനസ്സിലാകാതെ നിന്നുപോയി. അയാൾക്ക് അവരുമായുള്ള പഴയ ചങ്ങാതിത്തവും കൂട്ടുകെട്ടും വീണ്ടും പുതുക്കുവാൻ ഇനി സാധിക്കയില്ല. ഒടുവിൽ അല്പം ചിരിച്ചുംകൊണ്ട് 'മോളെ കുട്ടി, നീ നിന്റെ ഭർത്താവിന്റെ പിതൃഗൃഹത്തിലേക്ക് പോകുകയാണോ' എന്നു കബൂളിവാല മിനിയോടു ചോദിച്ചു.

ആ വാക്കുകളുടെ അർത്ഥം ഇപ്പോൾ അവൾക്കു നല്ലപോലെ അറിയാമായിരുന്നു. പണ്ടത്തെപ്പോലെ ഇങ്ങനെ മറുപടി പറയുവാൻ അവൾക്കു നിവൃത്തിയില്ല. ചോദ്യം കേട്ടപ്പോൾ അവളുടെ മുഖം ചുവന്നു. മുഖം താഴ്ത്തി അവൾ അയാളുടെ മുമ്പിൽ ചിന്താമഗ്നയായി നിന്നു.

കബൂളിവാലയും മിനിയും തമ്മിൽ ഒന്നാമതായി കണ്ടെത്തിയ അവസരത്തെ ഞാൻ അപ്പോൾ ഓർത്തു. എനിക്ക് വ്യസനം തോന്നി. മിനി വീണ്ടും അന്തഃപുരത്തിലേക്ക് പോയപ്പോൾ കബൂളിവാല സന്ദേഹവും പരിതാപവ്യസനവും ആയ ഒരു ദീർഘശ്വാസത്തോടുകൂടി അവിടെത്തന്നെ നിലത്തു ചടഞ്ഞിരുന്നു. ഈ കാലത്തിനിടക്ക് അയാളുടെ മകളും ഇതുപോലെ വളർന്ന് പ്രായപൂർത്തി വന്നിട്ടുണ്ടാകുമെന്ന് അയാൾക്ക് ഓർമ്മ വന്നു. അയാൾ അവിടെ ചെന്നാൽ അച്ഛനും മകളും തമ്മിൽ തമ്മിൽ അറികയില്ലെന്നും അന്യോന്യം വീണ്ടും പരിചയപ്പെടേണ്ടി വരുമെന്നും അയാൾ അനുമാനിച്ചു. തീർച്ചയായിട്ടും അയാളുടെ മകൾ ഇപ്പോൾ മുമ്പിലത്തേതിനെപ്പോലെ ആയിരിക്കയില്ല. വിശേഷിച്ച് ഈ എട്ടുകൊല്ലത്തിനിടക്ക് അവൾക്ക് എന്തെല്ലാമൊക്കെ സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടാവാം?

വിവാഹവാദ്യം മുഴങ്ങി. ശരൽക്കാലസൂര്യന്റെ പ്രഭാപടലത്താൽ ആ പ്രദേശമെല്ലാം ശോഭമാനമാക്കി. പക്ഷേ കബൂളിവാല കല്ക്കത്തയിലെ ആ ഏതോവഴിയിൽ ഇരുന്നു മുകൾ കിടക്കുന്ന അഫ്ഗാനിസ്ഥാനിലെ (അവിടത്തെ പ്രധാനനഗരമാണ കാബൂൾ) ഫലപുഷ്പിതമായ പർവ്വതനിരകളെ മനസ്സുകൊണ്ട് ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഞാൻ ഒരു ബാങ്കുനോട്ട് എടുത്തു ആയാൾക്കു കൊടുത്ത്, ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു. 'താൻ വേഗം തന്റെ നാട്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങി ദീനമായി കിടക്കുന്ന തന്റെ പുത്രിയുടെ സമീപത്തേക്കു വേഗം ചെല്ലുക. നിങ്ങളുടെ സന്തോഷകരമായ ആ കൂടിക്കാഴ്ച എന്റെ കുട്ടിയുടെ ക്ഷേമാഭിവൃദ്ധിക്കു കാരണമായി തീരട്ടെ'.

ഈ സമ്മാനം കൊടുത്തതു കാരണം അന്നത്തെ കല്യാണച്ചിലവിൽ പല ഭാഗവും എനിക്കു വേണ്ടെന്നു വെക്കേണ്ടതായും, ചിലതെല്ലാം ചുരുക്കേണ്ടതായും വന്നു. ഉദ്ദേശിച്ച മാതിരി വിദ്യുച്ഛക്തി വിളക്കുകൾ ഞാൻ ഏർപ്പെടുത്തിയില്ല. പട്ടാളക്കാരുടെ ബാന്റും വേണ്ടെന്നു വെച്ചു. വീട്ടിലെ സ്ത്രീകൾക്ക് എല്ലാം വലിയ പരിഭവമായി. എന്നാൽ എന്നെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം വിവാഹം വിചാരിച്ചതിൽ അധികം തൃപ്തികരവും മംഗളകരവും ആയിത്തീർന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, വളരെ ദൂരത്തുള്ള ഒരു വനത്തിൽ വളരെ കാലമായി അന്യോന്യം കാണാതിരിക്കുന്ന ദീനയായ ഒരു കുട്ടിയും അവളുടെ സ്നേഹമുള്ള പിതാവും വീണ്ടും ഒന്നിച്ചു ചേരുവാൻ സംഗതിയായല്ലോ എന്ന വിചാരം എനിക്കു ഞാൻ ഇതുവരെ അനുഭവിച്ചിട്ടില്ലാത്ത സമാധാനത്തെയും സംതൃപ്തിയേയും സന്തോഷത്തെയും തന്നു.

പുത്തേഴത്തു രാമമേനോൻ
ബി. എ., ബി. എൽ.

കാലഗതിയും കലികൌടില്യവും

'ബ്രഹ്മാണ്ഡകോടികൾ നശ്വരങ്ങളായതും ബ്രഹ്മനിശ്വാസങ്ങളായതും' നോക്കിയാൽ ഒരു കണ്ണും കണക്കുമില്ലെന്നാണു ഹിന്ദുശാസ്ത്രം ഘോഷിക്കുന്നത്. ഓരോ മനുഷ്യനേയും ഓരോ ബ്രഹ്മാണ്ഡമായി സങ്കല്പിക്കുന്നതായാൽ ആ മനുഷ്യശരീരത്തിൽ വസിക്കുന്ന കൃമികളും കീടങ്ങളും ജീവങ്ങളുമെല്ലാം ആ മനുഷ്യന്റെ ദേഹവിയോഗത്തോടു കൂടി നശിക്കുന്നതുപോലെയാണ് നാം അധിവസിക്കുന്ന ഈ ഭൂമിയെപ്പോലുള്ള അനവധി ഗോളങ്ങൾ ഉണ്ടായും നശിച്ചും കൊണ്ടിരിക്കുന്നതെന്നു നമുക്കു ക്ഷണത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാം. നാം ആകാശത്തിൽ കാണുന്ന നക്ഷത്രങ്ങൾ മിക്കതും ഭൂമിയെപ്പോലുള്ള ഓരോ ബ്രഹ്മാണ്ഡങ്ങളാണെന്നും നമ്മെപ്പോലുള്ള ജീവജാലങ്ങൾ ആ കാണുന്ന ഗോളങ്ങളിലും വസിക്കുന്നുണ്ടെന്നുമാണു നവീനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പറയുന്നത്. ശാസ്ത്രീയസിദ്ധാന്തപ്രകാരം പരമാണുക്കളുടെ പരിണാമഫലമായി ആകാശത്തിൽ ഇടക്കിടെ ഗോളങ്ങളുണ്ടാകുന്നുണ്ടെന്നും നശിക്കുന്നുണ്ടെന്നും കാണുന്നു. കാലക്രമംകൊണ്ടു ഓരോ ഗോളങ്ങളിലേയും ശീതോഷ്ണസ്ഥിതിക്കു മാറ്റം വരുന്നുണ്ടെന്നും തന്മൂലം ആ ഗോളങ്ങളിൽ താമസിക്കുന്ന ജീവികളുടെ പ്രകൃതിയിലും മ-

റാം വരുന്നതാണെന്നും നവീനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ സമ്മതിക്കുന്നു. ബ്രഹ്മാണ്ഡകോടികളുണ്ടെന്നു കണ്ടുപിടിച്ച നമ്മുടെ പൂർവ്വന്മാരോടു നവീനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ മിക്ക സംഗതികളിലും യോജിക്കുന്നുണ്ട്. ഇത്രത്തോളം ബുദ്ധിശക്തിയുള്ള നമ്മുടെ പൂർവ്വന്മാർ ഈ ഭൂമിയെപ്പററി പറയുന്ന അഭിപ്രായങ്ങൾ എന്തൊക്കെയാണെന്നു ശ്രദ്ധയോടെ നോക്കേണ്ടതാണ്. ഈ ഭൂമിയുണ്ടായിട്ടു എത്ര കാലമായി, ഇനി എത്ര കാലം ഈ ഭൂമി നിലനില്ക്കും, ഈ ഭൂമിയിൽ വസിക്കുന്നവർക്കു കാലഗതിയിൽ വല്ല മാററങ്ങളും വന്നുചേരുന്നുണ്ടോ എന്നൊക്കെ അറിവാൻ പൂർവ്വന്മാരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നാം ഒന്നു പരിശോധിച്ചു നോക്കുക. നവീനന്മാരുടെ അഭിപ്രായവും പൂർവ്വന്മാരുടെ അഭിപ്രായവും തമ്മിൽ വ്യത്യാസം വല്ലതുമുണ്ടോ എന്നു നോക്കുന്ന കാര്യം തല്ക്കാലം നാം കരുതേണ്ടുന്നതില്ല. കാരണം നവീനന്മാരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ദിനംപ്രതി മാററം വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ടെന്ന സംഗതി തന്നെ.

പൂർവ്വികന്മാർ കാലത്തെ അളക്കുവാൻ ഉപയോഗിച്ചു തുടങ്ങിയ എത്രയും വളരെ ചെറുതാണ്. ഒരു താമരയിലകൾ ഒട്ടിപ്പിടിച്ചു, അതിശക്തിയുള്ള ഒരുവൻ ഒരു സൂചികൊണ്ടു ഈ താമരയിലകളിൽ കുത്തിത്തുളയ്ക്കുമ്പോൾ ഒരു ഇലയിൽനിന്നു മറെറാരു ഇല തുളയുവാൻ എത്ര സമയം ചെലവാകുന്നുണ്ടോ അത്ര സമയത്തിനാണ് അല്പകാലം എന്ന പേരു കൊടുത്തിട്ടുള്ളത്. ഈ അല്പകാലമാണ് കാലഗതിയെ അളക്കുവാൻ പൂർവ്വികന്മാർ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. പാശ്ചാത്യന്മാരുടെ ഒരു സെക്കന്റും ഹിന്തുക്കളായ ഗണിതശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ അല്പകാലവും തമ്മിൽ എത്ര മാത്രം വ്യത്യാസമുണ്ടെന്നു താഴെ ചേർന്ന കണക്കുകൊണ്ടു വ്യക്തമാവും.

30 അല്പകാലം = ഒരു ത്രുടി
30 ത്രുടി = ഒരു കല
30 കല = ഒരു കാഷ്ഠ
30 കാഷ്ഠ = ഒരു നിമിഷം (നൊടി - മാത്ര)

ഹിന്തുക്കളുടെ ഈ നിമിഷമാണെന്നു തോന്നുന്നു പാശ്ചാത്യന്മാരുടെ ഒരു സെക്കണ്ട്.

4 നിമിഷം (മാത്ര) = ഒരു ഗണിതം
10 ഗണിതം = ഒരു ശ്വാസം
6 ശ്വാസം = ഒരു വിനാഴിക
60 വിനാഴിക = ഒരു നാഴിക

ഈ കണക്കു പ്രകാരം ഒരു നാഴികയെ ഹിന്തുക്കൾ ആയിരത്തി ഒരുനൂറു കോടിയിലധികം അല്പകാലമായി ഭാഗിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു കാണാം. പൂർവ്വികന്മാരും നവീനന്മാരുമായുള്ള വ്യത്യാസം ഇത്രത്തോളമുണ്ടെന്നു ഗണിതശാസ്ത്രം കണ്ടുകൊണ്ടു തന്നെ തെളിയുന്നില്ലേ. യൂനിറ്റ് (Unit) എത്രത്തോളം ചുരുക്കിക്കൊണ്ടു വരുന്നുവോ അത്രത്തോളമാണ് ഗണിതം ശരിയായി വരുന്നതെന്ന സിദ്ധാന്തം നവീനന്മാർ തന്നെ സമ്മതിക്കുന്നതാണ്. നാഴികവരെയുള്ള ഗണിതം കൊണ്ടുമാത്രമായില്ല; മേലിന്നുള്ളവയും കൂടി നോക്കുക.

60 നാഴിക = ഒരു ദിവസം
15 ദിവസം = ഒരു പക്ഷം
2 പക്ഷം = ഒരു മാസം (പിതൃക്കൾക്കു ഒരു അഹോരാത്രം)
6 മാസം = ഒരു അയനം
2 അയനം = ഒരു സംവത്സരം (ദേവകൾക്കു ഒരു അഹോരാത്രം)

നമുക്ക് ഒരു കൊല്ലം കഴിയുമ്പോൾ പിതൃക്കൾക്കു 24 ദിവസമേ കഴികയുള്ളൂ. ദേവകൾക്കാണെങ്കിൽ ഒരു ദിവസം മാത്രം കഴിയുന്നു. ജീവികൾ ഓരോന്നും തമ്മിലുള്ള ആയുസ്സിന്റെ മാറ്റം ഈ ഭൂമിയിൽ തന്നെ നാം ധാരാളം കാണുന്നുണ്ട്. ചില കീടങ്ങൾ നമുക്ക് ഒരു ദിവസം തികയുന്നതിനു മുമ്പായി ജനിച്ച് ബാല്യം, യൌവനം, വാർദ്ധക്യം എന്നീ അവസ്ഥകളെല്ലാം കഴിഞ്ഞു നശിക്കുന്നു. അതിനിടക്കു സന്താനങ്ങളേയും ഉണ്ടാക്കുന്നു. ഇതുപോലെ ഈ ഷൾകാലത്തോടു കൂടി അനവധി ജീവജാലങ്ങൾ ഈ ലോകത്തിൽ തന്നെ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടും നശിച്ചുകൊണ്ടും ഇരിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ സംഗതികളാൽ മനുഷ്യരുടെയും പിതൃക്കളുടെയും ദേവന്മാരുടെയും ആയുസ്സിനു തമ്മിൽ വ്യത്യാസമുണ്ടെന്നു പറയുന്നതിൽ ആശ്ചര്യത്തിനു യാതൊരു വഴിയും ഇല്ല. നമ്മുടെ 360 സംവത്സരമാണ് ഒരു ദേവാബ്ദം (ദിവ്യസംവത്സരം) എന്നു പറയുന്നതു. മനുഷ്യരുടെ മൂന്നു നാലു തലമുറ കഴിയുമ്പോഴാണ് ദേവന്മാരുടെ ഒരു കൊല്ലക്കാലം കഴിയുന്നത്. ഈ ദിവ്യസംവത്സരത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് യുഗങ്ങളെ തിരിച്ചിട്ടുള്ളത്. യുഗത്തിന്റെ കണക്ക് താഴെ ചേർക്കുന്നു.

കൃതയുഗം = 4800 ദിവ്യസംവത്സരം
ത്രേതായുഗം = 3600 ദി
ദ്വാപരയുഗം = 2400 ദി
കലിയുഗം = 1200 ദി

ഇപ്രകാരം നാലു യുഗങ്ങളും കൂടി 12000 ദിവ്യസംവത്സരമാണ്, അതായത് ഒരു ചതുര്യുഗകാലമെന്നാൽ 4320000 മനുഷ്യരുടെ കൊല്ലങ്ങളാണ്. ഇപ്രകാരം കൃതം, ത്രേത, ദ്വാപരം, കലി എന്ന 72 ചതുര്യുഗം കഴിയുമ്പോഴാണ് ഒരു മന്വന്തരം കഴിയുന്നത്. ഒരു മന്വന്തരമാണ് ദേവകളുടെ ആയുസ്സ്. മനു മാറുന്നതോടു കൂടി ദേവകളും എല്ലാം മാറുന്നു. ഇപ്രകാരം 14 മന്വന്തരം കഴിയുമ്പോഴാണ് (1008 ചതുര്യുഗം) ബ്രഹ്മാവിന്റെ പകൽ കഴിയുന്നത്. പിന്നെ രാത്രി ഉറക്കമായതുകൊണ്ടു ആ രാത്രികാലം 1008 ചതുര്യുഗം ലോകമെല്ലാം പ്രളയത്തിൽ കിടക്കുന്നു. മേൽപ്രകാരം 2016 ചതുര്യുഗം കഴിയുമ്പോൾ ബ്രഹ്മാവിനു ഒരു ദിവസമാകുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള 360 ബ്രഹ്മദിവസം ഒരു ബ്രഹ്മസംവത്സരമാകുന്നു. ആ ബ്രഹ്മസംവത്സരം 120 കഴിയുമ്പോൾ ബ്രഹ്മായുസ്സും കഴിയുന്നു. അപ്പോഴുണ്ടാകുന്ന പ്രളയത്തിന്നാണ് ബ്രഹ്മപ്രളയം എന്നു പേർ. ആ ബ്രഹ്മപ്രളയം 120 ബ്രഹ്മവർഷം നില്ക്കുകയും ചെയ്യും.

മേൽ കാണിച്ച കണക്കുകൊണ്ടു സിദ്ധിക്കുന്നതു ഇപ്പോൾ നാം കാണുന്ന ഈ ഭൂലോകം കഴിഞ്ഞ ബ്രഹ്മപ്രളയത്തിനു ശേഷം ഉണ്ടായി ഇത്ര മനുഷ്യസംവത്സരമായി എന്നു കണക്കാക്കാവുന്നതാണ്.

ഏഴാമത്തെ മന്വന്തരമായ വൈവസ്വതമന്വന്തരത്തിൽ, 28-ാമത്തെ ചതുര്യുഗത്തിൽ, കലിയുഗത്തിൽ 5019-ാമത്തെ സംവത്സരത്തിലാണ് നാമിപ്പോൾ എത്തിട്ടുള്ളതെന്നാണ് ഹിന്ദുശാസ്ത്രപ്രകാരം കാണുന്നത്. ആ കണക്കു പ്രകാരം

$$(7 \times 72 + 28) \times 4320000 + 5019.$$

അതായത് സൃഷ്ടിക്കു ശേഷം ഇന്നത്തെ

തിസ്സുതിക്ക 2198246019 മനുഷ്യസംവത്സരങ്ങാം കഴിഞ്ഞുവെന്ന പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. സാധാരണ പ്രളയത്തിനുള്ള 4864560000 സംവത്സരത്തിൽനിന്ന കഴിഞ്ഞതു തള്ളിയാൽ ഇനി2056814961 മനുഷ്യസംവത്സരം ഈ ലോകം ഉണ്ടാകുമെന്ന കണക്കാക്കാം. ഇപ്രകാരമുള്ള ചെറിയ പ്രളയങ്ങാം 720 കഴിഞ്ഞാൽ ശാസ്ത്രമെ ഒരു ബ്രാഹ്മപ്രളയമാകയുള്ളൂ. അങ്ങിനെ 120 ബ്രാഹ്മപ്രളയം കഴിയുന്നതു വരെ ബ്രാഹ്മപ്രളയം വരുന്നതുവരെ എത്ര ചെറിയ പ്രളയങ്ങാം കഴിയേണമെന്ന ഊഹിക്കാമല്ലോ. ഇത്രയൊക്കെ ആയുസ്സുള്ള നമ്മുടെ ഭൂമിയെ 'മദ്ധ്യസ' നശിപ്പിക്കമെന്ന് അമേരിക്കക്കാർ പറഞ്ഞാൽ ഹിന്തുക്കാം വിശ്വസിക്കുമോ?

കലിയുഗം

കലിയുഗം തുടങ്ങീട്ട 5019 കൊല്ലമായെന്ന പറഞ്ഞുവല്ലോ. ചതുർയുഗങ്ങളിൽ ഒരോ യുഗത്തിലും ഈ ഭൂമിയിൽ നിവസിക്കുന്ന ജീവജാലങ്ങളുടെയും സസ്യവർഗ്ഗങ്ങളുടെയും ആകൃതിയിലും പ്രകൃതിയിലും വലുതായ മാററം വരുന്നുണ്ടെന്നാണ ഹിന്തുശാസ്ത്രം സിദ്ധാന്തിക്കുന്നത്. അതു മാത്രമല്ല മനുഷ്യരുടെ സദാചാരനിഷ്ഠയിലും ചില വ്യത്യാസങ്ങാം വരുമെന്നാണ പറയുന്നത്. ഇപ്പോഠം നടപ്പിലിരിക്കുന്ന ചതുർയുഗത്തിൽ കൃതയുഗം, ത്രേതായുഗം, ദ്വാപരയുഗം ഇങ്ങിനെ മൂന്ന യുഗങ്ങാം കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഈ കഴിഞ്ഞ മൂന്ന യുഗത്തിലുള്ള ജനങ്ങളും ഇപ്പോഠം നടക്കുന്ന കലിയുഗത്തിലെ ജനങ്ങളും തമ്മിൽ വലുതായ മാററമുണ്ടെന്നാണ് ഹിന്തുശാസ്ത്രപ്രകാരം കാണുന്നത്. മനുഷ്യരുടെയും മൃഗങ്ങളുടെയും കായത്തിൽ ദേഹപ്രകൃതിക്കുമറവും ഇപ്പോഠമായി വലുതായ മാററമുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ തന്നെ സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. ഭൂമി കിളക്കുമ്പോഠം ചില ദിക്കിലൊക്കെ കണ്ടെത്തുന്ന മൃഗങ്ങളുടെ അസ്ഥികൂടങ്ങാം നോക്കി അത്ര വലുപ്പമുള്ള ജന്തുക്കാം ഇപ്പോഠം ലോകത്തിലില്ലെന്ന തിട്ടപ്പെടുത്തുന്നു. ശരിയായ സിംഹത്തെ വല്ല കാഴ്ചബംഗ്ലാവിലുമല്ലാതെ വേറെ എവിടെയും കാണ്മാനില്ലെന്ന വന്നിരിക്കുന്നു. മുൻകാലങ്ങളിലും മനുഷ്യരുടെ അസ്ഥികൂടം പരിശോധിച്ചു ദേഹദാർഢ്യവും വലുപ്പവും മുമ്പുള്ളവരെപ്പോലെ ഇപ്പോഴുള്ളവരില്ലെന്ന സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നു. മുൻകാലങ്ങളിൽ യോദ്ധാക്കന്മാർ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ആയുധങ്ങാം ഇപ്പോഴുള്ളവർ എടുപ്പാൻ തന്നെ ശക്തിയില്ലാതെ വന്നിരിക്കുന്നു. ജനങ്ങാം ക്രമേണ ഹ്രസ്വകായന്മാരും അശക്തന്മാരുമായിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. പ്രകൃതിയെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളമുള്ള മാററത്തിന്ന പുറമെ സദാചാരത്തിൽ വന്ന കൂടുന്ന മാററത്തെപ്പററി ശ്രീമഹാഭാഗവതം ദ്വാദശസ്കന്ധത്തിൽ കിളിപ്പാട്ടായി ഇപ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്നു:—

ഹ്രസ്വമായ്വരുമനുദിനം കലിയുഗത്തിങ്കൽ
ധർമ്മവുമായുസ്സും ബലമൊടൊപ്പവും
സാധുശൌചവുംസത്യം,ദയാ,തപം,
ദാനമിത്യാദി ചതുർവ്വിധങ്ങളാം ധർമ്മങ്ങൾ—
നാശമെത്തും പുരുഷാർത്ഥങ്ങളും
സന്തോഷവും,കരുണാ,മൈത്രിശാന്തിയും
ശാന്തി,തിതിക്ഷ,വർണ്ണാചാരധർമ്മങ്ങളാം
നല്ലവർണ്ണാശ്രമചര്യയാശ്രമാചാരവും

അല്ലലില്ലാതമാരമന്മാരതായുള്ളോരു
സന്മക്കളായിതവും; കൃതയുഗേ
ചെല്ലുമെല്ലാമൊരുനാലുധർമ്മപദം
ധർമ്മത്തിനുലകത്തിൽ; ത്രേതായുഗേ
പാദിച്ചതിന്നു ധർമ്മസത്യാഹിംസാ
ദോഷകരയുന്ന സമ്പൂർത്തിയുമല്ലോ
താപവുമാ പാദമൊറ്റുന്നുമെത്ര
മേലകറാതൂറ്റ പോകുന്നു ത്രേതായുഗേ
ചാപത്തിൽ ധർമ്മപാദങ്ങൾ രണ്ടുപോം
ഹിംസാസന്തോഷവിനാശമെന്നിതും
ദൈന്യത്വമധർമ്മം സംസിദ്ധമാംശാലാ
സപാര്യാദ മത്സ്യമനോരിയില്ലായ്ക
ന്യൂനമാകുന്നവരാരുകൃഷ്ണതികൾ
ശ്രേഷ്ഠവിപ്രന്മാരുക്ഷത്രിയവിട്ടും
ധർമ്മഹേതുക്കളാൽ തന്നെ വർദ്ധിപ്പോരും
നന്നായ്ത്തുടരുന്ന സമ്പൂർത്തിഭാവവും.'

ഇപ്രകാരം ധർമ്മത്തിന്റെ നാലു പാദങ്ങളിൽ മൂന്നും കലിയുഗത്തിന്റെ ആരംഭത്തോടു കൂടി നശിക്കുന്നവനും ശേഷിക്കുന്ന പാദം സത്യം ഒന്നു മാത്രമാണെന്നും ആണ് കാണുന്നത്. ത്രേതായുഗത്തിൽ നടന്ന രാമായണകഥയും ദ്വാപരയുഗാന്തത്തിൽ നടന്ന ഭാരതകഥയും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം നോക്കിയാൽ യുഗത്തിന്റെ പരിണാമത്തിൽ സദാചാരങ്ങൾക്കും പരിണാമം വരുമെന്നത് തീർച്ചയായും സമ്മതിക്കേണ്ടിവരും. കലിയുഗത്തിൽ ഉണ്ടാവാനിരിക്കുന്ന സംഭവങ്ങളെപ്പറ്റിയും ദ്വാദശസ്കന്ധത്തിൽ അല്പം വിസ്തരിച്ചു കാണുന്നുണ്ട്. ഈ സംഭവങ്ങൾ നാം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതായതുകൊണ്ടു അവയെ താഴെ പകർത്തുവാൻ ഞാൻ സങ്കോചം ശങ്കിക്കുന്നില്ല.

'സമ്പൂർണ്ണമാകുന്ന കാർത്തികമായൊന്നുണ്ടിട്ടും
മിക്കതും കൊടുക്കുന്നതിനാണിന്!
എല്ലാമൊരുമാപ്പെന്നിട്ടയർമ്മാരായ്
കള്ളരായ്ത്തീർന്നോരാളുവർത്തിച്ചു
ഏറ്റാംചിന്തയരായുള്ള(1)മെങ്കാന്മാ
ഗുരുമാരെ വെടിഞ്ഞിട്ടിരിക്കുമവർ
മഞ്ഞൂ(2)മയാഗമൊന്നുമാകാം വിധിയാ
തെന്ത്രകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്തുപോംകലൌ'

എന്ന പാദത്തിനു ശേഷം സാത്വികം, രാജസം, താമസം, രാജസതാമസം എന്നിതിനെ നാലുവിധത്തിൽ കൃതം, ത്രേതം, ദ്വാപരം, കലി എന്നീ യുഗങ്ങളിൽ മൂന്നിലും കാണുമെന്നാണു പറയുന്നത്.

'ത്രിഗുണതികപ്പെടുമത്ഭുതങ്ങളും
ചേർന്നിയുള്ളായുധിത്യാദിധർമ്മങ്ങൾ
മന്നിടത്തിങ്കലേന്നപ്പോൾ കൃഷ്ണരംഗം'

കാലസ്വരൂപത്തിന്റെ ശക്തിയാൽ ഉണ്ടാകുമെന്നാണ് പറയുന്നത്. ത്രിദോഷം കോപിച്ചാൽ മനുഷ്യൻ മരിക്കുന്നതുപോലെ ത്രിഗുണങ്ങൾ സമമായി ലോകത്തിൽ വന്നാൽ അപ്പോഴാണ് പ്രളയമെന്നും പറയുന്നത്. കലിയുഗത്തിൽ ഉണ്ടാകാനിരിക്കുന്ന ചില സദാചാരഭേദങ്ങളെപ്പറ്റിയും ഭാഗവതത്തിൽ ചിലതൊക്കെ പറഞ്ഞു കാണുന്നുണ്ട്. ഇതെല്ലാം എത്രത്തോളം ഫലിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു വായനക്കാർ ത

(1) ചെങ്കൃന്ന് കൊണ്ടുള്ളതുമൊന്നു സമ്പ്രദായമാക്കി ഇന്ത്യയിൽ നടത്തിവരുന്നുവെ മിക്ക നിലകളും ബ്രാഹ്മണന്മാരെ അധിക്ഷേപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതായി ഭാഗവതത്തിൽ കാണുന്നുണ്ട്.

(2) വൈഷ്ണവരും ക്ഷേത്രീയർ ഇന്നത്തെ പാശ്ചാത്യവിദ്യകളുടെ ആക്രമണത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

ന്നു എളുപ്പത്തിൽ ഗ്രഹിക്കാവുന്നതുമാണല്ലോ.

അരസ്വാന്ത്യക്കുലപുരുഷന്മാർമനുഷ്യരും
മിന്നാമാഹ്യംതാഴ്ത്തമാകെയാകുമായുള്ള
നാരികൾക്കിഷ്ടപ്പെട്ടതിലുണ്ടാമേറ്റം
നൈഷ്ഠികൾസതിയാകുമ്യുവതികൾ
പുംശ്ചലികൾയുവതിജനമാകയും
നിശ്ചയിക്കാ മനസ്സാലതന്നാകിലും
ശിഷ്യർകൾപോലെഗുണമൃതിമക്കളും
ശിഷ്യരെക്കൊണ്ടുതന്നെ പൂജപാദവും
വേദങ്ങൾപാഷണ്ഡികൾ മൂലത്തിഷിപ്പിച്ച
വേദത്തെനിന്ദിപ്പവരായതമാകും(1)
രാജാക്കന്മാർതങ്ങൾ പ്രജകളെയാകയും
കാര്യലാഭം നോക്കിയോരോന്നെടിപ്പിക്കും(2)
ബ്രാഹ്മണർശിഷ്ടാചാരമൊന്നുമോർ
നിർമ്മലമാംവ്രതമൊന്നുമില്ലാതെയും
നാമമൊപ്പോലെ ചിന്തയറിവില
ശീലകർമ്മങ്ങൾകൊണ്ടകലെ ദ്രോഹനം.
താപസന്മാർഗ്രാമസേവകരായുള്ളതും
സ്വാസികളുമത്തിലെത്തുംമാലികൾ(3)
കായംചെറുപ്പമായ് [illegible] ദേവൊരായ്
ജായാമതിയോരോന്നേകൊള്ളുമോരാം
വേഗമ ഭക്ഷണവുംനാശവും (4)

വൈരവുംതമ്മിൽകഠിനവാക്യങ്ങളും
പൂർവ്വവേദങ്ങൾചൊൽകയുംവാദിക്കയും
കേവലംവേദങ്ങളൊന്നുമേയില്ലല്ലോ
നാരികൾകാമിന്യമേറെപ്പൊരുത്തിടും
ഐശ്വര്യമോഹംനടിപ്പവരായവരും (5)
കാര്യംനിനച്ചുമഹാസാഹസങ്ങളും
കാര്യലാഭംകൊടുത്താലെനിനയ്ക്കയും
ദ്രവ്യത്തിനായ്ക്കളവുചതികളും
ദ്രവ്യലാഭത്തിനായ് മതം ചെയ്കയും
സന്ന്യാസികൾകൂടകർമ്മങ്ങൾചെയ്യും
വാനപ്രസ്ഥന്മാരാം പഥത്തിൽത്തിരിക്കയും
നിന്ദയുമോരോരോ സജ്ജനങ്ങളെക്കൊണ്ടു
അന്യായകർമ്മങ്ങൾകഴികിലോ
അന്യായത്തിനെതിരിച്ചുമൊപ്പം
മേദിനിയിൽ ജനം കാണുമെങ്ങളുമായ്(6)
കോമളദ്രവ്യംപതിപ്പിച്ചെഴുതിക്കാം
ദ്രവ്യങ്ങൾമണ്ണിൽക്കഴിച്ചിട്ടുസൂക്ഷിച്ച
ദ്രവ്യനാശംവരുത്തുന്നയൽവാസിനാ(7)
ശൂദ്രനായുള്ള വർണ്ണത്തിനുള്ളവർ
ഉത്തമമന്നനപ്പുരുഷാകാരകന്മാം. (8)
സ്വാമിയെദ്രോഹിപ്പഭൃത്യജനങ്ങളും
സ്വാമികൾ ചതിനിപ്പഭൃത്യലോകവും
കേവലഭോഗങ്ങൾക്കതിപ്രേമമാകയും
പാപപ്രവൃത്തികൾകൊണ്ടുകരയില്ലുമെങ്ങും(9)

(1) കലിയുഗാരംഭത്തിനു ശേഷം (൭൦൦ കൊല്ലത്തിനുള്ളിൽ) ലോകത്തിൽ സമ്പ്രദായ വ്യത്യാസം ഒരു പുതിയ കാഴ്ച കാണുന്നതല്ല.

(2) സമുദ്രാദിവർഗ്ഗക്കാർ വേണ്ടിയും പക്ഷികൾ വേണ്ടിയും സമാധാനത്തിനു ഏതു വകയിൽ രാജാക്കന്മാർ നടത്തി! ഇപ്പോൾ എത്ര കണ്ടു! കേരളം ഒഴിച്ചുള്ള ഈ വക യുദ്ധം കാണുന്നില്ലേ?

(3) ബ്രാഹ്മണരിൽ വന്നിട്ടുള്ള ഈ മാറ്റം പ്രത്യേകം കാണേണ്ടതാണ്.

(4) ഈ സംഗതി വളരെ വാസ്തവമാണ്. ചെറിയ ശരീരക്കാർ അധികം ഒഴിവുള്ള ഇപ്പോൾ വർദ്ധിച്ച രീതിയിൽ അധികം ആഗ്രഹം ഉ[illegible]

ണ്ടാകുന്നതും സന്താനം വർദ്ധിക്കുന്നതും ആയുസ്സു കുറയുന്നതും പരമാർത്ഥമാണല്ലോ. ജനസംഖ്യ വർദ്ധിക്കുന്നതിൽ ആശ്ചര്യമില്ല. ഈ സംഗതിയും വാസ്തവമാകുന്നതാണ്.

(5) സ്ത്രീകളിൽ ഇപ്രകാരം മാനഭംഗം ഉണ്ടാകുന്നതും ഇപ്പോൾ കാണുന്നതാണല്ലോ.

(6) ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലുള്ള കാലത്തും ജനവും കാണുന്നു ഇല്ലയോ?

(7) എത്ര വാസ്തവം!

(8) ഇതു വളരെ വളരെ വാസ്തവം.

(9) ഇതു അനുഭവസിദ്ധമാണല്ലോ.

തൻപിതൃഭ്രാതൃസപത്നിസജാതികൾ
തന്നോടുമേലുകീഴ്പെട്ടതിതൻകുലം·
ഇത്യാദിയായവരെല്ലാം ത്യജിച്ചിട്ടു
തമ്മിലെയോനിലിംഗങ്ങളാൽ സംഗമം
എന്നതുമാത്രം സുഖമാകെന്നുറച്ചിട്ടു
സോദരീസോദരതാതമാതാദിയായ്
ഭേദമില്ലാതെസംയോഗംതുടങ്ങിടും
അംഗനമാർക്കുംപുരുഷന്മാർക്കുമെല്ലാമെ
ബന്ധുതയായതുസ്ത്രീസംഗമൊന്നാകും (1)
ചാതുര്യമുള്ളവരേവരെന്നാകിലും
സ്യാലസംവാദേനസോദരിമാരായും
ദ്രവ്യനിബദ്ധമായോടണ സ്നേഹവും
കാമിച്ചുചെന്നാൽ സ്നേഹംതുടങ്ങിയും (2)
നാലുകെട്ടുംനടുമിറ്റവുമില്ലാതെ
ആലയംതീർത്തീടുമെന്നുമറിയണം.
വീടുകൾക്കെല്ലാമരക്കുകൾകൊണ്ടു
നാടുകളിൽപ്രതിവാദമായുംവരും (3)
ഇങ്ങിനെതന്നെകലിയിൽ വർണ്ണാചാരം
ഭംഗവുമില്ലാതെഭിന്നമാകുന്നതാം
ശൂദ്രപ്രതിഗ്രഹംവാങ്ങിടുന്നിടും
ഉദരംനിറപ്പാൻവേണ്ടിജീവിതം
ചിന്തയധർമ്മത്തിൽ,ഫലധർമ്മധർമ്മ-
ത്തെകൊണ്ടുമവർസ്ഥലത്തിങ്കൽ
വാഴുന്നതുമേതത്രാത്രസ്വന്ന-
മിത്രമില്ലന്തരത്തിൽവസിക്കയും
നിത്യമവിപ്രരാകുന്നമനസ്സോടും
ഋഷീശ്വരന്മാർവിലാചാരമാർഗ്ഗവും
അന്നവില്പനയെയുംമാനിച്ചുകൊണ്ടുമേ!
നന്നായുഷസ്സില്ലാതിരിക്കുംവണ്ണം

വസ്ത്രാന്നപാനശയനവ്യവായങ്ങൾ
സ്ഥാനവിഹീനമായിനടാകുന്നതാം. (4)
മാനുഷരൊക്കെപ്പിശാചുക്കളായ്ത്തീർന്നിടും
ദ്രവ്യംഗ്രഹിപ്പതിന്നുള്ളവിചാരമാം
ദ്രവ്യസ്ഥനാമവൻവിചാരനതാനാകും
ദ്രവ്യലാഭത്തിനവർ താൻജനത്തെയും
കേവലംതൻപ്രിയപ്രാണാദികളേയു-
മൊക്കെനശിപ്പിച്ചുദ്രവ്യഗ്രഹംകൊണ്ടു
ദ്രവ്യത്തിനായിട്ടുതൻപ്രാണൻകളയുമേ
വിത്തമതൊന്നാണുപ്രധാനമെന്നോർത്തും
വിത്തംതിന്നുംതിന്നുകൊണ്ടന്തരംഗവും
പിതൃസഹോദരമിത്രാദികളെയും
പുത്രാദികളെയുംതിരിക്കാതെ ചത്താലതെ
ഹിംസിച്ചുവരോടുംവിരോധമതെ
ബുദ്ധിയോടുംകലികന്മഷരാംനരർ
ഭേദിനിയിക്കൽമാതാഭ്രാതൃക്കളില്ലല്ലോ'.

ഇത്രയും കലിയുഗധർമ്മങ്ങളെ വർണ്ണിച്ചത് എന്തിനാണെന്നും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

'താമസവൃത്തികൾകേട്ടറിയുംവിധൌ
താമസമേയായി സാത്വികരെല്ലാരും.'

എന്നാണ് സമാധാനം പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്.

കലിയുഗം 1200 ദിവ്യസംവത്സരമുണ്ടെങ്കിലും ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ സ്വർഗ്ഗാരോഹണത്തിന്നു ശേഷമാണ് കലി ലോകത്തിൽ പരന്നു തുടങ്ങിയതെന്നും ഒന്നു മുതൽ 1000 ദിവ്യസംവത്സരം (3,60000 കൊല്ലം) കഴിയുമ്പോൾ കലിയുടെ ശക്തി ക്ഷയിച്ച് കൃതയുഗം തുടങ്ങുമ്പോഴേക്കും സാത്വികഗുണപ്രധാനന്മാരായ മനുഷ്യർ വീണ്ടും ഈ ലോകത്തിൽ ഉണ്ടായിവരുമെന്നുമാണ് പറയുന്നത്.

എം. ആർ. കെ. സി.

(1) ഇപ്പോഴത്തെ പരിഷ്കാരം!

(2) ദിവാസന കല്യാണങ്ങൾ സംബന്ധമാണിപ്പോൾ.

(3) മരുമക്കത്തായ പരിഷ്കാരങ്ങളിൽ മരുമക്കത്തായം പ്രകാശിച്ചു തുടങ്ങിയതു മുതൽ ഇളക്കമായി.

(4) ഈ കാലം വരുന്നതെപ്പോഴായിരിക്കും. അല്ലെങ്കിൽ പാശ്ചാത്യരുടെ വസ്ത്രധാരണം പിന്തുടരുന്നതോ ഇതെല്ലാം!

ആൾക്കുരങ്ങൻ.

(CHIMPANZEE)

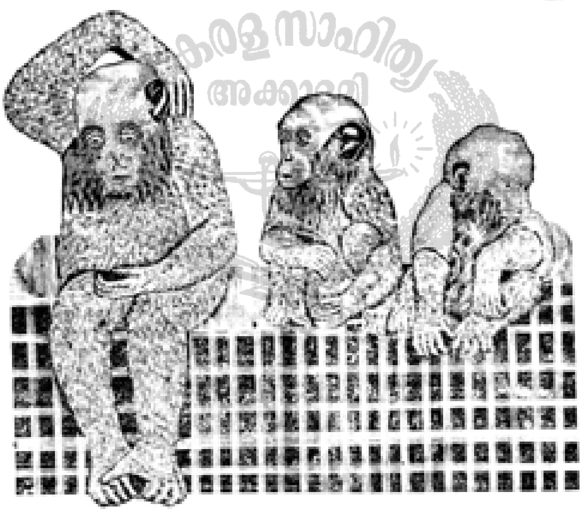
‘‘ഈശ്ശ്യ പരത്തൊരു പൃഥ്വിയായിട്ടുന്ന ഈശപരന്റെ വിലാസങ്ങളിലൊന്നു’’. എന്നു പാടുന്ന ഹിന്ദുക്കളും, ഈ തത്വത്തെ പൂർണ്ണമായി വിശദീകരിച്ച് ‘അഹിംസാ പരമോധർമ്മഃ’ എന്നു പറയുന്ന ബുദ്ധമതക്കാരും പരിണാമവാദത്തിൽ ഒരു ഭാഗത്തും, നാം ഈ ലോകത്തിൽ കാണുന്നതൊക്കെ നമ്മുടെ ഉപയോഗത്തിനായി ദൈവം ഉണ്ടാക്കിയതാണ്. മനുഷ്യർ മരിച്ചാൽ രണ്ടുതരക്കാരായി സ്വർഗ്ഗം, നരകം എന്നു രണ്ടു രാജ്യത്തിലേക്കു പോകുന്നു എന്നു സിദ്ധാന്തിക്കുന്ന പാശ്ചാത്യർ മറ്റൊരു ഭാഗത്തും ആണല്ലൊ ഇരിക്കുന്നത്. പാശ്ചാത്യരുടെ ഇടയിൽ തന്നെ ഡാർവിൻ തുടങ്ങിയ ചില ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ മനുഷ്യർ കുരങ്ങന്മാരുടെ സന്തതികളായി പരിണമിച്ചവരാണെന്നു സിദ്ധാന്തിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ വക സിദ്ധാന്തങ്ങൾ എന്തുതന്നെ ആയാലും ആഫ്രിക്കയിൽ കണ്ടുവരുന്ന ആൾക്കുരങ്ങന്മാർ (ചിമ്പാൻസി) മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിൽ താഴത്തെ പതനത്തിൽ എത്തിയ മൃഗവർഗ്ഗത്തിൽ പെട്ടതാണെന്നു സമ്മതിക്കാതെ കഴികയില്ല. ഈ കുരങ്ങുകളെ തന്നെ പല വർഗ്ഗമായും ആഫ്രിക്കയിൽ കാണാറുണ്ട്. എല്ലാം ചില വ്യത്യാസങ്ങളോടു ഈ വർഗ്ഗക്കാർ തമ്മിൽ തമ്മിൽ കാണാറുള്ളൂ. ഈ വ്യത്യാസം വലിപ്പം, തോലിന്റെയും രോമത്തിന്റെയും നിറം, ബുദ്ധിശക്തി, സ്വഭാവം ഇവയിലൊക്കെ കാണാറുണ്ട്. ആഫ്രിക്കയിൽ ഇത്തരം കുരങ്ങന്മാരെ കണ്ടെത്തുന്ന പ്രദേശങ്ങളിലെ ശീതോഷ്ണസ്ഥിതികളനുസരിച്ചാണ് ഈ വ്യത്യാസം കാണുന്നത്.

ആഫ്രിക്കയിൽ കൊങ്ഗോ സംസ്ഥാനത്തിലാണ് ചിമ്പാൻസിയെ അധികമായി കണ്ടെത്തുന്നത്. അവിടെയുള്ളതിൽ ബുദ്ധിശക്തിയും സാമർത്ഥ്യവും അധികം കൂടുന്നത് ‘സ്റ്റാൻലി വില്ലി’ എന്ന ഒരു വർഗ്ഗത്തിനാണ്. ഈ പേരിൽ ബെൽജിയക്കാരുടെ ഒരു ഉദ്യോഗപട്ടണം കൊങ്ഗോവിലുണ്ട്. ആ പട്ടണത്തിന്റെ പേരാണ് ഈ വർഗ്ഗക്കാർക്കു കൊടുത്തിട്ടുള്ളത്. ഇത്തരം ചിമ്പാൻസികളെ ആഫ്രിക്കയിൽ മറ്റെങ്ങും കാണുന്നതല്ല. മനുഷ്യരുടെ എല്ലാ അവയവങ്ങളോടും ഒട്ടധികം സാദൃശ്യം ഈ കുരങ്ങിനുണ്ട്. പിൻകാലിന്മേൽ നിന്നാൽ 5 ഫീറ്റ് 4 ഇഞ്ച് ഉയരം ഉണ്ടാകുമെന്നു മാത്രമല്ല ദേഹം തന്നെ വളരെ തടിച്ച് എത്രയും ശക്തി കാട്ടുവാൻ മതിയായിട്ടുള്ളതുമാണ്.

[illegible]

പ്രായം ചെന്ന കരങ്ങിനെ പിടിപ്പാൻ തീരെ സാധിക്കയില്ല. സാധിച്ചാൽ തന്നെ ഇണക്കുവാൻ പ്രയാസമാണ്. കാട്ടിലെ ജീവികളിൽ ഇത്ര ശൌര്യതയുള്ള ഒരു ശത്രു ഉണ്ടോ എന്ന കാര്യം തന്നെ സംശയമാണ്. കുട്ടികളെത്തന്നെ പിടിച്ചാൽ അവയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനായി കേഴുന്നതു കാണുമ്പോൾ ബുദ്ധിമുട്ട വേണ്ടെന്നുവെച്ചു മടങ്ങുകയാണ് അധികംപേരും ചെയ്യാറുള്ളത്. പിടിച്ചാൽ തന്നെ ആധിയോടെ വളരെ ദിവസം വിശപ്പും ദാഹവും നോക്കാതെ പട്ടിണി കിടന്നുകളയും. ഭക്ഷണം കൊണ്ടുവെച്ചാൽ തിരിഞ്ഞു നോക്കുകകൂടിയില്ല. തന്നെ പിടിച്ചവർ അടുത്തു വന്നാൽ തന്നെ അവരെ കണ്ടുവെന്ന നടിക്കാതെ വിസ്മരിക്കയാണെന്നപ്പോലുംകൂടി തോന്നും. കാലം കഴിഞ്ഞാൽ ഭക്ഷണം കുറേശ്ശ കഴിച്ചുതുടങ്ങും. ക്രമേണ മനുഷ്യരെ കുറേശ്ശ സ്നേഹിച്ചുതുടങ്ങും. അങ്ങിനെ സ്നേഹം വർദ്ധിച്ചു വരികയാണെങ്കിൽ ഇത്ര സ്വാമിസ്നേഹവും സ്വഭാവഗുണവും ഉള്ള വേറെ ഒരു ജീവി കാട്ടിൽ ഉണ്ടോ എന്ന കാര്യം സംശയമാണ്.

എന്നത്തിയ കരങ്ങന്മാർ ഒരുവിലെ മൃഗശാലയിൽ.

ചിമ്പാൻസി വർഗ്ഗത്തിൽ ആണിന്റെ മാറിടം ഏകദേശം 60 ഇഞ്ചോളം വീതിയുണ്ട്. ഇതിന്റെ ശക്തി ഇത്രയുണ്ടെന്ന പറഞ്ഞു ബോധിപ്പിക്കുവാൻ പ്രയാസമാണ്. തോക്കോടുകൂടി പോകുന്നതെങ്കിൽ മാത്രമേ മനുഷ്യർ ഈ ജീവിയോടു ജയം നേടുവാൻ സാധിക്കയുള്ളൂ. എന്നാൽ തന്നെ ഒട്ടും പിഴച്ചാൽ പിന്നെ ജീവനോടെ മടങ്ങുന്ന കാര്യം സംശയമാണ്. ചിമ്പാൻസികൾ പത്തും പന്ത്രണ്ടും കൂടിയായിട്ടാണ് കാട്ടിൽ കൂടി സഞ്ചരിക്കുക പതിവ്. ചിലപ്പോൾ ഇരുപതെണ്ണത്തോളം കൂട്ടമായി സഞ്ചരിക്കുന്നതു കാണാം. ആഫ്രിക്കയിലെ കാടന്മാർ ഇതിനധികം കൂന്നായി സഞ്ചരിക്കുന്നതും കണ്ടിട്ടുണ്ടെന്നു പറയും. ഭാര്യയും അച്ഛനും സന്താനങ്ങളുംകൂടി ഒരു കുടുംബമായിട്ടാണ് സഞ്ചരിക്കുന്നത്. കാട്ടിൽ നല്ലസ്ഥാനം നോക്കി മക്കളെയും കളിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും പ്രായം ചെന്ന കരങ്ങന്മാർ മരച്ചുവട്ടിലിരുന്ന് അകലെ പോയി കളിക്കുന്ന കുട്ടികളെ ശിക്ഷിക്കുന്നതും കാണാം. നാട്ടുകാർ ചിമ്പാൻസ്,

യെ ഭയപ്പെടുന്ന ഒരു മൃഗമാണ്. സിംഹത്തെക്കൂടി അത്ര ഭയമില്ല. നാട്ടുകാരുടെ കൃഷിസ്ഥലത്തു കടന്നു കാട്ടിക്കൂട്ടുന്ന കൊള്ളക്കു തോക്കുകൊണ്ടല്ലാതെ യാതൊരു പ്രതികാരവും ചെയ്യാൻ തരമില്ല. നിലവിളിച്ചു പലരും കൂടിയാലും ജനങ്ങൾ കൂട്ടംകൂട്ടമായി വന്നാലും ചിമ്പാൻസിക്കു ഒരു കുലുക്കവുമില്ല. തോട്ടത്തിൽ കടന്നാൽ വയർ നിറഞ്ഞാലല്ലാതെ അവ പുറത്തേക്കു പോകയില്ല.

[illegible]

കൃഷിയും തോട്ടവുംമാത്രമല്ല ചിമ്പാൻസിയുടെ ആക്രമണത്തിനു സ്ഥാനമാകുന്നത്. ചിലപ്പോൾ ഗ്രാമങ്ങളിൽ കടന്നു വീടുകളിലുള്ള കലവറകളിൽ പരിശോധിച്ചു കിട്ടുന്നതെല്ലാം തിന്നുപോകുന്ന സ്വഭാവവും ഉണ്ട്. തോന്നിയവിധം കൊള്ളയും കഴിച്ചു കയ്യും കാലും കൊണ്ടു പിടിച്ചു ഗ്രാമം വിട്ടു കാട്ടിൽ പോയി കിടന്നുറങ്ങുകയും ചെയ്യും. ഇക്കാലങ്ങളിൽ ഗ്രാമക്കാരിൽ മിക്കവരും തോക്കുകളുംകൊണ്ടു മേല്പറഞ്ഞ പ്രകാരമുള്ള കൂട്ടായ്മകൾവെച്ചു വളരെ കാവലാണ്.

വെടികൊണ്ടാൽ തന്നെ ചാവുന്നതു ദുർല്ലഭമാണ്. വെടികൊണ്ടു മുറിയേറ്റാൽ കാട്ടിനുള്ളിൽ കടന്നു മുറി ഉണങ്ങുന്നതുവരെ മേലിൽ എന്തൊക്കെ പകരം ചെയ്യണമെന്നു ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും.

ഇണക്കിപ്പാർത്താൽ മനുഷ്യരെക്കൊണ്ടുള്ള പ്രവൃത്തി മിക്കതും ഇവയെക്കൊണ്ടു ചെയ്യിക്കാം. ആടുകളെ മേയിക്കുവാനും തോട്ടം കാക്കുവാനും ചുമടെടുപ്പാനും എന്നുവേണ്ട പല ആവശ്യങ്ങളും ഈ കുരങ്ങന്മാരെക്കൊണ്ടു നിവൃത്തിക്കാം. കാര്യങ്ങളൊക്കെ സാമർത്ഥ്യമാണ്. ചിലപ്പോൾ കാട്ടിൽ പോയി സ്നേഹിതന്മാരെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു നാടന്മാരാക്കുകയും ചെയ്യും. വസ്ത്രധാരണത്തിൽ വലിയ കമ്പം കാണിക്കും. കാടന്മാർ നൃത്തം ചെയ്യുമ്പോലെ നൃത്തം ചെയ്യും. തീനചാട്ടങ്ങളൊക്കെ മനുഷ്യർ ചെയ്യുമ്പോലെ നടത്തും. ഭാഷ മാത്രമേ ഇല്ല. ചില ശബ്ദങ്ങൾ മാത്രം പുറപ്പെടുവിക്കും. ഈ ശബ്ദങ്ങൾ ഇതരകുരങ്ങന്മാർക്കും മനസ്സിലാവുകയും ചെയ്യും.

ഇണക്കിയ കുരങ്ങന്മാരുടെ ഭോജനം.

സി. കെ.

മാനസോദ്യാനം.

എത്രയും സങ്കുചിതമായ മനസ്സ് അതിനെ സംബന്ധിച്ച ദേഹത്തെ മാത്രമേ തന്റേതാക്കുന്നുള്ളു. അതു മൃഗമാണ്. അല്പം വികസിച്ചാൽ പുത്രകളത്രാദികൾ തന്റേതാവും. ഇതു മുതൽ മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ തുടക്കമായി. ഇതിനെ മനോവികാസത്തിനു തക്കവണ്ണം കുടുംബം, ബന്ധുജനം, ദേശം, സമുദായം, മതം, രാജ്യം, ഭൂഖണ്ഡം, ലോകം, ബ്രഹ്മാണ്ഡകടാഹം- എന്നിതിനെ ക്രമേണ തന്റേതാക്കിക്കൊണ്ടു കയറിക്കയറി മനുഷ്യൻ ഒരു ബ്രഹ്മസ്വരൂപമായിത്തീരുന്നു. ഒരു മനുഷ്യന് എത്രത്തോളം വികാസമുണ്ടാകുന്നുവോ, ഒരു മനുഷ്യന്നു ലോകത്തിൽ എത്ര വളരെ ഭാഗം തന്റേതാക്കുവാൻ അഥവാ തന്റെ മനസ്സിൽ അടക്കുവാൻ കഴിയുന്നുവോ, അത്രത്തോളം അവനിൽ ദിവ്യത്വം പ്രകാശിക്കും. യഥാർത്ഥമായ ആരോഗ്യവും സൌന്ദര്യവും ദിവ്യത്വത്തിന്റെ വികാരങ്ങളാണ്. പ്രേമം- സൽക്കാരപ്രേമം- അതുതന്നെയാണ് സുഗമവും സുന്ദരവുമായ സുഖജീവിതമാർഗ്ഗം. സ്നേഹിക്കുക; എല്ലാവരെയും സ്നേഹിക്കുക. മനസ്സ് അല്പം പ്രേമാർദ്രമാവട്ടെ. അപ്പോൾ അതു വികസിച്ചുതുടങ്ങും. ആ വികാസം ഏറുന്തോറും നിങ്ങളിൽ ദിവ്യത്വവും ഏറും. ഭാര്യാപുത്രന്മാരെ നിങ്ങൾ ഉള്ളഴിഞ്ഞു സ്നേഹിക്കുന്നതുകൊണ്ടു അവർ നിങ്ങളോടു സഹായിക്കുന്നു. അതേവിധം നിങ്ങൾ ഒരു സമുദായത്തെ ഒട്ടാകെ സ്നേഹിക്കുന്നതായാൽ ആ സമുദായം നിങ്ങളോടു തിരിച്ചുമായും സഹായിക്കും. ഒരു രാജ്യത്തെ ഒട്ടൊഴിയാതെ സ്നേഹിക്കുന്ന ഒരു രാജാവിനെ- അദ്ദേഹം അശക്തനോ അബലനോ ആയിരുന്നാൽ കൂടിയും- പ്രജകൾ ഭക്തിപരവശരായി കുമ്പിടുന്നതു നോക്കുക. അദ്ദേഹത്തിനു വേണ്ടി ദേഹത്യാഗം കൂടിയും ബലി കഴിക്കുന്നതു നോക്കുക. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനഃപ്രഭാവമാണ് ഇത്രയും ലക്ഷം ജനങ്ങളെ കീഴ്പ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു. ശൌര്യവീര്യപരാക്രമങ്ങളോ, സേനാബലമോ, ധനമോ അല്ല; സിംഹാസനവുമല്ല. സ്നേഹത്തെ വർദ്ധിപ്പിച്ചു പരത്തുക. എല്ലാറ്റിനും ഉപരി ഉപാധിയോടുകൂടാതെ രാജ്യത്തെ സ്നേഹിച്ചു പഠിക്കുക. ഇതാണ് ജീവിതരഹസ്യത്തിലെ പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായ പാഠം.

* * *

സമുദായാഭിവൃദ്ധിയുടെ അഭിമഞ്ചത്തിൽ പ്രസംഗിക്കുന്നവർ മാത്രമാണ് അധികമായുണ്ടായിരിക്കുക. ആ പ്രസംഗിക്കുന്നവർ നിമിത്തം പ്രവർത്തിക്കുന്നവർ വേറെയുണ്ടായിരിക്കും. ഈ തത്വം മനസ്സിലാക്കി, ഇപ്പോൾ മലയാളത്തിൽ പ്രസംഗകപരമ്പരയായിക്കാണുന്നവരെ നാം ഒരിക്കലും ദുഷിക്കാതിരിക്കണം. അവർ പ്രവർത്തിക്കാതിരിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി അവരെ വെളിയിൽ ആക്ഷേപിക്കുന്നതായാൽ അവരുടെ പ്രസംഗത്തിനു വില കുറയും. അവരുടെ പ്രസംഗം കേട്ട് അതിനൊത്തവണ്ണം പ്രവർത്തിക്കുവാൻ ഒരുങ്ങുന്നവർ ചിലരുണ്ടാവും; അവരെ നാം വഴിതെ

റിച്ചതായും വരും. നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നതെന്താണ്? സാക്ഷാൽ സമുദായഗുണം അല്ലേ? ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ സ്വല്പം പ്രാമാണ്യമുള്ളവരെപ്പിടിച്ചു മുൻനിറുത്തി നാം ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ഉപകാരമുള്ള സമുദായപരിഷ്കാരഗുണം അവരിൽ ധാരാളമുണ്ടെന്നു നാം പുകഴ്ത്തണം. അപ്പോൾ ആ പരിഷ്കാരഗുണം സാധാരണന്മാരിൽ പലരിലും പകർന്നു കാണാം. ഇതാണ് സമുദായതന്ത്രം. അതിനെയല്ലാതെ നമ്മുടെ നേതാക്കന്മാരുടെ ദോഷത്തെ നാം ഒരിക്കലും വെളിപ്പെടുത്തരുത്. അത് നാം തന്നെ നമ്മുടെ തലയിൽ തീവാരിയിടുന്നപോലെയാകുന്നു. ഒരു നേതാവിനെ ആക്ഷേപിക്കുന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം, ആ നേതാവു മാത്രം നന്നാവണമെന്നോ സമുദായഗുണം ഉണ്ടാവണമെന്നോ? രണ്ടാമത്തെ പറഞ്ഞതു തന്നെ എന്നതിനു സംശയമില്ല. ഒരാളെ ആക്ഷേപിച്ചതുകൊണ്ട് സമുദായത്തിനു ഗുണമെന്താണ്? ആക്ഷേപം ആക്ഷേപത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയാണ് ചെയ്യുക. പുകഴ്ത്തുക. ഇല്ലാത്ത ഗുണം ഉണ്ടെന്നു പറഞ്ഞും പുകഴ്ത്തുക. അപ്പോൾ തന്നെയും അങ്ങിനെ പുകഴ്ത്തണമെന്ന് ആഗ്രഹിച്ചു മറ്റുള്ളവർ ആ ഗുണങ്ങൾ സമ്പാദിച്ചുകൊണ്ട് മുൻവരുന്നതായി കാണാം. അങ്ങിനെ ഇടക്കിടക്കു പലരും മുൻവരും. അപ്പോൾ സമുദായഗുണമായി. ഇതാണ് സമുദായതന്ത്രം. ഇതാണ് പാശ്ചാത്യരിൽനിന്നു ഇന്നത്തെ ഇന്ത്യാസമുദായപരിഷ്കാരികൾ ശീലിക്കേണ്ടതായ തന്ത്രം.

• • •

മനുഷ്യജീവിതം എന്നും സുഖമായിത്തന്നെ ഇരിക്കേണ്ടതിന്നായി ഓരോ മനുഷ്യനും തന്റെ ജീവിതത്തെ നാലു ആശ്രമങ്ങളിൽകൂടി പരമപദത്തിലേക്കു നയിക്കേണ്ടതാണെന്നു പ്രാചീനന്മാരായ ഋഷികൾ വിധിച്ചിരിക്കുന്നു. ബ്രഹ്മചര്യം, ഗാർഹസ്ഥ്യം, വാനപ്രസ്ഥം, സന്ന്യാസം എന്നിവയാണവ. ബാല്യത്തിൽ ബ്രഹ്മചര്യാശ്രമത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു വിദ്യാഭ്യാസം തുടങ്ങുന്നു. കുലധർമ്മത്തെ യഥാവിധി നിർവ്വഹിക്കത്തക്ക വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ മാത്രമല്ലാതെ മറ്റൊരു വിഷയത്തിലും മനസ്സു ചെല്ലരുത്. സുഖഭോഗങ്ങളൊന്നും ആശിച്ചുകൂടാ. രാജകുമാരനായാലും ദരിദ്രകുമാരനായാലും ഒരു സാധാരണന്റെ നിലയിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു ഗുരുവിനെ പരിചരിച്ചുകൊണ്ടാണ് അപ്പോഴത്തെ ജീവിതം. പിന്നെ ഗൃഹസ്ഥാശ്രമം: ഫലേച്ഛ കൂടാതെ കുലധർമ്മം നിർവ്വഹിക്കയാണ് അപ്പോൾ വേണ്ടത്. ഫലം സർവ്വവും ഈശ്വരങ്കൽ സമർപ്പിച്ച് ജീവിതരംഗത്തിൽ തനിക്കു വകവെക്കപ്പെട്ട ഭാഗത്തു ഒരു സ്വതന്ത്രനായി ധീരതയോടെ ഇറങ്ങി നിന്നേ തീരുന്നു. പിന്നെ മുടിയും നരച്ചു തുടങ്ങിയ കാലത്ത് വാനപ്രസ്ഥാശ്രമത്തിലേക്കു കടക്കാം. താൻ ചെയ്തു തുടങ്ങിവെച്ച കാര്യങ്ങൾ പൂർത്തിയാക്കാനായി തന്റെ പുത്രന്മാരെയോ ശിഷ്യന്മാരെയോ ഏല്പിച്ച് ഭാര്യാസമേതം ഏകാന്തസ്ഥലത്തു വാസമാക്കി ഈശ്വരധ്യാനപരനായിട്ടാണ് അപ്പോൾ ജീവിക്കേണ്ടത്. ഒടുക്കത്തെ പടി സന്ന്യാസം: സർവ്വസംഗപരിത്യാഗിയായിട്ടാണ് അപ്പോഴത്തെ ഇരിപ്പ്. ലൗകികസുഖദുഃഖങ്ങളൊന്നും അവനെ ബാധിക്കുന്നില്ല. ആ ജീ

വാത്മാവ് പരമാത്മാവോട് അണഞ്ഞു ഇരുന്നിരിക്കുന്നു. ഹാ! ജീവിതത്തെ എത്ര സുന്ദരമായി വ്യവസ്ഥിതമാക്കിയിരിക്കുന്നു! ഇപ്പോഴോ? പിറന്ന നാൾ മുതല്ക്കു ലോകവ്യവഹാരങ്ങളിൽ പെട്ടു പരുങ്ങുന്നു. കുലധർമ്മം എന്നൊന്നു കണി കാണ്മാൻ പോലുമില്ല. തനിക്കു തോന്നിയതു എന്തൊക്കെയോ അതൊക്കെ ചെയ്യുന്നു. വിചാരങ്ങൾക്കും കർമ്മങ്ങൾക്കും ലക്ഷ്യവും വ്യവസ്ഥയും ഇല്ലാതെ പലേടത്തും ചിതറി നിലകെട്ടു പോകുന്നു. അങ്ങിനെ മനസ്സും ബുദ്ധിയും ക്ഷയിക്കുന്നു. കർമ്മങ്ങൾക്ക് ഊക്കു കുറയുന്നു. ജീവിതം വലിയ ഭാരമായിത്തീരുന്നു. ബുദ്ധിഹീനന്മാർ രോഗികൾ നിസ്സ്വികൾ എന്നിവരെക്കൊണ്ടു ലോകം നിറയുന്നു. ജീവിതത്തിനു ആദർശമില്ല; ഐകരൂപ്യവുമില്ല. മനുഷ്യരെല്ലാം അവരവർക്കു തോന്നിയ വഴിക്ക് തിരിഞ്ഞുപിരിഞ്ഞു പോകുന്നവരായതിനാൽ അവർക്ക് പരസ്പരം കൂട്ടുകെട്ടില്ല. പൌരാണികജീവിതമാർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു തെറ്റിപ്പോയതിനാലുള്ള ഫലം ഇതെല്ലാമാണ്. ലോകത്തിൽ യഥാർത്ഥസുഖം വീണ്ടു വരേണമെങ്കിൽ വഴിതെറ്റിപ്പോകുന്ന മനുഷ്യജീവിതത്തെ പഴയ നിലയിലേക്കു മടക്കിക്കൊണ്ടു വരണം.

* * *

ആഡംബരം നിന്ദ്യവിഷയങ്ങളിലൊന്നായിട്ടാണ് നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാർ ഗണിച്ചിട്ടുള്ളത്. പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരലഹരിയാൽ നമ്മുടെ വന്ദ്യപൂർവ്വികന്മാർക്കു നാം നിന്ദ്യസന്തതികളായിത്തീർന്നു. ആ മഹാന്മാർ സമ്പാദിച്ചു വെച്ചിട്ടുള്ള മാനത്തെയും പണത്തെയും നാം മിക്കവാറും നശിപ്പിച്ചു കളഞ്ഞു. ഇപ്പോൾ നാം ഭയങ്കരമായ അധഃപതനത്തിന്റെ വിസ്തൃതകവാടത്തിൽ ഊക്കോടെ തള്ളിക്കയറി നില്ക്കയാണ്. ഇപ്പോഴെങ്കിലും നാമുണരണം. നിന്ദ്യമായ ആഡംബരഭ്രമത്തിൽ നിന്നു വേർപെടണം. മരവുരിയും തോലും ധരിച്ചു കാൽനടയായി നടന്ന് കാര്യങ്ങൾ നടത്തി പുൽപ്പായയിലിരുന്നു വിശ്രമിച്ച് ഇങ്ങിനെ എത്രയും ചുരുങ്ങിയ നിലയിൽ ഊണും ഉടുപ്പുമായി കഴിഞ്ഞ നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാർ എത്രയധികം മനസ്സുഖം അനുഭവിച്ചു! എത്രയധികം കാര്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിച്ച് പണവും മാനവും വരുത്തി! എത്രയധികം ആരോഗ്യദൃഢഗാത്രന്മാരായി ദീർഘകാലം ജീവിതം നയിച്ചു! നമ്മളോ? കോട്ടും, ഷർട്ടും, കാല്സ്രായും ഇട്ടുകെട്ടി, വടിയും വണ്ടിയും സേവന്മാരുമായി ലാത്തി, കട്ടിലും കസാലയും വീട്ടിൽ പരത്തി, കാപ്പിയും സൂപ്പും ഇടക്കിടെ അകത്താക്കി-ങ്ങിനെ പരിഷ്കാരപ്പുകിലിൽ കഴിയുന്ന നാം- കഷ്ടം! മനസ്സുഖത്തിന്റെ മണം പോലും ഏല്ക്കാത്തവരാണ്; പണവും മാനവും നശിപ്പിച്ചു സ്വന്തം കുടുംബത്തെ കഴുകിൽ കടക്കുന്നവരാണ്; ഭയങ്കരങ്ങളായ പല വ്യാധികൾക്കും ദേഹത്തെ ഇരയാക്കുന്നവരുമാണ്. ഇത്രയുമാണ് പാശ്ചാത്യവിദ്യാഭ്യാസവും സമുദായപരിഷ്കാരവും ഇവിടെ ധാരാളം ഉണ്ടാവുകയാലുള്ള കൊണ്ടു നമുക്കുണ്ടായ ഫലം. ഉചിതാനുചിതജ്ഞ ചിന്താപൃത്ഥുക്കൾ ഇപ്പോഴെങ്ങാൻ സ്വദേശജനം ഇപ്പോഴെങ്ങാൻ ആരോഗ്യവിജ്ഞാന സംബന്ധമായ പല പുസ്തകങ്ങളും ചമക്കുന്നതല്ലാതെ, ആരോഗ്യജീവിതം ഇപ്പോഴെങ്ങാൻ പൂർവ്വികജീവിതക്രമത്തിന്റെ വിലയറിയാതെ, അതിനെ തിരസ്കരിച്ചു പരിഷ്കാരത്തിൽ ഭ്രമിച്ചു

സൎവ്വത്തെയും ജീവിതത്തെയും നാം നശിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങി. സമ്പാദ്യത്തിൽ ചിലവു ചെയ്യാനും തുടങ്ങി. നമ്മുടെ അധോഗതി കിഴവൎക്കാവട്ടെ യുവാക്കന്മാൎക്കാവട്ടെ ഒരു പൈസപോലും സമ്പാദിക്കേണമെന്ന ചിന്തയില്ല. ദുരഭിമാനത്താൽ അധഃപതിപ്പാൻ വന്നു. എന്നാൽ എത്ര വളരെ ചിലവു ചെയ്താലും അവർ തൃപ്തിപ്പെടുന്നില്ല. ചെലവു ചെലവുള്ളവയാണെല്ലാം ചെലവും ദുരഭിമാനച്ചെലവു എന്നല്ലാതെ വരവിന്റെ ശബ്ദമേ കേൾപ്പാനില്ല. ആകപ്പാടെ എങ്ങും നാശം! എങ്ങും ദാരിദ്ര്യം! എങ്ങും ദുരാചാരം! ഇതാണ് ഇന്നത്തെ സ്ഥിതി: നാട്ടുകാരെ! ജാഗ്രത ജാഗ്രത. ഇപ്പോഴെങ്കിലും ഉണൎന്നു ചെലവു ചുരുക്കുവിൻ. ആഡംബരത്തിൽ ഭ്രമിക്കേണ്ട. ദുരാചാരത്തെ വളൎത്തേണ്ട. സ്വന്തം സ്ഥിതിയെ ഉറപ്പിക്കുക. സ്വന്തം സമുദായത്തെ രക്ഷിക്കുവാൻ പ്രാപ്തരാകുക. ഒന്നു കൂടി ഇതാ പറയുന്നു: ജാഗ്രത! ജാഗ്രത!

കന്നത്തു ജനാൎദ്ദനമേനോൻ.

ഒരു ഗണപതി.

(കുസുമഗാഥാരീതി)

ആനമുഖനുമാറുമുഖനും
ജ്ഞാനമാമ്പഴത്തിനു കലഹിക്കുമ്പോൾ
പാരമുരക്കെക്കരഞ്ഞുതുടങ്ങിനാൻ
ഷണ്മുഖൻപാരംവിഷാദമോടെ
എന്തുമകനേ!കരയുന്നതെന്നമ്മ
ചെന്തിരുമുഖമോടു ചോദിച്ചപ്പോൾ
ചൊല്ലിനാനന്നഖിലാഭമുഖൻ വന്നെൻ
തല്ലിനാനെന്നെന്റെ ചവിണ്ടോ പൊരാ?
ഉണ്ണി!നീയെന്തിവനോടു ചെന്നോരോരോ
ഏന്തിയകേടുണ്ടാക്കുന്നതൊന്നാളുമ
സങ്കടമായുള്ളതെല്ലാമീനയനന്ദനം
സംഖ്യ ഗണിപ്പാൻ വരികില്ലം
ഉണ്ണി!നീയെന്തിനിഷണ്മുഖൻതന്നോട്
കണ്ണുകളെണ്ണുവാൻചെന്നതിപ്പോൾ
ചെങ്കമലനേത്രമകാലത്തെന്നുടെ
ശങ്കയുന്നാറുകൊണ്ടുതന്നെ
പാരമുരക്കെച്ചിരിച്ചു ഭഗവതി
പോരുമിടത്തന്നെ വിലക്കിച്ചീടിനാ
ഇത്തരംക്രീഡനമ്മെ ചിത്തവസിക്കുന്ന
വിഘ്നപരാപരാ!കൈകൂപ്പിത്തൊഴുന്നേൻ

(ഒരു പഴയ ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്നു.)

ചിത്തോരിലെ മഹായുദ്ധം.

IV

ഉപസംഹാരം

മുസൽമാന്മാർ കീഴടങ്ങുകയോ? അത് ഒരിക്കലും ഉണ്ടാവാത്ത കാൎയ്യമാണ്. കീഴടങ്ങുക എന്നുള്ള പരാധീനതയുടെ ഉടുപ്പുള്ള ഒരു ഇതിഹ്യചതുലയാണ്. അവ

ശ്രേണികളാൽ ശുദ്ധവർണ്ണാഭമാകുന്നതാണ്. നിചതയുടെ പരിപൂർണ്ണമായ ഒരു പ്രതിബിംബമാണ്. നരകത്തിലുള്ള ഒരു വിശേഷമാർഗ്ഗമാണ്. ഹൃദയത്തെപ്പററിന്റെ സ്വരൂപമായ ഒരു പാവയാണ്. വളരെക്കാലം സ്വാതന്ത്ര്യം അനുഭവിച്ചുവന്നിരുന്നവരും വീരന്മാരുമായ രാജപുത്രജാതിക്കാർ പ്രാണനുള്ള കാലത്തോളം അന്യന്മാൎക്കു കീഴടങ്ങുകയില്ല. അതിനു പകരം ശത്രുക്കളുടെ അസ്ത്രങ്ങളേററു ചോരയണിഞ്ഞ ദേഹത്തോടുകൂടിയവരായിട്ട് അവർ ഭൂമിയിൽ വീണു കിടന്നു ചിരനിദ്രയെ പ്രാപിക്കും. എന്നാലും മുസൽമാന്മാൎക്കു അവർ ഒരിക്കലും കീഴടങ്ങുകയില്ല.

പുത്തൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ ചിത്താരിൽ ബാക്കിയുണ്ടായിരുന്ന സകല രാജപുത്രവീരന്മാരും വാളൂരി കയ്യിൽ പിടിച്ചു ജീവിതത്തിലുള്ള സകലകാംക്ഷകളും ഉപേക്ഷിച്ച് അവസാനയുദ്ധം ചെയ്യാനൊരുമ്പെട്ട വരുന്നതു കണ്ടു. അവർ ഏററവും പരാക്രമത്തോടുകൂടി മൊഗളസൈന്യത്തിന്റെ നാശം വരുത്തിത്തുടങ്ങി. ചിത്താരിനെ രക്ഷിപ്പാനുള്ള ആശയ്ക്കു വഴിയില്ലെന്നും, പീരങ്കികളുടെ നേരെ അസ്ത്രപ്രയോഗംകൊണ്ടു ഫലമില്ലെന്നും, യുക്തിമാനായ യോദ്ധാവിനാൽ കഴിയുന്നേടത്തോളം മുസൽമാന്മാരെ കൊന്നൊടുക്കി അവസാനത്തിൽ പോൎക്കളത്തിൽവെച്ചു പ്രാണത്യാഗം ചെയ്യാമെന്നും പുത്തൻ വിചാരിച്ചു. പുത്തന്റെ മനസ്സിനു വീണ്ടും ഉറപ്പു വന്നു. രണ്ടു കണ്ണുകളിൽനിന്നും തീപ്പൊരികൾ പാറിത്തുടങ്ങി. വീണ്ടും മുഷ്ടിബന്ധത്തിനു ഉറപ്പു കൂടി. ഹരഹരശബ്ദം പുറപ്പെടീച്ചു വീണ്ടും മൊഗളസൈന്യത്തെ തകൎത്തുതുടങ്ങി. അയാളുടെ സിംഹനാദം കേട്ട ശത്രുക്കൾ നടുങ്ങിത്തുടങ്ങി. പുത്തനും കൂട്ടാളികളും എത്രത്തോളം ശത്രുക്കളെ കൊന്നൊടുക്കിയോ അത്രയും പുതിയ സൈന്യങ്ങൾ വന്ന് അവരുടെ സ്ഥാനം ഏറെടുത്തു. ശത്രുക്കളുടെ പീരങ്കികളിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന വെടിയുണ്ടകൾകൊണ്ട് അനേകം രാജപുത്രന്മാർ നിലത്തു വീണു മരിച്ചുതുടങ്ങി. അവരുടെ ദേഹങ്ങൾ ഛിന്നഭിന്നമായിത്തുടങ്ങി. അല്പനേരത്തിനുള്ളിൽ പുത്തന്റെ കുതിര വെടിയുണ്ട കൊണ്ടു നിലത്തു വീണു. പുത്തൻ വാളും പരിചയും ധരിച്ചു നിലത്തുനിന്നു യുദ്ധം ചെയ്തുതുടങ്ങി. അയാളെ ഈ അവസ്ഥയിൽ കണ്ട് അസംഖ്യം മുസൽമാന്മാർ 'അല്ലാഹോ അക്ബർ' എന്ന ശബ്ദം പുറപ്പെടീച്ചുകൊണ്ടും പോൎക്കളത്തെ കലുക്കികൊണ്ടും അയാളുടെ നേൎക്കു പാഞ്ഞെത്തി. അവരെല്ലാവരും ഒന്നായിത്തിച്ച് അനവധി അസ്ത്രങ്ങൾ പുത്തന്റെ നേരെ പ്രയോഗിച്ചുതുടങ്ങി. അത്ഭുതകരമായ അഭ്യാസബലംകൊണ്ട് ആ വീരബാലൻ പ്രത്യസ്ത്രങ്ങളെയ്ത് അവയെല്ലാം തടുത്തുകൊണ്ടുനിന്നു. വീരനായ അഭിമന്യുവിനെപ്പോലെ പോൎക്കളം തകൎത്തുകൊണ്ടു പുത്തൻ ശത്രുക്കളെ കൊന്നൊടുക്കിത്തുടങ്ങി. അഭിമന്യുവിനെ വളഞ്ഞിട്ടന്നവർ ഏഴ് യോദ്ധാക്കന്മാർ മാത്രമാണ്. അവരോട് മാത്രമേ അഭിമന്യുവിന്നു ഒടുവിൽ യുദ്ധം ചെയ്യേണ്ടിവന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ വീരബാലനായ പുത്തനെ അനേകായിരം ശത്രുക്കൾ വളയുകയും ആക്രമിക്കുകയും ചെയ്തു. പുത്തന് എത്രനേരംവരെ ശക്തിയുണ്ടായിരുന്നുവോ, എത്രനേരംവരെ അയാളുടെ മുഷ്ടിക്ക് ദൃഢതയുണ്ടായിരുന്നുവോ, അത്രനേരംവരെ ശത്രുക്കളിൽ ഒ

രാർക്കെങ്കിലും പുത്തന്റെ അടുത്തു ചെല്ലാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ദേഹത്തിൽനിന്നു ഇടവിടാതെ ഒലിച്ചിരുന്ന ചോരപ്രവാഹംകൊണ്ടു ക്രമത്തിൽ ബലം ക്ഷയിച്ചു പുത്തൻ തന്റെ കൈകൾകൊണ്ടു വധിക്കപ്പെട്ട അസംഖ്യം ശത്രുഭടന്മാരുടെ ശവശരീരങ്ങളുടെ മീതെ വീണു. ആ ധീരസൈന്യങ്ങളുടെ ശവങ്ങളിന്റെ മീതെ മേഘപൃഷ്ഠത്തിന്റെ സപ്തസ്വരങ്ങൾകൂടി വന്നുവീണു. ചോരത്തിരമാലകളുടെ മീതെ പാരിജാതപുഷ്പം കളിയാടിത്തുടങ്ങി. ചിത്തോരിന്റെ ആശകളെല്ലാം ദൂരെപ്പോയി. വീരനായ പുത്തന്റെ ഉച്ഛ്വാസപ്രാണം സൂര്യമണ്ഡലത്തിൽ ലയിച്ചു. മൊഗളസൈന്യം വിജയോന്മത്തമായിത്തീർന്നു. അവരുടെ രണവാദ്യങ്ങൾ മുഴങ്ങി അടിച്ചു. അതിഭയങ്കരമായ ശബ്ദങ്ങൾ പുറപ്പെടിച്ച് അവർ പോർക്കളം കലക്കി. കാണെക്കാണെ ബാക്കിയുണ്ടായിരുന്ന രാജപുത്രന്മാർ മൊഗളസൈന്യസമുദ്രത്തോടുകൂടി ലയിച്ചുപോയി. എല്ലാവരും അവരവരുടെ കർത്തവ്യകൃത്യങ്ങളെ നിറവേറ്റിയശേഷം ചോരയണിഞ്ഞ ദേഹത്തോടുകൂടി വീരശയ്യയിൽ ശയനം ചെയ്തു. വീരന്മാർക്ക് എപ്പോഴും ഈ മാതിരിയിലുള്ള ശയനത്തിലാണ് താല്പര്യം.

അക്ബർചക്രവർത്തിയുടെ മനോരഥം പൂർണ്ണമായി. അദ്ദേഹം വലുതായ തന്റെ സൈന്യത്തോടുകൂടി മരിച്ചുകിടക്കുന്ന അസംഖ്യം രാജപുത്രന്മാരുടെ ശവശരീരങ്ങളുടെ മീതെ നടന്നുംകൊണ്ടു ചിത്തോർനഗരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. പീരങ്കികൾകൊണ്ടു ചിത്തോരിന്റെ വാതിലുകളും വിജയസ്തംഭങ്ങളും വെണ്മാടങ്ങളും കറവും തകർത്തുകളവാൻ അദ്ദേഹം തന്റെ ഭടന്മാർക്കു ആജ്ഞ കൊടുത്തു. അവർ ആ ദ്ദേഹത്തിന്റെ കല്പനയെ അക്ഷരംപ്രതി നിറവേറ്റി. നഗരത്തിലുണ്ടായിരുന്ന വൃദ്ധന്മാരും കുട്ടികളും സ്ത്രീകളും മൊഗളന്മാരുടെ അസ്ത്രശസ്ത്രങ്ങൾക്കിരയായി മരിച്ചു. മൂന്നു രാപ്പകൽ ഒരുപോലെ ഈ മാതിരിയിലുള്ള കൊള്ള തടസ്ഥംകൂടാതെ നടന്നു. ഇന്ദ്രപുരിക്കു തുല്യമായ ചിത്തോർനഗരം വെടിയുണ്ടകൾ കൊണ്ടു മണ്ണിനോടായി നശിച്ച കൂട്ടത്തിലായി. അന്നത്തെ മഹായുദ്ധത്തിൽ മുപ്പതിനായിരം രാജപുത്രന്മാർ വീരസ്വർഗ്ഗം പ്രാപിച്ചു. അതിനു പുറമെ പല ദിക്കുകളിൽനിന്നും വന്നിരുന്ന രാജപുത്രന്മാരും മഹാരാജാവിന്റെ കുടുംബക്കാരായ ഏഴുന്നൂറാളും ആളുകളും യുദ്ധത്തിൽ മരിച്ചിരുന്നു. ഒമ്പതു രാജ്ഞിമാരും അഞ്ചു രാജകുമാരികളും രണ്ടു രാജകുമാരന്മാരും പ്രഭുകുടുംബങ്ങളിലെ അനേകം കുലസ്ത്രീകളും കൂട്ടമായി 'ജഹറവ്രതം' അനുഷ്ഠിച്ചു പ്രാണത്യാഗം ചെയ്തു. മറ്റനേകം സ്ത്രീകൾ നേർക്കുനേരെയുള്ള യുദ്ധത്തിൽ പ്രാണനൊടുക്കിയിരുന്നു. അന്നത്തെ ദിവസം ഹിന്ദുക്കൾക്കു ഒരു ശോകദിവസമായിരുന്നു. ഈ യുദ്ധം നടന്നതു ക്രിസ്ത്വബ്ദം 1568-ാമാണ്ടിലായിരുന്നു. ആ ദിവസം രാജപുത്രന്മാരുടെ സ്വാധീനതാദേവിയുടെ ജീവനും പരാശക്തിയുമായ ഭഗവതി ചിത്തോരിനെ എന്നെന്നേക്കും ഉപേക്ഷിച്ചുപോയി. ചിത്തോരിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം അസ്തമിച്ചു. ഈ യുദ്ധത്തിൽ ഉദയരാജാവു മാത്രം ഭാവിയിൽ ഏതോ ഒരു മഹത്തായ ഉദ്ദേശം സാധിപ്പിക്കുവാൻ വേണ്ടി ജീവരക്ഷ പ്രാപിച്ചു.

അകബരേ! അങ്ങ് ജഗൽഗുരുവാണെന്ന ലോകരെ ധരിപ്പിയ്ക്കുന്നതിൽ അങ്ങേയ്ക്കു ലേശം സങ്കോചം വേണ്ട. അങ്ങു സമദർശിയല്ലേ? ശില്പകലാവിദ്യകൾക്ക് അങ്ങു പ്രധാനാവലംബമല്ലേ? ഈ ചിത്തോറിനെക്കൊള്ളയിട്ടു നശിപ്പിച്ചതു തന്നെ അതിന്റെ ഒരു ഉത്തമദൃഷ്ടാന്തമല്ലേ? ഇതുകൊണ്ട് അങ്ങേയുടെ ഹൃദയത്തിൽ ഹിന്ദുക്കളുടെ നേരെ എത്രത്തോളം സ്നേഹമുണ്ടായിരുന്നു എന്നു സ്പഷ്ടമാവുന്നുണ്ട്. അലാ ഉദ്ദീനനാവട്ടെ, കഠിനഹൃദയനായ ബാദഷാക്കന്മാരാവട്ടെ നശിപ്പിക്കാതിരുന്ന ചിത്തോറിലെ സകല ദേവാലയങ്ങളും മനോജ്ഞമായ മണിമേടകളും കീർത്തിസ്തംഭവും ഒട്ടൊഴിയാതെ അങ്ങു കൊള്ളയിട്ടു നശിപ്പിച്ച് അങ്ങേയുടെ പ്രാഗത്ഭ്യം ഉറപ്പുവരുത്തിയല്ലോ. ഇത് അങ്ങേയ്ക്കു ഹിന്ദുക്കളുടെ നേരെയുണ്ടായിരുന്ന പ്രബല വിദ്വേഷത്തിന്റെ ഉജ്ജ്വലദൃഷ്ടാന്തമല്ലേ? അങ്ങേയുടെ ദുരാചിതമായ ക്രൂരകൃത്യങ്ങൾകൊണ്ടു ചിത്തോറ് ജനശൂന്യമായിത്തീർന്നു. ചിത്തോറിലെ ദേവാലയങ്ങളിലെ വിളക്കുകളും ചിത്തോറിലെ സിംഹദ്വാരത്തിന്റെ ഉരുക്കുപണിയ വാതിലുകളും അപഹരിച്ചുകൊണ്ടു പോകാൻ അങ്ങേയ്ക്കു ലേശം ലജ്ജയുണ്ടായില്ലല്ലോ. അങ്ങേയുടെ രാജനീതി പുറമേയ്ക്കു വളരെ നിറപ്പകിട്ടുള്ളതും മനോഹരവാക്കുകൾകൊണ്ടു നിറഞ്ഞതും ആയിരുന്നു എങ്കിലും അതിന്റെ ഉള്ളിൽ നിറച്ചു കാളകൂടവിഷമായിരുന്നു. ഈ ദുർനീതികൊണ്ടു ഹിന്ദുക്കൾക്ക് എന്തെല്ലാം വലിയ കോട്ടങ്ങളും ദോഷങ്ങളും നേരിട്ടുവോ ആ വക ദോഷങ്ങളൊന്നും മറ്റു മുസൽമാനചക്രവർത്തികൾ മൂലം ഹിന്ദുക്കൾക്ക് സംഭവിച്ചിട്ടില്ല. നമ്മുടെ ജനങ്ങളേയും മോഹിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള 'വശ്യം' അങ്ങേയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നു. ആ വശ്യമാകുന്ന വലയിൽപ്പെട്ട അനേകം രാജപുത്രന്മാരെ വശത്താക്കി അവരുടെ കുലകന്യകമാരെ, സ്വർഗ്ഗത്തിലെ ദേവകന്യകമാരെ, അങ്ങു വിവാഹം ചെയ്ത് അവരുടെ സർവ്വസ്വവും അപഹരിച്ചിട്ടില്ലേ? അതുകൊണ്ടും തൃപ്തിപ്പെടാതെ അങ്ങ് 'നവരോജ്' എന്ന ഒരു ചന്ത ഏർപ്പെടുത്തി അനവധി രാജപുത്രകന്യകമാരുടെ പാതിവ്രത്യത്തെ അപഹരിച്ച് അങ്ങേയുടെ മനോരഥം പൂർത്തിയാക്കിയില്ലേ? ഇത് അങ്ങേയ്ക്കു ഹിന്ദുക്കളുടെ നേരെയുണ്ടായിരുന്ന വിദ്വേഷവഹ്നിയുടെ ജ്വലിക്കുന്ന ജ്വാലകളല്ലേ? മഹാമനസ്കനായ ടോഡ് (Tod) എന്ന രാജസ്ഥാനചരിത്രകാരൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിൽ അങ്ങേയുടെ ആ സ്വഭാവത്തിലെ ഏതാനും മാതൃകാപ്രകാരവിധത്തിൽ കൊത്തിവെച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിനെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം എഴുതിയിട്ടുള്ള വികൃതചിത്രം വളരെക്കാലം ലോകദൃഷ്ടിക്കു വെളിപ്പെട്ടുകൊണ്ടുതന്നെയിരിക്കും. പാപം എന്നത് എല്ലായ്പോഴും മൂടിവെയ്ക്കുവാൻ കഴിയാത്ത ഒരു വസ്തുവാണ്. ഇതു ഒരു കാലത്തും അങ്ങേയുടെ കീർത്തിസൂര്യനെ ലോകദൃഷ്ടിയിൽ പ്രത്യക്ഷമായി കൊണ്ടുവരാതിരിക്കയില്ല. അതിന്ന് അണുമാത്രവും സംശയമില്ല. അനേകം പേർ അങ്ങേയുടെ വീര്യത്തെ പ്രശംസിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട്. രാജപുത്രകുലതിലകനായ ജയമല്ലനെ ഗൂഢമായി വെടിവെച്ചുകൊന്നതു അങ്ങേയുടെ വീര്യത്തിന്റെ ഉജ്ജ്വലദൃഷ്ടാന്തമാണോ? മേല്പറഞ്ഞ എല്ലാ സംഗതികളും അങ്ങേയുടെ നീചതയെത്തന്നെ ധാരാളം വെളിപ്പെടു-

ളുന്നുണ്ട്. യഥാൎത്ഥത്തൊനിയുടെ അടുക്കൽ അക്കാലത്തുള്ള ആസ്ഥാനം എത്രയോ പടവു താണിട്ടാണ്.

ഈ ഭയങ്കരമായ കൊള്ളയ്ക്കും നാശത്തിനും ശേഷം ചിത്തോറനഗരം ഒരിക്കലും പൂൎവ്വസമൃദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചില്ല. അതിന്നു കാരണം പിന്നീടു മഹാറാണായായിരുന്ന പ്രതാപസിംഹന്റെ കാലത്തും ചിത്തോറ മുസൽമാന്മാരുടെ കീഴിലായിരുന്നതുതന്നെ. മൊഗള ചക്രവൎത്തി ഒരു ക്ഷത്രിയപ്രധാനനെക്കൊണ്ടു ചിത്തോറ രാജ്യകാൎയ്യങ്ങൾ നടത്തിച്ചിരുന്നു. തന്റെ ജീവിതം മുഴുവനും ചിത്തോറിനെ വീണ്ടെടുക്കാൻ വേണ്ടി വിനിയോഗിച്ചിട്ടും ചിത്തോറിനെ വീണ്ടെടുക്കാനുള്ള ഭാഗ്യം പ്രതാപസിംഹന്നുണ്ടായില്ല. മൊഗളന്മാരുടെ പീരങ്കികൾകൊണ്ടും മറ്റും ഉടഞ്ഞു തകൎന്നിരുന്ന ചിത്തോറിലെ കോട്ടകളും മറ്റും വീണ്ടും നന്നാക്കാൻ അദ്ദേഹം സാധ്യമായില്ല. പ്രതാപസിംഹന്റെ പിൻകാലത്തും രാജ്യത്തിൽ കലക്കങ്ങളുണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. മൊഗളന്മാരുടെ ആക്രമണങ്ങൾ നിമിത്തം പ്രതാപന്റെ പിൻഗാമികളായ മഹാറാണാമാൎക്ക് ആത്മരക്ഷചെയ്തുകൊണ്ടിരിപ്പാൻ മാത്രമേ കഴിഞ്ഞുള്ളു. നൂതനനഗരമായ ഉദയപുരം മീവാരരാജ്യത്തിന്റെ തലസ്ഥാനമായിത്തീൎന്നതിന്റെശേഷം ചിത്തോറിനെ പുനരുദ്ധാരണം ചെയ്യേണ്ട കാൎയ്യത്തിൽ മഹാറാണാമാർ ശ്രദ്ധവെയ്ക്കയുണ്ടായില്ല. അതുനിമിത്തം ചിത്തോറനഗരം ക്രമത്തിൽ നാശം പ്രാപിച്ചു പാഴായിത്തീൎന്നു. അതു ഇപ്പോൾ സിംഹം, പുലി, വിഷജന്തുക്കൾ മുതലായവയുടെ വാസസ്ഥലമായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നു. അതു ഇപ്പോൾ പുരാതനകീൎത്തിയുടെ ശേഷശിലയായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നു. 'കാല വിചിത്രാഗതിഃ' എന്നല്ലാതെ മറ്റെന്തു പറയട്ടെ!

ഈ ഭയങ്കരയുദ്ധത്തിൽവെച്ചു നേൎക്കുനേരെയുള്ള ശസ്ത്രയിൽ വീണു മരിച്ച രാജപുത്രന്മാരുടെ പൂണനൂലുകൾ 68 സേറ് ഉണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഈ യുദ്ധത്തിന്റെ ഭയങ്കരത്വവും അതിൽ നശിച്ചവരുടെ കണക്കും നല്ലപോലെ അറിയാൻ കഴിയുന്നതാണ്. കാൎത്തേജിലെ വീരയോദ്ധാവായ ഹാനിബാൾ കാനിനഗരത്തിൽവെച്ചുണ്ടായ ഭയങ്കരയുദ്ധത്തിൽ റോമാക്കാരെ തോല്പിച്ചു. അതിൽ വീണു മരിച്ച റോമാക്കാരായ കുതിരപ്പടയാളികളുടെ എണ്ണം കണക്കാക്കപ്പെട്ടത് അവരുടെ മോതിരങ്ങളുടെ എണ്ണം നോക്കീട്ടായിരുന്നു. ചിത്തോറിലെ യുദ്ധത്തിൽ പൂണനൂലില്ലാതിരുന്ന ക്ഷത്രിയബാലന്മാരും സ്ത്രീകളും ഹിന്ദുക്കളിൽ താണ ജാതിക്കാരും മരിച്ചിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു പൂണനൂലിന്റെ തൂക്കംകൊണ്ട് ആ യുദ്ധത്തിൽ മരിച്ചവരുടെ ശരിയായ എണ്ണം അറിയാൻ കഴിയുന്നതല്ല. പൂണനൂലിന്റെ തൂക്കം നോക്കി തിട്ടപ്പെടുത്താൻ കഴിയുന്ന സംഖ്യയിൽ എത്രയോ അധികം പേർ ആ യുദ്ധത്തിൽ മരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു നിസ്സംശയം പറയാൻ കഴിയുന്നതാണ്.

അക്ബർ ചക്രവൎത്തി തന്റെ വിജയകീൎത്തിയെ നിലനിൎത്തണമെന്നു വിചാരിച്ചിട്ടോ അല്ലെങ്കിൽ വീരവരനായ ജയമല്ലന്റെയും വീരബാലനായ പുത്തന്റെയും ആശ്ചൎയ്യകരമായ വിക്രമത്തെ ഹാ

നി വരാതെ നിലനിൽക്കണമെന്ന ഉദ്ദേശം കൊണ്ടോ എന്തോ, ഏതായാലും, ഡെൽഹിയിലെ ഒരു വലിയ കെട്ടിടത്തിന്റെ സിംഹദ്വാരത്തിൽ ഒരു വലിയ കരിങ്കൽത്തറ കെട്ടിച്ച് അതിന്റെ മീതെ ഇവർ രണ്ടുപേരുടെയും പ്രതിമകൾ കല്ലുകൊണ്ടുണ്ടാക്കിച്ചു സ്ഥാപിച്ചു. ഇതിന്നു കൊല്ലങ്ങൾക്കു ശേഷം ബെർനിയർ എന്ന ദേശസഞ്ചാരി ഇന്ത്യയെ സന്ദർശിക്കാൻ വരികയുണ്ടായി. അയാൾ ജയമല്ലന്റേയും പുത്തന്റേയും പ്രതിമകൾ കണ്ട് അയാളുടെ പുസ്തകത്തിൽ ഇങ്ങിനെ എഴുതിയിരിക്കുന്നു: 'ജയമല്ലൻ ചിത്തോരിലെ രാജാവായിരുന്നു. പുത്തൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുജനായിരുന്നു. കല്ലുകൊണ്ടുള്ള ആനകളുടെ പുറത്തിരിക്കുന്ന മാതിരിയിലാണ് ഇവരുടെ പ്രതിമകൾ കൊത്തി വെച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇവരുടെ പരാക്രമങ്ങൾ കേട്ടിട്ട് എനിക്കു വളരെ അത്ഭുതം തോന്നി. പുത്തനും അയാളുടെ അമ്മയും ഭാര്യയും സ്ത്രീകളും ഈ യുദ്ധത്തിൽ തങ്ങളുടെ ജീവനെ ബലി കഴിച്ചിരുന്നു.' ജയമല്ലനെ ചിത്തോർ രാജാവായും പുത്തനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുജനായും ബെർനിയർ വിവരണം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു തെറ്റാണ്. അറിവില്ലാത്ത ആരോ അയാളെ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിച്ചിട്ടായിരിക്കണം ബെർനിയർ ഇങ്ങിനെ എഴുതിയിട്ടുള്ളത്. രാജസ്ഥാനത്തെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം യഥാർത്ഥവും സർവ്വപ്രധാനവുമായ ചരിത്രം മഹാനായ ടോഡ്സായ്വിന്റെ ചരിത്രമാണ്. അദ്ദേഹം വളരെ അന്വേഷണങ്ങൾ കഴിക്കുകയും രാജസ്ഥാന രാജാക്കന്മാരുടെ പല ഗ്രന്ഥവരികളും ലിഖിതങ്ങളും നോക്കുകയും ചെയ്തു ശേഷം ബെർനിയർ പറഞ്ഞതു തെറ്റാണെന്നു സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ട്.

മഹാവീരന്മാരും സ്വദേശപ്രേമന്മാരുമായ ജയമല്ലനേയും പുത്തനേയും രാജസ്ഥാനത്തിൽ ഇന്നും ദേവന്മാരെപ്പോലെ പൂജിച്ചു വരുന്നുണ്ട്. വിദ്വാന്മാരും കവികളും അവരുടെ വീര്യമഹിമയെ പലമാതിരി കവിതകളിലും പ്രകടിപ്പിച്ച് ഇപ്പോഴും രാജപുത്രവീരന്മാരുടെ ഹൃദയത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ബീജമന്ത്രത്തെ നട്ടു വളർത്തുന്നുണ്ട്. രാജപുത്രസ്ത്രീകൾ സന്ധ്യാസമയത്തു ദേവന്മാർക്കു വിളക്കുകൾ കൊളുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ താണു തൊഴുതു പുത്തനേയും ജയമല്ലനേയും പോലെയുള്ള വീരസന്താനങ്ങൾ തങ്ങൾക്കുണ്ടാവണേ എന്ന് ഇപ്പോഴും പ്രാർത്ഥിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. യവം, ഗോതമ്പു മുതലായ ധാന്യങ്ങൾ പൊടിക്കുന്ന സമയത്ത് ഇപ്പോഴും രാജപുത്രസ്ത്രീകൾ പുത്തനേയും ജയമല്ലനേയും കുറിച്ചുള്ള വീരഗാഥകൾ പാടി കൃതാർത്ഥമാരായിത്തീരുന്നുണ്ട്. പുത്താ! ജയമല്ലാ! നിങ്ങൾ രാജസ്ഥാനത്തിലാണ് ജനിച്ചതെങ്കിലും ലോകത്തിന്നു അലങ്കാരഭൂതന്മാരായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ലോകത്തിൽ എത്ര കാലം വരെ സ്വാതന്ത്ര്യം ജനങ്ങളുടെ ബഹുമതിക്കു പാത്രമായിത്തീരുമോ, എത്ര കാലം വരെ വീരപൂജ നിലനില്ക്കുമോ അത്രകാലം വരെയ്ക്കും ലോകത്തിലുള്ള സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ നിങ്ങളെ ഭക്തിപൂർവ്വംകൊണ്ടു ആരാധിച്ചു തങ്ങൾ കൃതാർത്ഥന്മാരായി എന്നു വിചാരിക്കുന്നതാണ്. വീരമാതാവായ മാതൃഭൂമിയെ ലോകർ ഭക്തിപൂർവ്വം പൂജിക്കുന്നതാണ്.

കേകയൻ.

പലവക.

കൊച്ചി മലയാളഭാഷാപരിഷ്കരണ കമ്മററിയുടെ ആലോചനയിലും അഭിപ്രായത്തിലും ഉണ്ടാക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഷാനിഘണ്ടുവിനെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ചില നിശ്ചയങ്ങൾ ഇയ്യിടയിൽ ഗസററിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കാണുന്നു. അവയിൽ ചിലതു താഴെ ചേർക്കുന്നു:—

(ക) "മലയാളഭാഷയിൽ നല്ല പാണ്ഡിത്യവും ഇതരദ്രാവിഡഭാഷകളിൽ സാമാന്യപരിചയവും സംസ്കൃതത്തിലും ഇംഗ്ലീഷിലും നല്ല വ്യുൽപത്തിയുമുള്ള അഞ്ചു വിദ്വാന്മാരെ, മാസം ഒന്നുക്കു ൨൫ ക വീതം ശമ്പളം കൊടുത്തു, നിഘണ്ടുനിർമ്മാണകാര്യത്തിൽ പ്രവർത്തിപ്പിക്കുവാൻ കമ്മററിയിൽ നിന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. (ഖ) ഈ വിദ്വാന്മാരിൽ ഒരാൾ മലബാർ ജില്ലയിലും, ഒരാൾ കൊച്ചിയിലും, ഒരാൾ തിരുവിതാംകൂറിലും, ശേഷം രണ്ടു പേർ എറണാകുളത്തു കമ്മററി ആപ്പീസ്സിലും, കമ്മററിയുടെ നിയമങ്ങളും നിശ്ചയങ്ങളും അനുസരിച്ചു ജോലി ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു. (ഗ) ഈ വിദ്വാന്മാർ അഞ്ചു പേരും ഭാഷയിലുള്ള വാക്കുകൾ ശേഖരിക്കേണ്ടതും, എന്നാൽ അവർ ശേഖരിക്കുന്ന വാക്കുകൾ ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ ഭാഷാനിഘണ്ടുവിലുള്ളവയാണെങ്കിൽ അവർ ആ വാക്കുകളെപ്പററി പ്രത്യേകം വിശേഷമായി യാതൊന്നും പറവാനില്ലാത്ത പക്ഷം നിഘണ്ടുവെടുത്തു പകർത്തി അയക്കുവാൻ ആവശ്യമില്ലാത്തതും ആകുന്നു. ഈ ആവശ്യത്തിലേക്കായി അവർക്കോരോ നിഘണ്ടു കമ്മററിയിൽനിന്നും വാങ്ങി കൊടുക്കുന്നതും, ഉദ്യോഗകാലം കഴികയോ അവർ പിരികയോ അവരെ പിരിക്കയോ ചെയ്യുന്ന സമയം അവർ പുസ്തകങ്ങൾ കമ്മററിയുടെ അടുക്കൽ തിരിയെ ഏല്പിക്കേണ്ടതുമാകുന്നു. (ഘ) സഞ്ചാരികളായ മൂന്നു വിദ്വാന്മാരും അതാതു ദിക്കുകളിൽ സഞ്ചരിച്ചു, അതാതു തൊഴിൽക്കാരു അവരുടെ തൊഴിൽ സംബന്ധമായി പ്രത്യേകം ഉപയോഗിക്കുന്നവയും സംസാരഭാഷയിൽ മാത്രം പ്രചാരമുള്ളവയുമായ എല്ലാ വാക്കുകളേയും കഴിയുന്നതും ശേഖരിച്ച് അവയുടെ ശരിയായ അർത്ഥവും വ്യാപ്തിയും മലയാളത്തിലും പര്യായങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷിലും സംസ്കൃതത്തിലും ചേർക്കുന്നതോടുകൂടി ഉചിതമായ ഉദാഹരണങ്ങളെക്കൊണ്ടു വിശദീകരിക്കേണ്ടതുമാകുന്നു. ഈ മൂന്നു വിദ്വാന്മാരും, അതാതു ദിക്കുകളിൽ നിന്നയക്കുന്ന വാക്കുകളെ പരിശോധിച്ചു പുനരാലോചന കൂടാതെ സ്വീകരിച്ചു ക്രമപ്പെടുത്തേണ്ടതു ആപ്പീസ്സിലുള്ള ഒരു വിദ്വാന്റെ ജോലിയും ആപ്പീസ്സിൽ ശേഖരിച്ചു കൊടുക്കുന്ന സകല ഗ്രന്ഥങ്ങളും പരിശോധിച്ചു പഴയ വാക്കുകളെ ശേഖരിച്ചു മേൽപ്പറഞ്ഞപ്രകാരം വ്യാപ്തി മുതലായവയെ കാണിച്ച് ഉദാഹരണങ്ങളെക്കൊണ്ടു വ്യക്തമാക്കേണ്ടതു ആപ്പീസ്സിലുള്ള മറെറാരു വിദ്വാന്റെ ജോലിയുമാകുന്നു. (ങ) പ്രതിഫലമില്ലാതെ ഈ കാര്യത്തിൽ പ്രയത്നിക്കുവാൻ മനസ്സുള്ള സകല വിദ്വാന്മാരുടെയും സഹായവും സഹകരണവും കമ്മററി നന്ദിപൂർവ്വം സ്വീകരിക്കുന്നതാകുന്നു."

നിഘണ്ടുവുണ്ടാക്കുന്നതിനെപ്പററി പല അഭിപ്രായങ്ങളടങ്ങിയ ലേഖനങ്ങൾ മംഗളോദയത്തിൽ മുമ്പു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ട്. കമ്മററിക്കാരുടെ ശ്രദ്ധ അവയിലും പതിയുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

* * *

മംഗളോദയം

൧൦൮൫

പുസ്തകം ൧൦	ഇടവം	ലക്കം ൧

മംഗളം

കർമ്മംതാൻ മനുജർക്കിഹ ധർമ്മത്തിൻമർമ്മമെന്ന വേദമതം
നിർമ്മലമായ്ത്തെളിയിച്ചൊരു നിർമ്മത്സരനാം മുനീന്ദ്രനെ തൊഴുന്നേൻ

കെ. വാസുദേവൻ മൂസ്സത്.

പൂർവ്വമീമാംസാശാസ്ത്രം.

ഷഡ്ദർശനങ്ങളിലൊന്നായ പൂർവ്വമീമാംസാശാസ്ത്രത്തെപ്പററി സംക്ഷിപ്തമായ ഒരു വിവരണം 'മംഗളോദയം' വായനക്കാർക്കു സങ്കടമാവാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ജൈമിനി നിർമ്മിതങ്ങളായ സൂത്രങ്ങളാണു മീമാംസാസൌധത്തിന്റെ അസ്തിവാരമായിരിക്കുന്നത്. ഇവ

സൂത്രങ്ങൾ പന്ത്രണ്ടദ്ധ്യായങ്ങളായി വിഭാഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു മീമാംസാശാസ്ത്രത്തിനു ദ്വാദശലക്ഷണി എന്നു പേർ സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. സന്ദേഹവിഷയങ്ങളായ വേദഭാഗങ്ങളിൽ അർത്ഥനിർണ്ണയം ചെയ്യുന്നതിന്നായിട്ടാണു മീമാംസാശാസ്ത്രം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്. ധർമ്മാധർമ്മങ്ങളെ വഴിപോലെ ഉപദേശിച്ചു പുരുഷനു പ്രവൃത്തിയേയും നിവൃത്തിയേയും യഥാക്രമമായി ജനിപ്പിക്കുകയാണല്ലൊ വേദങ്ങളുടെ പ്രയോജനം. സംശയഗ്രസ്തമായ ജ്ഞാനത്തിന്നു ഒരിക്കലും പ്രവൃത്തിഹേതുത്വം സംഭവിക്കാത്തതിനാൽ നിശ്ചയാത്മകമായ

ജ്ഞാനം ജനിപ്പിപ്പാൻ മീമാംസാശാസ്ത്രത്തിന്റെ സഹായം ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതാകുന്നു. കർമ്മകാണ്ഡം, ഉപാസനാകാണ്ഡം, ജ്ഞാനകാണ്ഡം എന്നിങ്ങിനെ മൂന്നായി തിരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ശ്രുതിസമൂഹത്തിൽ കർമ്മകാണ്ഡത്തെ സംബന്ധിച്ചുണ്ടാകാവുന്ന സംശയങ്ങളുടെ പരിഹാരമാകുന്നു പൂർവ്വമീമാംസയുടെ പ്രയോജനം.

മീമാംസാശാസ്ത്രത്തിലെ വിഷയനിരൂപണം അധികരണരീതിയിലാണു ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഏതെങ്കിലും ഒരു ശ്രുതിഭാഗത്തെ വിഷയമാക്കിയെടുത്ത് അവിടെ ജനിക്കാവുന്ന സംശയത്തെ സയുക്തികമായി വിവരിച്ചതിനു ശേഷം പൂർവ്വപക്ഷത്തെ യുക്തികൾകൊണ്ടു ഖണ്ഡിച്ചു സിദ്ധാന്തത്തെ സ്ഥാപിക്കുന്ന ഒരു പ്രകരണത്തിന് അധികരണം എന്നു പേർ പറയുന്നു. നവീനന്മാരുടെ ഭാഷയിൽ 'അധികരണം' എന്നതിനു 'കേസ്സ്' എന്നർത്ഥം പറയാവുന്നതാണ്. അധികരണസിദ്ധാന്തമെന്നു പറഞ്ഞാൽ 'കേസ്സ് വിധി' എന്നാണർത്ഥം. ഇതിനൊരു ഉദാഹരണം കാണിക്കാം. 'അക്താഃ ശർക്കരാ ഉപദധാതി.' എന്ന വാക്യത്താൽ സ്നേഹപദാർത്ഥംകൊണ്ടു നനക്കപ്പെട്ട ചരല്ലുകളുടെ ഉപധാനം വിധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ വാക്യത്താൽ വിധിക്കപ്പെട്ട അഞ്ജനം ഏതു ദ്രവ്യംകൊണ്ടാണു ചെയ്യേണ്ടതെന്നു സംശയം ജനിക്കുന്നു. അഞ്ജനം ചെയ്യുന്നതിനു ഘൃതം, തൈലം മുതലായവയിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നുകൊണ്ട് അഞ്ജനം ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നാണ് ഒന്നാമതായി തോന്നുന്നത്. എങ്കിലും 'തേജോ വൈ ഘൃതം' എന്ന അനന്തരവാക്യംകൊണ്ടു ഘൃതത്തിനെ പ്രശംസിച്ചുകാണുന്നതിനാൽ ആ വാക്യത്തിനു വൈയർത്ഥ്യം വരാതിരിപ്പാനായി ഘൃതംകൊണ്ടു തന്നെയാണ് അഞ്ജനം ചെയ്യേണ്ടതെന്നു സിദ്ധാന്തിച്ചിരിക്കുന്നു. സാമാന്യമാക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ സന്ദേഹമുള്ള വിഷയങ്ങളിൽ വാക്യശേഷംകൊണ്ടു നിർണ്ണയം ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നാണ് ഈ അധികരണത്തിന്റെ താല്പര്യമെന്നു പറയാവുന്നതാണ്. ഈ മാതിരിയിൽ ഓരോ സംദിഗ്ദ്ധവാക്യങ്ങളെയെടുത്ത് അവിടങ്ങളിൽ ജനിക്കുന്ന സംശയങ്ങളെ നിരാകരിച്ചു സിദ്ധാന്തസ്ഥാപനം ചെയ്യുന്ന ഓരോ ഖണ്ഡത്തിന് ഓരോ അധികരണമെന്നു പേർ പറയുന്നു. വിഷയം, സംശയം, സംഗതി, പൂർവ്വപക്ഷം, സിദ്ധാന്തം എന്നീ അഞ്ചു ഭാഗങ്ങൾ എല്ലാ അധികരണങ്ങൾക്കും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്.

മീമാംസാശാസ്ത്രത്തിൽ കുമാരിലഭട്ടന്റെ പദ്ധതിയും പ്രഭാകരഗുരുവിന്റെ പദ്ധതിയും ഇങ്ങിനെ രണ്ടു ശാഖകളുണ്ട്. ആദ്യത്തേതിനെ ഭട്ടമതമെന്നും രണ്ടാമത്തേതിനെ ഗുരുമതം എന്നും പറയുന്നു. ഇവയിൽ ഭട്ടമതമാണധികം പ്രാമാണികന്മാർ വിലവെച്ചിരിക്കുന്നത്. ഭട്ടമതപ്രകാരം അധികരണത്തിലെ പൂർവ്വപക്ഷസിദ്ധാന്തങ്ങൾ ഒരു വിധത്തിലായിരിക്കും, അവിടത്തന്നെ പ്രാഭാകരമതം മറ്റൊന്നായിരിക്കും. ഇതിന്നു പല അധികരണങ്ങളിലും കാണുന്നുണ്ട്.

മീമാംസകന്മാർ ജ്ഞാനങ്ങൾക്കു പ്രാമാണ്യം സ്വതസ്സിദ്ധമാണെന്നു പറയുന്നു. അവരുടെ മതത്തിൽ എല്ലാ ജ്ഞാനങ്ങളും പ്രമാണമാകുന്നു. ഇന്ദ്രിയംകൊണ്ടു ജ

ത്മാണെന്നു ഭ്രമമായി തോന്നുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ഇതു രജതമല്ല ശുക്തിയാണെന്നുള്ള ബാധജ്ഞാനം ജനിക്കുന്നതുവരെ പ്രമാണമത്രെ. ഒരു ജ്ഞാനത്തിന്റെ പ്രാമാണ്യം മറ്റൊരു ജ്ഞാനംകൊണ്ടു സാധിക്കേണ്ടതാണെന്നു പറയുന്നവരുടെ മതത്തിൽ അനവസ്ഥാദോഷത്തെ ഉത്ഭാവനംചെയ്തു മീമാംസകന്മാർ പരതഃപ്രാമാണ്യവാദത്തെ ഖണ്ഡിക്കുന്നു. മീമാംസകന്മാരുടെ ഈ സിദ്ധാന്തം വേദപ്രാമാണ്യത്തിന്റെ രക്ഷയ്ക്ക് ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ഒരു പ്രാകാരംപോലെ സഹായിച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കുന്നു. വേദത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള സംഗതികൾ ശരിയല്ലെന്നു കാണിക്കേണ്ട ഭാരത്തെ മീമാംസകന്മാർ പ്രതിപക്ഷികളുടെ തലയിൽ കെട്ടിവെക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നത്. വേദത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള സംഗതികൾ ശരിയാണെന്നു തെളിയിക്കേണ്ട ഭാരം തങ്ങൾക്കില്ലെന്നാണ് അവരുടെ നില. വേദത്തിൽ പറയുന്ന പാരലൗകികങ്ങളോ ആദ്ധ്യാത്മികങ്ങളോ ആയ സംഗതികൾ സാധാരണജനങ്ങൾക്കു കേവലം അഗോചരങ്ങളാകയാൽ അവ വേദത്തിൽ പറയുന്നപോലെയല്ലെന്നു തെളിയിപ്പാൻ ആർക്കാണു സാധിക്കുക? മീമാംസകന്മാരുടെ ഈ സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ സാരത്തെയാണു ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളെ ശ്ലോകത്തിൽ തട്ടിവിടുന്ന ശ്രീഹർഷകവി 'സ്വത ഏവ പരാർത്ഥതാ സതാം ഗ്രഹണാനാം ഹി യഥാ യഥാർത്ഥതാ' എന്ന ശ്ലോകാർദ്ധത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നത്.

വേദപ്രാമാണ്യം മുതലായ വിഷയങ്ങളിൽ പൂർവ്വമീമാംസാസിദ്ധാന്തത്തെത്തന്നെയാണ് ഉത്തരമീമാംസയിലും സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. എന്നുതന്നെയല്ല അദ്വൈതസിദ്ധാന്തങ്ങളൊഴികെ ബാക്കിയുള്ളവയെല്ലാം മീമാംസകന്മാർക്കും വേദാന്തികൾക്കും സാധാരണമാകുന്നു. 'വ്യവഹാരേ ഭാട്ടനയഃ' എന്നാണു വേദാന്തികളുടെ അഭ്യുപഗമം. വേദാർത്ഥങ്ങളെ നിർണ്ണയിപ്പാനുതകുന്നതായി പൂർവ്വമീമാംസയിൽ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള ന്യായങ്ങളും പൂർവ്വമീമാംസയിലെ അധികരണസിദ്ധാന്തങ്ങളും ജ്ഞാനകാണ്ഡത്തിന്റെ അർത്ഥം നിർണ്ണയിപ്പാനും അത്യാവശ്യമായിരിക്കുന്നതിനാൽ മീമാംസാശാസ്ത്രം സാമാന്യമായിട്ടെങ്കിലും സമ്പാദിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരുവനു വേദാന്തത്തിന്റെ തത്ത്വം മനസ്സിലാവാൻ വളരെ പ്രയാസമുണ്ട്. സ്മൃതികൾ മുതലായവയുടെയും അർത്ഥനിർണ്ണയത്തിൽ മീമാംസാശാസ്ത്രം സഹായിക്കുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ, മീമാംസാസിദ്ധാന്തങ്ങൾ അറിയാത്ത ഒരുവനു ഇതരശാസ്ത്രങ്ങളുടെയും നിഷ്കൃഷ്ടജ്ഞാനം ഉണ്ടാവാൻ പാടില്ലാത്തതാണെന്നുതന്നെ പറയാവുന്നതാണ്.

മീമാംസകന്മാരുടെ സിദ്ധാന്തത്തെ അനുസരിച്ചുള്ള പദാർത്ഥനിരൂപണങ്ങളടങ്ങിയ പ്രകരണഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ദുർല്ലഭങ്ങളായിരിക്കുന്നതിനാൽ അവരുടെ ആ വിഷയത്തെസ്സംബന്ധിക്കുന്ന അഭിപ്രായങ്ങൾ എന്താണെന്നറിവാൻ സാധിക്കാതായിരിക്കുന്നു. നൈയായികന്മാരുടെ പ്രകരണഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പല മീമാംസാസിദ്ധാന്തങ്ങളേയും എടുത്തു ഖണ്ഡിച്ചു കാണുന്നുണ്ട്. 'ശക്തി' എന്നൊരു പദാർത്ഥം മീമാംസകന്മാർ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതി

ന്നെ നിരാകരിക്കുന്ന 'ശക്തിവാദം' എന്നൊരു പ്രകരണം 'മുക്താവലി' മുതലായ ന്യായഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണുന്നതുകൊണ്ടു മീമാംസകന്മാർ ഈ വിഷയത്തിൽ ചില പ്രത്യേകസിദ്ധാന്തങ്ങളെന്ന് ഊഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അർത്ഥാപത്തി, അനുപലബ്ധി എന്ന മീമാംസകസമ്മതങ്ങളായ രണ്ടു പ്രമാണങ്ങളെ നൈയായികന്മാർ നിരാകരിക്കുന്നു. ഈ മാതിരി മറ്റു ശാസ്ത്രങ്ങളിലെ പ്രകരണഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നാക്കെമ്പാടും വ്യത്യാസപ്പെട്ടു കാണുന്ന ചില വിഷയങ്ങളിലൊഴികെ മറ്റുള്ള ഭാഗങ്ങളിൽ മീമാംസകസിദ്ധാന്തം എന്തായിരുന്നുവെന്നറിവാൻ ഒരു മാർഗ്ഗവും ഇല്ലാതെയാണു കലാശിച്ചിരിക്കുന്നത്. നശ്വരങ്ങളായ പ്രാചീനഗ്രന്ഥങ്ങളെ തിരഞ്ഞുപിടിച്ചു വെളിയാക്കുവാൻ പലവിധത്തിലും പലരും ശ്രമിച്ചു വരുന്നതുകൊണ്ടു അവരുടെ ഭഗീരഥപ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലമായി ഈ വിഷയത്തിൽ വല്ല പ്രബന്ധങ്ങളും കണ്ടുകിട്ടുന്നതായാൽ അതു ഭാരതീയതത്ത്വവിജ്ഞാനത്തിലേക്കു ഉപാദേയകമായി തീരുമെന്നു തീർച്ചയായും പറയാം.

മീമാംസകന്മാർ ശ്രുതിയെ വിധി, മന്ത്രം, അർത്ഥവാദം എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു തരമായി വേർതിരിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രമാണാന്തരംകൊണ്ടു അറിവാൻ പാടില്ലാത്ത ധർമ്മസാധനങ്ങളെ അറിയിച്ചു പുരുഷനെ പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്ന വാക്യങ്ങൾ വിധിയെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. 'ജ്യോതിഷ്ടോമേന സ്വർഗ്ഗകാമോ യജേത' എന്നു തുടങ്ങിയുള്ളവ വിധികളാകുന്നു. യാഗാദികർമ്മങ്ങളിലുൾപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഓരോ കാര്യങ്ങളെ ഓർമ്മിച്ചു ചെയ്യുമാറാകുന്ന ഭാഗങ്ങൾ മന്ത്രങ്ങൾ. 'സ്യോനം തേ സദനം കൃണോമി ഘൃതസ്യ ധാരയാ സുശേവം കല്പയാമി' എന്നു തുടങ്ങിയുള്ളവ പുരോഡാശസദനത്തെ ഘൃതധാരകൊണ്ടു സംസ്കരിക്കണമെന്നും മറ്റും സ്മരിപ്പിച്ചുംകൊണ്ടു അതിലേക്കുപകരിക്കുന്നതിനാൽ മന്ത്രങ്ങളെന്നു വ്യപദേശിക്കപ്പെടുന്നു. വിധിവാക്യംകൊണ്ടു ബോധിപ്പിക്കപ്പെട്ട കർമ്മങ്ങളെയോ കർമ്മോപകരണങ്ങളായ സാധനങ്ങളെയോ പ്രശംസിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങൾ അർത്ഥവാദങ്ങൾ. 'വായവ്യം ശ്വേതമാലഭേത' എന്ന വിധിവാക്യത്തെ പിന്തുടർന്നുകൊണ്ടു പ്രവർത്തിക്കുന്ന 'വായുർവൈ ക്ഷേപിഷ്ഠാ ദേവതാ' ഇത്യാദികളായ വാക്യങ്ങൾ അർത്ഥവാദങ്ങളാകുന്നു. വായുവെന്ന ദേവത വളരെ ശീഘ്രഗാമിയാകയാൽ വായുദേവതാകമായ കർമ്മം ശീഘ്രഫലപ്രദമാണെന്നു പറഞ്ഞു പ്രശംസിക്കയാണ് ഈ വേദഭാഗത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം.

വിധികൾക്കുതന്നെ പല അവാന്തരവിഭാഗങ്ങളുമുണ്ട്. ഒരു കർമ്മത്തെ ഒന്നാമതായി വിധിക്കുന്ന വാക്യം ഉൽപത്തിവിധിയെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. 'അഗ്നിഹോത്രം ജുഹോതി' എന്നു തുടങ്ങിയുള്ളവ ഇതിലേക്കുദാഹരണമാകുന്നു. വാക്യാന്തരംകൊണ്ടു പ്രാപ്തമായിരിക്കുന്ന കർമ്മത്തിന്റെ ഉപകരണം മുതലായവയെ വിധിക്കുന്ന വാക്യങ്ങൾ ഗുണവിധികളെന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നു. പ്രാപ്തമായ അഗ്നിഹോത്രത്തിൽ ദധി, പയസ്സ്, മുതലായ ദ്രവ്യങ്ങളെ വിധിക്കുന്ന 'ദധ്നാ ജുഹോതി' 'പയസാ ജുഹോതി' ഇത്യാദികൾ ഈ വർഗ്ഗത്തിലുൾപ്പെടുന്നു. ഇന്ന ഫലത്തെ ആഗ്രഹിക്കുന്നവൻ ഇന്ന ദ്രവ്യംകൊണ്ടു ഹോ

ിക്കണമെന്നും മററും ബോധിപ്പിക്കുന്ന വാക്യങ്ങളെ 'ഫലാർത്ഥഗുണവിധി'യെന്നു പറയുന്നു. ഇതിനെ വിധികൾക്കു പല ഭേദാന്തരങ്ങളെല്ലാം അവയുടെ സ്വഭാവത്തെ നോക്കി കല്പിക്കാവുന്നതാണ്.

അപൂർവ്വവിധി, നിയമവിധി, പരിസംഖ്യാവിധി എന്നിങ്ങിനെ മൂന്നുവിധമായി മറെറാരുപ്രകാരത്തിൽ വിധികളെ വേർതിരിക്കാവുന്നതാണ്. പ്രമാണാന്തരംകൊണ്ടു പ്രാപ്തമല്ലാത്ത അർത്ഥത്തെ വിധിക്കുന്നതിന്ന് അപൂർവ്വവിധിയെന്നു സംജ്ഞ. 'ജ്യോതിഷ്ടോമേന സ്വർഗ്ഗകാമോ യജേത' ഇത്യാദികൾ ഈ ജാതിയിൽ ചേരുന്നു. പലവിധത്തിലും കാര്യം സാധിക്കാവുന്ന വിഷയങ്ങളിൽ കാര്യസിദ്ധിക്കായി ഒരു പ്രത്യേകവിധത്തെ ഉപദേശിക്കുന്നതു നിയമവിധി. 'വ്രീഹീനവഹന്തി' മുതലായവ ഇതിന്നുദാഹരണങ്ങളാകുന്നു. വ്രീഹികളുടെ ഉമികളയുവാൻ അവഘാതംതന്നെ വേണമെന്നില്ല. നഖംകൊണ്ടു നുള്ളീട്ടും ഉമികളയാം. എങ്കിലും 'അവഘാതം'കൊണ്ടു ഉമികളഞ്ഞിട്ടുവേണം പുരോഡാശമുണ്ടാക്കുവാൻ എന്നുള്ള വിധി ഒരു പ്രത്യേകമായ മാർഗ്ഗത്തെ ഉപദേശിക്കുന്നതുകൊണ്ടു നിയമവിധിയാകുന്നു. ഒരേ സമയത്തു അനേകം വിഷയങ്ങളിൽ പ്രസക്തമാകുന്ന കാര്യത്തെ ചിലതിൽ മാത്രമായി സങ്കോചിക്കുന്ന വിധിയാണ് പരിസംഖ്യാവിധി. 'പഞ്ച പഞ്ചനഖാ ഭക്ഷ്യാഃ' എന്നാണിതിന്നുദാഹരണം. പഞ്ചനഖങ്ങളായ പ്രാണികളിലെല്ലാം മാംസഭക്ഷണത്തിലുള്ള രാഗത്താൽ ഭക്ഷണം പ്രാപ്തമാകുന്നു. ആ ഭക്ഷണം പഞ്ചനഖങ്ങളായ അഞ്ചുജാതി പ്രാണിവിശേഷങ്ങളെസ്സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഈ ശാസ്ത്രത്താൽ അനുവദിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പരിസംഖ്യാവിധിയിൽ ശ്രുതമായ അർത്ഥത്തിലല്ല താല്പര്യം. 'പഞ്ച പഞ്ചനഖാ ഭക്ഷ്യാഃ' എന്നതിന്നു 'പഞ്ചേതരങ്ങളായ പഞ്ചനഖപ്രാണികൾ അഭക്ഷ്യങ്ങളാണെന്ന' അംശത്തിലാണു പരമതാല്പര്യം. അതുകൊണ്ടു പരിസംഖ്യാവിധിക്കു വാക്യത്തിന്റെ യഥാശ്രുതാർത്ഥത്തിൽ പ്രവർത്തകത്വം വരുന്നില്ല. ഈ അംശം നിയമവിധിയിൽനിന്നു പരിസംഖ്യാവിധിക്കുള്ള വ്യത്യാസത്തിന്നും കാരണമാകുന്നു.

അർത്ഥവാദങ്ങൾ അനുവാദം, ഗുണവാദം, ഭൂതാർത്ഥവാദം എന്നു മൂന്നുവിധത്തിലാണ്. പ്രത്യക്ഷാദി പ്രമാണംകൊണ്ടറിയപ്പെട്ട സാധനങ്ങളെ അനുസരിച്ചു പറയുന്നവയത്രെ അനുവാദമെന്നു സംജ്ഞ. 'അഗ്നിർഹിമസ്യ ഭേഷജം' മുതലായവ ഇതിന്നുദാഹരണമാകുന്നു. പ്രത്യക്ഷാദിയുക്തിക്കു വിരോധമായിവരുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ ഗുണാരോപംകൊണ്ടു സമർത്ഥിക്കപ്പെടുന്നവ ഗുണവാദങ്ങളാകുന്നു. 'ആദിത്യോ യൂപഃ' എന്നു തുടങ്ങിയുള്ളവയെ ഈ തരത്തിലാണ് ചേർക്കേണ്ടത്. പശുബന്ധനസ്ഥൂണരൂപമായ യൂപം ആദിത്യനാവുകയില്ലെന്നു പ്രത്യക്ഷത്തിന്നു വിരോധം വരികയാൽ യൂപം ആദിത്യസദൃശമാണെന്നു കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ആദിത്യന്റെ ഗുണങ്ങളായ ഉജ്ജ്വലതാദികളെ യൂപത്തിൽ ആരോപിക്കുന്നുവെന്നു താല്പര്യം. പ്രമാണാന്തരത്തിന്റെ വിരോധമോ അനുഗ്രഹമോ ഇല്ലാത്ത കഥാരൂപമായും മററുമുള്ളവ ഭൂതാർത്ഥവാദമാകുന്നു. 'ഇന്ദ്രോ വൃത്രമവധീത്' ഇത്യാദികളെയാണ് ഭൂതാർത്ഥവാദമെന്നു പറയു

ന്നത്. പുരാണങ്ങളിലും മറ്റുമുള്ള ഇതിഹാസങ്ങളെ ഈ തരത്തിലാണ നോക്കേണ്ടത്.

വിധിപ്രപഞ്ചങ്ങളായ വാക്യങ്ങൾക്ക മാത്രമെ അന്യാപേക്ഷയില്ലാതെ സ്വാർത്ഥബോധകത്വമുള്ളുവെന്നാണ് മീമാംസകന്മാരുടെ സിദ്ധാന്തം. ലിങ്, ലോട്ട്, ലേട്, തവ്യപ്രത്യയം ഇതുകൾ വിധിയെ ബോധിപ്പിക്കുന്നു. മന്ത്രങ്ങൾക്കും അർത്ഥവാദങ്ങൾക്കും വിധിയുടെ ഉപകാരകങ്ങളെന്ന നിലയിലാണ പ്രാമാണ്യം സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. എല്ലാ ശാസ്ത്രങ്ങളും മനുഷ്യരുടെ പ്രവൃത്തിയെയൊ നിവൃത്തിയെയൊ ഉദ്ദേശിച്ചാണ് ആവിർഭവിച്ചിട്ടുള്ളത്. പ്രവൃത്തിയെയൊ നിവൃത്തിയെയൊ പരമതാൽപര്യമായിനില്ക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ആ വാക്യങ്ങളെല്ലാം അർത്ഥബോധകങ്ങളാകുകകൂടിയില്ലെന്ന് ഇവർ പ്രബലമായി സ്ഥാപിക്കുന്നു. രാമാദികളെപ്പോലെയാണ നാം പ്രവർത്തിക്കേണ്ടത്, രാവണാദികളെപ്പോലെയല്ല എന്നുള്ള ഒരു താൽപര്യമില്ലാതിരുന്നാൽ കാവ്യങ്ങളും പുരാണങ്ങളും ഇവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ വെറും പ്രലാപങ്ങളായി തീരുമായിരുന്നു. രഘുവംശാദികളെ മീമാംസകന്മാർ അനർത്ഥകവാക്യത്തിന്റെ പക്ഷത്തിലായിട്ടാണ ഗണിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഉപനിഷത്തുകൾപോലും കർമ്മഫലഭോക്താവായ ജീവാത്മാവിന്റെ പ്രശംസയ്ക്കായി അവതരിച്ചിട്ടുള്ള അർത്ഥവാദങ്ങളാണെന്ന പറവാൻ കൂസലില്ലാത്ത കർമ്മഠന്മാർ രഘുവംശത്തെ നിരർത്ഥകമാക്കി നിരസിക്കുന്നതിൽ എന്താശ്ചര്യമാണുള്ളത്?

കർമ്മങ്ങളുടെ അംഗാംഗിഭാവം നിർണ്ണയിക്കുന്നതിലാണ മീമാംസാശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രധാനമായ ഒരു ഭാഗത്തെ വിനിയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. മന്ത്രങ്ങളുടേയും മറ്റും ഉപയോഗത്തെ തീരുമാനിപ്പാനുതകുന്ന ആറു പ്രമാണങ്ങളായ ശ്രുതി, ലിംഗം, വാക്യം, പ്രകരണം, സ്ഥാനം, സമാഖ്യ ഇതുകളുടെ സ്വരൂപത്തെപ്പറ്റിയും ബലാബലവിചാരത്തെപ്പറ്റിയുമുള്ള വിവരണം മറ്റൊരു സന്ദർഭത്തിലേക്ക നീക്കിവെപ്പാനെ നിവൃത്തിയുള്ളു. ശ്രുത്യർത്ഥനിർണ്ണയത്തിൽ ശ്രദ്ധേയങ്ങളായ ഉപക്രമം, ഉപസംഹാരം, അഭ്യാസം മുതലായവയെപ്പറ്റിയും ഒരു പ്രത്യേകപ്രബന്ധം എഴുതേണ്ടിയിരിക്കുന്നതാണ്.

മീമാംസാശാസ്ത്രത്തിൽ ഇപ്പോൾ നടപ്പിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളെപ്പറ്റി രണ്ടുവാക്കുകൂടി പറഞ്ഞ് ഈ ഉപന്യാസത്തെ ഉപസംഹരിച്ചുകൊള്ളാം. ജൈമിനിനിർമ്മിതങ്ങളായ സൂത്രങ്ങൾക്ക ശബരസ്വാമികളാൽ രചിക്കപ്പെട്ട ഭാഷ്യവും അതിന്റെ വിവരണമായി കുമാരിലഭട്ടൻ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള വാർത്തികവും ഇപ്പോൾ നടപ്പിലുള്ളവയാണ്. പാർത്ഥസാരഥിമിശ്രന്റെ കൃതിയായ ശാസ്ത്രദീപിക മീമാംസയിലെ മറ്റൊരു പ്രൌഢഗ്രന്ഥമാണ്. ഭാട്ടദീപിക, ഭാട്ടരഹസ്യം, ഭാട്ടചിന്താമണി മുതലായ ഉപഗ്രന്ഥങ്ങൾ മീമാംസയിൽ സുലഭങ്ങളാണ്. മാധവാചാര്യരുടെ ന്യായമാല, വാസുദേവദീക്ഷിതരുടെ അദ്ധ്വരമീമാംസാകുതൂഹലവൃത്തി എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ സൂത്രക്രമാനുസാരികളായ സുഗമഗ്രന്ഥങ്ങളാകുന്നു. എന്നാൽ ആരംഭപാഠത്തിനുപയോഗിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഈ ശാസ്ത്രത്തിൽ വളരെ ദുർല്ലഭമായിട്ടാണ

കാരനാണ്. പൌരാണികശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥസംഗ്രഹവും, ആചാര്യന്റെ ന്യായപ്രകാശവും മാത്രമേ ചെറിയ പ്രകരണങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ കണക്കാക്കപ്പെടേണ്ടവയുള്ളു. അവയിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വിഷയങ്ങൾ മീമാംസാശാസ്ത്രത്തിന്റെ സംക്ഷേപജ്ഞാനത്തിന്നു പോലും തികയാത്തവയുമാണ്. ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ പരിശ്രമംകൊണ്ടു, മീമാംസാശാസ്ത്രത്തിലുള്ള നല്ലനല്ല പ്രകരണഗ്രന്ഥങ്ങൾ പുറത്തു വരുന്നതായാൽ അതു ശാസ്ത്രവ്യസനികൾക്കു വലിയ അനുഗ്രഹമായിരിക്കുന്നതാണ്. കേരളത്തിന്മാരായ കേരളീയരുടെ ഇടയിൽ പുരാതനകാലത്തു പല മീമാംസകന്മാരും ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് ചരിത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടും ഐതിഹ്യങ്ങളെക്കൊണ്ടും അറിവാനിടയായിട്ടുണ്ട്. കേരളീയന്മാരായ മീമാംസകന്മാർ മീമാംസാവിഷയകമായ ഗ്രന്ഥവും ഉണ്ടാക്കിട്ടില്ലെന്നു വരുമോ? പരിഷ്കാരഭ്രമംകൊണ്ടു മതിമറന്നിരിക്കുന്ന പുതിയ കൂട്ടരുടെ തലയിലുണ്ടോ ഈ കഥ കയറുവാൻ പോകുന്നു? കഷ്ടം കാലക്കേടേ! ക്ഷമചെയ്‌വാനാകണമെന്നേ പറയേണ്ടതുള്ളൂ.

എ. എസ്സ്.

ചാണക്യനും രാക്ഷസനും

൧.

ചാണക്യനും രാക്ഷസനും, മുദ്രാരാക്ഷസനാടകത്തിലെ രണ്ടു പ്രധാനപാത്രങ്ങളാണ്. ക്രിസ്തു ജനിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പു നാലാം നൂറ്റാണ്ടിൽ സുപ്രസിദ്ധനായ ചന്ദ്രഗുപ്തൻ മഗധരാജ്യത്തെ ആക്രമിച്ചു പിടിച്ചതായ കഥയെയും അതു സംബന്ധമായുണ്ടായ ആഭ്യന്തരകലഹങ്ങളെയും ആധാരമാക്കിക്കൊണ്ടു മഹാകവി വിശാഖദത്തൻ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതും രാജ്യതന്ത്രവിഷയകമായ ഏകസംസ്കൃതനാടകവുമാണ് മുദ്രാരാക്ഷസം. ആ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അനേകം കഥാപാത്രങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും, ചാണക്യനെയും രാക്ഷസനെയും എടുത്തു കളഞ്ഞാൽ, സിംഹവും ഗജവുമില്ലാത്ത വനംപോലെ നാടകം ശൂന്യമായിത്തീരും. ചാണക്യനും രാക്ഷസനും ചെയ്യുന്ന നീതിപ്രയോഗങ്ങളുടെ ഫലത്തിന്ന് അവരല്ലാ അധികാരികളെങ്കിലും, അവരില്ലെങ്കിൽ നാടകത്തിന്റെ സർവ്വസ്വവും നശിച്ചു കൂട്ടത്തിലാവുന്നതാണ്.

ചാണക്യന്റെ യഥാർത്ഥനാമധേയം വിഷ്ണുഗുപ്തൻ എന്നാകുന്നു. കൌടില്യൻ എന്ന മറ്റൊരു പേരും ഇദ്ദേഹത്തിന്നുണ്ട്. ഇദ്ദേഹം നീതിശാസ്ത്രപ്രണേതാവായ ചണകന്റെ പുത്രനും, ഔശനസമെന്ന നീതിയിലും ചതുഃഷഷ്ട്യംഗമായ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിലും വിദഗ്ദ്ധനുമാണ്. അർത്ഥശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രണേതാവും ഇദ്ദേഹം തന്നെ. ജാതിയിൽ ഇദ്ദേഹം ബ്രാഹ്മണനാണ്. രാക്ഷസനും ബ്രാഹ്മണൻ തന്നെ.

രാക്ഷസനെന്ന പേരെയാണ് ഏതിനെയോ? ഇദ്ദേഹം മഗധവംശത്തിൽ ജനിച്ച നന്ദരാജാക്കന്മാരുടെ 'കലാശാസ്ത്രന്മാരായ വക്രനാസാദികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ കേൾവിപ്പെട്ട ഒരു മന്ത്രിശ്രേഷ്ഠനും, നീതിവിദ്യയിൽ ചാണക്യനോടു കിടപിടിക്കുന്ന ഒരു യോഗ്യനുമാണ്'.

ചാണക്യൻ യൌവനകാലത്തു തന്നെ രാക്ഷസന്റെ വിരോധിയായിത്തീൎന്നു. നവനന്ദന്മാരും ചന്ദ്രഗുപ്തനുമായുണ്ടായ വിരോധത്തിൽ നന്ദന്മാരുടെ ഭാഗത്തു രാക്ഷസനും ചന്ദ്രഗുപ്തന്റെ പക്ഷത്തിൽ ചാണക്യനുമാണ് മുൻനടന്നു പ്രവർത്തിച്ചത്. നന്ദവംശജനായ സർവ്വാർത്ഥസിദ്ധി തനിക്കു സുനന്ദ എന്ന ക്ഷത്രിയഭാൎയ്യയിൽ ജനിച്ച നവനന്ദന്മാൎക്കു രാജ്യാധികാരം കൊടുത്ത്, മുര എന്ന ശൂദ്രഭാൎയ്യയിൽ ജനിച്ച മൌൎയ്യനെ സേനാപതിയാക്കി രാജ്യം ഒഴിഞ്ഞു തപസ്സു ചെയ്യാനായി തപോവനത്തിലേയ്ക്കു പോയശേഷം, നന്ദന്മാർ തങ്ങളുടെ വംശാമാത്യനായ രാക്ഷസന്റെ സാഹായ്യത്തോടുകൂടി മൌൎയ്യനെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നൂറു മക്കളേയും ഉപായത്തിൽ അപായപ്പെടുത്തി. ദൈവഗത്യാ മൌൎയ്യപുത്രന്മാരിൽവെച്ചു ബുദ്ധിമാനായ ചന്ദ്രഗുപ്തൻ മാത്രം ശേഷിച്ചു. ചന്ദ്രഗുപ്തൻ നന്ദന്മാരോടു പകരം ചോദിപ്പാനായി, നീതിവിശാരദനായ ചാണക്യനെ ഗുരുവായി വരിച്ച് ആശ്രയം പ്രാപിക്കുകയും, ചാണക്യൻ തന്റെ നീതിവിദ്യാപ്രയോഗത്താൽ നന്ദന്മാരെയെല്ലാം നിഗ്രഹിച്ചു ചന്ദ്രഗുപ്തനെ രാജാവാക്കി വാഴിക്കുകയും ചെയ്തു. പിന്നീടു ചാണക്യൻ ചന്ദ്രഗുപ്തന്റെ മന്ത്രിയായിത്തീൎന്നു. രാക്ഷസനാകട്ടെ, തനിക്കു ഗുരുവും പ്രിയപ്പെട്ട നന്ദവംശത്തിന്റെ ഉന്മൂലനാശം ചെയ്യുന്ന നിമിത്തം ചാണക്യന്റെ വിരോധിയും ആയി.

ചാണക്യൻ തന്റെ ക്രോധാഗ്നിയിൽ ശലഭതുല്യമായി നവനന്ദന്മാരെ ഹോമിച്ചതിനു കാരണം ചന്ദ്രഗുപ്തന്റെ അപേക്ഷ മാത്രമല്ല. നന്ദന്മാർ ചാണക്യനെ സദസ്സിൽവെച്ചപമാനിച്ചതും അതിനുള്ള കാരണങ്ങളിൽ പ്രധാനമായ ഒന്നാണ്. അദ്ദേഹം ഒരിക്കൽ നന്ദന്മാരുടെ രാജധാനിയിൽ അതിഥിയായിച്ചെന്നു ഭക്ഷണത്തിനായി അഗ്ര്യസ്ഥാനത്തു കയറിയിരുന്നപ്പോൾ 'ഇതേതാ ഒരു വടു' എന്നു പറഞ്ഞു നന്ദന്മാർ അദ്ദേഹത്തെ അഗ്രാസനത്തിൽനിന്നിറക്കി അയയ്ക്കുകയുണ്ടായി. ഈ അപമാനം സഹിക്കാതെ ചാണക്യൻ 'എന്നാലിനി നന്ദന്മാരുടെ മൂലച്ഛേദം ചെയ്തിട്ടു മതു കാൎയ്യമുള്ളൂ. ഈ കുടുമ കെട്ടുന്നതും അതു കഴിഞ്ഞിട്ട്' എന്നു ശപഥം ചെയ്ത് തന്റെ കുടുമ കെട്ടഴിച്ചിട്ട് ആ സദസ്സിൽനിന്നിറങ്ങിപ്പോന്നു. അതിനുശേഷമാണ് ചാണക്യനും രാക്ഷസനും തമ്മിൽ വിരോധമായത്.

ചാണക്യരാക്ഷസന്മാരുടെ മത്സരത്തിന്റെയും നീതിപ്രയോഗത്തിന്റെയും ഒരു മുഖവുര മാത്രമാണ് നന്ദവംശോന്മൂലനം. അതിനുശേഷമാണ് അവരുടെ നീതിവിദ്യയിലെ പ്രധാനപരീക്ഷകൾ ആരംഭിക്കുന്നത്. ചാണക്യന്റെ ശപഥം നന്ദവംശം നശിപ്പിക്കുവാൻ മാത്രമാണെങ്കിലും, അവരെ കൂട്ടത്തോടെ കൊല ചെയ്തു ചന്ദ്രഗുപ്തനെ രാജാവാക്കി കുസുമപുരത്തിലെ സുഗാംഗപ്രാസാദത്തിൽ കയറിയിരുത്തിട്ടുകൂടി ആ ക്രോധമൂൎത്തിയുടെ ക്രോധം ശമിച്ചില്ല. സർവ്വാൎത്ഥസിദ്ധിയുടെ സ

ട്ടുകാര്യങ്ങളിലും ഉള്ളഴിഞ്ഞു പ്രവർത്തിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വംശത്തെ വളരെ ബഹുമാനിച്ചും സ്നേഹിച്ചും കഴിഞ്ഞ മന്ത്രിവര്യനായ രാക്ഷസൻ, തൽപുത്രന്മാരായ നന്ദന്മാരോടുകൂടി താൻ ക്ഷത്രിയവംശത്തെ നശിപ്പിച്ചുകളഞ്ഞതു കണ്ടുംകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരാളല്ലെന്നും, രാക്ഷസനെ പാട്ടിൽ പിടിച്ച് അദ്ദേഹത്തെക്കൊണ്ടു ചന്ദ്രഗുപ്തന്റെ മന്ത്രിസ്ഥാനം സ്വീകരിപ്പിക്കാത്തപക്ഷം അതേവരെ ചെയ്ത പണിയെല്ലാം പാഴിലായിത്തീരുമെന്നും ചാണക്യൻ വിചാരിച്ചു. നന്ദവംശത്തിൽ ഒരാളെങ്കിലും ജീവനോടുകൂടിയിരിക്കുന്ന കാലത്തോളം രാക്ഷസനെ പാട്ടിൽ വരുത്തുവാൻ സാധിക്കയില്ലെന്നു ചാണക്യനു നല്ല നിശ്ചയമുണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണ്, നന്ദന്മാരുടെ കയ്യിൽ രാജ്യഭാരമേല്പിച്ചു വാനപ്രസ്ഥാശ്രമം സ്വീകരിച്ചു വനത്തിൽ പോയി തപസ്സുചെയ്യുന്ന ഒരു സാധു സർവ്വാർത്ഥസിദ്ധിയെക്കൂടി ചാണക്യൻ നശിപ്പിച്ചത്. എന്നാൽ ‘പത്തും കനം പതിനൊന്ന്’ എന്നുവെച്ച് രാക്ഷസനെക്കൂടി നിഗ്രഹിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സാധിക്കുമെങ്കിലും അതിന്നദ്ദേഹം തുനിഞ്ഞില്ല. കാരണം, രാക്ഷസനെപ്പോലെ പ്രാപ്തനും വിശ്വസ്തനുമായ മറ്റൊരു മന്ത്രി ലോകത്തിലില്ലെന്നുള്ളതുതന്നെ. അതുകൊണ്ടു, രാക്ഷസനെ ചന്ദ്രഗുപ്തമന്ത്രിയാക്കിവെക്കുകൂടി ചെയ്താലേ തന്റെ അഴിച്ച കുടുമ കെട്ടുകയുള്ളു എന്നുകൂടി ചാണക്യൻ പ്രതിജ്ഞചെയ്തു. ആ പ്രതിജ്ഞ നിറവേറ്റുവാനായി നീതിശാസ്ത്രചതുരനായ ചാണക്യൻ പ്രയോഗിച്ച നീതികൌശലമാണ് മുദ്രാരാക്ഷസത്തിലെ വിഷയം.

ധർമ്മനീതി, ശാഠ്യനീതി എന്ന രണ്ടു വിധം നീതികളുള്ളതിൽ ശാഠ്യനീതിയാണ് ചാണക്യനീതി. ‘ശഠസ്യ ശാഠ്യം’ എന്ന ന്യായപ്രകാരം പ്രകൃതത്തിൽ രാക്ഷസൻ പ്രയോഗിച്ചതും ശാഠ്യനീതി തന്നെ. പക്ഷേ, അതിനു ചാണക്യനീതിയെക്കാൾ കരളുറപ്പോ കാര്യവും ഇല്ലായ്മയില്ല. ശാഠ്യനീതിയാണ കലികാലത്തു കാര്യത്തിന്നധികം കൊള്ളുന്നതെന്ന് ഒരു പക്ഷമുണ്ട്. ഇതിനെപ്പറ്റി ഭിന്നാഭിപ്രായം ഏതിനെയായാലും ചാണക്യൻ ആ പക്ഷക്കാരനാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ കഴിയുമല്ലോ. ശത്രുവിനെ തോല്പിക്കുവാൻ സാമദാനഭേദദണ്ഡങ്ങളായ നാലുപായങ്ങളും തരംനോക്കി പ്രയോഗിക്കുന്നതിൽ ചാണക്യൻ അതിസമർത്ഥനാണ്. ശത്രുവിന്റെ ഉള്ളും കള്ളിയും കാണുന്നതിന്ന് അദ്ദേഹത്തിനുള്ള കണ്ണുകൾ ഒറ്റുകാരാണ്. എന്നാൽ ലോകത്തിലാരെയും അദ്ദേഹത്തിനു വിശ്വാസമില്ല. തന്റെ ഉള്ളുകള്ളികൾ പുറത്തേക്ക ഒരു വിധത്തിലും ഇളപ്പ് കാണിക്കുകയില്ല. ബുദ്ധിയാണെങ്കിൽ ചാണക്യനു മൂക്കത്താണ്. ബുദ്ധിയെടുത്ത് ഒരു കാര്യത്തിൽ കടന്നിറങ്ങിയാൽ പിന്നെ കാര്യം സാധിക്കുന്നതുവരെ മറ്റൊരു വിചാരമില്ല. തനിക്കുപദ്രവം ചെയ്യുന്നവനോട് അദ്ദേഹത്തിനുള്ള പക ഒന്നു വേറെ തന്നെയാണ്. വഴിക്കു പോകുമ്പോൾ ഒരു ദർഭപ്പുല്ല് കാലിൽ തടഞ്ഞതിന്ന് ആ പുല്ലു മുരടോടെ പറിച്ചു കരിച്ചു കലക്കിക്കുടിച്ചു കളഞ്ഞ പുള്ളിയുടെ പകയെപ്പറ്റി പറയേണമോ? എന്തിനേറെപ്പറയുന്നു? താൻ പിടിച്ച കാര്യം സാധിക്കുന്നതിന്ന് എത്ര വേണമെങ്കിലും പ്രവർത്തിക്കുന്നതിൽ ചാണ

ക്യൻ മേലുകീഴാകട്ടെ ധർമ്മാധർമ്മങ്ങളാകട്ടെ നോക്കുകയില്ല. 'എങ്ങിനെ വീണാലും പൂച്ച തഞ്ചത്തിൽ വീഴും' എന്നു പറഞ്ഞതുപോലെ എത്ര വലിയ അപകടത്തിൽനിന്നും അസാധാരണമായ വിധത്തിൽ രക്ഷ പ്രാപിക്കുവാൻ തക്ക ബുദ്ധിശക്തി അദ്ദേഹത്തിനുണ്ട്. ചന്ദ്രഗുപ്തന്റെ മന്ത്രിയാണെങ്കിലും കാര്യം നടത്തുവാനുള്ള സകലസ്വാതന്ത്ര്യവും രാജാവിനല്ല, മന്ത്രിക്കാണ്. രാജാവു കേവലം സചിവായത്തസിദ്ധിയാകുന്നു. ചന്ദ്രഗുപ്തന്റെ പേരിൽ മന്ത്രിക്കു വളരെ സ്നേഹമാണെങ്കിലും സംസാരമൊക്കെയും വളരെ പരുഷമായ നിലയിലാണ്. 'വൃഷളൻ' എന്ന നികൃഷ്ടവാക്കല്ലാതെ ചാണക്യൻ ചന്ദ്രഗുപ്തനെപ്പറ്റി പറയാറില്ല. 'ആര്യചാണക്യൻ' എന്നു കേട്ടാൽ കുസുമപുരത്തിലെ സകലജനങ്ങളും ചന്ദ്രഗുപ്തന്റെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും ചന്ദ്രഗുപ്തൻ തന്നെയും കിടുകിടെ വിറക്കും. മന്ത്രിയുടെ അധികാരശക്തി ഇത്രമാത്രം ഉണ്ടെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗൃഹജീവിതം എത്രയും കുറഞ്ഞ നിലയിലാണ്. ഇടിഞ്ഞു പൊളിഞ്ഞു വീഴാറായ ഒരു ചെറുപുരയിൽ ഏറ്റവും ഇടുങ്ങിയ മട്ടിലാണദ്ദേഹത്തിന്റെ താമസം. എന്നാൽ രാക്ഷസന്റെ സ്ഥിതി ഇങ്ങിനെയൊന്നുമല്ല. അദ്ദേഹം നന്ദവംശാമാത്യനുള്ള എത്രയും ഉയർന്ന പദവിയിലാണ് താമസം. ആളുകൾ അദ്ദേഹത്തെ സ്നേഹിച്ചിട്ടാണ് ചാണക്യനെപ്പോലെ ഭയപ്പെട്ടിട്ടല്ല, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആജ്ഞകളെ സാധിപ്പിക്കുന്നത്. ആശ്രിതന്മാരെയും സ്നേഹിതന്മാരെയും അദ്ദേഹത്തിനു വളരെ വിശ്വാസമാണ്. ദീനന്മാരിൽ ദയ, സ്വഭൃത്യന്മാരിൽ സ്നേഹം മുതലായ ഗുണങ്ങൾക്കു പുറമെ സർവ്വോപരിയായി സ്വാമിഭക്തിയും രാക്ഷസനുണ്ട്. തന്റെ സ്വാമിയായ സർവ്വാർത്ഥസിദ്ധി വംശത്തോടെ നശിച്ചുപോയിട്ടു കൂടി സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിലുള്ള കടമ തീർക്കുവാനായിട്ടാണ് രാക്ഷസൻ ശത്രുക്കളോടെതിരിട്ടത്. സർവ്വാർത്ഥസിദ്ധിയുടെ പേരു പറയുമ്പോഴും രാക്ഷസന്റെ കണ്ണിൽ വെള്ളം നിറയും. ഇതൊക്കെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകളിൽനിന്നും ചേഷ്ടകളിൽനിന്നും അനേകം പ്രാവശ്യം വ്യക്തമായിട്ടുണ്ട്. 'വിശ്വസിച്ചവരെ വിശ്വസിക്കുക' എന്ന ഗുണം ചന്ദനദാസന്റെ കഥയിൽനിന്നു ധാരാളം വ്യക്തമാവുന്നുണ്ട്. രാക്ഷസനുള്ള ഈ വക ഗുണങ്ങളെപ്പറ്റി ചാണക്യനു നല്ല അറിവും ബഹുമാനവുമുണ്ട്. ഇത്രമേൽ ഗുണവാനായ രാക്ഷസനെ മന്ത്രിയായി കിട്ടിയാലെ ചന്ദ്രഗുപ്തന്റെ സാമ്രാജ്യം സ്ഥിരപ്പെടുകയുള്ളൂ എന്നു വെച്ചിട്ടാണ് ചാണക്യൻ, കാട്ടാനയെ വാരിക്കുഴിയിൽ ചാടിച്ചു പിടിച്ചിണക്കുന്നതുപോലെ, രാക്ഷസനെ വിവിധോപായങ്ങളെക്കൊണ്ടു വശത്താക്കി പറഞ്ഞതുപോലെ പ്രവർത്തിപ്പിക്കുവാൻ ത്രിവിധകരണങ്ങളെക്കൊണ്ടും യത്നിക്കുന്നത്.

കെ. വി. എം.

മൃധനന്റെ കഥാകഥനം.*

മൃധനൻ ഒരു രാജസദസ്സിലെ വിദ്വത്സഭയിൽ അംഗമായിരുന്നു. ആ രാജാവ് എത്ര രാജ്യം ഭരിച്ചിരുന്നു എന്നോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജ്യത്തിന്റെ അതിർത്തി എന്തായിരുന്നു എന്നോ നമുക്കറിവാൻ പാടില്ല. എങ്കിലും വിദ്വാന്മാരെ അറിഞ്ഞു ബഹുമാനിക്കുന്ന ഒരാളായിരുന്നു, നിശ്ചയം തന്നെ. മൃധനൻ യുവാവായ ഒരു കർണ്ണാടക കവിയായിരുന്നു. സകലസൽഗുണസമ്പൂർണ്ണയായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രണയിനി 'മനോരമ'യും അദ്ദേഹവും എത്ര രസത്തിലാണ് അവരുടെ ഗൃഹജീവിതത്തെ നയിച്ചിരുന്നതെന്നു മൃധനൻ ഉണ്ടാക്കിയ 'ശ്രീരാമാശ്വമേധം' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ സ്പഷ്ടമായി വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു സന്താനംപോലും ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ അവരുടെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞിട്ട് അധികനാളായിട്ടില്ലെന്നു ഏകദേശം ഊഹിക്കാം. പകൽ സമയം മുഴുവൻ ഭർത്താവിനെ പിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നതിൽ ഭാര്യയ്ക്കുള്ള സങ്കടവും ഇതിനെ ഏറെക്കുറെ സ്പഷ്ടമാക്കുന്നു.

ഇതിനിടയിലിരിട്ടു വർഷാകാലമാരംഭിച്ചു. ഭർത്തൃവിരഹിണിയായ മനോരമയ്ക്ക് അക്കാലങ്ങൾ വളരെ ദുസ്സഹമായി തോന്നി. ഒരു ദിവസം വൈകിട്ടു മൃധനൻ രാജസന്നിധിയിൽനിന്നു വന്നപ്പോൾ മനോരമ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദപ്രക്ഷാളനത്തിനു കാച്ചു ജലവും ഇരിക്കുന്നതിനു ഒരു പലകയും കൊടുത്തിട്ടു താൻ പ്രത്യേകം ഒരുക്കിവെച്ചിരുന്ന ചില ഫലങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്നു കൊടുത്തു. അദ്ദേഹം അതു ഭക്ഷിച്ചു തൃപ്തനായെന്നു കണ്ടപ്പോൾ ഇപ്രകാരം സംഭാഷണമാരംഭിച്ചു:—

മനോരമ—ഹാ! ഈ ദിവസങ്ങൾ എത്ര ദുസ്സഹമായിരിക്കുന്നു. തീരെ സമയം പോകുന്നില്ല. പ്രാണനാഥൻ ഒരു കഥ പറഞ്ഞാൽ എനിക്കു വളരെ സുഖം തോന്നും.

മൃധനൻ—പ്രിയേ! നിന്റെ ഇഷ്ടം അതിനെയാണെങ്കിൽ കഥ പറയുന്നതിനു ഞാൻ ഒരുക്കമാണ്. നവരസങ്ങളിൽ ഏതിനോടാണ് നിനക്കധികം ഇഷ്ടമുള്ളത്? ശൃംഗാരമോ കരുണമോ വീരരസമോ ഏതാണ്?

മനോ—എല്ലാ രസങ്ങളും അടങ്ങിയ ഒരു കഥ പറയണം.

മൃധ—ആകട്ടെ, ശ്രീരാമന്റെയോ വിക്രമന്റെയോ കഥ പറയാം.

മനോ—എനിക്കതു രണ്ടും കേൾക്കേണ്ട. ശ്രീരാമന്റെ കഥയല്ലേ അധികം നല്ലത്?

മൃധ—എന്നാൽ സീതാവിവാഹമാകട്ടെ.

മനോ—അതു ഇതിനുമുമ്പു എന്നോടു പറഞ്ഞതാണല്ലോ. ഇന്നൊരു പുതിയ കഥ കേൾക്കാനാണ് എനിക്കാഗ്രഹം.

മൃധ—'ശ്രീരാമാശ്വമേധ'ത്തിലേയോ? ഗദ്യമോ പദ്യമോ ഏതാണ് വേണ്ടത്?

മനോ—പദ്യം പാലുപോലെ മധുരിമയും ഗദ്യം റോസാപ്പൂപോലെ മൃദുവും ആകയാൽ ഗദ്യത്തിൽ തന്നെ പറയണം.

മൃധ—ആകട്ടെ നിന്റെ ഇഷ്ടംപോലെ. നല്ല സംസ്കൃതഗദ്യത്തിൽ പറയാം.

മനോ—കസ്തൂരിയെപ്പോലെ വാസനയുള്ള എന്റെ മാതൃഭാഷയുള്ളപ്പോൾ എന്തിനാണ് സംസ്കൃതപദം തിരയുന്നത്?

---

* ഒരിംഗ്ലീഷുമാസികയിൽ നിന്ന്.

മധു—എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട മനോരമേ! ഗുണവും പഠിപ്പും ചേർന്ന നിന്റെ ഈ കണ്ഠാഭരണംപോലെ സംസ്കൃതവും കർണ്ണാടകവും ഇടകലർത്തി പറഞ്ഞാലോ?

മനോരമ സമ്മതിച്ചു. മധുനൻ പ്രതിഫലം കിട്ടാതെ യാതൊരു കഥയും പറയുക പതിവില്ലായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളെ മഹാരാജാവുപോലും അഭിനന്ദിച്ചു മതിയായ പ്രതിഫലം കൊടുത്തുവന്നിരുന്നു.

മധു—ഇരിക്കട്ടെ, ഞാൻ കഥപറയാം. എന്നാൽ നീ എനിക്കുള്ള സമ്മാനം തരുമോ?

മനോ—ഞാൻ എന്തൊന്നായാലും തന്നേക്കാം.

മധു—എന്ത്? വിലയേറിയ ഒന്നോ എന്നോ! നിന്റെ അച്ഛനും അമ്മയും കൂടി നിന്നെ എനിക്കായി തന്നിട്ടുള്ള കഥ മറന്നുപോയോ? വീണ്ടും നീ എന്തിനാണു തരുന്നത്?

മനോ—പിന്നെ ഞാനെന്താണു തരേണ്ടത്? എങ്കിലും ഒരു കഥ പറയണം; അപ്പോഴാകട്ടെ. മഹാരാജാവും കഥ പറഞ്ഞ ശേഷമാണല്ലോ സമ്മാനം തരുക പതിവുള്ളത്.

അതു മതി എന്നു പറഞ്ഞു മധുനൻ കഥപറയാനാരംഭിച്ചു. ശ്രോതാവിന്റെ നയനങ്ങളിൽനിന്നും ധാരമുറിയാതെ അശ്രുകണങ്ങൾ പ്രവഹിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ, സീതയെ കാട്ടിലേക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നതിന്നു ശ്രീരാമൻ ലക്ഷ്മണനോടാജ്ഞാപിക്കുന്ന ഭാഗം അദ്ദേഹം വർണ്ണിച്ചു. ഹൃദയഭേദകമായ വിധത്തിൽ സീത വിലപിക്കുന്നതും ഒടുവിൽ വനാന്തത്തിൽ അവളെ തനിയെ കാട്ടിൽ വിട്ടിട്ടു ലക്ഷ്മണൻ അയോധ്യയിലേക്കു മടങ്ങുന്നതും അപ്പോൾ 'വത്സ! ഞാൻ കരഞ്ഞു എന്നു രാമദേവനോടു പറയരുതേ. അദ്ദേഹം ഇതറിഞ്ഞാൽ ഇതിലധികം വിലപിക്കും'. എന്നപേക്ഷിക്കുന്നതും മറ്റും വർണ്ണിച്ചശേഷം 'ഇവിടെ അയോധ്യയിൽ സീതാരാമൻ അശ്വമേധത്തിനായുള്ള കുതിരയെ......' എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ

'കുതിരയെക്കൊണ്ടു കളയൂ. ആ ഘോരവനത്തിൽ അനാഥയായി ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ട സീതയുടെ സ്ഥിതി എന്തായി എന്നറിയാഞ്ഞിട്ട് എന്റെ ഹൃദയം തളരുന്നു.' എന്നു മനോരമ ഇടയ്ക്കു തടഞ്ഞു പറഞ്ഞു. അനന്തരം വാല്മീകി മഹർഷി തന്റെ ആശ്രമത്തിലേക്കു ദേവിയെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയ കഥ പറഞ്ഞശേഷം 'ഇവിടെ അയോധ്യയിൽ സീതാരാമൻ......' എന്നു തുടങ്ങിയപ്പോൾ

മനോ—എന്തസംബന്ധമാണ് പ്രിയതമൻ പറയുന്നത്? സീതയെ ഉപേക്ഷിച്ച ആ കഠിനഹൃദയൻ സീതാരാമനോ? അയാൾ ഭീമനായിരിക്കും.

മധു—പ്രിയേ! ഇതു ശരിയല്ല. അദ്ദേഹം കഠിനഹൃദയനോ? സീതയെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു എത്രമാത്രം വ്യസനമുണ്ടായി എന്നു നിനക്കറിഞ്ഞുകൂടേ?

മനോ—എന്ത്? അദ്ദേഹം വിധികർത്താവും കാരണവനും ഒന്നും ആയിരുന്നു എന്നോ? ദുഃഖിതനോ ശിക്ഷ അനുഭവിച്ചതായിരുന്നുവോ?

മധു—പ്രിയേ! നീ എന്താണു പറയുന്നത്? ആരാണ് വിധികർത്താവ്? അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രജ നിസ്സാരകമായി ശങ്കിക്കുന്നതിന്ന് അദ്ദേഹം ചകിതനല്ലേ

ട്ടവനല്ലേ? രാമൻ സീതയെ ഉപേക്ഷിച്ചു എന്നു വിചാരിക്കുന്നത്.

മനോ—രാമനുപേക്ഷിച്ചാലും ലക്ഷ്മണനുപേക്ഷിച്ചാലും ലോകരുപേക്ഷിച്ചാലും എന്തായാലും ഫലമൊന്നുതന്നെ. നിർഭാഗ്യവതിയായ ആ സാധ്വി നിശ്ശബ്ദം വനത്തിൽ തള്ളപ്പെട്ടു.

അദ്ദേഹം വീണ്ടും കഥ തുടൎന്നു. കഥാരംഗത്തേക്കു അവളെ ഒന്നുകൂടി ആകൎഷിക്കുന്നതിനായി ഇടക്കു അദ്ദേഹം 'ദേവി' എന്നു സംബോധന ചെയ്തു.

മനോ—ദേവി! ശ്രീദേവിയോ ഭൂദേവിയോ?

മുധ—ഞാൻ നിന്നെയാണ് ദേവി എന്നു വിളിച്ചത്.

മനോ—അങ്ങയുടെ ധൎമ്മപത്നിയായ ഇവളെ ദേവി എന്നു വിളിക്കത്തക്കവിധം കഥയിൽ അത്രമാത്രം ലയിച്ചിരിക്കാം.

മുധ—എന്നോ എനിക്കു നിശ്ചയമില്ല.

മനോ—ഞാൻ ഏതു ദേവിയാണെന്നാണ് പറഞ്ഞത്?

മുധ—രതിദേവിയല്ലാതാരാണ്?

മനോ—അപ്പോൾ അവിടുന്നു മന്മഥദേവനാണല്ലോ.

മുധ—ദേവിയുടെ അനുഗ്രഹം അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ, ആകട്ടെ.

മനോ—മന്മഥനെ ഉണ്ടാക്കുന്ന മന്മഥദേവ! അങ്ങയുടെ രതിദേവിയെ ഒന്നു വൎണ്ണിക്കുക.

മുധ—ഇതൊരു വലിയ കല്പനതന്നെ. ഞാൻ ദേവിയെക്കുറിച്ചു പാടുകയെന്നോ?

മനോ—രതിദേവിയെ വൎണ്ണിക്കാൻ പാടില്ലെങ്കിൽ പിന്നെ എന്തു മന്മഥനാണ്?

മുധ—ഹാ! ഈ മന്മഥദേവനായ് പാടാൻ സാധിക്കുകയില്ലെന്നോ? കുട്ടിയെ തിര എന്നു വൎണ്ണനാപക്ഷം അതിനും കഴിവുമായിരിക്കും. 'കുവലയമേളത്തെ അതിശയിക്കുന്ന നേത്രാംഗിയും ചന്ദ്രബിംബംപോലെ ശോഭമാനമായ മുഖകമലവും ഒരു കൃശാംഗിയെ സവിശേഷം........'

മനോ—(കടാക്ഷവിക്ഷേപത്തോടെ) നിങ്ങളുടെ രതിദേവിക്കു അത്ര കൃശമായ ശരീരമാണെങ്കിൽ ഒരു പക്ഷേ അവൾക്കു ക്ഷയരോഗം പിടിപെട്ടിരിക്കാം. കണ്ണിലും മുഖത്തും പുഞ്ചിരിയും ചന്ദ്രമുണ്ടെങ്കിൽ നിൎദ്ദയനായ അവളുടെ ഭൎത്താവു അവളെ പിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാലുള്ള വിരഹപീഡയുടെ പരിണാമം ചെയ്യുന്നതായിരിക്കാം.

മുധ—എന്റെ ഭഗവതി! എന്താണിത്ര കോപിക്കുന്നത്. ഞാൻ സരസ്വതിയെ ഒന്നു ധ്യാനിക്കട്ടെ. സാക്ഷാൽ രതിദേവിയെ ഒരു തടവു പുകഴ്ത്തുന്നതിനു അപ്പോൾ എനിക്കു സാധിക്കുമെന്നു ഞാനിതാ ഈ പുണ്യവാൾ തൊട്ടു സത്യം ചെയ്യുന്നു. (സരസ്വതിയെ വന്ദിക്കുന്നു.)

മനോ—ദേവി പ്രസാദിച്ചോ?

മുധ—പ്രാൎത്ഥനകൊണ്ടും കീൎത്തനംകൊണ്ടും ദേവി പ്രസാദിച്ചിരിക്കണം. ഇനി ഞാൻ വൎണ്ണിക്കട്ടെ. 'മഹാകാളിയെപ്പോലെ കറുത്ത..............' അവളെ കേശാദിപാദം വൎണ്ണിക്കണമെന്നു കരുതിയാണ് മുധനൻ ഇപ്രകാരം ആരംഭിച്ചത്. അപ്പോഴേക്കും മനോരമ തടുത്തുകൊണ്ട്, 'രതിദേവിയെ സ്തുതിക്കുന്നതിനു മഹാകാളി എന്തു വേണം'?

മുധ—ഹാ! നീ ഇങ്ങനെ തടസ്ഥം ചെയ്യുന്ന

വല്ലോ. അല്ലാ ഞാൻ വിഷ്ണുസ്മരണം ചെയ്തിട്ടില്ലല്ലോ. അതിനാലാണ് അസ്വസ്ഥതയുണ്ടായത്.

'വസന്തഹംവിഷ്ണുരാശ്ചര്യ
മേകമേവാംഗനാനാം
....
മഹാകാവ്യപ്രസിദ്ധമേ'.

എന്റെ ദേവിയെ സ്തുതിക്കുന്നതിന് എന്നെ അനുഗ്രഹിച്ചാൽ, അവൾ എനിക്കു തരുന്ന സമ്മാനത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം അങ്ങേക്കായി സമർപ്പിച്ചുകൊള്ളാം.

മനോ—അങ്ങയുടെ വിഷ്ണുവായവൻ എങ്കിൽ അങ്ങയാണെന്നല്ലേ പറഞ്ഞത്? പിന്നെ ദേവിയെ ആരാധിക്കണമെന്ന് കരുതുന്നത്?

മുധ—പ്രിയേ! എന്താണിത്? ഇതെല്ലാം കേട്ടിട്ടില്ലയോ? എങ്കിൽ ഞാൻ കൊടുക്കുകയും ചെയ്യും.

മനോ—പിന്നെ അവിടത്തെ ദേവത ആരാണ്?

മുധ—നിശ്ചയമായും നീ തന്നെ അല്ലയോ?

മനോ—കിട്ടുമെന്നുതന്നെ വിചാരിക്കുക.

മുധ—ഒരു മുഴുവൻ ദിവസത്തിനു തിന്നും? അതുകൊണ്ടു കാമദേവൻ * ചക്ഷുവും ശരീരവും മുധനന്ന അരയും പിന്നെയും നാതിമധുരമായ കഥ പറഞ്ഞു കവിളു കളിയും കൊടുത്തുകൊണ്ട് എന്റെ പക്ഷമായി നാളികവും സ്വീകരിച്ചു.

മനോ—അതു കൊള്ളാം. ദേവിയെക്കുറിച്ചു കൊടുക്കാം.

മുധ—ദേവിയാണല്ലോ തന്നത്.

മനോ—മനോരമയല്ലേ?

* ഇവ ചില ശാസ്ത്രപദാർത്ഥങ്ങളുടെ കർമ്മകല്പനകളാണ്.

മുധ—ദേവിയെക്കുറിച്ചുള്ള സ്തുതിയിൽ ഞാൻ മനോരമയെ വിസ്മരിച്ചുപോയി. മുഖ്യസാധനങ്ങളെല്ലാം പലതും വെച്ചു തിന്നുകൊണ്ടു വല്ലതും ഉച്ഛിഷ്ടം വന്നാൽ ഞാനതു മനോരമയ്ക്കു കൊടുക്കാം.

മനോ—എന്തൊരു കഠിനഹൃദയൻ! ഇരിക്കട്ടെ കഥ പറയണം.

ഇതിനിടെ ഒരു അങ്കം തീർന്നു. മുധനൻ കഥ പറയാൻ തുടങ്ങി. ഒരു ഭാഗം മുഴുവൻ ഇവിടെ പകർത്തണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ല. ഇനി നമുക്കു മറ്റൊരു ഭാഗത്തേക്കു കടക്കാം. ദിഗ്വിജയത്തിനായി പുറപ്പെട്ട ശത്രുഘ്നനെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹാസൈന്യത്തെയും ചതുർവ്വിധവിഭവങ്ങളോടു കൂടി ഒരു ഋഷി സല്ക്കരിച്ച കഥ മുധനൻ പറഞ്ഞു തുടങ്ങി.

മനോ—സ്വാഗതവചനങ്ങളാൽ മാത്രമായിരിക്കട്ടെ അത്രയും വാസ്തവമായും സല്ക്കരിച്ചു എന്നോ?

മുധ—തീർച്ചയായല്ലോ അവർ ഭക്ഷണവും സുഗന്ധപുഷ്പങ്ങളും വസ്ത്രാഭരണങ്ങളും മറ്റും സമ്മാനിച്ചും അവരുടെ മറ്റാവശ്യങ്ങളും സാധിച്ചും സല്ക്കരിക്കുക തന്നെ ചെയ്തു.

മനോ—അനേകായിരം ജനങ്ങൾ വേണ്ട സാമഗ്രികൾ ഒരു കാട്ടിൽ പാർക്കുന്ന ഋഷി സംഭരിച്ചുകൊടുക്കുന്നതെങ്ങിനെയാണ്? ഞാൻ അത്ഭുതപ്പെടുന്നു.

മുധ—ജപത്തിന്റെയും തപസ്സിന്റെയും മാഹാത്മ്യം ഒട്ടും ചെറുതല്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ എല്ലാ ആവശ്യങ്ങളും തപശ്ശക്തിയാൽ സാധിക്കുന്നു.

മനോ—എന്തൊരാശ്ചര്യം!

മുധ—ഏകാന്തമി, ദ്വയാന്തമി പഞ്ചാക്ഷരി എന്നിങ്ങിനെ പലതരത്തിലുള്ള

മഹാമന്ത്രങ്ങളെക്കുറിച്ചു നീ കേട്ടിട്ടില്ലേ?

മനോ—അവയെ ആവർത്തിക്കുന്നതുകൊണ്ടുള്ള ഗുണമെന്താണ്?

ബുധ—ഇപ്രകാരമുള്ള മന്ത്രോച്ചാരണത്താലും പ്രാർത്ഥനയാലും തങ്ങളുടെ ഇഷ്ടദേവതമാർ (ദേവന്മാർ) സന്തോഷിച്ചു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു വേണ്ട വരങ്ങൾ കൊടുക്കുന്നതിന്നാവശ്യപ്പെടുന്നു.

മനോ—അപ്പോൾ ഋഷിമാരെല്ലാം സ്വാർത്ഥികളായിരുന്നുവല്ലോ.

ബുധ—അതെ, ഞങ്ങളിന്നതാണ.

മനോ—കവികളുടെ കഥയാണ് കഷ്ടമായിട്ടുള്ളത്. അവർ ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണത്താലും മറ്റും ധനവാന്മാരെപ്പോലെയായിത്തീരുന്നു. സ്വന്തം കുടുംബത്തിന്റെ ആവശ്യങ്ങൾക്കുപോലും അവർ ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ല. ദിവ്യന്മാരായ മഹർഷിമാരെപ്പോലെ ഈ കൃഷ്ണകഥ മന്ത്രം കിട്ടിയിരുന്നെങ്കിൽ കൊള്ളാമായിരുന്നു.

ബുധ—വെറുതെ എന്നെ പരിഹസിക്കുന്നു. നമുക്ക് എന്താണാവശ്യമായിട്ടുള്ളത്? നമുക്കൊന്നും ഉരുവിട്ടില്ലെങ്കിലല്ലേ മഹർഷിമാർ അനുഗ്രഹിക്കുന്നത്? ഉഷസ്സിനെ ഉദിച്ചതായും ഉദയാർക്കനെ തോൽപ്പിക്കുന്ന സ്വരമായും മാറ്റി മറിക്കുവാൻ കഴിയുന്ന കവികളുടെ വൈഭവം മഹർഷിമാരുടേതിനേക്കാൾ ചെറുതാണോ? കവികളുടെ വാക്ക് അനുഗ്രഹവും സ്വർഗ്ഗസൗഖ്യവുമാണ്. എന്തിനധികം വിശ്വസിക്കുന്നു? സ്വന്തം വാക്കിന്റെ ശക്തിയാൽ സൃഷ്ടിക്കും സംഹാരത്തിനും നിഗ്രഹാനുഗ്രഹങ്ങൾക്കും എന്നുവേണ്ട സകലത്തിനും ശക്തിയുള്ള മഹാകവികൾ മൂന്നുലോകത്തെയും ഭരിക്കുന്നു.

മനോ—(സ്വഗതം.) ആശ്ചര്യം തന്നെ. ഇതെല്ലാം സത്യമോ എന്നെ കളിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി പറയുന്നതോ? ഇദ്ദേഹത്തെ പരീക്ഷിച്ചറിയാം (പ്രകാശം) എന്നാൽ താങ്കൾക്കും അവിടത്തെ കൂട്ടുകാർക്കും ഇത്തരത്തിലുള്ള മന്ത്രങ്ങളുണ്ടായിരിക്കുമല്ലോ.

ബുധ—നിശ്ചയമായും.

മനോ—അങ്ങനെയോ? എന്നാൽ ഒരു വലിയ കാര്യമാണല്ലോ. ഇതിന്റെ ഉപദേശകന്മാരാരാണ്?

ബുധ—എന്റെ ബാല്യത്തിൽ ഉപാദ്ധ്യായൻ എനിക്കുപദേശിച്ചുതന്നതാണ്.

മനോ—ഹാ! അതെന്താണെന്നെന്നോടു പറയാമോ?

ബുധ—അയ്യോ! അതൊന്നുമില്ല. സ്ത്രീജനങ്ങൾ കേൾക്കാൻ പാടുള്ളതല്ല.

മനോ—എന്നെ പഠിപ്പിച്ചാലും വേണ്ടതില്ല. ഇല്ലെങ്കിലും വേണ്ടതില്ല. ഞാനതിന്റെ പേരു മാത്രം ആവശ്യപ്പെടുന്നുള്ളു.

ബുധ—ഇത് തപസ്വികളുടെ ഏകാന്തതിയോടായല്ല. ഞങ്ങളുടെ മന്ത്രം സർപ്പാക്ഷരിയാണ്. മഹാമന്ത്രങ്ങളുടെ ശിരോരത്നമായ ഈ മന്ത്രത്തിന്റെ ശക്തി....

മനോ—ഇത് ഏതു ദേവിയുടെയുള്ളതാണ്? ഈ മന്ത്രം ആദ്യമായി ഉപദേശിച്ചതാരാണ്?

ബുധ—ഇതൊക്കെ അറിഞ്ഞിട്ട് നിനക്കു എന്തു കാര്യമാണ്?

മനോ—കാര്യമൊന്നുമുണ്ടായിട്ടല്ല. അറിയാൻ വേണ്ടി മാത്രം ചോദിച്ചതാണ്.

ബുധ—ഈ മന്ത്രത്തിന്റെ അധിഷ്ഠാനദേവത ജ്യേഷ്ഠാഭഗവതിയാണ്.

മനോ—ഹാ! എന്തൊരു ദിവ്യമന്ത്രം. അ

അവിടുത്തെ ഇഷ്ടാർത്ഥമാണ്! ഞാൻ മറ്റാരോടും പറയുകയില്ല. ഇതെന്താണെന്നെന്നോടു പറയണം.

മുധ — എന്ത്! സ്വപ്നമന്ത്രമാണെന്ന ഞാൻ പറഞ്ഞുവല്ലോ.

മനോ — വേദമന്ത്രം അറിഞ്ഞുകൂടാത്തതാണ്? ഫലശ്രുതി മന്ത്രം തന്നെ പറയണം.

മുധ — എന്തൊരു ശല്യമാണിത്. മനോ ഇവിടം വേദമന്ത്രം ഉപദേശിച്ചു. അതു പറഞ്ഞപ്പോൾ മന്ത്രം തന്നെ അറിയണമെന്നായിരിക്കുന്നു. കുറച്ചുകൂടി കഴിഞ്ഞാൽ മറ്റൊന്നാകും. ഞാൻ ധരിച്ചിരിക്കുന്ന വസ്ത്രത്തെയും ഈ ആഭരണത്തെയും ഒന്നോടു കൊടുക്കാൻ പറയുന്നു; നിശ്ചയമായും അതു ഞാൻ പറയുകയില്ല. ഇതു നിന്റെ അവസരങ്ങളും പാഠങ്ങളും അശുദ്ധമാക്കായിട്ടുള്ളതാണ്.

ഇപ്രകാരം രഹസ്യമന്ത്രവും ദിവ്യശക്തിയുള്ളതായ ആ വേദമന്ത്രം എന്താണെന്നറിവാൻ എന്റെ വായനക്കാർക്ക് ജിജ്ഞാസയുണ്ടായിരിക്കാം. 'ആയനാണങ്ങളും പാഠങ്ങളും അശുദ്ധമാകും' എന്നാണല്ലോ അതിന്റെ ഫലശ്രുതി പറഞ്ഞത്. അത് എന്തെങ്കിലുമാകട്ടെ. അല്പംകൂടി വായിക്കുമ്പോൾ ആ സ്വപ്നമന്ത്രം എന്താണെന്ന നമുക്കും പഠിക്കാം.

മനോ — വേദവും വേദാന്തവും കൂടി സ്ത്രീകൾ കേൾക്കരുത്. ഒരു മന്ത്രം മാത്രം കേൾക്കരുതെന്നോ? അവിടുത്തെ ആചാരവും ഒട്ടും ശരിയല്ല.

മുധ — നീ വിചാരിക്കുന്നതിൽ പകുതി ഭാഗം എനിക്കില്ല. വേദവും മന്ത്രവും തമ്മിൽ അജഗജാന്തരമുണ്ട്. എന്നതന്നെയുമല്ല, മന്ത്രം രഹസ്യങ്ങളുടെ രഹസ്യമാണ്. ഞാനിതു പറകയും നീ കേൾക്കയും ചെയ്താൽ ഒന്നും ഉണ്ടാകയില്ല. അതുകൊണ്ട് നമുക്ക് കഥ മുഴുവനാക്കാം. 'ഇപ്രകാരം ആ മഹർഷി....'

മനോ — എനിക്കു കഥ കേൾക്കേണ്ട. മന്ത്രം എന്താണെന്നു പറയുകയില്ലേ? എന്റെ കഴുത്തിൽ കിടക്കുന്ന ഈ മംഗല്യസൂത്രത്തോട് ആണയിട്ട്? ഇല്ലെങ്കിലും സ്നേഹമുണ്ടെങ്കിൽ എന്നോടു പറയണം.

മുധ — ഈ സംഭാഷണം അത്രയും കൊള്ളുകയില്ല. (സ്വഗതം) ഞാൻ പറയുകയില്ലെന്ന എത്രതന്നെ ഉറപ്പായി പറഞ്ഞിട്ടും ഇവൾ കേൾക്കുന്നില്ല. (അല്പനേരം ആലോചിച്ചതിനുശേഷം) പ്രിയേ! ഞാൻ പറഞ്ഞാൽ നീ രഹസ്യമായിരിക്കുമെന്ന വെച്ചുകൊള്ളുമോ?

മനോ — നിശ്ചയമായും.

മുധ — എന്നാൽ കേട്ടുകൊള്ളുക. ഭ...വ... നീ ആരോടും പറയുകയില്ലെന്ന് എന്റെ കയ്യിൽ തൊട്ട് ആണയിടണം.

മനോ — സംശയിക്കേണ്ട. ഞാനിതാരോടും പറയുകയില്ല.

മുധ — കേട്ടോളൂ. ഭവ...തിഭി.... പ്രിയേ! നീ സത്യലംഘനം ചെയ്യുമോ? എങ്കിൽ ഞാൻ പറയുകയില്ല.

മനോ — പ്രാണനാഥന് എന്നെ ഇത്ര അവിശ്വാസമോ?

മുധ — എന്നാൽ പറയാം. "ഭവതി ഭിക്ഷാം ദേഹി" * ഇതാണ് ഞങ്ങളുടെ സ്വപ്നമന്ത്രം.

മനോ — അങ്ങ് എന്നെ കളിയാക്കുന്നു. എ

* ഭിക്ഷ യാചിക്കാൻ ചെല്ലുന്ന ഭിക്ഷുകർ സംസ്കൃതത്തിൽ പറയുന്ന വാക്യം.

ന്നൊപ്പോരെയുള്ള വിഡ്ഢികൾ മാത്രമെ ഇത്തരയുടെ കഥ കേൾക്കുകയുള്ളൂ.

വൃദ്ധൻ പിന്നെയും കഥ തുടൎന്നു പറഞ്ഞു. സീതയുടെ പ്രത്യാഗമനത്തിന്റെ ശേഷം അയോദ്ധ്യയിലെ സ്ഥിതി വൎണ്ണിച്ച് 'അവർ ഇപ്രകാരം സൎവ്വസമ്പൽസമൃദ്ധിയോടെ വാണു' എന്നവസാനിപ്പിച്ചു.

മനോ—അങ്ങിനെ കഥയും പൂൎത്തിയായി.

വൃദ്ധ—ഒരുവിധത്തിൽ ഈ മുത്തശ്ശ കഥ അവസാനിച്ചു.

മനോ—മുത്തശ്ശ കഥയോ? ശ്രീരാമന്റെ കഥയെക്കുറിച്ച് ഇങ്ങിനെ പറയാമോ?

വൃദ്ധ—രാമകഥയെക്കുറിച്ചല്ല പറഞ്ഞത്. ഒരു രസവുമില്ല, ഗുണവുമില്ല; മുഷിച്ചിലും തോന്നും. അത്തരത്തിലാണല്ലൊ ഞാൻ പറഞ്ഞത്.

മനോ—തങ്ങളുടെ കൃത്യങ്ങൾ എത്രതന്നെ മഹത്തായിരുന്നാലും മഹാന്മാർ അവയെ ശ്ലാഘിക്കുക പതിവില്ലല്ലൊ.

വൃദ്ധ—നിനക്കിതു രസിച്ചു എന്നാണൊ പറയുന്നത്?

മനോ—(തന്റെ വാഗ്ദാനത്തെ മറന്നിട്ട്) ഞാൻ മാത്രമോ? ഇതു കേൾക്കുന്നവരത്രയും ഈ അഭിപ്രായം തന്നെ പറയും.

വൃദ്ധ—(സസ്മിതം) നിനക്കെന്നോടുള്ള സ്നേഹം കൊണ്ടു പറയുന്നതാണ്.

മനോ—അമ്മയുടെ പേരുപോലെ തന്നെ ഈ കഥയും എനിക്ക് ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ടതാണ്.

വൃദ്ധ—അവസരമ്പോഴെല്ലാം നീ എന്നെ കളിയാക്കുക പതിവാണ്.

മനോ—നല്ലതിനെ ആരെങ്കിലും പരിഹസിക്കുമോ?

വൃദ്ധ—എന്നെക്കൊണ്ട് ഒരാണയിടാമോ?

മനോ—ഓഹോ! (ആണയിടുന്നു).

വൃദ്ധ—എന്റെ മുത്തശ്ശിയെക്കൊണ്ടാണോ?

മനോ—(വീണ്ടും ആണയിട്ടു പറയുന്നു)

വൃദ്ധ—മതി മതി. എന്തിനെയായാലും നീ സന്തോഷിച്ചാൽ മതി. ഇനി എനിക്കു സമ്മാനം തരിക.

മനോ—എന്തൊരു സൂത്രക്കാരൻ! ഇതിനാണൊ ഇത്രയൊക്കെ വിദ്യയെടുത്തത്?

വൃദ്ധ—നമുക്ക് ഒരു പിണക്കമായാലോ?

മനോ—ഇന്ന് എന്റെ···ദിവസവും മാറുമല്ലല്ലൊ.

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു മനോരമ എഴുന്നേൽക്കാൻ തുടങ്ങി. (വൃദ്ധൻ അവളെ കൈപ്പടങ്ങളിൽ എടുത്തുകൊണ്ട്) 'എനിക്കുള്ള സമ്മാനം തരാതെ നിന്നെ ഞാൻ വിട്ടയക്കുകയില്ല.'

മനോ—എന്തൊരു സമ്മാനമാണ് ഞാൻ തരേണ്ടത്?

വൃദ്ധ—ഞാൻ നിന്നോടു യാചിക്കാൻ വരുന്നില്ല. നീ എന്തു തന്നാലും ഞാനതു സ്വീകരിച്ചുകൊള്ളാം.

മനോ—ഞാനൊരടിമയാണെന്നു മുമ്പുതന്നെ പറഞ്ഞുവല്ലൊ.

വൃദ്ധ—ഇന്ന ചെലവ് ഇന്ന കൂലി കിട്ടണമെന്ന് എനിക്കു നിൎബ്ബന്ധമില്ല. ആര് എന്തു തന്നാലും സന്തോഷത്തോടെ സ്വീകരിച്ച് അത് എന്റെ പ്രയത്നത്തിനു മതിയായ പ്രതിഫലമാണെന്നു തൃപ്തിപ്പെട്ടുകൊള്ളും.

'എന്നാൽ എന്റെ സമ്മാനമിതാണ്' എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു പ്രണയപരവശയായ മനോരമ മുത്തച്ഛനെ ആശ്ലേഷം ചെയ്ത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗണ്ഡസ്ഥലങ്ങളിൽ ചുംബിച്ചു. മനോരമയെ അദ്ദേഹത്തിനു കൊടുത്തതുകൊണ്ട് ഇതും അദ്ദേഹത്തിനു കിട്ടേണ്ടതാണെന്നു ചിലർ പറ

ധ്യമായിരിയ്ക്കും. ഈ സ്ഥിതിക്ക് ഇത് ഒരു സന്മാനമായി ഗണിയ്ക്കാനില്ലെന്നും വായിച്ചേയ്ക്കാം. എന്നാൽ ബുദ്ധിമാന്മാരുടെ, അതിനെ തനിയ്ക്കു രാജസദസ്സിൽ നിന്നും ലഭിക്കാവുന്ന മറ്റു ബഹുമാനങ്ങളേക്കാൾ വിലവെച്ചു.

വി. കെ. അയ്യർ.

പുലയന്മാർ*

എണ്ണംകൊണ്ടും, ഒരു മാതൃകാജാതിയുടെ നിലയിലും പുലയന്മാർ കൊച്ചിയിലെ അടിമജാതികളിൽ ഒരു പ്രധാനാംഗമാകുന്നു. ഈ രാജ്യത്തിന്റെ വടക്കൻ പ്രദേശങ്ങളിൽ ഇവരെ 'ചെറുമക്കൾ' എന്നു വിളിച്ചുവരുന്നു. ഇവർ തീരെ നിരക്ഷരകുക്ഷികൾ തന്നെ. തമിഴ്പദങ്ങളും പ്രത്യയങ്ങളും ധാരാളം കൂടിക്കലർന്നിട്ടുള്ള ഒരു വക ദുഷിച്ച മലയാളമാണ് ഇവർ സംസാരിക്കുന്നത്. മലയാളഭാഷയുടെ ആദിരൂപം ഏകദേശം തമിഴ് ആകുന്നതിനാൽ, ഇവർ കേരളത്തിലെ ആദിമനിവാസികളുടെ സന്തതികളായിരിപ്പാൻ നല്ല കാരണമുണ്ട്. ഇവരും മറ്റു താണജാതിക്കാരും ദ്രാവിഡഭാഷയാണ് സംസാരിക്കുന്നതെന്നുള്ള സംഗതി തെളിവുകളായിട്ടുള്ളതാകുന്നു, മറ്റു വടക്കേ അമേരിക്കയിലെയും മറ്റും നീഗ്രോജാതിക്കാർ ഇംഗ്ലീഷ് സംസാരിക്കുന്നതുപോലെയാണെന്നും, ഇവർക്ക് സ്വന്തമായി ഒരു ഭാഷയുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, എന്നാൽ അതിപ്പോൾ മറന്നുപോയതാണെന്നാണ് ഡാക്ടർ എ. എച്ച്. കീൻ (Dr A. H. Keane) എന്ന സായ്പിന്റെ അഭിപ്രായം. ഇവർ ശരീരത്തിന്റെ അവയവങ്ങളെപ്പറ്റി മേൽജാതിക്കാരോടു സംസാരിക്കുമ്പോൾ കഞ്ഞിക്കു 'പൊടിക്കഞ്ഞി'; ചെവിക്കു 'പഴച്ചെവി' എന്നിങ്ങിനെ 'പഴയ' എന്ന വിശേഷണം കൂടി ഉപയോഗിക്കും. അവരുടെ കുട്ടികളെ 'അടിക്കിടാവ്' എന്നും, വെള്ളിയെന്നതിനു 'ചെമ്പ്' എന്നും, നെല്ല് എന്നതിനു 'പതിര്' എന്നും പറയും; ഇവർ നായന്മാരെ 'തമ്പുരാക്കന്മാർ' എന്നു വിളിക്കുന്നു.

ഉല്പത്തിയെപ്പറ്റി ഉള്ള ഐതിഹ്യങ്ങൾ

പുലയരുടെ ഉല്പത്തി ഇനിയും തീർച്ചപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഭൂമിയെന്നർത്ഥമായ 'പുല' എന്നതിൽ നിന്നാണ് 'പുലയൻ' എന്ന പദം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്. 'പുല' എന്ന പദം 'പുല്ല്' എന്നതിന്റെ മറ്റൊരു രൂപമാണെന്ന് വിചാരിക്കാനാണു പക്ഷം, തമിഴ്ജില്ലകളിലെ പള്ളന്മാരും മലബാർ, കൊച്ചി, തിരുവിതാംകൂർ ഇവിടങ്ങളിലെ പുലയന്മാരും ഒരേ ഗോത്രക്കാർ തന്നെയാണ്. 'ചെറുമൻ' അല്ലെങ്കിൽ 'ചെറുമക്കൾ' എന്ന പേര് 'ചേറിലെ അല്ലെങ്കിൽ മണ്ണിലെ മക്കൾ' എന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്നതാകുന്നു. എന്നാൽ ഈ പദത്തിനു 'ചെറിയമക്കൾ' എന്ന് അർത്ഥമാണെന്നും, അവരെ ഈ വി

* The Cochin Tribes and Castes, എന്ന പുസ്തകത്തിൽ നിന്ന്.

ം നോക്കി പരിപാലിക്കുന്നതെന്നാണ് ഉള്ളതാമായതെന്നും ചിലർ പറഞ്ഞുവരുന്നത്.

മലയാളത്തിൽ ചേരരാജ്യം ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നുവല്ലൊ. കടത്തിന്റേയും കോഴിക്കോട്ടിന്നു തെക്കുകിഴക്കും കിടക്കുന്ന പ്രദേശത്തിന്നു നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന 'ചേരനാട്' എന്ന പേരതാൽ ഈ പൂർവ്വനാമത്തെ ഇപ്പോഴും നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടുപോരുന്നതായി കാണുന്നുണ്ട്. ചേരനാട്ടിലും ഏറനാട് താലൂക്കിൽ ഏതാനും ഭാഗത്തും അതിനു സമീപമുള്ള സ്ഥലങ്ങളിലുമാണ് ഇവർ ഉള്ളതിലധികം കാണപ്പെട്ടുവരുന്നത്. ഏറനാട്, വള്ളുവനാട്, പൊന്നാനി ഈ മൂന്നു താലൂക്കുകളിൽ നിന്നും അധികംപേർ ഇസ്ലാം മതത്തിലേക്ക് ചേർന്നിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നതുകൊണ്ട് ഇവർ മറ്റു പ്രാ സ്ഥലങ്ങളിലേക്കാൾ അധികമായി ഇവിടങ്ങളിൽ പാർത്തിരുന്നുവെന്നു വിചാരിക്കണം. അതിനാൽ പുലയന്മാർ അല്ലെങ്കിൽ ചെറുമന്മാർ മലയാളത്തിലെ ആദിമനിവാസികളാണെന്നുള്ള അഭിപ്രായം സ്വീകരിപ്പാൻ വളരെ ന്യായമുണ്ട്. പണ്ടു ചേരരാജാക്കന്മാരാൽ കീഴടക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെക്കാൾ നല്ലത് അടിമകളായി കാട്ടിൽ പട്ടിണികിടക്കുകയാണെന്നു കരുതിയ ചില ആദിമനിവാസികളുടെ താവഴിക്കാരാണ് ഇവരെന്നൊരു ഐതിഹ്യമുണ്ട്. എന്നാൽ നാട്ടുകാർ അധികവും പറയുന്നത് ഇവർ ബ്രാഹ്മണരുടെ കൃഷി ആവശ്യത്തിനായി പരശുരാമനാൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടവരാണെന്നാണ്. ഇതുകൾക്കു പുറമെ, ഇവർ ദ്രാവിഡന്മാരുടെ താവഴിക്കാരാണെന്നു ചിലരും, ആര്യന്മാരുടെ ആക്രമണത്തിനു മുമ്പ് ഇന്ത്യയിൽ പാർത്തുവന്നിരുന്ന ഇതരന്മാരുടെ താവഴിക്കാരാണെന്നു മറ്റു ചിലരും ഇവരെപ്പറ്റി പറഞ്ഞുവരുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഇതു രണ്ടും അത്ര ശരിയാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇവർ ഇവിടത്തെ ആദിമനിവാസികളായിരിപ്പാൻ തന്നെയാണ് അധികവും സംഗതി. പക്ഷെ ആഫ്രിക്കയിലെന്നപോലെ അനവധി പുറനാട്ടുകാർ ഇവിടെയും വന്നുചേർന്നിട്ടുള്ളതിനാൽ ഇവർ അവരോട് കൂടിക്കലർന്നു പോയിരിക്കുന്നുവെന്നേയുള്ളു. ഡാക്ടർ കീനിന്റെ അഭിപ്രായവും ഇതുതന്നെയാണ്. അദ്ദേഹം പറയുന്നത് ഇവർ ആദ്യത്തിൽ ഇന്ത്യാരാജ്യമൊട്ടുക്കു വ്യാപിച്ചിരുന്നതും, പിന്നീട് വന്ന കോളേറിയന്മാരും ദ്രാവിഡന്മാരും ആര്യന്മാരുമായി കലർന്നിട്ടുള്ളതുമായ നിഗ്രിട്ടോക്കാർ തന്നെയാണെന്നും, ഇത് അവരുടെ കരിയ ഗാത്രവും താണ മൊറിയും ഉന്തിയ താടിയും കൊണ്ടു കാണാവുന്നതാണെന്നുമാണ്. പുലയന്മാരുടെ തന്നെ ഇടയിൽ പറഞ്ഞുവരുന്ന ഐതിഹ്യങ്ങളിൽനിന്നും അവർക്കു ഒരു കാലത്തു പലേടത്തും രാജ്യങ്ങളുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു കാണാം. വടക്കൻ തിരുവിതാംകൂറിലെ പുലയന്മാർ പുലയരാജാക്കന്മാരുടെ പിൻവാഴ്ചക്കാരനെന്നു വിചാരിക്കപ്പെട്ടുവരുന്ന 'ചേരികൾ ഏഴുമന്നന്മാർ' എന്ന ഒരാളെ ഇപ്പോഴും അത്യന്തം ഐശ്വര്യം മേധാവിയായി കണ്ടും വരുന്നുണ്ട്. 'ചേരിക്കനാട്' എന്നു ഇന്നും പറഞ്ഞുവരുന്ന നാമധേയം ഇതിൽ കുറെ സത്യമുണ്ടെന്നു കാണിക്കുന്നുമുണ്ട്. തിരുവനന്തപുരത്തു വെള്ളിത്തടാകത്തിനരികെ 'പുലയനാർ കോട്ട' എന്ന ഒരു

കുന്നുണ്ട്. ഇവിടെ ഒരു പുലയരാജാവു വാണിരുന്നുവെന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നു. പണ്ടുകാലത്തു ഒരു പുലയൻ രാജാവായി വാണിരുന്നുവെന്നും ആ രാജാവിന്റെ ഭരണം തിരുവിതാംകൂറിന്റെ ഇന്നത്തെ തലസ്ഥാനത്തുനിന്നും വളരെ അകലെയായിരുന്നില്ലെന്നും തിരുവനന്തപുരത്തിനു ചുറ്റുമുള്ള പുലയന്മാർ പറഞ്ഞുവരുന്നുണ്ട്.

മേൽക്കോട്ടയിൽ ചെൽവപ്പിള്ളയുടെ ബിംബം ഒരു പറയൻ കണ്ടെത്തിയപോലെയും, ജഗന്നാഥക്ഷേത്രത്തിലെ ബിംബം ഒരു ശബരന്റെ കൈവശമായിരുന്നപോലെയും തന്നെ തിരുവനന്തപുരത്തു പത്മനാഭസ്വാമിയുടെ സംഗതിയും ഒരു പുലയനോടു സംബന്ധപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ്. അതിന്റെ കഥ ഇങ്ങിനെയാകുന്നു: ഒരിക്കൽ അനന്തൻകാട്ടിൽ തന്റെ ഭാര്യയുമായി പാർത്തുവന്നിരുന്ന ഒരു പുലക്കള്ളി പെറ്റുണ്ടായ ഒരു കുട്ടിയുടെ കരച്ചിൽ കേട്ട് ഓടിച്ചെന്നു നോക്കിയപ്പോൾ ഒരു കുട്ടി നിലത്തു കിടക്കുന്നതും അതിനെ ഒരു സർപ്പം കാത്തു രക്ഷിക്കുന്നതും കണ്ടിട്ട് അത്യന്തം ആശ്ചര്യചകിതയായിത്തീർന്നു. ഒടുവിൽ കുട്ടിയുടെ നേർക്ക് അനുകമ്പ തോന്നി അതിനെ എടുത്തു സ്വന്തമായി വളർത്തി. സർപ്പത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷതകൊണ്ടു കുട്ടിയുടെ ഉല്പത്തി ദൈവികമാണെന്ന് അവൾക്കു തോന്നി. ഇതു വാസ്തവമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയും ചെയ്തു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ കുട്ടി വിഷ്ണുവിന്റെ ഒരു അവതാരമായിരുന്നു. ഈ അത്ഭുതകരമായ സംഗതി മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിൽ നിന്നും കേട്ട ക്ഷണത്തിൽ കുട്ടിയെ കണ്ടുകിട്ടിയ സ്ഥലത്ത് ഒരു ബിംബം സ്ഥാപിക്കുകയും അതിനെ പത്മനാഭസ്വാമിയായി സങ്കല്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

പുലയന്മാരെപ്പറ്റി വേറൊരു കഥ കൂടിയുണ്ട്. അതു, കാടുവെട്ടി തെളിയിച്ചു കൃഷിചെയ്തു സ്വന്തമായി വെച്ചുകൊൾവാൻ ശിവൻ അവർക്കു വരവും ഒരു കൈക്കോട്ടും വെട്ടുകത്തിയും കല്പിച്ചു കൊടുത്തുവെന്നും, പിന്നീട മറ്റുള്ളവർ വന്ന് ഈ വക വസ്തുക്കൾ കൈവശമാക്കിയപ്പോൾ അവരുടെ കീഴിൽ പണിചെയ്തു ദിവസവൃത്തി കഴിക്കുവാൻ ഇടയായെന്നുമാണ്. ഇവർ ഇവിടത്തെ പൂർവ്വനിവാസികളാണെന്ന് ഇവർ പാർത്തുവരുന്ന സ്ഥലങ്ങളിലെ ഭഗവതിക്ഷേത്രങ്ങളിൽ അവർക്കു പണ്ടുതന്നെ സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ചില അവകാശങ്ങളിൽനിന്നും തെളിയുന്നതാകുന്നു.

കൊച്ചിരാജ്യത്തിന്റെ തെക്കൻപ്രദേശങ്ങളിലുള്ള പുലയന്മാരുടെ ഒരു ഉപജാതിയായ 'തണ്ടപ്പുലയന്മാരെ' പറ്റി താഴെ പറയുംവിധം കേട്ടിരിക്കുന്നു. അവരുടെ പെണ്ണുങ്ങൾ 'തണ്ട' എന്ന നീർച്ചെടിയുടെ ഇലകൊണ്ടുള്ള ഉടുപ്പു ധരിക്കുന്നതിനാലാണ് 'തണ്ടപ്പുലയർ' എന്ന പേര് സിദ്ധിച്ചത്. അവർ ഇതിന്റെ ഇലകൾ ഒടിച്ചു നിരത്തിൽ കണ്ണിട്ട് ഒരു ചരടിൽ കോർത്തു മുട്ടോളം ഇറക്കി അരയിൽ ചുറ്റുന്നു. ഈ തരം ഉടുപ്പിന്റെ ആഗമത്തെപ്പറ്റി രസകരമായ ഒരു കഥയുണ്ട്. ഈ ജാതിക്കാർ പാർത്തിരുന്ന പ്രദേശത്തിനടുത്തു മേൽജാതിക്കാരിലൊരുവൻ പലതരത്തിലും വിശേഷമായ സസ്യാദികൾ നടുവാനും സംഗതിയായി. എന്നാൽ ഒരു ദിവസം ചെയ്തു

ത്തൊന്നും പിറ്റേദിവസം ചെന്നുനോക്കുമ്പോൾ കാണാനുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്തിനെ പോകുന്നുവെന്ന നോക്കീട്ടു കൂടി മാൎഗ്ഗവും കാണാഞ്ഞപ്പോൾ ഉടയോൎക്കു വല്ലാത്ത ആശ്ചൎയ്യം ജനിച്ചു. എങ്കിലും കാരണം എന്തുവിധവും കണ്ടുപിടിക്കണമെന്നു തീൎച്ചപ്പെടുത്തി അയാൾ ഒരു ദിവസം രാത്രി കാവലിരുന്നു. അപ്പോൾ തിരെ നഗ്നന്മാരായ ചിലർ ഒരു മടയിൽനിന്നും പുറത്തേക്കു വരികയും അയാളുടെ കണ്ടത്തിൽ കടിക്കുകയും ചെയ്തു. എങ്കിലും അയാൾ പിന്നാലെ ഓടിയപ്പോൾ ഒരു ആണും ഒരു പെണ്ണും അയാളുടെ കയ്യിലകപ്പെട്ടു. അവരുടെ നഗ്നത കണ്ടിട്ടു ദയതോന്നീട്ടു തന്റെ മേൽമുണ്ടു കീറി ആണിനു ചുററുവാൻ കൊടുത്തു. പെണ്ണിനു കൊടുപ്പാൻ ഒന്നുമില്ലായ്കയാൽ ഒരു തെങ്ങില പറിച്ചു അവൾക്കു ഇട്ടുകൊടുത്തു. ഇങ്ങിനെയാണ് ഇവൎക്കു 'തെങ്ങപ്പുലയർ' എന്ന പേരു കിട്ടിയത്. ഒരു കുഴിയിൽനിന്നും പുറത്തേക്കു വരികയാൽ 'കുഴിപ്പുലയർ' എന്നും ഇവർ വിളിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നുണ്ടു. തിരുവിതാംകൂറിൽ പുലയന്മാർ 'കിഴക്കെ കൂട്ടം', 'പടിഞ്ഞാറെ കൂട്ടം' എന്നിങ്ങിനെ രണ്ടു കൂട്ടക്കാരായി തിരിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇതിൽ കിഴക്കെ കൂട്ടം ദുൎയ്യോധനാദികളുടെയും മറേറവർ പാണ്ഡവരുടെയും അടിമകളായിരുന്നുവെന്നും, ഇരുവരും മഹാഭാരതയുദ്ധത്തിൽ പ്രതിയോഗികളായി നിന്നിരുന്നുവെന്നും, ദുൎയ്യോധനന്റെ തോൽവിയാണ് ഇവരുടെ താഴ്ചക്കു കാരണമെന്നും പറഞ്ഞുവരുന്നതുമുണ്ട്. ഈ കഥയുടെ ആഗമത്തെപ്പററി മനസ്സിലാക്കുവാൻ ഞാൻ വളരെ ശ്രമിച്ചുനോക്കിയെങ്കിലും ഇതുവരെ കൊണ്ടു് സൂക്ഷ്മമായ ഒരു വിവരം പറഞ്ഞുതരുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.

ഭൂമി സംബന്ധമില്ല
അടിമകൾ

മലബാർ കൊച്ചി തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യങ്ങളിലെ കൃഷിജോലി മിക്കതും ചെറുമക്കൾ അല്ലെങ്കിൽ പുലയന്മാരാകുന്നു നടത്തിവരുന്നത്. ഇവർ തമ്പുരാക്കന്മാരുടെ നിജാധീനമായ സ്വത്തായിരുന്നു. അവൎക്കു തോന്നിയ പണികളെല്ലാം ഇവരെക്കൊണ്ടു ചെയ്യിച്ചു വന്നിരുന്നു. ഇവരെ ഇഷ്ടംപോലെ വിക്രയം ചെയ്വാനോ കൈമാററം ചെയ്വാനോ അവൎക്കു വിരോധമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ മറ്റു ഒരു [illegible] വാങ്ങിച്ചില്ലാതെ തിരിച്ചു വില്ക്കുവാൻ മാത്രമെയുള്ളൂ. മക്കളെ മാതാപിതാക്കന്മാരിൽനിന്നോ സഹോദരന്മാരെ സഹോദരികളിൽനിന്നോ തിരിച്ചു വില്ക്കുവാൻ വിരോധമില്ല. അടിമകൾ പുലയന്മാർ അല്ലെങ്കിൽ ചെറുമക്കൾ, ഏരന്മാർ, പറയന്മാർ എന്നിങ്ങിനെ പല ജാതിക്കാരായിരുന്നു. ഇവരുടെ സന്താനങ്ങളുടെ മേൽ മുതലാളന്മാൎക്കുള്ള അവകാശത്തെ ഇവരുടെ കല്യാണസമ്പ്രദായത്തെ അനുസരിച്ചും അതു അവരുടെ ജാതിയെ ആശ്രയിച്ചുമായിരുന്നു. തങ്ങളുടെ കീഴുള്ള അടിമകൾക്കു ഭക്ഷണത്തിനുള്ള വക കൊടുപ്പാൻ മുതലാളന്മാർ ബാദ്ധ്യസ്ഥന്മാരാണ്. അവരിൽ പണിയെടുപ്പാൻ പ്രാപ്തിയുള്ളവനു ദിവസം രണ്ടുനാഴിയും, കുട്ടികൾക്കും പ്രാപ്തികാണാത്ത വൃദ്ധന്മാൎക്കും ഇതിൽ പകുതിയും കൂലിയുണ്ട്. ഒന്നിനും വയ്യാത്ത കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കു ഒന്നും കൊടുക്കുക പതിവില്ല. ഇവൎക്കു ഈ കിട്ടുന്ന കൂലി കാലക്ഷേപത്തിനു മതിയാവാത്തതു തന്നെ. എന്നാൽ അവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പി

ക്കുവാനും അദ്ധ്വാനശീലന്മാരാക്കുവാനുമായി കൃഷിയിലുണ്ടാവുന്ന ആകെ വിളവിൽ ഇരുപതൊന്നിൽ ഒരു ഭാഗവും കൂടി കൊടുക്കുന്നതാണ്. ഇതു കൂടാതെ ഒരു മുണ്ടിന്റെ പാകമായ 7 മുഴം തുണി ആണിന്നും, ഒരു മുറിക്കു പാകമായ 14 മുഴം തുണി പെണ്ണിന്നും കൊടുക്കുന്ന പതിവുമുണ്ട്.

പൂൎവ്വകാലത്തെ അടിമകളുടെ സ്ഥിതി

പണ്ടുകാലത്തു പടിഞ്ഞാറൻ കരയിൽ മുഴുവനും അടിമത്തം സാധാരണയായിരുന്നു. മേൽജാതിക്കാർ അടിമകളുടെ നേൎക്കു പക്ഷഭാവം അവരുടെ ദോഷസ്ഥിതി മുഴുപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അവർ പലേടങ്ങളിലും ഭൂമിസംബന്ധപ്പെട്ടവരായിരുന്നു. അവരുടെ തീരുവില അവരൊന്നിച്ചു ചേൎക്കപ്പെട്ട കന്നുകാലികളുടേതിൽ വളരെ കൂടുതലായിരുന്നില്ല. എന്നാലും അവർ മേലവർക്കും താഴെയാണെന്നാണ് ഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതും. അക്കാലത്ത് അടിമവ്യാപാരം പരസ്യമായി നടന്നുവന്നിരുന്നതുമില്ല. മുതലാളന്മാർ അധികവും ബ്രാഹ്മണരോ നായന്മാരോ നാട്ടുക്രിസ്ത്യാനികളോ ആണ്. അവർ തമ്മിൽ ജാതികൊണ്ടു ഭിന്നിച്ചവരാണെങ്കിലും അടിമകളെ പീഡിപ്പിക്കുന്നതിൽ അഭേദം വ്യത്യാസമുണ്ടായിരുന്നില്ല. കൂട്ടത്തോടെ ഭാഗിച്ചിരുന്നുവെന്നല്ലാതെ ഒന്നിനെ പ്രത്യേകമായി കണ്ടെപ്പെടുത്തുകയോ ദയനീയമായ വിധം വളൎത്തുകയോ അപൂൎവ്വമായേ ചെയ്യുവാനിരുന്നുള്ളുവെങ്കിലും, ഒരുവനെ ഭിന്നമോ മറ്റോ പിടിപെട്ടാൽ ദൈവകല്പിതംപോലെ അനുഭവിപ്പാൻ വിട്ടുകളയുകയല്ലാതെ ശുശ്രൂഷകളൊന്നും ചെയ്യുവാനവരുന്നതല്ല. അവരുടെ പട്ടിണിയിങ്കൽ അനുകമ്പ തോന്നാറില്ലെന്നല്ല വാൎദ്ധക്യമാവുമ്പോൾ അവരെ ഉപേക്ഷിച്ചുകളകയും ചെയ്യും. അന്ന അടിമപ്പാടിൽനിന്ന് ഒഴിവാക്കുന്ന നടപ്പാ ഴിവാക്കണമെന്നു അടിമകൾക്കു മോഹമോ ഉണ്ടായിരുന്നതുമില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവർ സ്വന്തമായി യാതൊരു മുതലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലാത്തതിനാൽ ഒരു ദിക്കിൽനിന്നു വിട്ടാൽ മറ്റൊരു ദിക്കിൽ ചെന്നു അടിമയായി കഴിയാതെ അവൎക്കുന്നിക്ക മാൎഗ്ഗമില്ലായിരുന്നു. ജനവിശ്വാസത്താൽ വല്ല ക്ഷേത്രങ്ങളിലേക്കും നേരുന്ന വഴിപാടുകൾക്കായി മാത്രമേ അടിമകൾക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകിയിരുന്നുള്ളൂ.

(തുടരും)

കെ. പത്മനാഭക്കുറുപ്പ്.

പ്ലേഗ്.

ഇംഗ്ലീഷുവൈദ്യപ്രകാരം പ്ലേഗ് എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്ന രോഗത്തിനു നമ്മുടെ വൈദ്യപുസ്തകങ്ങളിൽ എന്താണ് പേര് വിളിച്ചുവരുന്നതെന്നു ഞാൻ പലരോടും ചോദിച്ചുനോക്കീട്ടുണ്ട്. ആയുൎവ്വേദപ്രകാരം അതിനെ ഒരു വ്യാധിയില്ലെന്നു ചിലരും, ആയുൎവ്വേദത്തിൽ വിവരിക്കുന്ന 'രോഹിണി' എന്ന മഹാരോഗമാണ് ഇംഗ്ലീഷിലെ പ്ലേഗ് എന്നു വേറെ ചിലരും, പ്ലേഗും 'മഹാമാരിയും' ഒന്നുതന്നെ.

യാണെന്നു മററു ചിലരും അഭിപ്രായം പറയാറുണ്ട്. 'ഹരമേഖല' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ മഹാരം എലിവിഷത്തിന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ലക്ഷണങ്ങൾ പ്ലേഗിന്നുള്ള ലക്ഷണങ്ങളോട് ഏറാവും ഒത്തിരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു, പൂറായിൽ വെച്ചു കൂടിയ ആയുർവ്വേദമഹാസഭയിൽ ആദ്ധ്യക്ഷ്യം വഹിച്ച കൊച്ചി വലിയ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു (സ്ഥാനത്യാഗം ചെയ്തു) അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. 'മഹാമാരി' എന്നു സാധാരണ ചിലർ പറഞ്ഞുവരുന്ന വ്യാധിയാണ് പ്ലേഗ് എന്നു വേറെ ചില കൂട്ടരും പറയുന്നു. എന്തെങ്കിലും, പ്ലേഗ് എന്ന ഇംഗ്ലീഷുവാക്കിന്നു ശരിയായ ഒരു മലയാളവാക്കോ സംസ്കൃതവാക്കോ എനിക്കു ഇതുവരെയും കിട്ടീട്ടില്ല.

ആദ്യമായി പ്ലേഗ് എന്ന വാക്കിന് ഇംഗ്ലീഷിൽ മരണത്തിന്നു ഹേതുവായ ഏതെങ്കിലും ഒരു വ്യാധി എന്നായിരുന്നു അർത്ഥം. പിന്നീട് അതു ഒരു പ്രത്യേകതരം വ്യാധിക്കു മാത്രം ഉപയോഗിച്ചുവന്നു. പ്ലേഗ് എന്ന നാമം സാധാരണയായി പറഞ്ഞുവരുന്ന വ്യാധി എത്രയോ പുരാതനമായ ഒന്നാണ്. ഏതൻസ്‌രാജ്യത്തിൽ ക്രിസ്ത്വബ്ദത്തിന്നു 480 സംവത്സരങ്ങൾക്കു മുമ്പു അതികഠിനമായി വ്യാപിച്ചിരുന്ന വ്യാധി പ്ലേഗായിരുന്നുവെന്നു ചില പഴയ പുസ്തകങ്ങളിൽനിന്നു അറിയാവുന്നതാണ്. ഈ വ്യാധിയെപ്പററി വിശ്വാസയോഗ്യമായി ആദ്യമായ ഒരു വിവരണം ഇപ്പോഴുള്ളത് ഒരു ക്രിസ്ത്വബ്ദം 542-ാമാണ്ടിൽ ഈജിപ്റ്റിൽ ഉത്ഭവിച്ചു യൂറോപ്പുരാജ്യം മുഴുവനും പടർന്നുപിടിച്ചുവെന്നു ചിലർ എഴുതിവെച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ഇതിന്നുശേഷം പല കുറിയും ഇതു യൂറോപ്പുരാജ്യത്തെ സന്ദർശിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1847-ലെ പ്ലേഗ് യൂറോപ്പിലെ നാലിൽ ഒരു ഭാഗം ജനങ്ങളെ അതിന്നിരയാക്കിയ ഭയങ്കര ഒന്നു കേട്ടിട്ടുള്ളൂ. 1656-ൽ നേപ്പിൾസിൽ മൂന്നുലക്ഷം ജനങ്ങൾ പ്ലേഗു നിമിത്തം മരിച്ചു. 1665-ൽ ലണ്ടൻപട്ടണത്തിലെ നിവാസികളിൽ 68596 പേർ നശിച്ചു. 1751-ൽ തുർക്കിരാജ്യത്തെ ആക്രമിച്ച ഈ വ്യാധി 3 ലക്ഷം ജനങ്ങളെ പരലോകപ്രാപ്തരാക്കി. 1894-ൽ ചൈനയിലുണ്ടായ കലാപത്തെ ഇനിയും വളരെ പേർ മറന്നിട്ടുണ്ടായിരിക്കയില്ല. ഇന്ത്യാരാജ്യത്ത് ആദ്യമായി പ്ലേഗ് ഉണ്ടായത് 1825, 1851 ഈ വർഷങ്ങൾക്കിടയിൽ 'മഹമ്മക്കുളഗ്'ളാക്കി'ന്റെ സൈന്യങ്ങളുടെ ഇടയിലാണ്. ഇതിന്നുശേഷം 1899-ൽ ഇന്ത്യയിൽ പല പ്രദേശങ്ങളേയും, 1818-ൽ അഹമ്മദ്ബാദു പട്ടണത്തെയും, 1816-ൽ പശ്ചിമ ഇന്ത്യയിൽ പല ദിക്കുകളേയും, 1836-ൽ ജെയപ്പൂരായേയും അടുത്ത കാലത്തു ബൊംബെ പട്ടണത്തെയും പ്ലേഗ് സന്ദർശിച്ചുപോയിട്ടുണ്ട്.

നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാർ പ്ലേഗിനെക്കുറിച്ചു ഒട്ടുംതന്നെ അറിവുണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും അതു പകർച്ചവ്യാധികളിൽ ഒന്നാണെന്നും, അതു ഒരു വീട്ടിലുണ്ടായാൽ ഉടനെ മാറി താമസിക്കേണ്ടതു അത്യാവശ്യമാണെന്നും അവർ ധരിച്ചുവെച്ചിരുന്നു. 1818-ൽ ഇററലിരാജ്യത്തുണ്ടായ പ്ലേഗിനെപ്പററി 'ബൊക്കേഷിയോ' എന്ന ഗ്രന്ഥകർത്താവിപ്രകാരം പറയുന്നു:— 'ഈ ക

* ഹിമാലയത്തിന്റെ തെക്കെ ചെരിവിലുള്ള 'കുമാവൊൺ' 'ഗഢ്വാൾ' എന്ന രണ്ടു സ്ഥലങ്ങളിൽ പ്ലേഗിന്നു 'മഹാമാരി' എന്നാണു അവിടുത്തുകാർ കൊടുത്തിട്ടുള്ള പേർ.

ഈ വ്യാധി മാറുവാൻ എത്ര സമർത്ഥവൈദ്യന്നും, എത്ര വിലപിടിച്ച ദിവ്യൗഷധത്തിന്നും സാധിക്കുന്നതല്ല. ഈ വ്യാധി പിടിപെട്ടാൽ എത്രയോ ചുരുക്കം പേർ മാത്രമേ രക്ഷപ്പെട്ടുവരാറുള്ളു. സുഖക്കേടു തുടങ്ങിയ മൂന്നാംദിവസം രോഗി മരിച്ചുപോകും. അടുത്തു പെരുമാറുന്നവർക്കും ഉടനെ പകച്ചമൂലം ഇതു പിടിപെടും. രോഗിയേയും, അടുത്തു ശുശ്രൂഷിക്കുന്നവരേയും ദൈവം രക്ഷിച്ചുകൊള്ളുമെന്നുവെച്ചു തന്റെ കാൎയ്യം നോക്കി അകലെപ്പോയി താമസിക്കുകയാണ് എല്ലാവരും ചെയ്തുവരുന്നത്." ബാധപ്പെട്ട രോഗിയെ നോക്കുവാൻ പോകുന്ന വൈദ്യന്മാർ പ്രത്യേകതരം ഒരു ഉടുപ്പുണ്ടായിരുന്നുവത്രെ. മീനം മൃഗ്വതം തോൽകൊണ്ടുള്ള കുപ്പായത്തേയും കാലുറകൊണ്ടു മൂടും. മൂക്കിൽനിന്നു ഒരു നീളമുള്ള കുഴൽവെച്ചു അതു നിറയെ വാസനദ്രവ്യങ്ങളും മരുന്നുകളും വെച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. ഇതു വ്യാധി പകരാതിരിപ്പാനായിരുന്നുവത്രെ! സുഖക്കേടു രാജ്യത്തു വ്യാപിക്കാതിരിപ്പാൻ പല നിയമങ്ങളും മറ്റുമുണ്ടായിരുന്നു. 'ബാർസിലോണ' എന്ന പട്ടണത്തിലെ മുൻസിപ്പാലിട്ടിക്കാരുടെ ചില ചട്ടങ്ങൾ താഴെ ചേർക്കുന്നു. (1) മനസ്സു പ്രാൎത്ഥനകൾകൊണ്ടും മറ്റും ശുദ്ധിചെയ്യണം. (2) ഒരാൾ പട്ടണത്തിന്നു പുറത്തുപോയി മടങ്ങി വരുന്ന സമയം അതിന്നു പ്രത്യേകമായി നിയമിച്ചിട്ടുള്ള വൈദ്യൻ പരിശോധിച്ചുനോക്കി വ്യാധി പകൎന്നു കിട്ടി എന്നു പറയുന്നതായാൽ ഉടനെ അവരെ കൊന്നുകളയുന്നതാണ്. (വൈദ്യന്റെ പരീക്ഷയിൽ സുഖക്കേടൊന്നുമില്ലെന്നു പറഞ്ഞാൽകൂടി നാടിയാണത്രെ പട്ടണം വിട്ടു പോയതിന്നുള്ള ശിക്ഷ) (3) ദീനമുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നു വരുന്നവർ പട്ടണത്തിന്നകത്തു കടന്നാൽ ഉടനെ വധിച്ചുകളയും. (4) മതിലോ മറ്റോ കയറി അകത്തു ചാടുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നവൎക്കു ഉടനെ മരണം. കീറവസ്ത്രങ്ങൾ വലിച്ചെറിയുന്നവൎക്കും ഇപ്രകാരം. ഇതിന്നും പുറമേ രോഗിയെ കാണ്മാൻ പോയാൽ മടങ്ങിവന്നാൽ മരണശിക്ഷ; കുട്ടികളെ കൊന്നിട്ടു വിളിച്ചുവരുത്തുന്ന മാസ്റ്റൎമാൎക്കു 25 പവൻ പിഴ; സുഖക്കേടുണ്ടെന്നു സംശയമുണ്ടായാൽ അതു വേണ്ടപ്രകാരം അറിവുകൊടുക്കാഞ്ഞാൽ ൧൦൦ പ്രാദമം—ഇപ്രകാരം ചില നിയമങ്ങളെക്കൊണ്ടു പ്ലേഗ് പകരാതിരിപ്പാൻ അവർ ശ്രമിച്ചു. യൂറോപ്പിൽ പല രാജ്യങ്ങളിലും ഇപ്രകാരം പല യുക്തികളും നോക്കിവന്നു. രോഗിയെ കാണ്മാൻ മടിക്കുന്ന വൈദ്യന്മാൎക്കു ഉടനെ തന്നെ മരണശിക്ഷ കല്പിച്ചുവന്നിരുന്നുവത്രെ.

പ്ലേഗിന്റെ പൂൎവചരിത്രത്തിൽ ചില ഭാഗങ്ങൾ മാത്രമേ ഇതുവരെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളു. ഇനി ഈ വ്യാധി എന്താണെന്നു നോക്കുക. പ്ലേഗ് എന്ന വ്യാധി മനുഷ്യശരീരത്തിൽ എത്രയോ ചെറുതായ ഒരുതരം ജീവികൾ കടന്നുകൂടുന്നതുകൊണ്ടാണുണ്ടാവുന്നത്. ഈ ചെറുപ്രാണിയെ ആദ്യമായി കണ്ടുപിടിച്ചതു ടോക്യോ നഗരത്തിലെ കീൎത്തിപ്പെട്ട ഒരു ജാപ്പാൻ ശാസ്ത്രജ്ഞനായ പ്രൊഫസർ കിടസാടോ (Prof. Kitasato) എന്ന മഹാനാണ്. പ്രൊഫസർ കിടസാടോ കണ്ടുപിടിച്ചതിന്നു കുറച്ചു ദിവസങ്ങൾക്കുശേഷം ഒരു പരന്ത്രീസു ശാസ്ത്രജ്ഞനായ യേർസിൻ എന്നാളും ഈ പ്രാണിയെ തന്റെ സ്വന്തമായ യത്നത്താൽ കാണുകയുണ്ടായി. ഇപ്പോൾ

ഈ അണുപ്രായമായ ജീവിക്ക് കിടസാടൊ_ യർസിൻ ബേസിലസ്'' * എന്നാണു പേർ കൊടുത്തിട്ടുള്ളത്. ഈ ചെറുതുള്ളു ചെറുതായ ഒരു വടിപോലെയാണെത്രെ. അതിന്റെ രണ്ടറ്റങ്ങളും ഉരുണ്ടവയാണ്. മദ്ധ്യം നിറമില്ലാത്ത ഒരു വരപോലെയായിരിക്കും. ഈ ജീവിക്ക് ചലനശക്തിയില്ലത്രെ. സൂര്യരശ്മി തട്ടിയാൽ മൂന്നാലു മണിക്കൂറിലിടക്ക് അതു ചത്തുപോകും. 65 ഡിഗ്രി ചൂടുള്ള സ്ഥലത്തു നാലു മിനിട്ടുനേരം വെച്ചാൽ അതിന്റെ ജീവൻ നശിച്ചുപോകും. ഈ ജീവി ഏതു കവാടമാണ് മനുഷ്യശരീരത്തിൽ കടന്നുകൂടുന്നതെന്ന ഇനിയും തീർച്ചയായിട്ടുണ്ടോ എന്ന സംശയമാണ്. ഡാക്ടർ ചൈൽഡ് (Dr. Child) എന്നാളുടെ അഭിപ്രായം അതു മനുഷ്യശരീരത്തിൽ സാധാരണയായുണ്ടാവുന്ന ചെറുകീറൽ (വിള്ളൽ) മുതലായവയിൽ കൂടിയാണ് ദേഹത്തിൽ വ്യാപിക്കുന്നത് എന്നാണ്. കാലിൽ യാതൊരുവിധം ചെരിപ്പു മുതലായതിടാതെ 'വെറുംകാല്ലായി' നടക്കുന്നവർക്കാണു അധികമായി പ്ലേഗു പിടിപെടുന്നത്-എന്നും ഉദ്ദേശം അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. മനുഷ്യർ ശ്വസിക്കുന്ന വായുവിൽ കൂടിയും ഈ ജീവി അകത്തു കടന്നുകൂടുമത്രെ. ഭക്ഷണസാധനങ്ങളിൽ കൂടി കടന്നതായി ഇതുവരെ ആരും പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടില്ല.

പ്ലേഗ് ഇപ്രകാരം ഒരു ജീവികാരണമാണുണ്ടാവുന്നത് എന്നതിനു സംശയമൊന്നുമില്ല. പ്രൊഫസർ കോച്ച് (Koch) എന്ന വിദ്വാൻ തന്റെ പ്രയത്നങ്ങൾകൊണ്ടു താഴെ കാണിക്കുന്ന മൂന്നു കാൎയ്യങ്ങൾ കണ്ടിട്ടുണ്ട്:_ (1) എല്ലാ പ്ലേഗു രോഗികളുടെ ദേഹത്തിലും ഈ ജീവികളെ കാണാം. (2) യാതൊരു സുഖക്കേടുമില്ലാത്ത ആളുകളുടെ ദേഹത്തിൽ ഈ ജീവിയെ കടത്തിവിട്ടാൽ അവൎക്കു പ്ലേഗുദീനം പിടിപെടും. ഇപ്രകാരം ദീനം പിടിച്ചവരുടെ ദേഹത്തിൽ കുറവില്ലാത്തതായ ഈ ജീവിയെ ധാരാളം കാണാം. (3) വേറെ യാതൊരു രോഗത്തിലും ഈ ജാതി ജീവിയെ കാണുന്നില്ല. മേലെ കാണിച്ച മൂന്നു സംഗതികൾകൊണ്ടുതന്നെ പ്ലേഗ് ഒരു പ്രത്യേകതരം ജീവിയുടെ പണിയാണെന്നു തീൎച്ചപ്പെടുത്താം.

മേല്പറഞ്ഞ ജീവി ശരീരത്തിൽ കടന്നാൽ അതു ഒരു ജാതി വിഷം ഉണ്ടാക്കുമത്രെ. ഈ വിഷം ദേഹം മുഴുവനും വ്യാപിക്കുമ്പോഴാണ് ദീനം പുറമെ കാണുന്നത്. ദേഹത്തിൽ കടന്ന ഉടനെതന്നെ രോഗചിഹ്നങ്ങൾ കാണുന്നതല്ല. പത്തു ദിവസത്തിനുള്ളിൽ വിഷം ഉണ്ടാക്കിയതിന്നു ശേഷമേ രോഗം പുറമെ കാണുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളു. സാധാരണയായി അത്രം കഠിനമായ തലവേദനയും തണുപ്പും തോന്നും. ചിലൎക്കു ഛൎദ്ദിയുണ്ടാവാറുണ്ട്. (ഇതു ചീത്ത ലക്ഷണമാണ.) അതിയായ ക്ഷീണവും, ദേഹം മുഴുവനും ചുട്ടുനീറ്റലും സാധാരണ ലക്ഷണമാണ്. ചിലൎക്കു ഉടനെതന്നെ മോഹാലസ്യമുണ്ടാവും. കഴുത്ത്, കക്ഷം, തുട ഇവ മൂന്നിൽ എന്തെങ്കിലും ഒരു സ്ഥലത്തു ഒരു വീക്കവുമുണ്ടാവും. സുഖക്കേടു തുടങ്ങി നാലുദിവസത്തിനകം മരിക്കാതെയിരുന്നാൽ പിന്നെ ജീവിപ്പാൻ എളുപ്പമാണത്രെ. ഈ ജാതി പ്ലേഗിന്നു 'ബ്യൂബോണിക്ക് പ്ലേഗ്' എന്നാ

* The Kitasato--yersin Bacillus

ണ്ടപോർ. വേറെയും പല ജാതി പ്ലേഗുണ്ട്. ഒരു ജാതിക്ക അതിശയമായ ക്ഷീണം മാത്രമെ പറയത്തക്ക ചിഹ്നമായുണ്ടാവുകയുള്ളു. സുഖക്കേട തുടങ്ങി 24 മണിക്കൂറിനുള്ളിലൊ കവിഞ്ഞുപോയാൽ രണ്ടു ദിവസത്തിനുള്ളിലൊ രോഗി മരിച്ചുപോവും. വേറെയൊരുജാതി പ്ലേഗ്, പുഴ് ശ്വാസകോശത്തിൽ കടന്നുണ്ടാവുന്നതാണ്. അതിന്റെ ചിഹ്നം അതിശയമായ ചുമയാണല്ലൊ. രോഗി ചുമച്ചുചുമച്ചു മരിക്കും.

പ്ലേഗിനു ചികിത്സയൊന്നുമില്ല എന്നുതന്നെ പറയാം. തടുത്തുവെക്കാതിരിപ്പാൻ ചില വിദ്യകളുണ്ട്. ഇതിൽ പ്രധാനമായതു ഹാഫ്കിൻ എന്ന ഡാന്റെ കുത്തിവെക്കലാണ് (Haffkin's Anti-Plague Inoculation). അനുഭവം കൊണ്ടു ഇതിന്റെ ഉപയോഗം എല്ലാവർക്കും അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം. ഇപ്രകാരം കുത്തിവെക്കുന്ന ഒരാൾക്ക ഒരുമാസകാലത്തേക്ക മരിക്കലും ഈ രോഗം പിടിക്കുന്നതല്ല. ഇതുകൊണ്ടു വേറെ ദൂഷ്യമൊന്നുമ രോഗവും വരുന്നതുമല്ല. യെർസിൻ എന്ന മറ്റു പ്രസിദ്ധവിദ്വ ശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ ക്രമം വേറെ ഒരുവിധത്തിലാണ്. ഒരു കുതിരയുടെ ദേഹത്തിൽ പലപ്രാവശ്യമായി പ്ലേഗുപുഴുക്കളെ കേറ്റിയാൽ ക്രമേണ, അതിന്റെ ദേഹത്തിൽ എത്ര അധികം വിഷം കുത്തിച്ചുകേറ്റിയാലും യാതൊരു ചിഹ്നങ്ങളും കാണുകയില്ല. ഈ നിലക്ക അതിന്റെ ദേഹത്തിൽനിന്നു 'പ്ലേഗുനീര്' എടുത്തു മനുഷ്യദേഹത്തിൽ കുത്തിക്കേറ്റിയാൽ ആറുമാസക്ക പിന്നീട പ്ലേഗുണ്ടാവുകയില്ലപോൽ. ഇപ്രകാരമുള്ള ചികിത്സാക്രമത്തിനു ഇപ്പോൾ ഒട്ടുംതന്നെ പ്രചാരമില്ല. ഹാഫ്കിൻ എന്നവരുടെ ചികിത്സാക്രമമാണ് ഇപ്പോൾ നടപ്പ്.

മറ്റു എല്ലാ വ്യാധികളെപ്പോലെതന്നെ പ്ലേഗിനും നല്ല ശുശ്രൂഷ അത്യാവശ്യമാണ്. രോഗിയുടെ അടുത്ത് എപ്പോഴും ഒരാൾ നില്ക്കണം. രോഗി ഒരിക്കലും കിടക്കയിൽനിന്നു എഴുനീല്പാൻ ശ്രമിക്കരുത്. ഈ ശ്രമത്തിൽതന്നെ ചിലർ മരിച്ചുപോയതായി വായിച്ചിട്ടുണ്ട്. വായുസഞ്ചാരമുള്ള ഒരു വലിയ മുറിയിലാണ രോഗിയെ കിടത്തേണ്ടത്. രോഗി ഉപയോഗിക്കുന്ന സകല വസ്ത്രങ്ങളും ഉന്നക്കളും കരിച്ചുകളയണം. സുഖക്കേടിന്റെ ആരംഭത്തിൽതന്നെ വയറിളക്കിയാൽ നന്ന്. സുഖക്കേടുകാലത്ത് അതിശയമായ ഉഷ്ണമുണ്ടാവുമ്പോൾ ഐസ്, നാരങ്ങളും മുതലായതു കൊടുക്കാം. ബോധക്ഷയമുണ്ടായാൽ തലയിൽ ഐസ് കട്ടിവെക്കണം. ആഹാരത്തിനു കഴിപ്പാൻ പാലു മന്നകളും ശ്രമിച്ചുനോക്കേണ്ടതാണ്. കർപ്പൂരം, കസ്തൂരി മുതലായതു ചിലർ കൊടുക്കും. ഈ മഹാവ്യാധി പിടിപ്പെട്ടാൽ ശുശ്രൂഷിച്ചു മാറ്റുവാൻ വളരെ പ്രയാസമാകയാൽ ഇതുകൊണ്ടു പിടിപെടാതിരിപ്പാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ എളുപ്പമായുള്ള വഴി.

എ. പി.

നാടകപ്രസ്താവന

നാടകത്തിൽ പ്രസ്താവന എന്നത്, പ്രയോജ്യമായ കഥാവസ്തുവിനെ അവതരിപ്പിക്കുന്ന ഒരു പ്രകരണമാകുന്നു. ഒരു പീഠിക അല്ലെങ്കിൽ അവതാരിക പറഞ്ഞു വെച്ചു കാര്യം പറഞ്ഞാൽ ശ്രോതാക്കൾക്കു മനസ്സിലാകാൻ അധികം എളുപ്പമുള്ളതുപോലെ പ്രസ്താവനകഴിഞ്ഞു കഥ ഇടങ്ങുന്നതായാൽ കാണികൾക്കും കേൾക്കുന്നവർക്കും അതിന്റെ സ്വഭാവം എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. ഇതത്രെ പ്രസ്താവനയുടെ പ്രയോജനം. ഇതിന്റെ സ്വരൂപത്തെപ്പറ്റി 'ഭന്താരമന്ദ'ത്തിലിങ്ങിനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:

'നടീ വിദൂഷകോ വാപി
നടോ വാ പാരിപാർശ്വകഃ
സൂത്രധാരേണ സഹിതാഃ
സല്ലാപം യത്ര കുർവ്വതേ.
ചിത്രൈർവ്വാക്യൈഃ സ്വകാര്യോത്ഥൈഃ
പ്രസ്തുതാക്ഷേപിഭിർമ്മിഥഃ (തൈതഃ
ആമുഖം തദ്ധി വിജ്ഞേയം
നാമ്നാ പ്രസ്താവനാപി സാ.'

നടിയോ, നടനോ, വിദൂഷകനോ, പാരിപാർശ്വകനോ സൂത്രധാരനോടുകൂടി പ്രകൃതകാര്യം വിടാതെ കാവ്യാർത്ഥസൂചകങ്ങളായ വാക്യങ്ങളെക്കൊണ്ടു വിചിത്രമായ രീതിയിൽ സംഭാഷണം ചെയ്യുന്നതു ഏതിലോ അതാണ് ആമുഖം അല്ലെങ്കിൽ പ്രസ്താവന എന്നു പറയപ്പെടുന്നത്. സകലപ്രവൃത്തിയുടെ മുഖമാകുന്നതുപോലെ പ്രസ്താവന പ്രധാനപ്രബന്ധത്തിനു മുഖം(പ്രാരംഭം) ആകുന്നതുകൊണ്ടാണ് അതിനു ആമുഖം എന്ന പേർ കല്പിച്ചത്. സൂത്രധാരൻ മധുരങ്ങളായ നാന്ദിപദ്യങ്ങൾ പാടി ഭാരതീവൃത്തിയെ ആശ്രയിച്ച് ആടാൻ പോകുന്ന നാടകത്തെയും, കവിയെയും പ്രശംസിച്ചു ഋതുഗാനം അല്ലെങ്കിൽ ധ്രുവഗാനം ചെയ്യണം. ഈ ഭാഗത്തിൽ ഏതാണ്ടൊരു മറയായ പതിവുകാണുന്ന ഭാരതീവൃത്തി എന്നതു നടന്മാർ ചെയ്യുന്ന സംസ്കൃതപ്രധാനമായ വാഗ്വ്യാപാരമാകുന്നു. നാട്യശാസ്ത്രത്തിൽ ഭാരതിയെപ്പറ്റി കുറെ വിശദമായിത്തന്നെ കാണുന്നുണ്ട്.

'യാ വാക് പ്രധാനാ പുരുഷപ്രയോജ്യാ
സ്ത്രീവർജ്ജിതാ സംസ്കൃതവാക്യയുക്താ
സ്വനാമധേയൈർഭരതൈഃ പ്രയുക്താ
സാ ഭാരതീ നാമ ഭവേത്തു വൃത്തിഃ.'

ഇങ്ങിനെയുള്ള ഭാരതിക്കു, പ്രരോചന, വീഥി, പ്രഹസനം, ആമുഖം എന്നു നാലു അംഗങ്ങളുണ്ട്. അപ്പോൾ പ്രസ്താവന എന്നതു ഭാരതിയുടെ അംഗങ്ങളിൽപെട്ട ഒന്നാണെന്നു വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടല്ലോ. ഇപ്രകാരമുള്ള പ്രസ്താവനയ്ക്കു ഉൽഘാത്യകം, കഥോൽഘാതം, പ്രയോഗാതിശയം, പ്രവർത്തകം, അവലഗിതം എന്നിങ്ങനെ സാഹിത്യദർപ്പണത്തിൽ അഞ്ചു ഭേദങ്ങൾ കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. ദശരൂപകത്തിലാവട്ടെ, കഥോൽഘാതം, പ്രവർത്തകം, പ്രയോഗാതിശയം എന്ന മൂന്നു ഭേദങ്ങൾ മാത്രമേ പറഞ്ഞുകാണുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ രണ്ടിലും, ഉൽഘാത്യകം, അവലഗിതം എന്നിവയെ വീഥ്യംഗങ്ങളിൽ ചേർത്തുകാണുന്നുമുണ്ട്. ഇനി ഈ ഭേദ

കളെപ്പററി അല്പം പ്രസ്താവിക്കാം.

അപ്രസിദ്ധതന്നിമിത്തം ഉദ്ദിഷ്ടമായ അൎത്ഥംതോന്നാത്തപദങ്ങളെ അഭിപ്രേതാൎത്ഥമാത്രബോധകങ്ങളായ പദാന്തരങ്ങളോടു ചേൎത്ത് ഉദ്ദേശിച്ച അൎത്ഥം കറിക്കുന്ന വാക്യങ്ങളൊ ശ്ലോകങ്ങളൊ അടങ്ങിയ പ്രസ്താവന 'ഉൽഘാത്യകം' എന്നു പറയപ്പെടുന്നു. മുദ്രാരാക്ഷസത്തിൽ സൂത്രധാരൻ കാവ്യാൎത്ഥസൂചനത്തിന്നായി ചൊല്ലുന്ന

'ക്രൂരഗ്രഹഃ സകേതു-
ശ്ചന്ദ്രമസംപൂൎണ്ണമണ്ഡലമിദാനീം.
അഭിഭവിതുമിച്ഛതി ബലാ-
ദ്രക്ഷത്യേനന്തു ബുധയോഗഃ'

എന്ന ശ്ലോകത്തിൽ ക്രൂരഗ്രഹമായ (അനിഷ്ടഫലദാതാ) കേതു ഇന്നു പൂൎണ്ണചന്ദ്രനെ ഗ്രസിപ്പാൻ പോകുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ബുധഗ്രഹത്തിന്റെ യോഗം നിമിത്തം ഗ്രഹണമുണ്ടാകയില്ല എന്ന പ്രകൃതാൎത്ഥം കൂടാതെ, ക്രൂരാഗ്രഹിയായ മലയകേതു രാജ്യത്തിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠകിട്ടാത്ത ചന്ദ്രഗുപ്തനെ ആക്രമിപ്പാനിച്ഛിക്കുന്നു, എന്നാൽ ബുധനായ ചാണക്യന്റെ യോഗം അതിൽനിന്നു രക്ഷിക്കും' എന്ന കാവ്യാൎത്ഥവും ധ്വനിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ 'ക്രൂരഗ്രഹം' മുതലായ ശബ്ദങ്ങൾക്കു ക്രൂരാഗ്രഹം മുതലായ അൎത്ഥങ്ങളിൽ പ്രസിദ്ധിയില്ലാത്തതിനാൽ അവ ഉദ്ദിഷ്ടമായ താല്പൎയ്യാൎത്ഥത്തെ ബോധിപ്പിക്കുന്നതു 'ചന്ദ്രൻ' (ചന്ദ്രഗുപ്തൻ) കേതു (മലയകേതു) മുതലായ അഭിപ്രേതാൎത്ഥബോധകപദങ്ങളുടെ ബലത്താലാണ്'. ഇതിനെ ധ്വനിച്ച കാവ്യാൎത്ഥത്താൽ സൂചിതമായിട്ടാണ 'ആഃ കഏഷ മയി സ്ഥിതേ' എന്നുപറഞ്ഞു ചാണക്യന്റെ പ്രവേശം. ആകയാൽ മുദ്രാരാക്ഷസത്തിലെ പ്രസ്താവനക്കു പേർ 'ഉൽഘാത്യകം' എന്നാണ്. ദശരൂപകത്തിൽ

'ഗൂഢാൎത്ഥപദപൎയ്യായ-
മാലാപ്രശ്നോത്തരസ്യ വാ
യത്രാന്യോന്യം സമാലാപൊ
ദ്വേധോൽഘാത്യം തദുച്യതേ'

എന്നു ലക്ഷണംചെയ്തു വിക്രമോൎവ്വശീയം രണ്ടാമങ്കത്തിലെ രാജാവിന്റെയും വിദൂഷകന്റെയും സംവാദത്തെയാണ ഉദാഹരിച്ചിരിക്കുന്നത്.

സൂത്രധാരന്റെ വാക്യത്തെയൊ വാക്യാൎത്ഥത്തെയൊ എടുത്തുപറഞ്ഞുകൊണ്ടു അങ്കാദിയിലെ പാത്രം പ്രവേശിക്കുന്നതായാൽ ആ പ്രസ്താവന കഥോൽഘാതമാകുന്നതാണ്. വാക്യത്തിന്നുദാഹരണം 'രത്നാവലി' എന്ന നാടികയിലാണ്. 'ദ്വീപാദന്യസ്മാൽ' എന്ന സൂത്രധാരന്റെ ശ്ലോകമെടുത്തു ചൊല്ലിയുംകൊണ്ടാണ് പ്രസ്താവനാനന്തരം യൌഗന്ധരായണൻ പ്രവേശിക്കുന്നത്. വാക്യാൎത്ഥത്തിന്നുദാഹരണം വേണീസംഹാരമാണ്. അതിൽ 'നിൎവ്വാണവൈരദഹനാഃ' എന്നു സൂത്രധാരൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിന്റെ അൎത്ഥം മനസ്സിലാക്കി അണിയറയിൽനിന്നു ഭീമസേനൻ 'ആഃ, ദുരാത്മൻ, വൃഥാമംഗലപാഠക' എന്നു പറഞ്ഞുംകൊണ്ടു സൂത്രധാരൻ പോയ ഉടനെ പ്രവേശിക്കുന്നു. കാവ്യപ്രകാശത്തിൽ,

'ഏതിസ്ഥാനാമേതദ്വാതാം
പഠനാമന്യദാകൃതേഃ
യഃ പാത്രസ്യ പ്രവേശഃ സ്യാൽ
സ കഥോൽഘാത ഉച്യതേ.'

എന്നു സപ്രപഞ്ചം വചനം ചെയ്തു അന്യ

ഹരണത്തിന്നു പൂർവാംഗം, അന്ത്യാംഗം എന്നു രണ്ടു ഭേദങ്ങൾകൂടി കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഒരു പ്രയോഗംകൊണ്ടു മറ്റൊരു പ്രയോഗം നിർവഹിച്ച് അതിനാൽ സൂചിതമായിട്ടു പാത്രപ്രവേശം ഉണ്ടാകുമെങ്കിൽ അതു പ്രയോഗാതിശയമാകുന്നു. കുന്ദമാലയിൽ, 'ഇത ഇതോ' ഇതു ഇതോവതരതു പാദ്യാ' എന്ന ലക്ഷ്മണവാക്യം കേട്ടതായി നടിച്ചു സൂത്രധാരൻ, 'ആര്യയെ വിളിച്ചു എന്നെ സഹായിപ്പാനിച്ഛിക്കുന്ന താരാണ്' എന്നു പറഞ്ഞു തിരിഞ്ഞു നേരെ നോക്കി, 'കഷ്ടമതിദാരുണം വർത്തതേ' 'ലോകാപവാദന്യായേനസൂചിതം' എന്നു പറഞ്ഞു നിഷ്ക്രമിക്കുന്നു. ഇതിൽ സംഗീതത്തിന്നായി നടിയെ വിളിപ്പാൻ ഭാവിച്ച സൂത്രധാരൻ ആര്യാപ്രസ്താവത്താൽ 'സീതാം വനായ പരികർഷതി ലക്ഷ്മണോയം' എന്നു സീതാലക്ഷ്മണന്മാരുടെ പ്രവേശത്തെ സൂചിപ്പിച്ചുംകൊണ്ടു സ്വപ്രയോഗത്തെ അതിശയിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രയോഗത്തെയാണ് ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. അതിനാൽ കുന്ദമാലയിലെ പ്രസ്താവന പ്രയോഗാതിശയം എന്ന ഇനത്തിൽ പെടുന്നു. ദശരൂപകത്തിൽ,

'ഏഷോഽയമിത്യുപക്ഷേപാത്
സൂത്രധാരപ്രയോഗതഃ
പാത്രപ്രവേശോ യത്രൈഷ
പ്രയോഗാതിശയോ മതഃ'

എന്നു സ്വരൂപം കാണിച്ച പ്രയോഗാതിശയത്തിന്നുദാഹരണമായി ശാകുന്തളത്തിലെ 'ഏഷ രാജേവ ദുഷ്യന്തഃ' എന്ന സൂത്രധാരശ്ലോകത്തെ ഉദാഹരിക്കുന്നു.

കാലസാമ്യംകൊണ്ടു പാത്രപ്രവേശത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന പ്രസ്താവനയാണു പ്രവർത്തകം എന്നു പറയപ്പെടുന്നത്.

'ആസാദിതപ്രകടനിർമ്മലചന്ദ്രഹാസഃ
പ്രാപ്തഃ ശരത്സമയ ഏഷ വിശുദ്ധകാന്തഃ
ഉത്ഖായ ഗാഢതമസം ഘനകാലമുഗ്രം
രാമോ ദശാസ്യമിവ സംഭൃതബന്ധുജീവഃ'

ശരത്കാലവർണ്ണനം ചെയ്യുന്ന പ്രസ്തുതശ്ലോകത്തിലെ ശ്ലേഷത്താൽ ഗമ്യമാനമാകുന്ന സാമ്യംകൊണ്ടും, 'രാമൻ' എന്നു നായകന്റെ പേർ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാലും പാത്രപ്രവേശം സൂചിതമായിരിക്കുന്നതിനാലും ഈ പ്രസ്താവന പ്രവർത്തകമാകുന്നു.

ഒരു പ്രയോഗത്തിൽനിന്നു സാദൃശ്യാതിശയം നിമിത്തം കാര്യാന്തരം സാധിക്കപ്പെടുന്നുവെങ്കിൽ ആ പ്രസ്താവന അവലഗിതമാകുന്നു. ശാകുന്തളത്തിൽ, സൂത്രധാരൻ നടിയുടെ ഗാനത്താൽ സഭ്യന്മാരെല്ലാം ആകൃഷ്ടചിത്തവൃത്തികളായിരിക്കുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞ് ആ പ്രയോഗത്തിൽനിന്നു സാരംഗത്താൽ ആകൃഷ്ടനായ ദുഷ്യന്തന്റെ സാദൃശ്യത്തെ ഉദ്ഭാവനം ചെയ്തു രാജപ്രവേശരൂപമായ കാര്യത്തെ സാധിക്കുന്നതു നോക്കുക:—

'തവാസ്മി ഗീതരാഗേണ
ഹാരിണാ പ്രസഭം ഹൃതഃ
ഏഷ രാജേവ ദുഷ്യന്തഃ
സാരംഗേണാതിരംഹസാ'.

ആകയാൽ ശാകുന്തളത്തിലെ പ്രസ്താവന അവലഗിതം എന്ന വിഭാഗത്തിലുൾപ്പെടുന്നുവെന്നാണ് സാഹിത്യദർപ്പണകാരൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. ദശരൂപകകാരന്റെ മതത്തിൽ ശാകുന്തളപ്രസ്താവന പ്രയോ

ഗാതിശയത്തിൽ ചേരുന്നതാണെന്നു മുമ്പുതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ദശരൂപകത്തിൽ അവലഗിതത്തിനുദാഹരണമായി 'ഛലിതരാമ'ത്തിലെ ഒരു ഭാഗമാണ് ഉദാഹരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. അന്യകാര്യംകൊണ്ടു അന്യകാര്യത്തിന്റെ സാധനം, സ്വകീയകാര്യംകൊണ്ട് അന്യകാര്യത്തിന്റെ സാധനം, എന്നിങ്ങനെ അവലഗിതം രണ്ടുവിധത്തിലുണ്ടെന്നുകൂടി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അവലഗിതത്തെപ്പറ്റി മന്ദാരമരന്ദത്തിൽ—

'അന്യകാര്യമിഷാദന്യ-
കാര്യസ്യകരണം തഥാ
പ്രോക്താവലഗിതം ത്വന്യ-
കാര്യാദ്വാ സ്വകാര്യസാധനം'

എന്നിതിനെ ഒന്നുകൂടി പറഞ്ഞുകാണുന്നുണ്ട്. ഭാവപ്രകാശത്തിൽ 'അവലഗിതം' എന്ന പേർ മാറി 'ചലിതം' എന്നാക്കിയിരിക്കുന്നു. 'സ്വപാത്രസ്യപ്രവേശസൂചിതം ചാന്യവസ്തുനാ' എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാൽ പ്രവർത്തകത്തിന്നും ചലിതത്തിന്നും തമ്മിൽ ഭേദമെന്തെന്നു ചോദിക്കുന്നതായാൽ പ്രസ്തുതകാലവർണ്ണനത്തിനു മുമ്പായി പാത്രപ്രവേശത്തെ പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്നതാണ് പ്രവർത്തകമെന്നും, എന്നാകിലും ഒന്നിനെ മാത്രം പറഞ്ഞു പാത്രപ്രവേശത്തെ സാധിപ്പിക്കുന്നതാണ് ചലിതമെന്നും സമാധാനം പറയാവുന്നതാണ്. ഇങ്ങനെയിച്ചു രണ്ടും ഇവയുടെ ഉദാഹരണങ്ങളിൽനിന്നു വിശദമാകുന്നതാണ്.

കവിതയായിൽവെച്ചു പറയപ്പെട്ടതിനെയോ, കേൾക്കപ്പെടുന്നതിനെയോ, ഒരു കാലത്തോടുകൂടിയതിനെയോ ആശ്രയിച്ചിട്ടും പ്രസ്താവന കല്പിക്കാമെന്നും നാട്യകർത്താക്കൾ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

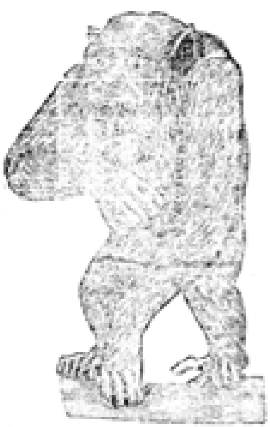
ഒരു നാടകത്തിലെ പ്രസ്താവനയിൽനിന്ന് ആ നാടകത്തിന്റെ ഇതിവൃത്തത്തെ സംബന്ധിച്ചു മാത്രമല്ല നാടകകർത്താവിനെസ്സംബന്ധിച്ചും വളരെ സംഗതികൾ അറിയാവുന്നതാണ്. കവിയെപ്പറ്റിയ പ്രസ്താവം പ്രസ്താവനയിലെ ഒരു ഭാഗമാണ്. പ്രായേണ എല്ലാ നാടകത്തിലും അതിന്റെ പ്രണേതാവിനെ പ്രശംസിച്ചും, അദ്ദേഹത്തിന്നുള്ള യോഗ്യതകളെ ഗ്രഹിച്ചും ഉള്ള സംഭാഷണങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കും. പ്രാചീനകവികളുടെ ഈ സമ്പ്രദായം അപ്രാചീനസാഹിത്യചരിത്രവേദികൾക്കു വളരെ സഹായിക്കുന്നുണ്ട്. നാടകകാരനായ ശ്രീഹർഷൻ ഒരു രാജാവാണെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസ്താവനകളിൽനിന്നു വെളിവാകയാൽ ഒരു രാജസേവകനായ സാക്ഷാൽ ശ്രീഹർഷനെ (നൈഷധകാരനെ) നാടകകാരനിൽനിന്നു വ്യാവർത്തിക്കുവാൻ നമുക്കു സാധിക്കുന്നു. ഭവഭൂതിയുടെ നാടകത്രയത്തിൽ മഹാവീരചരിതത്തിലെ പ്രസ്താവനയിൽ സ്വകർത്തൃത്വമായ 'പദവാക്യ'ങ്ങളെപ്പറ്റി ഒന്നും പറയാതെയും, മാലതീമാധവത്തിൽ 'യേ നാമ കേചിദിഹ നഃ പ്രഥയന്ത്യവജ്ഞാം' എന്നിതിനെ കാവ്യമാത്രം പറഞ്ഞും, ഉത്തരരാമചരിതത്തിൽ '[illegible]' എന്നാദിയായി വളരെ ഭേദിപ്പിച്ചു പ്രസ്താവിച്ചും കാണുന്നതുകൊണ്ട് ആ നാടകങ്ങളുടെ പൌർവ്വാപര്യം നിർണ്ണയിപ്പാൻ നമുക്കു സാധിക്കുന്നു. ഈ രീതിയിൽ പ്രാചീനസംസ്കൃതകവികൾ ജീവചരിത്രവിഷയത്തിൽ ഒന്നും എഴുതീട്ടില്ല എന്നുള്ള പുതിയ കൂട്ടരുടെ ആക്ഷേപം, നാടകകവികളെസ്സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം, നിസ്സാരമാണെന്നു

വർണ്ണം പറയുവാൻ. എന്നാൽ, ജയാചീ നകവികളിൽ പലരും പ്രസ്താവനയുടെ ഗ്രാമത്തോളം മനസ്സ് അതിനെ ത്യജിച്ചു പ്രശംസയ്ക്കു മാത്രം അംഗീകരിക്കുന്നു. ഇതിനെ സാഹിത്യശാസ്ത്രകാരന്മാർ എങ്ങിനെ സ്വീകരിക്കുമെന്നു വായനക്കാർ തീർച്ചപ്പെടുത്തട്ടെ.

സി. ശങ്കുണ്ണിനായർ.

പ്രത്യക്ഷപരിണാമം.

ജീവജാലപരിണാമത്തെപ്പറ്റി ഡാർവിൻസിദ്ധാന്തം എത്രതന്നെയുണ്ടെങ്കിലും, മനുഷ്യരുടെ ആചാരങ്ങളിലും നടവടികളിലും പല പരിണാമവും നമുക്ക് പ്രത്യക്ഷമായി കാണാവുന്നതാകുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെയും മൃഗവർഗ്ഗത്തിന്റെയും സൃഷ്ടിയിലെ കണ്ണി ആഫ്രിക്കയിലെ ആൾക്കുരങ്ങന്മാരോ അല്ലയോ എന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ നാം ശ്രമിക്കേണമെന്നില്ല. ആൾക്കുരങ്ങന്മാരെ മൃഗവർഗ്ഗത്തിൽ തന്നെ പെടുത്തുക. എന്നാലും ഈ ആൾക്കുരങ്ങന്മാർ മൃഗവർഗ്ഗത്തിൽ മേലെപ്പടിയിൽ എത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കാതിരിപ്പാൻ തരമില്ല. ചിത്തവൃത്തികളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിനോക്കിയാണല്ലോ മനുഷ്യനെയും മൃഗത്തെയും പ്രധാനമായി വേർതിരിക്കുന്നത്. സന്തോഷം, വ്യസനം, കോപം, ധാരണാശക്തി, സമതാപം കൃതജ്ഞത, ധൈര്യം തുടങ്ങിയ പല ചിത്തവൃത്തികളും ആഫ്രിക്കയിലെ ആൾക്കുരങ്ങന്മാരെപ്പോലുള്ള ചില മൃഗങ്ങളിൽ കാണാവുന്നതാണ്. എല്ലാ ചിത്തവൃത്തികളും മനുഷ്യരിൽ മാത്രമേ തികഞ്ഞുകാണുകയുള്ളു എന്നില്ല. ആഫ്രിക്കയിലെ ആൾക്കുരങ്ങന്മാരെക്കാളും ചിത്തവൃത്തികൾ കുറവായ മനുഷ്യരും ഇല്ലെന്നില്ല. ലജ്ജ, വിവേകം എന്നു തുടങ്ങിയ ചില ചിത്തവൃത്തികളുമാണ് മനുഷ്യരിൽ പ്രത്യേകമായി കാണുന്നതു്. മനുഷ്യരിൽ തന്നെ താഴെപ്പടിയിൽ കിടക്കുന്ന കാടന്മാരും ആഫ്രിക്കയിലെ ആൾക്കുരങ്ങന്മാരും തമ്മിൽ വലിയ അന്തരമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. കാടന്മാരും മനുഷ്യരാണല്ലോ. മനുഷ്യഭേദത്തിലുള്ള അംശങ്ങളിൽ കാടന്മാരിൽനിന്നും തമ്മിൽ വ്യത്യാസമുണ്ടെന്നോ, അതിൽ ചിലതു കാണുന്നുണ്ടെന്നോ ഈ കാടന്നറിവില്ല. അവൻ പ്രകൃതിദത്തമായ ദേഹത്തെ പ്രകൃതിയോടു യോജിപ്പിച്ചു തന്നെ വെയ്ക്കുന്നു. ആഹാരം, വിഹാരം, ഉറക്കം തുടങ്ങിയ പ്രകൃതിചേഷ്ടകൾ മൃഗങ്ങൾക്കുള്ളപോലെ തന്നെ ഈ കാടന്മാർക്കും ഉണ്ട്. ഈ കാടനാണു മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിൽ ഏറ്റവും ചുവട്ടിലെ പടിയിൽ നില്ക്കുന്നതു്. അവനാണ് മൃഗവർഗ്ഗത്തിൽ ഏറ്റവും മേലെപടിയിൽ ഇരിക്കുന്ന ആൾക്കുരങ്ങനുമായി ബന്ധുവാകുന്ന ചങ്ങല*

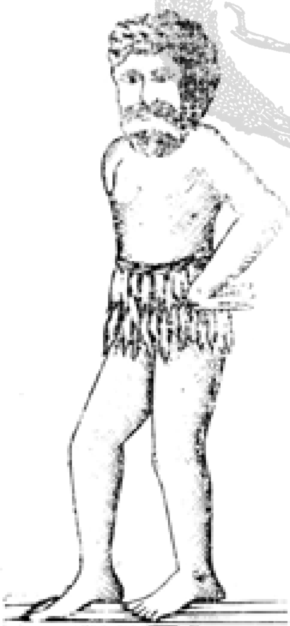
I. ആൾക്കുരങ്ങൻ.

ലെ ഒരു കണ്ണിയായി കോർത്തുപിടിച്ചിരിക്കുന്നത്. പ്രകൃതിവിരുദ്ധമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയും ഈ രണ്ടു ജീവികളും ചെയ്യാറില്ല. സ്വാതന്ത്ര്യംകൊണ്ടു സ്വച്ഛന്ദരാകി അധികം ഭക്ഷിച്ച് അജീർണ്ണം പിടിപെട്ടോ, സ്ത്രീതന്റെ നിർബന്ധംകൊണ്ടു 'കറപ്പുതടി' വയറ്റിൽ കടന്നു രോഗം പിടിച്ചു വൈദ്യനെ അന്വേഷിച്ചുനടന്നോ ഇക്കൂട്ടർ വ്യഥിതരായിട്ടില്ല. 'തന്നിൽ എളിയതു തനിക്കിര' എന്ന പ്രമാണപ്രകാരം വന്നുചേരുന്ന മരണംകൊണ്ടോ, പരിഷ്കൃതന്മാരുടെ ഉപദ്രവംകൊണ്ടോ, അല്ലെങ്കിൽ കാലമൃത്യുവാലോ നശിക്കുന്നതേയുള്ളു.

സ്ത്രീപുരുഷന്മാരൊന്നിച്ചു കയ്യും കയ്യും കോർത്തുപിടിച്ച് ഉദ്യാനങ്ങളിലും, ഉത്സവസ്ഥലത്തും, ഷാപ്പുകളിലും മറ്റും യഥേഷ്ടം

III. സന്യാസി

II. കാടൻ

സഞ്ചരിക്കുന്ന ഏറ്റവും പരിഷ്കൃതന്മാരായ യൂറോപ്യന്മാരും, സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ ഒപ്പമിരുന്നു കള്ളുഷാപ്പിന്റെ മുമ്പിൽവെച്ചു മദ്യപാനം ചെയ്തും വെടി പറഞ്ഞും രസിക്കുന്ന നമ്മുടെ ചെറുമക്കളും തമ്മിൽ യാതൊരു ഭേദവുമില്ലെന്നു പറയാവുന്നതാണ്. പരിഷ്കാരം എന്നത് ഒരു ചക്രമാണെങ്കിൽ ആ ചക്രത്തിൽ ഒരു ദിക്കിൽ ഏറ്റവും അപരിഷ്കൃതന്മാരും ഏറ്റവും പരിഷ്കൃതന്മാരും തമ്മിൽ കൂട്ടിമുട്ടാതെ തരമില്ലല്ലോ. അതുപോലെതന്നെ ഏറ്റവും അജ്ഞാനിയും ഏറ്റവും ജ്ഞാനിയും ജ്ഞാനചക്രത്തിൽ ഒരിടത്തിൽ കൂട്ടിമുട്ടാതെ തരമില്ലെന്നു വരുന്നു. നമ്മുടെ കാടനും ഏറ്റവും ജ്ഞാനിയായ സന്യാസിയും പ്രകൃതിയെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഒരുപോലെയാണ്. കാടന്നു പ്രകൃതിയും പുരുഷനും ഒ

ന്നും അറിഞ്ഞുകൂട. അവരോ പ്രകൃതി എന്തൊക്കെയോ പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്നു. ജ്ഞാനിയാണെങ്കിൽ പ്രകൃതിയെ മായയെന്ന പറഞ്ഞു പുച്ഛിക്കുന്ന കാലത്തോളമുള്ള ധ്യാനങ്ങളോടെ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നു. പ്രകൃതിയുടെ ഗോഷ്ടികളൊന്നും അദ്ദേഹം വിലവെക്കുന്നില്ല. ചിത്തവൃത്തികളെ അദ്ദേഹം നിരോധിക്കുന്നു. ഒരുവന്ന ജ്ഞാനം ഉല്പന്നമായിട്ടാണ്; മറ്റേയാൾക്ക ജ്ഞാനം ഏറീട്ട്. രണ്ടുപേക്കും പ്രകൃതിയെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളമുള്ള ഫലം ഒന്നായിട്ടാണ് കാണുന്നത്.

ജീവജാലങ്ങളുടെ സ്ഥൂലശരീരത്തിന്റെ പരിണാമം 'ഉൽകൃഷ്ടമായ സൃഷ്ടിയായിട്ടുന്ന' എന്ന തത്ത്വത്തെ അവലംബിച്ചാണെന്നും, ചിത്തവൃത്തികളുടെ പരിണാമം കടവിൽ ജ്ഞാനമായിത്തീർന്ന പ്രകൃതിയെ വിലവെയ്ക്കാത്ത സ്വഭാവമായിത്തീരുന്നതാണെന്നും അത്ര വിസ്തരിക്കേണ്ട ആവശ്യം ഇപ്പോളില്ല. ചിത്തവൃത്തികളിൽ ചിലതിന്ന പരിണാമമുണ്ടെന്ന സ്ഥാപിപ്പാൻ വല്ല തെളിവും ഉണ്ടോ എന്ന മാത്രം നമുക്ക ഇപ്പോൾ ആലോചിച്ചാൽ മതി. ലജ്ജയെന്ന ചിത്തവൃത്തി തിരക്കില്ലാത്ത ഇടങ്ങൾ പോയി മരത്തോലുകൊണ്ടോ ഇലകളെക്കൊണ്ടോ ഗുഹ്യപ്രദേശത്തെ മറയ്ക്കുന്ന കാട്ടന്മാരിൽ നാം കാണുന്നു. ലജ്ജയുടെ ഉദയത്തോടുകൂടി സൌന്ദര്യബോധം ഉണ്ടാകുന്നു. എങ്ങിനെയായാലാണ് പ്രകൃതിദത്തമായ ദേഹത്തിന്ന കൃത്രിമമായ സൌന്ദര്യം ഉണ്ടാക്കുക എന്ന ആലോചനയാണ് പിന്നെയുണ്ടാകുന്നത്. ഈ ആലോചനയും അതിന്റെ ഫലത്തെയുമാണ് പരിഷ്കാരം പരിഷ്കാരം എന്ന നവീനന്മാർ ഘോഷിക്കുന്നത്. ഇല്ലാത്തതിനെ ഉണ്ടാക്കി ഉള്ളതാണെന്ന തോന്നിക്കുവാൻ ആൾക്ക സാമർത്ഥ്യമുണ്ടോ അവനാണ് പരിഷ്കാരി. പ്രകൃതിദത്തമായ ദേഹത്തെ പ്രകൃതിയുടെ ചേഷ്ടയിൽനിന്ന രക്ഷിപ്പാൻ പ്രകൃതിദത്തമായ ജ്ഞാനം ബ്രഹ്മാദിപിപീലികാപര്യന്തം ഉള്ള ജീവികൾക്കൊക്കെയുണ്ട്. അവരവർക്ക വശ്യമായ കൂടുകൾ കെട്ടിയുണ്ടാക്കുവാൻ വേണ്ടുന്ന ജ്ഞാനം നാം പക്ഷി മുതലായ പല ജീവികളിലും കാണുന്നുണ്ട്. അവരവർക്ക വേണ്ടുന്ന ആഹാരത്തെ സമ്പാദിപ്പാനുള്ള സാമർത്ഥ്യം മിക്ക ജീവികളിലും നാം കാണുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അവരവർക്ക അത്ര ആവശ്യമില്ലെങ്കിലും മറ്റു ചിലരെ ബോധിപ്പിക്കാൻ മാത്രം ആഡംബരങ്ങളും അലങ്കാരങ്ങളും മോടികൂട്ടി ഉണ്ടാക്കുവാൻ മനുഷ്യർ മാത്രമാണ് ശ്രമിക്കുന്നത്. ഈ ശ്രമത്തിന്ന പരിഷ്കാരം എന്നാണ് പേർ കൊടുത്തിട്ടുള്ളത്. ബാഹ്യാഡംബരം ദേഹത്തിന്ന കാന്തിയും മോടിയും കൂട്ടുവാനായും, ഗുഹ്യപ്രദേശങ്ങൾ മറയ്ക്കുവാനായും, ശീതോഷ്ണസ്ഥിതികൾകൊണ്ടു (പ്രകൃതിയുടെ ചേഷ്ടകൊണ്ടു) പ്രകൃതിദത്തമായ ഈ ദേഹത്തിന്ന വല്ല കേടും തട്ടാതെ കഴിപ്പാനായും, തനിക്കില്ലാത്ത സൌന്ദര്യം ഉണ്ടെന്ന അന്യന്മാർക്ക തോന്നിക്കുവാനായും, അല്ലെങ്കിൽ നാലാൾ കാട്ടുമ്പോലെ നാമും കാട്ടേണമെന്ന വിചാരിച്ചും ഇതിനെ പലവിധത്തിലുമായിട്ടാണ് ജനങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നത്. ആഫ്രിക്കയിലെ നീഗ്രോജാതിക്കാരും, അമേരിക്കയിലെ ഇന്ത്യക്കാരും, ഇന്ത്യയിലെ കാട്ടാളന്മാരും ഒക്കെ ഈ ആഡംബരത്തിന്റെ പരിണാമത്തെ പ്രത്യക്ഷമായി കാണിച്ചുതരുന്നുണ്ട്. അതെങ്ങിനെയാണെന്ന നോക്കുക.

തട്ടാൻമിറ്റത്ത് ഇട്ടിണാൻനായർ.

തട്ടാൻമിറ്റത്തു ഇട്ടിണാൻനായർ പരിഷ്കാരത്തിന്റെ ചുവട്ടിലെ പടി ഒന്നു കയറിട്ടേയുള്ളൂ. തലമുടിപറ്റെ കെട്ടി ചന്ദനം വരുത്തുവാനും വസ്ത്രാഡംബരം ചെയ്യുവാനും ഇയ്യാൾക്ക് അറിഞ്ഞുകൂട. അരയിൽ ഒരു കൗപീനം വേണമെന്നും, അതിന്റെ ഉദ്ദേശം ഗുഹ്യപ്രദേശം മറയ്ക്കയാണെന്നും മാത്രമേ ഇയ്യാൾ മനസ്സിലാക്കീട്ടുള്ളൂ. പ്രകൃതിയും പുരുഷനും ഈശ്വരനും മായയും എല്ലാം ഇയ്യാൾക്കു ഒന്നുതന്നെ.

തെലപ്പുറത്ത് ഇക്കണ്ടൻനായർ.

തെലപ്പുറത്തു ഇക്കണ്ടൻനായർ പരിഷ്കാരമാർഗ്ഗത്തിൽ ഒരു പടികൂടി കയറിയിരിക്കുന്നു. മുട്ടമായെ മുണ്ടുടുത്തു കട്ടമീശ കെട്ടി മാസത്തിൽ ഒരു തവണ ക്ഷൌരം കഴിച്ചു സൌന്ദര്യം എന്ന ചിന്തയ്ക്കു അധീനനായിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യശക്തിയും പ്രകൃതിശക്തിയും രണ്ടാണെന്നു മനസ്സിലാക്കീട്ടില്ലെങ്കിലും മനുഷ്യപ്രയത്നംകൊണ്ടു പ്രകൃതിയിൽ ചില സൌന്ദര്യമൊക്കെ ഉണ്ടാക്കാമെന്ന് ഇയ്യാൾ മനസ്സിലാക്കീട്ടുണ്ട്. നായർക്ക് എന്തൊക്കെയോ ചിലതു വേണമെന്നു മോഹമുണ്ട്; പക്ഷേ ഇന്നതൊക്കെയാണ വേണ്ടതെന്നു തിട്ടപ്പെടുത്തുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ലെന്നേയുള്ളൂ. പരിഷ്കാരചന്ദ്രന്റെ ഉദയം കാത്തുകൊണ്ടും, ആ ഉദയത്തെ ബഹുമാനിക്കുവാൻ താനെന്തൊക്കെയാണ് എന്തിനെയൊക്കെയാണ് ചെയ്യേണ്ടത് എന്ന ചിന്ത പൂണ്ടും ആണ് ഇയ്യാളുടെ സ്ഥിതി.

ഇട്ട്യാരാണൻ.

കോമൻനായർ സൌന്ദര്യബോധത്തിൽ നിന്നുണ്ടായ 'ആദ്ധ്യാത്മികത്തിന്നു വശംവദനായി കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കുടുമ മുറിപ്പിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും അതു ഒരു പരിഷ്കാരത്തിൽ കെട്ടേണമെന്നും താടിമേൽ രോമം വളരുന്നതു അഭംഗിയാണെന്നുള്ള വിചാരത്താൽ ക്ഷൌരം ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നും തീർച്ചയാക്കീട്ടുണ്ട്. തെരാംമുണ്ടിന്റെ ആവശ്യം ചുരുളിൽ ഉടുത്തിട്ടും ഉടുക്കയാണെന്നും ചലനത്തിൽ ദേഹത്തിന്റെ അവയവങ്ങൾക്കു കൃത്രിമമായ ചില ചേഷ്ടകൾ ആവശ്യമാണെന്നും അല്ലെങ്കിൽ പരിഷ്കാരമാവില്ലെന്നും ഇയ്യാൾ മനസ്സിലാക്കീട്ടുണ്ട്.

തെക്കേവീട്ടിൽ കുമരൻനായർ.

ഇട്ട്യാരാണൻ ഒരു പ്ലാന്നം വിട്ടു ആദ്ധ്യാത്മത്തിലെല്ലാം കാലെടുത്തു വെച്ചാളാണ്. തെരാം മുണ്ടു വേണമെന്നും പാശ്ചാത്യ വിനയത്തിന്റെ ലക്ഷണമായി ഒരു തി മനോരം മുണ്ടിന്റെ മേൽ ചാറിയാൽ മതിയെന്നും തീർച്ചയാക്കീട്ടുണ്ട്. ഇയ്യാളുടെ ഹൃദയത്തിൽ സൌന്ദര്യബോധം ഉദിച്ചുവന്നുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

കോമൻനായർ.

തെക്കേവീട്ടിൽ കുമരൻനായർ പരിഷ്കാരസമുദ്രത്തിന്റെ നടുവിൽ എത്തിയ ആളാണ്. തലയോളമുള്ള വളരെ നീളത്തിലുള്ള വേഷ്ടിയാൽ ചുമലിൽകൂടിയും കക്ഷത്തിൽകൂടിയും അരയിലും ചുറ്റിയിട്ടു കയ്യിൽ ഒരു വടിയും പിടിച്ച് 'അമ്പടഞാനേ' എന്ന് അഭിമാനിക്കുന്നാളാണ്.

കട്ടങ്ങ ആവശ്യമില്ല. ആയ ത വെട്ടി മിനുക്കി ചീപ്പുകൊണ്ടു വാൻ വെടിപ്പാക്കി അൾമക്ഷൌരം ദിനംപ്രതി ചെയ്യാലെ ഉപ്പേൾ സ്വഭാവമുള്ളൂ. ദിവസം പകൽ 12 മണിക്കൂറുള്ളതിൽ 6 മണിക്കൂറും ദേഹത്തിനു സൌന്ദര്യമുണ്ടാക്കുന്ന ജോലിയാണ് ഒരു പ്രധാന ജോലിയായി ഇദ്ദേഹം കണക്കാക്കീട്ടുള്ളത്.

രാമകൃഷ്ണമേനോൻ

രാമകൃഷ്ണമേനോൻ ദേഹം മുഴുവനും ആച്ഛാദനം ചെയ്യുന്നതെന്നും അല്ലെങ്കിൽ 'കണ്ടീറി'യായിപ്പോകുമെ

നാക്കൂടി മനസ്സിലാക്കീട്ടുള്ളാളാണ്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥാനം ത്തിൽ നിന്നു അല്പം മേലേക്കിടയിലാണ് ഇപ്പോൾ എത്തീട്ടുള്ളത്. പരിഷ്കാരത്തിന്റെ മൂലതത്വങ്ങളെല്ലാം ഇദ്ദേഹം ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ട്.

E. W. കൊച്ചുമേപ്പ്.

ഇദ്ദേഹം ഈ. ഡബ്ളിയു. കൊച്ചുമേപ്പാണ്. ദേഹാച്ഛാദനത്തിനു ഷർട്ടും മറ്റും പോരാ കോട്ടുകൂടിവേണമെന്നും തല 'ക്രോപ്പ ചെയ്തു' മംഗിയായി ചീകിമിനുക്കണമെന്നുമാണിദ്ദേ

ഹം ധരിച്ചിട്ടുള്ളത്. പരിഷ്കാരസൌധത്തിന്റെ മുകളിലോളം ചെന്ന് എത്തിനോക്കുന്ന ഒരാളായിട്ടാണിദ്ദേഹത്തെ കണക്കാക്കുന്നത്.

കെ. എസ്സ്. മേനോൻ.

പരിഷ്കാരസൌധം ഇന്ത്യക്കും വിലാത്തിക്കും മദ്ധ്യത്തിലാണ കിടക്കുന്നത്. ആ സൌധം കടന്നു വിലാത്തിയിൽ എത്തുവാനാണല്ലോ എല്ലാ പരിഷ്കാരികളും ശ്രമിക്കുന്നത്. കെ. എസ്സ്. മേനോൻ ഏതാണ്

ബിലാത്തിക്കു കണ്ടുതുടങ്ങിയ ആളാണ്. പക്ഷേ ഇന്ത്യക്കാരനാണ് താൻ എന്ന ബോധം തീരെ വിട്ടിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് തലയിൽ 'ടർബൻ' മതിയെന്ന തൽകാലം ഉദ്ദേശം തീർച്ചയാക്കിട്ടുള്ളത്. കോളറും നെക്ടൈയും വാസ്പർകോട്ടും ബൂട്സും ഒക്കെ ആവശ്യമാണെന്നും അതൊന്നുമില്ലെങ്കിൽ 'ഫാഷനബിൾ ജെൻറിൽമാൻ' ആവില്ലെന്നുമാണ് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ നിശ്ചയം.

കെ. എൻ. മാതാട്ട്.

ഈ മനുഷ്യൻ കെ. എൻ. മാതാട്ട് ആണ്. മാതാട്ട് കോമൻനായർ എന്നാണ്. പേര് ഇംഗ്ലീഷീകരിച്ചിരിക്കയാണ്. ഒരേതാട്ട കുട്ടികളെ ഒന്ന് ആഡംബരങ്ങളും ഇംഗ്ലീഷീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. മനുഷ്യപ്രയത്നംകൊണ്ടുള്ള മാറ്റമൊക്കെ വരുത്തിട്ടുണ്ട്. പ്രകൃതിദത്തമായ ദേഹത്തിന്റെ നിറം മാറ്റുവാൻ മാത്രം വിദ്യ കണ്ടിട്ടില്ല. അതും കൂടി സാധിച്ചാൽ 'തനിച്ഛായയുള്ള വെള്ളക്കാരനാണെന്ന്' ആരും പറയും. ആഡംബരപരിഷ്കാരത്തിന്റെ കൊടുമുടിയിൽ ഇദ്ദേഹം എത്തിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

പ്രകൃതിയിലുള്ള സൌന്ദര്യത്തെ കണ്ടാനന്ദിക്കുന്ന പ്രകൃതിക്കാരനും, മനുഷ്യപ്രയത്നത്താൽ കൃത്രിമമായുണ്ടാകുന്ന സൌന്ദര്യത്തെ കണ്ടാനന്ദിക്കുന്ന നയിന്നാമാരും തമ്മിൽ ഏറിയ സംസ്കാരത്തെ സംബന്ധിച്ച വ്യത്യാസമുണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്ന കാര്യം ചിന്തയുത്തിയുടെ പരിണാമത്തെപ്പറ്റി ആലോചിക്കുമ്പോൾ തീർച്ചപ്പെടുത്താവുന്നതേയുള്ളു.

എം. ആർ. കെ. സി.

ഞങ്ങളുടെ വായനശാല

ജഹനാരാ.

പരന്ത്രീസ്സിൽ ജനിച്ച്, ഇംഗ്ലീഷിൽ വന്നിട്ടുള്ള 'ഇന്ത്യാചരിത്രകഥകൾ' എന്ന പുസ്തകത്തിലടങ്ങിയ ഒരു കഥയുടെ തർജ്ജമയാണിത്. ചരിത്രവിഷയത്തിലുള്ള ശുഷ്കമായ അസ്ഥികൂടം നീക്കിക്കളഞ്ഞ്, സാഹിത്യരസംകൊണ്ട് മാംസളമാക്കി സഹൃദയന്മാരെ രസിപ്പിക്കുക എന്ന 'ചരിത്രകഥാധർമ്മം' ഈ ഇന്ത്യാചരിത്രകഥകളിൽ വിശേഷിച്ചും വിളങ്ങിക്കാണുന്നുണ്ട്. 17-ാം

ശതാബ്ദത്തിന്റെ പ്രഥമപാദത്തോടുകൂടി ഈ കഥ ആരംഭിക്കുന്നു. 1627-ൽ അക്ബർചക്രവർത്തിയുടെ മകനായ ജഹാംഗീർ (സലിം) മരിച്ചതിനുശേഷം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജ്യേഷ്ഠപുത്രനായ ഖുറാം ഷാജഹാൻ എന്ന സ്ഥാനത്തോടുകൂടി സിംഹാസനാരൂഢനായി. ഖുറാമിന്റെ പ്രവൃത്തികൾ അനേകം സാമന്തപ്രഭുക്കന്മാർക്കു രസിച്ചിരുന്നില്ല. അക്കൂട്ടത്തിൽ പ്രബലനായ ബർഹാമ്പൂരിലെ ഖാൻജഹാൻ ലോധി എന്ന പ്രഭുവിനെ കീഴൊതുക്കുവാൻ ഷാജഹാൻ പല തന്ത്രങ്ങളും പ്രയോഗിക്കുകയും ഘോരമായ യുദ്ധങ്ങൾ ചെയ്യുകയും ഉണ്ടായെങ്കിലും അദ്ദേഹം കീഴൊതുങ്ങിയില്ല. അദ്ദേഹം ഷാജഹാന്റെ സൈന്യങ്ങളോടു യുദ്ധം വെട്ടി കുടുംബസമേതം മരിക്കുകയാണുണ്ടായത്. ഇതാണ് ഇതിലെ കഥാവസ്തു. ഇതിൽ, ഖാൻജഹാൻ ലോധിയുടെ മകളായ 'ജഹാനിറ' എന്ന കന്യകയുടെ നാമധേയമത്രയാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം വഹിക്കുന്നത്.

ഖാൻജഹാൻ ലോധി, ജഹാനിറ, അവരുടെ സഹോദരന്മാർ എന്നിവരു വായനക്കാരുടെ ഹൃദയത്തിൽനിന്ന് മറിക്കലും മായാത്ത പാത്രങ്ങളാണ്. സ്വാതന്ത്ര്യപ്രേമികളായി ധർമ്മിഷ്ഠരായ ഇവരുടെ ധൈര്യസാഹസം ചൊരിഞ്ഞുനിൽക്കുന്നതിനാൽ അത്യുദാത്തമായ [illegible] ചെന്നുചേരുന്നു. അവരുടെ ദുഃഖത്തിൽ സന്താപവും സന്തോഷത്തിൽ സന്തോഷവും സഹൃദയർക്കു. അവരുടെ ഒരു പ്രവൃത്തിയും നമ്മുടെ ബഹുമാനത്തെ അർഹിക്കാതിരിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ, ഷാജഹാന്റെ സേനാപതി സൈന്യസമേതം ചെന്നു പാളയമടിച്ചിരിക്കുന്ന ദിക്കിൽ ജഹാനിറ ഒരു വേശ്യാസിയായി ചെന്നു സേനാപതിക്കു വിഷം ചേർത്ത 'സർബത്തു' കൊടുത്ത് അദ്ദേഹത്തെ ഹിംസിച്ചതു അവരുടെ ആഭിജാത്യത്തിനും ധൈര്യത്തിനും യോജിച്ചതായി തോന്നിയില്ല. സേനാപതിയുടെ മരണം കേട്ടു വിസ്മയിക്കുന്ന അച്ഛനോട് 'വിസ്മയിക്കാനൊന്നുമില്ലപ്പാ' എന്നു പറഞ്ഞു ജഹാനിറ താൻ ചെയ്ത കപടം പ്രകടിപ്പിക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാകാത്ത ഒരു സങ്കോചം കാണാത്തതു നന്നാകുന്നത്. പക്ഷേ, ഇത് ഒരു പാശ്ചാത്യകാരന്മാർക്കും ഇന്ത്യക്കാർക്കും ധർമ്മവിചാരത്തിലുള്ള താരതമ്യം കൊണ്ടു തോന്നുന്നതായിരിക്കാം.

ഗ്രന്ഥകാരൻ സരസഹൃദയനായ മൂർക്കോത്തു കുമാരനവർകളാണ്. ഗ്രന്ഥം വളരെ നന്നായിട്ടുണ്ട്. ഭാഷാപാത്രങ്ങളുടെയും ജീവനും തന്മയത്വവും ഗ്രന്ഥകർത്താവു ലേശംപോലും നഷ്ടമാക്കിയിട്ടില്ല. പ്രസിദ്ധഗദ്യകാരനായ മൂർക്കോത്തു കുമാരനവർകളുടെ ഗദ്യസാമർത്ഥ്യവും ലാളിത്യവും ഒഴുക്കും ഇതിലും ധാരാളം കാണുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും ചില പ്രയോഗങ്ങളിൽ ഒന്നും സംസ്കരിച്ചിട്ടില്ല. 'അധികാരത്തിൽ', 'ഉദ്ദേശിച്ചു കാത്തിരിക്ക', 'പുസ്തകം [illegible] വരികാക്കണം', 'അപ്പൻ [illegible] ആശ്വാസം', 'ഉറങ്ങുക', 'പാടി വിളിക്ക', 'വിക്കി വിക്കി കരയുക', എന്നിതിനെ അനേകവിധങ്ങളും അസാധാരണമായും അപക്വങ്ങളുമായുള്ള ചില പ്രയോഗങ്ങളും കാണുന്നുണ്ട്. 'അവിശ്വാസം', 'പാതകം', 'പ്രവൃത്തി', 'അനുഭൂതികൾ' മുതലായവയും വായനക്കാർക്കു പുതുമയായിരിക്കാനിടയുണ്ട്. ഇതെല്ലാം ഈ ഒരു പുസ്തകത്തിൽ ഇതിലുമൊക്കൂടി കുറച്ചു കഴിക്കാമായിരുന്നു എന്നാണ് ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നത്. വില ൧-ണ.

ശബ്ദാലങ്കാരം

ശ്രുതിസുഖമുളവാക്കും ശബ്ദമാത്രാർത്ഥസമ്പ-
ത്തിയലിയൊടുതകുന്നുള്ളലങ്കാരമൊട്ടും
ന്നിയമമടിക്കൂടിട്ടിട്ടുമങ്കയാളേ ർ
ത്തിയിൽവിലസിടുന്നല്ലകാവ്യംകണക്കെ
സന്തുഷ്ടംകളുവാണിയായകവിത-
പ്പെണ്ണിന്നലങ്കാരമാ-
ണാനന്ദാംതെളിയിപ്പതെന്ന സരസ-
ന്മാരക്കാകർഷണേപ്സിതം
എന്നല്ലതിനെ ഭംഗിക്കൂട്ടിടുമല-
ങ്കാരം ചമയ്ക്കുന്നു പ-
ണ്ഡിതന്മാർകവിതാംഗനാപ്രിയജനാം
സമ്മാനമേകുംഗുണം.
മലങ്കാരങ്ങൾകമ്പിട്ട
ചിലപ്പിപ്പുമുവാക്കിൽത്താൻ
അലങ്കാരംപണിപ്പൂത്ത
നിലവെപ്പൊപ്പകാണ്ടിട്ടാം. 1
അലങ്കാരംരണ്ടുവിധ-
മലംകവിത ചാർത്തുമെ
ശബ്ദാലങ്കാരവുംപിന്നെ-
യർത്ഥാലങ്കാരവുംതഥാ. 2
ശബ്ദംകൊണ്ടേ കാണുള്ള
ശബ്ദാലങ്കാരമെന്നതുപോലെ
അർത്ഥത്താൽവിലസീടിയ-
ന്നർത്ഥാലങ്കാരമെന്നിമെന്നികണക്ക. 3
അത്രപോലത്രവെവ്വേറെ
ശബ്ദാലങ്കാരമൊന്നൊട്ടതിവിടെ
ക്രമമൊട്ടുവെളിയിട്ടാം
യമകമനുപ്രാസമെന്നതുരണ്ടുവിധം. 4

യമകം

ഭിന്നാർത്ഥമാം ശബ്ദമാത്ര-
ത്തോന്നാകംപൊരുത്രക്ഷരം
സ്ഥാനത്തിലായിട്ടിപ്പോൾ
ന്നുന്നാം യമകമാദ്യമാം. 5
ശിക്ഷയിതിപാദയമകമി-
ത്യക്ഷരയമകത്തിനെത്തിരിവറിവാൻ
ലക്ഷണമൊന്നുവേണ്ട-
പേക്ഷപെടുന്നത്താനിനൊന്നിനില്ലൊട്ടും.

സ്ഥാനം

പാദം മുഴുക്കെയാദിപാദമതല്ലനേക-
പാദങ്ങളെന്നിവയിലാദി നടക്കൊടുക്കം
സ്ഥാനങ്ങളിന്നിവയിലാവൃത്തമെട്ടിലുണ്ടീ
സ്ഥാനങ്ങളാൽയമകമേറെ ഭേദമനേകമല്ലോ. 7

പാദം മുഴുക്കെയുള്ള യമകം പദയമകമല്ലാതെ പറയുന്നതല്ലെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

പദയമകം

പാദം മുഴുക്കെ എന്തിനെയെന്നാൽ:
ശാരദാനിൻനിലയുന്നന്ന
നല്ലാർമൂട്ടംകലാപവും
ഇതിൽത്തട നിതല്ലാനിൻ
നല്ലാർമൂട്ടംകലാപവും. 8

അർത്ഥം — നല്ലനരി മൂട്ടുന്ന ഉത്സവം എന്നും, സ്ത്രീവ്യസനവും കലഹവും ഇതുകൂലം തേടുന്നു എന്നർത്ഥമാകുന്നു.

കാലാ പാദങ്ങളുടെ ആദി നടക്ക് ഒടുക്കം ഈ സ്ഥാനങ്ങളിലുള്ള യമകങ്ങളെ യഥാക്രമം കാണിക്കുന്നു:—

ശിവനേ!ശിവനേതിയെല്ലാവരും
വിഷമംവിഷമന്നശിപ്പിതവൻ
മലയോമലയോന്നുകൊണ്ടൊരു സം
വരിയെവരിയെയുടലാക്കിമഹാൻ. 9

അർത്ഥം — ശിവനേ! എന്ന് ആശ്ചര്യസൂചകമാകുന്ന വാക്കാണ്. ശിവന്, എ

തിരം വിഷമം, വിഷം, അന്നം, മല, കാ
മല, കാള്ളു, കൊട്ടകൾ, രസം വഴിയെ
വഴിതെളുകൊണ്ടു– വഴിയെ ക്രമത്തിൽ
[illegible]
[illegible] 10

[illegible] 11

[illegible] 12

[illegible] 13

[illegible] 14

[illegible]

കൃപയുടെ– [illegible] ... കൃപ ക [illegible] (അവിട്) [illegible]

[illegible] 15

[illegible] 16

[illegible] 17

[illegible] 18

[illegible] 19

[illegible] 20

[illegible]

പരാപരാപരാധപാ-
പരുളിതുളിലുള്ളതാ-
മകവേകവേകവെന്നോ
വിനാശമെങ്ങിട്ടംവിധം
തടിത്തടിത്തടിത്തടം
ശിവാശരീരമെന്നകാൻ-
മനോമനോമനോഹര-
തപസ്സിലാത്തലിന്നെത്താൻ. 21

പരാപരങ്ങളായ അപരാധങ്ങളുമുണ്ടാവുന്ന പാപമാകുന്ന മുള്ള് ഉള്ളിലുള്ളത് അകവേകവേ ഒക്കെ വെന്തു പോക യോടം അകവേവിനാശം അന്തവ്യ ഥയ്ക്കു നാശം വരും പ്രകാരം, തടിയുള്ള തടിത്തിന്റെ മിന്നലിന്റെ അടിത്തടം അടിപോലെയുള്ള പ്രകാശമാനമായ ശിവാ ശരീരം മനോമനസ്സു മനോഹരതപസ്സതി ലാത്തലിന്നെത്താനെന്ന കണ്ടെന്നാൽ എന്നിനിച്ചു കണ്ടാൽ സംഗതിയാമ്?

കാരണ്യമെങ്കനായനായ-
നനന്ദകൊണ്ടിശാനനാം
ഐശ്വര്യശ്രീദായിനി!യിനിയിനി
മെന്റെ മനംവെന്തു കന്യേ!
മോക്ഷത്തിന്നാതിലിതിലിതിലി
പ്പുനഃപുനഃ തെണ്ടിമാറി-
കാട്ടിത്തന്നാൽമതിമതിമതി!
മെനപരമെത്തുവന്നൊൻ. 22

മോക്ഷംതന്നുതന്നിരുന്നിമയൊട്ടവിധി-
ച്ചുംവിധിച്ചുംവിധിച്ചും
സ്വാതന്ത്ര്യംമായയുണ്ടാവേരമിഥകൊട്ട-
ക്കകൊട്ടക്കകൊട്ടക്കം
സേവിച്ചുവിള്ളുമായാന്നിലയുമന്നാഹരി-
ച്ചുഹരിച്ചുഹരിച്ചു-
കിന്നായാമായതുന്നതന്നഹിമകളിലുര-
ച്ചുലുരച്ചുലുരച്ചു. 23

വിധിച്ചും വിധിച്ചും വിധിച്ചുന്ന വിധി ച്ചുകൂടി സ്വാതന്ത്ര്യം വിധിച്ചും മേന്മ ന്ദ്യമായിടും പരമേശ്വരനുള്ളതായ കൊട്ടക്കട? കൊട്ടക്കരമോ? ഇല്ല എന്നാശയം. കൊട്ടക്കകൊട്ടക്കംകൊട്ടക്കക് കൊട്ടക ത്തിലുള്ള ഉക്ക്, ഹേതുപാലിമാനം കട കം. അനുഭവിച്ച്- സ്വീകരിച്ച് അനു ഭവിച്ചു നേടിയ അനുഭവിച്ചാൽ വിള്ള വിന്ന്- ഉരച്ചാൽ പറഞ്ഞാൽ ഉരച്ചാല് മെലാമാത്രം ഉരച്ച് ഏ- ഉരച്ചു തീരില്ല.

മാലായമകത്തെയും താഴെ കാണിക്കുന്നു.

ഹന്താഹന്താവേഗാംവേഗം
മാവുംമാവുംമേയമേയ
മായേ!മായേപാർത്താൽപാർത്താൽ
പോരാപോരാനന്നാനന്നം. 23

ഹന്ത- ഹന്താവേഗം- വേഗം- മാവും മാവും മേയമേയ- അമേയ! മായേ! മാ- മായേ! പാർത്താൽ- പാർത്താൽ- പോരാ- പോര്- ഇല്ല- അന്നനം- നനം- അവ്യ ക്തമേയമായ മായേ! എന്നെ നീ ക ടാക്ഷിച്ചാൽ അതുപോരും! മെന്നകൊണ്ടുള്ള സങ്കടം മാറും, ഇങ്ങനെ വിധിയിലെല്ലാ മറുകയും ചെയ്യും താമസിച്ചാൽപ്പോരാ. അതു നല്ലപോരാവില്ലാ നിശ്ചയം.

പാദങ്ങളുടെ ആദ്യന്തങ്ങളിലായിട്ട യമകം:—

കാളുമെന്നൊത്തുവുപതിച്ചു വന്നതാമെ
താമെന്നാറിട്ടാമടിയിലിമഞ്ഞുംമായേ!
മായേണാംമോപ്പസന്നമതിമന്നമചിമന
ചിമഞ്ഞമയേക്കനിവൊട്ടവാണാൽകൊ-

(മുൻ: 4

വ്യംഗ്യപദയമകം

ചിത്രപ്പുള്ളോപമൂർത്തി.
നതപ്രത്യ്യങ്കത്തിൽമരോായവർ
ഏഅയമെട്ടക്കന്നുതൊയ
പദമകമവ്യംഗ്യരീതിയ്ക്കാമേ. 25

എന്നാകണ്ണവ്യംഗ്യമകമൊതമെ-

കൊണ്ടുന്നല്ല തിലകാംഗതം-
കൊണ്ടാനന്ദായുധ, കെട്ടു കിന്നരതിരന
വെട്ടുന്നതു ചൊല്ലുന്നിവ
എന്താകം കുത്തരികിൽ പഥം, പുരപതികളും-
കാരാണ്ടാർ ചതുരത്തോടെ.
കെട്ടു താന്നിശപണിരുവസ്സു, വിവകളും-
കൊണ്ടു നന്ദം, ശംകരി. 26

1 പം : കലി 3, കെ 4 അരി 5 അരി 6 ശങ്കരി 7 ശങ്കരി.

കല്ലുന്നാരെ കൊല്ലുന്നവിടെ കനോജകുലിനപാഠാ-
ത്മജന്നിരനക്കൊല്ലുവാനും
വിഷ്ണുവും ചൊന്നപച്ചക്കൊടകൊടിയമല
ലയിന്നതന്നൊന്നുവാനും
ബന്ധിച്ചാലെന്നു പാതംവുനതുരുവൻ
മനം വന്ന ചൊന്നവാക്കും
കെട്ടിപ്പിടിപ്പാനിലെന്നും ഉയമത്തുതലകി-
ശാകി; ലൊന്താണ്ടിരന്നു. 27

കല്ലന. 1. കലി + 2 പന. 3 കല്ലന. 4. നല്ലക. ഇതിൽ പാദങ്ങളുടെ ആദിമ ദ്വാരതത്തെ നാനം സ്ഥാനമായിട്ടില്ലെന്ന ചിലർ ശങ്കിച്ചേക്കാമായിരിക്കാം. എന്നാൽ അവർ സമാധാനത്തിനുവേണ്ടി ഉത്തരം കൊണ്ടാവുതാഴെ കാണിച്ചും ശ്ലോകം കൊടുക്കട്ടെ.

കല്ലനന്നിഹ സുകവേ!
കല്ലനകൻ തലകളിൽ ക്രമാൽക്കാ
കല്ലനസ്ഥാപകരിനല്ലക (അ
കല്ലനാപാദപ്പറയിനുലതവനം()

മാത്രാച്യുതകം, ബിന്ദു-
ച്യുതകം, പുനരക്ഷരച്യുതകം,
ഇവ മൂന്നും മൂന്നുപോലാ-
ലൊരുതാതിച്ചു ഗൂഢപദമകം

മാത്രാച്യുതകം.

കുടിയാൽ ബന്ധുയെങ്ങു വി
വിടുമേ മകൻനവൻ
പരംശിവപദത്തിന്റെ
പൊരുൾ കാണാതതുത്തിപോൽ 30

കടിയാൽ ബന്ധുയെങ്ങു വി
വടുലമകൻനവൻ
പരംശിവപദത്തിന്റെ
പൊരുൾ, കാണാതതുത്തിപോൽ. 31

ബിന്ദുച്യുതകം

കടകന്നതന്നെയാംരാജ
നംബന്നകതിന്നെന്തേ!
കണ്ടകന്നതന്നെയാരാജ.
സമാനകോശവിധിയിൽ. 32

ഇതിൽ പൂർവ്വാർദ്ധത്തിന്റെ ബിന്ദുച്യുതകം ഉത്തരാർദ്ധവും, ഉത്തരാർദ്ധത്തിന്റെ ഇപൂർവ്വാർദ്ധമായി കാണിച്ചുന്നു.

അക്ഷരച്യുതകം

ശരിച്ചു ചതംവെടനോട്ടയാളി-
ച്ചിരിച്ചുമനാല്ലൊതക്കുവാസം,
വിരിഞ്ഞുക്കുടിസുമനാവിശപ്പാ
തിരിഞ്ഞിടുംമാലയിങ്കലത്രെ. 33

നല്ലായക്കു (ശ്രീക്കു) വാസം മാലയിങ്കൽ എന്ന് അക്ഷരച്യുതകത്തിൽ ഒരു ഒത്തിപ്പം ചേരം.

ഈ ച്യുതകങ്ങളാം പദ്യമകങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചേരുന്നവയും 'സ്ഥാനനിയമമില്ലാത്ത ഗൂഢയമകം' എന്ന ലക്ഷണം പിഴച്ചുപോകം. ഇവകളിൽ പാദങ്ങൾ ഇരട്ടിക്കുന്നതുപോലുമില്ലല്ലോ. എന്ന ചിലർ ആശങ്കിച്ചും. പക്ഷേ ച്യുതാച്യുതപദങ്ങൾ തമ്മിൽ അക്ഷരക്കുറവു മാത്രം പ്രാചീനന്മാരിൽ ഒരു യമകഗണത്തിലാണു തള്ളിയതാണെന്നോ അതിന്ന സമാധാനമുള്ളൂ. ഇവിടെ സ്ഥാനനിയമമില്ലായ്മ തന്നെയാണ് പദ്യയമകത്തിൽ നിന്ന ഗൂഢയമകത്തിന്ന വൈലക്ഷണ്യം കൊടുക്കുന്നതത്രെ.

(പാദയമകങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു)

കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ

മംഗളോദയം

൧൦൮൪

പുസ്തകം ൧ | മിഥുനം | ലക്കം ൩

മംഗളം

അമരികൾ പണിയുന്ന പൂമണക്കം
ഭ്രമരികൾ വന്നിരന്നിൻപദാബ്ജം
അമരണാത്മകമേ രമേ! പിഴയ്ക്കാ-
തമരണമേ ചിരമേവമല്ലലും മേ.

അമരസിംഹൻ.

ശ്രീഅമരകോശപ്രണേതാവായ അമരസിംഹൻ ജൈനമതക്കാരനോ ബൗദ്ധമതക്കാരനോ അറിയേണ്ടത് എന്നാണല്ലോ ഇപ്പോൾ പലർക്കും ഉള്ള ധാരണ. ഈ ധാരണയെ പ്രബലപ്പെടുത്തുവാൻ അമരകോശത്തിലെ മംഗളശ്ലോകവും മറ്റും ഏറെക്കുറെ സഹായിക്കുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും, പില പണ്ഡിതന്മാർ അമരസിംഹൻ അന്യമതക്കാരനാണെന്ന സമ്മതിക്കുവാൻ വളരെ മടി കാണുന്നുണ്ട്. അമരകോശത്തിലെ മംഗളശ്ലോകത്തിൽ ഒരു ദേവനെയും പ്രത്യേകമായി വിവക്ഷിച്ചിട്ടില്ലെന്നും, വിശേഷണബലത്താൽ അതിൽ വിവക്ഷിക്കപ്പെട്ട ദേവൻ ജിനനോ ബുദ്ധനോ ആണെന്നു വിചാരിക്കുന്നതുപോലെ ശിവനോ വിഷ്ണുവോ ആണെന്നു വിചാരിക്കുന്നതിന്നും വിരോധമില്ലെന്നും അവർ വാദിക്കുന്നു. ഈവാദത്തിന്നു വിഷയമായ മംഗളശ്ലോകം ‘[illegible]’ ഇത്യാദികൊണ്ടു വേറെ പ്രകരണം

കാണുന്നതുവരെ ഈ പണ്ഡിതന്മാരുടെ അഭിപ്രായവും സ്വീകരിക്കുവാൻ വയ്യ. ഈ സ്ഥിതിക്ക്, അമരസിംഹൻ ഒരു ഹിന്ദുമതക്കാരൻ അല്ലായിരുന്നുവെന്നുള്ളതിലേക്ക് ബുദ്ധിയിൽ എന്റെ അനുമാനത്തിൽ കണ്ടുകിട്ടിയ ചില സംഗതികൾ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതു ഹിന്ദുക്കളായ പണ്ഡിതന്മാർ സഹകരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

ശ്രീബുദ്ധാവതാരത്തിനു മുമ്പു ജീവിച്ചിരുന്ന ശ്രീ വിക്രമാദിത്യമഹാരാജാവിന്റെ കാലമായിരുന്നു സംസ്കൃതഭാഷയുടെ ഉത്കർഷകാലം. അന്നാണ് ഈ ഭാഷയിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട പല സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളും ശാസ്ത്രങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്. സ്വതേ പണ്ഡിതനും പണ്ഡിതന്മാരെ ബഹുമാനിക്കുന്നതിൽ വിശാലനും ആയ വിക്രമാദിത്യന്റെ സഭയിൽ 'നവരത്നങ്ങൾ' എന്നു കേൾവിപ്പെട്ട ഒമ്പതു പണ്ഡിതന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നു. പ്രമാണം:—

"ധന്വന്തരിക്ഷപണകാമരസിംഹശങ്കു-
വേതാളഭട്ടഘടകർപ്പരകാളിദാസാഃ
ഖ്യാതോ വരാഹമിഹിരോ നൃപതേഃ സഭായാം
രത്നാനി വൈ വരരുചിർനവ വിക്രമസ്യ ॥"
(ജ്യോതിർവിദാഭരണം)

മേല്പറഞ്ഞ നവരത്നങ്ങളിൽ ഒരാളാണ് അമരകോശപ്രണേതാവായ അമരസിംഹൻ എന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. ഇദ്ദേഹം വിക്രമാദിത്യന്റെ സഭയിൽ ഒരംഗം എന്ന നിലയിൽ മാത്രമല്ല, വേറെ വിധത്തിലും അമരസിംഹനു വിക്രമാദിത്യനോട് ബന്ധമുണ്ട്. വിക്രമാദിത്യന്റെ വൈമാത്രേയനായ ഒരു സഹോദരൻ കൂടിയാണ് അമരസിംഹൻ. വിക്രമാദിത്യന്റെ അച്ഛനും, ബ്രാഹ്മണോത്തമനും ആയ ശബരസ്വാമി ബ്രാഹ്മണാദിശൂദ്രപര്യന്തമുള്ള നാലു വർണ്ണങ്ങളിൽനിന്നും ഓരോ കന്യകമാരെ വിവാഹം ചെയ്തിരുന്നു. അവരിൽ ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീയിൽ പ്രസിദ്ധജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞനായ വരാഹമിഹിരനും, ക്ഷത്രിയസ്ത്രീയിൽ വിക്രമാദിത്യനും ഭർത്തൃഹരിയും, വൈശ്യസ്ത്രീയിൽ ഹരിചന്ദ്രൻ, ശങ്കു എന്നിവരും, ശൂദ്രസ്ത്രീയിൽ അമരനും എന്നിങ്ങനെ ആറു പുത്രന്മാരുണ്ടായി. പ്രമാണം:—

"ബ്രാഹ്മണ്യാമഭവദ്വരാഹമിഹിരോ
ജ്യോതിർവിദാമഗ്രണീ
രാജാ ഭർത്തൃഹരിശ്ച വിക്രമനൃപഃ
ക്ഷത്രാത്മജായാമഭൂൽ
വൈശ്യായാം ഹരിചന്ദ്രവൈദ്യതിലകോ
ജാതശ്ച ശങ്കുഃ കൃതീ
ശൂദ്രായാമമരഃ ഷഡേവ ശബര-
സ്വാമിദ്വിജസ്യാത്മജാഃ ॥"

അമരസിംഹന്റെ യഥാർത്ഥനാമധേയം ബുദ്ധസിംഹൻ എന്നാണ്; അമരസിംഹൻ എന്നതു വിശേഷപ്പേരാണ്. ബുദ്ധസിംഹൻ നാമലിംഗാനുശാസനം (അമരകോശം) നിർമ്മിച്ചു വിക്രമാദിത്യന് അടിയറ വെക്കുകയും, വിക്രമാദിത്യൻ അതു കണ്ടു സന്തോഷിച്ചു ബുദ്ധസിംഹന് അമരസിംഹൻ എന്ന ബഹുമാനപ്പേർ കല്പിച്ചു കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. അതിനു ശേഷം ബുദ്ധസിംഹൻ അമരസിംഹനും, നാമലിംഗാനുശാസനം അമരകോശവും എന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധമായി. നാമലിംഗാനുശാസനം ഉണ്ടാക്കിയതിനാൽ ബുദ്ധസിംഹൻ

അമരൻ (മരണമില്ലാത്തവൻ, യശസ്സോടുകൂടി എന്നും ജീവിക്കുന്നവൻ) ആയി എന്നുള്ള വിചാരത്താലായിരിക്കാം ഇതിലേയ്ക്കായ ബിരുദം രാജാവു നൽകിയത്. ഏതായാലും വാസ്തവം ഇങ്ങിനെയാണെന്നുള്ളതിന് അമരകോശത്തിന്റെ ക്ഷീരസ്വാമിവ്യാഖ്യാനത്തിൽ കാണുന്ന,

ഇന്ദ്രസിംഹപ്രചരിതേ
നാമലിംഗാനുശാസനേ
ചക്രേന്യൂനമഭോപാധിം
രാജന്യാചിക്രമാൽപുനഃ

എന്ന പദ്യം തെളിവാണ്. ഈ പദ്യത്തിൽ പറഞ്ഞ പ്രകാരം ബങ്കാളത്തിൽ ഐതിഹ്യവും ഉണ്ടത്രെ.

അമരസിംഹൻ വ്യാകരണശാസ്ത്രത്തിൽ അസാധാരണമായ വ്യുൽപത്തിയുള്ള ആളാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. വ്യാകരണത്തിൽ നല്ല പാണ്ഡിത്യമുള്ളവർക്കു മാത്രമേ അമരകോശത്തിന്റെ തത്വം ശരിയായി ഗ്രഹിപ്പാൻ സാധിക്കയുള്ളു. വ്യാകരണതന്ത്രസ്വതന്ത്രനിമിത്തമാണ് അദ്ദേഹത്തെ ആഭിശാബ്ദികന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒരാളായി ഗണിച്ചിട്ടുള്ളത്. നോക്കുക:—

'ഇന്ദ്രശ്ചന്ദ്രഃ കാശകൃത്സ്നാ-
പിശലീ ശാകടായനഃ
പാണിന്യമരജൈനേന്ദ്രാ
ജയന്ത്യഷ്ടാദിശാബ്ദികാഃ'

ഇതിനെ വ്യാകരണത്തിൽ അമരസിംഹനുള്ള പാണ്ഡിത്യത്തെ, അദ്ദേഹം ഇന്ദ്രസിംഹനായിരുന്നപ്പോൾ ഇരുന്നിരുന്ന കാലത്തു നിർമ്മിച്ച കാലാപവ്യാകരണവൃത്തി, കാതന്ത്രവൃത്തി മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഉല്ലാതപ്പെടുത്തുന്നവണ്ണം പാണ്ഡിത്യത്തിന്നു തെളിവായിരിക്കുന്നതാണ്.

ഹിന്ദുക്കൾക്കും ഇതരമതക്കാർക്കും വിരോധമില്ലാത്ത വിധത്തിൽ, ഒരു ദേവനെയും ഇന്നതെന്നു നിർദ്ദേശിക്കാതെ, ഇഷ്ടദേവതാനമസ്കാരം ചെയ്യുന്നതു ഇന്ദ്രസിംഹന്റെ പതിവാണ്. കാതന്ത്രവൃത്തിയുടെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ 'ദേവദേവം പ്രണമ്യാദൌ സർവ്വജ്ഞം' എന്നാണ് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. ഇതിൽ 'സർവ്വജ്ഞൻ' എന്നുള്ളതു ഹിന്ദുക്കൾക്കും ബൌദ്ധന്മാർക്കും സ്വീകാര്യമാണല്ലൊ. അക്കാലത്തു ജൈനബൌദ്ധാദിമതങ്ങൾക്കു വളരെ പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ആ മതക്കാരുടെ ഇടയിൽക്കൂടി തന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിനു പ്രചാരം സിദ്ധിക്കണം എന്ന ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടിയായിരിക്കണം ഇന്ദ്രസിംഹൻ അഥവാ അമരസിംഹൻ ഇങ്ങിനെ ഒരുപായം പ്രയോഗിച്ചത്.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതിൽനിന്ന് അമരസിംഹൻ യഥാർത്ഥത്തിൽ ഇതരമതക്കാരനല്ലെന്നും, ബ്രാഹ്മണന്നു ശൂദ്രസ്ത്രീയിൽ ജനിച്ച സന്താനമാണെന്നും വ്യക്തമായല്ലൊ. അതുകൊണ്ടു, ബ്രാഹ്മണമതത്തിന്നെതിരായ ഒരു മതക്കാരന്റെ കൃതിയായ ഹേതുകൊണ്ടു ഹിന്ദുക്കൾ ആദരിക്കേണ്ടുന്ന 'ബാലാദപി സുഭാഷിതം' എന്ന ന്യായപ്രകാരമാണെന്നുള്ള സമാധാനവും, എന്നിട്ടും ഇതിന്റെ ഏകദേശിത്വം ഇതു പഠിക്കുന്നതിനുള്ള നിഷേധവും ഒക്കെ വെറുതെയാണ്. യഥാർത്ഥത്തിൽ അതെന്നു നമ്മുടെ അമരകോശത്തിന്റെ— ഉദ്ദേശം 2000 കൊല്ലങ്ങളോളമായി നാം പഠിച്ചുവരുന്ന അമരകോശത്തിന്റെ—പ്രണേതാവ് ഒരു സനാതനധർമ്മ ഹിന്ദുവാണ്.

കെ. വി. എം.

പാശ്ചാത്യരുടെ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം.

നമ്മുടെ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം അനാദിയാണെന്നാണ പറഞ്ഞുവരുന്നത്. അത് 'അപൌരുഷേയ'മായ വേദത്തിന്റെ അംഗങ്ങളിൽ ഒന്നാകുന്നു. അനേകം അംഗങ്ങളോടുകൂടിയ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമായ ഗണിതസ്കന്ധവും (Astronomy) നമുക്ക് അനാദിതന്നെ. പാശ്ചാത്യരുടെ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രമാകട്ടെ അങ്ങിനെയല്ല; അത് അനാദിയല്ല. ഇതു ആരംഭിക്കുന്നത് ക്രിസ്ത്വബ്ദം 1543 മുതൽക്കാണ്. ഭൂമി സ്ഥിരമാണെന്നും സൂര്യനുമാത്രമേ ചലനമുള്ളുവെന്നും ഉള്ള ടോളമി (Ptolomy) യുടെ അഭിപ്രായം പാശ്ചാത്യരാജ്യക്കാർ പ്രബലമായി വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ആ അഭിപ്രായം പ്രസ്തുതശാസ്ത്രസംബന്ധമായ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കു തീരെ പ്രതികൂലമാകയാൽ അതിനെ വിലവെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാലത്തു ഈ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഉൽപത്തിക്കു പ്രസക്തിയില്ലല്ലൊ. കോപ്പർ നിക്കസ് (Coper Nicus) എന്ന വിദ്വാൻ ഈ അഭിപ്രായത്തിന്നെതിരായ ഒരു സിദ്ധാന്തം ഒന്നാമതായി സ്ഥാപിച്ചു. ഭൂമിക്കു ചലനമുണ്ടെന്നും അതു സൂര്യനെ പ്രദക്ഷിണം വെക്കുന്നുവെന്നുമാണ് ഈ മഹാന്റെ അഭിപ്രായം. ഈ അഭിപ്രായത്തെ സ്ഥാപിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം എഴുതിയ പുസ്തകം 1543-ൽ ആണ് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയത്. അതിനു ശേഷമാണ് നക്ഷത്രസംബന്ധമായ ഈ ശാസ്ത്രം പാശ്ചാത്യരുടെ ഇടയിൽ ഒന്നാമതായി പുറപ്പെട്ടത്. ഇതിന്നുശേഷം ഈ ശാസ്ത്രത്തെപ്പറ്റി ആലോചന ചെയ്തവരിൽ വെച്ചു പ്രധാനപ്പെട്ട ചില പണ്ഡിതന്മാരുടേയും അവർ കണ്ടുപിടിച്ച തത്വങ്ങളുടേയും ഒരു സംക്ഷേപം താഴെ ചേർക്കുന്നു.

ടൈക്കോ ബ്രാഹി
Tycho Brahe
1546—1661

പ്രസ്തുതശാസ്ത്രത്തിന്റെ ആരംഭകാലത്തു ആ ശാസ്ത്രത്തെ പുഷ്ടിപ്പെടുത്തുവാൻ വളരെ പണിയെടുത്ത ഒരാളാണിദ്ദേഹം. ഈ മഹാൻ അനേകവൎഷങ്ങളിലായി അനേകം സംഗതികൾ കണ്ടുപിടിച്ചു. പക്ഷെ, അവ പൊതുജനങ്ങളുടെ വിശ്വാസത്തിന്നു പാത്രമായില്ല. എങ്കിലും, തെളിയിക്കപ്പെടാത്ത സംഗതികളൊന്നും ഇദ്ദേഹം പ്രസ്താവിക്കയുണ്ടായിട്ടില്ല. ഈ മഹാൻ അടുത്തു പറയുവാൻ പോകുന്ന കെപ്ലരുടെ ഗുരുവായിരുന്നു.

കെപ്ലർ
Kepler
1571—1630

ഇദ്ദേഹം വളരെ താണനിലയിൽ നിന്നുയൎന്ന ഒരു വലിയ വിദ്വാനായിത്തീൎന്ന ആളാണ്. ആദ്യം ഇദ്ദേഹം ഒരു മദ്യശാലയിൽ ഒരു ചെറിയ പ്രവൃത്തിക്കാരനായിരുന്നു. അനേകകാലത്തെ പ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലമായി ഈ മഹാൻ മൂന്നു പ്രധാനസംഗതികൾ കണ്ടുപിടിച്ചു. ഗ്രഹങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സംബന്ധം, അവയുടെ ഭ്രമണസമയം, ഗ്രഹങ്ങൾക്കു സൂര്യനിൽനിന്നുള്ള

ത്തം എന്നിവയാണ് ഇദ്ദേഹം കണ്ടുപിടിച്ച തത്വങ്ങൾ. ഇവയിൽ ഒന്നാമത്തേതു നക്ഷത്രങ്ങളുടെ ചലനസ്വരൂപത്തെയും, രണ്ടാമത്തേതു ഭ്രമണസമയത്തിന്റെ വ്യത്യാസത്തെയും, ഒടുവിലത്തേതു സൂർയ്യനും ഗ്രഹങ്ങൾക്കും തമ്മിലുള്ള അകലത്തിനും ഗ്രഹങ്ങളുടെ ചലനത്തിനും തമ്മിൽ ഒരു സംബന്ധമുണ്ടെന്നുള്ളതിനേയും അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടാണ് സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ മൂന്നു തത്വങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ കെപ്ലർ ഇരുപതു സംവത്സരം ബുദ്ധിമുട്ടി പണിയെടുത്തിട്ടുണ്ട്. കെപ്ലർ കണ്ടുപിടിച്ച ഈ നിയമങ്ങൾ പാശ്ചാത്യശാസ്ത്രങ്ങളിൽ വളരെ പ്രമാണപ്പെട്ടവയാണ്. ന്യൂട്ടന്റെ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങളിൽ പലതിനും അടിസ്ഥാനം കെപ്ലറുടെ ഈ നിയമങ്ങളാണ്. 1604-ൽ ഒരു പുതിയ നക്ഷത്രത്തെയും ഇദ്ദേഹം കണ്ടുപിടിച്ചു.

ഗലീലിയോ
Galileo
(1564—1642)

ഇദ്ദേഹം പാശ്ചാത്യലോകത്തിൽ ഏററവും പ്രസിദ്ധി നേടിയ ഒരു വിദ്വാനാണ്. ഇദ്ദേഹം ജനിച്ചതു ഫ്ളോറൻസ് നഗരത്തിലായിരുന്നു. ആദ്യം വൈദ്യശാസ്ത്രം പഠിക്കുവാനാണ് ശ്രമിച്ചതെങ്കിലും, പിന്നീട് അതു വിട്ട് ഒരു ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞനായിത്തീർന്നു. ക്ലോക്കിന്റെ പെണ്ഡുലം, ഉഷ്ണമാപനയന്ത്രം (Thermometre) എന്നിവ ഒന്നാമതായി കണ്ടുപിടിച്ചതു ഈ മഹാനാണ്. പെണ്ഡുലത്തിന്റെ തത്വം കണ്ടുപിടിച്ച കഥ വളരെ രസമുള്ള ഒന്നാണ്. ഒരിക്കൽ ഇദ്ദേഹം പള്ളിയിൽ പോയിരുന്നപ്പോൾ അവിടെ ഒരു സ്തംഭത്തിന്മേൽ കെട്ടിത്തൂക്കിയ വിളക്കു കിടന്നാടുന്നതായി കണ്ടു. ആ ആട്ടം കണ്ടപ്പോൾ തന്റെ നാഡി പിടിച്ചു നാഡിയുടേയും വിളക്കിന്റേയും ചലനത്തിനു തമ്മിലുള്ള സാധർമ്മ്യവും വൈധർമ്മ്യവും കണക്കാക്കുകയും അതിന്റെ ഫലമായി ഏററവും പ്രയോജനമുള്ളതായ നാഴികമണിയുടെ പെണ്ഡുലത്തെ ഇദ്ദേഹം നിർമ്മിക്കുകയും ചെയ്തു. ഗലീലിയോ കെപ്ലറുടെ സ്നേഹിതനും, ഭൂമി ചലിക്കുന്നു എന്നഭിപ്രായമുള്ളയാളും ആയിരുന്നു. ഈ സംഗതി ഈ മഹാന്റെ പ്രാമാണ്യത്തെ ഉറപ്പിപ്പാൻ വേണ്ടി മാത്രം പറഞ്ഞതാണ്. ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിൽ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ നാമധേയത്തെ ലോകാവസാനംവരെ നിലനിറുത്തുന്നതായ വസ്തു ഇദ്ദേഹം കണ്ടുപിടിച്ച ദൂരദർശിനിക്കുഴൽ (Telescope) ആണ്. ഇപ്പോൾ പലരേയും പക്കലായി പല മാതിരി ദൂരദർശിനിക്കുഴലുകൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഒന്നാമതായി ഒരു കുഴൽ കണ്ടുപിടിച്ചത് ഇദ്ദേഹമാണ്. ഇതിനെ കണ്ടുപിടിച്ചതും കൌതുകമുള്ള ഒരു കഥയാണ്. ഒരു കണ്ണടക്കച്ചവടക്കാരൻ ചില കണ്ണടച്ചില്ലുകളിൽ കൂടി നോക്കിയപ്പോൾ ദൂരത്തുള്ള വസ്തുക്കൾ അയാളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ അടുത്തതായി കാണുകയുണ്ടായി. ഈ അത്ഭുതമായ കണ്ണടച്ചില്ലിനെപ്പററി അറിവു കിട്ടിയതിനുശേഷം അതു പരിശോധിച്ചിട്ടാണ് ഗലീലിയോ ദൂരദർശിനിക്കുഴൽ കണ്ടുപിടിച്ചത്. ദൂരദർശിനിക്കുഴലിന്റെ സഹായം നക്ഷത്രങ്ങളുടെ ചേർച്ചയെ എത്ര

ങ്ങളൊക്കെ തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പറയുവാൻ പ്രയാസമാണ്. കുഴൽ വെച്ചുനോക്കിയാൽ 5 കോടി നക്ഷത്രങ്ങളെ കാണ്മാൻ സാധിക്കും. വെറും കണ്ണുകൊണ്ടു നോക്കിയാൽ കവിഞ്ഞതു 3391 നക്ഷത്രത്തിലധികം കാണ്മാൻ കഴികയില്ല. ഇതിലെ ഏറ്റവും അടുത്തിട്ടുള്ള നക്ഷത്രത്തിനും ഭൂമിയും തമ്മിലുള്ള അകലം ഭൂമിയും സൂര്യനും തമ്മിലുള്ളതിനെക്കാൾ നാലു ലക്ഷം ഇരട്ടി അധികമുണ്ട്. ഇത്രയും ഉപകാരപ്രദമായ ദൂരദർശിനിക്കുഴലിനു പുറമെ ചെറിയ വസ്തുക്കളെ വലുതാക്കി കാണിക്കുന്നതായ ഭൂതക്കണ്ണാടിയും ഗലിലിയോവിന്റെ കണ്ടുപിടുത്തമാണ്. ജൂപ്പിറ്റർ എന്ന ഗ്രഹത്തിന്റെ നാലുപുറവും പല ചെറിയ നക്ഷത്രങ്ങളുണ്ടെന്നും, നമ്മുടെ ഭൂമിക്കുള്ള സൂര്യാദികളെപ്പോലെ ജൂപ്പിറ്റർ എന്ന ഗ്രഹത്തിനും സൂര്യചന്ദ്രാദികളുണ്ടെന്നും, അവയാണ് ജൂപ്പിറ്ററിന്നടുത്തുള്ള നക്ഷത്രങ്ങളെന്നും ഇദ്ദേഹം സിദ്ധാന്തിച്ചു. ഇത് അധികം പേർ വിശ്വസിച്ചില്ല. നാരകാക്ക ദേവയാനപഥം, വിഷ്ണുപദി, ആകാശഗംഗ എന്നിങ്ങിനെ അനേകം പേർകൊണ്ടു വ്യവഹരിക്കുന്നതായി ആകാശത്തിൽ കാണുന്ന ധവളമാർഗ്ഗം (Milky way) വാസ്തവത്തിൽ നാം വിചാരിക്കുന്നതുപോലെ മേടനിരത്തിലുള്ള ഒരു വെളുപ്പല്ലെന്നും, അതു ജ്വലിതങ്ങളായ നക്ഷത്രങ്ങളാണെന്നും ഇദ്ദേഹമാണ് പാശ്ചാത്യർക്ക് ഒന്നാമതായി മനസ്സിലാക്കിയത്. ഇതിനെ കണ്ണിന്റെ സഹായത്താൽ പലതരം സൂക്ഷ്മസംഗതികൾ കണ്ടുപിടിച്ചുംകൊണ്ട് 1687-ൽ ഇദ്ദേഹം അന്ധനായിത്തീർന്നു. റോമക്കാരുടെ വിശ്വാസത്തിനു വിപരീതമായി ഭൂമിക്കു ചലനമുണ്ടെന്നുള്ള സംഗതി റോമിൽ വെച്ചു പ്രസംഗിച്ചതിനാൽ ഇദ്ദേഹത്തെ തടവിൽ പാർപ്പിക്കയും അവിടെവെച്ച് ഇദ്ദേഹം മരിച്ചുപോകയും ചെയ്തു.

1642 മുതൽ 1727 വരെയാണ് പ്രസിദ്ധനായ ന്യൂട്ടൺ കാലം. ആകർഷണശക്തി കണ്ടുപിടിച്ചതാണ് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധിക്കു കാരണം. സാധാരണ കണ്ടുവരുന്ന വെളിച്ചത്തിൽ ഏഴു നിറങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു കണ്ടുപിടിച്ചതും ഇദ്ദേഹമാണ്. ചലനസംബന്ധമായ മൂന്നു തത്വങ്ങൾ ഇദ്ദേഹം കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1644 മുതൽ 1710 വരെ ജീവിച്ചിരുന്ന റോമർ (Roemer) എന്നാൾ വെളിച്ചത്തിന്റെ ഗതിവേഗം കണക്കാക്കി. വെളിച്ചം ഒരു സെക്കന്റിൽ ഒരു ലക്ഷം നാഴിക ദൂരം ചെല്ലുമെന്നാണ് റോമർ കണക്കാക്കിയത്. ഈ സംഗതിയിൽ ചില തെറ്റുകളുണ്ടെന്നു മേലാൽ ചിലർ വാദിച്ചു.

ലാപ്ലാസ്
Laplace
1749-1827

വെളിച്ചത്തിന്റെ ഗതിവേഗത്തെപ്പറ്റി റോമർ പറഞ്ഞ അഭിപ്രായത്തിലെ തെറ്റു തിരുത്തി വിസ്തരിച്ച് ഒരു നിശ്ചയം ചെയ്തതു ലാപ്ലാസ്സാണ്. റോമരുടെ അഭിപ്രായപ്രകാരമുള്ള കണക്ക് ഒരുമാതിരി കണക്കായിരുന്നു. വെളിച്ചത്തിന്റെ ഗതിയെ തടസ്ഥപ്പെടുത്തുന്നതായി കാറ്റു മുതലായ ചില വസ്തുക്കളുണ്ടെന്നും അതുമൂലം വരാവുന്ന തടസ്ഥങ്ങളെ കിഴിച്ചുനോക്കിയാൽ ശരാശരി 186000 നാഴിക അകലെയാണ് വെളിച്ചം ഒരു സെക്ക

ത്തിൽ ഏറ്റുന്നതെന്നും ഇദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ചു. ന്യൂട്ടൻ തുടങ്ങിവെച്ച പല സംഗതികളേയും പൂൎണ്ണമാക്കിയത് ഇദ്ദേഹമാണ്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഒരു സംഗതി ലോകത്തിന്നാകെ സമാധാനം നൽകുന്നതാകുന്നു. നക്ഷത്രങ്ങൾ നശിച്ചുപോകുന്നതിനു പകരം ആ സ്ഥാനത്തു വേറെ നക്ഷത്രങ്ങൾ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുമെന്നും, സൂൎയ്യമണ്ഡലത്തിന് ഒന്നും നാശമില്ലെന്നും ആണ് ലാപ്ലാസ്സിന്റെ സിദ്ധാന്തം.

നക്ഷത്രസംബന്ധമായ തത്വങ്ങളെ കണ്ടുപിടിച്ചവരിൽ ഏറ്റവും അധികം പ്രാധാന്യം വില്യം ഹെൎഷലിന്നാണ്. ഇദ്ദേഹം ചെറുപ്പകാലത്ത് ഒരു പാട്ടുകാരനായിരുന്നു. മുപ്പത്തഞ്ചു വയസ്സു പ്രായമാകുന്നതുവരെയും അങ്ങിനെ കഴിഞ്ഞു. മുപ്പത്തഞ്ചാം വയസ്സിലാണ് ഇദ്ദേഹം ഒന്നാമതായി ഒരു ദൂരദൎശിനിക്കുഴൽ കണ്ടത്. അതിന്നുശേഷം ഇദ്ദേഹം വലിയ ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞനായിത്തീൎന്നു. 1781-ൽ യുറാനസ് (Uranus) എന്നൊരു പുതിയ നക്ഷത്രം ഇദ്ദേഹം കണ്ടുപിടിച്ചു. ശനി, യുറാനസ് എന്നീ രണ്ടു ഗ്രഹങ്ങൾക്ക് ഈരണ്ടു ചന്ദ്രന്മാരുണ്ടെന്നും ഈ വിദ്വാനാണ് കണ്ടെത്തിയത്. ഏകദേശം 2500 പുതിയ നക്ഷത്രക്കൂട്ടവും 806 പുതിയ നക്ഷത്രങ്ങളും ഇദ്ദേഹം കണ്ടുപിടിക്കുകയുണ്ടായി. ഛായാപഥത്തിന്റെ തത്വം ഗലീലിയോവാണ് ആദ്യം മനസ്സിലാക്കിയതെങ്കിലും അതിനെപ്പറ്റി ശരിയായി ഒരു വിവരണം ആദ്യമായിക്കൊടുത്തതു ഹെൎഷലാണ്. ആകാശം ഒരു തോട്ടംപോലെയാണെന്നും, തോട്ടത്തിൽ പല വളൎച്ചയിലുമുള്ള മരങ്ങളെന്നപോലെ ആകാശത്തിൽ പല പ്രായത്തിലുമുള്ള നക്ഷത്രങ്ങളുണ്ടെന്നും, ചില നക്ഷത്രങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ചിട്ട് അനവധികോടി സംവത്സരമായെങ്കിലും അവയുടെ വെളിച്ചം ഭൂമിയിൽ ഇനിയും എത്തിട്ടില്ലെന്നും, നക്ഷത്രങ്ങളുടെ ഉൽപത്തിക്ക് ഉപാദാനകാരണമായ ഒരു ജാതി ബാഷ്പപദാൎത്ഥം ആകാശത്തിലുണ്ടെന്നും പഴയ ചില നക്ഷത്രങ്ങൾ നശിച്ചുപോകുന്നതിനു പകരം ഈ ബാഷ്പപദാൎത്ഥത്തിൽനിന്നു പുതിയ നക്ഷത്രങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നുണ്ടെന്നും ഹെൎഷൽ സ്ഥാപിച്ചു. സൂൎയ്യന്റെ ചലനം ഹെൎക്കുലസ് (Hercules) എന്ന നക്ഷത്രസമൂഹത്തിന്നു നേരെയാണെന്ന് ഇദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ഏതാനും ഒന്നിച്ചു നിൽക്കുന്ന ചില നക്ഷത്രങ്ങൾ നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ ഒറ്റയായിത്തോന്നുന്നവയാണെങ്കിലും ശരിയിൽ ചിലതു വാസ്തവത്തിൽ ഇരട്ടയാണെന്നും ഇദ്ദേഹം കണ്ടെത്തിട്ടുണ്ട്. ഹെൎഷലിന്റെ കാലംവരെയും പാശ്ചാത്യരുടെ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം സൂൎയ്യനെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിട്ടായിരുന്നു; അതു മുതൽ നക്ഷത്രങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടായി. ഹെൎഷലിന്റെ സഹോദരിയായ കേരൊളിൻ (Caroline) എന്ന സ്ത്രീയും നക്ഷത്രശാസ്ത്രത്തിൽ വാസനയുള്ള ആളായിരുന്നു. അവരുടെ സ്വന്തപരിശ്രമത്താൽ എട്ടു വാൽനക്ഷത്രം കണ്ടെത്തിട്ടുണ്ട്.

വില്യം ഹെൎഷൽ
William Herschel,
1738—1822.

നെപ്ട്യൂൺ (Neptune-വരുണൻ) എന്ന ഗ്രഹത്തെ കണ്ടുപിടിച്ച കഥ വളരെ രസകരമാണ്. യുറാനസ് എന്നൊരു നക്ഷത്രത്തെ ഹെർഷൽ കണ്ടുപിടിക്കുകയുണ്ടായല്ലോ. അതിന് ഇന്നിന്നമാതിരി ചലനങ്ങളുണ്ടെന്നു ഹെർഷൽ പറഞ്ഞിരുന്നു. അതിനു വിപരീതമായ ചില ചലനങ്ങൾ അതിന്നുണ്ടെന്നു പിന്നീട കാണുമാറിടയായി. ഇതിന്റെ കാരണം ആൎക്കും മനസ്സിലായില്ല. അക്കാലത്തു ജോൺ ആഡംസ് (John Adams) എന്ന വിദ്യാൎത്ഥി, യുറാനസ്സിന്റെ ചലനഭേദത്തിനു കാരണം അതിന്നടുത്തുണ്ടായേക്കാവുന്ന ഒരു ഗ്രഹത്തിന്റെ ആകൎഷണശക്തിയായിരിക്കണമെന്നും ഇന്ന സ്ഥലത്ത് ഇന്ന ദിവസം ദൂരദൎശിനികൊണ്ടു നോക്കിയാൽ ഈ പുതിയ നക്ഷത്രത്തെ കാണാമെന്നും ഗണിച്ചു പറഞ്ഞു. ഈ ഗണിതത്തെ ആരും വിലവെച്ചില്ല. ഇക്കാലത്തുതന്നെ ഫ്രാൻസിൽ ലവറിയർ (Leverrier) എന്നാൾ യുറാനസ്സിന്റെ ചലനത്തെപ്പറ്റി ചില പരീക്ഷകൾ നടത്തുകയുണ്ടായി. അദ്ദേഹവും അതിന്റെ ചലനഭേദത്തിന് ആഡംസ് പറഞ്ഞ കാരണം തന്നെ പറഞ്ഞു. ബർലിൻനക്ഷത്രബംഗ്ലാവിലെ മാനേജരായ ഗാലി എന്നാൾക്കു താൻ പറയുന്ന ദിവസം ഇന്ന ദിക്കിൽ കുഴൽവെച്ചു നോക്കണമെന്നായി ലവറിയർ എഴുതി അയച്ചു. അതുപ്രകാരം 1846 സപ്തംബർ മാസം 23-ാംനു വൈകുന്നേരം ലവറിയർ പറഞ്ഞ ദിക്കിൽ കുഴൽവെച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ നെപ്ട്യൂൺ എന്ന ഗ്രഹത്തെ കണ്ടു. എട്ടുമാസം മുമ്പ് ആഡംസ് കുഴൽവെച്ചു നോക്കാൻ പറഞ്ഞ സ്ഥാനത്തിന്നും ഇപ്പോൾ ഇതിനെ കണ്ടെത്തിയ സ്ഥാനത്തിന്നും തമ്മിൽ ഒരു ഡിഗ്രിയുടെ വ്യത്യാസമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ഈ കാൎയ്യത്തിൽ ഒരു വിദ്യാൎത്ഥിയുടെ വാക്കു വിലവെയ്ക്കാഞ്ഞതാൽ ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ മാനം ഫ്രാൻസുകാർ കൊണ്ടുപോയി.

മേല്പറഞ്ഞ സംഗതികൾ പാശ്ചാത്യരുടെ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രചരിത്രത്തിന്റെ ചില ശകലങ്ങൾ മാത്രമാണ്. ഇങ്ങനെ അനേകകാലത്തെ അനേകവിധം പരീക്ഷകളുടെ ഫലമായിട്ടാണ് പാശ്ചാത്യരുടെ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം ഇപ്പോഴത്തെ നിലയിൽ എത്തീട്ടുള്ളത്. ഇത് എളുപ്പം അറിയാവുന്നതാണെന്നുള്ളതിനു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. പക്ഷേ, ബുദ്ധിശക്തി കൊണ്ടും സ്ഥിരപരിശ്രമംകൊണ്ടും പാശ്ചാത്യർ ഓരോ തത്വങ്ങൾ 'കണ്ടുപിടി'ക്കുമ്പോൾ ആ തത്വങ്ങൾ ആദിയിൽത്തന്നെ വല്ല വിധത്തിലും അറിയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയാണോ എന്നു ആലോചിക്കാതെ അതിനെ ഭകവിനത് ആരാധിക്കപ്പെടുന്നതു ശരിയല്ല. ഇപ്പോൾ പാശ്ചാത്യർ ചെയ്യുന്നതുപോലെ പണ്ടത്തെ കാലത്തു നമ്മുടെ വൈദികൎഷിമാർ കാടുകളിലും മലകളിലും ഗുഹകളിലും ഇരുന്നു നിഷ്കൃഷ്ടമായും ശാന്തമായും പ്രകൃതിപൂൎവ്വപരിശോധന ചെയ്തു വെളിപ്പെടുത്തീട്ടുള്ള തത്വങ്ങളാണ് പിന്നീട ഇവർ കണ്ടുപിടിക്കുന്നവയിൽ പലതുമെന്നു പല സംഗതികളിൽ നിന്നും ഊഹിക്കാം. അതിനെപ്പറ്റി ഇനിയൊരവസരത്തിൽ എഴുതാമെന്നുവെക്കുന്നു.

ഭാസ്കരപ്പുവർ.

കൃതാർത്ഥത*

(ഒരു ചെറുകഥ)

ഞാനും 'സുശീല'യും കുട്ടിക്കാലത്തു ഒരു പാഠശാലയിലാണ് പഠിച്ചിരുന്നത്. ചെറിയ കുട്ടികളായിരുന്നപ്പോൾ ഞങ്ങൾ 'അച്ഛനും അമ്മയും' കളിക്കാറുണ്ട്. ഞാൻ അക്കാലത്ത് അവരുടെ വീട്ടിൽ ചെല്ലുമ്പോൾ അവരുടെ അമ്മ എന്റെ പുറത്തു തട്ടി എന്നെ ലാളിച്ചിരുന്നു. ഞങ്ങളെ രണ്ടുപേരെയും അടുത്തടുത്തു നിർത്തി 'എന്തു യോജിപ്പുള്ള ദമ്പതിമാർ' എന്ന് അവർ തന്നെ താൻ പറയാറുണ്ട്.

ഞാൻ അന്നു നന്നെ ചെറിയ കുട്ടിയായിരുന്നു. എങ്കിലും അവർ പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം എനിക്ക് അന്നു ഒരു വിധം നല്ലപോലെ മനസ്സിലായിരുന്നു. സാധാരണജനങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്നതിനെക്കാൾ അധികമായ ഒരു അവകാശം എനിക്ക് അവളുടെ കാര്യത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന് ഒരു ബോധം എന്റെ മനസ്സിൽ വേരൂന്നിയിരുന്നു. ആ അധികാരാവകാശം അഥവാ ഉടമസ്ഥാവകാശം ഉണ്ടെന്നുള്ള അഭിമാനത്താൽ ഞാൻ പലപ്പോഴും അവളെ ശിക്ഷിക്കയും ഉപദ്രവിക്കയും ചെയ്യാറുണ്ട്. അവളും അവലാതിപ്പെടാതെ എന്റെ അധികാരത്തെ സമ്മതിച്ചു കീഴടങ്ങുകയും എന്റെ ശിക്ഷകളെ നിശ്ശബ്ദം സഹിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഗ്രാമക്കാരെല്ലാം അവളുടെ സൗഭാഗ്യത്തെ പുകഴ്ത്തിയിരുന്നു. പക്ഷേ അതിലെ രസികനായ എന്നെപ്പോലുള്ള ഒരു നാടൻകുട്ടിയുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ ആ സൗന്ദര്യം വലുതായ ശ്രേഷ്ഠമായി കാണപ്പെട്ടില്ല. സുശീല അവളുടെ അച്ഛന്റെ കുടുംബത്തിൽ ജനിച്ചിട്ടുള്ളത് എന്റെ അടിമയാകുന്നതിനു മാത്രമായിട്ടാണെന്നായിരുന്നു എന്റെ വിശ്വാസം. അതുകൊണ്ട് അവൾ എന്റെ ആദരവിനും ശുശ്രൂഷയ്ക്കും പ്രത്യേകം വിഷയമായിരുന്നില്ല.

എന്റെ അച്ഛൻ, പഴയ ജന്മികളായ 'ചൗധരി' കുടുംബക്കാരുടെ ഒരു കാര്യസ്ഥനായിരുന്നു. [illegible], നാട്ടുകാര്യസ്ഥതയും 'എസ്റ്റേറ്റുകളെ'യും ഭരിപ്പിച്ച് എന്നെ വല്ല സ്ഥലത്തും ഒരു 'ഗുമസ്തപ്പണിക്കാരൻ' ആക്കണമെന്നായിരുന്നു അച്ഛന്റെ മനോരഥം. അച്ഛന്റെ ആ ആലോചന എനിക്ക് തീരെ ബോധിച്ചില്ല. എന്റെ അയൽവക്കത്തുകാരനായ 'നീലരതൻ' വീട്ടുവിട്ടു കൽക്കട്ടയിലേക്കു പാഞ്ഞുപോയി; അവിടെവെച്ചു ഇംഗ്ലീഷ് പഠിച്ചു; വഴിയെ ഡിസ്ട്രിക്ട് മജിസ്ട്രേട്ടുകോടതിയിൽ 'നാസർ' ആയിത്തീർന്നു. അതുതന്നെയായിരുന്നു എന്റെയും അഭിലാഷം. മജിസ്ട്രേട്ടിന്റെ 'നാസർ' ആയില്ലെങ്കിൽ ജില്ലാക്കോടതിയിലെ 'ഹെഡ്ക്ലാർക്ക്' എങ്കിലും ആകണമെന്നു ഞാൻ മനസ്സിനുള്ളിൽ ആലോചിച്ചു തീർച്ചപ്പെടുത്തിയിരുന്നു.

---

* ഈ കഥ ഡാക്ടർ രവീന്ദ്രനാഥടാഗോർ എഴുതിയിട്ടുള്ളതാകുന്നു.

കോടതിഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ നേൎക്കൽ എന്റെ അച്ഛൻ അത്യന്തം ആദരവോടുകൂടി പെരുമാറുന്നതു ഞാൻ പലപ്പോഴും കണ്ടിട്ടുണ്ട്. പണവും സമ്മാനവും കാഴ്ചയും മററും കൊടുത്തു അവരെ സന്തോഷിപ്പിച്ച് അവരുടെ പ്രീതി സമ്പാദിക്കുന്നതു് ആവശ്യമാണെന്നു ഞാൻ കുട്ടിക്കാലത്തുതന്നെ ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു ഞാൻ കോടതിയിലെ കീഴുദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ — ശിപായിമാരേയും കൂടി — വളരെ ഉയൎന്നനിലയിലാണ ഗണിച്ചുവന്നിട്ടുള്ളതു്. എന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ അവൎക്കു് ഇഹലോകം ശ്രേഷ്ഠത്വമുള്ള ഒരു സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നു. നാട്ടുകാർ ആരാധിക്കുന്ന ഈശ്വരന്മാർ അവരാകുന്നു. ഹിന്ദുപുരാണങ്ങളിൽ വൎണ്ണിച്ചിട്ടുള്ള മുപ്പത്തുമുക്കോടി ദേവന്മാരുടെ ഇന്നത്തെ പ്രത്യക്ഷപ്പകൎപ്പുകളാകുന്നു അവർ. ലൌകികമായ വിഷയലാഭത്തിനു ജനങ്ങൾ വിഗ്രഹങ്ങളെക്കാൾ അധികം വിശ്വസിക്കുന്നതും ആശ്രയിക്കുന്നതും അവരെ ആകുന്നു. അതുനിമിത്തം മുൻകാലങ്ങളിൽ ജനങ്ങൾ വിഗ്രഹങ്ങൾക്കു ചെയ്തിരുന്ന വഴിപാടുകളെല്ലാം ഇപ്പോൾ ഈ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാൎക്കാണ ചെയ്യുന്നതു്.

'നിലത്തെ'ന്റെ പ്രവൃത്തിയാൽ ആകൎഷിക്കപ്പെട്ടവനായ ഞാൻ ഉത്സാഹശാലിതന്നായി അങ്ങോട്ടേക്കു ഒരു ദിവസം കച്ചേരിയിലേക്കു 'ചാടിപ്പോയി'. എന്റെ ഗ്രാമക്കാരനായ ഒരു പരിചയക്കാരൻ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. അയാളുടെ ഗൃഹത്തിൽ ഞാൻ ആദ്യം ചെന്നുകൂടി. പിന്നീടു അച്ഛനെ അറിയിച്ചു് വിദ്യാഭ്യാസാൎത്ഥം കരാർ പണം വരുത്തി. അച്ഛൻ എനിക്കു അയച്ചുതന്നു. ഞാൻ ക്രമേണ പഠിപ്പും തുടങ്ങി.

അതിന്നുപുറമെ ഞാൻ ചില രാജ്യതന്ത്രകാൎയ്യാലോചനാസംഘങ്ങളിലും ധൎമ്മസ്ഥാപനങ്ങളിലും അംഗമായി ചേൎന്നു. എന്റെ സ്വരാജ്യത്തിന്നുവേണ്ടി എന്റെ ജീവരക്തത്തുള്ളിയും ഉന്നവൽകരിച്ചു ഉടനെ പ്രവൎത്തിക്കേണ്ടതു ആവശ്യമാണെന്നുള്ള സംഗതിയെക്കുറിച്ചു എനിക്ക് അശേഷം സംശയമുണ്ടായില്ല. എന്നാൽ ആ പ്രയാസമുള്ള ജോലി ഏതുവിധത്തിൽ നിൎവ്വഹിക്കാമെന്നു എനിക്കു ഒരു വിവരവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. മാതൃകയായി നാട്ടത്തിൽ ആരും പ്രവൎത്തിക്കുന്നതും കണ്ടില്ല; പ്രവൃത്തികൊണ്ടു ആരും ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുത്തിയില്ല.

എന്തായാലും എന്റെ ഉത്സാഹം അശേഷം നിലച്ചില്ല. കച്ചേരിയിലെ പരിഷ്കൃതബാലന്മാരെപ്പോലെ അൎത്ഥമില്ലാതെ കണ്ടതിനെയെല്ലാം പുച്ഛിക്കുന്നതിന്നും അധിക്ഷേപിക്കുന്നതിന്നും കേവലം നാടന്മാരായിരുന്ന എന്നെപ്പോലുള്ള കുട്ടികൾ പഠിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. ആകയാൽ ഞങ്ങളുടെ വിശ്വാസവും ആവേശവും സുസ്ഥിരങ്ങളായിരുന്നു. ഞങ്ങളുടെ സംഘാദ്ധ്യക്ഷന്മാരും നായകന്മാരുമെല്ലാം വാചാപ്രസംഗങ്ങൾ മാത്രം നടത്തിയിരുന്നു. എന്നാൽ പ്രാതൽകൂടി കഴിക്കാതെ നട്ടുച്ചയ്ക്കു വെയിലത്തു വീടുകൾ തോറും തെണ്ടി സംഭാവനാസംഖ്യകൾ എന്നും പിരിച്ചിരുന്നതു ഞങ്ങളായിരുന്നു. വഴിമദ്ധ്യത്തിൽ നിന്നു സഭയുടെ നോട്ടീസ്സുകൾ കാണുന്നവൎക്കെല്ലാം കൊടുത്തിരുന്നതും, സഭാസ്ഥലത്തുചെന്നു കസേരകളും ബെഞ്ചുകളും — സ്വന്തംകൈകൾകൊണ്ടു — ക്രമപ്പെടുത്തി ഇട്ടിരുന്നതും ഞങ്ങളായിരുന്നു. ഞങ്ങ

ഒരു നേതാവിനെയോ നായകനെയോ പറ്റി ആരെങ്കിലും എന്തെങ്കിലും അധിക്ഷേപിച്ചാൽ ഞങ്ങൾ അവരോടു മല്ലിടുവാൻ സന്നദ്ധരായിരുന്നു. അതെല്ലാം കണ്ടാൽ തന്നെ പട്ടണവിദ്യാർത്ഥികൾ ഞങ്ങളെ 'നാട്ടുപുറങ്ങളിലെ പിള്ളർ' എന്നു ആക്ഷേപിക്കാറുണ്ട്.

ഞാൻ കല്ക്കട്ടയിലേയ്ക്കു പോയതു നാലുമോ [illegible] ആകേണ്ടതെന്നു കരുതിയിട്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ ഒരു ജനപ്രതിനിധിയോ, അരാജകകക്ഷിക്കാരനോ മറ്റോ ആകുന്നതിനു വേണ്ട ശ്രമങ്ങളും ഞാൻ ചെയ്തിരുന്നുവെന്നെല്ലാം.

അക്കാലത്തു സ്വർണ്ണലതയുടെയും എന്റെയും പിതാക്കന്മാർ തമ്മിൽ ഞങ്ങളെ ഇരുവരെയും വിവാഹപാശത്തിൽ ബന്ധിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി കൂടിയാലോചിച്ചിരുന്നു. പതിനഞ്ചുവയസ്സിലാണു ഞാൻ കല്ക്കട്ടയ്ക്കു പോന്നത്. അന്നു സ്വർണ്ണലതയ്ക്കു എട്ടുവയസ്സായിരുന്നു. ഇന്നു എനിക്കു പതിനെട്ടുവയസ്സായി. എന്റെ അച്ഛന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ എന്റെ വിവാഹകാലം അതിക്രമിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ, എന്റെ ആയുസ്സുകാലം മുഴുവനും ബ്രഹ്മചാരിയായിത്തന്നെ കഴിച്ചു മാതൃഭൂമിക്കുവേണ്ടി പരിത്യജിക്കണമെന്നു ഞാൻ എന്റെ മനസ്സുകൊണ്ടു നിശ്ചയിച്ചുറപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു, ഏതായാലും എന്റെ വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാകുന്നതിനുമുമ്പു ഞാൻ വിവാഹബന്ധത്തിൽ ഏർപ്പെടുന്നതല്ലെന്നു അച്ഛനോടു ഖണ്ഡിതമായിപ്പറഞ്ഞു.

രണ്ടുമൂന്നു മാസത്തിനിടയ്ക്കു സ്വർണ്ണലതയെ 'രാജലോചനൻ' എന്ന ഒരു വക്കീലിനു വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുത്തതായി ഞാൻ പിന്നീടറിഞ്ഞു. അന്ന് എന്റെയും അദ്ധ്യാപകനാകുവാൻ പോകുന്ന ഇന്ത്യാമാതാവിന്റെ പുനരുദ്ധാരണത്തിനുവേണ്ടി തെണ്ടി നടന്നു സംഭാവനകൾ പിരിക്കുന്ന ധൃതിയും തിരക്കുമായിരുന്നു. ഈ വിവാഹവർത്തമാനത്തിന് എന്റെ ശ്രദ്ധയെയോ ആലോചനയെയോ ആകർഷിക്കത്തക്ക ശക്തിയോ വിലയോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഞാൻ അതിനെപ്പറ്റി അത്ര ഗൌരവമായി വിചാരിച്ചതുമില്ല.

മട്രിക്കുലേഷൻ ജയിച്ച് എഫ്.എ.യ്ക്കു പഠിച്ചു പരീക്ഷയ്ക്കു ചേരുവാനുള്ള കാലം സമീപിച്ചതോടുകൂടി എന്റെ അച്ഛൻ ചരമഗതിയെ പ്രാപിച്ചു. ഞാൻ വലിയ ദരിദ്രനായിത്തീർന്നു. ഞാൻ ഏകനല്ലായിരുന്നു. എനിക്ക് എന്റെ അമ്മയെയും രണ്ടു സഹോദരിമാരെയും സംരക്ഷിക്കേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു. തന്നിമിത്തം എനിക്കു പഠിപ്പു നിർത്തി വല്ല ജോലിയിലും പ്രവേശിക്കുവാൻ ഉത്സാഹിക്കേണ്ടിവന്നു. ശീഘ്രപ്രയത്നം ചെയ്തതിന്റെശേഷം എനിക്കു ഒരു ചെറിയ പട്ടണത്തിൽ ഒരു മട്രിക്കുലേഷൻ സ്കൂളിൽ രണ്ടാമത്തെ ഉപാദ്ധ്യായന്റെ പണി കിട്ടി.

ഇതുതന്നെയാണ് എനിക്കു ചേർന്ന ജോലി എന്നിരിക്കെ ഞാൻ വിചാരിച്ചു! ഇന്ത്യയുടെ ഭാവിയെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനു ശക്തിയുള്ള ഭാവിപൌരന്മാരെ, എന്റെ ഉപദേശങ്ങളും പ്രോത്സാഹനങ്ങളും ഞാൻ ഇവിടെനിന്നുണ്ടാക്കും. എന്നെ ഭരമേല്പിച്ചിരിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളെ ഞാൻ ഉചിതന്മാരായ ധീരപൌരന്മാരാക്കും.

ഞാൻ പണിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. കാര്യത്തോടടുത്തപ്പോൾ നൈരാശ്യങ്ങൾ ക

ക്ക തോന്നി. ആസന്നമായിരുന്ന പരീക്ഷയാണ് ഇന്ത്യയുടെ ഭാവിഭാഗ്യങ്ങൾ കുട്ടികൾക്ക് അധികം ഗൌരവമായി ഗൌനിക്കേണ്ട കാര്യം. കുട്ടികളെ പരീക്ഷയ്ക്കു തയ്യാറാക്കുവാനായിരുന്നു അധികം ശ്രദ്ധ. വ്യാകരണത്തിൽനിന്നും ബീജഗണിതത്തിൽനിന്നുമല്ലാതെ, വിദ്യയെന്തെങ്കിലും ഞാൻ എന്റെ കുട്ടികളോടു പ്രസ്താവിച്ചു പോയാൽ ഹെഡ്മാസ്റ്റർ കലശലായി ശുണ്ഠി എടുക്കും. എന്നിട്ട്, കുറച്ചു മാസം കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും എന്റെ ഉത്സാഹവും ഉന്മേഷം എല്ലാം താനെ മങ്ങി.

ഞാൻ ഒരു അസാധാരണമനുഷ്യനാണെന്നല്ല. വീട്ടിൽ തനിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ എത്രയോ വമ്പിച്ച പല ആലോചനകളും തോന്നിയേക്കാം. പക്ഷേ പ്രവൃത്തിരംഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ ഞാൻ ഇന്ത്യയിലെ കാളകളെപ്പോലെ ആണ്. ഭാരിച്ച നുകം ഞാൻ എന്റെ കഴുത്തിൽത്തന്നെ വഹിക്കണം. ഉഴുന്നവൻ—ഉടമസ്ഥൻ—അടിക്കുന്നതും വാലു പിടിച്ചു തിരിക്കുന്നതും കുത്തുന്നതും ഞാൻ അനുഭവിക്കുന്നു. പകൽ മുഴുവനും തലതാഴ്ത്തി നിലത്തു നോക്കി വയലു മുഴുവനും ഉഴുതു മറിക്കണം. അസ്തമിച്ചാൽ വല്ലതും ആഹരിക്കാൻ കിട്ടിയാൽ—എന്നാൽ ഭാഗ്യമായി—അതുകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെട്ട് സംതൃപ്തനായിരിക്കണം. ഇങ്ങിനെയുള്ള ഒരു ജീവിതം ചാടുന്നതും ഉള്ളിൽ ഉള്ള മനസ്സും ശക്തിയും ഉത്സാഹവും ഉണ്ടാക്കുന്നതല്ല.

സ്കൂൾക്കെട്ടിടം കാലപ്പഴക്കം ചെന്നതായിരുന്നു. അഗ്നിഭയം കൂടാതെ സൂക്ഷിക്കുന്നതിനും മറ്റും അദ്ധ്യാപകന്മാരിൽ ഒരാൾ സ്ഥിരമായി സ്കൂളിൽ താമസിക്കണമെന്നായിരുന്നു നിയമം. ഞാൻ ബ്രഹ്മചാരിയായിരുന്നതുകൊണ്ട് ആ ചുമതല എന്റെ തലയിൽ വെച്ചുകെട്ടി. സ്കൂൾ നടത്തിയിരുന്ന കെട്ടിടത്തിന്റെ സമീപത്തു തന്നെയുള്ള ഓലമേഞ്ഞ ഒരു ചെറിയ ഗൃഹത്തിലായിരുന്നു ഞാൻ താമസിച്ചിരുന്നത്. പട്ടണത്തിലെ ജനബാഹുല്യമുള്ള പ്രദേശത്തുനിന്നു കുറെ ദൂരെ ആയിരുന്നു സ്കൂൾ. അതു ഒരു വലിയ തടാകത്തിന്റെ കരക്കായിരുന്നു. അതിനു ചുറ്റും തെങ്ങ്, കവുങ്ങ് മുതലായ വൃക്ഷങ്ങൾ നിബിഡമായി വളർന്നിരുന്നു. സ്കൂളിന്റെ അടുക്കൽ വളരെ പഴക്കമുള്ള രണ്ടു പേരാൽവൃക്ഷങ്ങൾ കൂട്ടിത്തൊട്ടു വളർന്നു തഴച്ചു പന്തലിച്ച് ആ ഭാഗമെല്ലാം നല്ല തണുപ്പും തണലും ഉള്ളതാക്കിത്തീർത്തു.

ഇതിനിടയ്ക്ക് ഒരു സംഗതി ഞാൻ പറവാൻ വിട്ടുപോയി. ഇതുവരെ അതിനെപ്പറ്റി പറയത്തക്ക ഗൌരവമുള്ള കാര്യമായി തോന്നിയിരുന്നതും ഇല്ല. സ്ഥലത്തെ ഒരു വക്കീലായിരുന്ന 'രാമലോചനൻ' താമസിച്ചിരുന്നതു ഞങ്ങളുടെ പാഠശാലയുടെ അടുത്തായിരുന്നു. എന്റെ കുട്ടിക്കാലത്തെ കളിത്തോഴിയായ 'സുരബാല' രാമലോചനന്റെ ഭാര്യയാണെന്നും, അവൾ അദ്ദേഹം ഒന്നിച്ച് അവിടെത്തന്നെ താമസിച്ചിരുന്നു എന്നും എനിക്കറിയാമായിരുന്നു.

ഞാൻ രാമലോചനന്റെ പരിചയം സമ്പാദിച്ചു. കുട്ടിക്കാലം മുതല്ക്കു തന്നെ ഞാനും സുരബാലയും തമ്മിൽ പരിചയമായിരുന്നു എന്ന സംഗതി അദ്ദേഹം ധരിച്ചിരുന്നുവോ എന്നെനിക്കറിവില്ല. ഞാനും അദ്ദേഹവും തമ്മിൽ കണ്ടുപരിച

ഷമായ ദിവസം തന്നെ ആ സംഗതി ഞാൻ അമ്മയോടു പറയുന്നതു് ഉചിതമായിരിക്കുമെന്നു് എനിക്കു തോന്നിയില്ല. സ്വതവേ എന്റെ ജീവിതത്തോടു് എന്തെങ്കിലും വിധത്തിൽ എന്തെങ്കിലും ബന്ധിക്കപ്പെട്ടവളായിരുന്ന എന്നുള്ള ശരിയായ ഒരു ഓർമ്മതന്നെ അമ്മയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ഒഴിവുള്ള ദിവസം രാവിലെ ഞാൻ ബാബു രാജഗോപാലനെ സന്ദർശിച്ചു. അന്നേരമായിരുന്നു ഞങ്ങളുടെ സംഭാഷണവിഷയമെന്നു് എനിക്കിപ്പോഴും തോന്നുന്നില്ല. ഒരു സമയം ഇന്നത്തെ ഇന്ത്യയുടെ വിദേശ്യസ്ഥിതിയെ കുറിച്ചായിരുന്നിരിക്കാം ഞങ്ങൾ സംസാരിച്ചതു്. ബാബുവിന്നു് ആ കാര്യത്തിൽ വലിയ മനോവേദനയോ പ്രാതികൂല്യമോ ഒന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും സിഗററ്റും വലിച്ചു പുകവിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴും ധാരാളം ഇടയ്ക്കു സംസാരിക്കുവാനും മാനസികമായ അസംതൃപ്തിയെ വാക്കുകളെ സാധിക്കുന്ന ശക്തിയോടുകൂടി പ്രദർശിപ്പിപ്പാനും അദ്ദേഹം വളരെ പാടിഞ്ഞതായ ഒരു വിഷയമായിരുന്നു. ഒന്നോ രണ്ടോ മണിക്കൂറുനേരം അപ്രകാരം ആ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനു ഒരു പ്രയാസവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

അങ്ങിനെ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴും ഞാൻ അടുത്തുള്ള ഒരു മുറിയിൽനിന്നു കൈവളകളുടെ കിലുക്കവും, വസ്ത്രത്തിന്റെ ഉലച്ചിലും, കാൽപ്പെരുമാറ്റവും കേട്ടു. ജാലകപ്പഴുതിൽകൂടി വളരെ ജിജ്ഞാസയോടുകൂടി കണ്ണുകൾ എന്നെ ഉററു നോക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കുമെന്നു എനിക്കു തോന്നി.

പെട്ടന്നു് എന്റെ മാനസികത്തിൽ എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു ചാഞ്ചല്യമുണ്ടായി. ആ ജാലപുഷ്പങ്ങളായ രണ്ടു നേത്രോല്പലങ്ങൾ— നിഷ്കളങ്കതയും വിശ്വാസത്തെയും സാധുതയെയും നിസ്സഹായതയെയും ബാല്യത്തിലെ സ്നേഹമഹിമയെയും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്ന ജീവനുള്ള രണ്ടു കണ്ണുകൾ— എപ്പോഴും ഇളകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇരുണ്ട കൃഷ്ണമണികൾ— വില്ലുപോലെ വളഞ്ഞും ഇടയ്ക്കിളകിയും വിലസുന്ന കറുത്ത പുരികക്കൊടികൾ— ശാന്തതയോടും സ്ഥിരതയോടും കൂടിയ കടാക്ഷവീക്ഷണങ്ങൾ— ഹാ! ഇപ്രകാരമുള്ള വിശിഷ്ടങ്ങളായ കവലയനേത്രങ്ങളെ ഞാൻ പഴയ കാലങ്ങൾ പുനർജ്ജനിപ്പിച്ചു എന്റെ മനസ്സുകൊണ്ടു പ്രത്യക്ഷത്തിൽ സ്വപ്നംകണ്ടു. ശക്തിയുള്ള ഇരിമ്പുചങ്ങലകളാൽ ചേർത്തു ബന്ധിക്കപ്പെട്ടപോലെ എന്റെ ഹൃദയത്തിന്നു് എന്തെന്നില്ലാത്ത വൈഷമ്യമുണ്ടായി. ഹൃദയം ദുസ്സഹമായ വേഗത്തോടുകൂടി അടിക്കുവാൻ തുടങ്ങി.

ഞാൻ എന്റെ ഭവനത്തിലേക്കു തിരിച്ചുപോന്നു. എങ്കിലും എന്റെ ഹൃദയവേദനയ്ക്കു കുറവുണ്ടായില്ല. എഴുതുമ്പോഴും വായിക്കുമ്പോഴും എന്നു വേണ്ട ഞാൻ എന്തു ജോലിയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുമ്പോഴും എന്റെ ഹൃദയത്തിലെ കനം എന്നെ കലശലായി പീഡിപ്പിച്ചു. എന്തുചെയ്തിട്ടും അതിനെ ദൂരീകരിക്കുന്നതിനു സാധിച്ചില്ല. എന്റെ ഹൃദയവള്ളികളിൽ തൂങ്ങിനില്ക്കുന്ന ദുസ്സഹമായ ഒരു ഭാരം അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും ഇളകി എന്നെ വേദനിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതായി എനിക്കു തോന്നി. സായാഹ്നത്തിൽ ഞാൻ ധൈര്യം അവലംബിച്ചു തന്നത്താൻ സമാധാനപ്പെ

വാൻ ശ്രമിച്ചു. 'എന്നെ പീഡിപ്പിക്കുന്നതെന്താണ്' എന്നു ഞാൻ ആലോചിച്ചു നോക്കി.

അപ്പോൾ എന്റെ മനസ്സിന്റെ അടിയിൽനിന്നു ഒരു ശബ്ദം പുറപ്പെട്ടു. 'നിന്റെ സ്വർണ്ണബാല ഇപ്പോൾ എവിടെയാണ്?' എന്നായിരുന്നു ആ ചോദ്യം. 'ഞാൻ ദുഷ്ടമനസ്സോടുകൂടി അവളെ ഉപേക്ഷിച്ചു. തീർച്ചയായിട്ടും അവൾ എനിക്കുവേണ്ടി എന്നും കാത്തിരിക്കുമെന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചിട്ടില്ല' എന്നുള്ള സമാധാനമാണ് എനിക്കു തോന്നിയത്.

എന്റെ മനസ്സിൽ പിന്നെയും എന്തോ ഒന്നു സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. 'അന്നു നിനക്കു അവളെ ചോദിച്ചാൽ അപ്പോൾ കിട്ടുമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇനി നീ എത്ര പരിശ്രമിച്ചാലും അവളെ ഒന്നു കാണുവാൻകൂടി നിനക്കു സാധ്യമല്ല. നീ ഓർമ്മിച്ചു കുട്ടിക്കാലത്തു കളിച്ചിരുന്ന ആ സ്വർണ്ണബാല നിന്റെ വളരെ അടുത്തു വരുന്നുണ്ടാകാം. അവളുടെ കൈവളകളുടെ കിലുക്കം നിനക്കു കേൾക്കുവാൻ സാധിക്കുമായിരിക്കാം. അവളുടെ കുന്തളഭാരത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന പരിമളത്താൽ സുഗന്ധപൂരമായിത്തീർന്ന വിശുദ്ധവായു നീ ശ്വസിക്കുമായിരിക്കാം. പക്ഷെ, നിനക്കു സ്വൈരക്കേടും ഉത്കണ്ഠയും ദുഃഖപൂർണ്ണമായ ഒരു ചിന്ത എപ്പോഴും ഉണ്ടായിരിക്കും.'

ഞാൻ പറഞ്ഞു: 'ശരിതന്നെ ദൈവമേ. ഇതിനു ഞാൻ എന്തുവേണം? സ്വർണ്ണബാല എന്റെ ആരാണ്?'

അതിനുള്ള മറുപടിയും എന്റെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടു. 'ഇന്നു സ്വർണ്ണബാല നിനക്കു ആരുമല്ല. എന്നാൽ അവൾ നിന്റെ ആരെല്ലാം ആകുമായിരുന്നേനെ!'

ഹാ! അതു ശരിയാണ്! അവൾ എന്റെ ആരെല്ലാം ആകുമായിരുന്നു. എല്ലാറ്റിലുംവെച്ചു എനിക്കു ഏറ്റവും ഇഷ്ടമുള്ളതും സമീപമുള്ളതും ലോകത്തെക്കാൾ എന്നോടു അധികം അടുത്തുചേർന്നതും ആയ വസ്തു! എന്റെ ജീവിതത്തിലെ സുഖദുഃഖങ്ങളുടെ സഹായകാരി! ഹാ! അവൾ എന്റെ ആരെല്ലാം ആകുമായിരുന്നു! ഇപ്പോഴോ! എത്രയോ അകന്നു; തീരെ പരിചയമില്ലാത്ത സ്ഥിതി. അവളുടെ മുഖദർശനം നിരോധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവളോടു സംസാരിക്കുന്നതു അപമര്യാദയായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. അവളെപ്പറ്റി ആലോചിക്കുന്നതു പാപമായിരിക്കുന്നു. എവിടെനിന്നോ ചാടിവീണ ആ 'രാമലോചനൻ' അവളുടെ ജീവിതപഥത്തിൽ കടന്നുകൂടി എന്തോ ചില വേദമന്ത്രങ്ങൾ ഉച്ചരിച്ചു 'സ്വർണ്ണബാല'യെ ഒരു ഓലവിശറികൊണ്ടു കാറ്റു മനുഷ്യരുടെ അധികാരത്തിൽനിന്നു അകറ്റി കൊണ്ടുപോയിരിക്കുന്നു.

ഞാൻ ഒരു പുതിയ രീതിശാസ്ത്രത്തെയോ സദാചാരനിബന്ധനയെയോ കുറിച്ചു പ്രസംഗിക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. സമുദായത്തെ ഉടച്ചുവാർക്കുവാനും ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. ഗൃഹജീവിതവ്യവസ്ഥകളെ പരിഷ്കരിക്കുവാനും ഞാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നില്ല. ഞാൻ എന്റെ മനോവികാരങ്ങളുടെ വാസ്തവമായ പ്രകൃതിവ്യത്യാസത്തെക്കുറിച്ചു മാത്രമേ പ്രസ്താവിക്കുന്നുള്ളൂ. അതു പലർക്കും അസംബന്ധമായി തോന്നുമായിരിക്കാം. ദൈവമേ, രാമലോചനന്റെ ഭവനത്തിൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യയായി നില

സിച്ചിരുന്ന സുഭദ്രാമയുടെ പേരിൽ എ
ന്നെക്കുറിച്ചിട്ടു ദുരാലോചനകൾ ഉണ്ടാ
യവകാശമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ എന്ന വിചാ
രം എന്തു ചെയ്തിട്ടും എന്റെ മനസ്സിൽനി
ന്നു പുറത്തു പോയില്ല. ആ വിചാരം അന്യാ
യം അസംബന്ധവും അനുചിതവും ആ
യിരുന്നു എന്നു ഞാൻ തന്നെ സമ്മതി
ക്കാം. പക്ഷേ, അതു സംശയം പ്രകൃതി
വിരുദ്ധമായ ഒരു വികാരം ആയിരുന്നില്ല.

അതിൽപ്പിന്നെ എനിക്കു ഒരു ജോ
ലി എടുക്കുന്നതിലും മുഴുവൻ മനസ്സുവെക്കു
വാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല. ഉച്ചക്കു എന്റെ
ക്ലാസ്സിലെ കുട്ടികൾ ഉറങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കു
മ്പോൾ, പുറത്തു പ്രകൃതി സൂര്യശോഭയിൽ
കുളിച്ചു മുങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, സമീപത്തു
ള്ള തോട്ടങ്ങളിൽനിന്നു വിവിധപുഷ്പഗ
ന്ധത്തെ ഉപഹരിച്ചുംകൊണ്ടു മന്ദമാരു
തൻ എന്റെ മുറിക്കകത്തു കടന്നു വീശി
ക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴും, ഹാ! ഞാൻ ഏതു
ഒരു പുരുഷനും 'ആഗ്രഹിച്ചു' എന്നതാണ്
ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു എനിക്കുതന്നെ നിശ്ച
യമില്ല. എങ്കിലും ഒരു കാര്യം നിശ്ചയമാ
ണ്. എന്റെ ആയുഷ്കാലം മുഴുവനും ഇ
ന്ത്യയുടെ ഭാവിയിലെ ആശാനിലങ്ങളാ
യ ആ ചെറുവിദ്യാർത്ഥികളുടെ വ്യാകരണ
തെറ്റുകൾ തിരുത്തിക്കൊണ്ടു കഴിച്ചുകൂട്ടു
ന്നതിനു ഞാൻ മേലാൽ ആഗ്രഹി
ച്ചില്ല.

സ്കൂൾ സമയത്തിനുശേഷം എനിക്കു
എന്റെ വലിയ ഗൃഹത്തിൽ തനിച്ചു ക
ഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതു വളരെ ദുസ്സഹമായിത്തീർന്നു.
എന്നിട്ടും വല്ല സ്നേഹിതന്മാരും എന്നെ
സന്ദർശിക്കുന്നത് എനിക്കു' അത്യന്തം സ
ങ്കടമായിരുന്നു. അസ്തമയസമയത്തു തോട്ട
ത്തിന്റെ വക്കത്തിരുന്നു തോട്ടത്തിലെ
മരങ്ങളുടെയും കവുങ്ങുകളുടെയും ഇട
യിൽക്കൂടി ഉയർന്നുകൊണ്ടിരുന്ന മന്ദപവന
ന്റെ അനുകമ്പയില്ലാത്ത ദീർഘനിശ്വാസ
ത്തെ കുറിച്ച് ആലോചിക്കുമ്പോൾ പല
ചിന്തകളും എന്റെ മനസ്സിൽ ഉദിക്കുവ
ാറുണ്ട്. മനുഷ്യസമുദായം, കെട്ടുപിണഞ്ഞു
കിടക്കുന്ന അബദ്ധങ്ങളെക്കൊണ്ടുണ്ടാക്കിട്ടു
ള്ള ഒരു വലപോലെയാണ്. ശരിയായ
കർത്തവ്യത്തെ തക്കസമയത്തു ചെയ്യാൻ
മാത്രം ബുദ്ധിയും ധൈര്യവും ദൈവം ഇ
ല്ല. കൃത്യനിർവ്വഹണത്തിനുള്ള സന്ദർ
ഭത്തെ ഗൌനിക്കാതെ വിട്ടുകളകയും പി
ന്നീട അസാദ്ധ്യങ്ങളായിരിന്ന ആഗ്രഹ
ങ്ങളെ കാംക്ഷിച്ചു ആലോചിച്ചു പശ്ചാത്തപി
ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതാണ് ലോകത്തിൽ
എവിടേയും നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്.

എനിക്കു 'സുഭദ്രാമ'യെ നിശ്ചയമാ
യും വിവാഹം ചെയ്തു ആയുഷ്കാലം മുഴു
വനും സുഖിക്കാമായിരുന്നു. അപ്പോഴേക്കും
എനിക്കു ഒരു രാജ്യതന്ത്രജ്ഞനാവണം, സ
മുദായനേതാവാവണം. ഒടുവിൽ എന്റെ
പരിശ്രമങ്ങളുടെ എല്ലാം ഫലം എന്തായി?
ഞാൻ ഒരു നാട്ടുപുറത്തെ ഗ്രാമപാഠശാല
യിലെ ഒരു അദ്ധ്യാപകനായിത്തീർന്നു.
സുഭദ്രാമയുടെ ഭർത്തൃസ്ഥാനം സ്വീകരി
ക്കുന്നതിനു പ്രത്യക്ഷനായിക്കാണും ഇ
പ്പോഴിരുന്ന വക്കീൽ 'രാമലോചനറാ
യി'—വിവാഹത്തിനു മുമ്പു സുഭദ്രാമയെ
മറ്റനേകം കന്യകകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒരു
കന്യകയായല്ലാതെ ഒട്ടും വേർതിരിച്ചറി
ഞ്ഞിരുന്ന രാമലോചനറായി—യാതൊ
രു പരിശ്രമവും കൂടാതെ അവളെ വിവാ
ഹംചെയ്തു. ഇതാ ഇപ്പോൾ സർക്കാർ വ

ക്കിലായി അനവധി പണം സമ്പാദിക്കുന്നു! അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭക്ഷണം അവൾ പാകം ചെയ്യുന്നു. വെപ്പു നന്നായില്ലെങ്കിൽ അദ്ദേഹം സുമനാലയെ ശകാരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു സന്തോഷം തോന്നുമ്പോൾ ഒരു വളയോ കാപ്പോ അവൾക്കു സമ്മാനിക്കുന്നു. തടിച്ചു മിനുത്ത അദ്ദേഹം കൗതുകമായി വസ്ത്രധാരണം ചെയ്യും. അദ്ദേഹത്തിനു ഒരുവിധത്തിലും ഒരസുഖമില്ല. അദ്ദേഹം കവിയും സന്ധ്യാസമയത്തു തടാകതീരത്തിരുന്നു വെളുത്ത നക്ഷത്രങ്ങളെ നോക്കി ദീർഘമായി നിശ്വസിക്കാറില്ല!

പുറത്തു എവിടെയോ ഒരു വലിയ കേസ്സ് ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു രാമലോചനൻ കുറെ ദിവസത്തേക്കു തങ്ങളുടെ പട്ടണം വിട്ടു ദൂരെ പോകേണ്ടിവന്നു. എന്റെ വസതിയിൽ ഞാൻ ഏകനായിരുന്നതുപോലെതന്നെ സുമനാല അന്ന് അവളുടെ ഭവനത്തിൽ ഏകാകിനിയായിരുന്നു.

അന്നു ഒരു തിങ്കളാഴ്ചയായിരുന്നു. എനിക്കു നല്ല ഓർമ്മയുണ്ട്. പ്രഭാതംമുതൽക്കുതന്നെ ആകാശമെല്ലാം കാർമേഘങ്ങളാൽ മൂടപ്പെട്ടിരുന്നു. പതുക്കെ ഇടിയോടുകൂടി മഴ ചാറുവാൻ തുടങ്ങി. അന്നത്തെ ദിവസം പഠിപ്പില്ലെന്നു തീർച്ചയാക്കി ഞങ്ങളുടെ ഹെഡ്മാസ്റ്റർ സ്കൂൾ കാലേ വിട്ടു. ആകാശത്തു പല സ്ഥലങ്ങളിലായി ഒട്ടേറെ തൂങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന കറുത്ത മേഘപടലങ്ങൾ എന്തോ ഒരു വലിയ അസാധാരണസംഭവത്തിനു വട്ടംകൂട്ടുന്നതുപോലെ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും വളരെ ധൃതിയിൽ പാഞ്ഞുതുടങ്ങി. പിറ്റേദിവസം ഉച്ചയോടുകൂടി കൊടുങ്കാറ്റോടുകൂടിയ ഘോരമാരി ആരംഭിച്ചു. രാത്രിയായപ്പോഴേക്കും കാറ്റിന്റെയും വെള്ളത്തിന്റെയും ശക്തി വർദ്ധിച്ചു. ആദ്യത്തിൽ കാറ്റു കിഴക്കുനിന്നായിരുന്നു. ക്രമേണ ഗതി തിരിഞ്ഞു തെക്കും തെക്കുപടിഞ്ഞാറും ആയിത്തീർന്നു.

ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു രാത്രിയിൽ സുഖമായി കിടന്നുറങ്ങുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു കേവലം നിഷ്ഫലമായിരുന്നു. ആ ഭയങ്കര രാത്രിയിൽ പ്രകൃതി കഠോരമായി കോപിച്ചിരുന്ന അവസരത്തിൽ 'സുമനാല' അവളുടെ ഗൃഹത്തിൽ ഏകാകിനിയായിരുന്നു എന്ന കഥ എനിക്കു ഓർമ്മവന്നു. അവൾ താമസിച്ചിരുന്ന ബംഗ്ലാവിനെക്കാൾ വളരെ അധികം ഉറപ്പിൽ പണിയിച്ചിട്ടുള്ളതായിരുന്നു ഞങ്ങളുടെ സ്വന്തം കെട്ടിടം. ഞാൻ രാത്രികാലങ്ങളിൽ തടാകതീരത്തു തനിച്ചിരുന്നു സമയംപോക്കുവാനും മനോരാജ്യസഞ്ചാരിയായി കഴിച്ചിരുന്നപ്പോൾ 'സുമനാല'യെ സ്വന്തംകെട്ടിടത്തിലേക്കു ക്ഷണിച്ചു വരുത്തിയാലോ എന്നു പലപ്പോഴും ആലോചിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, എനിക്ക് അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതിനു ഒരിക്കലും ധൈര്യമുണ്ടായില്ല.

നേരം രാത്രി പന്ത്രണ്ടുമണിയായി. സമുദ്രം എന്നപോലെ തടാകവും അസാധാരണമായ വിധത്തിൽ ഉയർന്നു. കരയെടുത്തു കടൽ ആക്രമിക്കുകയായിരുന്നു. ഞാൻ എന്റെ മുറി വിട്ടു പരിഭ്രമിച്ചു സുമനാലയുടെ വീട്ടിലേക്കു ഓടി. ഞങ്ങളുടെ തടാകത്തിന്റെ ഒരു ചിറവരമ്പു ഞാൻ ഓടിപ്പോകുന്ന വഴിയിൽ ആയിരുന്നു. ഞാൻ അതിന്മേൽ കയറുമ്പോഴേക്കും ജലപ്രവാഹം അടുത്തെത്തി. വെള്ളം എന്റെ മു

ട്ടോളം ഉയർന്നു. ഞാൻ ചിറയുടെ മുകളിൽ എത്തിയപ്പോഴും വെള്ളം ഒരു തിരയടിച്ചുകയറി. ചിറവരമ്പിന്റെ ഏറ്റവും ഉന്നതമായ ഭാഗം മൈതാനത്തിന്റെ സമനിരപ്പിൽനിന്നും പതിനേഴടിയിൽ അധികം ഉയർന്നതായിരുന്നു.

ഞാൻ ചിറക്കെട്ടിന്മേൽ കയറിയതോടുകൂടി മറുഭാഗത്തുനിന്നു വേറൊരാൾ നിറവിക്ഷോഭത്തോട് ആ സ്ഥലത്തെത്തിച്ചേർന്നു. അവളും അതായിരുന്നു എന്ന് എന്റെ ശരീരത്തിലെ രോമ ഞരമ്പുകളും കൂടി തൽക്ഷണം തന്നെ മനസ്സിലാക്കി. ആ ജ്ഞാനത്താൽ എന്റെ ആത്മാവു അസാധാരണമായ ഒരു ഉണർച്ചയെ കൈക്കൊണ്ടു; ദേഹമാസകലം ഒന്നു വിറച്ചു. ഞാൻ ആരാണെന്ന് അവളും നിശ്ചയമായും ധരിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം. മൂന്നു വാരയിൽ അധികം വിസ്താരമില്ലാത്ത ഒരു സ്ഥലത്തിന്മേൽ ഞങ്ങളും ഒറ്റപ്പെട്ടു തനിച്ചു നിന്നു. പരിസരപ്രദേശങ്ങളെല്ലാം പ്രവാഹത്തിൽ മഗ്നമായിത്തീർന്നു.

അത് ഒരു ഭയങ്കരമായ വെള്ളപ്പൊക്കമായിരുന്നു. വലിയ അത്യാപത്തായിരുന്നു. ആകാശത്തു തിളങ്ങിയിരുന്ന നക്ഷത്രദീപങ്ങളെല്ലാം കെട്ടുപോയി. ഭൂമിയിലുണ്ടായിരുന്ന വിളക്കുകളെല്ലാം കത്തി അണഞ്ഞുപോയി. അന്ന്, അപ്പോഴും ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ സംഭാഷണം നടത്തിയിരുന്നു എങ്കിൽ അതുകൊണ്ടു യാതൊരു ദോഷവും വരുവാനുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഒരു വാക്കെങ്കിലും ഉരിയാടുന്നതിനു ഞങ്ങൾക്കു രണ്ടാൾക്കും ധൈര്യമുണ്ടായില്ല. അന്യോന്യമുള്ള സ്വപ്നസ്ഥിതിയെക്കുറിച്ചും കൂടി ഒരു സാധാരണ അന്വേഷണമെങ്കിലും ഞങ്ങൾ രണ്ടാളും ചെയ്തില്ല. ഞങ്ങൾ അന്ധകാരത്തിലേക്കു നോക്കിക്കൊണ്ടു നിശ്ശബ്ദരായി നിന്നു. ഞങ്ങളുടെ പാദങ്ങൾക്കു സമീപം — കാലടികളിൽ തന്നെ — മരണമാകുന്ന ജലപ്രവാഹം ഇരമ്പം കൂട്ടിയും ഭയങ്കരമായി ഇരമ്പിയും അടിച്ചുകയറിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

'ഇന്ന' സ്വരബോധലോകത്തെ മുഴുവനും അഗണ്യമാക്കിവിട്ടുംകൊണ്ട് 'എന്റെ' അടുക്കലേക്കു വന്നു. ഇന്ന് അവളുടെ 'ഞാന'ല്ലാതെ ആരുമില്ല. ബുദ്ധിഗോചരമല്ലാത്ത ഞങ്ങളുടെ ആ കുട്ടിക്കാലത്ത് ഈ സ്വരബോധ ഇന്നതെന്നു വിവരിക്കുവാൻ വയ്യാത്തതായ ഏതോ ഇരുട്ടായ ഒരു അജ്ഞാതസ്ഥാനത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ട് — മറ്റേതോ ഒരു ലോകത്തിൽ ഒരു ജന്മം കഴിച്ചു — പ്രശാന്തതരണിയായി ജീവിതസമൃദ്ധിയുള്ള ഈ ഭൂമിയിൽ എത്തി, എന്റെ സമീപത്തു ചേർന്നിന്നു. ഇന്നു വളരെ കാലങ്ങൾക്കു ശേഷം, അവളും ആ മനോഹരവും ജനങ്ങൾ നിറഞ്ഞ പാർപ്പിടവും ആയ ഭൂമിയെ വിട്ട് അത്യന്തം ഭയാനകവും, ശൂന്യവും, പ്രശാന്തവും, ഗംഭീരവും ആയ പ്രകൃതിയുടെ മൃത്യുസാഗരത്തിലെ ക്രൂരങ്ങളായ തിരകൾ കാലടികളിൽ അടിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ വീണ്ടും എന്റെ അടുത്തു വന്നുചേർന്നിരിക്കുന്നു! ദൈവശക്തി, — വാസനാബലം — മുഗ്ദ്ധമായ ആ പൂമൊട്ടിനെ എന്റെ മുമ്പാകെ വലിച്ചെറിഞ്ഞു. മരണമാകുന്ന പ്രവാഹം ആ മനോഹരകുസുമത്തെത്തന്നെ, പൂർണ്ണമായി വികസിച്ച കാന്തികളെ ആകർഷിക്കുന്ന ആ യൗവനപുഷ്പത്തെ, തിരയടിച്ചു മറ്റാർക്കുമല്ലാതെ എനിക്കുതന്നെയായി, എന്റെ

അടുക്കെ എത്തിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു തിരക്കൂടി യടിച്ചാൽ ഭൂമിയുടെ ഈ അവസാനമുനമ്പിൽനിന്നു ഞങ്ങൾ തട്ടിച്ചുനീക്കപ്പെട്ടും. ഞങ്ങളെ അന്യോന്യം വേർതിരിച്ചിരുന്നിരിക്കുന്ന പുൽക്കൊടികളെ വിട്ടു ഞങ്ങൾ ശൂന്യയിൽ ഒന്നിച്ചു ചേരും. ഞങ്ങൾ ഒന്നായിത്തീരും.

ഹാ! ആ അവസാനത്തെ തിര ഒരിക്കലും വരാതിരിക്കട്ടെ. സുശീലാ വളരെക്കാലം ഭാഗ്യത്തോടും, ആയുരാരോഗ്യസമ്പത്സമൃദ്ധിയോടും, സന്താനവല്ലിയോടും കൂടി ജീവിതസുഖം അനുഭവിക്കമാറാകട്ടെ! ഈ ഏകരാത്രിയിൽ നാശരഹിതമായ പ്രകൃതിയുടെ നിശ്ശബ്ദതയുടെ മദ്ധ്യത്തിൽവെച്ചു ഞാൻ അന്തമില്ലാത്ത പരമമായ പാവനസൌഭാഗ്യത്തെ അനുഭവിച്ചിരിക്കുന്നു! ഞാൻ സംതൃപ്തിയുടെ മധുരം കണ്ടിരിക്കുന്നു! എന്റെ കൃതാർത്ഥത അതിന്റെ പരമകാഷ്ഠയെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു!

ആ രാവു മങ്ങമങ്ങാ കഴിഞ്ഞു. കോട്ടകാറ്റു ശമിച്ചു. വെള്ളപ്പൊക്കം താണു. ഒരു വാക്കെങ്കിലും ഉരിയാടാതെ സുശീല അവളുടെ സ്വഗൃഹത്തിലേക്കു തിരിച്ചു പോയി. ഒരു ശബ്ദംപോലും ഉച്ചരിക്കാതെ ഞാനും എന്റെ താമസസ്ഥലത്തു മടങ്ങിയെത്തി.

ഞാൻ ആലോചനാനിമഗ്നനായി. വാസ്തവമാണു; ഞാൻ 'നായകനോ', ഒര ഡിക്ടേറ്ററോ, രാജ്യതന്ത്രജ്ഞനോ ഒന്നുമായിരുന്നില്ല. ദാരിദ്ര്യമുള്ള ഒരു ചെറിയ പാഠശാലയിലെ ഒന്നാമത്തെ അദ്ധ്യാപകൻ മാത്രമാണു ഞാൻ. എന്റെ ആദ്യത്തെ ഉദ്ദേശങ്ങളും, അഭിലാഷങ്ങളും സാധിച്ചിട്ടില്ലായിരിക്കാം. എന്നാൽ എന്നെന്നേക്കുമായി നിലനില്ക്കുന്ന ആ ഒരു രാത്രി, കുറച്ചു സമയത്തേക്കു മാത്രമാണെങ്കിലും, എന്റെ ജീവിതസരണിയെ മുഴുവനും ഏറ്റവുമുൽകൃഷ്ടമായ വിധത്തിൽ പ്രകാശിതമാക്കിത്തീർത്തു.

ആ ഒരു രാത്രി എന്റെ ജീവിതകാലത്തിലെ എല്ലാ രാത്രികളേക്കാളും, പകലുകളേക്കാളും ഇരട്ടി മാഹാത്മ്യമുള്ളതാകുന്നു. എന്റെ എളിയ ജീവിതത്തിന്റെ ശ്രേഷ്ഠതയുടെ പരമകാഷ്ഠയും, എന്റെ കൃതാർത്ഥതയുടെ അങ്കിതം ആ ഒരു രാത്രിയാകുന്നു. ആ രാത്രി സർവ്വോൽക്കർഷേണ വർത്തിക്കട്ടെ.

പുത്തേഴത്തു രാമമേനോൻ
ബി. എ., ബി. എൽ.

പൂയിക്കുണിയുടെ
ചികിത്സാക്രമം.

അലോപ്പതി, ഹോമിയോപ്പതി, ഹൈഡ്രോപ്പതി മുതലായ പാശ്ചാത്യവൈദ്യശാസ്ത്രങ്ങളിലും ആയുർവ്വേദം, ചിന്താമണി, യൂനാനി മുതലായ പൌരസ്ത്യചികിത്സാശാസ്ത്രങ്ങളിലും ഭിന്നപ്രതിപത്തിമായ മാര തത്വങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ചും പരിശ്രമങ്ങൾ നടത്തിയും വരുന്ന ഇക്കാലത്തു, 'ലോകത്തിൽ ഒന്നിലധികം സ്വഭാവക്കേടില്ല,' 'എല്ലാ സ്വഭാക്കേടുകൾക്കും ഒരു മരുന്നു മതി', 'മരുന്നുകൾ കൂടാതെ സ്വഭാക്ക

ട്കളോ തിരെ ഭേദപ്പെടുത്താം' എന്നും മറ്റും ഒരാൾ സധൈര്യം പ്രസംഗിക്കുന്നതായാൽ ആയാൾ ഒരു ഭ്രാന്തനോ മറ്റോ ആണെന്ന് ആരും സംശയിക്കും. ഇരുപത്തഞ്ചു കൊല്ലത്തെ നിരന്തരപരിശ്രമത്തിന്റെ ഫലമായി മേൽകാണിച്ച പ്രകാരം ല്വയിക്കൂനി (Luis Kühne) എന്ന മഹാൻ ആദ്യമായി പ്രസംഗിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം ശരിയായ ഒരു ഭ്രാന്തനാണെന്ന പലരും തീച്ചപ്പെടുത്തി. എന്നാൽ ആ കാലത്ത് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞത് എത്രയോ സാരഗർഭമായ തത്വമാണെന്നായിന്ന് ഇപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചികിത്സാക്രമം ആചരിച്ചുവരുന്ന അനേകായിരം യോഗ്യന്മാർ സാക്ഷികളാണ്.

ഈ മഹാൻ വൈദ്യശാസ്ത്രം പഠിച്ചു നൈപുണ്യം നേടിയ ഒരാളല്ല. ലോകത്തിൽ പലമാതിരിയായി കണ്ടുവരുന്ന വൈദ്യശാസ്ത്രങ്ങളെയെല്ലാം ഇദ്ദേഹത്തിന്ന പുച്ഛമാണ്. വളരെ ചെറുപ്പം മുതല്ക്കു തന്നെ ഇദ്ദേഹം പ്രകൃതിയുടെ പല വിശേഷങ്ങളും കണ്ട് ആനന്ദിച്ചിരുന്നു. തനിക്ക 20 വയസ്സു പ്രായമായപ്പോൾ ദേഹത്തിന് അതിയായ ക്ഷീണം തുടങ്ങുകയും, ശ്വാസകോശത്തിലും ശിരസ്സിലും കഠിനമായ വേദനകൾ ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തു. യോഗ്യന്മാരായ അനവധി ഡാക്ടർമാരെ കാണിച്ചിട്ടും യാതൊരു ഫലവുമുണ്ടായില്ല. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവു ശസ്ത്രക്രിയയാൽ മരിച്ചതുകൊണ്ടും, മാതാവ് അവരുടെ അപ്പോഴത്തെ ശോചനീയസ്ഥിതിക്കു മുഴുവനും (അവർ വളരെ കാലമായി ഒരു രോഗിണിയായിരുന്നു) കാരണം ഡാക്ടർമാരാണെന്ന തന്റെ കുട്ടിക്കളെ പറഞ്ഞു ധരിപ്പിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടും, ഇവയ്ക്കു പുറമെ തന്റെ സുഖക്കേട് എത്ര മരുന്നുകൾ സേവിച്ചിട്ടും ഭേദമായിക്കാണാത്തതുകൊണ്ടും അദ്ദേഹത്തിന് ഇംഗ്ലീഷ് വൈദ്യശാസ്ത്രത്തോട് അത്യന്തം വെറുപ്പു ജനിച്ചു.

ഈ കാലത്താണ് 'മെൽട്സർ' (Meltzer) എന്ന മഹാൻ തന്റെ വക 'പ്രകൃതിചികിത്സാക്രമം' (Nature cure) എന്നതിനെപ്പറ്റി പ്രസംഗിച്ചിരുന്നത്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂട്ടുകാരോടു തന്റെ സുഖക്കേടിന്ന വല്ല നിവൃത്തിയും പറഞ്ഞു കൊടുക്കാമോ എന്നു കൂനി അപേക്ഷിച്ചതിൽ അവരിൽ ഒരു വിദ്വാൻ ഒരു ഉപായം പറഞ്ഞുകൊടുത്തു. അതുപ്രകാരം ചെയ്തപ്പോൾ അപ്രതീക്ഷിതമായ ആശ്വാസം കുറച്ചു കാലത്തേക്കു കിട്ടി. അന്നു മുതൽ മെൽട്സർ കൂട്ടുകാരുടെ സംഘത്തിൽ ഒരാളായി ചേരുകയും അവരുടെ പുതിയ ചികിത്സാക്രമത്തെ വേണ്ടുവണ്ണം മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്തു. ആ കാലത്തു തന്റെ സഹോദരന്മാർ കഠിനമായ ഒരു രോഗം പിടിപെടുകയും എല്ലാ ഡാക്ടർമാരും കൈവെടിഞ്ഞ ശേഷം 'പ്രകൃതിവൈദ്യന്മാരി'ൽ വിശ്രുതനായ 'തിയഡോർ ഹാൻ' (Theodor Hahn)-എന്നാളുടെ ചികിത്സയിൽ സുഖക്കേട് ആശ്വാസമാവുകയും ചെയ്തു. അന്നുമുതല്ക്കു ല്വയിക്കൂനിക്ക് ഈ വിധം ചികിത്സയിൽ അനല്പമായ വിശ്വാസം ജനിച്ചു. എങ്കിലും തന്റെ വ്യാധിക്ക് അതുകൊണ്ടു യാതൊരു ആശ്വാസവും വന്നില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല, ദിനംപ്രതി രോഗം വർദ്ധിച്ചുവരികയും ചെയ്തു. ശ്വാസകോശം തി

ളെ ക്ഷയിച്ചു വരികയും, വയററിൽ വ്രണങ്ങൾ നിറയുകയും, ശിരോവ്യാധി വൎദ്ധിച്ചു വന്നതുമൂലം നിദ്ര തീരെയില്ലാതെയാവുകയും, ക്ഷയരോഗചിഹ്നങ്ങൾ കാണ്മാൻതുടങ്ങുകയുംചെയ്തു. ഈകാലത്തു തന്റെ ഏകജോലി ജനസഞ്ചാരം തീരെയില്ലാത്ത വയലുകളിലും മററു സ്ഥലങ്ങളിലും ചുററിത്തിരിയുകയായിരുന്നു. ഇപ്രകാരം ഏകാന്തനായി ആലോചനതുടങ്ങിയ കാലത്താണ് ക്വൂണി തന്റെ ചികിത്സാക്രമത്തെപ്പററി ആലോചിച്ചു തീൎച്ചയാക്കിയത്. അതു ഇപ്രകാരം ചെയ്തുതുടങ്ങിയപ്പോൾ ക്ഷണേന ആശ്വാസം കാണുകയും, കാലക്രമംകൊണ്ടു തീരെ സുഖപ്പെടുകയും ചെയ്തു. തന്റെ ഈ അനുഭവങ്ങളെക്കുറിച്ചും, താൻ പുതുതായി പരീക്ഷിച്ചു ഫലം കണ്ട ചികിത്സാക്രമത്തെക്കുറിച്ചും സവിസ്തരമായി ജനങ്ങളോടു പറഞ്ഞറിയിക്കുന്നതിനു ഇദ്ദേഹം പല പ്രസംഗങ്ങളും നടത്തി. അന്നു അദ്ദേഹത്തെ ഭ്രാന്തൻ എന്നു പലരും തീൎച്ചപ്പെടുത്തി. 1883-ൽ തന്റെ സ്വന്തചിലവിന്മേൽ ഒരു ചികിത്സാശാല ഏൎപ്പെടുത്തി അതിൽ വന്നു കിടന്നിരുന്ന അനേകം പേരെ കഠിനവ്യാധികളിൽനിന്നു തീരെ രക്ഷിച്ചതിനു ശേഷമേ ഇദ്ദേഹത്തിനു തന്റെ കീൎത്തി ലോകത്തിൽ പരത്തുവാൻ സാധിച്ചുള്ളൂ. ഇപ്പോൾ ലൂയികൂണിയുടെ ചികിത്സാക്രമം ലോകമെങ്ങും ധാരാളമായി നടപ്പുണ്ട്. അതിനു പ്രചാരം ദിനംപ്രതി വൎദ്ധിച്ചു വരുന്നുമുണ്ട്.

കൂണിയുടെ ചികിത്സാക്രമം എത്രയോ എളുപ്പമായതാണ്. രോഗങ്ങളൊക്കെ പ്രകൃതിനിയമവിരോധമായ നിലകൊണ്ടു വരുന്നതാണ് അതിന്റെ ഏകതത്വം. തന്റെ ഏകാന്തവാസിയായ കാലത്തെ സഞ്ചാരങ്ങളിൽ താൻ കണ്ടതായ പലവിധം കാഴ്ചകളേയും അനുഭവം മനസ്സിലാക്കി അവയെ ഒന്നായി കൂട്ടിച്ചേൎത്തതാണ് കൂണിയുടെ ചികിത്സാക്രമം. അവയിൽ ചിലതുമാത്രം പറയാം. വനമൃഗങ്ങളിൽ അലഞ്ഞുനടന്നു പച്ചപ്പുല്ലും പച്ചവെള്ളവും മററും ഭക്ഷിച്ചു വരുന്ന ഒരു പശുവിനു വല്ല രോഗവും പിടിപെടുന്നുണ്ടോ? അതിന്റെ മലമൂത്രവിസൎജ്ജനത്തിനുശേഷം ആ പ്രദേശങ്ങളിൽ എന്തെങ്കിലും ദുൎഗ്ഗന്ധം കേൾക്കാറുണ്ടോ? അതിനു പ്രസവകാലത്തു എന്തെങ്കിലും കഷ്ടപ്പാടുകളുണ്ടോ? സ്വഭാവബുദ്ധി (Instinct) മാത്രമുള്ള ഒരു മൃഗത്തിനു യാതൊരു രോഗവും പിടിപെടാതെ ഇത്ര സുഖമായി ജീവിതം കഴിച്ചുകൂട്ടുവാൻ സാധിക്കുമ്പോൾ, അതിലും എത്രയോ ബുദ്ധിയും വിവേകവും മററുമുള്ള മനുഷ്യൻ മാത്രം നിരന്തരം അനവധി വ്യാധികൾ പിടിപെട്ടു വലയുവാൻ എന്താണ കാരണം? ഈ ചോദ്യത്തിനു ലൂയികൂണി കണ്ട മറുപടി 'മനുഷ്യൻ പ്രകൃതിക്കു വിരുദ്ധമായി നടക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ്' എന്നായിരുന്നു. 'പരിഷ്കാരവൎദ്ധനയോടുകൂടി രോഗങ്ങളുടെ ആധിക്യവും ഏറെറയും വൎദ്ധിച്ചു വരുന്നുണ്ടെന്നു അദ്ദേഹം കണ്ടു. പരിഷ്കാരത്തിന്റെ പേരിൽ മനുഷ്യൻ ചെയ്യുന്നതെല്ലാം നാശമാണ്. അതിന്നു വളരെ പിടിത്തമില്ലെങ്കിലും ഒരാൾ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി മദ്യമാംസങ്ങൾ സൽക്കരിക്കുന്നതായാൽ അതു വേണ്ടെന്നു പറഞ്ഞു തള്ളുന്നതു ലോകമൎയ്യാദ (Etiquette)

ള്ള വിരോധമാണെന്നുവെച്ച് ഒരാൾ അവലംബിക്കുന്നപക്ഷം അത് അയാൾക്ക വിഷസമമാണ്. നയനം, ജിഹ്വ, നാസിക ഈ മൂന്നു ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കും ആഹ്ലാദകരമായി തോന്നാത്ത ഏതൊരു സാധനവും കഴിക്കുന്നതു ദേഹത്തിന്നു കേടാണ്. ഈ തത്വം ഗ്രഹിച്ചു നടക്കുന്ന ഒരുത്തൻ എത്രയും ഉപ്പുചേർത്ത ഉണക്കി കോഴിമുട്ട ദേഹത്തിന്നു ശക്തി കൊടുക്കുന്നതാണെന്നുവെച്ചു രാവിലെ എഴുന്നേറ്റു മുഖംപോലും കണ്ണുതുടച്ചു ഒരെണ്ണം കഴിക്കുന്നതു ദേഹത്തിന്നു ദോഷമല്ലാതെ ഒരിക്കലും ഗുണം ചെയ്യുന്നതല്ല. അതിനെ ചെയ്യുന്നതായാൽ സ്വഭാവകേട് എളുപ്പത്തിൽ പിടിപെടും. അതിന്നു കാരണം കോഴിമുട്ട ഒരു മനുഷ്യന്റെ പ്രകൃതിക്ക ചേർന്നതല്ലാത്തതു. അതിനെ ചേർന്നതാണെന്നു വരികിൽ അവർക്ക് അതു മുഖം കഴുകാതെതന്നെ കഴിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. വേറെ ഒരുദാഹരണം നോക്കുക: ഒരു മൃഗത്തിന്നു പ്രസവം വളരെ കഷ്ടപ്പാടുള്ളതല്ല. പ്രസവകാലംവരെ അതു ചുറ്റിത്തിരിഞ്ഞു നടക്കുകയും, പ്രസവത്തിന്നശേഷം യാതൊരു കേടും തട്ടാതെ പിറ്റേന്നും തന്റെ ജോലി നോക്കിത്തുടങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു. മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ പ്രസവം എത്ര ഭയങ്കരമായ ഒരു യുദ്ധമാണ്! കാലം കഴിയുന്തോറും സുഖപ്രസവം എത്രയോ അപൂർവ്വമായ ഒരു സംഗതിയായിട്ടാണ് കാണുന്നത്. ഇരട്ട പ്രസവിക്കുന്നതു സാധാരണ സംഭവമായി വരുന്നു. മൃഗങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഒരു ദേഹം രണ്ടു തലയും ഒരു ദേഹം മൂന്നു കൈ മുതലായവയുള്ള വികൃതസന്താനങ്ങൾ എത്ര ചുരുക്കമാണ് കണ്ടുവരുന്നത്! ഇതിന്നു കാരണവും മനുഷ്യന്റെ പ്രകൃതിവിരുദ്ധമായ നടവടികളാണ്. ഇവയിൽ കൂനി പ്രത്യേകമായി എടുത്തു പറയുന്നത് 'അകാലസംഗം' എന്ന ദോഷമാണ്. ഒരു മൃഗത്തിന്നു ഗർഭമുണ്ടായിരുന്നാൽപ്പിന്നെ അത് ഒരിക്കലും സംഗത്തിന്നു സമ്മതിക്കുന്നതല്ല. മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ ഈ തത്വം വളരെ പേർ മറന്നുപോകുന്നു. ഗർഭധാനം കഴിഞ്ഞ നിമിഷത്തിനുശേഷം സംഗമുണ്ടായാൽ അതു ഗർഭപാത്രത്തിലുള്ള ശിശുവിന്നു വളരെ ദോഷം ചെയ്യുന്നതാണ്. ഇത്തപ്രകാരമുള്ള അകാലസംഗമാണ് സ്ത്രീകളുടെ അകാലവാർദ്ധക്യത്തിന്നും അനവധി രോഗങ്ങൾക്കും കാരണം. ഇതുതന്നെയാണ് പ്രസവകാലത്തെ അനല്പസങ്കടങ്ങൾക്കും മറ്റും ഹേതു. ഇതിനെ ചെയ്യുന്നതു പ്രകൃതിക്കു തീരെ വിരുദ്ധമാണ്.

'പ്രകൃതിനിയമങ്ങൾക്ക വിരോധമായി നടക്കുന്നതിന്റെ ഫലമാണ് രോഗം. എല്ലാതരം രോഗങ്ങൾക്കും ഈ ഏകകാരണം മാത്രമേയുള്ളൂ. ലോകത്തിൽ കണ്ടുവരുന്ന അസംഖ്യം രോഗങ്ങൾ എല്ലാം ഏകരോഗത്തിന്റെ ഭേദഗതികളാണ്' മേൽകാണിച്ചിരിക്കുന്ന തത്വങ്ങളാണ് ലൂയിക്കൂനിയുടെ ചികിത്സാക്രമത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. രോഗം എന്നുവെച്ചാൽ എന്താണ്? ഈ ചോദ്യത്തിന്നു കൂനിയുടെ മറുവടി 'പ്രകൃതിവിരോധമായി മനുഷ്യർ വല്ലതും പ്രവർത്തിച്ചാൽ തന്നിമിത്തം മനുഷ്യശരീരത്തിൽ 'പരപദാർത്ഥങ്ങൾ' (Foreign substances) വന്നു നിറയുന്നതാണ് രോഗം' എന്നാണ്. 'പരപദാർത്ഥങ്ങൾ' ദേഹത്തിൽ വന്നു ചേരുന്നതു രണ്ടു

വഴിയാണ്. 1. ശ്വാസകോശം, 2. വായ് ഇവയിൽ കൂടിയല്ലാതെ മനുഷ്യശരീരത്തിൽ ഏതെങ്കിലും പദാർത്ഥവും കടക്കുന്നതല്ല. (മുറികളിൽ കൂടി വിഷം ദേഹത്തിൽ വ്യാപിക്കുന്നതു സാധാരണയല്ലാത്തതുകൊണ്ട് അതിനെപ്പററി പ്രത്യേകം പറയുന്നില്ല.) മേല്പറഞ്ഞ രണ്ടു വഴികളിൽ കൂടി അന്യപദാർത്ഥങ്ങൾ ദേഹത്തിൽ കടക്കാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം പലവിധമായ തടസ്ഥങ്ങളും നമ്മുടെ ദേഹത്തിൽ തന്നെയുണ്ട്. എങ്കിലും നാം അവയെ ശരിയെ വിലവെക്കാതെയിരുന്നാൽ കാലക്രമേണ അവ തങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നതല്ല. ഇതിന് ഒരു സാധാരണ ഉദാഹരണം പറയുക. ചുരുട്ടുവലി ശീലമില്ലാത്ത ഒരുവന്ന് അനേകമാളുകൾ ഇരുന്നു ചുരുട്ടു വലിക്കുന്ന ഒരു മുറിക്കകത്തു കഴിച്ചുകൂട്ടുവാൻ എത്ര കഷ്ടപ്പെടേണ്ടിവരും? എങ്കിലും അവിടെത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നപക്ഷം കുറച്ചു ദിവസത്തിലകം അവന്നു ചുരുട്ടിന്റെ പുക കൊണ്ടു യാതൊരുപദ്രവവുമില്ലാതെയാവുന്നതാണ്. ആദ്യത്തെ ദിവസം പുകയേല്ക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാവുന്ന ചുമ, ഇരുമൽ മുതലായത് ആ വിഷവായു അകത്തേക്കു കടക്കാതിരിക്കുവാൻ ശ്വാസകോശത്തിലെ തടസ്ഥങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന പ്രയത്നങ്ങളാണ്. അവയെ വകവെക്കാതെയിരുന്നാൽ കുറച്ചു ദിവസത്തിന്നു ശേഷം അവ ശരിയെ തടസ്ഥം ചെയ്യുന്നതല്ല. തന്നിമിത്തം വിഷപ്പുക അകത്തു കടന്നു ദോഷങ്ങൾ ചെയ്യുന്നു. ഇപ്രകാരമാണ് ശ്വാസകോശത്തിൽ കൂടി പലപദാർത്ഥങ്ങൾ ശരീരത്തിൽ കടന്നുകൂടുന്നത്. ഇതേ വിധത്തിൽ വായ് വഴിയായി വയററിലും അന്യപദാർത്ഥങ്ങൾ ചെന്നുചേരുന്നു. അമിതഭക്ഷണമാണ് ഇതിൽ മുഖ്യമായി പറയേണ്ടത്. മനുഷ്യൻ തനിക്കാവശ്യമില്ലാതെ വല്ലതും ഭക്ഷിക്കുന്നതായാൽ അതു രോഗകാരണമാകുന്നു. 500 റാത്തൽ ഭാരം വഹിപ്പാൻ സാധിക്കുന്ന ഒരു കുതിരയെക്കൊണ്ടു 800 റാത്തൽ വഹിപ്പിച്ചാൽ കുറച്ചു ദിവസത്തിനകം അതിന്റെ ശരീരം ക്ഷയിക്കുകയും ക്രമേണ അതിന്നു 500 റാത്തൽകൂടി വഹിപ്പാൻ സാധിക്കാതെയാകുകയും ചെയ്യും. ഇതുപ്രകാരം തന്നെ ആവശ്യത്തിലധികം ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നതായാൽ കുറച്ചു കാലത്തിനകം നമ്മുടെ ദഹനശക്തി കുറഞ്ഞുവരികയും ഒടുവിൽ ഉദരരോഗം പിടിപെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതിന്നു ശേഷം അകത്തു ചെല്ലുന്ന എല്ലാ പദാർത്ഥങ്ങളും വിഷത്തിന്നു സമമാണ്. അവയുടെ സാരാംശം ദേഹത്തിൽ വ്യാപിക്കുന്നതിന്നു പകരം അവ ദേഹത്തിൽ അവിടവിടെ ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ കെട്ടിനില്ക്കുകയും അവയിൽനിന്നു രോഗബീജങ്ങൾ ദേഹമാസകലം പരന്നുപിടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങിനെ ശ്വാസകോശം വഴിയായും വായ് വഴിയായും ദേഹത്തിൽ കടന്നു കെട്ടിനില്ക്കുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളാണ് സകല രോഗങ്ങൾക്കും ഏക കാരണം. ഈ അഭിപ്രായം ശരിയായിട്ടുള്ളതാകുന്നു എന്നതിന്നു ചില ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ പറയാം. വയററിൽ അതിയായ വേദനയും മററും ഉണ്ടായാൽ സാധാരണയായി ചെയ്യുന്നതു വയറിളക്കുകയാണ്. ഈ പ്രവൃത്തികൊണ്ടു കെട്ടിനില്ക്കുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളെല്ലാം പുറമെ പോവുകയും അതുനിമിത്തം തീരെ സുഖപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു.

ചില സ്വഭാവക്കേടുകൾക്കു മാറ്റി വലിയ ആശ്വാസം കൊടുക്കുന്നു. ഛർദ്ദിക്കുമ്പോൾ വയറ്റിൽ കെട്ടിനില്ക്കുന്ന ദോഷപദാർത്ഥങ്ങൾ മുഴുവൻ വെളിയിൽ പോകുന്നു. അതുകൊണ്ടു വലിയ ആശ്വാസം വരുന്നതാകുന്നു. സകല സ്വഭാവക്കേടുകൾക്കും മുമ്പിൽ പനി വരുന്നതും ഈ അഭിപ്രായത്തോടു ചേർന്ന ഒരു സംഗതിയാണ്. ദേഹത്തിൽ കെട്ടി നില്ക്കുന്ന ദോഷപദാർത്ഥങ്ങൾ പുളിച്ചു തങ്ങുമ്പോൾ (Ferment) അവയിൽനിന്നു വലിയ ചൂടു പുറപ്പെടുകയും ആ ചൂടു ദേഹം മുഴുവനും വ്യാപിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോഴാണ് പനി വരുന്നത്. സകല വ്യാധികൾക്കും മുമ്പിൽ പനി വരുന്നതുകൊണ്ടു, അവയ്ക്കെല്ലാം കാരണം ഈ പദാർത്ഥങ്ങളാണെന്നു ഊഹിക്കാവുന്നതാണ്.

മനുഷ്യശരീരയന്ത്രത്തിൽ തന്നെ ഈ വക പദാർത്ഥങ്ങളെ പുറത്തു കളയുവാൻ പലവിധമായ സൂത്രങ്ങളും ഉണ്ടു. ഇവയിൽ മുഖ്യമായവ വിയർപ്പ്, മലം, മൂത്രം, ശ്വാസം ഇവയാകുന്നു. ദേഹത്തിലുള്ള ദുഷ്ടു വളരെ അധികമായാലും നാം പുറത്തേക്കു ശ്വാസിക്കുമ്പോൾ നാലുപാടുമുള്ള വായുവോടു ചേരുന്നു. ബാക്കിയുള്ളതു മേൽക്കാണിച്ച മൂന്നുവിധത്തിൽ പുറമെ പോകുന്നു. രക്തത്തിൽ കടന്നിട്ടുള്ള ദുഷ്ടു വിയർപ്പുവഴിയായാണ് പുറത്തേക്കു പോകുന്നത്. മനുഷ്യനു നല്ലവണ്ണം വിയർക്കുന്നതു ദേഹസുഖത്തിന്റെ ഒരു ലക്ഷണമാണ്. രോമകൂപങ്ങളിൽകൂടെ വിയർപ്പു പുറമെ വരുന്നതുകൊണ്ടു ആ സുഷിരങ്ങൾ എല്ലായ്പോഴും വൃത്തിയായും യാതൊരു തടസ്ഥവുമില്ലാതെയും വെക്കണം. ഈ ആവശ്യത്തിനാണ് മനുഷ്യൻ ദിനംപ്രതി കുളിക്കണമെങ്കിലും സ്നാനംചെയ്യണമെന്നു വൈദ്യന്മാർ നിഷ്കർഷിക്കുന്നത്. രോമസുഷിരങ്ങൾ അടഞ്ഞുനിന്നാൽ വിയർപ്പിനു പുറമെ വരുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതാവുകയും അതുകാരണം ദേഹത്തിലെ കെടുനീരുകൾ രക്തത്തിൽ വ്യാപിക്കുകയും കഠോരവ്യാധികളും ചിലപ്പോൾ പൊടുന്നനെയുള്ള മരണവും വരികയും ചെയ്യുന്നതാണ്. ഇറ്റലിരാജ്യത്ത് ഒരു ഉത്സവാഘോഷദിവസം 18 വയസ്സു പ്രായമുള്ള ഒരു യുവാവ് ഒരു ദേവന്റെ വേഷം കെട്ടിയത്രെ. വേഷപ്പകിട്ടിനുവേണ്ടി ദേഹമാസകലം വാർണ്ണീഷും, ചില ചായങ്ങളും തേച്ചു. ഉത്സവം കഴിഞ്ഞ ഉടനെ ആ സാധു പെട്ടെന്നു മരിച്ചുപോയി. ദൈവകോപമാണെന്നു ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടുവെങ്കിലും, ഡാക്ടർമാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടതു വിയർപ്പു പുറത്തേക്കു വരുവാൻ സാധിക്കാഞ്ഞതുകൊണ്ടാണ് മരണം വന്നത് എന്നായിരുന്നു. ഇതിലധികം നല്ല ഒരു ഉദാഹരണം ആവശ്യമില്ലല്ലോ. ഇതുപ്രകാരം തന്നെ മലമൂത്രവിസർജ്ജനം സമയത്തിനു ചെയ്യാതെയിരുന്നാലും അപായം വരും. മലത്തിൽനിന്നു രക്തത്തിലേക്കു ഒരു ജാതി വിഷം കയറുകയും (Faecal absorption) അതു ദേഹത്തിൽ വ്യാപിച്ചാൽ തലവേദന മുതലായി ചില ചിഹ്നങ്ങൾ ആദ്യം കാണുകയും ഒടുവിൽ അതു വലിയ രോഗമായി അവസാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മൂത്രം കെട്ടിനിന്നാൽ മൂത്രകൃച്ഛ്രം എന്ന ഒരു കഠിനരോഗം തീർച്ചയായും വരും.

പ്രകൃതിയുടെ ചികിത്സ മേല്പറഞ്ഞപ്രകാരം പദാർത്ഥങ്ങളെ പുറമെ

കളയുവാൻ മാത്രമാണ്. ദേഹത്തിൽ കെട്ടിനില്ക്കുന്ന ഈ വക അന്യപദാൎത്ഥങ്ങൾ മുഴുവൻ വെളിയിൽ പോകാത്തപക്ഷം സുഖക്കേടു മാറുന്നതല്ല. മരുന്നുകൾകൊണ്ടു തല്ക്കാലശാന്തി മാത്രമേ ഉണ്ടാവുകയുള്ളൂ. വൃത്തിയായി കിടക്കുന്ന മുറിയുടെ ഒരു മൂലക്കു ചീയുവാൻതുടങ്ങിയ ഒരു കഷണം മാംസമുണ്ടെന്നു വെക്കുക. കുറച്ചുദിവസം കഴിയുമ്പോൾ അതിൽനിന്നു ചെറിയ പുഴുക്കൾ പുറപ്പെട്ടു മുറിയിലെല്ലാം പരക്കുന്നു. ആ മുറിയിൽ മുഴുവനും കാർബോളിക് ഓയിൽ (Carbolic oil) തളിച്ചാൽ പുഴുക്കൾ എല്ലാം ചത്തുപോകും. എങ്കിലും കുറച്ചുദിവസവുംകൂടി കഴിഞ്ഞാൽ രണ്ടാമതും ആ മാംസക്കഷണത്തിൽനിന്നു പുഴുക്കൾ പുറപ്പെടും. ആ കഷണം അവിടെനിന്നു എടുത്തുകളഞ്ഞല്ലാതെ മുറി എത്ര തന്നെ തളിച്ചാലും വൃത്തിയാകുന്നതല്ല. ഇപ്രകാരം തന്നെ നമ്മുടെ ദേഹത്തിൽ ദുഷിച്ചുകിടക്കുന്ന പദാൎത്ഥങ്ങൾ മുഴുവനും പുറത്തുപോകാത്തപക്ഷം എത്ര മരുന്നു സേവിച്ചാലും അതുകളിൽനിന്നു ഉത്ഭവിക്കുന്നതായ രോഗങ്ങൾ ഭേദപ്പെടുന്നതല്ല.

കൂനിയുടെ ചികിത്സ മുഖ്യമായി മൂന്നു ജാതിസ്നാനങ്ങളാണ്. 1. കടിസ്നാനം (Hip-bath) 2. Sitz bath 3. ആവിസ്നാനം (Steam bath)- ഇവയിൽ മൂന്നാമതു പറഞ്ഞതു ദേഹം വിയൎപ്പിക്കുവാനാണ്. ഒന്നാമത്തേതു വെറും പച്ചവെള്ളംകൊണ്ട് അരക്കെട്ടും കടവയറും തണുപ്പിക്കുന്നതാണ്. സകലവ്യാധികളും ഉത്ഭവിക്കുന്നതു മനുഷ്യന്റെ കടവയറിൽ (അടിവയർ-Abdomen) നിന്നാണ് എന്നാണ് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം. അവിടെയാണത്രെ പരപദാൎത്ഥങ്ങൾ അധികവും കെട്ടിനില്ക്കാറുള്ളത്. രണ്ടാമതു പറഞ്ഞ സ്നാനം മൎമ്മസ്ഥലത്തെ പച്ചവെള്ളംകൊണ്ട് ഒരു പ്രത്യേകതരത്തിൽ തണുപ്പിക്കുന്നതാണ്. ഈ മൂന്നു ജാതി സ്നാനങ്ങളോടു കൂടി വ്യായാമവും മിതഭക്ഷണവും കൂടിയായാൽ എല്ലാ മഹാരോഗങ്ങളും തീരെ മാറുമെന്ന് അദ്ദേഹം ഖണ്ഡിച്ചുപറയുന്നുണ്ട്. തന്റെ അനുഭവത്തിൽ തന്നെ ക്ഷയം, മഹോദരം, ജ്വരം, വാതം, കല്ലടപ്പ് മുതലായ വ്യാധികൾ അദ്ദേഹം മാറ്റിയതായും പറയുന്നുണ്ട്. ശസ്ത്രക്രിയ കൂടാതെ യാതൊരു നിവൃത്തിയുമില്ലെന്നു ഡാക്ടർമാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ട പല രോഗങ്ങളും ഇദ്ദേഹം നിഷ്പ്രയാസം സുഖപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ട്.

458 ഭാഗമുള്ള ലൂയികൂനിയുടെ 'നവീനചികിത്സാശാസ്ത്രം' (New Science of Healing) എന്ന പുസ്തകം മുഴുവൻ വായിച്ച് അതിൽ പ്രധാനമായി തോന്നിയ ചില ഭാഗങ്ങൾ മാത്രമേ മേലെ കാണിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ചികിത്സാക്രമങ്ങളെപ്പറ്റി വിവരമായി അറിയുവാൻ താല്പൎയ്യമുള്ളവർ മേലെ പറഞ്ഞ പുസ്തകം വായിച്ചാൽ പലവിധമായ അറിവു സമ്പാദിപ്പാനിടയുണ്ട്. തങ്ങൾക്കു കിട്ടുന്ന ശമ്പളത്തിൽ നാലിലൊന്നു ഡാക്ടർമാൎക്കു മരുന്നുകാപ്പിലേക്കു കൊടുക്കുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും, കൊല്ലത്തിലുള്ള ആദായത്തിൽ മിക്കഭാഗവും എണ്ണ, കുഴമ്പ്, കഷായം, ഗുളിക മുതലായവയ്ക്കും വൈദ്യന്മാൎക്കും ചിലവാക്കുന്ന നാട്ടുപ്രമാണികളും കൂനിയുടെ പുസ്തകം ഒന്നു വായിച്ച് അതുപ്രകാരം പ്രവൎത്തിച്ചാൽ അവൎക്കു വലിയ അനുഭവമുണ്ടാവുന്നതാണ്.

എ. പി.

പുലയന്മാർ

(തുടർച്ച)

പണ്ടു അടിമനിരോധം കാരണമായിത്തീരുന്നതു വളരെ അപൂർവ്വമായിരുന്നു. പ്രായേണ എല്ലാ വിക്രയപത്രങ്ങളിലും 'നിങ്ങൾക്ക് അവനെ അല്ലെങ്കിൽ അവളെ വില്ക്കുകയോ കൊല്ലുകയോ ചെയ്യാം' എന്ന വാചകംകൂടി ചേർത്തുവന്നിരുന്നു. അടിമകൾ തങ്ങളുടെ തൊഴിലിനെപ്പറ്റിയടത്തോളമല്ലാതെ അതിൽ കവിഞ്ഞ യാതൊരു അഭിപ്രായമോ ആലോചനയോ ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ട് അവർ മുതലാളിമാരുടെ നേർക്ക് യാതൊരു അക്രമവും ചെയ്തിരുന്നില്ല; അവർ അവരുടെ മാന്യരായ സ്വഭാവത്തിനൊത്തവിധം അനുസരണമുള്ളവരായിരുന്നു. അച്ഛന്മാർ അടിമകളാകയാൽ അവരുടെ സന്താനങ്ങളും ജനനാൽതന്നെ അടിമകളായിത്തീരുന്നു. അതിനാൽ ഒരു മുതലാളിക്ക് അനാവധി അടിമകളുണ്ടാവാൻ പ്രയാസമില്ല. ഇവർ പരാധീനം വർദ്ധിച്ചവരായാൽ തങ്ങളുടെ കുട്ടികളെ പതിനാലോ പതിനഞ്ചോ ഉറുപ്പികക്കു വില്ക്കും. ഇതിലധികമായ വില കിട്ടിയെങ്കിൽ ജാസ്തിയുള്ളതു മുതലാളിക്കാകയാൽ അവർക്ക് കൂടുതൽ കിട്ടിയാലും ഇല്ലെങ്കിലും ശരിതന്നെ. ഒരു അടിമയുടെ സീമന്തപുത്രൻ മുതലാളിമാരുടെ സ്വത്താണ്. എന്നാൽ അയാൾക്ക് നാലു ഉറുപ്പിക കൊടുത്താൽ അവന്റെ മേലുള്ള അവകാശം അയാൾ ഒഴിഞ്ഞുവയ്ക്കാവുന്നതുമാണ്.

പുലയന്മാർ കൃഷിക്ക മാത്രമേ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നുള്ളു. അവകാശത്തിന് ആണിനു മൂന്നിടങ്ങഴിയും പെണ്ണിനു രണ്ടിടങ്ങഴിയും കുട്ടിക്ക് ഒരിടങ്ങഴിയും വീതം ധാന്യം ദിവസമ്പ്രതിയും കൊടുത്തിരുന്നു.

അടിമകളുടെ കൂലി

ഇതാണ് അവരുടെ കഴിച്ചിലിനുള്ള ആകെമുതൽ. ഇതു തന്നെയും ശരിയായി കൊടുത്തിരുന്നുമില്ല. വല്ല ദിവസവും വേല ചെയ്യാതിരുന്നാൽ ആ വകക്ക പകുതിയും, വിധേയതകൂടാതെ എന്തെങ്കിലും കാണിച്ചാൽ മുഴുവൻ തന്നെയും പിടിക്കും. കൊയ്ത്തുകാലം ഒരുമാതിരി സമൃദ്ധിയുള്ള സമയമാണ്. എങ്കിലും അതുകൊണ്ടും അവരുടെ ആഹാരമില്ലായ്മ പരിഹരിപ്പാൻ മതിയാകുന്നതല്ല. വസ്തുക്കൾ അന്യംവരുമ്പോൾ ഗവർമ്മെണ്ടിലേക്കു ചേരുന്നതോടുകൂടി ആ വക വസ്തുക്കളോടു ചേർന്ന അടിമകളും ഗവർമ്മെണ്ടിലേക്കു ചേരുക പതിവാകയാൽ ഗവർമ്മെണ്ടിൻകീഴിലും അനാവധി അടിമകളുണ്ടായിരുന്നു. ഇവരെ ഗവർമ്മെണ്ടുഭൂമികളിൽ പണിയെടുപ്പിച്ചോ പാട്ടത്തിനു കൊടുത്തോ ആണ് വന്നിരുന്നത്. പട്ടിണി കിടന്നു ചാവാൻ സംഗതിയാവാതിരിപ്പാൻ അവർക്ക് ചില സഹായങ്ങളും അനുവദിച്ചിരുന്നു. മുതലാളിമാർ അടിമകളെ സംരക്ഷിപ്പാൻ ബാദ്ധ്യതപ്പെട്ടവർ തന്നെ. അടിമകൾ നിവസിക്കുന്ന ഭൂമി മുതലാളിമാരുടേതായിരിക്കും. അപ്പോഴും ചിലപ്പോൾ മറ്റുള്ളവരുടേതും ആയിരിക്കും. മുതലാളിമാർക്ക് പണിയില്ലാത്ത സമയം അവർക്ക് വേറെ എവിടെയെങ്കിലും

പോയി വേലചെയ്തു കൂലി സമ്പാദിക്കുവാൻ വിരോധമില്ല. അവർ ആവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ ഹാജരായിരിക്കണമെന്നേയുള്ളു. അതിന്നുവിപരീതം ചെയ്താൽ ശിക്ഷയും കൊടുത്തിരുന്നു.

പൂർവ്വകാലത്തിൽ അടിമകളെ പല അവകാശങ്ങളിന്മേലാണ് [illegible] കൈവശം വെച്ചിരുന്നത്. അതിലൊന്നു മുഴുവൻ വില കൊടുത്തു വാങ്ങുന്ന ജന്മാവകാശം തന്നെ. ഒരു പുലയനും പുലച്ചിക്കും കൂടി 70 മുതൽ 100 വരെ ഉറുപ്പിക തീറുവില വെച്ചിരുന്നു. പണിയാൻ പ്രാപ്തിയുള്ള രണ്ടോ മൂന്നോ കുട്ടികളും കൂടി ഉണ്ടായിരുന്നാൽ ഒരു കുടുംബത്തിന്നു 140 മുതൽ 170 വരെയും വില വെച്ചിരുന്നു. പിന്നത്തെ കാണാവകാശം അല്ലെങ്കിൽ പണയാവകാശമാണ്. ഇതു ഉടമസ്ഥന്നുള്ള അവകാശം പോയിട്ടില്ലെന്നു വരുത്തുവാൻ കുറെ നെല്ലും സാധാരണയായി തീറുവിലയിൽ മൂന്നിൽ രണ്ടു ഭാഗം പണവും വാങ്ങിക്കൊടുക്കുന്നതാകുന്നു. അതിനാൽ ആവശ്യമാവുമ്പോൾ പണം പലിശ കൂടാതെ തിരിയെ കൊടുത്ത് അടിമകളെ തിരിച്ചെടുപ്പാൻ കൊടുക്കുന്നവന്നവകാശമുണ്ട്. പണയകാലത്ത് അടിമകളിൽ ആരെങ്കിലും മരിച്ചുപോവാനിടയായാൽ അവന്നു ശരിക്കു വിലയുള്ള ഒരുവനെ കൊടുക്കുവാൻ വാങ്ങിയവൻ ചുമതലക്കാരനാണ്. അയാൾ അടിമകളെ സംരക്ഷിക്കണം. അതിലേക്കു വേണ്ടതും തന്റെ പണയത്തിന്റെ പലിശയും അവരെക്കൊണ്ടു വേല ചെയ്യിച്ചു വസൂലാക്കുന്നു. മൂന്നാമത്തെ അവകാശം പാട്ടാവകാശമാകുന്നു. ഇത് അടിമകളെ ഉടമസ്ഥനിൽനിന്നു വാങ്ങി അവരെക്കൊണ്ടു വേല ചെയ്യിച്ച് ഉടമസ്ഥന്നു കൊല്ലംതോറും പാട്ടം കൊടുത്തുവരുന്നതാണ്. സാധാരണയായി ഒരു ആണിന്നുള്ള പാട്ടം കൊല്ലത്തിൽ രണ്ടുകാലുറുപ്പികയും പെണ്ണിന്ന് അതിൽ പകുതിയുമാകുന്നു.

ഒടുവിലത്തെ രണ്ട് അവകാശസംഗതികളിൽ ഈ സാധുക്കളെക്കൊണ്ടു പണിയെടുപ്പിക്കുവാനും അവരെ പോററി രക്ഷിക്കുവാനും ഉള്ള അത്യാവേല അധികമായി ചെയ്യിക്കുവാനും ഭക്ഷണം കമ്മിയായി കൊടുക്കുവാനും കാരണമാകകൊണ്ട് അവ രണ്ടും അസഹ്യങ്ങളായ അവകാശങ്ങളാണെന്നാണ് ബുക്കാനൻ (Buchanan) എന്ന സായ്വിന്റെ അഭിപ്രായം. വാസ്തവത്തിൽ അടിമകളെ നിർദ്ദയമായിട്ടാണ നോക്കിവന്നിരുന്നതെന്നും മതിയാംവണ്ണം ഭക്ഷണം കൊടുത്തു രക്ഷിച്ചിരുന്നില്ലെന്നും അവരുടെ വളർച്ചകുറഞ്ഞ ശരീരവും വൃത്തികെട്ട ആകൃതിയും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. ഒരു പാട്ട നിലം നടപ്പുള്ള ഒരു കൃഷിക്കാരന് ആണുങ്ങളും പെണ്ണുങ്ങളും കുട്ടികളും കൂടി 25 പേരുള്ള അഞ്ചാറു കുടുംബം അടിമകൾ മതിയാവുന്നതാണത്രെ.

അടിമത്തം നിയമമൂലമായി മലയാളത്തിൽ നിർത്തൽചെയ്തിട്ടു 60 കൊല്ലത്തിലധികമായി.

അടിമത്തം നിർത്തൽചെയ്തത്

അടിമവ്യാപാരം നിർത്തൽ ചെയ്തതിനെപ്പററി മിസ്ററർ ലോഗൻ 'മലബാർ മാന്വൽ' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:—* അടിമത്തവും അടിമവ്യാപാരവും ബ

* Logan's Manual of Malabar pp. 148 to 151.

ഷ്ഠാനപ്പെട്ട കമ്പനിഗവൎമ്മെണ്ടിന്റെ ശ്രദ്ധയ്ക്കു വിഷയീഭവിക്കയും 1792-ൽ ബ്രിട്ടീഷുരാജ്യത്തെന്നും തുടങ്ങിയ കെല്ലാം അടിമവ്യാപാരത്തെ വിരോധിച്ചു ഒരു വിളംബരം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയുമുണ്ടായി. അടിമയെ വില്ക്കുന്നവൻ കള്ളനായി ഗണിക്കപ്പെട്ടു. വില്ക്കുന്നവനെയും വാങ്ങുന്നവനെയും കഠിനമായി ശിക്ഷിക്കയും ചെയ്തു. അടിമകളെ കയററിക്കൊണ്ടുപോയിരുന്ന മീൻപിടുത്തക്കാരെയും കപ്പിത്താന്മാരെയും കഠിനമായി ദണ്ഡിക്കയും അവൎക്കു അടിമയൊന്നിനു 10 ക. വീതം പിഴ കല്പിക്കയും അവരെ കയററിക്കൊണ്ടുപോകുന്ന ഉരുക്കൾ ഗവൎമ്മെണ്ടിലേക്കു അടക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതുകൂടാതെ തിയ്യന്മാർ മുതലായ ചില സമുദായക്കാരുടെ കുട്ടികളെ കള്ളന്മാർ പരന്ത്രീസു മേച്ചുകളിലേക്കു ബലമായി കയററിക്കൊണ്ടുപോകുന്ന ഒരു സമ്പ്രദായവും അന്നു നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ഈ പരന്ത്രീസുപ്രദേശമായ മാഹിയിൽനിന്നും ഡച്ചുപ്രദേശമായ കൊച്ചിയിൽനിന്നും കച്ചവടത്തിന്റെ ആവശ്യത്തിനു വരുന്ന കപ്പലുകാർവഴിക്കു ധാരാളമായി നിലനില്ക്കയും വന്നിരുന്നു. അതിനാൽ മുൻപറഞ്ഞ വിളംബരം ഇതിലേക്കും ബാധകമാക്കിത്തീൎത്തു. 1819-ൽ അന്നത്തെ പ്രധാന കലക്ടർ ചെറുമക്കളുടെ സ്ഥിതിയെപ്പററി റിപ്പോൎട്ടുചെയ്തു നികുതിബാക്കിക്കു അടിമകളെ വില്ക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ഇല്ലായ്മചെയ്യുന്നതിലേക്കു കല്പനവരുത്തി. 1836-ൽ അടിമകളുടെ പക്കൽനിന്നും ഗവൎമ്മെണ്ടിലേക്കു തീരുവാൻ മലബാറിൽ ബാക്കി കണ്ട 927 ക 13 ണ നികുതി കുറവുചെയ്യുന്നതിലേക്കു ഗവൎമ്മെണ്ടു അനുവാദവും നൽകി. ചില താലൂക്കുകളിൽ അടിമകളെ പെരുപ്പിക്കുന്നതിലേക്കു പെണ്ണുങ്ങളെ അധികവിലയ്ക്കു വിററുവരുന്നുവെന്നും, പത്തുവയസ്സിൽ താഴെയുള്ള ആണിനു ശരാശരി 3 ക 8 ണ വിലയാണെന്നും, പെണ്ണിന്ന് അതിൽ അല്പം കുറയുമെന്നും, പത്തുമാസത്തിനു താഴെയുള്ള ഒരു കുട്ടിയെ തന്റെ കോൎട്ടിൽ 1 ക 10 ണ 6 പൈക്കു ലേലം ചെയ്യുകയുണ്ടായെന്നും, അടുത്തു ഹാജരായ ഒരു അന്യായത്തിന്റെ സംഗതി 20 അടിമകളുടെ മേൽ ഒരാൾക്കുള്ള അവകാശം സ്ഥാപിച്ചുകിട്ടുവാനായിരുന്നെന്നും, അതിൽ അതിന്റെ തെളിവനുസരിച്ചു വിധി കല്പിച്ചുവെന്നും മററും കോഴിക്കോട്ടു ജഡ്ജിയായിരുന്ന മിസ്റ്റർ ഇ. ബി. തോമസ്സ് 1843-ൽ സദർ അദാലത്തിലേക്കു എഴുതിയ ഒരു കത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു. പിന്നീടെഴുതിയ കത്തിൽ അടിമകൾ എണ്ണംകൊണ്ടു വളരെ വൎദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നും പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു. അതിനാൽ അധികം താമസിയാതെ 'ഏതെങ്കിലുമൊരുവൻ ഒരു അടിമയെ ജന്മമോ കാണമോ പണയമോ ആയി അവകാശപ്പെടുന്നതായാൽ ആ വക അവകാശങ്ങൾ യാതൊന്നും ഗവൎമ്മെണ്ട് ആപ്പീസ്സുകളിലും കോടതികളിലും സ്വീകരിച്ചുപോകരുത്' എന്നുള്ള 1843-ലെ 5-ാം ആക്ട് ഗവൎമ്മെണ്ടിൽനിന്നും പാസ്സാക്കുകയും അതിലെ സംഗതികൾ മലബാർ ഒട്ടുക്ക പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. 1852-ലും അവിടുന്ന 1855-ലും അടിമവ്യാപാരം പിന്നെയും പിന്നെയും നിലനിന്നു വരുന്നുണ്ടെന്നുള്ള സംഗതി ഗവൎമ്മെണ്ടിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെടുത്തി. എ-

ന്നാൽ ചെറുമക്കൾക്ക സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകുന്നതിലേക്ക ഏൎപ്പാടുകൾ അപ്പോൾ ആവശ്യമായി കണ്ടില്ല. ഒടുവിൽ 1862-ൽ നടപ്പാക്കിയ ശിക്ഷാനിയമത്തിൽ അടിമവ്യാപാരത്തിന്ന നിയമിച്ചിരുന്ന ശിക്ഷകളെക്കൊണ്ടു മാത്രമേ ഈ വ്യാപാരത്തെ തീരെ നിൎത്തൽചെയ്വാൻ സാധ്യമായുള്ളു.

മലബാറിൽ നടന്നുവന്നിരുന്ന വിധം അടിമവ്യാപാരം കൊച്ചിയിലും വളരെക്കാലം മുമ്പു മുതൽക്കേ നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. അടിമവ്യാപാരം നിൎത്തൽചെയ്യാനുള്ള വിളംബരത്തിന്റെ ഒരു പ്രതി അന്നത്തെ വലിയ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലേക്ക ബ്രിട്ടീഷ ഗവൎമ്മെണ്ടിൽനിന്നും അയച്ചുകൊടുത്തു. അത് ആ കൊല്ലത്തിൽത്തന്നെ ഇവിടെയും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും, അടിമകളെ വ്യാപാരം ചെയ്യുന്നതും അവരെ വില്പന കരാറുകൾക്കും തീറുകൾക്കും അക്രമമായി ശിക്ഷിക്കുന്നതും വലിയ കുറ്റമായി കല്പിക്കുകയും, കോടതിവിധിക്കും നികുതിബാക്കിക്കും അടിമകളെ വില്ക്കുന്ന സമ്പ്രദായം നിൎത്തൽ ചെയ്യുകയും, ഗവൎമ്മെണ്ടു ഭൂമികളിൽ പണിയുവന്നിരുന്ന പുലയൎക്ക സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകുകയും ചെയ്തു.

സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിച്ചുവെങ്കിലും പുലയന്മാർ പല സ്ഥലങ്ങളിലും പഴയ സ്ഥിതിയിൽ തന്നെ വളരെക്കാലം ഇരുന്നിരുന്നു; ഇപ്പോഴും ഇരിക്കുന്നുമാകുന്നു. അവൎക്ക കിട്ടിയ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ വേണ്ടുംവിധം ഉപയോഗപ്പെടുത്തുവാൻ അവരെക്കൊണ്ടു കഴിയുന്നില്ല. നിത്യവൃത്തിക്ക് അവരിന്നും മുതലാളന്മാരെ ആശ്രയിച്ചുതന്നെ വരുന്നു. നവീനസമ്പ്രദായത്തിലും അന്യമതത്തിലും മുതലാളന്മാൎക്കുള്ള വിരോധവും, അടിമജാതികളുടെ പ്രാഥമികസമ്പ്രദായങ്ങളുമാണ് അവരുടെ ഉയിൎപ്പിനും അവരെ അന്യസമ്പൎക്കത്തിൽനിന്നു വിരോധിക്കുവാനും കാരണമാക്കിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നത്. മേൽജാതിക്കാർ ഇവരെ നീചന്മാരെന്നു നിനച്ചും സാംക്രമികരോഗം പിടിപെട്ടവരെപ്പോലെ അകറ്റിനിൎത്തിയും വരുന്നു. അവരുടെ സമുദായസ്ഥിതി അവരിൽ ഭയവും വെറുപ്പും ഉണ്ടാക്കുന്നു. അവർ പട്ടണങ്ങൾ, ചന്തകൾ മുതലായവകൂടി ഒരു ഭയമാക്കുന്നതായി വിചാരിച്ചും വരുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് അവരുടെ സ്ഥിതി ഇപ്പോഴത്തേതിൽ ഉത്തമമായിരുന്നു എന്നും, അക്കാലത്തു മുതലാളന്മാർ ഉണ്ണുവാനും കല്യാണം മുതലായ അടിയന്തരങ്ങൾക്കും വേണ്ടുംവിധം കൊടുത്തു രക്ഷിച്ചിരുന്നുവെന്നും, എന്നാലിപ്പോൾ ആ വക ചിലവുകളെല്ലാം തന്നത്താൻ നടത്തേണ്ടതായിവന്നിരിക്കുന്നുവെന്നും, അതിനാൽ അവൎക്ക് അന്ന് ഇന്നത്തെക്കാൾ സുഖമായിരുന്നുവെന്നും പുലയന്മാരുടെയിടയിലുള്ള ചില വൃദ്ധന്മാർ ഇപ്പോഴും പറഞ്ഞുവരുന്നുണ്ട്. അടിമത്തം നിൎത്തൽ ചെയ്തിട്ട വളരെക്കാലമായെങ്കിലും അടിമ എന്നൎത്ഥമായ 'വല്ലിയാൾ' (വല്ലി വാങ്ങുന്നവർ) എന്നു ഇപ്പോഴും അവരെ വിളിച്ചുവരുന്നതാണ്.

അടിമകളുടെ ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതി

(തുടരും)

കെ. പരമേശ്വരക്കുറുപ്പ്.

ഒരെഴുത്ത് *

[illegible]

* ഈ എഴുത്ത് പൃഥ്വീരാജൻ പ്രതാപസിംഹന് അയച്ചുകൊടുത്തതാണ്. [illegible]

ഭൈഷ്മസഭാധർമ്മസ്ഥിതിയിൽ പ്രതാപ-
നാരത്വമാരെന്നറിയുന്നലോകം
വീരത്വമാർന്നീയപാണ്ഡവേന്ദ്ര-
ഭീമന്റെപിൻവലദുണ്ടുതാരാം,

എന്താകിലും നാരുടെ ധർമ്മപത്നി-
ശ്രേഷ്ഠാരവാണ്ണന്നാളിൽകൊറിവിഴ്വം
സ്ത്രീരാമന്നാളിന്നാളും പ്രതാപ-
ജേതാവിനെപ്പാർത്തു ജനങ്ങളെല്ലാം.

ആരാലുമാസന്നവിഹീനയാമ-
ശ്രീരാജപുത്രാവനിയിൽത്തരാണി.
ധീരാഗ്ര്യരാകും രജപുത്രരാഗ്ര്യ-
സാരാഢ്യമാവിക്കുവിതല്ലമെല്ലാം.
ആവിർഭവിക്കുന്നതിനായ് പ്രതാപ-
നാമില്ലയെന്നായിവരാതെ പാരം
കേൾവിപ്പെടും ക്ഷത്രിയപുത്രധർമ്മം
ജീവിക്കുമെന്നായ് കരുതുന്നതെന്മം.

കാരിപ്പാറ കേശവൻനായർ.

ഇന്ത്യയിലെ
വൈരക്കല്ലുകൾ.

നമ്മുടെ മാതൃഭൂമി 'ഭാരതം' എന്ന നാമധേയത്തെ വാസ്തവമായി അർഹിക്കുന്ന ഒരു ഭൂമിയാണല്ലോ. സ്വർണ്ണം, വെള്ളി മുതലായ വിലപിടിച്ച ലോഹങ്ങളും, വജ്രവൈഡൂര്യാദികളായ രത്നങ്ങളും ഈ ഭൂമിയുടെ അടിയിൽ വളരെ കിടക്കുന്നുണ്ട്. രത്നങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഏറ്റവും വിലയുള്ള ഒന്നായ വൈരക്കല്ല് സുലഭമായി കിട്ടിയിരുന്നതു ഇന്ത്യയിലാണ്. തെക്കെ ഇന്ത്യയിലെ ഗോദാവരി, കൃഷ്ണ ഈ പ്രദേശങ്ങൾ വൈരക്കല്ലിന്റെ കേളികേട്ടവയാണ്. ഈജിപ്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ ഏറ്റവും പഴയ കാലത്തുതന്നെ ഇന്ത്യയിൽ വൈരവ്യാപാരം നടന്നിരുന്നുവെന്നു 'കാർൽ റിറ്റർ' എന്ന ജർമ്മൻകാരൻ പറയുന്നു. 1728-ൽ 'ബ്രസിൽ' എന്ന ദിക്കിലെ വൈരഖനി പണിതുടങ്ങിയതിനുമുമ്പു ലോകത്തിൽ സകല ദിക്കിലേക്കും ആവശ്യമുള്ള വൈരക്കല്ലുകൾ പോയിരുന്നതു ഇന്ത്യയിൽ നിന്നായിരുന്നു. ഇന്ത്യക്കു തെക്കുകിഴക്കായി കിടക്കുന്ന 'ബോർണിയോ' എന്ന ദ്വീപിൽ വൈരം വിളഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിലും, അതു് അന്യദിക്കുകളിലേക്കു കയറ്റി അയയ്ക്കാൻ മാത്രം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

ഇന്ത്യയിൽ വൈരം വിളയുന്ന പ്രദേശങ്ങളെ മൂന്നുഭാഗമായി തിരിക്കാം — 1. പുരാണഭാഗം, 2. വിന്ധ്യഭാഗം, 3. ഹെസരീബാഗ്. ഇതിൽ ഒന്നാമത്തതിൽ കർന്നൂൽ-കടപ്പ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളും, രണ്ടാമത്തതിൽ ബെണ്ടിൽകണ്ടും ഉൾപ്പെടും. വിന്ധ്യപ്രദേശങ്ങളിൽ കാണുന്നതും തെക്കേ ആഫ്രിക്കയിലെ ചിലയിടങ്ങളിൽ കാണുന്നതും ഒരേ വൈരക്കല്ലുകൾ ഒന്നാണെന്നു 'ഗ്രിസ്ബാക്ക്' എന്ന വിദ്വാൻ പറയുന്നു. ഇതിനെ സംഭവിക്കുവാൻ വഴിയുണ്ട്. പണ്ടൊരുകാലത്ത് ഇന്ത്യ, ആഫ്രിക്കയിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾ, തെക്കേ അമേരിക്ക, ആസ്ത്രേലിയ എന്നീ രാജ്യങ്ങൾ ഒന്നായിച്ചേർന്നു നടുവിൽ വെള്ളമില്ലാതെ 'ഗോണ്ടവാനവൻകര' എന്ന

പോരാടെ കിടന്നിരുന്നു. പിന്നീടാണ് ടെത്തിസ് സമുദ്രം നടുവിൽ വന്ന് ഈ വൻകരകളെ വേർതിരിച്ചത്. അതുകൊണ്ടു ഗ്രീസ്ബാക്കിന്റെ അഭിപ്രായം സംഭവിക്കാൻ പാടില്ലാത്തതല്ല.

വൈരത്തിന്റെ ഉൽപത്തി കല്ലൂരിയിൽനിന്നാണത്രെ. മണ്ണിന്റെ അടിയിൽ താണുകിടക്കുന്ന കല്ലൂരിക്ക് അമർത്തപ്പെടുമ്പോൾ അതിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന ഒരു തരം സത്താണത്രെ വൈരം. 'ക്യാപ്ടൻ ന്യൂബോൾഡ്' എന്നാൾ അടിയിൽ കല്ലൂരി ചൂടുപിടിക്കുമ്പോൾ അതിൽനിന്നാണു വൈരം ഉണ്ടാവുന്നതെന്നു പറയുന്നു. ഇന്ത്യയിലാകട്ടെ കല്ലൂരിയുള്ള ദിക്കുകളിൽ വൈരവും, വൈരമുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ കല്ലൂരിയും നിയമേന കണ്ടുവരുന്നില്ല. 'ബുണ്ടൽഖണ്ഡ്' എന്ന ദിക്കിൽ കല്ലൂരിയില്ലെങ്കിലും വൈരം കാണുന്നുണ്ട്.

കടപ്പ, കർണ്ണൂൽ, ബെല്ലാരി എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽ അതി പ്രാചീനകാലത്തുതന്നെ വൈരഖനികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഹൈദരബാദിൽ കൊല്ലൂർ, വജ്രപ്പള്ളി, ഭട്കർഗഢ് എന്നിവിടങ്ങളിലും വൈരഖനികൾ സുലഭമായിരുന്നു. ഗോൽക്കൊണ്ട വൈരക്കല്ലുകൾക്ക് പ്രസിദ്ധമായിത്തീർന്നതു വൈരം വിളയുന്നതുകൊണ്ടല്ല, വൈരക്കച്ചവടംകൊണ്ടാണ്. എന്നാൽ ഗോൽക്കൊണ്ടയിൽ വിപണനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്ന വൈരക്കല്ലുകൾ ഏതെല്ലാം ഖനികളിൽനിന്നു കിട്ടിയിരുന്നവയാണെന്നറിവില്ല. പഴയകാലങ്ങളിൽ ഏറ്റവുമധികം പ്രസിദ്ധി നേടിയ കൊല്ലൂർ ഖനികളായിരുന്നു. പരന്നാടികൾ കൊല്ലൂരിൽ ഒരു കൃഷിക്കാരൻ പയർകൃഷിയിടുവാനായി നിലം കിളച്ചുമറിച്ചപ്പോൾ ഒരു വിശേഷപ്പെട്ട മുത്ത് കല്ലു കണ്ടെത്തി. അതു 25 കാരറ്റ് (Carut) തൂക്കമുണ്ടായിരുന്നു. അവൻ ആ കല്ലിന്റെ തത്ത്വം മനസ്സിലാകായ്കയാൽ ഗോൽക്കൊണ്ടയ്ക്കു കൊണ്ടുപോയി നോക്കിച്ചപ്പോൾ ആ മുത്ത് കല്ല് ഒന്നാന്തരം വൈരക്കല്ലായിരുന്നു. ഈ സംഭവത്തിനുശേഷം കൊല്ലൂരിന്റെ പേർ ഉയർന്നു. ഈ സംഭവം കഴിഞ്ഞ് കുറെ കൊല്ലത്തിനു ശേഷമാണ് 'ടെവർണിയർ' എന്നാൾ ഇന്ത്യയിൽ വന്നത്. അയാൾ കൊല്ലൂരിലെ വൈരഖനി പരിശോധിച്ചപ്പോൾ അവിടെ അറുപതിനായിരം (60000) ആളുകൾ പണിചെയ്തിരുന്നുവത്രെ!

കൊല്ലൂർ ഖനിയിൽനിന്നു കിട്ടിയ വൈരക്കല്ലുകളിൽവെച്ചു ഏറ്റവും വലുപ്പമുള്ളതും പ്രാധാന്യമേറിയതും ചരിത്രപ്രസിദ്ധവുമായ കല്ല് 'മീർജുംല' എന്നാൾ ഔറംഗസീബിനു കാഴ്ചവെച്ച ഒരു കല്ലായിരുന്നു. ഇതു 700 കാരറ്റ് തൂക്കമുണ്ട്. ഇതാണു പ്രസിദ്ധമായ 'കോഹിനൂർ' എന്നത്രെ 'ബാൾ' എന്ന മഹാൻ പറയുന്നു. നമ്മുടെ ചക്രവർത്തിയുടെയും ചക്രവർത്തിനിയുടെയും കിരീടത്തിൽ കയറി ശോഭിക്കുവാൻ തക്ക സൗഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ച സാക്ഷാൽ കോഹിനൂർ ഏകദേശം 5000 വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പു അംഗരാജ്യം വാണിരുന്ന ആളും മഹാഭാരതപ്രസിദ്ധനും ആയ കർണ്ണന്റെയും, പിന്നീട്, ക്രിസ്ത്വാബ്ദത്തിന്നു 56 കൊല്ലം മുമ്പു ഉജ്ജയിനിയിൽ വാണിരുന്ന വിക്രമാദിത്യന്റെയും അധീനത്തിലിരുന്നിരുന്നതാണെന്നു ഐതിഹ്യമുണ്ട്. ഇതു വിശ്വസിക്കത്തക്ക തെളിവുകൾ കിട്ടീട്ടില്ല.

പുരാതനകാലത്തു പന്ന എന്ന പ്രദേശവും അതിന്നു ചുറ്റുമുള്ള ബന്ദേൽഖണ്ഡും മനുഷ്യസഞ്ചാരത്തിന്നു തീരെ നിവൃത്തിയില്ലാതെ വന്യമൃഗങ്ങൾ മാത്രം സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു മഹാരണ്യമായിരുന്നപ്പോൾ അവിടങ്ങളിൽ വൈരക്കല്ലുകൾ സാധാരണ ചരൽക്കല്ലുപോലെ നിലത്ത് അനവധി കിടന്നിരുന്നു. അവിടങ്ങളിൽ താമസിച്ചിരുന്ന ഗോണ്ട്സ് (Gonds) എന്നൊരുതരം കാട്ടാളന്മാരല്ലാതെ ആ പ്രദേശങ്ങളിൽ മറ്റാരും പോയിരുന്നില്ല. ഈ കാടുകളിൽ കണക്കില്ലാതെ കിടന്നിരുന്ന ഈ ദിവ്യം വെള്ളക്കല്ലുകൾ ഉരച്ചു വെടിപ്പു വരുത്തിയാൽ എത്രയോ വിലപിടിച്ച വൈരമാവുമെന്ന് അവർ തന്നെ കരുതിയിരുന്നില്ല. ഇക്കാലത്ത് ആ ദിക്കിൽകൂടെ സഞ്ചരിപ്പാൻ സംഗതി വന്ന പ്രാണനാഥ് എന്ന പേരായ ഒരു ഗുജറാത്തിവ്യാപാരിയാണ് ആദ്യമായി ഇവ വൈരക്കല്ലുകളാണെന്നറിഞ്ഞത്. ഈ വണിക്കൻ ഇതിന്നുശേഷം ഇടക്കിടക്ക ഒരു വൈരാഗിയുടെ വേഷം കെട്ടി കയ്യിൽ ഒരു പൊള്ള മുളവടിയുമായി ആ പ്രദേശത്തു പോയി ആ വടിയിൽ വൈരക്കല്ലുകൾ നിറച്ചുകൊണ്ടു വരിക പതിവാക്കി. ഇപ്രകാരം കുറെക്കാലം കള്ളക്കച്ചവടം ചെയ്തു വലിയ ഒരു ധനികനായ ശേഷം ശാശ്വതമായ ഒരു പേർ തനിക്കു ലഭിക്കേണമെന്നുവെച്ച് ആയാൾ ഒരു വിദ്യ പ്രയോഗിച്ചു. ഒരു സന്യാസിവേഷം ധരിച്ചു കയ്യിൽ കുറെ വൈരക്കല്ലുകളോടുകൂടി പന്നാ രാജാവിനെ സന്ദർശിപ്പാൻ പോയി. തന്റെ കാഴ്ചവസ്തുക്കളും മറ്റും രാജാവിന്നും പ്രഭുക്കന്മാർക്കും ഇഷ്ടമായി വലിയ വിശ്വാസം തോന്നി. ക്രമേണ അവർ എല്ലാം ഇദ്ദേഹത്തെ ഒരു ഋഷിശ്രേഷ്ഠനായി പൂജിച്ചു വന്നു. കുറച്ചുകാലം ഇപ്രകാരം രാജധാനിയിൽ സുഖമായി താമസിച്ചതിന്നു ശേഷം തനിക്കു രാജാവിനോടും നാട്ടുകാരോടുമുള്ള നിർവ്യാജസ്നേഹത്തെയും തൃപ്തിയെയും പ്രദർശിപ്പിക്കുവാനായി താൻ അവർക്ക് ഒരു വരം കൊടുപ്പാൻ ആഗ്രഹമുണ്ടെന്നു രാജാവിനെ ഉണർത്തിച്ചു. വലിയ ഒരു സദസ്സ് കൂടുകയും അവിടെവെച്ചു പ്രാണനാഥ് തന്റെ ധ്യാനശക്തികൊണ്ടു പന്നാവനത്തിലെ ചരൽക്കല്ലുകൾ മുഴുവനും വൈരമായിത്തീരണമെന്നും മേലാൽ അവ രാജസ്വത്തായിരിക്കേണമെന്നും പറകയും ചെയ്തു താൻ സൃഷ്ടിച്ചിരുന്ന വൈരം കുറെ അവിടെ വെച്ചു തന്നെ രാജാവിന്നു സമ്മാനമായി കൊടുത്തു. അന്നുമുതൽ പ്രാണനാഥ് വലിയ മുനിവര്യനായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണശേഷം രാജാവ് ഒരു അമ്പലം പണിയിച്ചു. അതിൽ ഇന്നും അദ്ദേഹത്തെ പൂജിക്കയും ചെയ്തുവരുന്നു. ഇതാണ് പന്നായിലെ പ്രാണനാഥ് മന്ത്രം. ഈ വരത്തിന്നു ശേഷം പന്നായിലെ മുതലെടുപ്പിൽ മുക്കാൽഭാഗവും വൈരവ്യാപാരത്തിൽ നിന്നാണ്. അക്ബറുടെ കാലത്തു വർഷംപ്രതി ഈ വ്യാപാരത്തിൽ നിന്നു 8 ലക്ഷം ക. ആദായമുണ്ടായിരുന്നുവത്രെ. 1760ൽ ഹർദേവ്സാൽ രാജാവിന്റെ വാഴ്ചക്കാലത്തു 4 ലക്ഷം ക. ലാഭമുണ്ടായി. എങ്കിലും പന്നായിൽ നിന്നു വലുപ്പത്തിലുള്ള വൈരങ്ങൾ കിട്ടിയതായി അറിവില്ല. പന്നാമഹാരാജാവിന്റെ പക്കൽ പല ജാതിയിലും വലുപ്പത്തിലും ഉള്ള അനവധി വൈരങ്ങൾ ഇപ്പോഴുമുണ്ട്.

മദിരാശി സംസ്ഥാനത്തിലെയും ഹൈദരാബാദിലെയും ഖനികൾ ഇപ്പോൾ പണിയുന്നില്ലെങ്കിലും ഒരുകാലത്ത് അവ വിശ്രുതമായിട്ടുള്ളവയായിരുന്നുവെന്നതിന്നു സംശയമില്ല. ഇപ്പോഴും അവ തീരെ നശിച്ചുപോയി എന്നു പറഞ്ഞുകൂട. അവയുടെ ആധുനികാവസ്ഥയെപ്പറ്റി വേണ്ടമാതിരി പരിശോധന ഇനിയും ചെയ്തിട്ടില്ല.

കമാരസ്സ്.

പ്രത്യക്ഷപരിണാമം.*

II

പരിഷ്കാരം എന്നാൽ പരിണാമം എന്ന അൎത്ഥത്തിൽ ബാഹ്യപരിഷ്കാരത്തെപ്പററിയുള്ള നമ്മുടെ ചില പ്രത്യക്ഷാനുഭവങ്ങളെ കഴിഞ്ഞ ലക്കത്തിൽ വിശദമാക്കിയല്ലോ. പുരുഷന്മാരെ എന്നപോലെ സ്ത്രീകളെയും ഈ പരിണാമം ബാധിക്കാതിരുന്നിട്ടില്ല. ബാഹ്യമായി സ്ഥൂലശരീരത്തെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം സൌന്ദൎയ്യംകൊണ്ടോ അല്ലെങ്കിൽ മററു ചില ചിത്തവൃത്തികളുടെ ചാപല്യംകൊണ്ടോ വല്ലതായ മാററങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. സ്വാതന്ത്ര്യവും, ആലസ്യവും കഴിഞ്ഞ് ഒരു പരിണാമത്തിൽ എത്തിച്ചേൎന്നിട്ടുള്ള പരിഷ്കാരം നമ്മുടെ ധനസ്ഥിതിക്കു എത്രത്തോളം അനുകൂലമില്ലാത്തതാണെന്നു ധനശാസ്ത്രപാരംഗതന്മാരായ വിദ്വാന്മാർ തീൎച്ചപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളട്ടെ. നമ്മുടെ രാജ്യത്തുള്ള ശീതോഷ്ണസ്ഥിതിക്കു ചേരുന്ന വസ്ത്രാഭരണങ്ങൾ ഏതാണെന്നു ഇപ്പോഴത്തെ പരിഷ്കാരത്തിന്റെ ഉദയത്തിനു മുമ്പും ശേഷവും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരുടെ അനുഭവംകൊണ്ടു തീൎച്ചപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടാവണം. ഈ സംഗതിയിൽ വടക്കെ ഇന്ത്യയിൽ ഇതിനിടെ നടന്ന ഒരു സംഭവം പ്രത്യേകം പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്.

പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട ശ്രീമാൻ ഗാന്ധി ഒരു ബാരിസ്റ്ററാണ്. ഇദ്ദേഹം യൂറോപ്പിലും യൂറോപ്യന്മാരുടെ ഇടയിലും ഉദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്നു. വസ്ത്രാഭരണങ്ങൾ ധരിച്ചു അധികം കാലം കഴിച്ചുകൂട്ടിയ ഒരാളാണ്. നാലഞ്ചുകൊല്ലമായി ഇന്ത്യയിലാണ് ഇദ്ദേഹം പാൎത്തുവരുന്നത്. ഇന്ത്യയിൽ വന്ന മുതൽ ഇന്ത്യക്കാരുടെ മുണ്ടും മേൽമുണ്ടും മാത്രമാണ് ഇദ്ദേഹം ധരിച്ചിരുന്നത്. ഗാന്ധിയുടെ ഈ സമ്പ്രദായത്തെ അപ്പാടെ പരിഹസിച്ചുകൊണ്ടു ഒരു സായ്‌വ് എഴുതിയതിനു ഗാന്ധി കൊടുത്ത മറുവടി യഥാൎത്ഥമതികളായ നാം മനസ്സിലാക്കി പഠിക്കേണ്ടതാണ്. ഇംഗ്ലാണ്ടിൽ മുലകുടിമാറിയ കുട്ടിയെ കൈക്കൊണ്ടു മദ്യഷാപ്പിലേക്കു ചെന്നു മദ്യം വാങ്ങി വായിൽ ഒഴിച്ചുകൊടുക്കുന്ന മാതാക്കന്മാരെ ധാരാളം കാണാം. ഒരു സ്ത്രീ മദ്യഷാപ്പിൽ

* Illustrated by Mr P. J. Cherian.

പോകരുതേ! നമ്മുടെ കഥയെന്താണ്! അവിടെ എല്ലാ കാലവും തണുപ്പാണ്. ശരീരത്തിന്നു ചൂടുകൊടുക്കത്തക്കവണ്ണമുള്ള ശക്തിയുള്ള മദ്യവും, മാംസവും ആവശ്യമാണത്രെ. പോരെങ്കിൽ ഉഷ്ണപ്രദമായുള്ള മത്സ്യമാംസാദികളെന്ന സാധനങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നവരായതുകൊണ്ടു ദേഹശക്തി കൊടുക്കുന്ന മദ്യം അത്യന്താപേക്ഷിതവുമാണല്ലോ പോൽ. ഇതിന്നുപുറമെ ഉള്ളിൽ ചൂടുപിടിക്കുവാൻ പുകവലിയും അത്യാവശ്യമാണ്. ചൂടുള്ള ഫ്ലാനൽകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ കുപ്പായങ്ങൾ മാറിമാറി കന്നായി അനവധി വേണ്ടതാണ്. നാലു ഭിത്താനം എപ്പോഴും മൂടിയിരിക്കുകയും വേണം. ഈ പ്രകാരമുള്ള ഒരു രാജ്യത്തു വളരുന്നവരെപ്പോലെ ഉഷ്ണമേഖലയിൽ വസിക്കുന്ന ഇന്ത്യക്കാർ ഇരുന്നാൽ എന്താണു കഥ! ഇവിടങ്ങളിൽ ഉഷ്ണംകൊണ്ടു ഉടുത്ത മുണ്ടുകൂടെ അഴിച്ചിട്ടിരിക്കുന്നു കിടക്കുന്നവർ എത്രയുണ്ട്! ഇങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ഇന്ത്യയിൽ നിവസിക്കുന്ന യൂറോപ്യന്മാർ എല്ലാംകൊണ്ടു അവരുടെ സമ്പ്രദായങ്ങളിൽ മാറ്റം വരുത്തുന്നില്ലേ? എന്നാണെങ്കിൽ അതിന്നു കല്പനയിൽനിന്നു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന തെളിവുകൾ പറ്റിക്കത്തക്കതായ ഒരു സമാധാനം കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കുന്നു. അതെന്താണ് നമ്മുടെ ദേഹം ഇന്ത്യക്കാർ കണ്ടാൽ ഈ ചെയ്യുന്നതിൽ യൂറോപ്യന്മാരും ഇന്ത്യക്കാരും ഒരുപോലെയുള്ള ശരീരാവയവങ്ങളോടു കൂടിയവരാണെന്നു ഇന്ത്യക്കാർ ധരിച്ചുവെങ്കിലോ എന്ന വിചാരംകൊണ്ടു മാത്രമാണത്രെ യൂറോപ്യന്മാർ ഇന്ത്യയിൽ വന്നു ചൂടുസഹിച്ചും ശക്തിയോടുകൂടെ മാംസം ശരീരത്തിൽ വഹിച്ചുംകൊണ്ടു നടക്കുന്നത്. പോരെങ്കിൽ ഈ ഉഷ്ണമേഖലയിൽ വന്നു താമസിക്കുന്നവരെന്ന കാരണത്താൽ യൂറോപ്യന്മാർക്കു ശമ്പളവും കൂടുതൽ കിട്ടുന്നുണ്ട്. കൊല്ലത്തിൽ അന്ത്യകാലം ഉഷ്ണകാലമെന്നു തലവേദന കുറവുകളിൽ തണുപ്പുള്ള ദിക്കിൽ ചെന്നു പാർക്കുവാൻ സജ്ജരാക്കി പ്രത്യേകം അലവൻസും ഉണ്ട്. 'കട്ടിലുകണ്ടു പനിച്ചാൽ കണ്ടകള്ളു കിട്ടുമെന്നാകിലോ കാലം ശരിയാവു' എന്ന പഴഞ്ചൊല്ലപ്രകാരം ഇന്ത്യക്കാർ യൂറോപ്യന്മാരെ കണ്ടു മോഹിച്ചിട്ടു ഫലമില്ല.

ശാസ്ത്രപഠിപ്പുള്ളവരുടെ അഭിപ്രായമിങ്ങനെ. ആരെങ്കിലും വല്ല പരിഷ്കാരവും ഉൾപ്പെടുന്നതിൽ നല്ലതായിട്ടുണ്ടോ എന്നു നോക്കേണ്ടതാണ്. സ്ത്രീത്വം എന്ന സ്വഭാവത്തിൽ ലജ്ജ പ്രധാനമായ ഒരു സ്ഥാനം കൊടുക്കേണ്ടതായിട്ടുള്ള ഒരു സ്ത്രീക്കു ലജ്ജയില്ലെങ്കിൽ മറ്റു സൌന്ദര്യം എന്തുണ്ടായിട്ടും ഫലമില്ലെന്നാണു ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരായ ചിലരുടെ അഭിപ്രായം. നമ്മുടെ പരിഷ്കാരത്തിന്റെ ഒരു ഫലം സ്ത്രീകളിൽ ലജ്ജ എന്ന ചിത്തവൃത്തി നശിപ്പിച്ചുവരു

ന്നതാണ്. യൌവനയുക്തയായ ഒരു സ്ത്രീ പുരുഷന്മാർ നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഒരു സദസ്സിൽ പ്രധാനമായി പ്രവേശിക്കുന്നതു വിവാഹാവസരത്തിലാണു. അഗ്നിസാക്ഷിയായി പുരോഹിതന്മാരുടെ മന്ത്രജപങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽവെച്ചു ഭർത്താവുമായി ഒന്നാകുന്നതിനു ദക്ഷിണയുള്ള സ്ത്രീകളെ മാറ്റി ശാസ്ത്രോക്തപ്രകാരമുള്ള കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന വധു

വും നാടകരംഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ നിർല്ലജ്ജയായി പുരുഷന്മാരുടെ സദസ്സിൽ പ്രവേശിച്ചു വരുന്ന 'ഷോപ്പ്'ഗേൾ' ഒരു പെണ്ണ് ഭാഗത്തും മാറി സഭ്യന്മാരുടെ മദ്ധ്യത്തിലിരുന്നു 'എന്തിനു ലജ്ജ? ലജ്ജ ആവശ്യമില്ല. എന്നു ഇതിൽ ഇല്ലാത്തതു്. ഭർത്താവിന്റെ കയ്യുംപിടിച്ചു് നാട്ടു തെരുവീഥികളിൽ കൂടെ ലാത്തപോകുന്ന ഏതാണ്ടൊരു ഇന്ന പ്രത്യേകതയോ ഒരു വികാരത്തിന്റെ ആവശ്യം' എന്നു നടിക്കുന്ന സ്ത്രീയും തമ്മിൽ എന്താണു വ്യത്യാസം. പരിണാമം അദൃശ്യമായ ങ്ങളെ മാത്രമല്ല മനോവികാരങ്ങളേയും ബാധിക്കുന്നതാണെന്നു ഈ വക ദാമ്പത്യജീവിതത്തിലുള്ള സംഭവങ്ങൾ തന്നെ ഉദാഹരണമായി വളരെ കാണിപ്പാനുണ്ടാകും.

എം. ആർ. കെ. സി.

ലണ്ടൻപട്ടണത്തിലെ തെരുവീഥികളിൽ കൂടി രാത്രിസമയം ഭർത്താക്കന്മാരോടെ ഉടുപ്പുധരിച്ചു നടക്കുന്ന ഒരു ഇന്ത്യക്കാരന്റെ ഭാര്യമാരാണ ഈ കാണുന്നതു്. കറുത്ത മനുഷ്യന്മാരെ പരിഹസിച്ചു ലണ്ടൻ പട്ടണത്തിലെ ഒരു മാസിക പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ചിത്രമാണ് ഇത്.

ഞങ്ങളുടെ വായനശാല

൫. ലോകമഹായുദ്ധം, രണ്ടാംഭാഗം — (കുന്നത്തു ജനാർദ്ദനമേനോൻ എഴുതിയത്; ഭാരതമിത്രം പ്രസ്സ്, കൊച്ചി; വില ൧ക.)

ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ ഒന്നാംഭാഗത്തെ ഞങ്ങൾ നിരൂപണം ചെയ്തിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു ഇതിന്റെ സ്വരൂപത്തെപ്പററി അധികം വിസ്തരിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. സൈന്യവിന്യാസം, സൈന്യവിഭാഗം, യുദ്ധക്രമം, യുദ്ധതന്ത്രം മുതലായവയുടെ വിവരണമാണ് ഈ രണ്ടാംഭാഗത്തിലെ വിഷയം. ഇതിന്റെ ഒന്നാംഭാഗത്തിൽ പുതിയ ആശയങ്ങളില്ലെന്ന ഞങ്ങൾ പറഞ്ഞതു ഗ്രന്ഥകർത്താവു സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു; പക്ഷേ പുതിയ ആശയങ്ങൾ വേണ്ടെന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പക്ഷം. അതിനെപ്പററി 'ഭിന്നരുചിർഹി ലോകഃ' എന്നേ പറവാനുള്ളു. ഭാഷാജ്ഞാനം മാത്രമുള്ള ജനങ്ങൾക്കു സഹായിക്കാനാണ് ഗ്രന്ഥകർത്താവ് ഈ ഗ്രന്ഥം എഴുതിയിട്ടുള്ളതെന്നു കാണുന്നു. അതിനു യോജിക്കുംവിധം തന്നെ ഇതിലെ ഭാഷ അനേകഭാഗങ്ങളിൽ ലളിതമായിക്കാണുന്നുണ്ടു. പക്ഷേ തെളിവില്ലാത്ത ചില പദങ്ങളും പ്രയോഗങ്ങളും മററും ചില വലിയ സംസ്കൃതപദങ്ങളും ഇതിൽ കൂടാതെ കഴിക്കാമായിരുന്നു. അതിനാൽ എന്നർത്ഥത്തിൽ 'എന്നതിനാൽ' എന്നുള്ള പ്രയോഗം ഇതിൽ അനവധിയുണ്ട്. ഇത് ചില വാക്യങ്ങളിൽ ചേരുമ്പോൾ വളരെ അഭംഗിയായിട്ടാണ് കാണുന്നത്. ഉദാഹരണം വേണ്ടവർ ഇതിലെ ഏടുകൾ മറിച്ചു നോക്കിയാൽ പല ഏടുകളിലും കാണാം. ആകപ്പാടെ ഭാഷയ്ക്ക് ഒരു പ്രസാദം പോരാ; തർജ്ജമയുടെ ഛായയാണ് തോന്നുന്നത്. അച്ചടിത്തെററുകളുമാണെങ്കിൽ വളരെ വളരെ കാണുന്നുണ്ട്. വളരെ വേഗം എഴുതി തിടുക്കത്തോടെ വായിക്കാതെ പ്രസ്സിലേക്കയച്ചതുകൊണ്ടാണ് ഇങ്ങിനെ വന്നതെന്ന ഒരു സമാധാനം പറഞ്ഞുകാണുന്നു. പക്ഷേ ഇത്രയേറെ ധൃതിപ്പെടുവാൻ നിർബ്ബന്ധിച്ചതാരാണെന്നറിയുന്നില്ല. ഈ പുസ്തകത്തിൽ ചില പടങ്ങൾ ചേർക്കുവാനായി കുറെയേറെ താമസിച്ചുവെങ്കിലും ഒടുവിൽ അതിനു സാധിക്കാതെ പോയെന്നു കാണുന്നതിൽ വ്യസനിക്കുന്നു. എന്നാൽ സാധിക്കാതെ പോയ ആ കാര്യത്തിനായി താമസിച്ചിരുന്ന സമയത്തെ പ്രസ്സിലേക്കയക്കുന്ന വിഷയങ്ങൾ ഒന്നുകൂടി വായിച്ചു തെററുതീർക്കുവാനും പ്രൂഫുകൾ പരിശോധിക്കുവാനുമായി ഗ്രന്ഥകർത്താവ് വിനിയോഗിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ വളരെ ഉചിതമായിരുന്നേനെ. ഇല്ലാത്തതുണ്ടാക്കുവാനല്ല ഉള്ളതു നന്നാക്കുവാനാണ് പ്രധാനമായി ശ്രമിക്കേണ്ടത്. എന്തായാലും ജനാർദ്ദനമേനോനവർകളുടെ ഉദ്യമത്തെ ഞങ്ങൾ അഭിനന്ദിക്കുന്നു.

ശേഷം പുസ്തകങ്ങളുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ വഴിയെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതാണ്.

ശബ്ദാലങ്കാരം.

അക്ഷരയമകം.

അക്ഷരയമകത്തെയും ആദിമദ്ധ്യാന്തങ്ങളിൽ ഉദാഹരിക്കുന്നു.

പാപാംഗനിയിൽപ്പെട്ടകന്നും
വേവേണ്ടുന്നിലയായിടമ
മാമാശ്രുകാക്ഷവാനെള്ളാ-
മാമണീശപരിയെന്നിയേ. 34

ഏന്തിനോനോന്മഴ്ത്തുന്നാ-
തില്ലയായോഗവിത്ഭകരം
മാനസേസവ പദ്മത്താൽ
കാണാമാമായന്നർപദം. 35

സൃഷ്ടംനടണാമേൽമേൽ-
സ്സുവത്തിനോനന്താനിമി
മടിവിട്ടുന്നമോരാരാ
ശ്രുമമന്ത്രരംമേ. 36

പലതരമക്ഷരയമക-
ങ്ങിലനില്പമതെവിവിധബന്ധങ്ങൾ
ബന്ധംവേറെപ്പേരും-
പള്ളംപള്ളംന്യാസിപ്പിലിവയാക്കാം. 37

ഗോമൂത്രികാബന്ധം.

വരിരണ്ടായ്ബന്ധിച്ചു
ശരിയെഴുതിവെച്ചുകിൽ
മാറിമാറിച്ചൊല്ലിവരാം
പാരിൽഗോമൂത്രികാക്രമം. 38

എല്ലാവക്കുംമോഹമായ-
കല്യാമാരണ്ണമെന്നമ
എല്ലാന്തിക്കംമോഹമായ-
യല്ലാംശരണോമന്നമേ. * 39

ഈ ശ്ലോകം രണ്ടാം പാദങ്ങളിടവിട്ടുള്ള അന്ത്യപദയമകത്തിനും ഉദാഹരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അത്ഥാപത്തി കൂടാതെ അക്ഷരയമകപങ്ക്തിയിലും പ്രവേശിക്കുന്നതാകുന്നു.

പത്മബന്ധം (അല്ലെങ്കിൽ ഗോമൂത്രിക)

പതിനാറിതളാംപത്മ-
മതിന്മേലുനാദങ്ങളിൽ
പതിപ്പുപത്മബന്ധത്തെ-
യിതിഗോമൂത്രികയാകാം. 40

ഗൌരീയാരിൽച്ചിരിപ്പോരി-
ച്ചിരിചാരിയാരിത്തിരി
താരിൽനാരിച്ചിരിയാരി-
മെസാരീപാരിലിരിപ്പരി. * 41

അർദ്ധഭ്രമകചക്രബന്ധം.

ചേർപ്പുഷ്ഠമെക്കാണ ചക്രത്തി-
ന്നെപ്പുതാഴ്ത്തികൊണ്ടുകേ
മെപ്പുപ്പാടിലെചാറി
ത്തിപ്പുമൊത്തികൊണ്ടവും. 42

മേനേൽനാകിച്ചുവന്മോദമ
വേണ്ടുംവിജ്ഞാനദീപമേ!
മേനോമണവാൻവിമതേ!
മോദമേവിളങ്ങുന്നാംകമേ. * 43

---

* ബന്ധചിത്രങ്ങൾ ഇരിപ്പ്രത്യേകപുസ്തകത്തിലുണ്ട്.

പുച്ഛയമകം (സന്ദൃശ്യത്തിൽ മാത്രമാ
വൃത്തി പുച്ഛം കണ്ടാൽ ചക്രം.)

വിടർന്നു നില്ക്കുമൊരു പുഷ്പത്തിൻ
നടുതൊട്ടിതൾകൾ തന്നിൽ
വെട്ടത്തിലപ്പുറമെന്നമിളു
വെട്ടംചോരുമാറാണു ചക്രകേ. 44

മഹാമായാസമന്വയമിശ്ശുമണ്ഡകമിതത്തുമ
മനസ്സുഖമമാനന്തനിടമണ്ഡിയമ്മമ. ● 45

മഹാചക്രയമകം.

ആരോളമൊത്തൊഴിയെയ്ക്കുംപെഥ ചക്രബന്ധ
നോരോട്ടു വിട്ടുഴികൾതോറുമൂടൻ നടത്തി
മാറാതെചാരുമൊതയാത്രയിൽ വിട്ടിടേ- (ണം
പോരായതിന്നുഴിവഴിക്കുഴിയാതെ ദേവ- (ർകാം. 46

താഴെ ഉദാഹരിക്കുന്ന മഹാചക്രബന്ധത്തിൽ 'കണ്ടികൂട്ടനെന്ന്', 'രാമവർമ്മരാജാ' എന്ന കവിനാമം അരികളുടെ മുന്നും മൂന്നും അക്ഷരങ്ങളെക്കൊണ്ടു കാണിച്ചിരിക്കുന്നു.

നന്നാകുമ്പടിരാമമന്നാകവിതാ-
നത്തപ്പകിട്ടുമുരി-
പ്പിച്ചപ്പനെന്നായിരാജചൂഡകമനി!
പ്രേമമെന്തോരിത്തിട്ടടൻ
നിത്യന്നല്ലോമജാത്യമുള്ളകമനോ-
മാവൃതയമണ്ഡക്രമേ
മേമേലരീസപ്പിറപ്പിപ്പിമനം-
നന്ദില്ലടൻനാൾകമേ. ● 47

മധ്യയമകം.

തണ്ടുനാലൊരോട്ടുപിണ്ടു
മാറുനാൽതണ്ടുബന്ധമാം
മധ്യബന്ധമേൽനടത്താം
പാദമൊരാമംനടക്കിതിന്. 48

മനോവൃത്തിയൊത്തുകൊണ്ടെ
സ്നേഹാലികൾജയിച്ചുയാൽ
അതിൽമാത്രംഎന്നംകിട്ടും
തൊള്ളിപ്പാരയുള്ളികളിലും. ● 1

ഇതിൽ 'മഹാമായെയുണ്ണുണ്ണം'എന്ന മൂന്നക്ഷരത്തെക്കൊണ്ടുള്ള പാദം കണ്ടുന്നു.

സന്ദഷ്ടയമകം.

ചൂടിപ്പിണങ്ങുകാണുന്ന
ക്രൂരൻസർപ്പപ്പുറത്തിമ
പടമേതൽക്കവാലോളം
നടത്താമക്ഷരങ്ങളെ. 5

സത്യംപ്രേമമുപദേശിക്കേണ്ടവരെടയുടൻ-
പ്പാതിയാമല്ലികന്യേ!
നിന്നെയ്നന്യാനിരാനംമമമതിഗതിയോ-
കന്നകല്യാണിതി
തേടുമ്മാർകണ്ണുമനംനവകലകളയി-
ല്ലാതുലമ്പകണ്ണ
വഴിപ്രാണനേഥമമോടന്തവിടവെനിട
കട്ടനില്ലായിസത്യം. 6

അത്ഥം: നിജംകെട്ടനില്ലായിനാ
പ്യംകിട്ടി. പ്രാണനേഥമം പ്രാണനായമാര
ന്നാശയം.

മുക്താഹാരയമകം.

മുക്താഹാരത്തിലുള്ളൊ-
ല്ലോരത്തുണ്ണുംപത്തിരണ്ടിലും
നടുകെല്ലാംമുന്നമായ്
നടത്താമക്ഷരങ്ങളെ. 5

താമനതാമനാമനേകാധികസകലകലാ
മീതിയാതിച്ചതിന്റും (തി:
താമനാത്തോമനാവിനോമപ്പടിവടിപൊർ
പ്പേതപോതനാമതൻ

സ്ഥാനാന്തനാമനാൾ ചന്തിനിലതിസ്തിമാ-
നായിതായിന്നിയിപ്പോൾ
മാനിസ്സാനിഷ്ഠനിത്യം ചിരമമരതരയും
മേവിക്കെവിട്ടുവിഡ്ഢാൻ. ● 53

സർവ്വതോഭദ്രം.

ചതുരംഗക്കളിയിത്
ചതുരംനാലുപാദവും
ചേർപ്പുനാൽക്കുന്നതൊന്നും
സർവ്വതോഭദ്രബന്ധനേ. 54

മഹേശിയേയശിഹേമ
ഹേയിമായയമായിഹേ
ശിവാത്മമാമാത്മവാശി
യേയമാരാമായയേ. ● 55

അർത്ഥം: 'മഹേശിയേ ഏശി' മഹേശി തന്നെ എന്നിൽപ്പാരി. ഞാൻ പകാനായി എന്നു താൽപര്യം. 'ഹേമഹേയിവ്' ഹേ! അയി! ഹേമ! അല്ലയോ സ്വർണ്ണമേ! വാ വരു. 'അയമായിഹേ' ഹേ അയമായി. ചിലമായി, ചിലവിട്ടകയായി എന്നർത്ഥം. ഇവിടെ മാ എന്നു ഹർഷാതിശയത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചതാണ്. എന്തിനാണ് ചിലവിടുന്നതെന്നാൽ 'ശിവാത്മമാം' മംഗളത്തിനു വേണ്ടിയാണ്. 'ആത്മവാശിയേ!' ധനസംബന്ധമായവാശി! നരിതുഷ്ടേ! 'അയ' അയ ഭാഗ്യമോ. നശിച്ചുവോ എന്നഭിപ്രായം. 'മാരാമായയേ! മാരമായയേ! 'അരംകല' എന്നപോലെയുള്ള പ്രയോഗമാണിത്. നാശകാരിണിയായ മായേ! അജ്ഞാനമേ! മാറ് മാറിപ്പോ. അജ്ഞാനം മാറിതുഷ്ടാദികൾ നശിച്ച സമീപത്തിൽ ദ്രവ്യവ്യയം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടും ഞാൻ മഹേശപതിയെ സേവിക്കുന്നു എന്നു ഭാവം. സംസ്കൃതഭാഷയിൽ കൂടി സുഗമമായി പ്രയോഗിപ്പാൻ കഴിയാത്തതുള്ള ഈ വക ശബ്ദബന്ധങ്ങളിലും 'മാറും' മലയാളഭാഷയിൽ പ്രയോഗിക്കുമ്പോൾ ക്ലിഷ്ടത വന്നുപോയാലും സഹൃദയന്മാർ ക്ഷമിക്കാതിരിക്കയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഏകാക്ഷരവൃത്തമാദി
ശ്ലോകപാദനയോഗ്യകൾ
സമസ്തമിഷ്യോന്നുവൃത്ത-
യമകങ്ങിരണ്ടാമതാം.
നന്നനന്നോന്നനാൻനോ-
നിന്നിന്നിന നനനിന
നന്നനന്നിനി!നിന്നനി
നന്നനിനനാനിന്നനിന. 56

അർത്ഥം. നാം നന്നനാന് എന്നു നിനോന് നിന്നതിനു പ്രവേശിച്ചുവന്ന വിഷയസുഖാദികൾക്ക് എന്നർത്ഥം. ഇനി ഭിന്നനിന്ന ധിക്കാരം നന്നായി നന്ദിയല്ല. നന്നനന്നിനി! നന്നനിനി! വിണ്ണമായേ! നിർന്നനി നിർന്നനിനന് എന്ന് ഇനി ഒന്നിന് എൻ്റെ നിനവ് വിചാരം. ഈ ശ്ലോകത്തിൽ നിനാന് എന്നു ലോകവ്യവഹാരരീത്യാ പ്രയോഗിച്ചതാകുന്നു. നിനതിന് എന്നാണ് സാധുവായ രൂപം. നിന്നന, നന്നി, നന്നനന്നിനി, നിനന്നി, ഇവകൾ നിന്ദന, നന്ദി, നന്ദനന്ദിനി, നിർന്നന്ദി, ഇവയുടെ തത്ഭവങ്ങളാകുന്നു.

പോരപോരപോപാപാപ!പൊന്നുപ്പു-
യായാഭിയയയായയേ
മാമമോമാമമമോമാമ
പ്ലീലാലിലല്ലുലലലാലാ. 57

അർത്ഥം: പോരപോരപോരാപാപ! പാപമേ! നീ ദൂരെപ്പോ. പൊന്നുപ്പുയായ്

നിന്റെ കഥ മോശമായി എന്നർത്ഥം. അയി എന്ന കത്സനയിൽ. അയയായ് നശിക്കുകയായി. അയേ! എന്ന സംബുദ്ധി. ഭാമാഭാ എന്നോട് പറയുക, ഭാ ഇല്ല് ഭ എന്നിട്ട് ഉമോകല്ലിലായിൽ ഉമയുടെ കാമകേളിയായിയിൽ ഗൌരീചരിത്രസ്സത്തിൽ എന്ന ഭാവം. ഇതിൽ 'ലളയോര ഭേദഃ' എന്ന ന്യായം സ്വീകരിച്ചും ലോകസംഭാഷണപ്രകാരം ലീലായിയിൽ എന്ന യകാരലോപവും മുമ്പിലുള്ള ഇകാരത്തിന്നു ദീർഘവും കൊടുക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഹ്രസ്വൽ എഴുതേണ്ടത്.

കാലകാലകലേകാലേ
കോലകാലാകിലേകലാ
കലികാലകലികാലു
കല്യകകലകകാ. 58

അർത്ഥം: കോലകാലാകിൽ (തിരുമേനിയുടെ പാദാരവിന്ദമാണെങ്കിൽ)

ഭേദമോദം മോദമോദം
ശിവേ! ശിവവശേ/ശിവം
പരാപരേ പരേ!പാരിൽ
സത്തുതേസത് സ്തുതേ! സ്തുതി. 59

മുന്നാണിക്കണ്ണന്റെ അ-
ണഞ്ഞുമനാമുകമ
മന്തിനേമന്തേനിനേനി
മനേനിന്നേ ഞുമനഞ്ഞുമാ. 60

ഈ ശ്ലോകത്തിൽ അനുനാസികാക്ഷരങ്ങൾ മാത്രമേയുള്ളൂ.

വിരിവെകേൾപ്പോളുടൻ
തിരിയെകിണ്ട് ളുമോതിടപ്പെട്ടും
കരപ്പിടിനാകാ—
റൊരെണ്ണിവസ്ത്യകവപാമം. 61

വേകവാനികശംഭോഭ
കേണായാണെന്തുമേയുനീ
വൻതമേയികള്ളശോഭമ
സേവാരാശയവാതമേ
മേയവായശരാവാസ
രമെശോള്ളുകമേയ്തവൻ
നീയുമേഇണയാണാകേ
ഭമോശകനിവാകവേ. 62

അർത്ഥം: 'വേകവാനികശംഭോഭ' വാന് ഇക (ഇഹ) ശം, വാനികശം പരലോകത്തിലും ഇഹലോകത്തിലും ശം സുഖമായ ഭോഭ സമ്പത്തും വേക വെച്ചു പൊരുതാൻ അതിനാവശ്യപ്പെട്ടതില്ല എന്ന ഭാവം. 'കേണായാണെന്തുമേയുനീവന്തമേ' കേണ് അ അണ് നീ ദുഃഖിതനായി അ അണ് സാംസാരികപുരുഷൻ നീ വന്നു കിട്ടിയ ശരീരത്തിന് അല്ലേ മേവുമെന്നു കൊള്ളൂ. സമ്പത്തുകാരണാധിശരീരനായി നടന്നുകൊള്ളൂ. പക്ഷെ അതു വെറുതെയാണെന്ന കാണിക്കുന്നു. 'ശോഭ' നിസ്സാരം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ 'ശോഭ' നശിക്കുമല്ലോ. 'സേവാരാശയവാതമേ' സേവ ആയമേ രസ ആശയവാതം. അവയാണ് ആയാം രസത്തിൽ ആനന്ദം പരമാനന്ദത്തിൽ എന്ന സിദ്ധാന്തം. ആശ ആശയായിട്ട് ആശപ്പെട്ടിട്ട് എന്ന താല്പര്യം. വാരാ എടുക്കാറില്ല. (ഈ ശ്ലോകത്തിൽ, ഇക, വാന, ശോഭ, ഈ വക പദങ്ങൾ പഴയ മലയാളശൈലികളാകുന്നു. ഇനി പരമാനന്ദവിഷയത്തിൽ ഉപകരിക്കുന്നതെന്താണെന്നുള്ള പ്രതിലോമമായി ചൊല്ലുമ്പോഴും ഈപ്പദ്യംകൊണ്ടു തന്നെ വെളിപ്പെടുന്നതാണ്.

കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ

മംഗളോദയം

൧൦൯൦

പുസ്തകം ൧൦ | കർക്കടകം | ലക്കം ൪

മംഗളം.

തനതടിത്തനൂവലംകരിച്ചു, മുത്തുമാല കൈത്തളിരിലേന്തി, ഹാ-
ഹന്ത! ലജ്ജ, വരകോമളാനനവിലോകനോത്സുകവിലോലമായ്
പന്തടിച്ചുമുലവെന്നപോ, ലിളകമീക്ഷണത്തൊടു, വിവാഹസൽ-
പ്പന്തലിൻ നടുവിൽനിന്നിടുന്നതുഹിമാദ്രിപുണ്യലതികേ! തൊഴാം.

കെ. [illegible] മാധവമാരാർ.

കവികളും ചിത്രനിർമ്മാണവും.

കവിയുടെ ഗുണങ്ങളിൽ മുഖ്യമായ ഒന്ന ‘ചിത്രനിർമ്മാണശക്തി’യാണെന്ന് ഒരു പാശ്ചാത്യ പണ്ഡിതൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. “കവി വാക്കുകൊണ്ടു ചിത്രമെഴുതുന്നു; ചിത്രകാരൻ തുലികകൊണ്ടു കവിതയുണ്ടാക്കുന്നു” എന്നും ഒരു വിദ്വാൻ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

കവിതയേയും ചിത്രമെഴുത്തിനേയും ‘സുകുമാരകലാവിദ്യ’കളുടെ കൂട്ടത്തിലാണ കണക്കാക്കീട്ടുള്ളതും. അതുകൊണ്ടു കവിയുടെ ഗുണങ്ങളിലൊന്ന ‘ചിത്രനിർമ്മാണശക്തിയാ’ണ്; ചിത്രകാരനു വേണ്ടുന്ന ധർമ്മങ്ങളിലൊന്ന ‘കവിതാനിർമ്മാണശക്തിയും’ ആകുമോ ആവോ.

ഇപ്രകാരത്തെ കവിലക്ഷണത്തിനു പാശ്ചാത്യസമ്മതമായ നിർവചനം എന്തിനെയാണെന്നുള്ള ഭാഗം പാശ്ചാത്യസാഹിത്യപണ്ഡിതന്മാരുടെ നിരൂപണത്തിനായി വിടുകയാണ് ഞാൻ ചെയ്യുന്നത്. എന്നാൽ, ഈ ലക്ഷണത്തെ നമ്മ

ടെ സാഹിത്യശാസ്ത്രത്തോടു തട്ടിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ മനസ്സിലാകുന്ന സംഗതികളെന്തെല്ലാമാണെന്നുള്ളതിനെക്കുറിച്ചു കുറച്ചു പ്രസ്താവിക്കുവാൻ വിചാരിക്കുന്നു. അതു അസ്ഥാനത്തിലായി വരികയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

'കവിയുടെ ഗുണങ്ങളിലൊന്നു ചിത്രനിർമ്മാണശക്തിയാണ്' എന്നു പറഞ്ഞാൽ നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ അർത്ഥയോജനയ്ക്കു കുറെ ക്ലേശമുണ്ടെങ്കിലും, കാര്യം കൊണ്ടു നോക്കുമ്പോൾ ഒരുവിധം യോജിക്കുന്നുണ്ട്. ഒരു ചിത്രകാരൻ ഒരു ഭാവം വരുത്തി ഒരു ചിത്രം എഴുതിയാൽ ആ ചിത്രത്തിൽ ആവാഹിച്ചിട്ടുള്ള ഭാവം അതു കാണുന്നവരുടെ കണ്ണിനെ ആനന്ദിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അവരുടെ മനസ്സിൽ ചമൽക്കാരജനകമായ വിധത്തിൽ പതിഞ്ഞുകിടക്കുന്നതെങ്ങിനെയോ അങ്ങിനെ, ഒരു കവി താൻ വർണ്ണിക്കുന്ന ആളിൽ വരുത്തിട്ടുള്ള ഭാവം വായനക്കാരുടെ ഹൃദയത്തിൽ ആഹ്ലാദകരമായ വിധത്തിൽ പതിഞ്ഞുകിടക്കുന്നു. ഈ ഭാവാവബോധന വിഷയത്തിൽ ഒരു കവിയും ഒരു ചിത്രകാരനും ഒരുപോലെയാണ്.

കാളിദാസൻ, ഭവഭൂതി തുടങ്ങിയ സംസ്കൃതകവികളും എഴുത്തച്ഛൻ മുതലായ കേരളീയകവികളും തങ്ങളുടെ കാവ്യങ്ങളിൽ ഒരു ചിത്രകാരനു പകർത്തിയെടുക്കാവുന്ന വിധത്തിൽ മനോഹരങ്ങളും ഭാവവ്യഞ്ജകങ്ങളുമായ അനേകം വർണ്ണനകൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്; അല്ലെങ്കിൽ കാളിദാസാദികവികൾ തങ്ങളുടെ കാവ്യങ്ങളിൽ ഭംഗിയേറിയ അനേകം ചിത്രങ്ങൾ എഴുതിച്ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ ചിലതിന്റെ സൗന്ദര്യത്തെ നമുക്കൊന്നു പരിശോധിക്കുക:—

രഘുവംശത്തിൽ പശുപാലകനായിച്ചമഞ്ഞ ദിലീപൻ തന്റെ പശുവിനെ പിടിപ്പാൻ വന്ന സിംഹത്തിന്റെ നേരെ ശരം തൊടുപ്പാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ബാഹുസ്തംഭം സംഭവിച്ച നിലയെ വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതു നോക്കുക:

"എയ്‌വതിനൊന്നങ്ങിട്ടുവന്നു, നഖാംശുക്കൾ
പത്രത്തിലേറാവിരാജിക്കയാൽ ഭംഗിയായി
സക്തങ്ങളാംവിരൽകളോടുവലങ്കൈ
ചിത്രത്തിലാലിഖിച്ചുള്ളപോലെനിന്നു."

'ചിത്രത്തിലാലിഖിച്ചുള്ളപോലെനിന്നു' എന്നു കവിതന്നെ എടുത്തു പറഞ്ഞിരിക്കയാൽ വിസ്തരിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലല്ലോ.

രഘുവംശത്തിൽ സ്വയംവരത്തിനു വന്നിട്ടുള്ള രാജാക്കന്മാരെ നോക്കിക്കാണുവാനായി വരുന്ന ഇന്ദുമതിയെക്കണ്ടപ്പോൾ രാജാക്കന്മാർക്കുണ്ടായ ശൃംഗാരചേഷ്ടകളെ വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ ഓരോ ശ്ലോകവും ഓരോ ചിത്രങ്ങളെപ്പോലെയാണ്. മാതിരി കാണുമാനായി ഒന്നുദാഹരിക്കാം:—

'ഗതമ'ഭൂപവ്യതിരിച്ചുതാർമേനി—
ഭൂതനിലമാവരയാംഗാരത്തിൽനിന്നും
വിതതനേത്രവിലാസിനേർപെടുത്തി—
ഭൂമ്യേന്ദ്രമേതരപഞ്ചപുലിപ്പു."

ഇന്ദുമതീസ്വയംവരം കഴിഞ്ഞ് ഇന്ദുമതിയോടുകൂടി അജൻ പുരം പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ പൌരാംഗനമാർ, 'ജൊൻജനാലകളിൽ മേടതോറും' ചെന്നു കണ്ണിച്ച ചേഷ്ടകളെ വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതും ഇങ്ങിനെ തന്നെയാണ്. അതിൽനിന്നും ര ണ്ടെണ്ണം താഴെ കൊടുക്കാം:—

"...ടിപ്പൂജയ്ക്കനലണവഴേനാതതി, മാല്യം
ചാടിപ്പൂപടിയ്ക്കുയ്യുന്നാകേശപാശം
തേടിക്കുള്ള. കിസലയമതൊന്നുകേട്ടാൻ-
കുടിത്തൻകളേിൽനിന്നച്ചിട്ടാതെട്ടിൽ."
"പോക്കിൽത്തൻപൂവഴിഞ്ഞതാറ്റുകളിൽ
പോക്കിൽക്കരണന്നിരംകൊണ്ടുതന്നി
ലാക്കിൽപ്പൂമെയ്ത്തവർമനോജ്ഞജാലമുള്ള-
ത്രിക്കിൽച്ചെന്നാരിമൊയാതകാരുകണ്ടിനിന്നു."

രഘുവംശത്തിലെ പൌരാംഗനാചേഷ്ടകൾ കാണിക്കുന്ന ഈ പദ്യചിത്രങ്ങൾ കാളിദാസൻതന്നെ എന്നാവും ബോധിച്ചവയായിട്ടുണ്ടെന്നു വേണം പറവാൻ. അതുകൊണ്ടല്ലയോ അദ്ദേഹം ഈ പദ്യചിത്രങ്ങളെത്തന്നെ, കുമാരസംഭവത്തിൽ പാർവതീപരിണയം കഴിഞ്ഞു ശ്രീപരമേശ്വരൻ പുരപ്രവേശം ചെയ്യുന്ന ഘട്ടത്തിലും പകർന്നിരിക്കുന്നത്?

കുമാരസംഭവത്തിൽനിന്നും ഈ വിഷയത്തിൽ അനേകം ശ്ലോകങ്ങൾ ഉദാഹരിക്കുവാനുണ്ട്. മൂന്നാം സർഗ്ഗത്തിൽ ശ്രീപാർവ്വതി, ധ്യാനത്തിൽനിന്ന് ഉപരതനായ പരമേശ്വരനെ തലകുനിച്ചു വണങ്ങികൊണ്ടു തന്റെ നീലാളകമദ്ധ്യത്തിൽ ചൂടിയുള്ള കർണ്ണികാരകുസുമം കാതിൽനിന്നു കിഴിഞ്ഞും കർണ്ണങ്ങളിൽ അണിഞ്ഞിട്ടുള്ള ഇളന്തളിർ കൊഴിഞ്ഞും നില്ക്കുന്ന നില്പ് ഒരു ചിത്രത്തിൽ പകർത്തിയാൽ എന്താവും ഭംഗിയാവുന്നതാണ്. 'പര്യങ്കബന്ധസ്ഥിരപൂർവ്വകായം' എന്ന ഇടങ്ങൾ വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ള പരമേശ്വരന്റെ ധ്യാനാവസ്ഥാനം, 'സ്ഥിതാഃ ക്ഷണം പക്ഷ്മസു' എന്ന പദ്യത്തിൽനിന്നു ധ്വനിക്കുന്ന പാർവ്വതിയുടെ തപോവസ്ഥാനം എന്നിവ ചിത്രത്തിൽപ്പെടുത്തിയാൽ തന്മയത്വം വിളങ്ങുന്ന ഓരോ ചിത്രങ്ങളായിപ്പരിണമിക്കും. കാമദേവൻ പരമശിവന്റെ മേൽ ശരം പ്രയോഗിക്കുവാനായി വില്ലും വളച്ചു ശരവും തൊടുത്തു നില്ക്കുന്നതായ നില്പ് 'സമക്ഷിണാപാംഗനിവിഷ്ടമുഷ്ടിം' എന്ന പദ്യത്തിൽ ഒരു ചിത്രത്തിലെന്ന പോലെ ശോഭിക്കുന്നുണ്ട്. പാർവ്വതീദർശനത്താൽ ധൈര്യം കുറഞ്ഞൊന്നിളകി 'ഭാവോദയം' ഉണ്ടായ സ്ഥിതിയിൽ കാളിദാസൻ പരമശിവന്റെ മായയെടുത്തിട്ടുള്ളത് എത്ര മനോഹരമായിരിക്കുന്നു! ശ്രീപാർവ്വതി, പൂർവ്വാനുരാഗവിപ്രലംഭദശയിൽ ആരും കാണാതെ ഒളിച്ചിരുന്നു വെച്ച് തന്റെ കൈകൊണ്ടു പരമേശ്വരന്റെ ചിത്രമെഴുതി ആ ചിത്രപുരുഷനോട് 'മുഗ്ദ്ധവാക്ക്' പറയുന്ന ഘട്ടവും ഒരു ചിത്രത്തിൽ വന്നാൽ ശോഭിക്കുന്നതാണ്. പരമശിവൻ ഒരു കപടബ്രഹ്മചാരിയുടെ വേഷം പൂണ്ടിരുന്നു പെട്ടെന്നു മാറിയപ്പോൾ പാർവ്വതി പോകാനായി എടുത്ത കാൽ അങ്ങിനെതന്നെ നിർത്തികൊണ്ടു, നില്പാനും പോകാനും വയ്യാതെയായ അവസ്ഥയും എത്ര മനോഹരമായിരിക്കും! സപ്തർഷിമാർ ചെന്നു ഹിമവാനോടു പാർവ്വതിയുടെ വിവാഹത്തെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുമ്പോൾ, അച്ഛന്റെ അടുത്ത് ശ്രീപാർവ്വതി അധോമുഖിയായിനിന്നു 'നൽകളിത്താമരത്താരിതളെണ്ണുന്ന' ചിത്രവും വളരെ ഭംഗിയുള്ളൊന്നാണ്. ഇതുപോലെ മേഘസന്ദേശത്തിൽനിന്നും പല ഉദാഹരണങ്ങൾ എടുക്കുവാനുണ്ട്.

ഇങ്ങിനെതന്നെ സംസ്കൃതഭാഷയിലുള്ള ഇതരകാവ്യങ്ങളിൽനിന്നും നാടകങ്ങളിൽനിന്നും അനേകം ഉദാഹരണങ്ങൾ എടുത്തു കാണിക്കാവുന്നതാണ്. അവയെ ഇ

വിടെ വിസ്തരിക്കുന്നില്ല. കേരളീയകവികളുടെ കൃതികളിലും ചിത്രങ്ങളിൽ പകൎത്തിയതുപോലെ ഉള്ളിൽ പതിയുന്ന പല വൎണ്ണനകളുമുണ്ട്. ആ വക ഭാഗങ്ങൾ ചിത്രകാരന്മാരുടെ തൂലികയ്ക്കു മഹോത്സവമായിരിക്കുമെന്നു മാത്രമേ പറയുവാൻ തോന്നുന്നുള്ളു. അവയെ ഇവിടെ ചുരുക്കത്തിലെങ്കിലും ഉദ്ധരിക്കുന്നതായാൽ ഈ ലേഖനം വളരെ നീണ്ടുപോകുമെന്നു ഭയമുണ്ടെങ്കിലും ഒരുദാഹരണം താഴെ കാണിക്കുന്നു. തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛന്റെ ഭാരതം കിളിപ്പാട്ടിൽ അൎജ്ജുനസാരഥിയായി ശോഭിക്കുന്ന ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ രൂപം വൎണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതാണിത്:—

'നിറന്നപീലികൾ നിരക്കവേ കുത്തി
നെറുകയിൽക്കൂട്ടിത്തിറമൊടു കെട്ടി
കരിമുകിലൊത്ത ചികുരഭാരവും
മണികൾമിന്നീടുമണിക്കിരീടവും
കനകനച്ചില്ലംകുനിത്തെഴുതൽ
നനനനച്ചാൎത്തിക്കൊണ്ടാടിപ്പാടി

....

....

മകരകുണ്ഡലം പ്രതിബിംബിക്കുന്ന
കവിൾത്തടങ്ങളും കുവലയാഭവും
നിറപ്പുഞ്ചിരികൾചൊരിഞ്ഞനാസികാ
സ്വൎണ്ണഭാസ്വരമുരസ്സിൽത്തങ്ങും
ഉരസിജംനല്ലസരസിജങ്ങളും
മിളിതമാമീറിന്നതളിരുകളും
തിലകമന്നേരിളകുമാലകൾ
തരുണാരുണമാലകളുമൊക്കെത്തുടർ
മണിയും ചേരുന്നകളവും ചാൎത്തി
പിടിച്ചൊതുക്കരതലവും കിങ്കര
പ്പീലിക്കൂച്ചി നൃത്തമാടുന്നവും
നിറന്നമഞ്ഞപ്പട്ടുകിലും കാണികൾ

....

മണിഗണത്തിലകങ്ങളിക്കുവേ
മണിവല്ലൂരമന്നരെയുളിരുതകണ്ടുതാൻ'

ഇത്രയും പറഞ്ഞതിൽനിന്നു കവികളുടെ ഗുണമായ 'ചിത്രനിൎമ്മാണശക്തി'യെപ്പററി ഒരു സാമാന്യജ്ഞാനം സിദ്ധിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. പാശ്ചാത്യന്മാർ ഇതിനെ കവിതാഗുണങ്ങളിലൊന്നായി പറയുന്നുണ്ട്, നമ്മളാകട്ടെ അങ്ങിനെ പറയുന്നില്ല; വാസനാശാലികളായ കവികൾ ഏതെങ്കിലും ഒരു വൎണ്ണന ചെയ്യുമ്പോൾ അവർ വൎണ്ണിക്കുന്ന വസ്തു അതിനുള്ള സ്വഭാവത്തോടുകൂടി വായനക്കാരുടെ ഹൃദയത്തിൽ പതിയുന്നതു സാധാരണമാണ്. അങ്ങിനെ ഹൃദയത്തിൽ പതിയുന്ന കവിതകളുണ്ടാവാനുതകുന്ന കവിശക്തിയെ ചിത്രനിൎമ്മാണശക്തിയെന്നു പറയുന്നതിനു വിരോധമില്ലെന്നേ ഉള്ളു. ഈ ഒരു ഗുണം കവിതകളിൽ എത്രമാത്രം ആവശ്യമാണെന്നു പറഞ്ഞറിയിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ. കവികൾ സഹൃദയന്മാരുടെ ഹൃദയത്തെ രസിപ്പിക്കുവാൻ കടപ്പെട്ടവരാണ്. എന്നാൽ വായനക്കാരുടെ സ്ഥിതിവ്യത്യാസമനുസരിച്ച് അവരിൽ ഓരോരുത്തൎക്ക് ഓരോ ഗുണങ്ങളിലായിരിക്കും രസം. ചിലർ ശബ്ദഭംഗിയെ വലിയ കാൎയ്യമായിക്കരുതുന്നു. മററു ചിലർ അത്ഭുതകല്പനകളേയും അലങ്കാരങ്ങളേയും അധികം വിലമതിക്കുന്നു. എന്നാൽ, ഒരു വസ്തുവിനെ യാതൊരു മാററവും വരുത്താതെ അതിന്റെ താദാത്മ്യത്തോടുകൂടി വൎണ്ണിച്ച് അതിന്റെ ഛായയെടുത്താലെന്നപോലെ അനുഭവപ്പെടുത്തുന്ന വിഷയത്തിൽ ആൎക്കും രസം ജനിക്കുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ട് ഈ ഗുണം കവികൾക്ക് ഏററവും വലുതായ ഒന്നാണെന്നു വേണം പറയുവാൻ.

കെ. വി. എം.

സ്വാമി

വിരജാനന്ദസരസ്വതി.*

ലോകോപകാരികളുടെ ശ്രേണിയിൽവെച്ച് ഒരു സ്ഥാനത്തു പ്രകാശിക്കുന്ന മഹാത്മാവും, അജ്ഞാനമാകുന്ന അന്ധകാരത്തിൽ തപ്പിത്തടയുന്ന തന്റെ സഹോദരന്മാൎക്ക് ആത്മപ്രകാശം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നതിന്ന പ്രയത്നിച്ച മഹാഗുരുവും, 'ആൎയ്യസമാജ'സ്ഥാപകനുമായ സ്വാമി ദയാനന്ദസരസ്വതിയുടെ ഗുരുവാണ് ഈ ലേഖനത്തിന്ന വിഷയമായിരിക്കുന്നത്.

'സ്വാമിവിരജാനന്ദസരസ്വതി' ജനിച്ചതു വിക്രമവൎഷം 1854-ൽ ആയിരുന്നു. 'പഞ്ചാബ്' രാജ്യത്തിൽക്കൂടിയൊഴുകുന്ന 'ബിയാസ്' എന്ന നദിയുടെ തീരത്തു സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന 'ഗംഗാപുരം' എന്ന ഒരു ചെറുഗ്രാമമാണ ജന്മഭൂമി. സ്വാമികളുടെ അച്ഛൻ ശ്രീമാൻ 'നാരായണദത്തൻ' നല്ല വ്യുൽപന്നനായ ഒരു സാരസ്വതബ്രാഹ്മണനായിരുന്നു. മകനെ വലിയവനായ ഒരു സംസ്കൃതപണ്ഡിതനാക്കിത്തീൎക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്ന് ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ, വേണ്ട സമയത്തു പുത്രനു വിദ്യാഭ്യാസമാരംഭിച്ചു; 'ദേവവാണി' പഠിപ്പിച്ചു തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. അന്നുമുതൽക്കുതന്നെ പഠിപ്പിൽ അസാധാരണമായ ധാരണാശക്തിയും ഉത്സാഹവും ആ ബാലൻ പ്രദൎശിപ്പിച്ചു; ഇതു കണ്ട് അച്ഛനു വളരെ സന്തോഷമായി എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

തങ്ങളുടെ വാത്സല്യഭാജനമായിരുന്ന ഈ സന്താനത്തെ മാതാപിതാക്കന്മാർ അത്യന്തം ലാളിച്ചു വളൎത്തുകയും, കുട്ടിയുടെ ജീവിതം സുഖപ്രദമാക്കിത്തീൎക്കേണ്ടതിന്ന യഥാശക്തി സദാ പ്രവൎത്തിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. എങ്കിലും, ദൈവഗതിവൈപരീത്യത്താൽ, ബാല്യത്തിൽ തന്നെ 'വിരജാനന്ദ'ന്ന് അനേക കഷ്ടാരിഷ്ടങ്ങൾ അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നു. വിധിമതം തടുക്കാവുന്നതല്ലല്ലോ. അഞ്ചാമത്തെ വയസ്സിൽ, വസൂരി എന്ന മഹാരോഗം അദ്ദേഹത്തെ പിടിപെടുകയും, തന്മൂലം അദ്ദേഹത്തിന്ന വളരെ കഷ്ടിക്കേണ്ടിവരികയും ചെയ്തു. അതു മാറിയതോടുകൂടി കണ്ണിന്റെ കാഴ്ചയും പോയി; അതിന്റെ ശേഷം സൂൎയ്യന്റെ വെളിച്ചം കാണ്മാൻ അദ്ദേഹത്തിന്ന സാധിച്ചിട്ടില്ല. പക്ഷേ, മനസ്സിൽ വേറെയൊരു പ്രകാശമുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് [illegible]തില്ലാത്തതുകൊണ്ടുള്ള ബുദ്ധിമുട്ട് അധികം അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നില്ല.

'ആപത്തുവരുമ്പോൾ കൂട്ടത്തോടെ' എന്ന പഴമൊഴിയുടെ വാസ്തവം എത്ര ശരിയായിരിക്കുന്നു! 'വിരജാനന്ദ'ന്നു പതിനൊന്നു വയസ്സായപ്പോൾ അമ്മയച്ഛ

* ഈ ലേഖനത്തിലെ സംഗതികൾ ഒരു ഹിന്ദിമാസികയിൽനിന്ന സംഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളവയാകുന്നു.

ന്മാർ പരലോകപ്രാപ്തന്മാരായി. ഈ വ്യസനാകരമായ സംഭവം നിമിത്തം അദ്ദേഹത്തിന്ന തന്റെ മനസ്സിൽ ഒരു വലിയ കനം തൂങ്ങിയതുപോലെ തോന്നി. ഇക്കാലത്ത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥിതി ഏറ്റവും ശോചനീയമായിരുന്നു. തന്റെ ഏകാശ്രയമായിരുന്ന അമ്മയപ്പന്മാർ, തന്നെ ലോകത്തിൽ നിസ്സഹായനായി വിട്ട പരലോകം പ്രാപിച്ചു. താനോ, പതിനൊന്ന വയസ്സുമാത്രം പ്രായം ചെന്ന ഒരു ബാലൻ; പോരെങ്കിൽ കരുടനും; ഉപജീവനത്തിന്ന തീരെ മാർഗ്ഗമില്ല; പറയത്തക്ക ബന്ധുക്കളുമില്ലതാനും; ഒരു മാതുലൻ മാത്രം ശേഷിച്ചിട്ടുണ്ട്: അദ്ദേഹമാകട്ടെ, അവികമ്പാലകമായിത്തിട്ടില്ലാത്ത ഒരു കഠിനഹൃദയൻ; ക്രൗര്യംകൊണ്ട 'ഹിരണ്യകശിപു'വിനെക്കൂടി അധഃകരിക്കുന്നവൻ; കരുടനായ തന്റെ മരുമകൻ (അതേ, സ്വന്തം സോദരിയുടെ പുത്രൻതന്നെ) വിശന്ന വലഞ്ഞ ഭക്ഷണത്തിന്നാവശ്യപ്പെടുമ്പോഴും, ദാഹംകൊണ്ട തൊണ്ട വരണ്ട വെള്ളമാവശ്യപ്പെടുമ്പോഴും, നിന്ദാവചനങ്ങളും ക്ഷാമമില്ലാതെ ദാനം ചെയ്യാൻ മടിക്കാത്ത മഹാപാപി! ഇതിലുമധികം ദയനീയമായ സ്ഥിതി ഒരു ബാലന്ന വരേണ്ടതുണ്ടോ? എങ്കിലും, അന്യാദൃശമായ മനഃസ്ഥൈര്യവും ക്ഷമയും ഉണ്ടായിരുന്ന 'ചിരജ്ഞാനൻ' ലേശംപോലും കൂസൽകൂടാതെ അവയെല്ലാം ശിരസാ വഹിച്ചു. മാതുലനായ 'ഹിരണ്യകശിപുവിൽ'നിന്ന ഈ 'പ്രഹ്ളാദ'നെ രക്ഷിക്കുന്നതിനായി 'നരസിംഹാ'വതാരം ചെയ്യാൻ 'വിഷ്ണു' ഉണ്ടായിരുന്നതുമില്ല. പക്ഷേ, അദ്ദേഹംതന്നെ ഒരു കാലത്ത 'നരസിംഹ'മാകുവാൻ വിധിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു.

'ചിരജ്ഞാനനു' വയസ്സ പന്ത്രണ്ട തികഞ്ഞു. അമ്മാമന്റെ അക്രമങ്ങൾ തീരെ സഹിക്കവയ്യാതെയായി. ഒരു ദിവസം അദ്ദേഹം നാടുവിട്ട കാട്ടിലേക്ക പോയി. അവിടെ കായ്കനികൾ തിന്ന ഉപജീവിച്ചുകൊണ്ട കുറെ ദിവസം കഴിച്ചുകൂട്ടി. ഇടയ്ക്കു, വിദ്യാതൽപരനായിരുന്ന ആ ബാലൻ 'ഗായത്രി' മന്ത്രത്തിന്റെ തത്വം ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുക പതിവായിരുന്നു. കാന്താരവാസം അദ്ദേഹത്തിന്ന ഒട്ടുംതന്നെ ഭീതികരമായി തോന്നിയില്ല. എന്തിനെയാണ തോന്നുക? ഈ സമയംകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ഭയമറിയാത്ത ഒരു യുവയോഗിയായിത്തീർന്ന കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ആ ഘോരകാന്താരത്തിൽ വസിക്കുമ്പോഴും കൂടി, പരമാത്മാവിന്റെ ഹസ്തം, അദ്ദേഹത്തെയും സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തെയും രക്ഷിക്കുന്നതിന്ന സന്നദ്ധമായിരുന്നു. ജഗൽഗുരു സാക്ഷാൽ ശ്രീമച്ഛങ്കരാചാര്യസ്വാമികളും, കുമാരിലഭട്ടർ മുതലായ പുണ്യശ്ലോകന്മാരുടെ ജനനംകൊണ്ട് ഏറ്റവും സുകൃതവതിയായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന 'മാതൃഭൂമിയുടെ' പ്രിയപ്പെട്ട സന്താനവും വേദങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവും ആയിരുന്ന അദ്ദേഹത്തെ നശിപ്പിക്കുവാനാകട്ടെ, ഭയപ്പെടുത്തുവാനാകട്ടെ, കാട്ടുമൃഗങ്ങളുടെ ക്രൂരതയ്ക്കും കാടിന്റെ വിജനതയ്ക്കും സാധിക്കാതെയിരുന്നതിൽ അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ലല്ലോ.

ഇങ്ങിനെയുള്ള വനവാസം മൂന്നു കൊ

ല്പത്താറുമുണ്ടായി. അതിന്റെ ശേഷം അദ്ദേഹം 'ഹൃഷീകേശ'ത്തേക്ക പുറപ്പെട്ടു. അവിടെച്ചെന്ന സമീപമുണ്ടായിരുന്ന കാടുകളിൽ മൂന്നു തപസ്സാരംഭിച്ചു. പതിനെട്ടു വയസ്സു തികയുന്നതുവരെ തപസ്സുചെയ്തു. തദനന്തരം 'ഹരിദ്വാരത്തു' ചെന്ന 'സ്വാമിപൂർണ്ണാനന്ദസരസ്വതി'യുടെ ദീക്ഷകൈക്കൊണ്ടു സന്യാസവും, 'സ്വാമിവിരജാനന്ദസരസ്വതി' എന്ന നാമവും സമ്പാദിച്ചു. സ്വാമികൾ 'സിദ്ധാന്തകൌമുദി' എന്ന വ്യാകരണഗ്രന്ഥം പഠിച്ചതും ഇവിടെ വെച്ചായിരുന്നു.

അദ്ദേഹം പിന്നെ സന്ദർശിച്ച ഗ്രാമം 'കങ്കൻ' ആണ്. ഈ ഗ്രാമത്തിലത്രേ വിശ്വവിശ്രുതമായ 'ഗുരുകുല' വിദ്യാലയം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. വിദ്യാർത്ഥികൾ തങ്ങളുടെ അദ്ധ്യാപകന്മാരോടുകൂടി കാനനത്തിൽ പതിനാറു കൊല്ലം വസിച്ചു ബ്രഹ്മചര്യവിധികൾ അല്പവും പിഴയ്ക്കാതെ അനുഷ്ഠിക്കണമെന്ന് ഇപ്പോഴും ഇവിടെ ഒരു നിയമമുണ്ട്. 'ഗുരുകുല' വിദ്യാലയത്തിൽ കൊടുക്കുന്ന തരം വിദ്യാഭ്യാസമാണു, ഭാരതഖണ്ഡത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിയ്ക്കു കാരണഭൂതന്മാരാകുവാനുള്ള നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ യുവജനങ്ങൾക്ക കൊടുക്കേണ്ടത് എന്നുള്ളതിനു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. സ്വാമി വിരജാനന്ദസരസ്വതിയുടെ അത്യാശ്ചര്യമായ പ്രതിഭാവിലാസത്തിന്റെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രിയശിഷ്യൻ ദയാനന്ദസരസ്വതിയുടെ അത്ഭുതകരമായ പാണ്ഡിത്യത്തിന്റെയും സ്മരണയെ നിലനിർത്തിക്കൊണ്ട് ഈ അദ്വിതീയമായ വിദ്യാലയം എന്നും പരിലസിക്കട്ടെ!

കാശിയിൽ വെച്ചായിരുന്നു സ്വാമികൾ 'തർക്ക'വും 'വേദാന്ത'വും ജാഗ്രതയോടുകൂടി പഠിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയത്. താൻ സംസ്കൃതമഭ്യസിച്ചിരുന്ന കാലത്തു തന്നെ ഇദ്ദേഹം അദ്ധ്യാപകന്റെ നിലയും വഹിച്ചിരുന്നു. അസംഖ്യം കുട്ടികൾ ഇക്കാലത്ത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിൽ വിദ്യ അഭ്യസിച്ചുപോന്നിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു, വാസ്തവത്തിൽ, അധികകാലവും സ്വാമികൾ ഒരേ സമയത്തുതന്നെ ഗുരുവും ശിഷ്യനുമായിരുന്നുവെന്നു വേണം പറയുവാൻ. ഇക്കാര്യം നിർവ്വഹിക്കുന്നതു സാധാരണന്മാർക്ക് സുസാധ്യമല്ലെന്നു പ്രത്യേകം പറഞ്ഞറിയിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ; എന്നാൽ വിരജാനന്ദനു ഇതും ഇതിലപ്പുറവും ചെയ്യുവാൻ പ്രയാസമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ബാഹ്യമായി കുരുടനെങ്കിലും, ആ മഹർഷിശ്രേഷ്ഠന് അത്യന്തം ബലവത്തായ ധാരണാശക്തിയും മറ്റുള്ളവരെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനു പ്രത്യേകമായ ഒരു പാടവവുമുണ്ടായിരുന്നു.

കാശിയിൽനിന്ന അദ്ദേഹം നേരെ 'ഗയ'യ്ക്കാണു പോയത്. അവിടെ വളരെ കാലം താമസിച്ചു 'വേദാന്തദർശനം' മുഴുവനും അതിസൂക്ഷ്മതയോടുകൂടി അദ്ദേഹം പഠിച്ചു.

ഒരു യഥാർത്ഥയോഗിയ്ക്കു ധനത്തിൽ മമതയുണ്ടാകുന്നതല്ല. കൊട്ടാരവും കാടും അദ്ദേഹത്തിനു സമമാണ്. മായാമയമായ ഈ പ്രപഞ്ചത്തിലെ നിബിഡമായ അന്ധകാരത്തിനും അനേകജനങ്ങൾക്കിടയിൽ ജീവിച്ചിരിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഗൃഹസ്ഥന്മാർക്ക്, ഒരു സമയം രാജധാനി സുഖപ്രദമായും വനം ഭയങ്ക

രമായും തോന്നിയേക്കാം. എന്നാൽ വിരജാനന്ദൻ ഇരുട്ടിൽപ്പെട്ട ഒരാളല്ലായിരുന്നു. ഇതിന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽനിന്നു നമുക്കു ഒരു ചെറിയ ഉദാഹരണമെടുക്കാം.

ഒരു ദിവസം സ്വാമികൾ ഗംഗാനദിയിലെ നിർമ്മലജലത്തിൽ ഇറങ്ങിനിന്നു വിഷ്ണുസ്തുതിയായ ചില സംസ്കൃതശ്ലോകങ്ങൾ ഉച്ചത്തിൽ ചൊല്ലുകയായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്ത് 'ആൾവാർ'ത്തിലെ രാജാവായിരുന്ന 'വിനായകസിങ്' നില്പുണ്ടായിരുന്നു. വിരജാനന്ദൻ ശ്ലോകം ചൊല്ലിയിരുന്ന രീതിയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്തും ശ്ലോകങ്ങളിലും പരിസ്ഫുരിച്ചിരുന്ന ഭക്തിരസവും രാജാവിനെ അത്ഭുതപരതന്ത്രനാക്കിത്തീർത്തു. ഉടനെ രാജാവ് ആ മഹായോഗിയുടെ സന്നിധിയിൽ പ്രവേശിച്ച് അഭിവാദ്യം ചെയ്തു നമസ്കരിക്കുകയും, തന്റെ കൂടെ രാജധാനിയിലേക്കു ചെന്ന് ആതിഥ്യം സ്വീകരിക്കേണമെന്നു സാഞ്ജലിയായി അപേക്ഷിക്കയും ചെയ്തു. ഇതിന്നു സ്വാമികൾ പറഞ്ഞ മറുപടി ഇപ്രകാരമായിരുന്നു: "അല്ലയോ മാന്യ! ഭവാൻ ഒരു രാജാവും 'ഭോഗി'യുമാകുന്നു. ഞാനാകട്ടെ, കേവലം ഭിക്ഷയെത്തന്നെ ഉപജീവനം കഴിക്കുന്ന ഒരു 'യോഗി' മാത്രമാകുന്നു. നമ്മുടെ അന്യോന്യവിരുദ്ധങ്ങളായ ഈ നിലകൾക്ക് ഒരേ ദിക്കിൽ യോജിച്ചു വളരുവാൻ ഒരിക്കലും സാധിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല." ഇതു കേട്ടപ്പോൾ 'വിനായകസിങി'നു വളരെ ബുദ്ധിക്ഷയമായി; അദ്ദേഹം പിന്നെയുമപേക്ഷിച്ചു. ഒടുവിൽ ദയാശീലനായ സ്വാമികൾ രാജാവിന്റെ അപേക്ഷ സ്വീകരിക്കയും, പകരം ദിവസംതോറും മൂന്നു മണിക്കൂറുനേരം സ്വാമികളുടെ അടുക്കൽ താൻ സംസ്കൃതം പഠിച്ചുകൊള്ളാമെന്നു രാജാവു വാഗ്ദത്തം ചെയ്യുകയുമുണ്ടായി. രാജധാനിയിൽ വസിക്കുമ്പോൾ, അസൂയാകക്ഷികളായിരുന്ന ചില ബ്രാഹ്മണ 'പണ്ഡിതന്മാ'രുടെ ശല്യമല്ലാതെ, സ്വാമികൾക്കു പറയത്തക്ക യാതൊരു അസൗകര്യവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. മററുള്ളവർക്കെല്ലാം അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചു വളരെ ഭക്തിയും ബഹുമാനവുമുണ്ടായിരുന്നു. വിനായകസിങ് ദിവസംതോറും നിശ്ചിതസമയത്തു വിരജാനന്ദന്റെ മുമ്പിൽ ഹാജരാകാറുണ്ടായിരുന്നു. ഇങ്ങിനെയിരിക്കെ, ഒരു ദിവസം എന്തോ സംഗതിവശാൽ അദ്ദേഹത്തിന്, അതു തരമായില്ല. സ്വാമികൾ അത്യന്തം കുപിതനായിത്തീർന്നു. രാജാവു പലപ്രകാരത്തിലും അദ്ദേഹത്തെ സമാധാനപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിച്ചു; എങ്കിലും സാധിച്ചില്ല. അനന്തരം വിരജാനന്ദൻ രാജധാനി വിട്ടുപോയി എന്നു പറഞ്ഞാൽ മതിയല്ലോ. ഈ സംഭവത്തിൽനിന്നു നമുക്കു അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ച് ഏറെക്കുറെ ഊഹിക്കാവുന്നതാകുന്നു.

വിക്രമവർഷം 1893-ൽ സ്വാമികൾ മഥുര (വടക്കൻ മഥുര) യിൽ ഒരു ചെറിയ സ്ഥലം വാടകയ്ക്കെടുത്ത് അവിടെ ഒരു ചെറിയ സംസ്കൃതവിദ്യാലയം സ്ഥാപിച്ചു. ഇതിൽ പഠിപ്പിച്ചിരുന്ന വിഷയങ്ങൾ 'സംസ്കൃതവ്യാകരണ'വും 'തർക്കശാസ്ത്ര'വുമായിരുന്നു. അക്കാലത്ത് അവിടെവെച്ചു വിരജാനന്ദന്റെ ശിഷ്യത്വം

പ്രസിദ്ധ സംസ്കൃതപണ്ഡിതനായിരുന്ന 'കൃഷ്ണശാസ്ത്രി'കളുടെ ശിഷ്യരും തമ്മിൽ ഒരു വലിയ തർക്കം നടന്നതായറിയുന്നു. വാദവിഷയം തുച്ഛമായിരുന്നുവെങ്കിലും, വൈയാകരണന്മാരുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കുന്നതായിരുന്നു. 'പാണിനി'മഹർഷിയുടെ ഒരു 'സൂത്രം' ഷഷ്ഠീതൽപുരുഷനോ സപ്തമീതൽപുരുഷനോ എന്നു തീർച്ചയാക്കേണ്ടതിനായിരുന്നു സഭ കൂടിയത്. വിരജാനന്ദനും ശിഷ്യരും അതു ഷഷ്ഠീതൽപുരുഷനാണെന്നു വാദിച്ചു; അല്ലെന്നു മറുവാദം. ഒടുവിൽ ഒരു ചതിപ്രയോഗം കൊണ്ടു വിരജാനന്ദനെ എതിർകക്ഷിക്കാർ തോല്പിച്ചു. അന്നു മുതല്ക്കു അദ്ദേഹത്തിനു ചില സ്വാർത്ഥതല്പരന്മാരാൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട വ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ തീരെ അവിശ്വാസവും വിപ്രതിപത്തിയും തോന്നിത്തുടങ്ങി. അതിന്റെ ശേഷമാണ് അദ്ദേഹം 'പാണിനീയം' പഠിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയത്. ഈ ഉത്തമഗ്രന്ഥപരിശീലനത്തിനു സ്വാമികളെ ആദ്യം പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചതു തെക്കെ ഇന്ത്യയിലെ ഒരു ബ്രാഹ്മണനായിരുന്നുവെന്ന് അറിയുന്നതിൽ നമുക്ക് അളവററ സന്തോഷത്തിന്നവകാശമുണ്ട്. വേദങ്ങളുടെ സാരം ഗ്രഹിക്കുന്നതിന്ന് ഈ വ്യാകരണത്തെപ്പററിയുള്ള അറിവ് അവശ്യം ആവശ്യകവുമാണ്.

സ്വാമികൾ മധുരയിൽ താമസിക്കുന്ന കാലത്തുതന്നെയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാനശിഷ്യനായ ദയാനന്ദൻ യഥാർത്ഥവൈദികമതം ലോകമെങ്ങും പരത്തുവാൻ താൻ ശ്രമിക്കുമെന്നു പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തത്. ഇതിന്റെ ശേഷം ഇരുവർ തമ്മിൽ പിരിയുന്ന ഘട്ടം ഏററവും ദുസ്സഹമായിരിക്കുന്നു. വാർദ്ധക്യലക്ഷണങ്ങളാലും രോഗപീഡകളാലും തനിക്കു മഹത്തായ യാതൊരു പ്രവൃത്തിയും ചെയ്യുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ ആ മാന്യഗുരു തന്റെ ശിഷ്യനോടു വേദങ്ങൾ, ഉപനിഷത്തുകൾ, ദർശനങ്ങൾ മുതലായ ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ പഠനത്തിന്റെ പ്രചാരത്തിനായിക്കൊണ്ടു 'ആകാശവും ഭൂമിയും ഒരുപോലെയിളക്കുവാൻ ഉപദേശിക്കുന്നു. അനന്തരം ശിഷ്യൻ ആ ഉപദേശത്തെ സ്വീകരിച്ച് ഏററവും മനോഹരമായ വിധത്തിൽ തന്റെ കൃത്യത്തെ നിർവ്വഹിക്കുന്നു.

ഒരിക്കൽ നഷ്ടമായിപ്പോയ 'വേദങ്ങളുടെ താക്കോൽ' ഒന്നാമതും കണ്ടുപിടിച്ചതു സ്വാമി വിരജാനന്ദസരസ്വതിയാണെന്നു വേണം പറയുവാൻ. അതു കൊണ്ടുള്ള ബഹുമാനവും അദ്ദേഹത്തിനു തന്നെ. അതു ലഭിച്ചശേഷം, തത്സഹായംകൊണ്ടു ദയാനന്ദൻ വേദങ്ങളാകുന്ന ഭണ്ഡാരങ്ങൾ തുറന്നു അവയിൽ നിക്ഷേപിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന അനേകം അനർഘരത്നങ്ങളു ലോകോപകാരാർത്ഥം പുറത്തെടുത്തു കൊണ്ടുവന്നു എന്നു മാത്രമേയുള്ളൂ. വേദങ്ങളിൽ ഘോഷിച്ചിരിക്കുന്നതു യഥാർത്ഥമായി ഏകദൈവമതമാണെന്നും, അല്ലാതെ ശിലാപ്രതിമകളേയും മററും പൂജിക്കയല്ലെന്നും ഒന്നാമതായി പ്രസംഗിച്ചതു ദയാനന്ദസരസ്വതിയാകുന്നു. അദ്ദേഹം സ്മൃതികളും ശാസ്ത്രങ്ങളും മററും കൂലങ്കഷമായി പഠിക്കയും, അപ്പോൾ 'വൈദികമതം' ഏതുവിധം നോക്കിയാലും അത്യുത്തമമാണെന്നു ബോധപ്പെട്ട

കയും ചെയ്തു. ചതുൎവ്വൎണ്ണങ്ങളും, നാലാശ്രമങ്ങളും, ഷോഡശസംസ്കാരങ്ങളും, പഞ്ചയജ്ഞങ്ങളും മററും അദ്ദേഹത്തിന്നു വളരെ കേമമായി തോന്നി. എന്നാൽ ഒരു കാൎയ്യം തീൎച്ചതന്നെ: തന്റെ ഗുരുവായിട്ടു വിരജാനന്ദസരസ്വതി എന്നൊരാൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ ദയാനന്ദന്റെ കീൎത്തി ഇത്ര പരക്കുമായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു, 'വൈദികധൎമ്മ'ത്തിന്റെ വൈചിത്ര്യവും ഗാംഭീൎയ്യവും ലോകത്തിന്നു സ്പഷ്ടമാക്കിക്കൊടുത്ത ബഹുമാനം അധികവും സ്വാമി വിരജാനന്ദസരസ്വതിയ്ക്കു തന്നെയാണെന്നു സമ്മതിച്ചേ തീരു.

വിരജാനന്ദൻ സുസ്ഥിരമായ ധൈൎയ്യവും അക്ഷീണമായ ഉത്സാഹവും ഉള്ള ഒരു മഹാത്മാവായിരുന്നു. വേദങ്ങളോടുള്ള സ്നേഹവും, ജന്മഭൂമിയുടേയും ഹിന്ദുമതത്തിന്റേയും ഉൽക്കൎഷത്തിന്നു വേണ്ടു പ്രവൎത്തിപ്പാനുള്ള ആഗ്രഹവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ അഹമഹമികയാ വിളങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. തന്റെ അസാധാരണമായ ക്ഷമയും സ്ഥിരോത്സാഹവും കൊണ്ടു് അദ്ദേഹം സകല ബുദ്ധിമുട്ടുകളേയും ജയിച്ചു.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ എത്രയും സാധാരണമായ ജീവിതരീതിയും ഗംഭീരതരമായ ധൎമ്മാലോചനാശക്തിയും ഒരു മഹൎഷിയുടെ സ്ഥാനത്തിന്നു അദ്ദേഹത്തെ അൎഹനാക്കിത്തീൎക്കുന്നതാണ്. അനുപമമായ സംസ്കൃതവിദ്യ അഭ്യസിക്കുന്നതിന്നായി സ്വപാദസരോജങ്ങളിൽ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു് അടുത്തുനിന്നിരുന്ന ശിഷ്യരുടെ ഉന്നതിയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്നുണ്ടായിരുന്ന ശ്രദ്ധയും സന്തോഷവും തന്നെ, വിദ്യാഭ്യാസത്തോടു തനിക്കുണ്ടായിരുന്ന അതിരററ പ്രേമത്തിന്റെ ഒരു ഉത്തമാദൎശമായി കണക്കാക്കാവുന്നതാണ്. അദ്ദേഹവും തന്റെ ശ്രുതിപ്പെട്ട ശിഷ്യനും കൂടി പൊതുവെ സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിന്നും, പ്രത്യേകിച്ചു വേദങ്ങൾക്കും ചെയ്തിട്ടുള്ള ഉപകാരത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യമറിയുവാൻ വേദങ്ങൾക്കു സ്വാമി ദയാനന്ദസരസ്വതി എഴുതീട്ടുള്ള വ്യാഖ്യാനം ഒരിക്കൽ വായിച്ചാൽ മതി.

ഒരു യഥാൎത്ഥയോഗിയും മഹാവിദ്വാനും, നിഷ്കപടബന്ധുവും, വഞ്ചകന്മാരുടെ ഘോരവൈരിയും, പുരാതനകാലത്തുണ്ടായിട്ടുള്ള മഹാത്മാക്കളുടെ വാസ്തവസന്താനവും ആയ നമ്മുടെ ഉപന്യാസനായകൻ വിക്രമവൎഷം 1925-ൽ ലോകബന്ധമാകുന്ന പാശത്തിൽനിന്നു മുക്തനായി നിത്യാനന്ദമയമായ ലോകം പ്രാപിച്ചു.

സംസ്കൃതഭാഷയെക്കുറിച്ചും വേദങ്ങളെക്കുറിച്ചും നമുക്കു ബഹുമാനമുള്ളിടത്തോളം കാലം ഈ മഹാന്റെ ശ്രമത്തെ അറിഞ്ഞു് അഭിനന്ദിക്കേണ്ടതും, നിൎവ്യാജമായ കൃതജ്ഞതയോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്മരണ സൎവ്വകാലവും നിലനിൎത്തുവാൻ ഉത്സാഹിക്കേണ്ടതും ആൎയ്യസന്താനങ്ങളായ നമ്മുടെ ഒരു മുഖ്യകൃത്യമാകുന്നുവെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം.

കെ. ഗോവിന്ദ മാധവ മാരാർ.

സൂൎയ്യമണ്ഡലം

ഭൂമി സൂൎയ്യനെ ചുററും ഒരു പ്രദക്ഷിണംവെക്കുവാൻ ഒരു മാസം വേണം. സൂൎയ്യൻ ഭൂമിയെക്കാൾ നൂറുലക്ഷം മടങ്ങു ഘനമേറിയ വസ്തുവാകുന്നു. അതിന്റെ അന്തൎഭാഗത്തിൽ സദാ ജ്വലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അഗ്നിയുടെ ഉഗ്രതകൊണ്ടും വായുക്കളുടെ ഞെരുക്കംകൊണ്ടും അവിടെയുള്ള ബാഷ്പപദാൎത്ഥങ്ങളിൽ ഒരോ അണുപോലും അതിതീവ്രമായ ഗതിയെ അവലംബിച്ച് എതൽപ്രദേശങ്ങളെ കാഠിന്യമേറിയ ലോഹങ്ങളെക്കാൾ ആയിരം മടങ്ങു ഉറപ്പുള്ളവയാക്കിത്തീൎക്കുന്നു. ഉറപ്പുള്ളത് എന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് അവിടെ കട്ടിയായ ഘനപദാൎത്ഥങ്ങളുണ്ടോ എന്നു സംശയിപ്പാനിടയുണ്ട്. ഒരു നദി അതിവേഗമായി ഒഴുകുമ്പോൾ അതിലുള്ള അണുക്കൾക്ക പരസ്പരം ഘനപദാൎത്ഥങ്ങളിലുള്ള അണുക്കളെപ്പോലെ അത്ര ഐക്യവും ഉറപ്പും ഇല്ലെങ്കിലും പ്രത്യക്ഷത്തിൽ ഉള്ളതുപോലെയാണ് കാണുന്നത്. അതുപോലെതന്നെ സൂൎയ്യമണ്ഡലത്തിന് അണുക്കളുടെ തീക്ഷ്ണമായ ചലനംകൊണ്ട് ഒരു ഉറപ്പും കാഠിന്യവും സിദ്ധിക്കുന്നു എന്നു താല്പൎയ്യം. ഇനിയും ഒരുദാഹരണം പറയാം. ഒരു ചെറിയ ചങ്ങലയെ വൃത്താകാരത്തിൽ വളച്ചുപിടിച്ച് അതിതീവ്രമായി ചുററിയാൽ അത് ഇരുമ്പുകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ വളയംപോലെ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും വളയാതെ ചുററും. ഇവിടെ ഇരുമ്പുചങ്ങലയിൽ ഒരു കണ്ണിക്കും മറെറാരു കണ്ണിക്കും ഒരു ഇരുമ്പുവളയത്തോളം അത്ര ഐക്യമില്ലെങ്കിലും യഥാൎത്ഥത്തിൽ ഉള്ളതുപോലെ കാണുന്നു. അപ്രകാരമാണ് സൂൎയ്യമണ്ഡലത്തിൽ കാണപ്പെടുന്ന ബാഷ്പപദാൎത്ഥങ്ങൾ അതിവേഗമായി ചുററുമ്പോൾ അണുക്കൾ തമ്മിൽ യോജിച്ച് ഒരു ഘനപദാൎത്ഥത്തെപ്പോലെ ഉറപ്പുള്ളതായിത്തീരുന്നത്.

സൂൎയ്യമണ്ഡലത്തിലെ ശീതോഷ്ണസ്ഥിതിയെ ഒരു ഉഷ്ണമാപനയന്ത്രംകൊണ്ട് അളക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമെങ്കിൽ ഏകദേശം പതിനായിരം ഡിഗ്രി ഉഷ്ണമുള്ളതായി കാണാം. ഒരുവിധത്തിലും നമ്മളാൽ ആവിയായി മാറുവാൻ കഴിയാത്ത എത്ര കാഠിന്യമേറിയ ധാതുവും അവിടെ വായുവായി പരിണമിക്കുമെന്നതിന്നു ലേശം സംശയമില്ല. പുരാതനകാലങ്ങളിൽ സൂൎയ്യമണ്ഡലം മുഴുവനും അംഗാരമേഘം (Clouds of carbon) അല്ലെങ്കിൽ കരിയിൽനിന്നുണ്ടാവുന്ന ബാഷ്പമേഘം കൊണ്ടു നിൎമ്മിക്കപ്പെട്ടതാണെന്നു പലരും വിശ്വസിച്ചുവന്നിരുന്നു. ഇതു തീരെ വിശ്വാസയോഗ്യമല്ലെന്നാണ് ആധുനികശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ വാദം. അടുപ്പിന്നു സമീപം ഒരു മരക്കട്ടയെ രൂപാന്തരരഹിതം സൂക്ഷിക്കുന്നത് എങ്ങിനെ പ്രകൃതിവിരുദ്ധവും അസംഭാവ്യവും ആണോ അതുപോലെ മേൽപ്രസ്താവിച്ച സംഗതിയും അസംഭാവ്യമാണ്.

സൂൎയ്യമണ്ഡലത്തിൽനിന്നു പലപ്പോഴും വീണ്ടു കോണിച്ച ജ്വാലാസമൂഹങ്ങൾ അനേകായിരം യോജന ദൂരത്തിലേയ്ക്കു പൊങ്ങുന്നതായി ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പറയുന്നു. പ്രത്യേകം ചില സമയങ്ങളിൽ അവ ഇതിലും ഉദ്ഗമിച്ചുപോകുന്നുണ്ടത്രെ. തത്സമയം വലിയ കൊടുങ്കാറ്റുകളും ചുഴലിക്കാറ്റുകളും അതികഠിനമായി തിളച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സൂൎയ്യമണ്ഡലത്തിൽ അടിക്കുകയും അവിടെ കറുത്ത് ഇരുണ്ട ചില കളങ്കങ്ങളെ അല്ലെങ്കിൽ കണ്ണുകളെ വികസിതമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ ജ്വാലാവലിയിൽ ഭൂഗോളം എങ്ങാനും അകപ്പെട്ടുപോയാൽ നമ്മുടെ അവസ്ഥ എന്തായിത്തീരുമെന്ന് എടുത്തു പറയേണ്ടാവശ്യമില്ല.

ഈ കൊടുങ്കാറ്റുകൾക്കും അഗ്നിശിഖകൾക്കും പുറമെ സൂൎയ്യമണ്ഡലത്തിനു ചില പ്രത്യേക വൈശിഷ്ട്യങ്ങളും ഉണ്ട്. സൂൎയ്യനു സ്വന്തം അച്ചുതണ്ടിൽ ഒരു പ്രാവശ്യം ചുറ്റുവാൻ മുപ്പതു ദിവസങ്ങൾ വേണം. എന്നാൽ അതിന്റെ മദ്ധ്യപ്രദേശങ്ങൾക്ക് അവിടുന്നു നാല്പതു ഡിഗ്രി തെക്കും വടക്കും അകലെ കിടക്കുന്ന മറു പ്രദേശങ്ങളെക്കാൾ രണ്ടു ദിവസം മുമ്പു ചുറ്റിത്തീർപ്പാൻ സാധിക്കും. അതുകൊണ്ട് അവിടെ വാഷ്പാകാരത്തിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന പലവിധപദാൎത്ഥങ്ങൾക്കും ചലനസൗകൎയ്യം ധാരാളം ഉണ്ടു. അവ ഒന്നിന്മേൽ ഒന്നു കൂട്ടി തഴച്ചിപ്പോകുന്നുണ്ടെന്നും അതിനാൽ സൂൎയ്യമണ്ഡലത്തിൽ ഒരു വിശേഷമായ കലക്കം കൂടി ഉണ്ടാകുന്നുണ്ടെന്നും ഊഹിക്കാം.

സൂൎയ്യമണ്ഡലത്തിന്റെ ഏതുഭാഗത്തു നിന്നാണ് നമുക്കു ദിവസംപ്രതി ഇത്ര വിശേഷമായ വെളിച്ചം കിട്ടുന്നത്? 'അതിതീക്ഷ്ണമായ ശോഭയോടെ സദാ ജ്വലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അതിന്റെ ഉപരിഭാഗത്തിൽനിന്നാണ് അത് ഉത്ഭവിക്കുന്നത്. ഈ പ്രദേശത്തിനു പാശ്ചാത്യജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഫോട്ടോസ്ഫിയർ (Photosphere) എന്ന് ഇംഗ്ലീഷിലും സൂൎയ്യമണ്ഡലം എന്ന് അതുകപ്പാടെ നാം മാതൃഭാഷയിലും പേർ പറഞ്ഞുവരുന്നു. ഇതിനുമീതെ ബാഷ്പദ്രവ്യങ്ങളുടെ ഘനം (Aerostatic Pressure) വ്യാപിക്കുന്നില്ല. ഇതിനു മേല്പോട്ടുള്ള വസ്തുക്കൾ ഇതുസംബന്ധംകൂടാതെ തന്നെ സ്വന്തം നില ഉറപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു. സൂൎയ്യമണ്ഡലത്തിൽ രണ്ടുതരം വായുക്കൾ അടങ്ങീട്ടുണ്ട്. സ്ഥാനം അനുസരിച്ച് അവയെ രണ്ടു തട്ടിയായി വിചാരിക്കാം. ഒന്നാമതായി വിശേഷപ്പെട്ട ലോഹങ്ങൾ വാഷ്പാകാരത്തിൽ ജ്വലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന തട്ടി. ഇതിന് ഏകദേശം അറുനൂറു നാഴികയോളം ഘനം കാണും. സൂൎയ്യരശ്മി സംബന്ധമായ 'സ്പെക്ട്രം' (Spectrum) പരിശോധിച്ചാൽ അതിൽ നാനാവിധ വൎണ്ണഭേദങ്ങൾക്കും മദ്ധ്യേ കറുത്തിരുണ്ട ചില വരകൾ സ്പഷ്ടമായി കാണാം. ഈ വരകൾക്കു കാരണം മേല്പറഞ്ഞ ലോഹങ്ങളാണത്രെ. ഇതിനുമീതെ ഉള്ള തട്ടിയിൽ ഏറ്റവും നേൎമ്മയുള്ളതും ഘനം ചുരുങ്ങിയതുമായ 'ഹൈഡ്രജൻ' (Hydrogen) മുതലായ വായുക്കൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഈ പ്രദേശം ഇരുണ്ട നിറത്തോടുകൂടിയതാകുന്നു. ഇതു സൂൎയ്യമണ്ഡലം വിട്ടു മേല്പോട്ട് അനേകായിരം യോ

ന്നാ വിസ്താരത്തിൽ കിടക്കുന്നു. മൂന്നാമതായി വെളിച്ചംകൂടി ഉണ്ട്. ഇവിടെ രാശിവിശേഷമായ ഒരു ശോഭ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. അതു സൂൎയ്യനു ചുററും വൃത്താകാരത്തിൽ പരന്നുകിടക്കുന്നു. ഇതിനു രാശിചക്രത്തിൽ കാണപ്പെട്ട വെളിച്ചം എന്നു പേർ പറയാം (Zodiacal Light). പക്ഷെ ഭൂമിയുടെ ചലനമാൎഗ്ഗത്തിനപ്പുറം (Earth's orbit) കൂടി ഈ വെളിച്ചം വ്യാപിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു ഊഹിപ്പാൻ തക്ക കാരണങ്ങളും ഉണ്ട്.

ഒരു പൂൎണ്ണസൂൎയ്യഗ്രഹണദിവസം സൂൎയ്യമണ്ഡലം നമ്മുടെ കാഴ്ചയിൽനിന്നു സ്വല്പസമയത്തിനു മറഞ്ഞുപോകുന്നു. അപ്പോൾ ഒരു ദൂരക്കണ്ണാടിയിൽകൂടി സൂൎയ്യമണ്ഡലത്തെ പരിശോധിച്ചാൽ അനേകം വിശേഷപ്പെട്ട കാഴ്ചകൾ കാണാം. മുൻവിവരിച്ച ഒന്നാം അടുക്കിലുള്ള ഹൈഡ്രജൻ വായു കത്തുന്നതാകുന്നു നമുക്ക് ഒന്നാമതായി വെളിവാകുന്നത്. രണ്ടാമതായി ഒന്നാം അടുക്കിലുള്ള ലോഹവായുക്കൾ പെട്ടെന്നു ജ്വലിക്കുന്നതും ഒരഗ്നിഗിരി പൊട്ടുംപോലെ പൊട്ടിത്തെറിക്കുന്നതുമാണ്. ബിംബം മുഴുവൻ മൂടപ്പെട്ട് ചുററും പല വിധവൎണ്ണങ്ങളും അടങ്ങിയ ഒരു ദിവ്യതേജസ്സോടുകൂടി സൂൎയ്യൻ വിളങ്ങുന്ന വേഷമാണ് നാം മൂന്നാമതായി കാണുന്നത്. ഈ ദിവ്യതേജസ്സിനു കൊറോണ (Corona) എന്നു പാശ്ചാത്യജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പേർ പറയുന്നു.

സൂൎയ്യമണ്ഡലത്തിൽ ഉഷ്ണം ഒരിക്കലും ക്ഷയിക്കാതിരിപ്പാൻ കാരണമെന്ത്? ഹെൽമോൾട്സ് (Hemholts) എന്ന ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഇതിനു കാരണം അവിടെയുള്ള വായുക്കളുടെ ഘനവും വേഗവും ഒഴികെ മറെറാന്നുമല്ലെന്നാണ്. ഏററവും ഉപരിഭാഗത്തുള്ള അണുക്കൾ ക്രമേണ തണുത്തുവരികയും ഉടനെ അവയുടെ തീവ്രഗതി കുറയുകയും ചെയ്യുന്നു. അപ്പോൾ സൂൎയ്യൻ അവയെ തന്റെ മദ്ധ്യത്തിലേക്ക് ആകൎഷിക്കുന്നു. എന്നാൽ സൂൎയ്യന്റെ ആകൎഷണം നിമിത്തം സൂൎയ്യമണ്ഡലം സമീപിക്കുംതോറും ഈ അണുക്കളുടെ ചൂടും വേഗവും വീണ്ടും വൎദ്ധിച്ചുവരുന്നു. ഒടുവിൽ സൂൎയ്യമണ്ഡലത്തിൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞാൽ അവയുടെ വേഗം ഏററവും ഉന്നതസ്ഥിതിയെ പ്രാപിക്കയും, പ്രകാശം ഉഷ്ണം കഠിനമായി വൎദ്ധിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഇപ്രകാരം ഉപരിഭാഗത്തിൽനിന്നു മദ്ധ്യത്തിലേക്കു സദാ ഈ അണുക്കൾ ആകൎഷിക്കപ്പെടുന്നു. അതിനാൽ ഉഷ്ണം സദാ വൎദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ ഈ അണുക്കൾ വീണ്ടും അതിശക്തിയോടെ ഉപരിഭാഗത്തിലേക്കു തള്ളപ്പെടുന്നു. അപ്പോൾ അവയുടെ ശക്തിയും വേഗവും കുറഞ്ഞുപോകുന്നതും ഉണ്ട്. ഇപ്രകാരം ഈ അണുക്കൾ തള്ളപ്പെടുകയും വീണ്ടും ആകൎഷിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നതിനാലാണ് സൂൎയ്യന്റെ ശക്തി നിരന്തരമായിരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ഈ ശ്വാസോച്ഛ്വാസം തന്നെയാണ് അതിന്റെ ജീവവായു. ഉപരിഭാഗത്തിൽ ഉഷ്ണം കുറയുന്തോറും സൂൎയ്യന്റെ ശക്തി വൎദ്ധിച്ചുവരുന്നു. എന്നാൽ അണുക്കൾക്ക് യഥാവിധി ചലനസൗകൎയ്യം ഉള്ളപ്പോൾ മാത്ര

മെ ഇതു സംഭവിക്കുകയുള്ളു എന്നു പ്രകൃതിശാസ്ത്രം സിദ്ധാന്തിക്കുന്നുണ്ടു്. ചില നക്ഷത്രങ്ങളുള്ളേടത്തു് ഒരു ബാഷ്പസഞ്ചയത്തെ നല്ലവണ്ണം തെക്കി അമർത്തി ആകൃതിയിൽ പകുതിയും ഘനത്തിൽ എട്ടിലൊരംശവും ചുരുക്കിത്തീർത്താൽ അവസാനത്തിൽ അതിന്റെ ചൂടു് ഇരട്ടി വർദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതായിക്കാണാം. ഇതു പ്രകൃതിശാസ്ത്രസംബന്ധമായ ഒരു പ്രധാന തത്വമാകുന്നു. എന്നാൽ ബാഷ്പങ്ങളെ ഇപ്രകാരം തെക്കിയമർത്തുമ്പോൾ ഇതിലും എത്രയോ അധികം ഉഷ്ണം ജനിക്കുന്നുണ്ടു്. പക്ഷെ അതു് ഒരണുവിൽനിന്നു മറ്റൊന്നിലേക്കു വ്യാപിച്ചു് ഒടുവിൽ പദാർത്ഥമാസകലം സമമായ ചൂടുള്ളതായി തീരുമ്പോൾ അതിൽ ഏതാനും ഭാഗം അസ്പഷ്ടമായിത്തീരുന്നു. അതുകൊണ്ടു അവസാനത്തിൽ ഇരട്ടി ഉഷ്ണം ഉള്ളതായിട്ടേ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ നാം കാണുന്നുള്ളു. ഒരു പദാർത്ഥത്തിൽ എല്ലാ അണുക്കളിലും ഒരുപോലെ ചൂടു വ്യാപിക്കുന്നതിൽ എത്ര അളവു ചൂടു അസ്പഷ്ടമാകുമെന്നു കണക്കു പദാർത്ഥത്തിന്റെ പ്രകൃതിയെ അനുസരിച്ചിരിക്കും. അണുക്കളുടെ ഒഴുകിനു വിഘ്നമില്ലാത്തതിനാൽ ഏറ്റവും ഘനമുള്ള അണുക്കൾ സൂര്യമണ്ഡലത്തിന്റെ അന്തർഭാഗത്തിൽ ഒടുവിലത്തെ അട്ടിയിൽ കൂടിക്കൊള്ളുന്നു. മേല്പോട്ടു കയറുന്തോറും അണുക്കളുടെ ഘനം ക്രമമായി ചുരുങ്ങിവരികയും ഒടുവിൽ ഉപരിഭാഗത്തിലെത്തുമ്പോൾ ഏറ്റവും ഘനം ചുരുങ്ങിയതായ ഹൈഡ്രജൻ,(Hydrogen) ഹീലിയം, (Helium) നെബ്യൂലിയം, (Nebulium) മുതലായ വായുക്കൾ കത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കയും ചെയ്യുന്നതായി കാണാം.

അണുമയമായ ഒരു ബാഷ്പസഞ്ചയത്തിന്മേൽ ബാഹ്യമായ ഒരു ശക്തിയും പ്രവർത്തിക്കാത്തപക്ഷം അതിന്റെ ഉപരിഭാഗത്തിൽ യാതൊരു കലക്കവും ഉണ്ടാവുന്നതല്ല. എന്നാൽ സൂര്യമണ്ഡലത്തിൽ സദാ കലക്കമുള്ളതായിട്ടാണു നാം കണ്ടുവരുന്നതു്. അതിന്റെ കാരണം എന്തായിരിക്കാം? രാശിചക്രത്തിൽ ഒരു പ്രത്യേകശോഭ കാണപ്പെടുന്നുണ്ടെന്നു മുൻപ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. ഈ വെളിച്ചം സൂര്യമണ്ഡലത്തിന്റെ ഒരു ഉപാംഗമാണെന്നു പറയാം. അവിടെ തിങ്ങിനില്ക്കുന്ന ഉൽക്കാണുക്കളിൽ (Meteoric Particules) നിന്നാണു് അതുത്ഭവിക്കുന്നതു്. സൂര്യമണ്ഡലം മുഴുവനും ഉൽക്കാണുമയമാണെങ്കിലും ഉപാംഗസ്ഥമായ ഈ അണുക്കൾ തീവ്രമായി ചുറ്റുന്നതുകൊണ്ടു് അവയെ ആകർഷിച്ചെടുത്തു മറ്റുള്ളവയോടു സംയോജിപ്പിച്ചുകൊള്ളുവാൻ സൂര്യന്നു അശക്യമായി ഭവിക്കുന്നു. അതിവേഗമായി ചുറ്റിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന രണ്ടു ബ്രഹ്മാണ്ഡങ്ങൾ തമ്മിൽ മുട്ടി മറ്റു ചില അണ്ഡങ്ങളുടെ ഉല്പത്തിക്കു കാരണമായിത്തീരുന്നു. സൂര്യന്റെ ഉല്പത്തി ഈവണ്ണം ഉണ്ടായതാണെന്നു ചില ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. എന്നാൽ സൂര്യനിബന്ധനഗ്രഹമണ്ഡലത്തിലുള്ള ഗ്രഹങ്ങൾ ഇപ്രകാരം ഉണ്ടായവയല്ല. സൂര്യനിൽനിന്നു എത്രയോ ദൂരസ്ഥമായ ഉൽക്കാപിണ്ഡങ്ങൾ ഈ മുട്ടലിൽ അകപ്പെടാതെ വളരെ വേഗത്തോടുകൂടി ചലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നുവെന്നും ക്രമേണ അ

വ അന്യസഹായംകൂടാതെ സ്വന്തം ചലനമാൎഗ്ഗത്തിൽ നില ഉറപ്പിച്ച് ഓരോ ഗ്രഹമായിത്തീൎന്നു എന്നും മറ്റുമാണ് പൊതുവായ അഭിപ്രായം.

രാശിചക്രസംബന്ധമായ ഒരു വെളിച്ചമുണ്ടെന്നും അതു അസംഖ്യം ഉല്ക്കകളിൽനിന്നുത്ഭവിക്കുന്നതാണെന്നും മറ്റും കർ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ അണുക്കൾ ഓരോന്നും അന്യാശ്രിതമായ ഓരോ ചെറിയ പാതയിൽകൂടി സൂൎയ്യനെ ചുറ്റും പ്രദക്ഷിണം ചെയ്യുന്നു. ഈ പഥങ്ങൾ മിക്കവാറും അണ്ഡാകൃതി (In the form of an Ellepse) യിൽ ആയിരിക്കും. സൂൎയ്യൻ ഇവയെ ആകൎഷിക്കുന്നു. അപ്പോൾ അവയുടെ വേഗം വൎദ്ധിക്കുന്നു. ഒരു നിമിഷത്തിൽ അവ പതിനെണ്ണായിരം മൈൽസ് വീതം യാത്രചെയ്യുന്നവയത്രെ. ഇതുകൊണ്ടു അവ അനായാസേന സൂൎയ്യന്റെ സഹജമായ ശക്തിയെ വൎദ്ധിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെന്നു തെളിയുന്നു. ഇത്ര വേഗം ഓടുന്ന ഒരു ധാതുവിന്നു അതേ ഭാരമുള്ള ഒരു കഷണം പാറമരുന്നി (Dynamite) നേക്കാൾ ഇരുപതിനായിരത്തോളം ഇരട്ടി ശക്തിയുള്ളതായി കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അതിന്റെ ശക്തി സൂൎയ്യമണ്ഡലത്തിൽ വ്യാപിക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാവുന്ന കലക്കത്തിന്റെ ശക്തി തന്റെ യാത്രാമാൎഗ്ഗം അനുസരിച്ചിരിക്കും. എന്നാൽ മിക്കവാറും അണുക്കൾ സൂൎയ്യചലനപഥത്തിന്റെ സ്പൎശരേഖാമാൎഗ്ഗമായിട്ടാണ് (Tangentially) സൂൎയ്യമണ്ഡലത്തിൽ വന്നുചേരുന്നത്. രാശിചക്രസംബന്ധമായ വെളിച്ചത്തിന്റെ കിടപ്പു കണ്ടാൽ മേൽപ്പറഞ്ഞ ധാതുക്കളുടെ ചലനപഥം (Orbit) മദ്ധ്യരേഖാപ്രദേശങ്ങളിലായി കിടക്കുന്നുണ്ടെന്നു ഊഹിക്കാം. എന്നാൽ ഈ മദ്ധ്യരേഖയുടെ നിരപ്പും (Plane of the Equator) ഭൂചലനപഥത്തിന്റെ നിരപ്പും (Plane of the Earth's orbit) ഒന്നല്ലാത്തതുകൊണ്ടും അവ അനേക ഡിഗ്രി ദൂരം വ്യത്യാസപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടും മേപ്പടി ധാതുക്കളുടെ ചലനമാൎഗ്ഗങ്ങൾ മദ്ധ്യരേഖയിൽനിന്നു എത്രയോ ദൂരസ്ഥമായിരിപ്പാനിടയുണ്ട്.

ഒരു ടൺതൂക്കം പാറമരുന്നു പൊട്ടിത്തെറിക്കുമ്പോൾ എത്ര ശക്തിയുണ്ടാവുമോ അതിലും ഇരുപതിനായിരം ഇരട്ടി ശക്തി സമഷ്ടിയായുള്ള ഉല്ക്കകളാണ്. ഇത്രയും ശക്തിയുള്ള ധാതുക്കളാണ് ബാഹ്യമായ സൂൎയ്യമണ്ഡലത്തെ മേല്പോട്ടു തിക്കിത്തിരക്കിക്കയറുന്നത്. ഈ ശക്തി സൂൎയ്യമണ്ഡലത്തിന്റെ ഏറ്റവും ഉയൎന്ന പ്രദേശങ്ങളെ മാത്രം ബാധിക്കാറുള്ളതുകൊണ്ട് അവിടെയാണ് സൂൎയ്യന്റെ വ്യത്യസ്തഗതി ഏറ്റവും ആധിക്യത്തെ പ്രാപിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടു നാം ഏറ്റവും ഉന്നതപ്രദേശങ്ങളിൽനിന്നു സൂൎയ്യന്റെ ഛായ എടുക്കുന്നതായാൽ ഏറ്റവും കഠിനമായ കലക്കവും കൊടുങ്കാറ്റുകളും സൂൎയ്യമണ്ഡലത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന മാതിരി ആ ഛായയിൽ കാണപ്പെടും. ഛായ എടുക്കുന്ന സ്ഥലം കീഴ്പ്പോട്ടിറങ്ങുന്തോറും ഛായയിൽ ഈ കലക്കം ക്രമേണ ചുരുങ്ങിവരുന്നതായും കാണാം.

ഹൈഡ്രജൻ മുതലായ വായുക്കളുടെ ഞെറിയതും ഇരുണ്ട നിറത്തോടു കൂടിയതുമാ

യ ഒരു പ്രദേശം സൂൎയ്യബിംബത്തിലുണ്ടെന്നു മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. ഒരു നിമിഷത്തിൽ പതിനൊന്നായിരം മൈൽസ് വീതം ഓടുന്ന ഒരു ധാതു അതിന്റെ വേഗത്തിൽനിന്നുളവാകുന്ന ഉഷ്ണംകൊണ്ടുതന്നെ ആവിയായിപ്പരിണമിക്കുമെന്നതിന്നു സംശയമില്ല. സദാ ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു വായുസഞ്ചയം സമീപസ്ഥമായ മറ്റു വായുസഞ്ചയങ്ങളെ ഇളക്കിത്തീൎക്കയും ചെയ്യും. ഈ ന്യായമനുസരിച്ചു ഉപരിഭാഗത്തിൽ ചലിക്കുന്ന ബാഷ്പസഞ്ചയങ്ങളെ സൂൎയ്യൻ ആകൎഷിക്കുമ്പോൾ സമീപത്തിലുള്ള ഹൈഡ്രജൻ വായുവും അതോടൊന്നിച്ച് ആകൎഷിക്കപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ ആദ്യം ആകൎഷിക്കപ്പെട്ട വായുക്കൾ അതിശക്തിയോടെ സൂൎയ്യമണ്ഡലത്തിൽ പാഞ്ഞെത്തി മാൎഗ്ഗത്തിൽ ഒരു വിഘ്നമായി നിലനില്ക്കുന്ന മറ്റു വായുക്കളെ തിക്കിത്തിരക്കി മാറ്റി നിൎത്തിയുംകൊണ്ട് അകത്തു പ്രവേശിക്കുന്നു. ഉടനെതന്നെ അതിന്റെ ശേഷിക്കു ബലക്ഷയമേല്ക്കുന്നതിനാൽ ഹൈഡ്രജൻ വായുവിനെ പുറത്തുവിട്ടേച്ചുപോകുന്നു. എന്നാൽ തിക്കം തിരക്കം സഹിക്കവയ്യാതെ അല്പകാലം മാൎഗ്ഗം ഒഴിച്ചുനിന്ന മറ്റു വായുസഞ്ചയങ്ങൾ തടുക്കമില്ലെന്നു കണ്ടാൽ പെട്ടെന്നു വികസിക്കയും പൂൎവ്വസ്ഥാനം പ്രാപിപ്പാൻ ശ്രമിക്കയും നിമിഷനേരംകൊണ്ടു ഹൈഡ്രജൻ വായുവിനെ അളവററ ഊക്കത്തിൽ പൊട്ടിത്തെറിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഈ പ്രകൃതിവിശേഷം ഒരു അഗ്നേയഗിരി പൊട്ടിത്തെറിക്കുന്നതുപോലെ വളരെ ശക്തിയോടും ഭയങ്കരമായുമിരിക്കുമെന്നതിന്നു സംശയമില്ല.

എന്നാൽ ഈ അഗ്നിപൎവ്വതത്തിന്റെ ശക്തി മിക്കവാറും ഹൈഡ്രജൻവായുവിനെ പുറത്തു വിസൎജ്ജിക്കുന്നതിൽതന്നെ ചിലവായിപ്പോകുന്നു. എന്നാൽ ആദ്യം പൊട്ടിത്തെറിക്കുമ്പോൾ അതിന്നകത്തു പ്രവേശിച്ച ധാതുവിനെക്കാൾ എത്രയോ അധികം ശക്തി ഉണ്ടായിരിക്കണം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ പൊട്ടിയ ഉടനെതന്നെ മേൽഭാഗത്തുള്ള ഭാരം ശമിക്കുന്നതിനാൽ അകത്ത് അഗാധത്തിൽ കിടന്നിരുന്ന പദാൎത്ഥങ്ങൾ പെട്ടെന്ന് വികസിക്കയും ഒരേസമയം പുറത്തു ചാടുവാൻ യത്നിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

കൊടുങ്ങല്ലൂർ ദേശത്തു ഇയ്യിടക്ക് വിശേഷമായ ഒരുതരം കല്ലുകൾ വീണതായി വൎത്തമാനക്കടലാസ്സിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നുവല്ലോ. ഈ കല്ലുകളെ മീറ്റിയോർ (Meteors) എന്നാണ് ഇംഗ്ലീഷിൽ പേർ പറയുന്നത്. ഇതുപോലെയുള്ള കല്ലുകൾ അല്ലെങ്കിൽ ഉല്ക്കാപിണ്ഡങ്ങൾ ഭൂമിയിൽ മാത്രമല്ല സൂൎയ്യമണ്ഡലത്തിലും വീഴാറുണ്ട്. ഇതിന്നുപുറമെ സൂൎയ്യനിൽ ചിലപ്പോൾ വിശേഷവിധിയായ മിന്നൽപ്പിണരുകൾ കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഉടനെതന്നെ ഭൂമിയിൽ 'കാറ്റല്ലുണ്ണമുള്ള കൊടുങ്കാറ്റുകൾ വീശുന്നതായും സൂൎയ്യമണ്ഡലം ഒരു ദിവ്യശോഭകൊണ്ടു അലങ്കരിക്കപ്പെട്ടതായും സദാ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ കണ്ടിട്ടുള്ളതായി പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

ഈ കല്ലുകൾ എത്ര വലിയതല്ലാത്തപക്ഷം ഗതിവേഗത്തിൽനിന്നുളവാകുന്ന ഉഷ്ണത്തിൽതന്നെ വെന്തു ആവിയായി പരിണമിക്കും. അല്ലാത്തപക്ഷം

ളവ സൂര്യമണ്ഡലത്തിൽ വീണ് പൊട്ടിത്തെറിക്കയും ചെയ്യുന്നു. അഗ്നിപർവ്വതശിഖരത്തിൽകൂടി അഗാധത്തിൽ കിടക്കുന്ന പദാർത്ഥങ്ങൾ 'കൂട്ടംകൂട്ടമായി' പുറത്തു ചാടുകയും, കടലിൽ ഓളം ആഴത്തിലും ആകൃതിയിലും വർദ്ധിക്കുന്നതാവും ഏറ്റവും അഗാധത്തിൽ കിടക്കുന്നതായ ലോഹങ്ങൾകൂടി പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിവേഗമായി ചലിക്കുന്നതുകൊണ്ടു സൂര്യമണ്ഡലം വളരെ ഉറപ്പുള്ളതായിത്തീരുന്നു. എന്നാൽ കീഴ്പ്പോട്ടുള്ള ഓളം ശമിക്കുമ്പോൾ അതിൽനിന്നു മേല്പോട്ട് ഒരു ആവിയൊഴുക്കം അഗ്നിപർവ്വതശിഖരത്തിന്റെ ഇരുപാർശ്വങ്ങളിൽകൂടി താഴോട്ട് ഒരു ആവിയൊഴുക്കം ഉണ്ടാകുന്നു. എന്നാൽ മേല്പോട്ടുള്ള ഒഴുക്കിന്റെ ശക്തിയെ വിപരീതമായ മറ്റൊ ഒഴുക്ക ദുർബ്ബലപ്പെടുത്തുന്നു. പക്ഷേ ഇതു എല്ലായ്പോഴും സംഭവിച്ചു എന്നു വരില്ല. ആകർഷിക്കപ്പെട്ട കല്ലുകൾ ഏറ്റവും വലുതായിരുന്നാൽ മേല്പോട്ടുള്ള ഒഴുക്കിനു യാതൊരു മാറ്റവും തട്ടുന്നതല്ല. എന്നുമാത്രമല്ല ഈ ഒഴുക്കിന്റെ ശക്തികൊണ്ട് അനേകയോജന ദൂരം ദീർഘിച്ചു കിടക്കുന്ന സൂര്യകിരണങ്ങളെ അതു ഉളവാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

അനേകമായ ഉല്ക്കാസംബന്ധങ്ങൾ തമ്മിൽ മുട്ടി സൂര്യന്റെ സഹജമായ ശക്തിയെ സ്വതന്ത്രപ്പെടുത്തുന്നതിനാൽ ചില കറുത്ത കുത്തുകൾ ഉണ്ടാവുന്നു. സൂര്യസംബന്ധമായ ചില കൊടുങ്കാറ്റുകൾക്കും ഇതുതന്നെ കാരണം. പക്ഷേ ഈ കൊടുങ്കാറ്റുനിമിത്തമുണ്ടാവുന്ന കലക്കത്തെയാണ് നമ്മുടെ കാഴ്ചയിൽ കറുത്ത കുത്തുകളായി തോന്നുന്നത് എന്നും സംശയിക്കാം. അതുകൊണ്ട് ഈ കുത്തുകൾ ഉണ്ടാവുന്നതു സൂര്യമണ്ഡലം വികസിക്കുമ്പോളാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ ശരിയായിരിക്കും. എന്നാൽ മദ്ധ്യേയിരിക്കുന്ന ആഗ്നേയഗിരിയുടെ ശിഖരം നമ്മുടെ കാഴ്ചയിൽനിന്നു ഒരിക്കലും മറയാതെ ഈ കലക്കസമയത്തുകൂടി പൂർണ്ണസ്ഥിതിയിൽ വ്യക്തമായി നമുക്ക് കാണപ്പെടുന്നു. മേല്പോട്ടു തെറിച്ചുപോയ പദാർത്ഥങ്ങൾ ക്രമേണ തണുത്തു സൂര്യമണ്ഡലത്തിൽ വീണ്ടും പതിക്കുന്നതിനാൽ പ്രകാശമുള്ളവയായിത്തീരുന്നു.

ഈ കുത്തുകൾ ഒറ്റയൊറ്റയായിട്ടും അസംഖ്യം ഒന്നിച്ചുചേർന്ന് നീണ്ടവരികളായിട്ടും കാണപ്പെടുന്നു. ഏറ്റവും വലുതായ ഈ കുത്തുകൾ ഉണ്ടാവുന്നത് വാൽനക്ഷത്രങ്ങളിൽനിന്നാണെന്നു ഒരഭിപ്രായം ഉണ്ട്. വ്യാഴൻ അനേകം വാൽനക്ഷത്രങ്ങളെ ആകർഷിച്ച് സൂര്യസന്നിധാനത്തിൽ ചേർക്കുന്നുവെന്നും അങ്ങിനെ ചേർക്കപ്പെട്ട വാൽനക്ഷത്രങ്ങൾ മിക്കവാറും സൂര്യന്റെ ആകർഷണശക്തിയിൽ അകപ്പെട്ട പൊട്ടിച്ചിതറിപ്പോകുന്നുവെന്നും ഇതു ഒരു സാധാരണ സംഭവമാണെന്നും ന്യൂററർ എന്നൊരു ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങിനെ ഛിന്നഭിന്നമായിപ്പൊട്ടിത്തെറിച്ച കല്ലുകളുടെ പ്രേരണാശക്തികൊണ്ടാകുന്നു ഈ വലിയതരം കുത്തുകൾ ഉണ്ടാവുന്നത്.

പൂർണ്ണഗ്രഹണദിവസം ആദിത്യനു ചുറ്റും കാണുന്ന തേജസ്സ് വിദ്യുച്ഛക്തിയിൽനിന്നുണ്ടാവുന്നതാണ്. ധൂമകേതുക്കളുടെ വാൽ, മിന്നൽപ്പിണറുകൾ മുതലായ വിശേഷ ശോഭകളും വിദ്യുച്ഛ

ഷതിസംബന്ധമായവ തന്നെ. എന്നാൽ സൂര്യനിൽ വിദ്യുച്ഛക്തി എങ്ങിനെ ഉണ്ടാവുന്നു? സൂര്യഭഗവാന്റെ ശ്വാസോച്ഛ്വാസവായുവെന്നപോലെ രണ്ടു വായുക്കൾ സൂര്യമണ്ഡലത്തിൽ ഉണ്ടെന്നു മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലൊ. ഇവ രണ്ടും തമ്മിൽ മുട്ടുമ്പോൾ വിദ്യുച്ഛക്തി ഉണ്ടാവുന്നു. ഇതിന്റെ വെളിച്ചം ചുറ്റുമുള്ള ബാഷ്പപദാർത്ഥങ്ങളിൽ വീഴുമ്പോൾ അവ പ്രകാശമുള്ളവയായിത്തീരുന്നു. മേൽ പ്രസ്താവിച്ച കറുത്ത പൊട്ടുകൾക്കും വിദ്യുച്ഛക്തിക്കും വളരെ സംബന്ധമുണ്ടെന്ന് ഊഹിക്കാം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഈ കുത്തുകൾക്കു വല്ല മാറ്റവും സംഭവിച്ചാൽ ഉടനെ ഈ വെളിച്ചത്തിന്നും ഒരു മാറ്റം നേരിടുന്നു. ഭൂമിയുടെ കാന്തശക്തികൂടി ഈ വിദ്യുച്ഛക്തിനിമിത്തം ഉണ്ടാവുന്നതാകുന്നു. കറുത്ത കുത്തുകൾ ഈ ശക്തിക്കു ഏതാനും മാറ്റം ചിലപ്പോൾ മാത്രമെ ഉണ്ടാക്കുന്നുള്ളൂ.

വി. ആർ. കൃഷ്ണയ്യർ, ബി. എ.

പുലയന്മാർ.

(തുടർച്ച)

ഇവിടങ്ങളിൽ 20-ം 30-ം 100-ം വല്ലിയാളന്മാരുള്ള ജന്മികളും കൃഷിക്കാരുമുണ്ട്. ഉടമസ്ഥന്മാർക്കുവേണ്ടി അവർ പകൽ മുഴുവനും വേലയെടുത്തും, രാത്രി വിളവുകാത്തും, അതിലേക്ക ആളൊന്നക്കു ഒന്നൊ രണ്ടൊ ഇടങ്ങഴി നെല്ലു മാത്രം പറ്റി അതുകൊണ്ടു സംതൃപ്തിയോടെ കാലംകഴിച്ചും വരുന്നു. എങ്കിലും അവർ കീഴിൽനിന്നും ഓടിക്കളഞ്ഞെങ്കിലൊ എന്നൊരു ഭയം ഉടമസ്ഥന്മാരുടെയുള്ളിൽ കടന്നുകൂടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അവരുടെ സ്ഥിതി കുറെക്കൂടെ നന്നാക്കണമെന്നൊ കൂലിയിലെങ്കിലും ഭേദഗതി ചെയ്യണമെന്നൊ അവർ വിചാരിക്കുന്നുമില്ല. ഇങ്ങിനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിച്ചതുകൊണ്ട് അവരുടെ സ്ഥിതിയിൽ യാതൊരു ഭേദവും വന്നിട്ടില്ലെന്നു പറവാനും വയ്യ. മുതലാളന്മാരുടെ ബന്ധനത്തിലാണെന്ന് അവൎക്കുള്ള ബോധം കുറേശ്ശ കുറഞ്ഞുവരുവാൻ ഇടവന്നിട്ടുണ്ട്. ചിലർ യഥേഷ്ടം വയനാട്ടിലെ തോട്ടങ്ങളിലും കോലാറിലെ സ്വർണ്ണഖനികളിലും പോയി പണിത് അധികക്കൂലി സമ്പാദിക്കുവാൻ ഇടവന്നിട്ടുമുണ്ട്. പിന്നെ, പാതിരിമാരുടെ ഉത്സാഹത്താലും ഇവരുടെ സ്ഥിതിക്കു വലിയ ഭേദം കണ്ടുവരുന്നുണ്ട്.

പുലയരിൽ തന്നെയും പല അവാന്തരവിഭാഗങ്ങളുണ്ട്. മേൽജാതിക്കാർ

ജാതിയുടെ അവാന്തരവിഭാഗം.

അവരെല്ലാവരും ഒരുപോലെ നീചന്മാരാണെന്നു നിനച്ചു വരുന്നുണ്ടെങ്കിലും, അവരും 'നായർതമ്പ്രാക്കളുടെ' ഇടയിലെന്നപോലെ ഈ അവാന്തരവിഭാഗങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള അല്പാല്പവ്യത്യാസങ്ങളെയും ആചാരസമ്പ്രദായനടപടിക

ളേയും വലിയ സാരമായി ഗണിച്ചും കൂടുതൽ ശ്രേഷ്ഠതയുണ്ടെന്നു നിനച്ചുവരുന്നവർ അതിനെപ്പററി അഭിമാനിച്ചും മററവരെ താണവരായി തള്ളിയും കഴിഞ്ഞുവരുന്നുണ്ട്. 1901-ൽ കഴിഞ്ഞ കാനേഷുമാരിക്കണക്കുപ്രകാരം മലബാറിൽ ആകെ 87 അവാന്തരവിഭാഗങ്ങളാണ്. അവയിൽ മുഖ്യമായവ കണക്കച്ചെറുമന്മാർ, പുലച്ചെറുമന്മാർ, എരളന്മാർ, കുടന്മാർ, റോളന്മാർ എന്നിവയാകുന്നു. കൊച്ചിരാജ്യത്തിലെ വടക്കൻപ്രദേശങ്ങളിൽ, പ്രത്യേകിച്ചു ചിററൂർ താലൂക്കിൽ, എരളന്മാർ അല്ലെങ്കിൽ ഏറാച്ചെറുമന്മാർ,* കൊങ്ങച്ചെറുമന്മാർ, കുടന്മാർ, കണക്കച്ചെറുമന്മാർ, പുലച്ചെറുമന്മാർ അല്ലെങ്കിൽ പള്ളുപ്പുലയന്മാർ എന്ന ഉപവർഗ്ഗങ്ങളെ കണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. തെക്കൻ പ്രദേശങ്ങളിൽ കുളമാരി അല്ലെങ്കിൽ വള്ളുവപ്പുലയന്മാർ, വെട്ടുവന്മാർ അല്ലെങ്കിൽ വെട്ടുവപ്പുലയന്മാർ, തണ്ടപ്പുലയന്മാർ എന്നിങ്ങിനെ അവർ വിഭാഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. തിരുവിതാംകൂറിലെ വിഭാഗം ഇതിൽനിന്നും തീരെ വ്യത്യാസപ്പെട്ടതാണ്. ഓരോ ഉപവർഗ്ഗക്കാരും മററുള്ളവരെക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠത്വം ഭാവിച്ചു വരുന്നുണ്ട്. ഇങ്ങിനെ വന്നു ഇവർ അന്യോന്യം പരിചയമൊ ബന്ധമൊ ഇല്ലാതെ വളരെക്കാലം മുമ്പു മുതൽക്കെ അകന്നിരുന്നു കഴിഞ്ഞുവരികകൊണ്ടായിരിക്കണം. അതിൽ ഒരു കൂട്ടർ മററവരെക്കാൾ യഥാർത്ഥമായി ശ്രേഷ്ഠത്വം കൂടുമെങ്കിൽ ഇതറിവാനൊ ശ്രേഷ്ഠത്വത്തിന്റെ ക്രമം നോക്കി അവരെ തിരിക്കുവാനൊ സാദ്ധ്യമല്ല. ഓരോ ഉപവർഗ്ഗവും 'ഇല്ല'മൊ, 'കൂട്ട'മൊ ആയി വീണ്ടും വിഭാഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഒരേ കുടുംബം തമ്മിൽ കല്യാണബന്ധമുണ്ടാവാതിരിക്കേണ്ടതിന്നു കല്യാണകാര്യത്തിൽ ഏർപ്പാടുചെയ്യുമ്പോൾ എല്ലാം ദമ്പതിമാരുടെ ഇല്ലം അല്ലെങ്കിൽ കൂട്ടത്തെപ്പററി അവർ സൂക്ഷ്മത്തോടും മനസ്സിലാക്കും. തണ്ടലത്തു കൂട്ടം, മൂത്താനംകൂട്ടം, പയത്തിക്കൂട്ടം, കൊച്ചാനംകൂട്ടം, മണ്ണത്തുകൂട്ടം, നാരികണക്കൂട്ടം എന്നിവകളാണ് കൊച്ചിക്കു സമീപമുള്ള പുലയക്കൂട്ടങ്ങളുടെ പേരുകളിൽ ചിലവ. ഈ പേരുകൾ മുതലാളന്മാരുടെ വീട്ടുപേരുകളിൽ നിന്നൊ അല്ലെങ്കിൽ പൂർവ്വികന്മാർ അടിമപ്പെട്ടിരുന്നവരുടെ പേരുകളിൽനിന്നൊ എടുത്തിട്ടുള്ളതാണ്. എങ്കിലും കൂട്ടങ്ങൾക്ക് അധികമായും മുതലാളന്മാരുടെ പേരുകളിൽനിന്നാണ് പേര സിദ്ധിക്കുന്നത്.

കുടിയിടങ്ങൾ

പുലയരുടെ കുടിയിടങ്ങൾക്കു 'മാടങ്ങൾ' എന്നാണ് സാധാരണയായി പേർ പറയുക. അവകൾ വയലുകളിലൊ വയൽവക്കുകളിലുള്ള വൃക്ഷച്ചുവടുകളിലൊ വിളവു കാക്കുന്നതിലേക്കു സൌകര്യമാവത്തക്കവിധം കെട്ടിയുണ്ടാക്കും. മേൽജാതിക്കാരെ തീണ്ടാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം അവരുടെ സഞ്ചാരപഥങ്ങളിൽനിന്ന് അകന്നിരിക്കും. കുറെക്കൂടി സൌകര്യവും സുഖകരവുമായവിധം ജീവിതം നയിക്കപ്പെടുന്നതായാൽ അവർക്കു കൃഷിയിലേക്കുള്ള ശ്രദ്ധ കുറഞ്ഞുപോയെങ്കിലൊ എന്നു കരുതി മേൽപ്പെട്ട മാടങ്ങൾ പണിയാൻ

* ഇവർ ഈഴവരെപ്പോലെ 'ഏറ'വരെ ചെത്തുവാൻ വിരോധമില്ലാത്തതിനാലായിരിക്കാം ഈ പേർ സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളത്.

ടവരെ അനുഭവിച്ചിരുന്നില്ല. അവരുടെ മാടങ്ങളെല്ലാം മററു താണജാതിക്കാരിൽ മഹാസാധുക്കളുടേതുപോലെ തന്നെ മോശമാണ്. തറ അല്പം ഉയർന്നിരിക്കുമെങ്കിലും വർഷകാലത്ത് ഒന്നും കയറാത്തക്കവിധം താണതുതന്നെ. മേൽപ്പുരകഠം നാലോ ആറോ മുളന്തണ്ടുകളിന്മേലോ മരത്തണ്ടുകളിന്മേലോ കേററി പനയോലകൊണ്ടോ മടഞ്ഞ തെങ്ങോലകൊണ്ടോ വയ്ക്കോൽകൊണ്ടോ മേഞ്ഞിരിക്കും. നാലുപുറവും പനമ്പുകൊണ്ടോ മേൽപ്പറഞ്ഞ ഓലകഠംകൊണ്ടോ കുത്തിമറയ്ക്കുകയും ചെയ്യും. ചിലേടങ്ങളിൽ മണ്ണുകൊണ്ടു ചുമരുവെച്ചും വരുന്നുണ്ട്. ആകെ ഒരു മുറിയേ ഉണ്ടായിരിക്കുള്ളൂ. അതിലേക്കുള്ള ഏകമാർഗ്ഗം വളരെ ചെറുതുമായിരിക്കും. കതവുകഠം പനയോലകൊണ്ടാണ്. ചിലപ്പോഠം അതുകൂടി ഉണ്ടായിരിക്കില്ല. ഒരു ചെറിയ ദ്വാരം മാത്രമേ ഉണ്ടായിരിക്കുള്ളൂ. വെള്ളനുള്ള അടുപ്പിടുന്നത് ഈ മുറിയുടെ ഒരു മൂലക്കലാണ്. അത് അധികവും വർഷകാലത്തെ ഉപയോഗിക്കാറുള്ളൂ. വേനൽക്കാലത്തു പുറത്തുതന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടും. വായുസഞ്ചാരത്തിനുള്ള മാർഗ്ഗം വളരെ കുറവാകകൊണ്ട് അകത്തുള്ള വായു മിക്ക സമയവും മലിനപ്പെട്ടേ ഇരിക്കുള്ളൂ. ചിററൂർ പാലക്കാട്ടു താലൂക്കുകളിലുള്ള കണക്കച്ചെറുമക്കളുടെ മാടങ്ങഠംക്ക മൺചുമരും മരവാതിലുകളും പനയോല മേഞ്ഞ മേൽപ്പുരയുമുണ്ട്. അതുകഠം അധികവും നില്ക്കുന്നത് പാടങ്ങളുടെയിടയിലുള്ള ഓരോ ചെറിയ പറമ്പുകളിലാണ്. അതുകഠംക്ക നാലുപുറവും, ഇല്ലെങ്കിൽ മുൻവശത്ത്, എറയവുമുണ്ട്. പുലയക്ക് ആകെയുള്ള വീട്ടുസാമാനങ്ങഠം, ഇരിക്കവാനും കിടക്കവാനും 'യോഗ്യം'ചെയ്യുന്നം മററുമായി കുറെ പായകളും, വെയ്ക്കുന്നം ഉണ്ണുന്നം വെള്ളമെടുക്കാനുമായി കുറെ ചട്ടികലങ്ങളും പിഞ്ഞാണങ്ങളും, സാമാനങ്ങഠം സൂക്ഷിക്കുന്നതിലേക്കും മററുമായി ചില കൊട്ടവട്ടികളും, അപൂർവ്വമായി ഉരൽ ഉലക്ക മുതലായതുകളും തന്നെ. അവരുടെ ആകെയുള്ള സ്വത്തു ഇതുതന്നെ.

പുലയരുടെ സം
ബന്ധിച്ചുള്ള സ
മ്പ്രദായങ്ങൾ

ഒരു പുലയപ്പെണ്ണു തിരണ്ടാൽ അവളെ ഏഴു ദിവസം ഒരു പ്രത്യേക മാടത്തിൽ പാർപ്പിക്കും. അക്കാലത്ത് അവഠംക്കുള്ള ഭക്ഷണം അകലെ നിന്നു ഇട്ടു വെച്ചുകൊടുക്കുകയേ ഉള്ളൂ. അവളെ പുറത്തിറങ്ങി സഞ്ചരിക്കാനൊ സഖികളൊന്നിച്ചു കളിക്കാനൊ അനുവദിക്കുന്നതുമല്ല. ആദ്യത്തെ ദിവസം കാലത്ത് ഒരു പറയൻ ഒരു മണിയുള്ള ചെണ്ട, പീപ്പി (കുഴൽ) മുതലായ വാദ്യങ്ങളോടുകൂടി 'മലപ്പാട്ട്' എന്നൊരുവക പാട്ടുപാടും. അതിന്നവന് ഏഴണക്കും അവന്റെ സഹായികഠംക്ക മൂന്നണയുമൊല്ലു പതിവുണ്ട്. പാട്ടു കഴിഞ്ഞാൽ ഏഴു നാളികേരമുടച്ച് അതിലെ വെള്ളം പെണ്ണിന്റെ തലയിൽ ഒഴിക്കുകയും, നാളികേരത്തിന്റെ മുറികഠം അവിടെ ക്ഷണിച്ചു വരുത്തുന്ന അഞ്ചു വെള്ളാട്ടിക്കും ഏഴു പെൺകുട്ടികഠംക്കും കരക്കാർക്കും കൂടി വീതിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യും. ഏഴാം ദിവസം കാലത്തു കരയിലെ വെള്ളാന്മാരെയും സ്വജാതിക്കാരെയും വീണ്ടും ക്ഷണിച്ചു വരുത്തുന്നതാണ്. അപ്പോഠം സ്വജാതിക്കാർ സദ്യച്ചിലവിലേ

ള്ള കുറ അരിയും കരിസ്സാമാനങ്ങളും കള്ളും കൊണ്ടുചെല്ലും. പെണ്ണിന്റെ തലയിൽ താനും കുറെ വെള്ളമൊഴിക്കുകയും ഉടനെ അരി വീതം വെള്ളത്താൽ ഓരോരുത്തർക്കും കൊടുക്കുകയും ചെയ്യും. അന്നു പുലച്ചിത്തന്നെ പെണ്ണും മറ്റു സ്ത്രീപുരുഷന്മാരും എണ്ണ തേച്ച് അടുത്തുള്ള കുളത്തിലോ തോട്ടിലോ പോയി കുളിപ്പിക്കും. അനന്തരം പെണ്ണിനെ പുടവയുടുപ്പിച്ച്, അവളുടെ മുണ്ടു മത്തെലും തേപ്പിച്ചു, പന്തലിലുള്ള പൊട്ടുകളും കഴിഞ്ഞ് അവളെ ഒരു പായുടെ മുകളിൽ കൊണ്ടുചെന്നിരുത്തും. അവളുടെ ദേഹത്തിൽ വല്ല പ്രേതങ്ങളും ബാധിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അവർ അതുകളെ കരിക്കുവാൻ തങ്ങളുടെ പീപ്പിയും ചെണ്ടയുംകൊണ്ട് ഒരു വാദ്യം നടത്തും. ഇതിനെ ചെയ്യുമ്പോൾ പ്രേതബാധയുണ്ടെങ്കിൽ പെണ്ണു തുള്ളും. അപ്പോൾ അവർ ഓരോ വഴിപാടുകൾ ചെയ്തു പ്രേതങ്ങളെ ആവാഹിച്ചുകൊണ്ടുപോയി അടുത്തുള്ള ഒരു വൃക്ഷത്തിന്മേൽ വെച്ച് ആണി അടിക്കും. ബാധയില്ലെങ്കിൽ തുള്ളില്ല. എന്നാൽ വാദ്യം നിർത്തിക്കളയും. ബാധയൊഴിപ്പൽ കഴിഞ്ഞാൽ പലരുമായൊന്നിച്ചു പെണ്ണിനെ വീണ്ടും കുളിപ്പിക്കും. അവൾ കുളിച്ചു വന്നാൽ അവരിൽ മറ്റു ബന്ധുക്കളോടുകൂടെ ഒരു സദ്യയുണ്ട്. അതു കഴിഞ്ഞാൽ എല്ലാ ക്രിയകളും അവസാനിച്ചു. ഇതു കൊച്ചിയിലും അടുത്തുള്ള പ്രദേശങ്ങളിലുമുള്ള വള്ളുവപ്പുലയരുടെയിടയിൽ നടപ്പുള്ള സമ്പ്രദായമാണ്. മറ്റുള്ളവരുടെയിടയിൽ ഇതിനെയൊന്നും പതിവില്ല. എന്നാൽ പെണ്ണുങ്ങൾ തിരണ്ടാൽ അവരെ ചെയ്യത്താൻ ബാധിക്കസംഹാരമന്ത്രം, അവരെ കയ്യേറ്റുവാനായുള്ള ബലികളാൽ ഒഴിക്കേണ്ടതാണെന്നുള്ള വിശ്വാസം യുവതികൾക്കുള്ളതാണ്.

കല്യാണ സമ്പ്രദായം

പുലയർ സ്വവർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു മാത്രമേ വിവാഹം ചെയ്യുകയുള്ളൂ. ഒരേ കൂട്ടത്തിൽ പെട്ടവർ തമ്മിൽ വിവാഹം പതിവില്ല. ചിലപ്പോൾ പാടങ്ങളിൽ ഒരേ തറക്കാർ തമ്മിൽ കൂടി കല്യാണം നടത്താറില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, അവർ തമ്മിലുള്ള ചാർച്ചയെപ്പറ്റി സൂക്ഷ്മം അറിവില്ലെങ്കിലും അവരുടെ പൂർവ്വികന്മാർ ഒന്നായിരുന്ന ഒരേ ജന്മിയുടെ (മുതലാളിയുടെ) അടിമകളായിരുന്നവരാണെന്നും, അതുമൂലം എല്ലാവരും ഒരേ തായ്വഴിക്കാരായിരിക്കാമെന്നുമാണ് അവരുടെ വിചാരം. മിക്ക സ്ഥലങ്ങളിലും അമ്മാവിയുള്ള അമ്മാമന്റെ മകളെയാണ് ഒരുവൻ കല്യാണം കഴിച്ചുവരാറുള്ളത്.

പുലയരുടെ കല്യാണരീതി ഓരോ ദിക്കിൽ ഓരോ വിധമാകുന്നു. കൊച്ചിയിലെ തെക്കൻ പ്രദേശങ്ങളിൽ കുട്ടികളെ പ്രായം ചെല്ലുന്നതിനുമുമ്പു കല്യാണം ചെയ്തു കൊടുക്കും. മറ്റുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽ ഈ നടപ്പില്ല. ഈ നടപ്പുള്ള പ്രദേശങ്ങളിലും കൊച്ചിയിലും അതിനു ചുറ്റുമുള്ള പ്രദേശങ്ങളിലും കുട്ടികളെ ചെറുപ്പത്തിൽ കല്യാണം ചെയ്തുകൊടുക്കാതിരിക്കുന്നത് അപമാനകരമായി കരുതിവരുന്നു. ഇക്കൂട്ടരിൽ കല്യാണം ചെയ്യാൻ, പെണ്ണിനു വകയില്ലാതിരുന്നാൽ ചിലപ്പോൾ കരക്കാരെല്ലാവരും കൂടിച്ചേർന്നു പിരിവിട്ടെടുത്ത് അവളെ അവരിലൊരുത്തനെക്കൊണ്ടെങ്കിലും തന്നെ കല്യാണം ചെയ്യിക്കും...

ട്ടക്കനും. ചിലതരെടയിടയിൽ ഒത്താവിനെ ലഭിപ്പാൻ കഴിയാത്ത പെണ്ണിനെ ബന്ധുക്കൾ ഉപേക്ഷിച്ചുകളയുന്ന സമ്പ്രദായവുമുണ്ട്. പണ്ടുകാലങ്ങളിൽ ഈവിധം ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടവരെ വല്ലോന് (മൂപ്പന്) ഏല്പിച്ചുകൊടുത്തും അവൻെറ ഇഷ്ടംപോലെ മനസ്സിൽ തൻെറ മക്കളിലാരെങ്കിലും കെട്ടികൊടുക്കുകയോ അല്ലെങ്കിൽ അടിമവ്യാപാരികൾക്ക വില്ക്കുകയോ ചെയ്യുമാറാണ വന്നിരുന്നത്.

ചിലേടങ്ങളിൽ ഒരുവന കല്യാണം ചെയ്യണമെന്ന തോന്നിയാൽ അവൻ മുതലാളുടെ അടുക്കൽ പോയി വിവരം അറിയിക്കും. അയാൾ കല്യാണച്ചിലവു കൊടുപ്പാൻ ചുമതലക്കാരനാണ്. അതിനാൽ അയാൾ വധുവിൻെറ മുതലാളുന രണ്ടുറുപ്പികയും, അവളുടെ അമ്മയ്ക്ക് ഒരുറുപ്പിക എഴണയും, വധുവിന നാലണ വിലയ്ക്ക് ഒരു കച്ചയും, വരന് എഴണ വിലയ്ക്ക് ഒരു മുണ്ടും, കല്യാണസ്സദ്യയ്ക്കു മൂന്നുറുപ്പികയോളവും കൊടുക്കേണ്ടതാണ്. കല്യാണത്തിന് എല്ലാംകൂടി പത്തുറുപ്പികയോളം ചിലവുണ്ട്. കല്യാണത്തിൻെറ പ്രധാനക്രിയകൾ വരൻ വധുവിൻെറ വിരലിൽ ഒരു പിച്ചളമോതിരം ഇടുവിക്കുകയും, ഒന്നിച്ചു വരുത്തിയ ബന്ധുമിത്രങ്ങൾക്ക സദ്യ കഴിക്കുകയുമാണ്.

(തുടരും.)

കെ. പരമേശ്വരക്കുറുപ്പ്.

ചില പുരാണവിമർശനങ്ങൾ

“ഹിന്തുക്കളുടെ പുരാണഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ വർണ്ണിക്കപ്പെടുന്ന സംഗതികൾക്കെല്ലാം ശരിയായ അടിസ്ഥാനമില്ല”ന്ന് ഒരു കൂട്ടരും, “അങ്ങിനെ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത് ഗൂഢമായ തത്വങ്ങളെ കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ ബുദ്ധിയില്ലാഞ്ഞിട്ടാണെ”ന്ന മറെറാരു കൂട്ടരും വാദിക്കുവാൻ തുടങ്ങീട്ടു കാലം കുറെയായി. ഇതിൽ ഉത്തരപക്ഷാവലംബികളായ പല മഹാന്മാരും പുരാണങ്ങളുടെയും ഇതിഹാസങ്ങളുടെയും അന്തരാർത്ഥത്തെ യുക്തിയുക്തമായും സരസമായും പ്രതിപാദിച്ച്, വിപക്ഷകക്ഷികളുടെ സദഭിപ്രായത്തിന പാത്രീഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും പാത്രീഭവിക്കുന്നുണ്ടെന്നുമുള്ള സംഗതിയും പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്. അതിപ്രാചീനന്മാരായ മഹർഷിവര്യന്മാരുടെ സൂക്തിസുധയിൽ കട്ടം കളങ്കവുമില്ലെന്നുള്ള വസ്തുതയെ എല്ലാ സാരഗ്രാഹിയും സമ്മതിക്കാതിരിക്കയില്ല. ഋഷീശ്വരന്മാർ ത്രൈകാലികങ്ങളായ തത്വങ്ങളെ തപശ്ശക്തികൊണ്ടോ ബുദ്ധിബലംകൊണ്ടോ ആരാഞ്ഞറിഞ്ഞു ലോകോപകാരത്തിനുവേണ്ടി മന്ത്രരൂപേണയോ പുരാണരൂപേണയോ ഇതിഹാസരൂപേണയോ ലോകസമക്ഷം അവതരിപ്പിക്കുന്നു. പക്ഷെ, അന്യാപദേശവിധേനയോ മറേറാ അവർ സംഘടിപ്പിക്കുന്ന കഥാവസ്തുവിനെ ഗ്രഹിക്കുവാൻ

നമുക്കു ബുദ്ധിബലമില്ലെങ്കിൽ ഒരുപക്ഷം മാത്രം നോക്കി, 'അടിസ്ഥാനമില്ലാത്തതാണ്' എന്നു വിധി പറയുന്നതു വലിയ കഷ്ടമല്ലേ? പുരാണസംബന്ധമായി ഞാൻ ഈയിടയിൽ ചെയ്ത ചില വിമൎശനങ്ങളുടെ പൎയ്യവസാനത്തെ പകൎത്തുന്നതു സഹൃദയന്മാൎക്കു രുചിപ്രദമായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

നമ്മുടെ പുരാണഗ്രന്ഥങ്ങളെ പരിശോധിച്ചാൽ ദേവാസുരമഹായുദ്ധത്തെ വൎണ്ണിക്കാത്ത ഒരു ഗ്രന്ഥം ഉണ്ടോ എന്നു വളരെ സംശയമാണ്. വാസ്തവത്തിൽ ദേവന്മാരെന്നും അസുരന്മാരെന്നും രണ്ടു കക്ഷികൾ ഇല്ലെന്നു ആരും സമ്മതിക്കും. എന്നാൽ ഈ വൎണ്ണനയുടെ ഉദ്ദേശം എന്തായിരിക്കുമെന്നു ക്ഷമയോടുകൂടി ആലോചിക്കുക. ലോകങ്ങളേയും അവയിലുള്ള ചരാചരങ്ങളേയും 'വിരാട്' പുരുഷന്റെ ഓരോ അവയവങ്ങളായി വൎണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതു വായിക്കാത്തവർ പുരാണപാരായണക്കാരിൽ ഉണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. വിരാട്പുരുഷനെ സാധാരണ പുരുഷനായി സങ്കല്പിക്കുന്നപക്ഷം പുരാണലോകങ്ങളും അവയിലെ വസ്തുക്കളും ശരീരത്തിന്റെ ഓരോ ഭാഗങ്ങളാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നതിൽ യുക്തിഭംഗമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇതുപോലെ പുരാണപ്രതിപാദിതങ്ങളായ സകലസംഭവങ്ങൾക്കും ലൌകികങ്ങളായോ അലൌകികങ്ങളായോ ഓരോ സാരാൎത്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടാകാതിരിക്കയില്ല. ദേവാസുരമഹായുദ്ധം നമ്മുടെ ശരീരത്തിൽ അഹോരാത്രം ഇടവിടാതെ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന രക്തകൃമികളുടെ മഹായുദ്ധത്തിന്റെ പ്രതിച്ഛന്ദകമാണെന്നു അല്പം ആലോചിച്ചാൽ വ്യക്തമാവുന്നതാണ്.

രക്തത്തിൽ വെളുത്തവയും കറുത്തവയുമായി രണ്ടുതരം കൃമികൾ ഉണ്ടെന്ന് ഒരു ഭൂതക്കണ്ണാടിയുടെ സഹായംകൊണ്ട് എളുപ്പത്തിൽ ആൎക്കും മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും. ഒരു തുള്ളി രക്തത്തെ ഒരു പാത്രത്തിലാക്കി ഭൂതക്കണ്ണാടികൊണ്ടു നോക്കിയാൽ അത്ഭുതമായ ഒരു കാഴ്ച — ഈ കൃമികൾ തമ്മിൽ നടക്കുന്നതായ ഭയങ്കരയുദ്ധം — കാണാം. വെളുത്തവ വൎദ്ധിക്കുന്തോറും ആരോഗ്യവും, ക്ഷയിക്കുന്തോറും അനാരോഗ്യവും ഉണ്ടാകുന്നു. അപഥ്യങ്ങളായ ആഹാരവിഹാരങ്ങളെക്കൊണ്ടു കറുത്ത കൃമികൾ പെരുകുമ്പോൾ അവയെ തിന്നൊടുക്കുവാൻ വെളുത്ത കൃമികൾക്കു സാധിക്കാതെ വരുന്നതുകൊണ്ടാണ് ശരീരത്തിൽ രോഗങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതെന്നു പാശ്ചാത്യവൈദ്യവിദ്വാന്മാർ യുക്തിയുക്തമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നു. ഇവിടെ ആ സംഗതിയെ വിസ്തരിക്കുന്നില്ല. വെളുത്ത കൃമികളുടെ സ്ഥാനത്തു ദേവന്മാരെയും കറുത്തവയുടെ സ്ഥാനത്ത് അസുരന്മാരെയും കല്പിക്കുന്നതായാൽ ദേവാസുരമഹായുദ്ധത്തിന്റെ അന്തരാൎത്ഥം ആൎക്കും വ്യക്തമായി മനസ്സിലാകുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ദേവന്മാരെ ശുക്ലവൎണ്ണന്മാരായും അസുരന്മാരെ കൃഷ്ണവൎണ്ണന്മാരായും വൎണ്ണിക്കുന്നതുതന്നെ ഇതിനു ശരിയായ തെളിവല്ലയോ? പാൽ, നെയ് മുതലായവ ദേവന്മാരുടെ ഭക്ഷണസാധനമാണെന്നും മദ്യം, മാംസം, മുതലായ മററു സാധനങ്ങളെല്ലാം അസുരന്മാരുടെ ഭക്ഷണസാധനങ്ങളാണെന്നും വൎണ്ണിച്ചതിന്റെ തത്വം പാൽ

മുതലായവയില്‍നിന്നു വെളുത്ത കൃമികള്‍ അധികമുണ്ടാകുന്നു എന്നും മാംസയില്‍നിന്നു കറുത്ത കൃമികള്‍ വര്‍ദ്ധിക്കുന്നു എന്നുമാണ് ഉണ്ടാകുന്നതെന്നാണെന്നു തീര്‍ച്ചയായും അനുമാനിക്കാം. ദേവന്മാരുടെ കൈലാസവാസം ഭൂമിയില്‍നിന്ന് ഉയര്‍ന്ന പര്‍വ്വതപ്രദേശങ്ങളിലും അസുരന്മാരുടേതു ഭൂമിക്കു താഴെയുമായി കല്പിച്ചിട്ടുള്ളത് വായുവിനെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയായിരിക്കണം.

ശുദ്ധന്മാരായ ഋഷീശ്വരന്മാര്‍ കാടുകളിലും ഉയര്‍ന്ന പര്‍വ്വതനിരകളിലും വസിച്ച് തപസ്സു ചെയ്തതായി വര്‍ണ്ണിക്കപ്പെടുന്നു. സമുദ്രതീരം ശ്രേഷ്ഠമായ മോക്ഷസന്ധായകമാണെന്നും പിതൃക്കളുടെയും ആധിവാസഭൂമിയാണെന്നാണ് ഹിന്ദുക്കളുടെ വിശ്വാസം. 'അത്രപ്രഭൃതിസാമിത്രം ശൈലാഗ്രാണി ബലാനാം സമുദ്രതീരേ മരണം കിങ്കിമിച്ഛുവ്യം വിശേഷതഃ' എന്ന ഒരു പഴയ ശ്ലോകവും സമുദ്രതീരത്തില്‍ മരണംകൂടി മഹാപാപമാണെന്നു കാണിക്കുന്നു. രാവണനോ മരീചനോ അവരുടെ കൂട്ടക്കാരോ മാത്രം കടല്‍ക്കരയില്‍ തപസ്സു ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം. ഇതിന്റെ ശരിയായ അര്‍ത്ഥമെന്തെന്നു ഈയിടയില്‍ വെളിവായിരിക്കുന്നു. പാശ്ചാത്യവൈദ്യന്മാര്‍ ഈയിടയില്‍ മാത്രമേ കടല്‍ക്കാറ്റിലെ ദോഷാംശത്തെ ശരിയായി മനസ്സിലാക്കിയുള്ളൂ. എന്നാല്‍ മഹാത്മാക്കളായ ഹിന്ദുഋഷീശ്വരന്മാരാകട്ടെ എത്രയോ കാലം മുമ്പു തന്നെ ഈ തത്വത്തെ ഗ്രഹിച്ചിരുന്നുവെന്നു മേല്‍ എഴുതിയ സംഗതിയില്‍നിന്നും അനുമാനിക്കുകയോ? ലവണവായു ശ്വാസകോശത്തില്‍ വ്യാപിക്കുമ്പോള്‍ അതില്‍ ഉപ്പംസം ഉള്ളതുകൊണ്ട് ശരീരത്തില്‍ ഒരു വിധം ക്ലേശം ഉണ്ടാകുന്നുവെന്ന് ഈയിടയില്‍ ജര്‍മ്മനിക്കാര്‍ കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കുന്നു. അത്ര ആരോഗ്യശാസ്ത്രജ്ഞന്മാര്‍ക്ക് ദോഷത്തെ ചെയ്യില്ലെങ്കിലും രോഗികള്‍ക്ക് വളരെ അപകടകരമാണെന്നും വിശേഷിച്ച് ക്ഷയരോഗത്തിനു പ്രത്യേകം ദോഷകരമാണെന്നും ജര്‍മ്മനിയിലെ ഒരു പ്രസിദ്ധവൈദ്യന്‍ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. ലവണമാരുതന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ച് സമുദ്രതീരങ്ങളില്‍ പ്രതിഷ്ഠിതങ്ങളായിരുന്ന ക്ഷയരോഗാസ്പത്രികളെല്ലാം പൊളിച്ചു ഉള്‍നാടുകളിലുള്ള കാടുകളിലും പര്‍വ്വതോപത്യകകളിലും സ്ഥലമാറ്റം ചെയ്തിരിക്കയാണത്രെ. തത്വദര്‍ശനത്തില്‍ അമിതീയന്മാരെന്നു ഖ്യാതിപ്പെട്ട പാശ്ചാത്യന്മാരായ ജര്‍മ്മനിക്കാര്‍ ഈയിടയില്‍ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുള്ള തത്വത്തെ എത്രയോ ശതാബ്ദങ്ങള്‍ക്കു മുമ്പുതന്നെ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുള്ള ഭാരതീയതാപസശ്രേഷ്ഠന്മാര്‍ അമിവജ്ഞന്മാരും ഭാവനാഹീനന്മാരുമല്ലയോ? ഇതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് പുരാണങ്ങളില്‍ ദേവന്മാരെ പര്‍വ്വതക്കൊടുമുടികളിലും അസുരന്മാരെ പാതാളത്തിലും പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കുന്നത്.

പുരാണങ്ങളില്‍ ദേവസ്ത്രീകള്‍ക്കു വ്യഭിചാരം നിഷിദ്ധമല്ലെന്നാണല്ലോ വെച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇത് ഇന്നും നടന്നുവരുന്ന ഒരു വാസ്തവസംഭവത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി എഴുതിയതായിരിക്കണം. ഈ പരിഷ്കൃതകാലത്തു കന്യകമാരെ വിലയ്ക്കു വില്‍ക്കുമെന്നു പറഞ്ഞാല്‍ അധികം പേര്‍ വിശ്വസിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എന്നാല്‍ വാസ്തവം പറയുകയാണെങ്കില്‍ ഈ ഒരു സംഭവം പരസ്യമായി നടക്ക

ന്നു. പക്ഷേ ഭൂമിയിലല്ല. ദേവലോകത്താണ്. പൌരാണികന്മാരുടെ 'സ്വാൽമൻ്'പ്രകാരം ഹിമാലയം ദേവലോകത്തോടു സംബന്ധിക്കുന്നു. കവികളും ഈ കാര്യത്തിൽ പ്രതിപക്ഷം ഭാവിക്കുന്നില്ല. 'ദിവം യദി പ്രാർത്ഥയസേ വൃഥാശ്രമഃ പിതുഃ പ്രദേശാസ്തവ ദേവഭൂമയഃ' (സ്വർഗ്ഗത്തിനാണ് നീ തപസ്സു ചെയ്യുന്നതെങ്കിൽ വെറുതെയാണ്. നിന്റെ അച്ഛന്റെ– ഹിമവാന്റെ– പ്രദേശങ്ങളെല്ലാം സ്വർഗ്ഗഭൂമികളാണല്ലോ) എന്നു കവികുലസാർവ്വഭൌമൻ തന്നെ വിളംബരം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ, സിദ്ധി ദേവലോകത്തോടു ചേർന്ന ഭാഗമാണെന്നു സമ്മതിക്കാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയുണ്ടോ? അവിടെ ഈ നൂറ്റാണ്ടിൽ കൂടി സ്ത്രീകളെ വില്ക്കുന്ന ഒരു ചന്ത കൊല്ലം തോറും നടത്തിവരുന്നു. എന്നാൽ കാമിനീകാമുകന്മാരുടെ അനുരാഗശർമ്മമായ അഭിപ്രായത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി മാത്രമാണ്. കൊല്ലത്തിൽ 8 ദിവസം (സാധാരണ മെയ്മാസത്തിലാണ്) ഈ ചന്ത ഉണ്ടാകും. അവിടെ ആയിരത്തിലധികം ഉർവ്വശിമാർ സന്നിഹിതരാകുന്നു. എത്രയോ അധികം പുരൂരവസ്സുകളും ആ പുണ്യസ്ഥലത്തെ സമലങ്കരിക്കുന്നു. 'പനകണികകോരകമാർവ്വനതിന്നിരവേ പറന്നടിക്കുന്നതും ചിന്നുചാടുന്നതും' കണ്ടാനന്ദിക്കുവാൻ ജിതേന്ദ്രിയന്മാരായ 'ഖരനീവാസ്സമ്പ്യ'ന്മാരും ഹാജരാകാതിരിക്കുന്നില്ല. ഈ മൂന്നു ദിവസം സിദ്ധി സ്വർഗ്ഗഭൂമിതന്നെ. ടിബറ്റ് മുതലായ സ്വർഗ്ഗദേശങ്ങളിൽനിന്നും അപ്സരമുഖിമാർ ആ ദിവസങ്ങളിൽ അച്ഛനമ്മമാരോടോ ഉറ്റ ബന്ധുക്കളോടോ കൂടി അവിടെ അവതരിക്കുന്നു. ഈ പാർവ്വതിമാർ രൂപലാവണ്യംകൊണ്ട് എത്ര ഭൂലോകമത്തകാശിനികളേയും അധഃകരിക്കുമെന്നാണ് അധികാരിപ്രായം. അച്ഛനമ്മമാർക്ക് അല്പം ഒരു ദക്ഷിണ (50 മുതൽ 200 വരെ ഉറുപ്പികയാവാം) കഴിച്ചാൽ പിന്നെ ചന്തയുടെ സമീപത്തുള്ള കൂടാരത്തിൽ എഴുന്നള്ളിത്താമസിക്കുന്ന കാട്ടുരാജാവിന്റെ പുസ്തകത്തിൽ കയ്യൊപ്പു വെച്ചാൽ കാര്യം കലാശിച്ചു. ഒരാൾക്കു പത്തോ പതിനഞ്ചോ തരുണികളെ ഒന്നിച്ചു വാങ്ങുന്നതിനു വിരോധമില്ല. ഈ ആവശ്യത്തിനു വണിക്കുകളിലും സമയനിഷ്ഠയും സഹിച്ചു മൂരദേശത്തിൽനിന്നുകൂടി എത്ര പേർ വരുന്നു! സ്വർഗ്ഗസുഖത്തിൽ വൈരാഗ്യം വന്നാൽ ദേവാംഗനയെ സ്വച്ഛന്ദം പരിത്യജിക്കാം. ദേവാംഗനയ്ക്കും പരിത്യജിക്കാം. ഒന്നാമത്തെ പാത്രം മാതിരിയാണെങ്കിൽ പകുതി പണം മടക്കിക്കിട്ടും. ദേവാംഗന പോകുന്നതായാൽ മുഴുവനും മടക്കിക്കിട്ടും. സൌകര്യപ്പെട്ടാൽ അധികസംഖ്യയ്ക്ക് അന്യനു വില്ക്കുന്നതിനും വിരോധമില്ല. ഇങ്ങിനെ ത്യക്തകളായ ദേവസ്ത്രീകൾ അടുത്ത ചന്തയിൽ വന്നു വേറെ ആളെ സ്വീകരിക്കും. ചാരിത്ര്യശുദ്ധിക്കു മാലിന്യമില്ല. സന്താനങ്ങളുണ്ടായാൽ ചിലപ്പോൾ ശകുന്തളയുടെ ദശയെ അവലംബിക്കും. അച്ഛനമ്മമാരുടെ സംഖ്യയിൽനിന്ന് ഒരു ഭാഗം കാട്ടുരാജാവിന് (ഇദ്ദേഹം ഒരു ദേവനായിരിക്കണം) തിരുമുൽക്കാഴ്ച കഴിക്കണം. ഈ സമ്പ്രദായങ്ങളെല്ലാം കാലാന്തരത്തിൽ പരിഷ്കാരംകൊണ്ടു വന്നതായിരിക്കണം. പുരാണകാലത്തു വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടപോലെ തന്നെയായിരിക്കണം

ആചാരം. ആകപ്പാടെ ആലോചിച്ചാൽ പുരാണങ്ങളിൽ വൎണ്ണിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ദേവാംശനാവൃത്താന്തം ഏതാദൃശമായ ഒരു സമ്പ്രദായത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയല്ലെന്ന് എങ്ങിനെ വാദിക്കാം?

ഇങ്ങിനെ ഓരോ സംഭവങ്ങളേയും നാം താരതമ്യപ്പെടുത്തി ഗാഢമായി ആലോചിച്ചുനോക്കിയാൽ പൌരാണികകഥകളത്രയും വാസ്തവത്തെ കാണിക്കുന്നവയാണെന്നും, ഏതോ ഗാഢമായ ഒരു അന്തസ്സാരം അക്ഷരംപ്രതി ഒളിച്ചു കിടക്കുന്നുണ്ടെന്നും ആൎക്കും മനസ്സിലാകും.

ആ. പി. ശങ്കുണ്ണി മേനോൻ.

മണപ്പുറം.

മണപ്പുറം എന്ന നാടു ചേറ്റുവായ്ക്കും കൊടുങ്ങല്ലൂരിന്നും മദ്ധ്യേ കിടക്കുന്ന വീതി കുറഞ്ഞ ഒരു കടൽപ്പുറമാണ്. ഇതു ബ്രിട്ടീഷുമലബാറിൽ പൊന്നാനി താലൂക്കിൽ പെട്ടതും കൊച്ചിശ്ശീമയെ സമുദ്രതീരത്തിൽനിന്നു വേർതിരിക്കുന്നതും ആയ ഒരു പ്രദേശമാകുന്നു. ഈ ചെറിയ പ്രദേശം കേരളചരിത്രത്തിൽ എത്രയും വലിയ ഒരു സ്ഥാനത്തെ അൎഹിക്കുന്നുണ്ട്. ആകൃതിയിൽ ഈൎച്ചവാളുപോലെ കിടക്കുന്ന ഈ പ്രദേശം പ്രകൃതിയിലും ഏകദേശം ഈൎച്ചവാളിനോടു തുല്യമായിരുന്നു.

ആദികാലത്തെ ചരിത്രത്തിൽ മണപ്പുറം ശാക്കപ്രഭുവിൻ്റെ വകയായിരുന്നു എന്നാണു കാണുന്നത്. ഇപ്പോഴാ പ്രഭുവംശം കുറ്റിമുടിഞ്ഞു പോയി. ആ വംശത്തിലെ ഒടുവിലത്തെ പ്രഭു, തനിക്കു പഴയന്നേരി നായർവീട്ടിൽ ഉണ്ടായ ഒരു പുത്രന് ഈ പ്രദേശവും ഇരുപത്തയ്യായിരം നായന്മാരെയും പുത്രാവകാശമായി കൊടുക്കുകയും, തൻ്റെ കുടുംബക്കാൎക്കു മണപ്പുറത്തിന്മേൽ അവകാശമില്ലാതാക്കുകയും ചെയ്തു. പഴയന്നേരി നായന്മാർ സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ പടയാളികളും ആശ്രിതന്മാരുമാകയാൽ ആ വഴിക്കു മണപ്പുറം സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ അധികാരത്തിനു കീഴടങ്ങി.

പണ്ടു കേരളത്തിൽ അനേകം രാജാക്കന്മാരും അവർ തമ്മിൽ പലപ്പോഴും യുദ്ധവും ആയിട്ടാണ് കഴിഞ്ഞിരുന്നത്. അവയിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതു കൊച്ചിയും കോഴിക്കോട്ടും രാജാക്കന്മാർ തമ്മിൽ അനേകകാലത്തോളം നടത്തിയിരുന്ന യുദ്ധങ്ങളാണ്. കൊല്ലവൎഷം ഒമ്പതാം ശതാബ്ദത്തിൻ്റെ ഉത്തരഭാഗത്തിൽ ഇവർ തമ്മിലുള്ള യുദ്ധം വളരെ പ്രബലമായി വന്നു. കൊല്ലം 675-ാമാണ്ടിൽ പോൎത്തുഗീസ്സുകാർ വന്നതിന്നു ശേഷം ഉദ്ദേശം 250 കൊല്ലംവരെ ഇവർ തമ്മിൽ പലപ്പോഴും യുദ്ധമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലേയ്ക്കു കൊച്ചിരാജാവിനോടെതിൎക്കുവാനുള്ള താവളം മണപ്പുറത്തിൽപ്പെട്ട

ചേറ്റുവായും കൊടുങ്ങല്ലൂരും കൂടി കരവഴിക്കായിരുന്നു. അതിനാൽ മണപ്പുറത്തെ പ്രഭുവായ പഴയഞ്ചേരി നായരെപ്പോലെ കൊടുങ്ങല്ലൂർരാജാവും സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ അധീനത്തിലായിരുന്നു.

കൊച്ചിയും കോഴിക്കോടും രാജാക്കന്മാർ തമ്മിലുള്ള വിരോധം വർദ്ധിപ്പിച്ച് സ്വാർത്ഥം നേടുവാൻ വിദേശീയരായ കച്ചവടക്കാർ തരംനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ലന്തക്കാർക്ക് കൊച്ചിയുമായി പല ഏർപ്പാടുകളും ധനസംബന്ധമായി പല വലിയ ബന്ധങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് അവർ എപ്പോഴും കൊച്ചിരാജാവിന്റെ ബന്ധുക്കളാണ്. കൊച്ചിരാജ്യത്തിന്റെ അതിർത്തിക്കടുത്തു സാമൂതിരിക്കെതിരെങ്കിലും പ്രവർത്തിക്കേണ്ടിവരുമ്പോൾ സാമൂതിരി ലന്തഗവർണ്ണരുടെ സഖ്യം സമ്പാദിപ്പാൻ ശ്രമിക്കും. ഗവർണ്ണർ പലപ്പോഴും അതിനു വഴിപ്പെട്ടില്ല. പിന്നെ ഒരു കാലത്തേക്ക് ലന്തക്കാരും സാമൂതിരിയും തമ്മിൽ യുദ്ധമായി. ഇടയിടെയുണ്ടാവുന്ന യുദ്ധങ്ങൾക്ക് രംഗമായിത്തീർന്നു മണപ്പുറമായിരുന്നു.

കൊല്ലം 771-ാമാണ്ടിൽ സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലേക്ക് ലന്തക്കാരുമായി ഒരു കരാറു ചെയ്യേണ്ടിവന്നു. ആ കരാറുപ്രകാരം കൊടുങ്ങല്ലൂർ രാജാവിന്റെയും പഴയഞ്ചേരി നായരുടെയും മേൽ തനിക്കുള്ള മേലധികാരം സാമൂതിരി ലന്തക്കാർക്കൊഴിഞ്ഞുകൊടുത്തു. അതോടുകൂടി മണപ്പുറവും ലന്തക്കാർക്കായി. ഉടനെ ലന്തക്കാർ മണപ്പുറത്തുള്ള ചേറ്റുവായ എന്ന പ്രദേശത്ത് ഒരു കോട്ട കെട്ടിയുറപ്പിക്കയും, മേലിൽ സാമൂതിരിയുടെ ആക്രമണം ഉണ്ടാവുന്ന പക്ഷം തടുത്തു നില്പാനുള്ള എല്ലാ സാമഗ്രികളും അവിടെ ഒരുക്കുകയും ചെയ്തു.

ചേറ്റുവായിലെ കോട്ട ഒരു നല്ല ലക്ഷണമല്ലെന്നു സാമൂതിരിപ്പാട് വിചാരിച്ചു. ആ കോട്ട പിടിക്കാതിരുന്നാൽ തന്റെ രാജ്യത്തേക്ക് ലന്തക്കാർ നിമിത്തം മേലിൽ കഠിനമായ പല ആപത്തുകളും നേരിടുമെന്നും സാമൂതിരിക്കു തോന്നി. ഈ വിചാരത്താൽ സാമൂതിരി ശക്തിയേറിയ ഒരു സൈന്യം ശേഖരിച്ച് ഒരു ദിവസം രാത്രി പെട്ടെന്നു ചെന്നു ചേറ്റുവായിലെ കോട്ട വളഞ്ഞു പിടിച്ചു കരസ്ഥമാക്കി. 1715 ജനവരി 22-ാംനു- (കൊല്ലം 776) യാണ് ഈ സംഭവം നടന്നത്. അന്നത്തെ ലന്തഗവർണ്ണരായ 'ബാറൺകെട്ടൽ' എന്നാളുടെ പോരായ്മയും ഭീരുത്വവുമാണിങ്ങിനെ കോട്ട കൈവിട്ടുപോവാൻ കാരണമെന്നാണ് ലന്തക്കാർ വിചാരിച്ചത്. ഈ ഗവർണ്ണരുടെ പേരിൽ സ്വാമിദ്രോഹം എന്ന കുറ്റം ചുമത്തി പിന്നീട് ചില വിചാരണകളും മറ്റും നടത്തുകയുമുണ്ടായി.

എന്തായാലും കോട്ട കൈവിട്ടതുകൊണ്ടുള്ള വ്യസനവും കോപവും ലന്തക്കാരുടെ ഉള്ളിൽ കിടന്നു പുകഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. മേലിൽ കേരളദേശത്തു ലന്തയുടെ ശക്തി നിലനിർത്തുന്നതിനു തക്കതായ സൈന്യം കൂടിയേ കഴിയൂ എന്നു നിശ്ചയിച്ച് ആയിരത്തഞ്ഞൂറു പടയാളികളും 'വില്യംബേക്കർ ജേക്കബ്സ്' എന്ന സേനാനായകനുമായി 'ജോഹന്നാസ്സ് ഹെർട്ടൻബർഗ്ഗ്' എന്ന ലന്തഗവർണ്ണർ 1716 നവമ്പർ 28-ാംനു കൊച്ചിയിൽ എത്തി. ഇയ്യാളുടെ വരവു സാമൂ

തിരിപ്പാട്ടിലെ ശിക്ഷിക്കാനായിരുന്നു. ഇവർ എത്തിയ വിവരവും വന്നതു സാമൂതിരിയെ ശിക്ഷിപ്പാനാണെന്നുള്ള സംഗതിയും കേരളത്തിലെ പല പ്രഭുക്കന്മാക്കും പരസ്യമായി അറിവുകൊടുത്തു. അങ്ങിനെ അറിയിക്കപ്പെട്ട 24 പ്രഭുക്കന്മാരുടെ പേരുകളും അവരുടെ അന്തരത്തോടും സ്ഥലവിവരങ്ങളോടുംകൂടി 'സ്റ്റെയിൻ വാൻ ഗോളനീസ്സിൻെറ' മെമ്മോറാണ്ടത്തിൽ കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്.

യുദ്ധം ആരംഭിച്ചു. ആരംഭത്തിൽ 3226 വെള്ളക്കാരും 1000 ലന്തക്കാരും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ വലിയ സൈന്യം 1717 ഫിബ്രുവരി 26-ാംനു- ചേററുവായിൽ ചെന്നെത്തി. ഈ പുറപ്പാട് മുൻകൂട്ടി അറിഞ്ഞ സാമൂതിരിപ്പാട്ടന്നു ചേററുവായ കോട്ടയിൽനിന്ന് ഉദ്ദേശം 20 നാഴിക തെക്കുള്ള പാപ്പിനിവട്ടം എന്ന പ്രദേശത്ത് ഒരു മരക്കോട്ട കെട്ടി തമ്പടിച്ചു കൂടി. ലന്തപ്പട്ടാളക്കാർ സാമൂതിരിയുടെ രണ്ടായിരം നായന്മാരെ കൊന്നു പാപ്പിനിവട്ടത്തെ ആ കോട്ട കയ്യിലാക്കി. ഈ യുദ്ധം നാട്ടുകാരെ വല്ലാതെ ഭയപ്പെടുത്തി. ഈ സംഭവം കഴിഞ്ഞു വളരെ കൊല്ലത്തിനു ശേഷവും പാപ്പിനിവട്ടം പ്രദേശങ്ങളിൽ മനുഷ്യരുടെ അസ്ഥികൾ സുലഭമായി കാണാമായിരുന്നുവത്രെ. പാപ്പിനിവട്ടത്തുനിന്നു ലന്തക്കാർ ചേററുവായിൽ ചെന്നു സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ തോല്പിച്ച് ആ കോട്ടയും പിടിച്ചു. പിന്നെ ഉറിവെന്നൂർ എന്ന ദിക്കിൽ വെച്ച് ഒരു ചില്ലറ യുദ്ധമുണ്ടായി. അതിലും സാമൂതിരി തോററു. ഒരു നിവൃത്തിയുമില്ലെന്നായപ്പോൾ സാമൂതിരി സന്ധിസംസാരം തുടങ്ങി. അതിൻെറ ഫലമായി സാമൂതിരി പാപ്പിനിവട്ടം, മണപ്പുറം ഈ നാട്ടുകളെ ലന്തക്കാർക്ക് യുദ്ധച്ചിലവിലേക്ക പണയമായി പൂർണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യത്തോടെ വിട്ടുകൊടുത്തു. ഇതിനു പുറമെ കുറെയധികം ദ്രവ്യവും സാമൂതിരി ലന്തക്കാർക്ക് കൊടുക്കേണ്ടിവന്നു. പക്ഷെ ഈ കരാറിൽ മണപ്പുറം നാട്ടിൻെറ അവകാശം തനിക്കാണെന്നു സാമൂതിരിപ്പാട് പ്രത്യേകം കാണിച്ചിരുന്നു. സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ മന്ത്രിമാരിലൊരാളും വലിയ ജന്മിയുമായ ധർമ്മോത്തു പണിക്കർ ചേററുവായിൽവെച്ചുണ്ടായ യുദ്ധത്തിൽ ലന്തക്കാർക്ക് വളരെ ദ്രോഹങ്ങൾ ചെയ്തിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് മേല്പറഞ്ഞ കരാറിൽ ധർമ്മോത്തുപണിക്കരെ സാമൂതിരിപ്പാട്ടന്നു എല്ലാ ഉദ്യോഗങ്ങളിൽനിന്നും പിരിക്കണമെന്നും, ലന്തക്കാർ പിടിച്ചതും അവർക്ക് വിട്ടുകൊടുത്തതുമായ നാട്ടിനകത്തു പണിക്കർക്കുള്ള എല്ലാ ഭൂമികളും സ്വത്തുക്കളും ലന്തക്കാക്കുള്ളതാണെന്നും നിശ്ചയിച്ചിരുന്നു. അതിനാൽ, പാപ്പിനിവട്ടത്തിൻെറ വടക്കെ അതിരിൽ തൃപ്രയാർ ക്ഷേത്രത്തിനു സമീപമായി ധർമ്മോത്തു പണിക്കർക്കുണ്ടായിരുന്ന വസ്തുവകകളെല്ലാം ലന്തക്കാക്കായി.

ഇങ്ങിനെ പല അവകാശവാദങ്ങൾക്കും പല യുദ്ധങ്ങൾക്കും പാത്രമായിത്തീൎന്ന മണപ്പുറത്തെ 1776-ൽ ലന്തക്കാരുടെ കയ്യിൽനിന്നു ഹൈദരും, പിന്നെ 1790-ൽ ഹൈദരുടെ മകൻ ടിപ്പുസുൽത്താൻെറ കൈവശത്തിൽനിന്നു ഇംഗ്ലീഷുകാരും കയ്യേറി. പിന്നീട് സാമൂതിരിപ്പാട്ടന്നു മണപ്പുറത്തെപ്പററി തനി

ക്കുള്ള ഉടമാവകാശം പുറപ്പെടുവിക്കുകയുണ്ടായെങ്കിലും അതു സ്വീകരിച്ചില്ല.

കേരളചരിത്രത്തിൽ ഇത്രയും പ്രസിദ്ധമായ മണപ്പുറം നാട് ഒരു കാലത്തു പഴയങ്ങാടിനായന്മാരുടെ വകയായിരുന്നുവെന്ന പറകയുണ്ടായല്ലോ. ഈ പഴയങ്ങാടിനായർ വീട്ടുകാർ പണ്ടുതന്നെ പല താവഴികളായിത്തിരിഞ്ഞിരുന്നു. ആ താവഴികളിൽ ഓരോന്നും കാലക്രമേണ പല ശാഖകളായിത്തിരിഞ്ഞു. അടിയുറച്ചുനില്ക്കുന്ന ഒരു മരമെന്നപോലെ ശാഖോപശാഖകളായിത്തിരിഞ്ഞ ഈ പഴയങ്ങാടിത്തറവാട്ടിലെ ചില ശാഖകൾ ഇന്നും വളരെ ജന്മവസ്തുക്കളോടും പദവികളോടുംകൂടി ഇരിക്കുന്നുണ്ട്.

കരാരാസ്സ്.

പത്രാധിപർ*

(ഒരു ചെറുകഥ)

എന്റെ ഭാര്യ ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്തു ഞാൻ 'പ്രേമ'യുടെ കാര്യത്തിൽ വളരെ മനസ്സിരുത്തിയിരുന്നില്ല. വാസ്തവം പറകയാണെങ്കിൽ ആ കുട്ടിയെ (പ്രേമയെ) പററി വിചാരിച്ചിരുന്നതിനെക്കാൾ എത്രയോ അധികം അവളുടെ അമ്മയെപ്പററിയാണ് ഞാൻ വിചാരിച്ചിരുന്നത്.

അക്കാലത്തു പ്രേമയുമായി എനിക്കുള്ള ബന്ധം സാധാരണനിലയിൽനിന്ന് ഒട്ടും കവിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ആ ബന്ധം ഇത്രമാത്രമായിരുന്നു: അവളെ ഞാൻ എടുത്തു താലോലിക്കും; അവളുടെ അവ്യക്തമധുരങ്ങളായ കളഭാഷണങ്ങളെ ഞാൻ വളരെ രസമായി കേട്ടുകൊണ്ടിരിക്കും; ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് അവൾ ചിരിക്കുന്നതും കളിക്കുന്നതും കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യും. എന്നാൽ, ഈ ചിരിയും കളിയുമൊക്കെ എനിക്കെത്ര നേരത്തോളം സുഖമായിത്തോന്നുമോ അത്ര നേരത്തോളമേ ഞാനവളെ ലാളിച്ചിരുന്നുള്ളു. എപ്പോളാണോ അതെനിക്ക് അല്പം ഉപദ്രവമായിത്തോന്നുന്നത് അപ്പോൾ ഞാനവളെ അമ്മയുടെ കയ്യിൽ ഏല്പിച്ചുകൊടുക്കും.

ഒടുവിൽ എന്റെ ഭാര്യയുടെ അകാലമരണത്തോടുകൂടി അമ്മയുടെ കയ്യിൽനിന്ന് എന്റെ കയ്യിലേക്ക് അവൾ പകർന്നുവന്നു. ഞാനവളെ എന്റെ ഹൃദയത്തോട് അധികം അടുപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

എന്നാൽ അമ്മയില്ലാത്ത ഒരു കുട്ടിയെ പൂർവ്വാധികം ശ്രദ്ധയോടുകൂടി വളർത്തേണ്ടത് എന്റെ കർത്തവ്യകർമ്മമാണെന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചിരുന്നതിനെക്കാളധികം, വിഭാര്യനായ അച്ഛനെ അധികം ശുശ്രൂഷിച്ചു സുഖിപ്പിക്കേണ്ടതു തന്റെ കർത്തവ്യമാണെന്ന് അവളാണോ

* സർ. രവീന്ദ്രനാഥടാഗൂർ എഴുതിയ ഒരു കഥയുടെ ഏകദേശതർജ്ജമ.

വിചാരിച്ചത് എന്നു സംശയം തോന്നുന്നു. അതെങ്ങിനെയെങ്കിലുമാകട്ടെ. ഒന്നു തീർച്ചയാണ്: ആറാം വയസ്സിൽ പ്രവേശിച്ചതോടുകൂടി അവൾ ഒരു വലിയ ഗൃഹനായികയുടെ സ്ഥാനം നടിച്ചുതുടങ്ങി. ഈ ചെറിയ കുട്ടി തന്റെ അച്ഛന്റെ ഏകരക്ഷാധികാരിണിയായി വന്നു എന്നുള്ളത് അവളുടെ ചേഷ്ടകളിൽനിന്നു വളരെ വ്യക്തമായിരുന്നു.

അവളുടെ ഈ നാട്യത്തെപ്പററി എനിക്ക് ഉള്ളിൽ അല്പം ചിരിയാണുണ്ടായതെങ്കിലും, അവളുടെ ഇഷ്ടംപോലെ എല്ലാം പ്രവർത്തിക്കുവാൻ ഞാൻ എന്നെ അവൾക്കധീനമാക്കിക്കൊടുത്തു. ഞാൻ ഒരു കാര്യത്തിനും പോരാത്തവനെപ്പോലെ ആയിത്തീർന്നു. എന്റെ എല്ലാ ആവശ്യങ്ങളും 'പ്രഭ'തന്നെ ചെയ്യൂ എന്നായി. ഇങ്ങിനെ, ഞാൻ എത്രത്തോളം കാര്യത്തിനു പോരാത്തവനായിത്തീർന്നുവോ അത്രത്തോളം അവൾ സന്തോഷിച്ചതേ ഉള്ളൂ. എന്റെ വസ്ത്രങ്ങൾ ഞാൻ തന്നെ അയക്കോലിന്മേൽ നിന്നെടുക്കുകയോ എന്റെ കുടയെടുപ്പാൻ ഞാൻ തന്നെ പോവുകയോ മററൊ ചെയ്താൽ അവൾ കലശലായ പരിഭവം ഭാവിച്ചു മുഖം വീർപ്പിച്ചു നില്ക്കുന്നതും, ഞാനവളുടെ ചില അധികാരങ്ങൾ തട്ടിപ്പറിച്ചതുപോലെ നടിക്കുന്നതും കാണാറുണ്ട്. ഇങ്ങിനെ ഞാനവൾക്ക് ഒരു 'കളിപ്പണ്ട'മായിത്തീർന്നു. അവളുടെ ജീവദശയിൽ ഒരിക്കലും ഈ അച്ഛനെപ്പോലെ ഒരു കളിസ്സാമാനം അവൾക്കു കിട്ടീട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് അച്ഛന്റെ ഭക്ഷണം കഴിപ്പിക്കുന്നതിലും, വസ്ത്രം ധരിപ്പിക്കുന്നതിലും, എന്തിന്, അച്ഛനെ കിടത്തി ഉറക്കുന്നതിലുംകൂടി അവൾ അതിയായി ജാഗ്രത വെച്ചിരുന്നു. അവളെ കണക്കശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രാഥമികതത്വങ്ങളും ആരംഭപാഠവും പഠിപ്പിക്കുമ്പോൾ മാത്രമേ എനിക്ക് അച്ഛന്റെ അധികാരം പ്രയോഗിപ്പാൻ അകപ്പാടെ ഒരവസരം ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

അക്കാലത്ത് എന്റെ മനസ്സിൽ യാതൊരു വിചാരത്തിനും സുഖക്കേടിനും എടയുണ്ടായിരുന്നില്ല. 'അമ്മയില്ലാത്ത കുട്ടിയെ' വളർത്തുന്നതിൽ എനിക്കൊരു ബുദ്ധിമുട്ടും നേരിട്ടില്ല. എന്നാൽ, അവൾക്ക് അനുരൂപനായ ഒരു വരനെ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുമ്പോൾ മതിയായ സ്ത്രീധനം കൊടുപ്പാൻ പണം എവിടെനിന്നുണ്ടാവും എന്ന ഒരു വിചാരം എന്റെ മനസ്സിനെ എടക്കെടക്കു ക്ലേശിപ്പിച്ചിരുന്നു. അവൾക്കു ഞാൻ ശരിയായ വിദ്യാഭ്യാസം നൽകുന്നുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷെ അവൾ മൂഢനായ ഒരു വരന്റെ അധീനതയിലായി ചെന്നു പെടുന്നതാണെങ്കിൽ എന്താണ് സംഭവിച്ചുകൂടാത്തത്? അതു പാടില്ല; അവളെ അനുരൂപനായ ഒരു വരനു കൊടുക്കുവാൻ പണമില്ലെന്നുള്ള പ്രതിബന്ധം വരുവാൻ പാടില്ല.

അതുകൊണ്ടു കുറെ പണം സമ്പാദിക്കണമെന്നു ഞാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. ഗവർമ്മെണ്ടാപ്പീസ്സുകളിൽ ഉദ്യോഗം കിട്ടുവാൻ പ്രായാധിക്യത്താൽ എനിക്കു തരമുണ്ടായിരുന്നില്ല. മററു വല്ല ആപ്പീസ്സുകളിലുമാണെങ്കിൽ അതിനു തക്കവണ്ണം ജനസ്വാധീനവും എനിക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഈ സ്ഥിതിക്ക് എങ്ങിനെയാണ് പ

ണം സമ്പാദിക്കേണ്ടതു്? വളരെ ആലോചന ചെയ്തതിനു ശേഷം ഒരു വഴി കണ്ടെത്തി. സാഹിത്യത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു പുസ്തകങ്ങളെഴുതി പണം സമ്പാദിക്കാമെന്നു ഞാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തി.

ഒരു കാര്യത്തിനും ഉപകാരമില്ലാത്ത ഒരാൾ ആഡംബരത്തിനു കൊള്ളും; മറെറാരു വ്യവസായത്തിലും ഫലപ്രാപ്തിയില്ലാത്ത ഒരാൾക്കു സാഹിത്യത്തിൽ ജയം കിട്ടും. നിങ്ങൾ ഒരു മുളംകോലിയെടുത്തു് അതിന്നൊരു ദ്വാരമുണ്ടാക്കിയാൽ പിന്നെ അതിന്നുള്ളിൽ എണ്ണയോ വെള്ളമോ ആകട്ടെ സൂക്ഷിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. അതായതു്, ആ മുളംകോലിക്കു ദ്രവ്യങ്ങളെ പിടിച്ചുനിർത്തുന്നതിനുള്ള ശക്തി നശിച്ചുപോകുന്നു. എന്നാൽ, ആ ദ്വാരത്തിൽക്കൂടെ നിങ്ങൾ ഊതുകയാണെന്നു വെക്കുക. അപ്പോൾ അതു മധുരമായ സംഗീതസ്വനം പുറപ്പെടുവിച്ചുതുടങ്ങും. ഇതുപോലെയാണു്, മററു കാര്യങ്ങൾക്കു പറ്റാത്തവർ സാഹിത്യത്തിൽ വിജയം നേടുന്നതു്. ഈ വിചാരത്താൽ ധൈര്യപ്പെട്ടു പണം സമ്പാദിക്കാനായി ഞാൻ സാഹിത്യത്തിലേക്കു പ്രവേശിച്ചു.

ആദ്യം ഞാനൊരു പ്രഹസനമാണെഴുതിയുണ്ടാക്കിയതു്. അതു വളരെ നന്നായിട്ടുണ്ടെന്നു ജനങ്ങൾ പറഞ്ഞു. അതു നാടകമട്ടിൽ അഭിനയിക്കകൂടി ചെയ്തുതുടങ്ങി. ഇങ്ങിനെ യശസ്സിന്റെ സ്വാദു് അനുഭവിച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോൾ വീണ്ടും അതിനെ പിന്തുടരുവാനുള്ള ആഗ്രഹത്തെ നിർത്തുവാൻ എന്നാൽ സാദ്ധ്യമായില്ല. ഞാൻ എന്തെന്നില്ലാത്ത ഉത്സാഹത്തോടുകൂടി എല്ലാദിവസവും പ്രഹസനം എഴുതിക്കൊണ്ടു തന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടി. ആ അവസരങ്ങളിൽ ചിലപ്പോൾ 'പ്രിയ' മന്ദഹാസത്തോടുകൂടി പതുക്കെ അടുത്തുവന്നു് 'അയ്യോ! കുളിക്കാൻ സമയമായല്ലോ' എന്നു് എന്നെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തും. അപ്പോൾ 'പോ പോ! ഞാൻ വളരെ തിരക്കായി ഒരു പണിയെടുക്കുകയാണെന്നു നീ കാണുന്നില്ലേ? എന്നെ വെറുതെ ശല്യപ്പെടുത്തേണ്ട' എന്നു ഞാൻ അവളുടെ നേരെ ചീറിയടുക്കും. അതു കേൾക്കുമ്പോൾ ആ സാധുകുട്ടി, പെട്ടെന്നു തിരി കെടുക്കുകയാൽ ഇരുട്ടണഞ്ഞ വിളക്കുപോലെ നിഷ്പ്രഭമായ മുഖത്തോടുകൂടി അവിടം കാണാതെ പോകയുംചെയ്യും. ശിപായിമാരെയെല്ലാം ഞാൻ ശകാരിച്ചയയ്ക്കും. വാലിയക്കാരെ പ്രഹരിക്കും. ധർമ്മക്കാർ ഉമ്മറത്തു വന്നു പാട്ടുപാടുമ്പോൾ ഞാൻ വടിയെടുത്തു പിന്നാലെ ഓടും. എന്റെ ആപ്പീസുമുറി നിരത്തുവഴിക്കു തൊട്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു് വഴിയാത്രക്കാർ ചിലപ്പോളൊക്കെ വന്നു് എന്നോടു വഴി ചോദിക്കും. അപ്പോൾ ഞാൻ 'അനന്തൻകാട്ടിലേക്കു'ള്ള വഴിയാണു് പറഞ്ഞുകൊടുക്കാറുള്ളതു്. എന്തിനു പറയുന്നു? ഞാൻ ഇപ്പോൾ ക്ഷോഭജനകമായ ഒരു പ്രഹസനം എഴുതുന്നതിലാണു് ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെന്നു് ആരും തന്നെ ഗൌരവമായി വിചാരിച്ചില്ല.

പക്ഷെ, ഇത്രയൊക്കെ ബുദ്ധിമുട്ടീട്ടു് എനിക്കു കിട്ടിയതെന്താണു്? വെറും യശസ്സും വിനോദവും മാത്രം. ഞാൻ ഉദ്ദേശിച്ചപ്രകാരം 'പണം' അധികമൊന്നും കിട്ടിയില്ല. പ്രഹസനമെഴുതാത്ത അച്ഛന്മാരുടെ പെൺമക്കൾക്കെല്ലാം പാക

ത്തിൽ ആ പ്രദേശത്തു വിവാഹം ചെയ്യാൻ പ്രായമായിട്ടുള്ള ആൺകുട്ടികൾ വളൎന്നുവരുന്നുമുണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും ഇതുകൊണ്ടൊന്നും എന്റെ മനസ്സ് ഇളകിയില്ല. സാഹിത്യപരിശ്രമംകൊണ്ടു ഞാനുദ്ദേശിച്ച കാൎയ്യം സാധിക്കയില്ലെന്ന് എനിക്കു തീരെ തോന്നിയില്ല.

അതുമല്ല, അപ്പോൾ എനിക്കു വേറെ ഒരു വലുതായ അവസരവും കിട്ടി. ജാഫീർഗ്രാമം എന്ന പ്രദേശത്തെ ഒരു ജന്മി ആയിടെക്ക് ഒരു വൎത്തമാനപത്രം തുടങ്ങുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്റെ പത്രാധിപരായിക്കൊള്ളാമെന്ന് എന്നോടപേക്ഷിച്ചു. ആ സ്ഥാനം ഞാൻ സ്വീകരിക്കയും ചെയ്തു. എന്റെ കീൎത്തി ഒന്നുകൂടി വൎദ്ധിക്കുവാനിടയായി. ആദ്യം എത്രയോ ദിവസങ്ങളിൽ ഞാൻ വളരെ മനസ്സിരുത്തി ശക്തിയേറിയ ലേഖനങ്ങൾ എഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകകാരണമായി ജനങ്ങൾ എന്നെ പൂൎവ്വാധികം അറിഞ്ഞുതുടങ്ങി. ഞാൻ തെരുവീഥിയിൽക്കൂടെ നടക്കുമ്പോൾ ജനങ്ങൾ 'ഇദ്ദേഹമാണ് പത്രാധിപർ' എന്ന് എന്നെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. എന്റെ തലയിൽ മുമ്പുള്ളതിലും അധികമായി ഞാനറിയാത്ത ചില യോഗ്യതകൾ ഇപ്പോൾ ഉണ്ടായതായി എനിക്കുതന്നെ തോന്നിത്തുടങ്ങി.

ജാഫീർഗ്രാമത്തിനടുത്ത് ആഫീർഗ്രാമം എന്നൊരു ദേശമുണ്ട്. ഈ ഗ്രാമത്തിലും ഒരു ജന്മിയുണ്ടായിരുന്നു. ഈ രണ്ടു ജന്മികളും തമ്മിൽ എപ്പോഴും ആഭിജാത്യവഴക്കുകളും കേസ്സും കൂട്ടവും നടന്നിരുന്നു. ചില സമയങ്ങളിൽ ഇവർ തമ്മിൽ കായികമായ ബലാബലം തന്നെ പരീക്ഷിച്ചിട്ടില്ലെന്നില്ല. അതിനാൽ സ്ഥലത്തെ മജിസ്ത്രേട്ട് ഇവരോടു നല്ലനടപ്പിനു ജാമ്യം വാങ്ങി. അതിനുശേഷമാണ്, ഇവരിലൊരാൾക്കു മറ്റൊരാളെ ശകാരിപ്പാനുള്ള ഒരു ശബ്ദമുഖക്കാരന്റെ സ്ഥാനം ഞാൻ സ്വീകരിച്ചത്. ഞാനെന്റെ സ്ഥാനവലുപ്പത്തിനനുസരിച്ചു പ്രവൃത്തിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് എല്ലാവരും പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. എന്റെ ലേഖനങ്ങൾ വളരെ ശക്തിയുള്ളവയും കടിക്കുകൊള്ളുന്നവയുമായിരുന്നതിനാൽ ആഫീർഗ്രാമത്തിലെ ജന്മിയുടെ തല പൊങ്ങാതെയായി. അയാളുടെ തറവാട്ടുമാന്യതയേയും കുലമഹിമയേയും ഞാനെന്റെ മഷികൊണ്ടു കറുപ്പിച്ചു. ഈ കാലത്താകെ എന്നെപ്പറ്റി എനിക്കുതന്നെ നല്ല തൃപ്തിയും ബഹുമാനവും തോന്നിയിരുന്നു. ഞാൻ അല്പം തടിക്കുകൂടി ചെയ്തുവോ എന്നു സംശയമുണ്ട്. ഒരു സാധാരണപൂതന്റെ മുഖത്തെന്നപോലെ എന്റെ മുഖത്ത് എപ്പോഴും പരമാനന്ദം വിളങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പരിഹാസഗൎഭവും മൎമ്മഭേദകവുമായ അലങ്കാരങ്ങളോടുകൂടി ആഫീർഗ്രാമത്തിലെ ജന്മിയുടെ നേരെ ഞാൻ ചെയ്ത ശകാരപ്രയോഗങ്ങൾ ജാഫീർഗ്രാമക്കാരെ പാടില്ലാതെ ചിരിപ്പിച്ചു. ചിരിച്ചു ചിരിച്ച്, അധികം മൂത്ത വെള്ളരിക്ക പൊട്ടുന്നതുപോലെ, അവരുടെ കുടൽ വെടിയുന്നതു കാണുമ്പോൾ എന്റെ സാമൎത്ഥ്യത്തെപ്പറ്റി എനിക്കുതന്നെ എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു ബഹുമാനമുണ്ടായി. എന്തിനു പറയുന്നു? എന്റെ ജീവിതം വളരെ ആനന്ദമയമായിത്തീൎന്നു.

എന്നാൽ, ആഫീർഗ്രാമക്കാരും ഒടുവിൽ ഒരു പത്രം ആരംഭിച്ചു. ആ പത്ര

ക്കാരുടെ ശകാരം സാഹിത്യത്തിനുള്ള വ്യംഗ്യമർമ്മങ്ങളെ വിലവെക്കാതെ കേവലം ത്രാണാ രൂപത്തിലായിരുന്നു. അവയിലെ ഓരോ അക്ഷരവും, കൂട്ടിക്കൂടാത്ത പച്ച ഭാഷയിൽ, കേൾക്കുന്നവന്റെ മുഖത്തു കരിതേക്കത്തക്കവിധം അത്ര പച്ചയായിരുന്നു. ഇതിന്റെയൊക്കെ ഫലം എന്തെന്നാൽ, ആ ഒരു ഗ്രാമക്കാരുടെ സംഗതികളെല്ലാം വ്യക്തമായി മനസ്സിലായതായിരുന്നു. ഞാനാകട്ടെ, മര്യാദയെ ലംഘിക്കുന്നതിലുള്ള വൈമനസ്യം കൊണ്ടും, എന്റെ ഭാഷയിലുള്ള അന്ധകല്പനകൾ വേണ്ടവിധം മനസ്സിലാക്കുവാൻ തക്ക പ്രാപ്തി എന്റെ ശത്രുക്കൾക്കും ബന്ധുക്കൾക്കും ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടും വല്ലാതെ കുഴങ്ങി. ഈ യുദ്ധത്തിൽ എനിക്കാണ വാസ്തവത്തിൽ ജയമുണ്ടായതെങ്കിലും, എന്റെ വായനക്കാർ ആ ജയത്തെ അറിഞ്ഞില്ല.

ഒടുവിൽ ഒരു നില്ക്കക്കള്ളിയുമില്ലാതായപ്പോൾ ഞാൻ സാഹിത്യസംബന്ധമായുള്ള ലേഖനമര്യാദയെപ്പററി ഒരു പ്രസംഗമാണെഴുതിയത്. പക്ഷേ, ഞാൻ ആ ചെയ്തതു വലിയ തെറ്റായെന്നു പിന്നെ ഞാൻ കണ്ടുപിടിച്ചു. ഹാസ്യജനകമായിട്ടുള്ള ഒന്നിനെക്കാൾ ഗൗരവമായിട്ടുള്ളതിനെയാണധികം ആളുകൾ ഹസിക്കുക എന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. അതുകൊണ്ടു, എന്റെ സഹജീവികളെ മര്യാദ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രമം വിപരീതമായ ഫലത്തെയാണുണ്ടാക്കിയത്.

ഈ ഘട്ടത്തിൽ, എന്റെ പ്രജ ജനങ്ങളോടു കാട്ടിയിരുന്ന സ്വഭാവത്തിൽ ഭേദഗതി വന്നുതുടങ്ങി എന്നെനിക്കു മനസ്സിലായി. എനിക്കു സാധാരണ കിട്ടാറുള്ള ബഹുമതിക്കു ക്ഷയം തട്ടിത്തുടങ്ങിയെന്നല്ലാ, അതിന്റെ ഗുണത്തിനും കുറവു കണ്ടുതുടങ്ങി. ഞാൻ തെരുവീഥിയിലിറങ്ങുമ്പോൾ എന്റെ ലേഖനങ്ങളെ പ്രശംസിച്ചുകൊണ്ടു ആരും പറയാതെയുമായിത്തുടങ്ങി. എന്നുതന്നെയല്ലാ, ആളുകൾ അതിപരിചയം നടിച്ച് എന്റെ പുറത്തു തട്ടുവാനും ഓരോ പുതിയ പേരുകൾ വിളിക്കുവാനും തുടങ്ങി. എന്നെ ആദ്യം അഭിനന്ദിച്ചിരുന്നവർ, എന്റെ യശസ്സിനു കാരണമായ പ്രഹസനങ്ങളുടെ കാര്യംതന്നെ ഇപ്പോൾ മറന്നുതുടങ്ങിയോ എന്നു തോന്നി. ഞാനിപ്പോൾ, അറ്റംവരെ കത്തിത്തീർന്നു കരിപിടിച്ച ഒരു തീപ്പെട്ടിക്കോലിന്റെ മാതിരിയിലായെന്ന് എനിക്കു തോന്നി. ആകപ്പാടെ കൂടി മനസ്സിനു വലിയ ഇടിച്ചൽ തട്ടുകയാൽ, തലച്ചോറുപയോഗിക്കുവാൻ എത്ര ശ്രമിച്ചിട്ടും ഒരു വരിപോലും എഴുതുവാൻ എനിക്കു സാധിച്ചില്ല. ജീവിതം എത്ര സുഖകരമാണെങ്കിലും എനിക്കതിലുള്ള കൊതിതന്നെ ഇല്ലാതായി.

'പ്രജ' ഇപ്പോഴുമൊന്നു മയപ്പെട്ടുകൊണ്ടാണ വളർന്നുവരുന്നത്. വിളിച്ചാലല്ലാതെ അടുത്തുവരുവാൻ അവർ ശ്രമിക്കാറില്ല. ഒരു അസാധാരണപ്രതിഭാനും പ്രഹസനകർത്താവുമായ അച്ഛനെക്കാൾ സാധാരണമായ ഒരു കളിക്കോപ്പാണ് സാമ്പാദ്യത്തിനധികം നല്ലതെന്ന് അവർ ധരിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ഒരു ദിവസം ആഢീർഗ്രാമത്തിലെ പത്രം എന്റെ പ്രജയിനെ കഴിയു

കിശോരം മുഴുവൻ എന്റെ നേർത്തന്നെ പ്രയോഗിച്ചതായി ഞാൻ കണ്ടു. എന്നെപ്പററി വളരെ ആക്ഷേപങ്ങൾ എഴുതിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. എന്റെ സ്നേഹിതന്മാരും പരിചയക്കാരും ഓരോരുത്തരായി വന്നുതുടങ്ങി. അവർ സാകൂതമായ ചിരിയോടുകൂടി ഓരോ ആക്ഷേപങ്ങൾ വായിച്ചുതുടങ്ങി. വിഷയത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ച സംഗതിയിൽ യോജിപ്പാൻ കഴിയുമെങ്കിലും എഴുതിയതു വളരെ സാമർത്ഥ്യത്തോടുകൂടെയായിട്ടുണ്ടെന്ന ചിലർ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. ആ ഒരു ദിവസം പകൽ കഴിയുന്നതിന്നിടയ്ക്ക് ഇരുപതിലധികം ആളുകൾ വന്ന് ഇതിൽ ഖേദത്തോടുകൂടി പറഞ്ഞുതന്നെ പറഞ്ഞു മടങ്ങിപ്പോയി.

എന്റെ വീട്ടിന്നടുത്തു മുമ്പിലായി ഒരു ചെറിയ തോട്ടമുണ്ട്. ആ തോട്ടത്തിൽ ഞാൻ വൈകുന്നേരം മനോവേദനയോടുകൂടെ ലാത്തുകയായിരുന്നു. പക്ഷികളെല്ലാം അവരുടെ കൂട്ടിൽ മടങ്ങിയെത്തി സന്ധ്യാസമയത്തെ നിശ്ശബ്ദതയ്ക്കു കീഴടങ്ങിയിരുന്നു. എന്നാൽ, പക്ഷികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പത്രപ്രവർത്തനത്തിൽ പരിചയിച്ചിട്ടുള്ളവരോ ലേഖനമത്സരത്തെപ്പററി വ്യവഹരിക്കുന്നവരോ ഇല്ലെന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. ഞാനീയവസരത്തിൽ ഒന്നേ ആലോചിച്ചിരുന്നുള്ളു—എന്നെപ്പററി പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ആക്ഷേപങ്ങൾക്ക് എന്തു സമാധാനമാണെഴുതേണ്ടതെന്നു മാത്രം. മത്സരത്തിന്ന് ഒരു ദോഷമുണ്ട്. അതായത്, അതെല്ലാത്താക്കാരും മനസ്സിലാക്കുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ട്, എന്റെ നേരെ ഇങ്ങനെയെഴുതിയ സമ്പ്രദായത്തിൽത്തന്നെ അതിനൊട്ടും എഴുതേണ്ടെന്നാണ് ഞാൻ തീർച്ചയാക്കിയത്. എനിക്ക തോല്വിപററിയെന്നു സമ്മതിക്കുവാൻ ഞാനൊരിക്കലും ഒരുക്കമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ഞാൻ ഇങ്ങിനെ തീർച്ചപ്പെടുത്തിക്കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും എനിക്ക് അതിപരിചിതമായ ഒരു ശബ്ദം, സന്ധ്യാസമയത്തെ അന്ധകാരത്തിലൂടെ വളരെ മൃദുവായി എനിക്ക കേൾക്കമാറായി. അപ്പോഴേക്കും എന്റെ കണ്ണിന്റെ പടത്തിൽ മൃദുവായും ചൂടുള്ളതായും ഇരിക്കുന്ന ഒരു സ്പർശവും തോന്നി. ആ ശബ്ദവും ആ കരസ്പർശവും, എനിക്ക വളരെ ആനന്ദമുള്ളതായിരുന്നുവെങ്കിലും, തൽക്കാലം മനസ്സിന്നുണ്ടായിരുന്ന വ്യസനവും കണ്ഠിതവും നിമിത്തം അതെനിക്ക പരിചിതമാണെന്നുള്ള ബോധം അപ്പോളുണ്ടായില്ല.

എന്നാൽ, ആ ശബ്ദവും സ്പർശവും വിട്ടു കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അടുത്ത ക്ഷണത്തിൽ അതിന്റെ ഓർമ്മ എനിക്കുണ്ടായി. അത്, എന്റെ കുട്ടി സാവധാനത്തിൽ അടുത്തുവന്ന് 'അച്ഛാ!' എന്നു എന്റെ ചെവിയിൽ മന്ത്രിക്കുകയായിരുന്നു. പക്ഷേ, അതിന്നൊരു മറുപടിയും കിട്ടായ്കയാൽ അവൾ എന്റെ വലത്തെ കൈ പൊന്തിച്ച് അവളുടെ നെററിമേൽ തടവി നിശ്ശബ്ദമായി സാവധാനത്തിൽ മടങ്ങിപ്പോകയാണുണ്ടായത്. വളരെ കാലമായിട്ട 'പ്രിയ' എന്നെ ഇങ്ങിനെ വിളിക്കുകയുണ്ടായിട്ടില്ല. അവൾ എന്റെ അടുത്തു വരുവാൻ ധൈര്യപ്പെടുകയും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ട്, അവളുടെ ഇന്നത്തെ ഈ സ്വ

ഗം എന്നെ പെട്ടെന്ന് അവളുടെ സമീപത്തിലേക്കാകർഷിച്ചു.

ഞാൻ വീട്ടിൽ മടങ്ങിച്ചെന്നപ്പോൾ 'പ്രഭ' അവളുടെ കിടക്കയിൽ കിടക്കുന്നതായിട്ടാണു കണ്ടത്. അവളുടെ കണ്ണുകൾ പകുതി അടഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അവൾ എന്തോ ഒരു വേദന സഹിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് എനിക്കു തോന്നി. സന്ധ്യാസമയത്തു തെരുവീഥിയിൽ പൊടിപുരണ്ടു കിടക്കുന്ന ഒരു പുഷ്പമെന്നപോലെ അവൾ കിടക്കുന്നു. ഞാൻ എന്റെ കൈ അവളുടെ നെററിമേൽ വെച്ചുനോക്കി. അവൾക്കു പനിയായിരുന്നു. അവളുടെ ശ്വാസങ്ങൾ ചൂടുള്ളതായിരുന്നു. നാഡികൾ മിടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. സാധുവായ എന്റെ കുട്ടി, പനിയുടെ ലക്ഷണങ്ങൾ കണ്ടപ്പോൾ അച്ഛന്റെ സ്നേഹവാത്സല്യങ്ങളോടുകൂടിയ ശുശ്രൂഷയെപ്പററിയുള്ള മോഹത്തോടെ അച്ഛന്റെ അടുക്കൽ വന്നിരിക്കയായിരുന്നുവെന്നും, അപ്പോൾ അവളുടെ അച്ഛൻ വർത്തമാനപത്രത്തിലേക്കു തീക്ഷ്ണമായ ഒരു പ്രത്യാഖ്യാനമെഴുതുവാൻ ആലോചിച്ചിരിക്കയായിരുന്നുവെന്നും ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. ഞാനവളുടെ അടുക്കെ ഇരുന്നു. 'പ്രഭ' ഒന്നും സംസാരിക്കാതെ, പനിപിടിച്ചു ചുട്ടിരിക്കുന്ന അവളുടെ രണ്ടു കൈകളോടുംകൂടി എന്റെ കൈ പിടിച്ചു തന്റെ നെററിമേൽ വെച്ച് അനങ്ങാതെകണ്ടു കിടന്നു.

എന്റെ വീട്ടിലുണ്ടായിരുന്ന ഓഫീർഗ്രാമം കടലാസ്സിന്റെ പ്രതികളെല്ലാം ഞാൻ ചുട്ടു ഭസ്മമാക്കി. എന്നെപ്പററിയുള്ള ആക്ഷേപത്തിന് ഒരു മറുവടിയും ഞാനെഴുതിയില്ല. ഞാൻ തോററു എന്നു സമ്മതിച്ചപ്പോളുണ്ടായപോലൊരു സന്തോഷം എന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഒരിക്കലും അനുഭവിച്ചിട്ടില്ല.

എന്റെ കുട്ടിയുടെ അമ്മ മരിച്ചതിനുശേഷമാണ് ഞാനവളെ എന്റെ കരത്തിൽ എടുത്തത്. പിന്നെ അവളുടെ അമ്മയുടെ സ്ഥാനത്തിനു പത്രികയെക്കൂടി സംസ്കരിച്ചതിനുശേഷം വീണ്ടും ഞാൻ എന്റെ കുട്ടിയെത്തന്നെ കയ്യിൽ എടുത്തു.

ഒരു സഹൃദയൻ.

ഒരു പ്രണയകലഹം.

ഒരുവഴിയിൽക്കാണേണമെന്നുണ്ടോ?
ബാലകളിൽമതിതന്നോ ബാലേ!
പിന്നെയുമെന്താണുണ്ടോ ഹോ?
പനംപകർന്തികളുണ്ടോ ബാലേ!
അല്ലതാമെന്താണുണ്ടാമോ?
അല്ലപ്പംതാനറിഞ്ഞീലബാലേ!

ഉള്ളിൽ വെളുത്തതാണകമെന്നെ,
വെള്ളംചേടയിന്നപോകുന്നില്ല.
വെള്ളത്തിലിപ്പോൾമുങ്ങിയുമുണ്ടോ,
കള്ളമല്ലാമുഖമല്ലേ കാന്തേ?
അംബുജമന്നേയ്ക്കുപ്പിൽക്കാണുന്നോ
താമുഖമെന്നെന്നും തോന്നിപ്പോകും.

വാർകുഴലുണ്ടാമോവാരിതന്നിൽ?
വാർകുഴലല്ലതുചണ്ടിയത്രേ
നേത്രങ്ങളുണ്ടാമോവെള്ളംതന്നിൽ?
നേത്രങ്ങളല്ലതുമത്സ്യമത്രേ.
കാമവികാരങ്ങൾകാണുമാറുണ്ടു,
കാമിനിയല്ലയോചൊല്ലുനാഥാ!
പൂന്തേൻമൊഴിയാളേ!കേട്ടുകൊൾക
കാന്തയെനിക്കില്ലാനിയ്യല്ലാതെ.
കാട്ടിയതൊക്കെയുംനന്നുതാനും,
കാട്ടിയപോലെയാകട്ടെതാനും.
നീയ്യൂന്നാകണ്ടുവരട്ടെഞാനും,

ഇപ്പുഴയിൽനാനാർത്ഥമിക്കനാഥാ!
വാവാമകനേഗണപതിയേ!
പോരുന്നോബാലകാസുബ്രഹ്മണ്യാ!
പോവാൻതുടങ്ങുന്നോനാമൊത്തല്ലോ,
കൈവന്നംമോദേനപോന്നുകൊൾവിൻ!
പ്രേമകലഹങ്ങളിങ്ങിനെയാ
മാമലമാതുംകൂടന്നുകൊണ്ടു്
എന്നുമെണക്കാട്ടുള്ളസ്വന്തമെന്റെ
മന്ദിരന്തന്നിൽവസിച്ചീടേണം.
കല്യാണശീലവടക്കുംനാഥാ!
ഞാനിതാശ്രീപാദംകൈതൊഴുന്നേൻ.

(ഒരു പഴയ ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നു്)

ഞങ്ങളുടെ വായനശാല.

കേരളപാണിനീയം *

സംസ്കൃതസാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ ഭഗവാൻ പാണിനിമഹർഷിയുടെ പവിത്രമായ നാമധേയം എങ്ങിനെയോ അങ്ങിനെയാണ കേരളസാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ 'കേരളപാണിനി' എന്ന പ്രഖ്യാതനായ പ്രഫസർ എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മതമ്പുരാനവർകളുടെ നാമധേയം ശോഭിക്കുന്നത്. അവിടുന്നു നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള 'കേരളപാണിനീയം' എന്ന വ്യാകരണശാസ്ത്രം പാണിനി കണ്ടുപിടിച്ച രീതിയിലായിരുന്നതിനാൽ അതു വായിച്ചു് ഒരു വ്യുൽപത്തി സമ്പാദിക്കുവാൻ സാധാരണക്കാരെക്കൊണ്ടു കഴിയാതെയാണിരുന്നത്. അതുകൊണ്ടു് ശിഷ്യവത്സലനായ അവിടുന്നുതന്നെ അതു നിശ്ശേഷം പരിഷ്കരിച്ചു് ഇപ്പോൾ ഏറ്റവും സുഗമമാക്കിത്തീർത്തിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ 'കേരളപാണിനീയം' ഒരു വെറും വ്യാകരണശാസ്ത്രം മാത്രമല്ല; ഇതിൽ കേരളഭാഷാചരിത്രത്തിന്റെയും അലങ്കാരശാസ്ത്രത്തിന്റെയും ഒരു സാമാന്യവിവരണംകൂടെ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ പരിഷ്കരിച്ച ഈ പുതിയ പതിപ്പു തെയ്യാറാക്കുവാൻ 'ലീലാതിലകം' എന്ന അലങ്കാരഗ്രന്ഥം അവിടേക്കു വളരെ ഉപകരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നാണ കാണുന്നത്. ദുർഗ്ഗമങ്ങളായ അനേകം സങ്കേതങ്ങളാൽ കർക്കശമായിരുന്ന 'കേരളപാണിനീയ'ത്തെ പുതിയ പരിഷ്കാരങ്ങളെക്കൊണ്ടു് ഇങ്ങിനെ ഉൽകൃഷ്ടപ്പെടുത്തിയതിൽ ഞങ്ങൾ സന്തോഷിക്കുന്നു.

* പരിഷ്കരിച്ച പതിപ്പു്; തിരുവനന്തപുരം ബി. വി. ബുക്കുഡിപ്പോക്കാർ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതു്; വില 2 ക.

ശബ്ദാലങ്കാരം.

ഇതിന്റെ അൎത്ഥം: 'മേരുചാപസ്യ ഭാവാസേ' എന്നു കിരികാൎമ്മുകത്തിൽ 'ഭമേരൊത്തുക(ശ)മേശ്വരൻ' ശ്രീപതിയായ ബാണം പ്രയോഗിച്ചവൻ ധനുൎദ്ധരാധിരാജകൻ എന്ന് ധ്വനിയ്ക്കുന്നു. 'മഹേശൻ' സാക്ഷാൽ പരമേശ്വരൻ 'കനിവൊടു' പ്രസാദിക്കുന്ന സമയം, 'നീയുമേതുണയാണാകെ' ആകെ, സൎവ്വപ്രകാരേണയും ഉമേ നീ തുണയാണ്. പരമേശ്വരപ്രസാദത്താൽ അജ്ഞാനമയിയായ അവിദ്യ നശിച്ചു ജ്ഞാനസ്വരൂപിണിയായ വിദ്യാഭഗവതി തെളിഞ്ഞാലേ ആനന്ദപരമാനന്ദം കിട്ടുള്ളൂ എന്നു സിദ്ധാന്തം.

പക്ഷമെണ്ണില്ലമേവിടപമിതിമയിൽത്താ
ഹന്തപാത്രിതമകോപം (ൻ
പാടിച്ചലക്ഷമാത്രമെതിരെയിവ്യമഹം
ചെച്ചിലെന്തുണ്ടുപോലും (യും
പണ്ടുമെയ്ക്കാരിതൻതാർമുഖിക്രപയണി
ഉച്ചിതമെന്താരിലന്നേ
ട്ടുകാരിച്ചുമാംപോയുന്പടിയലിവില്ലണ-
ച്ചിട്ടുവാടേണമോമേ.

ഈ ശ്ലോകത്തിൽ, ഉടനെ ആദ്യാക്ഷരപ്രാസത്തിനു ഭംഗമിപ്പാൻ പോകുന്ന ശ്ലോകം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു എന്നു താഴെ വരച്ചിട്ടുള്ള അക്ഷരങ്ങൾ മാത്രം വായിച്ചു നോക്കിയാൽ അറിയാവുന്നതാകുന്നു.

ചിലരക്ഷരയമകത്തിൽ
നിലമേൽപ്രാസമെന്നുമോതുന്നു
പലഭാഷാകവികളിതിൽ
നിലവിട്ടധികം ഭ്രമിച്ചുപോകുന്നു
പരമേശ്വര! ഞാൻപാപം
പലമാതിരിചെയ്കിലും
പദതാർപണിയുന്നേനെ-
പ്പരിപാലിച്ചിടേണമേ.

ആദ്യാക്ഷരപ്രാസം.

മന്ദന്മാരാൽമാലകലൎന്നുള്ള
കന്ദന്മാൎമൽപ്പകിടാവിനെ
നന്ദന്മാടണഞ്ഞൂഞ്ഞപ്പർ
നന്ദന്മാനല്ലതുതാണപോൽ

ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസം.

മതപാട്ടുവണംശിവപ്രിയേ!
തവപാദങ്ങളിൽവെച്ചുമേചിലർ
അയിപാൎവ്വതി! മതിയോടിതാ
മമപാടേവഴിപാടുവന്നാം.

തൃതീയാക്ഷരപ്രാസം.

കളൎത്തികാംശിരസ്സിലെന്നുമോമ-
ലമകണ്ണുകൾകാംമിഴിപ്രയോഗം
മമസകടമൊക്കയുംകെടുക്കം
ശിവസകല്പവിലാസവിത്തമല്ലോ

ചതുൎത്ഥാക്ഷരപ്രാസം.

മലമൊഴാവളേ! വിചിത്രമാമോ
തവപുത്രൻവരമെന്നിവക്രനായാൽ
വിഷയാദിവരന്റെബീജമല്ലേ-
തലയാരുമെതമേകനാവിനോ

പഞ്ചമാക്ഷരപ്രാസം.

എന്നാൽപ്പിന്നെപ്പിന്നെയുള്ള വൎണ്ണ

ത്വാംക്ഷ പ്രാസങ്ങളൊട്ടക്കൊണ്ടു യതിമുഖാ ന്തരമായാലേ പ്രകാശിക്കയുള്ളൂ.

അസ്ത്രപച്ചാർക്കസ്ത്രാസ്സാരണം
മസ്ത്രൽക്കണ്ണാഠംകണ്ണിട്ടിടേൻ
തീരേച്ചില്ലിക്കൊപ്പോതൻ
മെഴ്ചില്ലിച്ചാഠംകണ്ണാൽക്കാളി.

ഇരണ്ടു പാദങ്ങളിലായിട്ടും ഈ പ്രാസങ്ങളെക്കാണിക്കുന്നു.

കമീന്ദ്രകുംഭത്തിനുതുല്യമാകുമോ
കനത്തനിൻപോർമുലശൈലകന്യകേ!
മൃതത്തമൃത്താംകരിമസ്തകത്തിൽനിൻ
മുലയ്ക്കുതുല്യതാണമോക്ഷദേ!
കരിമ്പുവില്ലും മലരമ്പുമെപ്പോഴും
ധരിച്ചുകൊണ്ടീശപരാശപാശമിയിൽ
വിളങ്ങുമാമാമലമകുമാരനോ-
ന്നിളകിവെച്ചുംജയലക്ഷ്മിതന്നയോ.
ശ്രീചക്രമധ്യത്തിൽമുരദ്ധശൗരിനിൻ
പൂജാക്രമത്തിനുവുമാ ചരിപ്പവൻ.
ധ്യാനിച്ചുസാക്ഷാൽ [illegible]
പ്രായിച്ചുസായൂജ്യസുഖത്തനേടമേ
ഇനിക്കുപക്ഷതവപാദപങ്കജം
ഭജിച്ചുതിക്ഷമപദത്തിലെത്തുവാൻ
മോഹാന്ധിനിമഗ്നകാമാവിഷ്ടമാകയാൽ
കരങ്ങളുടനാടിതമന്നയാശ്രയം

പാദസ്ഥകടമുള്ളലിതെതുതിശം
പാദമലപ്രണയാളുതകൊഴ്പ്പേ!
പാദതപമഠിതതിടംപ്രകാരം
പാദമെന്ന് തൃപരചെയ്യശൗരിയമ്മേ!

സ്മരിക്കുമാരൊൻമനോരഥത്തിൽവ-
ന്നിരിക്കുകശ്രീപരമേശപ്രിയേ!
സ്മരിക്കുമാശ്ശ്യശിക്കുകൊണ്ടുസ-
ഞ്ചരിക്കുമെന്നുതനിലല്ലുമകരിമേ.

കരയുന്നടിയൻഭവാംബുധിക്കും
കരയുണ്ടെന്നറിയുംവിധത്തിലായി
കരയേകമെന്നുമൊവലിയിൽക്കു-
കരയേമൃതപുണ്യസാരധാരേ!

ഈ ഉദാഹരണം മൂന്നും പദയമക ത്തിൽപ്പെടുന്നതാണെന്നു ചിലരുടെ പക്ഷം. അത്ഥാനപേക്ഷാമൂലകമാണ് അക്ഷരയമകപ്രവേശനമെന്നാണ മറ്റൊ വരുടെ പക്ഷം. ഈ സന്ദേഹത്തെ സൂ ചിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് "ചിലരക്ഷരയമ കത്തിൻ നിലമേറം പ്രാസമെന്നു മൊഴു ന്നു" എന്നു പറഞ്ഞത്.

പുരാരിവെട്ടീടിനലോകകർത്താവേ!
പുരാണവേദപ്പാതളായമായേ!
വരാങ്ഗിവേണാതതവിപത്തുമെന്നേൽ
വരാതുവേണാകൃപചെയ്തുകൊണ്ടേൽ.

കാമാരാതിക്കുകാമാഗമവിധിയിൽനികാ
മാദരംകൊൺവിലാസ-
കമാരാരത്താലലയീമതിറിയതളിരാ
മാമലപ്പൂതലാളേ! (ഭഫ
നീമായംവിട്ടുനീമാമലമയയോടുത്
മാർദ്ദവപ്പൂണ്ടുനോക്കി
ശ്രീമാനാകീടുകീമാനവനനായധികമാ-
മാശയാപ്പിച്ചുനീളേ.
ഉന്നതസ്തനമതാനകൊണ്ടുമല
മന്നവൻമകളെന്നതാ-
നങ്ങനെകാട്ടുമെന്നസന്നതാങ്ഗി!ഗിരി
ശന്നസൗഖ്യമതളുന്നനീ
എന്നമേ!മനസിമിന്നമാറുവില-
സുന്നതാകിൽമതിയെന്നമേ
ചിന്നാവെയിവന്നേകതി-
ട്ടന്നതില്ലസുഖമെന്നമേ

സ്ഥാനഭേദം കാണിപ്പാനിതും കാണിച്ചു എന്നു മാത്രമല്ല, ഇതിൽ ഫ്ലിലടത്ത് ഫല്ഗുകൊണ്ടു മാത്രമേ ആവൃത്തിയുള്ളു.

അന്ത്യപ്രാസം.

ശിവനുടെ സുഖസാരത്തേ!
ശിഷ്ടമോദാത്മസാരത്തേ!
ചിരമടിയനിടത്തേ
ചിന്തിടുംസങ്കടത്തേ
കൃപയൊടിഥതകർത്ത
കീർത്തകന്മംസുഖാത്ത
മുനികൾക്കിമ്പിചിത്തേ
മുത്തൊടാടോർക്കനാചിത്തേ!

ഇതിൽ പാദാന്താറും ആദ്യക്ഷരങ്ങൾക്ക്, മദ്ധ്യേ ഒരേ ആവൃത്തികൂടെയുണ്ട്.

ഫാലേതീമിഴിയുള്ളപോറ്റിമടിയി-
ന്മേലെവച്ചിട്ടൊന്നോമ-
ന്നാലേ!നിന്നുടെരൂപമെൻകാമ്പിൽ
പ്പാലേവിളങ്ങണമേ
നീലനീപമായതിന്നുടെമേ-
ന്മേലേകളിപ്പൂനാക-
ന്നാലേകേവലമെന്നോക്കിലവനെ
ന്നാലേജയമെകവല്ലു.

ഇതിനു മുൻപറഞ്ഞ വിശേഷവിധിയൊന്നുമില്ല. സ്ഥാനവും വേറെയാണ്. ഭംഗിയും അങ്ങിനെതന്നെ.

മൂന്നാംതൃക്കണ്ണിൽമുമ്പേമുറിമതിമുടിയൻ
ചുട്ടമാരന്റെയമ്പേ!
സൌന്ദര്യത്തേൻകുഴമ്പേ!സുതചിനിഗമ
ശ്രീഫലത്തിൻകുഴമ്പേ!
എന്നാക്കാത്താലുമയ്മ്പോടിനകടമിഴിയാ
ലെപ്പൊഴുംശ്രീകടാമ്പേ! (മേൽ
കന്നിൻനാഥനുവയ്മ്പോകമൊരണിമുടി
കല്ലകത്തിന്റെകാമ്പേ!

നാക്ഷരയമകത്തിൽപ്പുന-
രെപ്പൊഴിവാക്കീട്ടില്ലിനിമാത്രം
ആവർത്തിപ്പമിക്കു
മാവിത്ര്യപ്രാസവിധികളിൽകാണാം.

ഇതിനുദാഹരണമായിട്ടാണന്ത്യപ്രാസം കാട്ടുന്നു.

മാരാരേ!ചെണ്ടകൊട്ടീടതുവിഷമശി-
ഖേണൊഴിച്ചുന്നേപ്പെടി
പ്പൂരാലോടുന്നത്തുപ്പടമായിടവേ
വിണ്ണുകണ്ണിപ്പതില്ലേ
പാരാകെപ്പാരത്തെവിട്ടുമ്പടികടന്നപ്പോടും
കാളക്കൂടംകടിച്ചു
ധാരാളംശൈലകന്യാധരരസസുധസാ-
ദ്ദേപ്പടുവിപ്പിട്ടുവീരൻ.

ഇതിൽ നാലു പാദങ്ങളിലായി നാലുതരം അന്ത്യപ്രാസം പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ മിക്കതും ഫല്ഗുമാത്രംകൊണ്ടാവർത്തിച്ചിട്ടാകുന്നു.

(അക്ഷരയമകകാണ്ഡം കഴിഞ്ഞു.)

ശ്ലേഷം.

ഭംഗംകൊണ്ടതിഭംഗിയി-
ന്നല്ലായമകത്തിനത്രഭംഗവഴി
ശൃംഖല,പരിവർത്തകം,മധ്യ
പൂർണ്ണകമെന്നഭേദം മൂന്നുവിധം

എന്നാൽ ഈ മൂന്നു വിധത്തിലുള്ള ഭംഗമാർഗ്ഗങ്ങളും അധികം പദയമകങ്ങളുടെ നടപ്പിനുള്ളവയാണെങ്കിലും അക്ഷരയമകങ്ങൾക്കും ചിലത് ആവശ്യമാണു.

വൃന്ദംപദത്തിനമുറിച്ചിട്ടിലക്ഷം
വൃന്ദാരകൻപോലതിലങ്ങുമിതും
ചിന്തിപ്പിനെന്നൂന്നതിനേബുധന്മാ-
രെന്നുരൂപമായ്ശൃംഖലയെന്നുചൊ
(ല്വൂ.

'ഭേദമത്തിനിനിട്ടുനിവല്ലഭേ'-
എന്ന പദ്യത്തിൽ 'വല്ലഭേ' എന്ന യമ

കപദം മുറിയ്ക്കുമ്പോഴ് 'വല്ല ദൈവും' എന്ന ദിക്കിൽ 'ദൈ' എന്ന അക്ഷരം രണ്ടു പദത്തിലേയ്ക്കും, 'കഴിവല്ലദൈവ്' എന്ന ദിക്കിൽ 'വി' എന്നക്ഷരം 'കഴിവി' എന്ന ദിക്കിലേയ്ക്കും, 'ദൈ' എന്നത് 'ദൈവ്' എന്നതിലേയ്ക്കും ചിന്നിപ്പിരിയ്ക്കുന്നതിനാൽ, ശൃംഖലയായി വരുന്നു. ഈ ശൃംഖല അക്ഷരയമകത്തിൽ വരുന്ന കാര്യം സംശയം തന്നെ.

പരിവർത്തകം

ഇണങ്ങിനില്ക്കുന്നപദംമുറിയ്ക്കും
ക്ഷണത്തിലാസ്സന്ധിയിലുള്ളരൂപം
വെടിഞ്ഞുവർണ്ണാന്തരമാംസ്വരൂപ-
മെടുത്തിടത്തിൽപ്പരിവർത്തകംതാൻ

മുൻകാണിച്ച പദ്യത്തിൽ, 'വിധിവല്ലഭേ' എന്ന ദിക്കിൽ വിധിവൽ-ലഭ എന്ന പദം മുറിയ്ക്കുമ്പോഴ്, സന്ധിയിൽ ലകാരത്തോടു യോജിച്ചിട്ട് 'ല്ല' എന്ന ലകാരദ്വയത്തിൽ ഒരു ലകാരമായി നിന്നിരുന്ന 'ൽ' എന്ന അർദ്ധാക്ഷരം സ്വരൂപമെടുക്കുന്നതിനാൽ പരിവർത്തകമായിരിയ്ക്കുന്നു. 'മലയിലാലയിലാണെ'- എന്ന പദ്യത്തിലും 'മലയിൽ' എന്ന ദിക്കിലെ 'ൽ' എന്ന അർദ്ധാക്ഷരം 'ആല' എന്ന ആകാരത്തോടുള്ള സന്ധിയിൽ 'ല' എന്ന ലകാരമായിരുന്നിട്ട് പദച്ഛേദത്തിൽ, 'ൽ' എന്നു തന്നെയാകുന്നതിനാൽ ശുദ്ധപരിവർത്തകമായിരിയ്ക്കുന്നു. അക്ഷരയമകങ്ങൾക്ക് ഈ ഒരു പരിവർത്തകമാണധികമുപകരിച്ച കാണുന്നത്. 'മാമാളുകാക്കവാറുള്ളോരാരാണ്' എന്ന ദിക്കിൽ, മാം ആളു എന്നു പദം മുറിയ്ക്കുമ്പോഴ്, മാമാ എന്ന അക്ഷരയമകത്തെ ഉണ്ടാക്കികൊണ്ട് ആകാരത്തിന്മേൽത്തട്ടി ആകാരം മറച്ചുംകൊണ്ടു നില്ക്കുന്ന അനുസ്വാരം സ്വരൂപമെടുക്കുന്നതിനാൽ പരിവർത്തകമായി. 'ഉള്ളോർ, ആർ, ആണ്?' എന്നു പദം മുറിയ്ക്കുമ്പോഴ് 'ർ' എന്നായിരിപ്പാകുന്ന രണ്ടർദ്ധാക്ഷരങ്ങളെക്കൊണ്ടാണല്ലോ പരിവർത്തകസംഗത്തോടുകൂടിയ മറ്റൊ അക്ഷരയമകവും ജീവിച്ചിരിയ്ക്കുന്നത്! ഇങ്ങിനെ പലേടത്തും വിശേഷിച്ച് ഏകാക്ഷരശ്ലോകാദികൾക്കും പരിവർത്തകം ഉപകരിയ്ക്കുന്നു.

ച്യുതകം

കൂട്ടക്ഷരംപദച്ഛേദം
കാട്ടുന്നതിനടുപ്പതിൽ
പൊട്ടിസ്വരൂപംലോപിച്ചു-
പ്പെട്ടിടുന്നതുച്യുതകം

'വിധിവല്ലഭേ' എന്ന ദിക്കിൽത്തന്നെ വിധിവൽ എന്നും ലഭ എന്നും പദം മുറിയ്ക്കുമ്പോഴ്, 'ല്ല' എന്ന കൂട്ടക്ഷരത്തിന്റെ സ്വരൂപം ലോപിയ്ക്കുന്നതിനാൽ ച്യുതകവുമാവുന്നു.

കല്ക്കണ്ടവുംനിലത്തുള്ള
കല്ക്കണ്ടവുമഹോസമം
കല്ക്കണ്ടവാണി!രുചിനിൻ-
കല്ക്കണവനപാർത്ഥി!

ഈ ശ്ലോകത്തിൽ, 'നിൻകല്ക്കണവന്' എന്ന ദിക്കിൽ, നിൻകൽ കണവന് എന്നു പദം മുറിയ്ക്കുമ്പോഴ്, 'ല്ക' എന്ന ലകാരച്ഛായയിൽ നിന്നിരുന്ന 'ൽ' എന്ന അർദ്ധാക്ഷരം സ്വരൂപമെടുക്കുന്നതു കൊണ്ടു പരിവർത്തകമാവുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിനും പുറമെ ല്ക എന്നതിലെ ഒരു കകാരം ലോപിച്ചെവിടെയോ പോയിട്ട് 'കണ' എന്നു കേവലം ഏകകകാരമായിത്തീരുന്നതിനാൽ നല്ല ച്യുതകമായി. ഈ ച്യുതകവും അക്ഷരയമകത്തിനാത്ര ഉപകരിയ്ക്കാൻ വഴിയുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

(അംഗകാണ്ഡം കഴിഞ്ഞു)

കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞുക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ

മംഗളോദയം

൧൦൯൩

പുസ്തകം ൧൦ | ചിങ്ങം. | ലക്കം ൧

മംഗളം.

ശുഭാവഹോമരാജതം
വൃഷാചലമാണെന്നതാം വൃഷഭന്റെ
ശുഭമാന്യം ദേവം കതന്നും
സിദ്ധാന്തം സഫലമാക്കിവെച്ചിടുന്നു.

കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ.

മകുടലക്ഷണം.

'മോഡേൺ റിവ്യൂ' എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് മാസികപത്രത്തിൽ, പ്രാചീനഭാരതത്തിലെ രാജാക്കന്മാരെപ്പറ്റി എഴുതീട്ടുള്ള ചരിത്രസംബന്ധമായ ഒരു വലിയ ഉപന്യാസത്തിൽനിന്നു, മകുടലക്ഷണത്തെസ്സംബന്ധിച്ചേടത്തോളമുള്ള ഏതാനും ഭാഗം വളരെ സംക്ഷിപ്തമായി താഴെ തർജ്ജമ ചെയ്തു ചേർക്കുന്നു. ദേവാലയങ്ങളിലെ വിഗ്രഹങ്ങളെ നിർമ്മിക്കുന്ന വിഷയത്തിലും, ശില്പശാസ്ത്രത്തിലെ ഇതര വിഷയങ്ങളിലും പണ്ടൊരു കാലത്തു പ്രസിദ്ധി നേടിയിരുന്ന കേരളീയരുടെ ശ്രദ്ധയെ പ്രാചീനചരിത്രാന്വേഷണത്തിലേക്കു തിരിക്കുവാൻ ഇതുപകരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഇന്ത്യയിൽ ഓരോ ജാതിക്കാർക്ക് പ്രത്യേകമായി ചില ചിഹ്നങ്ങളെല്ലാം ഉള്ളതുപോലെതന്നെ, ശിരസ്സിനെ അലങ്കരിക്കുന്നതിലും ആധുനികകാലത്തെന്നപോലെ

ലെ പ്രാചീനകാലത്തും വളരെ മേൽത്തരം ഉണ്ടായിരുന്നു. ബോംബേ 'മ്യൂസിയ'ത്തിൽ കാണുന്ന പലതരത്തിലുള്ള തലക്കെട്ടുകളും, ഹൈദരാബാദ്സംസ്ഥാനത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചുകാണുന്ന നാനാപ്രകാരത്തിലുള്ള ഉഷ്ണീഷങ്ങളും, കച്ചിക്കാരുടേയും പാർസികളുടേയും ഇടയിൽ നടപ്പുള്ള ശിരോവേഷ്ടനങ്ങളും സൂക്ഷ്മമായിപ്പരിശോധിക്കുന്നതായാൽ ജാതി, തൊഴിൽ, സമുദായമഹിമ മുതലായതിനെ തലക്കെട്ടുകൊണ്ടു സൂചിപ്പിക്കുന്നതായി അറിയാവുന്നതാണ്. ശാസ്ത്രവിധിപ്രകാരമുള്ള കർമ്മാനുഷ്ഠാനസമയങ്ങളിലൊക്കെ ഉഷ്ണീഷം (തലക്കെട്ടു) ധരിക്കേണമെന്നു കല്പിച്ചിരിക്കയാൽ, ഹിന്തുക്കളുടെ സമുദായത്തിൽ തലക്കെട്ടു ഒരു പ്രത്യേകാവശ്യമായിട്ടാണു കരുതിവരുന്നതെന്നു വ്യക്തമാവുന്നു. ദേവാലയങ്ങളിലെ, വിഗ്രഹങ്ങളിലും വിവിധരാജാക്കന്മാരുടെ ശിരസ്സുകളിലും ധരിക്കുന്ന കിരീടങ്ങളെ, അവ ധരിക്കുന്ന ദേവന്റേയോ രാജാവിന്റേയോ അവസ്ഥയും അതിനുപയോഗിക്കുന്ന സ്വർണ്ണത്തിന്റെ തൂക്കവും മററും അനുസരിച്ചാണ് ക്രമപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളത്. പലതരത്തിലുള്ള ആഗമശാസ്ത്രങ്ങളിൽ മകുടങ്ങളെപ്പററി ശരിയായ വിവരണങ്ങൾ കാണുമാറുണ്ട്. അവ പുരാണവസ്തുപരിശോധകന്മാർക്കെങ്കിലും ഗുണകരമാകാതിരിക്കുന്നതല്ല.

'മാനസാരം' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ എല്ലാതരത്തിലുമുള്ള മൌലികൾ അല്ലെങ്കിൽ കിരീടങ്ങളെപ്പററി പൂർണ്ണമായ ഒരു വിവരണം കാണുമാറുണ്ട്. 'ശില്പരത്ന'ത്തിലും പൃഥക്കം ചില വിവരണങ്ങളില്ലെന്നില്ല. എല്ലാജാതി തലക്കെട്ടുകൾക്കും പൊതുവിൽ ഉള്ള പേര് മൌലി അല്ലെങ്കിൽ മകുടം എന്നാണ്. എന്നാൽ അതു കിരീടമകുടം, കരണ്ഡമകുടം, ജടാമകുടം, ശിരസ്ത്രകം, കേശബന്ധം, ധമ്മില്ലം, അളകചൂഡകം, പുഷ്പപട്ടം, രത്നപട്ടം, പത്രപട്ടം മുതലായി ഭാഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇവയിൽവെച്ച് അധികം സാധാരണമായി ഉപയോഗിക്കുന്നതു കിരീടമകുടം, കരണ്ഡമകുടം, ജടാമകുടം, അളകചൂഡകം എന്നിവയാണ്. കിരീടമകുടം എന്നുള്ളതു വിഷ്ണുവിനാണ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളത്; ജടാമകുടം ബ്രഹ്മരുദ്രന്മാർക്കാണ്; കരണ്ഡമകുടം മററു ദേവന്മാർക്കുമാണ്. ദേവിമാരിൽ മനോന്മനിക്കു ജടാമകുടവും, ഇന്ദിരയ്ക്കു കുന്തളവും, സരസ്വതിക്കു കേശബന്ധവും, മററു ദേവിമാർക്കു കരണ്ഡമകുടവും ഉണ്ട്.

മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിൽ സാർവ്വഭൌമന്മാർ, അധിരാജന്മാർ ഇവർക്കാണ് കിരീടമകുടം കല്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. നരേന്ദ്രന്മാർ കരണ്ഡമകുടവും, പാർഷ്ണികന്മാർ ശിരസ്ത്രകവുമാണു പതിവ്. ചിലപ്പോൾ എ

പേർഷ്യൻ

അസീറിയൻ

പല്ലവ

പല്ലവ

ല്ലാവിധ രാജാക്കന്മാരും കാരണ്ഡമകുടം അണിയാറുണ്ട്. സാമ്രാജ്യമന്നന്മാരുടേയും അധിരാജന്മാരുടേയും രാജ്ഞിമാർക്കു കേശബന്ധമാണു പതിവ്. എന്നാൽ കന്തളവും ധരിക്കാറില്ലെന്നില്ല. ധമ്മില്ലം മാണ്ഡലികന്മാരാണ് ധരിക്കുന്നത്. രാജക്കന്മാരുടേയും രാജ്ഞിമാരുടേയും മുമ്പിൽ വിളക്കെടുത്തു നടക്കുന്ന സ്ത്രീകളും അകമ്പടിക്കാരും അളകചൂഡകമാണ് ധരിക്കാറ്. കേശബന്ധം, അളകചൂഡകം ഇതൊക്കെ കന്തളത്തെ ഒതുക്കികെട്ടുവാനുള്ളവയാണ്. ഇതിനെ പുഷ്പപട്ടം, രത്നപട്ടം, പത്രപട്ടം എന്ന ചാർത്തുകൾ ബന്ധിക്കാറുണ്ട്.

മകുടങ്ങളുടെ ഉയരത്തിനും ചില പ്രമാണങ്ങളുണ്ട്. സാധാരണ ധരിക്കുന്നവരുടെ മുഖത്തിന്റെ രണ്ടിരട്ടിയോ മൂന്നിരട്ടിയോ ആയിരിക്കണമെന്നാണ നി

ബാലക്ക് കാകപക്ഷം

ധമ്മില്ലം

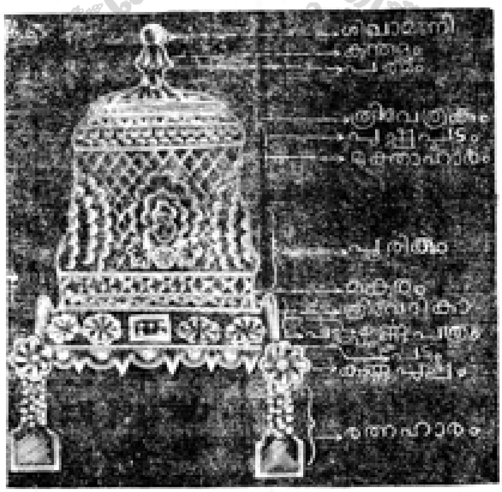
കിരീടമകുടം

സിംഹാൽ
കിരീടമകുടം

യമം. ബ്രഹ്മക്ഷത്രന്മാരുടെ മകുടങ്ങൾ മുഖത്തിന്റെ മൂന്നേമുക്കാൽ ഇരട്ടിയാണ്. ശക്തിക്ക് മുഖത്തിന്റെ രണ്ടിരട്ടിയാണ്. മകുടങ്ങളുടെ വീതി നീളത്തിനു സമമായിരിക്കണം. മകുടത്തിന്റെ മുകൾഭാഗത്തിന്റെ വീതി ചുവട്ടിലെ വീതിയുടെ പതിനാറിലൊരു ഭാഗമാണ്. ഇതിനെ തന്നെ രാജാക്കന്മാരുടെയും മറ്റു മകുടത്തിനും ചില പ്രമാണങ്ങളുണ്ട്.

മകുടത്തിനുപയോഗിക്കുന്ന സ്വർണ്ണങ്ങളുടെ കാര്യത്തിലും ചില നിയമങ്ങളുണ്ട്. ഉപയോഗിക്കുന്ന സ്വർണ്ണത്തിന്റെ തൂക്കം അനുസരിച്ചു കിരീടങ്ങളെ ഉത്തമാധമമദ്ധ്യമങ്ങളായിട്ടു ഭാഗിച്ചിരിക്കുന്നു. രാജാക്കന്മാർ പുതുതായി കിരീടമുണ്ടാക്കിക്കുന്നതു പ്രഥമാഭിഷേകത്തിനോ മംഗളാഭിഷേകത്തിനോ ആണ്. വിവാഹാവസരങ്ങളിലും, വലുതായ ഒരു യുദ്ധത്തിൽ ജയിച്ചതിനുശേഷം കഴിക്കുന്ന വിജയാഭിഷേകങ്ങളിലും, വലുതായ ചില വീരകൃത്യങ്ങൾ കഴിച്ചാൽ ചെയ്യുന്ന വീരാഭിഷേകങ്ങളിലും മകുടങ്ങളെ രാജാക്കന്മാർ മാറാറുണ്ട്. ആവക അഭിഷേകാവസരങ്ങളിൽ മകുടങ്ങളുടെ ആകൃതിക്കും ചില നിയമങ്ങളുണ്ട്. കിരീടമകുടം, വേണകൂർന്നും അല്ലെങ്കിൽ മുളയുടെ ഇലപോലെയാവണമെന്നാണ നിയമം. കേശബന്ധം വെള്ളരിക്കയുടെ

ആകൃതിയിലായിരിക്കണം. 'ശിരസ്സകം' ജലത്തിലെ പോളപോലെ. ഒരു കിരീടമകുടത്തെ വിവരിച്ചു ഇവിടെ കൊടുത്തിട്ടുള്ള ചിത്രം നോക്കിയാൽ അതിന്റെ ഓരോ ഭാഗത്തിനുമുള്ള പേരുകൾ അറിയാവുന്നതാണ്. സാമാന്യജ്ഞാനത്തിനു മറ്റു ചിത്രങ്ങളും ഉപകരിക്കുന്നതാണ്.

ഹൈന്ദവവീരധൎമ്മം.

ഒരു സമുദായത്തിന്റെ പരിഷ്കൃതസ്ഥിതിയുടെ മാനദണ്ഡം, അതിലെ വീരധൎമ്മാചരണസമൎത്ഥന്മാരായ അംഗങ്ങളുടെ ആധിക്യമാകുന്നു എന്നുള്ള പാശ്ചാത്യന്മാരുടെ അഭിപ്രായം ശരിയാണെങ്കിൽ ഹിന്ദുസമുദായത്തിനും, അവർ നിൎദ്ദേശിക്കുന്നവിധം ലോകത്തിൽ കാണപ്പെടുന്ന മറ്റേതു സമുദായത്തോടും കിടപിടിക്കുന്നതിനു തക്ക പരിഷ്കാരം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു; ഇപ്പോഴും ഉണ്ടുതാനും.

ബലഹീനന്മാരോടും സ്ത്രീകളോടും ഔദാൎയ്യപൂൎവ്വം പെരുമാറുകയും, അവരെ അപായത്തിൽനിന്നു കാത്തു രക്ഷിക്കുകയും ആകുന്നു വീരന്മാരുടെ ധൎമ്മം. ഇതിനു ഹിന്ദുക്കളുടെ ഇടയിലാണ്, മറ്റേതു പ്രാചീനസമുദായത്തിലേക്കാളും കൂടുതൽ പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നത്. രാമായണമഹാഭാരതാദിഗ്രന്ഥങ്ങളും, പ്രത്യേകിച്ച് അവയിൽ യുദ്ധത്തെപ്പറ്റി വൎണ്ണിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങളും, ഈ അഭിപ്രായത്തെ സവിശേഷം തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. സൂത്രങ്ങൾ (ക്രി. മു. 800—800) ഈ വിഷയത്തിൽ, നമുക്കു ധാരാളം ഉപകരിക്കുന്നവയാകുന്നു. 'നിരായുധന്മാരേയും, പരന്ന തലമുടികളോടും (തൊപ്പിയെടുത്ത്) തൊഴുകയ്യോടുംകൂടി ക്ഷമായാചനം ചെയ്യുന്നവരേയും, പോർക്കളത്തിൽനിന്നോടിപ്പോകുന്നവരേയും കൊല്ലാൻ പാടില്ലെന്ന്' ആപസ്തംബൻ പറയുന്നു. ഭീതന്മാർ, മദ്യപാനം ചെയ്യുവർ, ബോധഹീനന്മാർ, മനസ്സില്ലാത്തവർ, കവചഹീനന്മാർ, സ്ത്രീകൾ, കുട്ടികൾ, വൃദ്ധന്മാർ, ബ്രാഹ്മണർ മുതലായവരോടു യുദ്ധം ചെയ്യരുതെന്നു ബോധായനനും പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. കൊല്ലപ്പെട്ട ഭടന്മാരുടെ ഭാൎയ്യമാൎക്കു നിത്യാവശ്യങ്ങൾക്കു വേണ്ട പദാൎത്ഥങ്ങളെ അനുവദിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടതാണെന്നു വസിഷ്ഠൻ വിധിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിനു വേറെയും ഉദാഹരണങ്ങളുണ്ട്.

എന്നാൽ, ആധുനികവിദ്വാന്മാർ വീരധൎമ്മത്തെ ഈ അൎത്ഥത്തിലല്ല ഉപയോഗിക്കുന്നത്. അബലാവൎഗ്ഗത്തോടു യഥാൎത്ഥസ്നേഹബഹുമാനാദരങ്ങൾ ഉള്ളവരായിരിക്കയാണ് വീരധൎമ്മം എന്ന് അവർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഈ അഭിപ്രായത്തെ പുരസ്കരിച്ചു നോക്കിയാലും ഹിന്ദുക്കൾ, മറ്റു സമുദായങ്ങളെപ്പോലെ തന്നെ, വീരധൎമ്മാനുഷ്ഠാനത്തിൽ തല്പരന്മാരായിരുന്നു എന്നു കാണാവുന്നതാണ്. ഹൈന്ദവശാസ്ത്രങ്ങൾ, സ്ത്രീവധത്തെ പരിത്യാജ്യമായി ഗണിച്ചുവരുന്നു. ഏതു കാരണത്താലും സ്ത്രീകളെ യുദ്ധത്തിൽ വധിക്കാൻ പാടില്ലെന്നാണ് അവരുടെ അഭിപ്രായം. വ്യാസന്റേയും, വാല്മീകിയുടേയും കൃതികളിൽനിന്ന് ഇതു സംബന്ധിച്ച് എത്ര ഉദാഹരണങ്ങൾ വേണമെങ്കിലും ഉദ്ധരിക്കാവുന്നതാണ്.

ആതിഥേയത്വവിഷയത്തിൽ അദ്വിതീയന്മാർ ഹിന്ദുക്കൾ തന്നെ ആയിരുന്നു. പ്രാചീനകാലത്ത്, ഒരു കാൎയ്യത്തിനുവേണ്ടിയേ അവർ ജീവിച്ചുള്ളു— ത

ങ്ങളുടെ ആത്മാവിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിക്കുന്നതിനു മാത്രം! ഈ ഉദ്ദേശ്യസിദ്ധിക്കായി ഒരു ഹിന്ദുവിനു, പല കൎമ്മങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടതായിരുന്നു. അവയിലെല്ലാം സാഹായ്യാധികാരിണി, അവന്റെ ഭാൎയ്യയായിരുന്നു. സ്വൎഗ്ഗപ്രാപ്തിക്കായി, ഭൎത്താവിനോടുകൂടെ ഈശ്വരപ്രാൎത്ഥനകളും, വൈദികകൎമ്മങ്ങളും നടത്തിയ പല സ്ത്രീരത്നങ്ങളെക്കുറിച്ചു വൈദികസാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അവിടവിടെ വൎണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്. മതസംബന്ധമായ ആലോചനകളിൽ പങ്കുകൊള്ളുന്നതു, ഭാൎയ്യയോടുകൂടി ആയിരിക്കണമെന്ന് ഒരു നിയമം തന്നെ അക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്നു. സീതാദേവിയെ പരിത്യജിച്ചതിനാൽ അശ്വമേധയാഗകാലത്ത്, ശ്രീരാമന് സ്വൎണ്ണംകൊണ്ട് ഒരു സീതാപ്രതിമ ഉണ്ടാക്കേണ്ടിവന്ന കഥ പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ.

വിശ്വവരയെപ്പോലെ വൈദികജ്ഞാനം സമ്പാദിച്ച പല സ്ത്രീരത്നങ്ങൾ അക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്നു. സ്ത്രീകൾക്ക് അന്നു, ന്യായ്യമായ സ്വാതന്ത്ര്യവും ബഹുമാനവും സിദ്ധിച്ചിരുന്നു എന്നുള്ളതിന് ആ മഹതിയുടെ ചരിത്രം തന്നെ ദൃഷ്ടാന്തമാകുന്നു. ഭൎത്തൃസ്വീകരണവിഷയത്തിലും അവർ ചില സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങൾ അനുഭവിച്ചിരുന്നതായി പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ദായക്രമാവകാശം അഭിവൃദ്ധിയിൽ വന്നിരുന്നു. വിവാഹം കഴിയാത്ത ഒരു കന്യകയ്ക്കു അവളുടെ പിതൃസ്വത്തിൽ ഒരു ഭാഗത്തിന് അവകാശമുണ്ടായിരുന്നു. പുരുഷസന്താനങ്ങളില്ലെങ്കിൽ പിതാക്കന്മാർ, അവരുടെ സ്ഥാനത്തു പൌത്രന്മാരെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കുന്നു. ആ വൈദികകാലത്തും എത്ര ഗഹനങ്ങളായ വിഷയങ്ങളും സ്ത്രീബുദ്ധിക്കു ദുൎഗ്ഗമങ്ങളായിരുന്നില്ലെന്നു, ബൃഹദാരണ്യകോപനിഷത്തിലെ മൈത്രേയീയാജ്ഞവൽക്യസംവാദം വേണ്ടുവോളം തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. ജനകമഹാരാജസദസ്സിൽവെച്ചു ഗാൎഗ്ഗിയും യാജ്ഞവൽക്യനുമായുണ്ടായ തൎക്കവും ഈ അഭിപ്രായത്തെ പ്രബലമാക്കുന്നു. അന്നു സ്ത്രീകൾ അന്തഃപുരങ്ങളിൽ ഒളിച്ചു വസിച്ചിരുന്നില്ലെന്നും, ഈ സംഭവങ്ങൾ വിളിച്ചു പറയുന്നുണ്ട്. മെഗസ്തനീസ്സ് എന്ന ഗ്രീക്കു ദേശസഞ്ചാരി, അന്നു സ്ത്രീകൾക്കു വേദവേദാന്തങ്ങളിൽ ഉത്സുകരായിരുന്നെന്നും, അതിനു മൈത്രേയീഗാൎഗ്ഗിമാർ തന്നെ ലക്ഷ്യങ്ങളാണെന്നും എഴുതിയിരിക്കുന്നു. ഗ്രീസ്സിലും, റോമിലും പരിഷ്കാരം അതിന്റെ പരമകാഷ്ഠയെ പ്രാപിച്ചിരുന്നപ്പോഴും, മൂവായിരം വൎഷങ്ങൾക്കുമുമ്പു ഹിന്ദുക്കളുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതുപോലുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യവും, ബഹുമാനവും സ്ത്രീകൾക്ക് അവിടങ്ങളിൽ ഇല്ലായിരുന്നു എന്നു പ്രാചീനവൈദേശികസാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പരിചയമുള്ള ആരെയും പറഞ്ഞറിയിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല.

വസിഷ്ഠമഹൎഷിയുടെ ധൎമ്മസൂത്രത്തിൽ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:—
"ആചാൎയ്യൻ ഉപാദ്ധ്യായന്മാരെക്കാൾ പത്തിരട്ടിയും, പിതാവ് ആചാൎയ്യന്മാരെക്കാൾ നൂറിരട്ടിയും, മാതാവു പിതാവിനെക്കാൾ സഹസ്രഗുണവും ബഹുമാനിക്കപ്പെടണം."

ന്യായ്യമായ കാരണങ്ങൾ കൂടാതെ ഭാൎയ്യാപരിത്യാഗം ചെയ്യുന്ന പുരുഷന്

ക്, ഒരു ഹൈന്ദവശാസ്ത്രകാരൻ നൽകിയിട്ടുള്ള ശിക്ഷ നോക്കുക:— "അന്യായമായി ഭാര്യയെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നവൻ, ഒരു കഴുതത്തോലിനെ ദേഹത്തിൽ ധരിച്ച്, തലമുടിയും അഴിച്ചിട്ട് ഏഴ് വീടുകളിൽ ചെന്ന്, ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞുകൊണ്ടു യാചിക്കണം— 'ഭാര്യാപരിത്യാഗം ചെയ്ത ഒരാൾക്കു ധർമ്മം തരണേ!' ആറു മാസകാലത്തേയ്ക്ക് അവന്റെ ജീവിതമാർഗ്ഗം അതുതന്നെ ആയിരിക്കട്ടെ!"

മനുവിന്റേയും, വസിഷ്ഠന്റേയും അഭിപ്രായത്തിൽ, ഗുണവതിയായ ഒരു ഭാര്യയോടു ചേർന്നിട്ടുള്ള ആൾ മാത്രമേ ഭാഗ്യവാനാകുന്നുള്ളു. മനു പറയുന്നതു, ലക്ഷ്മീദേവിയും ഭാര്യയും തമ്മിൽ യാതൊരു വ്യത്യാസവുമില്ലെന്നാണ്.

ഈശ്വരന്റെ ഒരവതാരമായി ഗണിച്ചുവരുന്ന ബുദ്ധമഹർഷിയുടെ എട്ടു സിദ്ധാന്തങ്ങളിൽ ഒന്ന്, പരസ്ത്രീസംയോഗം വിഹിതമല്ലെന്നാകുന്നു. ബുദ്ധമതാനുയായികൾ, സ്ത്രീകളോടു സ്നേഹവിശ്വാസബഹുമാനങ്ങളോടെ പെരുമാറുന്നതിനും, അവരെ അന്യന്മാരുടെ ബഹുമാനഭാജനമാക്കുന്നതിനും ചുമതലയുള്ളവരായിരുന്നു. സ്ത്രീകൾക്കു ചേരുന്ന വസ്ത്രങ്ങൾ, ആഭരണങ്ങൾ മുതലായവപോലും വേണ്ടിവന്നാൽ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തുകൊള്ളണമെന്നു ബുദ്ധൻ അവരോടുപദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോഴത്തെ പരിഷ്കൃതാശയന്മാർകൂടി, സ്ത്രീകളുടെ സുഖാസുഖങ്ങളിൽ ഇത്ര ദൃഷ്ടിവെയ്ക്കുമോ എന്നു സംശയമാണ്.

ക്രി. മു. ഒന്നാം ശതാബ്ദത്തിലോ, ക്രി പി. ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടിലോ എഴുതപ്പെട്ട മനുസ്മൃതിയിൽനിന്നു സ്ത്രീകളെ സംബന്ധിച്ച ചില ഭാഗങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചു ചുവടെ ചേർത്തുകൊള്ളുന്നു:— "സ്ത്രീകളെ എവിടെ ബഹുമാനിക്കുന്നുവോ അവിടെ ഈശ്വരന്മാർ പ്രസാദിക്കുന്നു; എന്നാൽ എവിടെ അവർ ബഹുമാനിക്കപ്പെടുന്നില്ലയോ അവിടെ വൈദികകർമ്മങ്ങൾ ഫലവത്തുക്കളായിത്തീരുന്നില്ല." "യാതൊരിടത്തു സ്ത്രീജനങ്ങൾ വ്യസനസമേതം വസിക്കുന്നുവോ ആ കുടുംബം, മുഴുവൻ നശിച്ചുപോകുന്നു. എന്നാൽ അവർ പീഡകളൊന്നും കൂടാതെ താമസിക്കുന്ന കുടുംബം, നിരന്തരം അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടുകൊണ്ടു ഇരിക്കുന്നു." "ചതുർവ്വർണ്ണങ്ങളിലുമുള്ള എല്ലാ സ്ത്രീകളും രക്ഷാർഹകളാകുന്നു." "ഈശ്വരനിൽനിന്നു ലഭിച്ച ഒരനുഗ്രഹമാണ് ഭാര്യ എന്നറിയുക; ഒരു ഭർത്താവിനും, തന്റെ ഇഷ്ടമനുസരിച്ച് അവളെ കിട്ടുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ടു പതിവ്രതയായ ഭാര്യയെ എവിടെ ബഹുമാനിക്കുന്നുവോ അവിടെ, ഈശ്വരന്മാർ പ്രസാദിക്കുന്നു." അക്കാലത്തു സ്ത്രീകളിൽ കാണിച്ചിരുന്ന ദയയും, സൂക്ഷ്മതയും താഴെ ചേർക്കുന്ന ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നു ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്:— "ഒരു സ്ത്രീയെ, അവൾ വസ്ത്രം ധരിച്ചിട്ടില്ലാത്ത അവസരത്തിൽ നോക്കരുത്." "നവോഢ, അബല, പ്രസവിച്ചു കിടക്കുന്നവൾ മുതലായവർക്ക് അതിഥികളെക്കാൾ മുമ്പുതന്നെ ഭക്ഷണം കൊടുക്കണം." "പുത്രിമാർ സ്നേഹഭാജനമാണ്; അതിനാൽ അവർ പരിഹസിച്ചാലും പിതാക്കന്മാർ യാതൊരുവെറുപ്പും കൂടാതെ ക്ഷമിപ്പാൻ കടപ്പെട്ടവരാകുന്നു." "വന്ധ്യ

കളും, അപുത്രകളും, അബലകളുമായ സ്ത്രീകളുടെ വസ്തുക്കളെ, ബന്ധുശൂന്യകളായ സതീമണികളുടെ സ്വത്തിനെപ്പോലെ തന്നെ, രാജാക്കന്മാർ രക്ഷിക്കേണ്ടതാണ്." "എല്ലാ ദ്വിജന്മാരും സ്ത്രീകളുടെ രക്ഷയ്ക്കായി ആയുധം ധരിക്കേണ്ടവരാകുന്നു."

ഒരു പാശ്ചാത്യസ്ത്രീക്ക്, കരിരാനീനതാപരിഷ്കാരിയിൽനിന്നുംകൂടെ ചേർന്ന മനുവിന്റെ നിയമത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ ബഹുമാനത്തെ പ്രതീക്ഷിക്കാൻ കഴിയുമോ? "ആർതന്നെ ആയിരിക്കട്ടെ, ഒരു സ്ത്രീയെ അഭിസംബോധന ചെയ്യുമ്പോൾ അയാൾ അവളെ 'സഹോദരി' എന്നു വിളിക്കണം. വൃദ്ധൻ, പുരോഹിതൻ, രാജാവ്, മണവാളൻ മുതലായവരെ സംബന്ധിച്ച് ചെയ്യുന്നതിനേക്കാൾ വേഗത്തിൽ അവൾക്ക് വഴി മാറിക്കൊടുക്കുകയും വേണം." "തന്റെ മുമ്പിലൂടെ കടന്നുപോകുന്ന ഒരു സ്ത്രീയെ വന്ദിക്കാതിരിക്കരുത്. അവളുടെ—സ്ത്രീയുടെ—പേർ ഉച്ചാരണസൗകര്യമുള്ളതും, സുഗമവും, പ്രൗഢവും, മധുരവും, സദാശയങ്ങളെ ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നതുമായിരിക്കണം'.

ഇതുവരെ നാം പരിശോധിച്ചത് ഹൈന്ദവമതഗ്രന്ഥങ്ങൾ മാത്രമാകുന്നു; നമ്മുടെ പുരാണേതിഹാസങ്ങളിലും പ്രാചീനാര്യനാരികളുടെ വീരധർമ്മത്തെ വ്യക്തമാക്കുന്ന പല ഭാഗങ്ങൾ കാണാവുന്നതാണ്. മഹാഭാരതത്തിലെ ദ്രൗപദീസ്വയംവരവും, രഘുവംശത്തിലെ ഇന്ദുമതീസ്വയംവരവും നോക്കുക! പൌരാണികകാലത്തും സ്ത്രീകൾ മിക്കവാറും സ്വതന്ത്രകളായിരുന്നുവെന്നുള്ളതിനു, ഈ സ്വയംവരങ്ങൾ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാകുന്നു. അനവധി രാജാക്കന്മാർ നിരന്നിരിക്കുന്ന വിവാഹമണ്ഡപത്തിൽ പ്രവേശിച്ച്, ഓരോരുത്തരുടേയും രൂപസൗന്ദര്യാദികളെ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം പരിശോധിച്ച് തങ്ങൾക്ക് അഭിമതന്മാരായ വരന്മാരെ സ്വീകരിക്കുന്നതിനു അവർക്ക് കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള സ്വയംവരങ്ങളിൽ വരണമാലാശൂന്യന്മാരായിത്തീർന്ന രാജാക്കന്മാർ എങ്ങിനെ കൃതാന്തന്മാരായെന്നും, മറ്റുള്ളവരുടെ സ്ഥിതി എന്തായിരുന്നു എന്നും താഴെ ചേർക്കുന്ന രഘുവംശശ്ലോകങ്ങളിൽനിന്നു ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്.

'ഇരവിലിഹ നടന്നിടും വിളക്കൊ- (ത്ത
ത്തരമവളുവരാരെ വെടിഞ്ഞുപോയനേരം
പരമരതമതയിൽപ്പുരംകണക്കേ-
നരവരനാർത്തരാവിവർണ്ണരാവം'
'അരികിലവളണഞ്ഞുകണ്ടജൻ,സ്വ-
രതിവിട്ടുമെന്നുമെന്ന മാലിയന്നു;
പരിചോടിളകംഗമൊത്തൊടൊത്തു-
ള്ളരിയവലയം,മാവിശങ്കിതിത്തു'.
'അരിയോരമലർമാലയിവിധം തൻ
വിരിയുമുരസ്സിലണഞ്ഞുകണ്ടനേരം,
ശരിയായ്ഹരിയരാജകന്യതൻകൈ-
പരിചോടണപ്പതിനെന്നജൻനിനച്ചു!'

'മുകിൽ വിട്ടുമന്നവുമപൻ
ചന്ദ്രനൊത്തുനിലാവോ,-
ടകിലുമവിയെയൊടൊത്തു
ഗംഗ്യയെന്നപ്രകാരം
നിഖിലനൃവരകൾക്കാ-
ത്തന്നൊരൊത്തംകൊട്ടത്തു-
നാഥിലതുകച്ചെയ്തു
തുല്യയോഗപ്രമോദാൽ'

‘അരിശിലവരപക്ഷ-
കാർപാംപ്രീതരായ്,മ-
റ്റൊരരിശിറ്റുകൂർവാടി-
കൊണ്ടുമന്നാപ്പ്രദേശം,
കരളുമുരുവപാദം
പുല്ലുമാം,യാമ്പൽക്കൂമ്പി-
ട്ടുതനസമൊടുഷസ്സിൽ
കാണമപ്പൊയ്കയൊത്തു.’

യുധിഷ്ഠിരമഹാരാജാവു ചൂതിൽ തോറ്റ്, രാജ്യത്തെയും, സഹോദരന്മാരെയും, തന്റെ മറ്റെല്ലാവസ്തുക്കളേയും, തന്നെത്തന്നെയും പണയപ്പെടുത്തിയതിൽപ്പിന്നെയാണ്, തന്റെ ഭാര്യയായ ദ്രൗപദിയെ പണയം വെച്ചതു്. അദ്ദേഹം അങ്ങനെ ചെയ്തതെന്നോ, ഭാര്യയെ പണയം വെച്ചുള്ള മടിയാൽ ചൂതുകളിയിൽനിന്നു വിരമിക്കുന്നതു രാജധർമ്മത്തിനു യോജിക്കാത്തതാണോ എന്ന സംശയംകൊണ്ടുമാത്രമായിരുന്നു. കൌരവന്മാരുടെ അധഃപതനത്തിനു കാരണം, ദുശ്ശാസനന്റെ ദ്രൗപദീവസ്ത്രാക്ഷേപമാണ് എന്ന സംഗതി സ്മരണീയമത്രേ! സീതാദേവിയെ ബലാൽ അപഹരിച്ച്, തന്റെ ഉദ്യാനത്തിൽ കൊണ്ടിരുത്തിയ രാവണനും, അവരുടെ പാതിവ്രത്യഭഞ്ജനമാകുന്ന മഹാപാപകർമ്മം ചെയ്യാൻ ധൈര്യപ്പെട്ടില്ല.

ഭാര്യ ഭർത്താവിന്റെ ആപന്നിവാരണമൂർത്തിയാകുന്നു എന്നാണ് വ്യാസരുടെ അഭിപ്രായം. മഹാഭാരതത്തിൽ ഒരിടത്തു, അദ്ദേഹം ഇതിനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:—

‘പാതിയുംമനുഷ്യന്റെഭാര്യയെന്നറിഞ്ഞാ (ലും
മേദിനീപതേ,ഭാര്യവലിയസഖിയല്ലോ;
ധർമ്മാർത്ഥകാമങ്ങൾക്കുകാരണം ഭാര്യ (ത്രേ;
കർമ്മികളാകുന്നതുംഭാര്യാവത്തുക്കളത്രേ;
ബന്ധുമാനാകുന്നതുംഭാര്യയുള്ളവനത്രേ;
സന്തതംഗൃഹസ്ഥന്മാർഭാര്യാവത്തുക്കള (ത്രേ;
ഭാര്യാവത്തുക്കളത്രേസന്തോഷിച്ചീടുന്ന (തും;
ഭാര്യാവത്തുക്കളത്രേനിഖിലശ്രീമത്തുകൾ
വിവിക്തവാസത്തിങ്കൽത്തുണയുംഭാര്യ (ത്രേ;
പ്രവൃത്തിക്കനുകരിക്കുന്നതുംഭാര്യയത്രേ;
അശ്രാന്തംപ്രിയംപറയുന്നതുംഭാര്യയത്രേ
വിശ്വാസ്യനാകുന്നതുംഭാര്യയുള്ളവനത്രേ;
സാക്ഷിയായീടുന്നതുംഭാര്യയുള്ളവനത്രേ;
മോക്ഷത്തെസ്സാധിപ്പതുംഭാര്യയുള്ളവന (ത്രേ!’

സംസ്കൃതകാവ്യങ്ങളും, നാടകങ്ങളും പാരായണം ചെയ്യുന്ന ഒരാൾക്ക്, സ്ത്രീകളോട് അവരുടെ ഭർത്താക്കന്മാർക്കുണ്ടായിരുന്ന സ്നേഹവാത്സല്യബഹുമാനാദികൾ സീമാതീതങ്ങളായിരുന്നു എന്നു മനസ്സിലാകാവുന്നതാണ്. ഉത്തരരാമചരിതം, സീതയോടു ശ്രീരാമനുണ്ടായിരുന്ന പരിശുദ്ധാനുരാഗത്തെ തെളിയിക്കുന്ന പല സംഭവങ്ങളുടങ്ങിയ കൃതി ആകുന്നു. ഹൃദയസ്പൃക്കുകളായ ഭാവങ്ങളും, ആശയങ്ങളും അതിൽ എവിടെ നോക്കിയാലും കാണാം.

‘ശ്രീലാമെൻകണ്ണിന്നമൃതാൻ;മമതനു
നല്ലപീയൂഷമാം;മെൻ- (വിരഹി
ജീവൻനീതാൻ;ഭുജിതിയംമമഹൃദയമതാ
കണ്ഠനീസൂത്രമാംഹേ!’

എന്താണ് സീതയെക്കുറിച്ചു ശ്രീരാമൻ പറയുന്നത്. സ്വഭാൎയ്യയായ സുദക്ഷിണയ്ക്കു പ്രസവം അടുത്തു വരുന്നേരവും, അവരുടെ സൎവ്വാഭീഷ്ടങ്ങളും സാധിപ്പിക്കുന്നതിന ദിലീപൻ എത്ര കരുതലോടു കൂടി പ്രവൎത്തിച്ചുവന്നു എന്നു നമുക്കറിയാമല്ലൊ. ആൎത്തർമഹാരാജാവിന്റെ 'രൗണ്ഡ് ടേബിളി'ൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്ന വീരപുരുഷന്മാരെക്കൂടി ലജ്ജിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള സാമൎത്ഥ്യം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. തന്റെ പ്രാണപ്രിയ അകാലമരണം പ്രാപിച്ചതിനാൽ തകൎന്ന ഹൃദയത്തോടെ, അജൻ വിലപിക്കുന്നതു കേൾക്കുക!

'പ്രിയ,മന്ത്രി,സുഹൃത്തു,വിദ്യയിൽ—
പ്രിയയാംശിഷ്യയിവണ്ണമോൎക്കുകിൽ
സ്വയമെന്തുഹരിച്ചിടാത്തതു,നി—
ൎദ്ദയനിന്നെഹരിച്ചൊരന്തകൻ!'

ആധുനിക പാശ്ചാത്യകവികളും, പരിഷ്കാരികളും 'സ്ത്രീസ്വത്വിയുടെ ഉദ്ദേശ്യ'ത്തെപ്പററി കൊട്ടിഘോഷിക്കുന്ന അഭിപ്രായം, ഈ പദ്യത്തിൽ എത്ര വെളിവായി പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു! ദമയന്തി നളൻ, ശകുന്തള ദുഷ്യന്തൻ മുതലായ ദമ്പതികളുടെ ചരിത്രങ്ങളും, വായനക്കാരുടെ ഹൃദയത്തെ അവരറിയാതെ ആകൎഷിച്ചു,' അവക്ക് സ്ത്രീവൎഗ്ഗത്തിൽ ന്യായമായ ബഹുമാനത്തെ ഉളവാക്കുന്നവയാകുന്നു. ഇതിനെക്കുറിച്ചു, ഒരു പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതൻ, ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:—'ഹൈന്ദവകവികൾ വളരെ ചുരുക്കമായിട്ടേ അവരുടെ സ്ത്രീകളെ ദുഷിക്കാറുള്ളു. ഹിന്ദുസ്ത്രീകൾ, പുരുഷന്മാരുടെ വാത്സല്യനിധാനങ്ങളാകുന്നു. അവരെ മനഃപൂൎവ്വമായി അധിക്ഷേപിക്കുന്ന യൂറോപ്പിലെ ചില ജാതിക്കാർ, വിശിഷ്യ ഗ്രീക്കുകാർ, ഇതൊരു പാഠമായിരിക്കട്ടെ!'

കെ. എസ്സ്. പരമേശ്വരൻപിള്ള

പുലയന്മാർ.

(തുടൎച്ച)

ഭാൎയ്യ പിറേറ ദിവസം തന്നെ ഭൎത്താവൊന്നിച്ചു അവന്റെ മാടത്തിലേക്കു പോകും. അവന് അവളെക്കൊണ്ടു ബുദ്ധിമുട്ടായാൽ അവളുടെ സമ്മതത്തോടുകൂടി വേറെ ആൎക്കെങ്കിലും കൊടുക്കാം. അപ്പോൾ അവനു കല്യാണത്തിനു ചിലവായതു പുതിയ വരൻ കൊടുക്കുകയും ചെയ്യും. ചിലപ്പോൾ ഭൎത്താവും ഭാൎയ്യയും വെവ്വേറെ മുതലാളന്മാർ കീഴിലായിരിക്കും. ഈ വക സംഗതികളിൽ സ്ത്രീകളെ ഭൎത്താക്കന്മാർ കൈവശപ്പെണ്ണുമായിട്ടല്ലാതെ അപൂൎവ്വമായിട്ടേ തീരായി കൊടുക്കയുള്ളു. മൂത്ത ആൺകുട്ടി അപ്പന്റെ മുതലാളന്നുള്ളതാണ്. ബാക്കിയുള്ള കുട്ടികളെല്ലാം കുട്ടിക്കാലത്ത് അമ്മയൊന്നിച്ചുതന്നെ താമസിക്കുകയും, പ്രായം ചെന്നു വേലയെടുക്കാറായാൽ അമ്മയുടെ മുതലാളന്റെ അടുക്കലേക്കു പോക

യും ചെയ്യും. വിധവയാവുമ്പോൾ അമ്മയും തിരിച്ചുപോകുന്നതാണ്.

ചിലേടങ്ങളിൽ പുലയൻ ഒരു പെണ്ണിനെയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു തന്റെ മുതലാളിന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു തനിക്കിവളെ കല്യാണം ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നു പറയും. എന്നാൽ അവൾ ഭാര്യയായിരിക്കുന്ന കാലത്തെല്ലാം അയാളവൾക്ക ചിലവിനു കൊടുക്കുന്നതാണ്. അവൾക്ക തോന്നുമ്പോൾ ഭർത്താവിനെ ഉപേക്ഷിച്ചു പോകാനോ മറ്റെന്തെങ്കിലുമൊരുവനെ വരിക്കുവാനോ യാതൊരു വിരോധവുമില്ല.

എറാച്ചിറമക്കളുടെ കല്യാണം കുറെക്കൂടെ ആചാരപൂർവ്വമാണ്. അതിൽ, മണവാളന്റെ ആൾക്കാർ മണവാട്ടിയുടെ വീട്ടിൽ ചെന്ന് അവിടത്തെ പ്രമാണിക്ക കുറെ അരിയും വെററിലയും കാഴ്ച വെച്ചു പെണ്ണിനെ ചോദിക്കും. അവർ സമ്മതമാണെങ്കിൽ പെണ്ണിന്റെ ഉടപ്പിറന്നവൻ കുറെ അരിയും ഒരു തുണിയും അവരുടെ മുമ്പിൽ കൊണ്ടുചെന്നു വെച്ച് അവിടെയുണ്ടായിരിക്കുന്ന ഗോത്രപ്രധാനിയുടെ തലയിൽ കാച്ച് അരിയിടും. പിന്നീട കല്യാണദിവസം വരൻ തന്റെ രണ്ടു ചങ്ങാതിമാരോടുകൂടി വധുവിന്റെ ഗൃഹത്തിൽ ചെന്ന് അവൾക്കൊരു തുണിയും മൂന്നുപ്പിക ണെണ്ണയും സമ്മാനിക്കും. അന്നു മുതൽക്ക് അവനവളുടെ ഭർത്താവാണ്. എന്നാൽ 'മംഗളം' എന്നൊരു ക്രിയ കഴിഞ്ഞല്ലാതെ അവളെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോവാൻ പാടില്ല. ആ ക്രിയക്കു വരൻ വധുവിന്റെ മാടത്തിലേക്കു ഒരു ഘോഷയാത്രയായിച്ചെല്ലും. അവിടെ അവർക്കൊരു സദ്യയുണ്ട്. അതു കഴിഞ്ഞാൽ അവൻ അവളുടെ സോദരന്മാർക്ക പലഹാരം കൊടുക്കും. അപ്പോൾ പുരോഹിതൻ വധൂവരന്മാരുടെ പേരും കുടുംബചരിത്രവും അവരുടെ മുതലാളന്മാരുടേയും ദൈവങ്ങളുടേയും നാമങ്ങളും ചൊല്ലും. അതിനുശേഷം ഒരു പന്തലിൽ കുറെ അരിയും ഒരു വിളക്കും വെച്ച്, അവരെ അതിനുമുമ്പിൽ കൊണ്ടു ചെന്നിരുത്തി, കൂട്ടത്തിലൊരുവൻ എഴുന്നേറ്റു കളവു, ചതി, വ്യഭിചാരം മുതലായവകൊണ്ടുള്ള ദോഷങ്ങളെ പ്രസ്താവിച്ചുകൊണ്ടു, വിവാഹം ചെയ്യുവർ ആചരിക്കേണ്ട മുറകളെപ്പററി ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്യും. അതു കഴിഞ്ഞാൽ ദമ്പതിമാരുടെ തിരുകയിൽ അരിയെറിയുകയും, വരൻ മൂത്തവരുടെ കാല്ക്കൽ നമസ്കരിക്കുകയും ചെയ്യും. പിറേറ ദിവസം തന്നെ വരന്റെ മാടത്തിലേക്കു പുറപ്പെടുന്നതാണ്. അവിടെ ചെല്ലുമ്പോഴും തലയിൽ അരിയെറിയുക പതിവുണ്ട്. അതു കഴിഞ്ഞാൽ അവിടെ കൂടീട്ടുള്ളവർ വധൂവരന്മാർക്ക് ഓരോ കാഴ്ചവെയ്ക്കുന്നതാണ്. അതിൽ ഒരു ഭാഗം പുരോഹിതനും മറേറ ഭാഗം വരന്റെ മുതലാളിക്കുമുള്ളതാകുന്നു.

കൊങ്ങച്ചെറുമന്മാരുടെ കല്യാണം ഇതിൽനിന്നും വ്യത്യാസപ്പെട്ടതാകുന്നു. അവരിൽ, പെണ്ണിനെ താലികെട്ടിച്ചു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരുവാൻ ചെക്കൻ സോദരിയെ പറഞ്ഞയക്കും. ഈ സമ്പ്രദായം അവർ പാർക്കുന്ന താലൂക്കിലെ ഈഴവരിൽനിന്നും കിട്ടീട്ടുള്ളതാകുന്നു.

തൃശ്ശിവപേരൂർ താലൂക്കിൽ ചേർന്ന ഊരകം പ്രവൃത്തിയിലെ പുലയരുടെ കല്യാണസമ്പ്രദായം എന്താണെന്ന് നായ

നായന്മാരുടെയിടയിൽ നടപ്പുള്ള സംബന്ധം പോലെയാകുന്നു. അവരും ഭർത്താവിനെ 'സംബന്ധക്കാരൻ' എന്നാണു പറഞ്ഞുവരുന്നത്. പുരുഷൻ ദിവസേന രാത്രി കിടപ്പാൻ സ്ത്രീയുടെ ഗൃഹത്തിലേയ്ക്കു പോകുകയാണ്. ഏതാണ്ട് ഇതുതന്നെയാകുന്നു തൃശ്ശിവപേരൂർ താലൂക്കിലെ പുലച്ചെറുമന്മാരുടെ സമ്പ്രദായവും. അവർ കല്യാണത്തിനു 'മെത്തക്കൂടുക' * എന്നാണു പറയുക. ഒരുവനു മെത്തക്കൂടണമെന്നു തോന്നിയാൽ അവൻ ചെന്നു പെണ്ണിന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാരോടു സമ്മതം ചോദിക്കും. അവർ സമ്മതിച്ചാൽ അവൻ രാത്രി കിടക്കാൻ ചെന്നുതുടങ്ങും. അപൂർവ്വമായിട്ടേ പെണ്ണു ചെറുക്കന്റെ മാടത്തിലേയ്ക്കു പോകുന്നുള്ളു. അതിനു അവരുടെ 'തമ്പുരാന്റെ' (മുതലാളന്റെ) സമ്മതവും വേണം.

കൊച്ചിരാജ്യത്തെ വടക്കൻപ്രദേശങ്ങളിലുള്ള കണക്കച്ചെറുമന്മാരുടെ കല്യാണം വേറൊരു വിധമാണ്. അവരിൽ കല്യാണം ചെയ്യേണ്ടവരുടെ മാതാപിതാക്കന്മാരും ബന്ധുക്കളും കരയിലെ ചില പ്രമാണികളോടു കൂടി ആദ്യമായി വധുവിന്റെ ഗൃഹത്തിൽ വെച്ച് എല്ലാം പറഞ്ഞു തീർച്ചപ്പെടുത്തി കല്യാണത്തിനു ഒരു ശുഭദിവസം നിശ്ചയിക്കുകയും വരന്റെ ആളുകൾ വധുപ്പണം ഒരുറുപ്പിക ഏഴണ അപ്പോൾ തന്നെ കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അന്നവിടെ കൂടിയവർക്കൊക്കെ ഒരു ഊണിന്റെ വട്ടമുണ്ട്. ഇമ്മാതിരി തന്നെ ഒരു വട്ടം വരന്റെ മാടത്തിൽ വെച്ച് പിന്നീടു അവനെ കാണാൻ ചെല്ലുന്ന വധുവിന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാർ അമ്മാമൻ മുതലായ ആൾക്കാർക്ക് അവിടെയും പതിവുണ്ട്. കല്യാണദിവസം രാവിലെ വരൻ തന്റെ ആൾക്കാരൊന്നിച്ചു വധുവിന്റെ മാടത്തിലേക്കു ചെല്ലുകയും അവൻ അവരെ പുതുതായി കെട്ടിയുണ്ടാക്കിയ ഒരു പന്തലിൽ സല്ക്കരിച്ചിരുത്തുകയും ചെയ്യും. അവൻ വധുവിനു കൊടുക്കുന്ന കാഴ്ചസാധനങ്ങൾ ഒരു മുറിയും ഒരു കൂട്ടം തോടയും രണ്ടു ചെറിയ മുണ്ടുമാണ്. പന്തലിന്റെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു ഭാഗത്ത് ഒരു പാത്രം നിറച്ചു നെല്ലും ഒരു വിളക്കും ഒരു നാളികേരവും വെച്ചിരിക്കും. അതിന്റെ മുമ്പിലായിട്ടാണ് വധൂവരന്മാരെ കൊണ്ടുചെന്നിരുത്തുക. അപ്പോൾ ദമ്പതിമാർക്ക് ക്ഷേമം യാചിക്കുന്ന സ്തോത്രങ്ങൾ ചൊല്ലിക്കൊണ്ടു വരൻ വധുവിന്റെ കഴുത്തിൽ താലി കെട്ടും. അതു കഴിഞ്ഞാൽ ക്ഷണിച്ചു വരുത്തീട്ടുള്ള എല്ലാ അതിഥികൾക്കും ഒരു സദ്യ പതിവുണ്ട്. അതും കഴിഞ്ഞാൽ എല്ലാ ക്രിയകളും സമാപ്തിയായി. സദ്യയിൽ കള്ള് ഒഴിച്ചു കൂടാത്ത ഒരു പദാർത്ഥമാണ്. രാത്രിയിൽ ആണുങ്ങളും പെണ്ണുങ്ങളും ഒരുമിച്ചു ചേർന്ന് ഓരോ പാട്ടും പാടിക്കളിച്ചു കോലാഹലം കൂട്ടും. പിറ്റേ ദിവസം വരൻ തന്റെ ആൾക്കാരൊന്നിച്ചു വധുവിനെ സ്വഗൃഹത്തിലേക്കു കൊണ്ടുപോകും. അതിഥികളെ അവിടെയും ഒരു സദ്യ കഴിച്ചു സല്ക്കരിക്കുന്നതാണ്. അവിടുന്നു ഒരാഴ്ച കഴിയുമ്പോൾ വധുവിന്റെ ഗൃഹത്തിൽനിന്നു രണ്ടുപേർ ചെന്നു ദമ്പതിമാരെ ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടുപോകും. അവർ

* 'മെത്തയിലായി ശയിക്കുക' എന്നർത്ഥം.

ഏഴുദിവസം അവിടെ താമസിച്ചു തിരിച്ചുപോരികയും ചെയ്യും. വരൻ കല്യാണപ്പന്തലിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനു മുമ്പായി ഏഴു കന്യകമാരുടെ അകമ്പടിയോടു കൂടി വധു അവനെ ഏഴു പ്രദക്ഷിണം വെയ്ക്കുന്ന ഒരു പതിവുകൂടി ഇവരുടെ ഇടയിലുണ്ട്. ഈ വക ക്രിയകൾ നടക്കുമ്പോഴൊന്നും വധുവിൻെറ മാതാവു വരൻെറ സമീപം ചെല്ലുകയില്ല. അങ്ങിനെ ചെയ്താൽ അശുദ്ധി ബാധിക്കുമത്രെ.

കൊച്ചിയിലെ തെക്കൻപ്രദേശങ്ങളിലെ, പ്രത്യേകിച്ചു കൊച്ചി കണയന്നൂർ താലൂക്കിലെ വള്ളുവപ്പുലയന്മാരുടെ കല്യാണസമ്പ്രദായം കുറെക്കൂടെ നിയമാനസൃതവും രസകരവുമാണ്. ചെക്കനു 15 മുതൽ 20 വരെയും പെണ്ണിനു 10 മുതൽ 12 വരെയും വയസ്സുകൾക്കിടയിലാണ് അവരുടെ കല്യാണം. ഒരുവൻ കല്യാണം ചെയ്യണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നതിനു മുമ്പായി അവിടത്തിൽ തൻെറ പദവത്തിലുള്ളോരുവനായി നിയമാനുസരണം സഖിത്വം കൂടണം. അവൻ ശ്രേഷ്ഠകുടുംബക്കാരനല്ലെങ്കിൽ സമനിലയോ കുറെക്കൂടെ ഉന്നതനിലയോ ഉള്ളോരുവനെ അവൻെറ അച്ഛൻ തിരഞ്ഞെടുക്കും. അവനും ഇവനും ഒരേ ഇല്ലത്തിൽ പെട്ടവരാവരുത്. ഇരുകൂട്ടരുടെയും മാതാപിതാക്കന്മാർ യോജിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ ക്രിയയ്ക്കുള്ള ദിവസം നിശ്ചയിക്കും. ആ ദിവസം വള്ളോനെയും മറ്റു സ്വജനങ്ങളെയും ക്ഷണിച്ചുവരുത്തുകയും എല്ലാവരും പുലയരുടെ സമ്പ്രദായത്തിൽ ഒരു സദ്യ കഴിക്കുകയും ചെയ്യും. അന്നു സഖിത്വം ചേരുവാനുള്ള ഇരുവരും ഒരു പാത്രത്തിലിരുന്നുണ്ണണം. അതു കഴിഞ്ഞാൽ സഖിത്വംചേരുവാനാവശ്യമുള്ളവൻെറ അച്ഛൻ തനതു പണം കൊടുത്ത് സഖ്യം വാങ്ങുവാനനുവദിക്കേണമെന്നു വള്ളോനോടും മറ്റുള്ളവരോടും അപേക്ഷിക്കുകയും അവരുടെ അനുമതിയോടു കൂടി സഖ്യം വാങ്ങുകയും ചെയ്യും. അപ്പോൾ രണ്ടു കുട്ടികളും കെട്ടിപ്പിടിച്ചു സ്നേഹഭാവമവലംബിക്കും. അവർ തമ്മിൽ പിന്നെ ഒരിക്കലും ശണ്ഠയിടുവാൻ പാടില്ല. അന്നു മുതൽക്കു പുതിയ സ്നേഹിതൻ മറ്റവൻെറ കുടുംബത്തിൽ പെട്ടവനാണ്. അവൻെറ ഇഷ്ടംപോലെ അവനവിടെ പോകയും വരികയും ചെയ്യാം. അവൻ കൂടാതെ പിന്നീടവിടെ ഒരു ക്രിയയുമില്ല. അവനോടാലോചിക്കാതെ ഒന്നുംചെയ്യുകയുമില്ല. ആകയാൽ, കല്യാണകർമ്മങ്ങളിൽ ഇവൻ ഒഴിച്ചുകൂടാൻ പാടില്ലാത്ത ഒരു അംഗമായിത്തീരുന്നതാകുന്നു.

കല്യാണകാര്യത്തിൽ ആദ്യമായി നടത്തേണ്ട ക്രിയ 'പെണ്ണുകാണുക'യാണ്. അതിലേയ്ക്കു ചെക്കനും, ചങ്ങാതിയും, അച്ഛനും, അമ്മവഴിക്കുള്ള അമ്മാമനും അവളുടെ മാടത്തിൽ ചെല്ലും. അവളെ അവർക്കു ബോധിച്ചാൽ കല്യാണം നടക്കുന്നവരെ, തൻെറ അവകാശം നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടുപോകാൻ, ചെക്കൻ ഓരോ കാഴ്ച കൊണ്ടുപോയി കൊടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കണം. കാഴ്ചകൾ സാധാരണയായി ഓരോ പലഹാരങ്ങളായിരിക്കും. കൊണ്ടുപോകുന്നതു ചെക്കനും ചങ്ങാതിയും കൂടിത്തന്നെയാണ്. അവിടെച്ചെല്ലുമ്പോൾ പെണ്ണിൻെറ മാതാവ് അവരെ സുഖമായി ഊട്ടുകയും മടങ്ങിപ്പോക

പോൾ അവർ ചില ചില്ലറ സാധനങ്ങൾ കൊടുത്തയയ്ക്കുകയും ചെയ്യും. പിന്നത്തെ ആചാരം കല്യാണം സംബന്ധിച്ചുള്ള സന്ധിയേർപ്പാടാണ്. അന്നു വധുപ്പണം കൊടുക്കുകയും ഒരു കണിയാനെ വരുത്തി കല്യാണത്തിനുള്ള ശുഭദിവസം നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്യും. കല്യാണത്തിന്റെ തലേന്നാൾ വൈകുന്നേരം വരന്റെ മാടത്തിൽവെച്ച് എല്ലാ ബന്ധുമിത്രങ്ങൾക്കും സദ്യ കഴിക്കും. കല്യാണദിവസം പുലർച്ചയ്ക്കു വരനും ചങ്ങാതിയും കുളിച്ചു ശുദ്ധമായി വെളുത്ത വസ്ത്രം ധരിച്ചു മീതെ മാറെ കൈലേസ്സും കെട്ടി അരയിൽ പിശ്ശാങ്കത്തിയും തിരുകി മിത്രജനങ്ങളുടെ അകമ്പടിയോടുകൂടി വധുവിന്റെ മാടത്തിലേക്കു ചെല്ലും. അവിടെ എല്ലാവരേയും നല്ലപോലെ സല്ക്കരിച്ചു പായ കൊടുത്തിരുത്തും. കല്യാണപ്പന്തലിൽ വധുവിന്റെ അമ്മയാൽ പ്രത്യേകം നെയ്യുണ്ടാക്കപ്പെടുന്ന ഒരു പായിൽ മുണ്ടിടങ്ങഴി അരിയും ചില സ്വർണ്ണാഭരണങ്ങളും ഒരു പിച്ചളത്തളികയും വെള്ളവും ചക്കരയും ശീലകൊണ്ടു മൂടപ്പെട്ട ഒരു പലകയും വെച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. വരൻ പന്തലിനു 7 പ്രദക്ഷിണം വെച്ചതിനു ശേഷം ഈ പലകയിന്മേൽ ചെന്നു നില്ക്കുകയും, തത്സമയം വധു മറു നാലു സ്ത്രീകളാൽ തലയ്ക്കു മീതെ പിടിക്കപ്പെടുന്ന മേക്കട്ടിയോടും ഏഴു കന്യകമാരുടെ അകമ്പടിയോടും കൂടി മൂന്നു പ്രദക്ഷിണവും വെച്ച് അവന്റെ സമീപം ചെന്നു അഭിമുഖമായി നില്ക്കുകയും ചെയ്യും. അനന്തരം അവരുടെ പാട്ടുകൾ ആരംഭിക്കുകയായി. അതിന്നിടയിൽ പെണ്ണിന്റെ ഭർത്താവു ആദിത്യനെക്കുറിച്ചുള്ള ചില സ്തോത്രങ്ങൾ ചൊല്ലിക്കൊണ്ടു അവളുടെ കഴുത്തിൽ ഒരു സ്വർണ്ണത്താലി കെട്ടിക്കുന്നതാണ്. താലിയുടെ കെട്ടു മുറുക്കുവാൻ വരന്റെ ചങ്ങാതിയാകുന്നു. താലികെട്ടുകഴിഞ്ഞാൽ മതസംബന്ധമായുള്ള എല്ലാ ക്രിയകളും അവസാനിച്ചു.

(തുടരും)

[illegible]

സങ്കല്പചിത്രം *

ഒരു ഛായാഗ്രഹണയന്ത്രത്തിന്റെ സഹായത്താൽ നമ്മുടെ ബാഹ്യമായ സ്വരൂപത്തിന്റെ ഛായയെടുക്കുന്നതു നമുക്കറിവുള്ള സംഗതിയാണല്ലോ. എന്നാൽ, ഫ്രാൻസുരാജ്യത്തു ഛായയെടുക്കുവാനുള്ള ഒരു ജാതി വിശേഷപ്പെട്ട യന്ത്രമുണ്ടെന്നും, അതിന്റെ സഹായത്താൽ മനസ്സിൽ സങ്കല്പിക്കുന്ന സ്വരൂപത്തിന്റേകൂടി ഛായയെടുത്തുവരുന്നുണ്ടെന്നും കാണുന്നു. ഈ യന്ത്രത്തിന്റെ

* ഈ ലേഖനത്തിലെ ചില വിഷയങ്ങൾ, തിരുനെൽവേലിയിലെ 'ഇന്ത്യാശാസ്ത്രസമിതി (The Indian academy of Science) വകയായ 'സെൽഫ് കൾച്ചർ' (Self- culture) എന്ന മാസികയിൽ നിന്നെടുത്തവയാണ്'— ലേഖകൻ.

മുമ്പിൽ, അനേകായിരം നാഴിക ദൂരെ വസിക്കുന്ന ഒരാളുടെ സ്വരൂപത്തെ സങ്കല്പിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു മനുഷ്യൻ ഇരുന്നാൽ ആ ഇരിക്കുന്ന മനുഷ്യന്റെ സ്വരൂപമല്ല അയാൾ സങ്കല്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആളുടെ സ്വരൂപമാണ് കണ്ണാടിയിൽ പ്രതിബിംബിക്കുക. ഒരാൾ ശ്രീകൃഷ്ണരൂപം ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ട് ആ യന്ത്രത്തിന്റെ മുമ്പിലിരിക്കുന്നു എന്നു വിചാരിക്കുക. എന്നാൽ അയാൾ ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ രൂപമാണ് കണ്ണാടിയിൽ പതിയുക.

ഈ യന്ത്രത്തിനുള്ള അത്ഭുതശക്തി നവീനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ അറിവിനെ വിഷമിപ്പിക്കുന്ന ഒന്നാണെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. ആശ്ചര്യകരമായ ഈ ശക്തിയുടെ കാരണങ്ങളെ പാശ്ചാത്യശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഇപ്പോൾ അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ടു വരികയാണത്രെ. ഈ അവസരത്തിൽ, ഈ സംഗതിയെ ഭാരതഖണ്ഡത്തിലെ പഴയ മഹർഷിമാരുടെ സിദ്ധാന്തങ്ങളോടു തട്ടിച്ചുനോക്കിയാൽ വെളിവാകുന്ന കാര്യങ്ങൾ എന്തെല്ലാമാണെന്നു വിവരിക്കുന്നതു രസകരമായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. പഴമയും പുതുമയും കൂടി എടകലർന്നു വരുമ്പോളാണല്ലോ കാര്യങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥസ്വരൂപം മനസ്സിലാവുക.

നമ്മുടെ മനസ്സിൽ ഉദിക്കുന്ന സകലസങ്കല്പങ്ങളുടേയും പ്രതിബിംബം സൂക്ഷ്മാകാശത്തിൽ പ്രതിഫലിക്കുമെന്നു ഋഷിശാസ്ത്രങ്ങളിൽ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു. നാം ഒരു വസ്തുവിനെ വിചാരിക്കുമ്പോൾ ആ വസ്തുവിന്റെ സ്വരൂപം നമ്മുടെ മാംസചക്ഷുസ്സുകൾക്കു വിഷയമാവുന്നില്ലെങ്കിലും, നമ്മുടെ ഭാവനാദൃഷ്ടിയിൽ അതു തെളിഞ്ഞുകാണുന്നുണ്ടെന്ന് എല്ലാവർക്കും അനുഭവമുണ്ടല്ലോ. ഭാവനാദൃഷ്ടിയിൽ കാണുന്ന ആ രൂപം ആ വസ്തുവിന്റെ— ആ സങ്കല്പത്തിന്റെ— സൂക്ഷ്മാകാശത്തിൽ പ്രതിബിംബിച്ചിട്ടുള്ള രൂപമാണ്. ഒരു വസ്തുവിന്റെ സ്മരണം എന്നതിന് ആ വസ്തുവിന്റെ സ്വരൂപത്തിനു സങ്കല്പദ്വാരാ സൂക്ഷ്മാകാശത്തിലുണ്ടാവുന്ന പ്രതിബിംബനം എന്നാണർത്ഥം.

സങ്കല്പം എന്നതു മനസ്സിന്റെ വ്യാപാരമാണ്. അതു സ്വരൂപത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. സ്വരൂപഹീനമായ ഒരു വസ്തുവിനെ സങ്കല്പിക്കുന്നത് അസാദ്ധ്യമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടത്രെ നിർഗ്ഗുണബ്രഹ്മോപാസന അസാദ്ധ്യമെന്നു പറയുന്നത്. ഈശ്വരനെ ധ്യാനിക്കണമെങ്കിൽ ഈശ്വരന്റെ രൂപം ഇന്നവിധത്തിലാണെന്നറിയണം. വാസ്തവത്തിൽ ഈശ്വരൻ സ്വരൂപഹീനനാകുന്നു. എങ്കിലും, സ്വരൂപഹീനമായ നിലയിൽ ഈശ്വരനെ ധ്യാനിക്കുന്നതു ദുസ്സാധമാകയാൽ പ്രാരംഭദശയിൽ നാം ഈശ്വരനു ചില രൂപങ്ങൾ കല്പിച്ചു, തദ്രൂപവിശിഷ്ടമായ നിലയിൽ അദ്ദേഹത്തെ ധ്യാനിക്കുന്നു. അങ്ങിനെ സഗുണാവസ്ഥയിൽ ഈശ്വരധ്യാനം ചെയ്ത് അതിൽ നല്ല ഉറപ്പും ഈശ്വരവിശ്വാസവുമുണ്ടായാൽപ്പിന്നെ സ്വരൂപഹീനമായ അവസ്ഥയിൽ ഈശ്വരനെ അനുഭവപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ഈ അനുഭവപ്പെടുത്തുന്നതു സങ്കല്പംകൊണ്ടല്ലാ സമാധികൊണ്ടാകുന്നു. സങ്കല്പവും സമാധിയും തമ്മിൽ ഭിന്നമാ

ണ്. സങ്കല്പത്തിന്നു സ്വരൂപമാണാശ്രയം. അതു മനസ്സുകൊണ്ടു ചെയ്യുന്നതുമാണ്. സമാധിയാകട്ടെ മനോനിഗ്രഹമുള്ളവൎക്കു സാധിക്കയുള്ളൂ. അതിനാലാണ് മനോവൃത്തികളെ ജയിച്ചു മനസ്സിനെ നിഗ്രഹിച്ചു നിർവികല്പസമാധിയിലിരുന്ന് ഈശ്വരനെ അനുഭവപ്പെടുത്തുവാനുള്ള വഴികൾ യോഗശാസ്ത്രത്തിൽ വിധിച്ചിട്ടുള്ളത്.

ആകയാൽ സങ്കല്പം സ്വരൂപാശ്രയമാണെന്നും, സങ്കല്പിതമായ വസ്തുവിന്റെ ജ്ഞാനം എന്നത് അതിന്റെ രൂപത്തിന്നു സൂക്ഷ്മാകാശത്തിലുള്ള പ്രതിബിംബനമാണെന്നും, അങ്ങിനെയുള്ള പ്രതിബിംബനം കൂടാതെ ഒരു വസ്തുവിനെ സങ്കല്പിക്കുന്ന കാൎയ്യം അസാദ്ധ്യമാണെന്നും വരുന്നു.

പ്രഭാതത്തിൽ ഉറക്കമുണൎന്നതിന്നു ശേഷം പിന്നെ ഉറങ്ങുന്നതുവരെയും നമ്മുടെ മനസ്സിൽ ജനിക്കുന്ന നല്ലതും ചീത്തയുമായ സകലസങ്കല്പങ്ങളും അപ്പോളപ്പോൾ സൂക്ഷ്മാകാശത്തിൽ പ്രതിബിംബിക്കുന്നു. ഒരു മനുഷ്യന്റെ ജീവകാലത്ത് ആയാളുടെ മനസ്സിൽ അതാതു സമയം ഉണ്ടായിട്ടുള്ള പുണ്യസങ്കല്പങ്ങളുടേയും പാപസങ്കല്പങ്ങളുടേയും ഛായ ഈ സൂക്ഷ്മാകാശത്തിൽ പതിഞ്ഞ് 'റിക്കാട്ടായി' കിടക്കുന്നു. മനുഷ്യരുടെ പുണ്യപാപങ്ങൾക്കു ശരിയായ കണക്കെഴുതി 'നാൾവഴിയും പേരേടും' സൂക്ഷിക്കുന്ന 'തെക്കെകോവിലകത്തെ' (അന്തകരാജധാനിയിലെ) കാൎയ്യസ്ഥനായ ചിത്രഗുപ്തൻ എന്നത് ഈ സൂക്ഷ്മാകാശത്തിന്റെ മറ്റൊരു പേരാണ്. സ്വതേ ശൂന്യമായ സൂക്ഷ്മാകാശത്തെ ഗോപനം ചെയ്യുന്നത് (അശൂന്യമാക്കിത്തീൎക്കുന്നതു) മനസ്സങ്കല്പങ്ങളുടെ ചിത്രങ്ങളാകയാൽ സൂക്ഷ്മാകാശത്തിന്ന് ഈ പേർ അന്വൎത്ഥവുമാകുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ 'ചിത്രഗുപ്ത'ശബ്ദത്തിന്നു ചിത്രത്തിൽ ഗുപ്തമായ (ഗോപ്യമായി സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ട) സങ്കല്പസമുദായം എന്നൎത്ഥമെടുക്കാം. നമുക്കുള്ള സുഖദുഃഖാനുഭവത്തിന്നു കാരണം ഈ സങ്കല്പസമുദായമാകയാൽ അതിന്നു വ്യക്തിയും കൎത്തൃത്വവും കല്പിച്ചു നാം 'ചിത്രഗുപ്തൻ' എന്ന് അതിന്നെ വ്യവഹരിച്ചുവരികയാണ്. ഏതായാലും ചിത്രഗുപ്തൻ ഒരു മനുഷ്യനല്ല, ദേവനുമല്ല; അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണക്കുപുസ്തകം കടലാസ്സും മഷിയും തൂവലും ഉപയോഗിച്ചു തെയ്യാറാക്കിയതുമല്ല; അതു സൂക്ഷ്മാകാശത്തിൽ പ്രതിബിംബിക്കുന്ന മനസ്സങ്കല്പങ്ങളുടെ ഒരു സങ്കലനമാണ്.

ഈ സങ്കല്പചിത്രങ്ങൾ നമ്മുടെ സ്ഥൂലദൃഷ്ടിക്കു ഗോചരമാവുന്നതല്ല. എന്നാൽ, മനോവൃത്തികളെ നിരോധിച്ചവരായ മഹൎഷിമാർ ദിവ്യചക്ഷുസ്സുകൊണ്ട് ഇവയെ കാണുന്നു. അതീന്ദ്രിയങ്ങളായ ഭാവങ്ങളിൽക്കൂടി അപ്രതിഹതമായ ആ സമാധിദൃഷ്ടികൊണ്ട് അവൎക്ക് നമ്മുടെ ഈ സങ്കല്പചിത്രങ്ങൾ കാണ്മാൻ സാധിക്കുന്നു; അതായതു നമ്മുടെ പൂൎവ്വസ്ഥിതികളെ അറിവാൻ കഴിയുന്നു. ഇങ്ങിനെ സംഭവിച്ചതായി എത്രയോ കഥകൾ നമ്മുടെ പുരാണങ്ങളിൽ കാണുന്നുണ്ട്.

നമ്മുടെ മനസ്സിലുണ്ടാവുന്ന ഓരോ സങ്കല്പത്തിന്റെയും ചിത്രങ്ങളെ നമുക്ക് അപ്പോളപ്പോൾ കാണ്മാൻ കഴികയില്ലെങ്കിലും, ജീവകാലത്തിന്റെ അവസാ

നത്തിലൊരിക്കൽ അതു കാണുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. മരണകാലത്തു മനുഷ്യനു ഒരു നിമിഷനേരം ദിവ്യദൃഷ്ടിയുണ്ടാവുകയും, ആ സമയത്തു താൻ അതേവരെ ചെയ്തിട്ടുള്ള പ്രബലസങ്കല്പങ്ങളുടെ ചിത്രം അയാൾ തെളിവായി കാണുകയും ചെയ്യുമെന്നു രാജയോഗവേദികൾ പറയുന്നുണ്ട്. ആ ഒരു നിമിഷത്തിൽ തന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽപ്പെടുന്ന സങ്കല്പസ്വരൂപങ്ങളിൽ ഏതൊന്നാണോ അധികം പ്രകൃഷ്ടമായിരിക്കുന്നത് അതിൽ മനസ്സുറപ്പിച്ച് അതിനെത്തന്നെ സ്മരിച്ചുകൊണ്ടാണ് ജീവൻ സ്ഥൂലശരീരത്തെ വിട്ടുപിരിയുന്നത്. ഇതിൽ പ്രകൃഷ്ടമായിത്തോന്നുന്ന ചിത്രം, മനുഷ്യൻ ജീവിതകാലത്തു അധികം താല്പര്യത്തോടെ സങ്കല്പിച്ചിട്ടുള്ള വസ്തുവിന്റേതായിരിക്കും. ഒരാൾ തന്റെ ജീവിതകാലത്തിൽ ഒരു സ്ത്രീയെ അധികം സ്നേഹത്തോടും താല്പര്യത്തോടുംകൂടി മറ്റുള്ള വസ്തുക്കളെക്കാൾ പ്രബലമായി വിചാരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു വെക്കുക. എന്നാൽ അയാൾ അന്ത്യദശയിൽ ആ സ്ത്രീയുടെ രൂപം കണ്ടുംകൊണ്ടാണ് മരിക്കുക. ഇതുപോലെതന്നെ, ഒരാൾ ജീവിതകാലത്തിൽ ഭക്തിവിശ്വാസങ്ങളോടുകൂടി ഒരു ഇഷ്ടദേവതയെ ഉപാസിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതെങ്കിൽ ആ ഉപാസനാമൂർത്തിയുടെ പ്രതിബിംബം കണ്ടുംകൊണ്ട് അയാൾക്കു മരിക്കുവാനിടവരും.

പ്രാണൻ പോകുന്ന സമയത്ത് ഏതു വസ്തുവിനെയാണോ ജീവൻ സ്മരിക്കുന്നത് ആ വസ്തുവിന്റെ രൂപം ആ ജീവനു പിന്നീടു സിദ്ധിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു, മരണശേഷം ജീവനു നല്ലതായ സ്വരൂപം (സൽഗതി) സിദ്ധിക്കണമെങ്കിൽ മരണത്തിനുമുമ്പുള്ള കാലങ്ങളിൽ നല്ല സങ്കല്പങ്ങളോടുകൂടിയിരിക്കേണ്ടത്താവശ്യമാകുന്നു; ജീവിതകാലത്തു ധർമ്മാനുഷ്ഠാനം, സജ്ജനസംസർഗ്ഗം, ഭൂതാനുകമ്പ, ഈശ്വരഭക്തി മുതലായവയോടെ കഴിയുന്നവർക്കു മരണശേഷം നല്ല സ്വരൂപം കൈവരും. ഈ തത്വത്തെയാണ് ഭഗവൽഗീതയിൽ എട്ടാമദ്ധ്യായത്തിൽ 5-6-7 * ശ്ലോകങ്ങളെക്കൊണ്ടു ഭഗവാനരുളിച്ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. മനുഷ്യൻ സ്വധർമ്മനിഷ്ഠയിലിരുന്ന് ഈശ്വരാർപ്പണമായും ഫലേച്ഛകൂടാതെയും കർമ്മം ചെയ്യണമെന്നാണ ഗീതോപദേശത്തിന്റെ പരമതാല്പര്യം. ഈ കർമ്മത്തിനാവശ്യമുള്ള ന്യായമായ പ്രവൃത്തികളെല്ലാം ഈശ്വരാർപ്പണമായി ചെയ്യുന്നതാകയാൽ, മനസ്സിൽ വിവിധസങ്കല്പങ്ങൾ വരുന്നതു ഈശ്വരസ്മരണയോടുകൂടിയാകുന്നതുകൊണ്ട്, ആ സങ്കല്പങ്ങളുടെ ചിത്രവും മരണസമയത്തു കാണുന്ന ചിത്രവും താൻ സ്മരിക്കുന്ന ഈശ്വരന്റെ രൂപമായിരിക്കുവാനും, മരണാനന്തരം ഉത്തമമായ സ്വരൂപം കൈവരുവാനും ഏ

* 'അന്തകാലേ ച മാമേവ
സ്മരൻ മുക്ത്വാ കളേബരം
യഃ പ്രയാതി സ മദ്ഭാവം
യാതി നാസ്ത്യത്ര സംശയഃ.'
'യം യം വാപി സ്മരൻ ഭാവം
ത്യജത്യന്തേ കളേബരം
തം തമേവൈതി കൗന്തേയ!
സദാ തദ്ഭാവഭാവിതഃ.'
'തസ്മാത് സർവേഷു കാലേഷു
മാമനുസ്മര യുദ്ധ്യ ച
മയ്യർപ്പിതമനോബുദ്ധിഃ
മാമേവൈഷ്യസ്യസംശയഃ.'

ടുവതം. ഇതത്രെ കർമ്മയോഗത്തിന്റെ പരമസിദ്ധാന്തം. ഇതത്രെ ഗീതയുടെ ഉൽകൃഷ്ടതാൽപര്യം.

മനസ്സങ്കല്പത്തിന്റെ ചിത്രം സൂക്ഷ്മാകാശത്തിൽ പതിയുന്നതോടുകൂടി, അതേ രൂപത്തോടുകൂടിയ ഒരു ഭൂതം (Thought form) ഉൽപന്നമാവുന്നു. ഈ സങ്കല്പഭൂതത്തെ ദിവ്യചക്ഷുസ്സുള്ളവർക്കല്ലാതെ കാണ്മാൻ സാധിക്കയില്ല. ഇങ്ങിനെ ഒരാളുടെ സങ്കല്പത്താൽ നിർമ്മിതമായ ഭൂതം അയാളുടെ സമീപത്തിലുള്ള മറ്റൊരാളുടെ മനസ്സിൽ അദൃശ്യമായി പ്രവേശിക്കും. ദുഷ്ടസങ്കല്പങ്ങളിൽനിന്നു അനർത്ഥഹേതുവായ പിശാചുക്കളുണ്ടാവുക. അത് അദൃശ്യമായി അടുത്തുള്ളവരുടെ മനസ്സിൽ പ്രവേശിച്ചു തന്റെ വിത്തിനെ ആ മനസ്സിലും പരത്തുന്നു. അപ്പോൾ അതിൽനിന്നു പിന്നെയും ഒരു പിശാചുണ്ടാവുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഒരു ദുഷ്ടസങ്കല്പപിശാചുതന്നെ പരമ്പരയാ 'മാറ്റും ബന്ധിച്ച മരത്തിന്മേൽ വീണ മാറ്റും മറ്റും മാറ്റും മസ്സുമായ്'ത്തീരുവാൻ ഇടവരുത്തുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഒരേ ഒരാളുടെ ഒരു ദുഷ്ടസങ്കല്പം മൂലം ക്രമേണ ഉണ്ടാവുന്ന പിശാചുക്കൾ അയാളുടെ കുടുംബത്തെയും, നാടിനെത്തന്നെയും മലിനമാക്കി അന്ധകാരത്തിൽപ്പെടുത്തുന്നു.

നല്ല സങ്കല്പങ്ങളിൽനിന്നുണ്ടാവുന്ന ഭൂതം തേജോമയമായ ഒരു ദേവതയായിരിക്കും. അതും മുമ്പത്തേതുപോലെതന്നെ മറു മനസ്സിൽ പ്രവേശിച്ചു സന്തത്യുൽപാദനം ചെയ്യുന്നു. ആ വഴിക്ക നാട്ടിൽ നല്ല സങ്കല്പങ്ങൾ വർദ്ധിക്കുവാൻ ഇടയാവുന്നു. അങ്ങിനെയുള്ള തേജോരൂപങ്ങൾ നാട്ടിലൊക്കെയും പരക്കുകയും, പിശാചരൂപങ്ങൾ ഇല്ലാതാവുകയുമാണല്ലോ ലോകത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കാവശ്യമായിട്ടുള്ളത്. അതുകൊണ്ടു, പരിശുദ്ധമായ വിചാരത്തോടും പ്രവൃത്തിയോടുംകൂടി അവനവന്റെ കർത്തവ്യകർമ്മങ്ങൾ നടത്തുവാനാണ് എല്ലാവരും ശ്രമിക്കേണ്ടത്.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു, മനസ്സങ്കല്പങ്ങളാണ് മനുഷ്യരുടെ സുഖദുഃഖങ്ങൾക്ക ഹേതുഭൂതമായിരിക്കുന്നതെന്നും, ഏതുവിധം സങ്കല്പവും മനസ്സിൽ ജനിക്കുന്ന സമയത്തു തന്നെ അതിന്റെ ചിത്രം സൂക്ഷ്മാകാശത്തിൽ പതിയുമെന്നും വ്യക്തമായല്ലോ. ഇങ്ങിനെ ഋഷികളുടെ ശാസ്ത്രങ്ങളെ ആലോചിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ ഫ്രാൻസിലുള്ള അത്ഭുതമായ ഛായാഗ്രഹണയന്ത്രത്തിന്റെ ശക്തിയെപ്പററി ഒട്ടും ആശ്ചര്യപ്പെടുവാൻ വകയില്ല. നമ്മുടെ 'ചിത്രഗുപ്ത'ന്റെ സ്ഥാനമാണ് ഫ്രാൻസിലെ യന്ത്രത്തിനു കല്പിക്കേണ്ടത്. ഇങ്ങിനെ ഒരു യന്ത്രം ലോകത്തിൽ സുലഭമായി നടപ്പിൽ വരുന്ന പക്ഷം പല മാതിരിയിലുള്ള മലിനസങ്കല്പങ്ങളിൽ പെട്ടു, പരിശുദ്ധമായ മനുഷ്യജന്മത്തെ പാഴിൽ കളയുന്ന എത്ര മനുഷ്യരുടെ 'ഉള്ളുകള്ളിക'ളാണു പുറത്താവുക എന്നും, അതു നിമിത്തം ലോകത്തിന്റെ സദാചാരസ്ഥിതിയിൽ എത്ര വലിയ മാററമാണു സംഭവിക്കുക എന്നും പറഞ്ഞറിയാവുന്നതല്ല.

ക. വി. എം.

ചില ചരിത്രശകലങ്ങൾ.

വെലക്കകത്തുക.

കേരളത്തിൽ പണ്ടത്തെ രാജാക്കന്മാരുടെയും പ്രഭുക്കന്മാരുടെയും ഇടയിൽ 'വെലക്കകത്തുക' എന്നൊരു നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ഇവ കുടിയാന്മാരിൽ വല്ലവരും തെറ്റു ചെയ്താൽ അവരുടെ വീട്ടിലും അവരുടെ വകയായ വിളകളിലും ചെയ്യുന്ന ഒരു മാതിരി 'തടങ്ങൽ' ആണ്. അശുദ്ധമായിക്കിടക്കുന്ന കുളം, കിണറ് മുതലായവയിൽ അറിയാതെ വല്ലവരും കടന്നുചെല്ലാതിരിപ്പാൻ 'കുറ്റവും തോലും വെക്കുന്ന'തിന്നും ഇതിന്നും തമ്മിൽ വളരെ സാമ്യമുണ്ട്. തെറ്റു ചെയ്ത ആളുടെ ഉമ്മറത്തും പറമ്പിലും പാടത്തും മണ്ടുമൂന്ന ചെറിയ തോലുകൾ തൂണിന്മേലോ വൃക്ഷത്തിന്മേലോ പടിത്തലയ്ക്കലോ കെട്ടിത്തൂക്കും. ഇതിന്നാണ് വെലക്കകത്തുക എന്ന പേർ പറയുന്നത്. ഈ 'തടങ്ങൽ' കണ്ടാൽപ്പിന്നെ തെറ്റു തീർത്തു സമ്മതം വാങ്ങാതെ പുരയിൽ കടക്കാനോ വിളകൾ എടുപ്പാനോ പാടില്ല. എടുത്താൽ വലിയ തെറ്റായിത്തീരും. ഇങ്ങിനെ വെലക്കകത്തിയതിന്നശേഷം തെറ്റുകാരന്റെ വിളകൾ കൊയ്യിക്കുക, മരങ്ങൾ മുറിക്കുക മുതലായ ബലാൽക്കാരങ്ങൾ പ്രവൃത്തിക്കുകയും പതിവായിരുന്നു എന്നു കാണുന്നു.

"മതനായിൽ തിപ്പെട്ട തമ്പുരാൻ."

കൊല്ലവർഷം പത്താം നൂറ്റാണ്ടിൽ കോഴിക്കോട്ടു നാടുവാണിരുന്ന ചില സാമൂതിരിരാജാക്കന്മാർ 'തിരുമുമ്പു ചേവക'ന്മാരുടെ വലയിൽ കുടുങ്ങി സ്വന്തം കാര്യങ്ങൾ നോക്കാൻ പ്രാപ്തിയില്ലാതെ വളരെ അനർത്ഥത്തിൽപ്പെട്ടതായി ചരിത്രകാർ എഴുതിവെച്ച 'ചില റിക്കാട്ടുകളിൽ കാണുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അഭിമാനനിമിത്തം അന്യന്മാരെ കൂട്ടാക്കാതിരിക്കുക എന്ന 'മാനവിക്രമന്മാരുടെ' ധർമ്മം അന്നും അവർക്കുണ്ടായിരുന്നു. കൊല്ലം 941-ൽ നവാബ് ഹൈദരാലിഖാൻ സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ രാജ്യം ആക്രമിച്ചു. സാമൂതിരിക്കോവിലകത്തെ ദുർന്നയത്താലാണ് ഇതിന്നിടവന്നത്. നവാബിന്നു കിട്ടേണ്ടുന്ന കപ്പം കിട്ടുവാനായി ദൂതന്മാരെ അയച്ചപ്പോൾ സാമൂതിരി അവരെ വളരെ നിന്ദിച്ചു മടക്കിഅയയ്ക്കുകയാണുണ്ടായത്. നവാബ് ഈ ധിക്കാരം കണ്ടു കോപിച്ചു, സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ നാടു മുഴുവനും ജയിച്ചു രാജാവിനെ തടവിലാക്കി. കാണാനാവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ സമ്മതിച്ചില്ല. ഒടുവിൽ സാമൂതിരിപ്പാടു സ്വയംകൃതാനർത്ഥങ്ങൾക്കിരയായിത്തീർന്നു. നവാബു തന്നെ വധിക്കുമെന്നും, തന്റെ ശവം മതാനുസാരേണ സംസ്കരിപ്പാനയയ്ക്കയില്ലെന്നും, ഇഹപരലോകങ്ങൾക്ക വിരോധമായിത്തീരുമെന്നും വിചാരിച്ചു സാമൂതിരിപ്പാടു താനിരുന്നിരുന്ന കോവിലകത്തിന്റെ നാലുമുക്കിലും ഒപ്പം തീകൊളുത്തി ആരാലും തീക്കെടുപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തവിധത്തിലാക്കി യഥാർത്ഥത്തിൽത്ത

ണ്ണ ജീവനോടെ 'തീപ്പെട്ടു.' ഈ തമ്പുരാനെ ഇന്നും മലയാളികൾ 'മതനായിൽ തീപ്പെട്ട തമ്പുരാൻ' എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നു. അവിടത്തെ കോവിലകം തളിയിൽനിന്നു മാനാഞ്ചിറയ്ക്കു പോകുന്ന വഴിക്കായിരുന്നു.

<u>അയിരൂർ രാജവംശം.</u> ഈ രാജവംശം വളരെ പുരാതനമായ ഒന്നാണ്. ഈ വംശമാണു കൊടുങ്ങല്ലൂർ രാജവംശത്തിന്റെ മൂലം. കൊടുങ്ങല്ലൂർ, കാട്ടുമന എന്നീ രണ്ടു വംശങ്ങൾ അയിരൂർനിന്നു പിരിഞ്ഞവയാണ്. അയിരൂർ വംശത്തിലെ രണ്ടു സഹോദരന്മാർ ആദ്യം തമ്മിൽ ഭാഗിച്ച് അയിരൂരും കൊടുങ്ങല്ലൂരുമായി രണ്ടു കോവിലകങ്ങളിൽ പാർപ്പാക്കി. പിന്നെ, മൂത്താളുടെ താവഴിയായ അയിരൂർ കോവിലകം പിരിഞ്ഞുണ്ടായ ഒരു ശാഖ കാട്ടുമന കോവിലകത്തും പാർത്തുതുടങ്ങി.

അയിരൂർ രാജവംശം മലയാളത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട പുരാതന രാജവംശമായിരുന്നു. ചേരമാൻ പെരുമാൾ നാടു ഭാഗിച്ച കൂട്ടത്തിൽ ഈ രാജ്യം കിട്ടി. പൂർണ്ണമായ രാജ്യാധികാരങ്ങളും കിട്ടി. പക്ഷെ ഈ വംശം സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ കീഴടമായിട്ടാണു പണ്ടുമുതൽക്കെ നടന്നുവന്നത്. ഈ രാജകുടുംബത്തിലേയ്ക്കു കിട്ടിയ രാജ്യം ഒന്നായി തൊട്ടുകിടന്നിരുന്നവയല്ല. കൊടുങ്ങല്ലൂരിന്നും ചേറ്റുവായ്ക്കും മദ്ധ്യേ കിടക്കുന്ന പാപ്പിനിവട്ടം നാട്ടിൽ പലേടങ്ങളിലുമായിട്ടാണ് ഇവരുടെ മിക്ക നാടുകളും കിടന്നിരുന്നത്. പിന്നെ കുറെ രാജ്യം പാപ്പിനിവട്ടത്തിന്റെ വടക്കെ ആറാത്ത പുഴയുടെ വടക്കുഭാഗത്തായിരുന്നു. ഇവിടെയാണ് അയിരൂർ രാജാവിന്റെ കോവിലകവും ആയിരുന്നത്. വിളങ്ങല്ലൂർ ദേശത്തിലാണ് ഈ അയിരൂർ കോവിലകം കിടന്നിരുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ഈ വംശത്തെ വിളങ്ങല്ലൂര് എന്നും വിളങ്ങുകോവിലകമെന്നും ചിലപ്പോൾ വിളിച്ചുവന്നിരുന്നു.

ഇങ്ങിനെ അധികകാലം കഴിഞ്ഞ് ഈ വംശത്തിൽ രണ്ടു സോദരന്മാരും ഒരു തമ്പുരാട്ടിയും മാത്രമായിത്തീർന്നു. ഇവർതമ്മിൽ സ്വരച്ചേർച്ച ഇല്ലാതെയും വന്നുവശായി. ഇവരുടെ സ്വത്തുക്കളെല്ലാം രണ്ടാക്കി ഭാഗിച്ചു മൂത്താൾ പഴയ അയിരൂർ കോവിലകവും അതോടുചേർന്ന സ്വത്തുക്കളും എടുത്തു. എളയരാജാവും സോദരിയും കൂടി പുഴയ്ക്കു തെക്ക പാപ്പിനിവട്ടം നാട്ടിൽ താമസിച്ചു. രാജ്യാധികാരമെല്ലാം വലിയതമ്പുരാനുതന്നെ ആയിരുന്നു. എളയരാജാവു ഒരു ജന്മിയുടെ നിലയിൽ ഭാഗത്തിൽ കിട്ടിയ താവഴിക്കാര്യം നോക്കിയിരുന്നു.

ഇങ്ങിനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ കൊടുങ്ങല്ലൂര് ഒരു രാജാവു തന്റെ സ്വത്തുക്കളെയും സ്ഥാനമാനങ്ങളെയും എല്ലാം ഈ അയിരൂർ എളമരാജാവിന്നു ദാനമായി കൊടുത്തു. ഈ കൊടുങ്ങല്ലൂര രാജവംശവും പുരാതനകാലത്തെ ഉള്ള ഒരു വലിയ രാജകുടുംബമാണ്. ഈ വംശത്തിലുള്ള രാജാക്കന്മാർ സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ വംശത്തിലുള്ള തമ്പാട്ടിമാരെ പള്ളിക്കെട്ടു കഴിപ്പാനും അവരോടു സംബന്ധം തുടങ്ങുവാനും ഉള്ള അവകാശം പണ്ടുപണ്ടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ കൊടു

ങ്ങല്ലൂര രാജസ്ഥാനം കൂടി തനിക്ക് ഒതുങ്ങിയപ്പോൾ അയിരൂർ എളമരാജാവു കൊടുങ്ങല്ലൂൎക്ക പോയി അവിടെ കോവിലകം കെട്ടിച്ച് അവിടെ പാൎപ്പാക്കി. ഒടുവിൽ വൃദ്ധനായ കൊടുങ്ങല്ലൂര രാജാവിന്റെ മരണശേഷം അയിരൂർ എളമവംശക്കാരെ സാമൂതിരിപ്പാട്ടുന്ന കൊടുങ്ങല്ലൂര രാജാവായി സമ്മതിച്ചു വാഴിച്ചു. കൊല്ലുവാനും തക്കിപ്പാനും ഉൾപ്പെടെ ഉള്ള അധികാരങ്ങളെയും നെടിയിരുപ്പു സ്വരൂപത്തിലെ തമ്പാട്ടിമാരെ പള്ളിക്കെട്ടു കഴിപ്പാനും അവരുടെ ഭർത്താവാവാനും ഉള്ള അവകാശത്തെയും നല്കി. ഇങ്ങിനെയാണ് ഇപ്പോഴത്തെ കൊടുങ്ങല്ലൂര വംശക്കാരുണ്ടായത്. ഇവർ അയിരൂർ എളയതാവഴിക്കാരാണെന്നു വിചാരിക്കണം. ഈ വംശത്തിലേക്കു കൊടുങ്ങല്ലൂർ രാജ്യം മുഴുവനും അയിരൂർ രാജ്യത്തിന്റെ പകുതിയും കിട്ടി.

ഇങ്ങിനെ അധികം കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അയിരൂർ കോവിലകത്തെ മൂത്ത താവഴിക്കാർ പിന്നെയും രണ്ടായി പിരിഞ്ഞു. അതിൽ മൂപ്പിനു പിന്നെ പാപ്പിനിവട്ടം വടക്കെ പുഴയുടെ വടക്കു നാട്ടിലെ രാജാവായി ആ കോവിലകത്തു തന്നെ പാൎത്തു. എളമ ഒരു ശാഖയായി പാപ്പിനിവട്ടം നാട്ടിൽ കാട്ടുമന എന്ന കോവിലകത്തും പാൎത്തു. ഈ രണ്ടു വംശക്കാരുടെ ആധാരങ്ങളിൽ 'കരികാട്ടും കാട്ടുമനയും വംശകാരെന്ന്' എഴുതിക്കാണുന്നു.

ഈ മൂന്നു ചെറിയ രാജവംശക്കാരും അയിരൂർവംശത്തിലെ ശാഖകളാണ്. അയിരൂർവംശത്തിലെ നാലിൽ ഒരൊ ഓഹരി അയിരൂൎക്കും കാട്ടുമനയ്ക്കും പകുതി കൊടുങ്ങല്ലൂൎക്കും ആണ് ഒതുങ്ങിയത്. കൊടുങ്ങല്ലൂൎക്ക പണ്ടത്തെ കൊടുങ്ങല്ലൂർ സ്വത്തു വേറെയുമുണ്ട്. $\frac{1710}{885}$-ലും $\frac{1717}{892}$-ലും ലന്തക്കാർ സാമൂതിരിപ്പാട്ടുന്നുമായി ചെയ്ത കരാറുകളാൽ ഈ മൂന്നു രാജവംശക്കാരും ലന്തക്കാരുടെ കീഴേടങ്ങളായിത്തീർന്നു.

അയിരൂരും കൊടുങ്ങല്ലൂരും രാജാക്കന്മാൎക്ക മരണശിക്ഷ കല്പിക്കാനധികാരമുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിലും, മേൽപ്പറഞ്ഞ കരാറുകളാൽ ലന്തക്കാൎക്ക കിട്ടിയ പാപ്പിനിവട്ടം നാട്ടിനകത്തുള്ള നിവാസികളുടെ മേൽ ഈ അധികാരം ലന്തക്കാൎക്ക് ഈ നാടു കിട്ടിയ മുതൽക്കില്ലാതായി. കാട്ടുമനത്താവഴിക്കുള്ള നാട് എല്ലാം പാപ്പിനിവട്ടത്തിനുള്ളിൽ പെട്ടതാകയാൽ അവൎക്ക മരണശിക്ഷ വിധിപ്പാനുള്ള അധികാരം തീരെ പോയി. കൊല്ലാനൊ നാടുകടത്താനൊ വിധിക്കേണ്ടിവരുന്ന സംഗതികളിൽ ലന്തകമ്പനിക്കാരുടെ എഴുതി സമ്മതം വാങ്ങീട്ടാണ് കാട്ടുമനക്കാർ ഈ ശിക്ഷ കല്പിച്ചുവന്നിരുന്നത്. ഈ രാജാക്കന്മാർ അധികാരം കവിഞ്ഞു പ്രവൎത്തിച്ചതായി കണ്ടാൽ അവരുടെ വിളമ്പി ചെയ്തു പിഴ എടുക്കണമെന്നു ലന്തക്കാരുടെ പതിവായിരുന്നു. രാജ്യഭരണം ചെയ്യുന്നവരുടെ അധികാരങ്ങൾക്ക് എതിരിടുന്നത് അത്ര ശരിയല്ലെങ്കിലും നടപടി ഇങ്ങിനെ ആയി പോന്നതിനാൽ ഈ മാമൂലിനെ ലന്തക്കാർ നിലനിൎത്തി. ഇതു നിമിത്തം ഈ രാജാക്കന്മാർ ചിലപ്പോൾ മുഷിഞ്ഞു കമ്പനിപ്രജകളുടെ നേരെ ചി

ല ദ്രോഹങ്ങളും ചെയ്തിരുന്നു. അപ്പോഴെല്ലാം കമ്പനിസൈന്യങ്ങളും ഇവരുടെ നാട്ടിൽ കേറി ഈ പ്രവൃത്തികളെ നിൎത്തൽ ചെയ്യുകയും ചെയ്യുവന്നു. ചിലപ്പോൾ രാജാക്കന്മാർ തിരുവിതാംകൂർ-കൊച്ചി-കോഴിക്കോട് രാജാക്കന്മാരോടു സഹായത്തിന് അപേക്ഷിക്കാറുണ്ട്. അവർ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ കമ്പനിക്കാർക്ക് വിരോധം ചെയ്യാറില്ല. എങ്കിലും ഉള്ളാൽ ഇവരെ സഹായിച്ചു കമ്പനിക്ക പല ഉപദ്രവങ്ങളെയും ഉണ്ടാക്കിവന്നു. ഈ മൂന്നു താവഴിക്കാരും തമ്മിലും പല അവകാശവാദങ്ങളും ചെയ്തുവരികയും വാദപ്പെട്ട സ്വത്തിന്മേൽ വേലക്ക കണ്ണുകയും ചെയ്യുവന്നിരുന്നു. അപ്പോൾ സങ്കടക്കാരൻ കമ്പനിക്കാരോട് ആവലാധി പറയും. അവർ നിവൃത്തിയാക്കും. ഈ തൎക്കങ്ങൾ തീർക്കാൻ വലിയ പ്രയാസമായിരുന്നു. ഈ രാജാക്കന്മാർ തമ്മിലുണ്ടായ രാഗത്തിൽ പത്രങ്ങൾ ഒന്നും എഴുതി വിരിഞ്ഞില്ല. അവരവർക്ക് കിട്ടിയത് അവരവർ അടക്കിവന്നു. ഈ വക തൎക്കങ്ങളിൽ അധികകാലം കൈവശം വെച്ചുപോന്നക്ക ഗുണമായിട്ടാണ് കമ്പനിക്കാരുടെ സാധാരണ തീർപ്പ്.

ചതി പുറത്തു വരും.

അടുത്തകാലങ്ങളിൽ സംഭവിച്ചിട്ടുള്ള അപമൃത്യുകളിൽ ഏറ്റവും അത്ഭുതകരവും കഠിനവുമായതു 'ചമ്പക'ത്തു വീട്ടിൽവെച്ചു നടന്ന മീനാക്ഷി അമ്മയുടെ മരണമാണ്. സംഭവം കഴിഞ്ഞു കൊല്ലം ഒന്നാവാറായി. മിടുക്കന്മാരായ മൂന്നു കുറ്റാന്വേഷികളുടെ നിരന്തര പരിശ്രമംകൊണ്ടും, പൊല്ലീസ്സുകാരുടെ ഇടവിടാതുള്ള പ്രയത്നങ്ങൾകൊണ്ടും ഫലമൊന്നുംതന്നെയുണ്ടായിട്ടില്ല. ഈ അക്രമകൃത്യം ചെയ്യുവാൻ ആൾ വലിയ കേമനായിരിക്കണം. മീനാക്ഷി അമ്മയുടെ രക്തമണിഞ്ഞ മൃതശരീരമല്ലാതെ മറ്റു യാതൊരു സാധനവും ആ മുറിക്കകത്തു നിന്ന് എത്ര തന്നെ പരിശോധിച്ചു നോക്കീട്ടും കണ്ടുകിട്ടീട്ടില്ല. കുറ്റം ചെയ്തവന്റെ കാലടികളുടെ നിഴലെന്നോ ചുമരിന്മേലോ പതിഞ്ഞതായിട്ടുകൂടി കണ്ടില്ല. മീനാക്ഷി അമ്മയുടെ അകാലമരണത്തെപ്പറ്റി ചുരുക്കി പറയാം. തന്റെ സ്വഭാവത്തിന്റെ പ്രകൃത്യാ ഉള്ള ഗുണങ്ങൾകൊണ്ടും, ജനങ്ങളോടുള്ള നിഷ്കളങ്കമായ ഒത്തിപ്പുകൊണ്ടും, തന്റെ തൊഴിലിൽ തനിക്കുള്ള അനിതരസാധാരണമായ നൈപുണ്യംകൊണ്ടും ആ ദിക്കിലെ ജനങ്ങളെല്ലാം ബഹുമാനസ്നേഹപുരസ്സരം കൊണ്ടാടിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഡാക്ടർ ശ്രീധരമേനോന്റെ പത്നിയായിരുന്ന നമ്മുടെ മീനാക്ഷി അമ്മ. ഇത്ര സുശീലനും ജനസമ്മതനുമായ ഒരു യോഗ്യന്റെ തീരെ വിപരീതഗുണങ്ങൾ മാത്രമല്ലാതെ യാതൊരു സത്സ്വഭാവവുമില്ലാത്ത ഈ സ്ത്രീ

യെ പതിയായി എങ്ങിനെയാണ് കിട്ടിയത് എന്ന് എല്ലാവരും അത്ഭുതപ്പെട്ടിരുന്നു. മീനാക്ഷി അമ്മയുടെ ശീലത്തിൽ ദോഷങ്ങളല്ലാതെ ഗുണം ഒന്നുംതന്നെയുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഭർത്തൃസ്നേഹമെന്ന ഗുണലേശം ആ അമ്മയ്ക്കു തീരെ അറിവില്ലായിരുന്നു. മരണത്തിനു കുറച്ചു കാലം മുമ്പു മുതൽ അവർ സുരാപാനവും അഭ്യസിച്ചിരുന്നുവത്രെ. തന്നാൽ കഴിയുന്ന പണിയെല്ലാം ശ്രമിച്ചു നോക്കീട്ടും യാതൊരു ഗുണവും ഭാര്യയുടെ ശീലത്തിൽ വരുന്നതല്ലെന്നു തീർച്ചയായതിനുശേഷം ഡാക്ടർ മേനോൻ ആ സ്ത്രീയോടു അവരുടെ വീട്ടിൽ പോയി താമസിക്കേണമെന്നും ചിലവിനു മാസംതോറും താൻ വേണ്ടതു അയച്ചുതരാമെന്നും പറഞ്ഞു. അവർ അതിനു സമ്മതിച്ചു. പോകുന്നതിനു തലേദിവസം രാത്രി വഴിയാത്രച്ചിലവിനും മറ്റുമായി ഭാര്യയുടെ പക്കൽ 250 ക.യുടെ നോട്ടുകൾ മേനോൻ കൊടുത്തു. താൻ താമസിച്ചിരുന്ന ദിക്കിൽനിന്നു 16 നാഴിക ദൂരമുള്ള ഒരു സ്ഥലത്ത് അന്നുരാത്രി ഒരു പ്രസവകേസ്സിനു പോകേണ്ടിവന്നതിനാൽ പിറേന്നാൾ പ്രഭാതത്തിൽ താൻ സ്റ്റേഷനിൽ എത്തിക്കൊള്ളാമെന്നും അവിടെ വെച്ചു യാത്ര പറയാമെന്നും ഭാര്യയോടു പറഞ്ഞു ഡാക്ടർ പോയി. അവൾക്കു വേണ്ടുന്ന ഒരുക്കങ്ങൾ എല്ലാം ചെയ്യാൻ തന്റെ ഭൃത്യന്മാരെ ഏല്പിക്കുകയും ചെയ്തു. പിറേന്നാൾ പുലർച്ചെ 4 മണിക്കു മെയിൽ വണ്ടിക്കു പുറപ്പെടുവാൻ സമയമായെന്നറിയിക്കുവാൻ മീനാക്ഷിഅമ്മ കിടന്നിരുന്ന മുറിക്കകത്തു കടന്നപ്പോൾ കണ്ട കാഴ്ച ഏറ്റവും ഭയങ്കരമായിട്ടുള്ളതായിരുന്നു. അവരുടെ വായിൽ മുഴുവൻ തുണിക്കഷണങ്ങൾ കുത്തിനിറച്ചിരുന്നു. ഉടലും തലയും പകുതിയിലധികം വേർപെട്ടിരുന്നു. അതിനകത്തുള്ള സാമാനങ്ങൾ മുഴുവൻ രക്തത്തിൽ നനഞ്ഞിരുന്നു. തന്റെ തലയ്ക്കലുള്ള ഒരു ചെറിയ എഴുത്തുപെട്ടി പൊളിഞ്ഞുകിടന്നിരുന്നു. അതിൽനിന്നു 250 ക.യുടെ നോട്ടുകളും 500-ൽ ചില്വാനം ഉറുപ്പികയുള്ള ആഭരണങ്ങളും കളവുപോയിരിക്കുന്നു. വിവരം ഉടനെ നാടെല്ലാം പരന്നു. ഡാക്ടർ ഈ വർത്തമാനം കേട്ട മാത്രയിൽ വീട്ടിലെത്തി വേണ്ടുന്ന അന്വേഷണങ്ങൾ എല്ലാം നടത്തി. ഒടുവിൽ ഒരു ഗുണവുമില്ലാതെ കണ്ടതുകൊണ്ടു പ്രസിദ്ധ കുറ്റാന്വേഷകരായ മൊഹിദീൻഖാൻ, രാമമേനോൻ, നാഗരായ്യ ഇവരെ ഈ കാര്യത്തിൽ വേണ്ടതെല്ലാം പ്രവർത്തിപ്പാൻ ഏല്പിച്ചു. അവരുടെ പരിശ്രമങ്ങൾകൊണ്ടു ഫലമൊന്നുമിതുവരെ കണ്ടില്ല. എങ്കിലും ഈ കൃത്യം ചെയ്തവൻ തുറന്നു കിടന്നിരുന്ന ഒരു ജാലകം വഴിയാണ് അകത്തു കടന്നതെന്നും, അവൻ ഒരു മൂർച്ചയുള്ള ചെറുവാൾ കൊണ്ടാണ കഴുത്തിൽ വെട്ടിയതെന്നും, ഈ കൃത്യമെല്ലാം അർദ്ധരാത്രിക്കു മുമ്പു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരിക്കണമെന്നും അവർ ചില പരീക്ഷകളിൽനിന്നു ഗണിച്ചുണ്ടാക്കി. കളവു ചെയ്യപ്പെട്ട നോട്ടുകളിൽ ചിലതിന്റെ നമ്പ്രുകൾ ഡാക്ടർക്കു നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നതു പോലീസ്സിന്ന് അറിവു കൊടുത്തു. ഇന്നേവരെ ആ നോട്ടുകൾ എങ്ങും മാറീട്ടില്ലപോൽ. ഈ സംഭവ

അതിനുശേഷം ഡാക്ടർ മേനോൻ ആ സ്ഥലത്തുനിന്നു മാറി വേറെ ഒരു ബംഗ്ലാവു വാടകക്കെടുത്തു താമസിച്ചു. മീനാക്ഷി അമ്മയുടെ മുറിയിലുണ്ടായിരുന്ന സാമാനങ്ങൾ ഒന്നും മേലിൽ തനിക്ക് ആവശ്യമില്ലെന്നും, അവ മുഴുവനും ലേലം വിളിച്ചു വിററു കിട്ടുന്ന സംഖ്യ ധർമ്മവിഷയങ്ങളിൽ ചിലവാക്കേണമെന്നും അദ്ദേഹം തീർച്ചയാക്കി അപ്രകാരം ചെയ്തു.

അഞ്ചു മാസം കഴിഞ്ഞു. ഒരു ദിവസം വൈകുന്നേരം ഡാക്ടർ ശ്രീധരമേനോൻ തന്റെ സ്നേഹിതൻ കുഞ്ഞുക്കുറുപ്പിനെ കാണ്മാനായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീട്ടിൽ പോയി. കുറുപ്പു കുറച്ചു സുഖക്കേടായി കിടക്കുകയായിരുന്നു. സ്നേഹിതന്റെ രോഗത്തെ വേണ്ടവിധം പരിശോധിച്ചു സാരമില്ലെന്നു ഡാക്ടർ പറഞ്ഞു. താൻ എഴുതിക്കൊടുത്ത ഒരു മരുന്നു നാലു നേരം സേവിച്ചാൽ തീരെ സുഖപ്പെടുമെന്നും തീർച്ച പറഞ്ഞു. അതിനുശേഷം അവർ തമ്മിൽ വളരെ നേരം പല സംഗതികളെയും പററി സംസാരിച്ചു. സന്ധ്യയായപ്പോൾ 'ഇതിനകത്തു വലിയ ഉഷ്ണം. നമുക്ക് എന്റെ ആപ്പീസുമുറിയിൽ പോയി കുറച്ചു കാററു കൊള്ളാം' എന്നു കുറുപ്പ് പറഞ്ഞപ്രകാരം അവർ ആപ്പീസുമുറിക്കകത്തു പോയി. അവിടെ വലിയ ഒരു കണ്ണാടി വെച്ചിരുന്നതു കണ്ടു ഡാക്ടർ 'ഏയ്! ഇത് എവിടെനിന്നു സമ്പാദിച്ചു?' എന്നു ചോദിച്ചു.

കു-കു—'അത് എനിക്ക 15 ക. യ്ക്കു കിട്ടിയതാണ്. അതിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ അതിൽ ദിവസേന രാത്രി ഒരു ഭയങ്കരരൂപം കണ്ടു പേടിക്കാറുണ്ടത്രെ. അതു കൊണ്ടാണ് അത് ഇത്ര ചുരുക്കവിലയ്ക്കു വിററത്. അതിന്നു ചുരുങ്ങിയതു 200 ക. വില കാണും.

ഡാ—അത്രയില്ല. 150 ക. യ്ക്കാണ് ഞാൻ അതു വാങ്ങിയത്.

കു-കു—എന്താ ഡാക്ടർ പറയുന്നത് നിങ്ങളാണോ അതു വാങ്ങിയത്?

ഡാ—അതേ. അതു ഞാൻ ഒന്നാംകൊല്ലം പൂനായിൽവെച്ചു വാങ്ങിയതാണ്. ഇയ്യിടെ എന്റെ ചില സാമാനങ്ങൾ ലേലം വിളിച്ചപ്പോൾ ആ കൂട്ടത്തിൽ ഇതും പെട്ടുപോയി. അതാണ ഞാൻ പറയുന്നത്.

കു-കു—ആ! ഹാ! അതു ഞാനറിഞ്ഞില്ല. എന്താ അതിലെ ഭയങ്കരരൂപം നിങ്ങൾ വല്ലതും കാണാറുണ്ടായിരുന്നുവോ?

ഡാ—ഞാനൊന്നും കണ്ടിരുന്നില്ല. അതു മീനാക്ഷിയുടെ മുറിയിലായിരുന്നു. വല്ലതുമുണ്ടെങ്കിൽ ഞാനറിയാതിരിക്കില്ല. നിങ്ങൾക്ക് ഇതു വിററവന്നു തലയ്ക്കു കാച്ചലുണ്ടായിരിക്കും.

രണ്ടുപേരും കുറെ ചിരിച്ചു. വേറെയും പല സംഗതികളെപ്പററി അവർ തമ്മിൽ സംസാരിച്ചു. മണി 11 കഴിഞ്ഞു. ഡാക്ടർ പോവാൻ പുറപ്പെട്ടു. അപ്പോൾ അവർ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതിന്നടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ചെറുമേശമേൽനിന്നു കുറുപ്പിന്റെ കണ്ണിലുണ്ണിയായ 'രുബി' എന്ന പൂച്ച പെട്ടെന്നു ചാടി വാലുയർത്തി ആ കണ്ണാടിയുടെ അടുക്കലേക്ക് ഓടി ചില ശബ്ദങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിച്ചുകൊണ്ട് അത് ഉറക്കെ മാന്തുവാൻ ഇ

ടായി. 'എന്താ! റൂബിയും അതിനകത്തു ഭയങ്കരരൂപത്തെ കാണുന്നുണ്ടോ?' എന്നു ഡാക്ടർ ചോദിച്ചു ചിരിച്ച് അവിടെത്തന്നെ ഇരുന്നു. കറുപ്പ് ഏറാവും ശ്രദ്ധയോടുകൂടി തന്റെ പൂച്ചയുടെ പണി നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. ആ പൂച്ച ആ കണ്ണാടിക്കു നാലുപുറവും ഓടി നടക്കുകയും ഇടയ്ക്ക് അതു കഠിനമായി മാന്തുകയും ചിലപ്പോൾ അതിന്റെ മുമ്പിൽനിന്നു ഭയങ്കരമായ ചില ശബ്ദങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. 'റൂബി എന്തെങ്കിലും കാണുന്നുണ്ടായിരിക്കണം. ഇല്ലാതെ ഇത്ര ലഹള കൂട്ടില്ല. ആകപ്പാടെ നമ്മുടെ ചെട്ടിയാർ കണ്ടിരുന്ന ഭയങ്കരരൂപം വാസ്തവംതന്നെയായിരുന്നുവോ' എന്ന് ഒടുവിൽ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. ഇത്രയും പറഞ്ഞു തീരുമ്പോഴേക്കു ഡാക്ടർക്കു കാരണമായ ഒരു തണുപ്പു തോന്നുകയും ദേഹം മുഴുവൻ വിറ ഇടുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം ഉടനെത്തന്നെ എഴുന്നേറ്റു കണ്ണാടിയുടെ അടുത്തു പോയി അതിന്റെ ഒരു വശത്തു നിന്നു. മേശപ്പുറത്തു പ്രകാശത്തോടുകൂടി കത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു വിളക്കിന്റെ വെളിച്ചമേറ്റു ജ്വലിച്ചിരുന്ന ആ കണ്ണാടി മങ്ങുവാൻ ഇടയുന്നുണ്ടെന്നും, കുറച്ചു സമയത്തിനുശേഷം തീരെ കറുപ്പുനിറമായെന്നും, ആ കറുപ്പുനിറത്തിൽ കൂടെ ഒരു നിമിഷനേരംകൊണ്ട് ഒരു ആൾരൂപം തെക്കുവടക്കു നടന്നുപോയെന്നും അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി. കണ്ണടച്ചു ക്ഷണം തുറന്നു നോക്കിയപ്പോൾ പൂർവ്വസ്ഥിതിയിൽതന്നെ പ്രകാശത്തോടുകൂടിയതായിക്കണ്ടു. ഡാക്ടർ ഒന്നും മിണ്ടാതെ കുറച്ചുനേരം നിന്നു. 'എന്താ ഡാക്ടർ, വല്ലതും കണ്ടുവോ?' എന്നു സ്നേഹിതൻ ചോദിച്ചപ്പോഴാണ് അദ്ദേഹത്തിനു സ്വബോധം വന്നത്. 'നിങ്ങൾ വല്ലതും കണ്ടുവോ' എന്നു കറുപ്പിനോടു ചോദിച്ചു. 'ഉവ്വ്. ആ കണ്ണാടി കുണ്ടുവന്നമായെന്നും, ഒരു ആൾ അതിൽക്കൂടെ നടന്നിരുന്നുവെന്നും എനിക്കു തോന്നി' എന്നു കറുപ്പ് പറഞ്ഞു. 'ഞാനും അങ്ങിനെതന്നെ ചിലതു കണ്ടു. ചെട്ടിയാർ വെറുതെയല്ല ഇതു പതിനഞ്ചിനു വിറ്റത്. എന്തോ അതിൽ ചിലതൊക്കെയുണ്ട്. ആട്ടെ! പിന്നെ നോക്കി തീർച്ചയാക്കാം' എന്നു പറഞ്ഞു, താനെഴുതിക്കൊടുത്ത മരുന്നു ക്രമമായി സേവിക്കേണമെന്നും, രണ്ടു ദിവസം കഴിഞ്ഞു താൻ വരാമെന്നും പറഞ്ഞു ഡാക്ടർ മേനോൻ പോയി. കറുപ്പ് അവിടെത്തന്നെ കുറെ സമയംകൂടി ഇരുന്നു. യാതൊന്നും കണ്ടില്ല. പിറ്റെന്നാളും, മൂന്നാം ദിവസവും ആ സമയത്തുതന്നെ അദ്ദേഹം ആ മുറിക്കകത്തു റൂബിയെയും ഒന്നിച്ചു വെച്ചിരുന്നു. യാതൊന്നും കണ്ടില്ല. പറഞ്ഞപ്രകാരംതന്നെ നാലാം ദിവസം വൈകുന്നേരം മേനോൻ വന്നു. രണ്ടുപേരും ഒരുമിച്ചു കറുപ്പിന്റെ ആപ്പീസുമുറിയിൽ ഇരുന്നു സംസാരിച്ചു.

ഡാ — 'അന്നുണ്ടായതിൽപ്പിന്നെ വല്ലതും കണ്ടുവോ?''

ക — 'ഒന്നും കണ്ടില്ല. ഞാൻ അതിനു വേണ്ടി മൂന്നു ദിവസം രാത്രി ഒരു മണിവരെ ഇരുന്നു.'

ഡാ — 'ഇന്നു പക്ഷെ വല്ലതും കാണാമായിരിക്കാം. നമ്മൾ ഇരുവരും ഉള്ളപ്പോഴല്ലെ അന്നു കണ്ടത്? അല്ലെ, ന

ങ്ങൾക്ക വെറുതെയെങ്കിലും വല്ല വിഡ്ഢിത്തവും തോന്നിയതോ?'

ക— അങ്ങിനെയാവില്ല. ഞാനൊട്ടും ഒരുപോലെയല്ല അന്നു ചിലതു കണ്ടത്. അപ്പോൾ അതു വിഡ്ഢിത്തമാവില്ല. പിന്നെ ചെട്ടിയാരും രുഗ്മിയുമില്ലേ വേറെ രണ്ടു സാക്ഷികൾ?

ഡാ— ആവോ എന്തു വിഡ്ഢിത്തമാണാവോ! അട്ടെ മിസ്റ്റർ കുറുപ്പു പോയി കുളിച്ചു വരൂ. അപ്പോഴെല്ലാം വല്ലതും കണ്ടാൽ ഞാൻ വിളിക്കാം.

കുറുപ്പു കുളിക്കുവാൻ പോയി. ഡാക്ടർ മേശമേലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു മെഴുതിരിവിളക്ക കത്തിച്ച് ആ കണ്ണാടിയുടെ വളരെ അടുത്തുപോയി അതു നല്ലവണ്ണം പരിശോധിച്ചുനോക്കി. അതിൽ അത്ഭുതമായി ഒന്നുംതന്നെ കണ്ടില്ല. അവിടവിടെയായി നാലഞ്ചു സ്ഥലങ്ങളിൽ പിന്നിൽ തേച്ചിരുന്ന രസം (Mercury) അടൎന്നു വീണിരുന്നതിനാൽ ചില ചെറിയ കറുപ്പുപുള്ളികളുണ്ടായിരുന്നു. ഏകദേശം കണ്ണാടിയുടെ മദ്ധ്യത്തിലായി ഒരു ചെറിയ വിള്ളലുമുണ്ടായിരുന്നു. ഇതെല്ലാം സാധാരണ കണ്ണാടികൾക്കുള്ളതുകൊണ്ടു ഡാക്ടർ അവയെ അത്ര വകവെച്ചില്ല. തന്റെ പൂൎവ്വസ്ഥാനത്തു വന്നിരുന്നു രുഗ്മിയെ പിടിച്ചു കണ്ണാടിയുടെ നേൎക്കു നിൎത്തി. അതിനു യാതൊരു വികാരവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. കണ്ണാടിയുടെ അടുത്തുകൊണ്ടുവെച്ചു. ഉടനെ അത് അവിടെ നിന്നു മടങ്ങി തന്റെ ചെറുകസേരമേൽ വന്നു കിടന്നു. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കുറുപ്പു കുളി കഴിഞ്ഞു വന്നു. 'വല്ലതും ഉണ്ടായോ' എന്നു ചോദിച്ചതിന്നു 'ഒന്നും ഇല്ലഹേ. അന്നു നമ്മൾ വെറുതെ അന്ധാളിച്ചു' എന്നു മേനോൻ മറുവടി പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ മണി 11-45 അടിച്ചു. ഉടനെ രുഗ്മി ചാടി പണ്ടു കാട്ടിയ ലക്ഷണങ്ങൾ എല്ലാം കാണിച്ചു. ഇത്തവണ ശ്രദ്ധിച്ചുനോക്കി. മുമ്പിലത്തെപ്പോലെതന്നെ കണ്ണാടി മങ്ങുകയും, തീരെ കറുത്തുവരികയും ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നു ഡാക്ടൎക്കു തോന്നി. കുറുപ്പും ജാഗ്രതയോടെ കണ്ണിമയ്ക്കാതെ നോക്കുകയായിരുന്നു. ഒരു കട്ടിലിന്മേൽ ഒരു സ്ത്രീ കിടക്കുന്നുണ്ടെന്നു ഡാക്ടൎക്കു തോന്നി. സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിയപ്പോൾ അതു മറയുന്നതായും, ആ സ്ഥലത്ത് ഒരു പുരുഷൻ ആകെ മൂടിയ ഒരു വേഷത്തിൽ നില്ക്കുന്നതായും കണ്ടു. മറുനിമിഷത്തിൽ എല്ലാം പൂൎവ്വസ്ഥിതിയിൽ തന്നെ വന്നു. 'എന്താ ഡാക്ടർ, ഇപ്പോൾ വിശ്വാസമായോ'? 'ഉവ്വ്. ഇതിൽ വിചിത്രമായും ഒരു സ്വകാൎയ്യമുണ്ട്. നിങ്ങൾ എന്താണ് കണ്ടത്?'

ക— 'ഞാൻ അന്നു കണ്ടതു മാത്രമല്ല ഇന്നു കണ്ടത്. ഇന്നു പുരുഷന്റെ ദേഹം മുഴുവനും കണ്ടു.'

ഡാ— പിന്നെ!

ക— പിന്നെയൊന്നും കണ്ടില്ല.

ഡാ— 'ഞാനും അതിന്നെയൊക്കെ ചിലതു കണ്ടു.'

അവർ പിന്നെയും കുറച്ചു നേരം ഈ അത്ഭുതകാൎയ്യത്തെപ്പറ്റി സംസാരിച്ചു. അന്നു രാത്രി ഡാക്ടർ അവിടത്തന്നെ കിടന്നു. പിറ്റെന്നാൾ ക്ലബ്ബിന്ന് ഒരു കക്ഷിയുടെ ആവശ്യമായി

അവിടെനിന്നു 16 നാഴിക ദൂരമുള്ള ഒരു മജിസ്റ്റ്രേട്ടുകോടതിയിൽ ഹാജരാകുവാനുണ്ടായിരുന്നു. അന്ന് ഒരുസമയമേ മടങ്ങിവരികയുള്ളൂ എന്നും, തനിക്കു വേണമെങ്കിൽ അന്നു രാത്രി അവിടെവന്നു കണ്ണാടിയിലെ അത്ഭുതം ഒന്നുകൂടി കാണാമെന്നും കുപ്പുപറഞ്ഞു. അങ്ങിനെതന്നെ എന്നു പറഞ്ഞ് ആപ്പീസ്സുമുറിയുടെ താക്കോൽ വാങ്ങി ഡാക്ടർ പോയി. അന്നുരാത്രി ഡാക്ടർ 11 മണിക്കു കുപ്പുവിന്റെ ആപ്പീസ്സുമുറിയിലെത്തി. 'ടൊബി'യേയും അകത്തു് എടുത്തുകൊണ്ടുവന്നു. ഡാക്ടർ ആൾ വലിയ ധീരനായിരുന്നുവെങ്കിലും അന്നു രാത്രി കുറച്ചൊരു ഭീതനുമണ്ടായി. ഏകനായി ഒരു മുറിക്കകത്തിരുന്ന് എന്തെന്നറിയാത്ത ഒരു കാഴ്ച കാണുവാൻ തയ്യാറായിരിക്കുന്ന എത്രയും ധീരനും കുറഞ്ഞൊരു സംശയം ഉള്ളിൽ വരുന്നതു സാധാരണയാണല്ലോ. എന്തിലും കഴിയുന്നത്ര ധൈര്യമവലംബിച്ചു മേനോൻ ആ കണ്ണാടി നോക്കി ഇരിപ്പായി. 11-30 ആയി. യാതൊന്നുമില്ല. 11-45-നു ശരിയായി ടൊബി ചാടി എഴുന്നേറ്റു. മുമ്പിലത്തെ സംഭവങ്ങൾ എല്ലാം വഴിക്കുവഴി നടന്നു. പക്ഷേ അന്നു ഡാക്ടർ കണ്ടതു കുറച്ചുകൂടി തെളിവുള്ള ചില സംഗതികളായിരുന്നു. കട്ടിലിന്മേൽ കിടന്നിരുന്നതായി തലേദിവസം രാത്രി ആ കണ്ണാടിയിൽ കണ്ട സ്ത്രീയുടെ രൂപം മീനാക്ഷി അമ്മയുടേതായിരുന്നു എന്നു തീർച്ചയായി. ഉടനേതന്നെ ആ കട്ടിലിന്നരികെ ഒരാൾ ദേഹം മുഴുവനും പുതച്ചു വന്നിരിക്കുന്നതു തോന്നി. ആ മനുഷ്യരൂപം സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിയപ്പോൾ തന്റെ വണ്ടിക്കാരൻ രാവുണ്ണിയുടേതാണെന്നു കണ്ടു. ആ രൂപം ഒരു ചെറിയ വാൾ പൊക്കുന്നതും, അപ്പോൾ ഉറങ്ങി കിടന്നിരുന്ന ആ സ്ത്രീ പൊടുന്നനവെ ഞെട്ടി ഉറക്കമുണരുന്നതും, ആ നിമിഷത്തിൽത്തന്നെ ആ മനുഷ്യരൂപം സ്ത്രീയുടെ വായ ഒരു കൈകൊണ്ടു പൊത്തുന്നതും, മറ്റെ കൈകൊണ്ടു കിടക്കയിലെ വിരി കീറി സ്ത്രീയുടെ വായിൽ കുത്തിക്കയറ്റുന്നതും, അതിനുശേഷം വാൾ പൊന്തിച്ചു കഴുത്തു ലാക്കാക്കി വേഗത്തോടെ— ഇവിടെ ഡാക്ടർ കണ്ണടച്ചു. ഇതെല്ലാം കണ്ടു അമ്പരന്നു മേനോൻ രണ്ടാമതും കണ്ണുതുറന്നപ്പോൾ എല്ലാം പഴയനിലയിൽ എത്തിയതായി കണ്ടു. ഒരക്ഷരവും മിണ്ടുവാൻ വഹിയാതെ ദേഹം മുഴുവനും തളർന്നു. അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു മേശമേൽനിന്നു കുറെ നല്ല പച്ചവെള്ളം എടുത്തു കുടിച്ചു. കുപ്പുവിന്റെ ഭൃത്യനെ വിളിച്ചു തനിക്ക് ഒരു മെത്തയും മറ്റും കിട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്നു പറഞ്ഞു. അന്നുരാത്രി അവിടെ കിടന്നു. പ്രഭാതംവരെ നിദ്രയില്ലാതെ കഴിച്ചുകൂട്ടി. കാലത്തു 8 മണിക്കു കുപ്പു തിരിച്ചെത്തി. മേനോന്റെ മുഖം കണ്ടപ്പോൾ ഒന്നു പരിഭ്രമിച്ചു. 'എന്താ സാർ നിങ്ങൾ വല്ലാതെയിരിക്കുന്നത്? കണ്ണുകൾ രക്തവർണ്ണമായിരിക്കുന്നുവല്ലോ.' എന്നു സ്നേഹിതൻ ചോദിച്ചതിനു തനിക്കു നിദ്ര സുഖമായില്ലെന്നും തലയ്ക്കു വല്ലാതെ വേദനയുണ്ടെന്നും മറ്റും ഓരോ കാരണം പറഞ്ഞു. അന്നുരാത്രി വരാമെന്നു പറഞ്ഞു പോയി.

ഡാക്ടർ തന്റെ മാളികയുടെ മ

ണത്തിന്റെ വാസ്തവസ്ഥിതി മുഴുവനും മനസ്സിലായി. എങ്കിലും തന്റെ എത്രയും സാധുവായ വണ്ടിക്കാരനെ ഈ ഒരു സംഭവംകൊണ്ടു മാത്രം സംശയിക്കുന്നത് ഉചിതമല്ലെന്നുവെച്ചു. ഒരുവിധം സമാധാനപ്പെട്ടു പകൽ കഴിച്ചുകൂട്ടി. രാത്രി വണ്ടികെട്ടുവാൻ പറഞ്ഞു. അതിൽ കയറി കുറുപ്പിന്റെ വീട്ടിലേയ്ക്കുപോയി. ഡാക്ടർ വന്നു കയറിയ ഉടനെ കുറുപ്പ് 'എന്താ ഡാക്ടർ നടപ്പാൻകൂടി ശേഷിയില്ലാതായോ? അരനാഴിക ദൂരം വരാൻ വണ്ടിയെന്തിനാ?' എന്നു ചോദിച്ചു. അതിനു ഡാക്ടർ 'എന്റെ വണ്ടിക്കാരനു കുറച്ചു മന്ത്രവാദമറിയാം. അവനെ ഇവിടത്തെ കണ്ണാടി ഒന്നു കാണിക്കാമെന്നുവെച്ചു ഇങ്ങോട്ടു കൊണ്ടുവരുവാനാണ ഞാൻ വണ്ടിയിൽ വന്നത്. അവനോടു വിവരമൊന്നും പറയേണ്ട. നമ്മൾ സാധാരണ കാണാറുള്ള സമയത്ത് അവനെ അകത്തേയ്ക്കു കൊണ്ടുവരാം' എന്നു പറഞ്ഞു. അവർ ആപ്പീസ്സുമുറിയിലേയ്ക്കു പോയി. 11-30 ആയപ്പോൾ രാവുണ്ണിയെ വിളിച്ചു, 'എടോ താൻ ആ കണ്ണാടിയുടെ നേർ നോക്കിനില്ക്കു. അവിടെ കുറച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ വല്ലതും കാണുമോ എന്നു പറയണം' എന്നു പറഞ്ഞു. 'ഉം എജമാനനേ' എന്നു പറഞ്ഞു അവൻ അതിന്റെ മുമ്പിൽനിന്നു. 11-45 അടിച്ചു. രുണിചാടി. ഡാക്ടർ എഴുന്നേറ്റു വാതിലടച്ചു അതിന്മേൽ ചാരിനിന്നു കുറുപ്പിനോട് 'അവന്റെ മുഖം നല്ലവണ്ണം സൂക്ഷിച്ചുനോക്കുക' എന്ന് ഇംഗ്ലീഷിൽ പറഞ്ഞു. 'എന്താ രാവുണ്ണി, വല്ലതും കാണുന്നുണ്ടോ' എന്നു കുറുപ്പു ചോദിച്ചതിനുത്തരമായി 'അയ്യോ ഇതു ഞാനാണല്ലൊ.' എന്നുപറഞ്ഞു രാവുണ്ണി മൂർച്ഛിച്ചുവീണു. ഉടനെതന്നെ അവർ അടുത്തുചെന്നു അവനെ പിടിച്ചു എഴുന്നേല്പിച്ചു. സ്വബോധം വന്ന നിമിഷത്തിൽ അവൻ കുതറിച്ചാടുവാൻ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷേ ഡാക്ടരുടെ ബലമേറിയ കൈ അവനെ പിടിച്ചുനിർത്തി. 'എജമാനന്മാരേ! രക്ഷിക്കണേ. കട്ടതു മുഴുവനും മടക്കിത്തരാം. എന്നെ കൊല്ലരുതേ' എന്ന് അവൻ ആർത്തുവിളിച്ചു. അപ്പോൾ രണ്ടു പോലീസ്സുകാർ അകത്തു കടന്നുവന്നു രാവുണ്ണിയെ കയ്യാമംവെച്ചു കൊണ്ടുപോയി. പിറ്റേന്നാൾ അവന്റെ വീടു പരിശോധിച്ചപ്പോൾ ഏതാണ്ടാഭരണങ്ങളും 175-കയുടെ നോട്ടും കിട്ടി. രാവുണ്ണിക്കു വേണ്ടവിധം ശിക്ഷയും കിട്ടി.

വായനക്കാരെ! എന്താണ് ഈ അത്ഭുതത്തിന്റെ സാരം? മീനാക്ഷിയമ്മ മരിച്ചദിവസം ആ സമയത്ത് ആ മുറിക്കകത്തു നടന്ന സംഭവങ്ങൾ എല്ലാം എങ്ങിനെയാണ് അതിനകത്തു വെച്ചിരുന്ന കണ്ണാടിയിൽ ആ സമയത്തു കൃത്യമായി കണ്ടത്? മനുഷ്യനു കാരണം പറവാൻ കഴിയാത്ത പല സംഭവങ്ങളും ലോകത്തിൽ നടക്കുന്നില്ലേ? ഭയങ്കരമായ ആ കൃത്യത്തിന്റെ സാക്ഷിയായ കണ്ണാടി, അതു നടന്ന സമയത്തെ സംഭവം അതേനിലയിൽത്തന്നെ അതേ സമയത്തു പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നതു അത്ഭുതമാണെങ്കിലും അസംഭാവ്യമാണെന്നു വരുമോ?

എ. പി.

അമരസിംഹന്റെ മതം.

അമരകോശകർത്താവായ അമരസിംഹൻ ജൈനമതക്കാരനൊ ബുദ്ധമതക്കാരനൊ ആയിരുന്നു എന്നുള്ള ധാരണ ശരിയല്ലെന്നും അദ്ദേഹം 'ഒരൊന്നാന്തരം ഹിന്ദുവാണ്'' എന്നും വിവരിച്ചുകൊണ്ടു മിസ്റ്റർ കെ. വി. എം. മംഗളോദയത്തിൽ എഴുതിയ ലേഖനം ആ വിഷയമായി കരണ്ടൊരഭിപ്രായം പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതിന്ന് എന്നെയും പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. 'ചില പണ്ഡിതന്മാർ അമരസിംഹൻ അന്യമതക്കാരനാണെന്നു സമ്മതിക്കുവാൻ വളരെ മടികാണുന്നുണ്ട്.' എന്ന വാസ്തവത്തെ സ്വന്തം യുക്തിയോടു യോജിപ്പിച്ച് ഒരഭിപ്രായം പാകയാണു ലേഖകൻ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. അതിലേയ്ക്കു ചില ശ്ലോകങ്ങളെ ഉദാഹരിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. അമരസിംഹൻ വിക്രമാദിത്യന്റെ സദസ്സിലുണ്ടായിരുന്ന നവരത്നങ്ങളിൽ ഒന്നാണെന്നും അദ്ദേഹം ആ രാജാവിന്ന് ഒരു വൈമാത്രേയസഹോദരൻ കൂടിയായിരുന്നുവെന്നും മററും വിവരിച്ചതിൽനിന്ന് അമരൻ (അമരസിംഹൻ) ഹിന്ദുമതജാതനും ഹിന്ദുമതസ്ഥന്മാരോടു സമ്പർക്കമുള്ളദ്ദേഹവുമാണെന്നു തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അങ്ങിനെയുള്ള ഒരാൾക്കു ബുദ്ധമതത്തിലൊ ജൈനമതത്തിലൊ പ്രതിപത്തി വന്നുകൂടേ? എന്നൊന്നുകൂടി വഴിയെ ആലോചിക്കണമല്ലൊ. അങ്ങിനെ വരാമെങ്കിൽ അമരകോശത്തിലെ മംഗളശ്ലോകത്തെയും മററനേകം തെളിവുകളെയും അടിസ്ഥാനമാക്കി പല മഹാന്മാരും പ്രസ്താവിച്ചതിൽനിന്നു പരമ്പരയാ വന്നുപോന്ന ആദ്യത്തെ ധാരണയെ ദുർബ്ബലയുക്തികളെക്കൊണ്ടു തള്ളിക്കളയണമെന്നില്ലല്ലൊ. കപിലൻ, ജൈമിനി തുടങ്ങി അനേകം ആചാര്യന്മാർ തങ്ങളുടെ മതപ്രവർത്തകന്മാരായിരുന്നു എന്നുള്ള കാര്യം ഏതു ഹിന്ദുമതസ്ഥനും സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. മേൽപ്പറഞ്ഞ ആചാര്യന്മാരിൽ ഭിന്നാഭിപ്രായക്കാരും വളരെയുണ്ടായിരുന്നുവെന്നാലും സമ്മതിക്കാതെ കഴികയില്ല. നിരീശ്വരവാദം ചെയ്തിട്ടുള്ള ആചാര്യന്മാരെക്കൂടി ഹിന്ദുക്കളായിട്ടാണു ഗണിച്ചുവന്നിട്ടുള്ളത്. ഇവിടെ ബുദ്ധമുനിയുടെ സ്ഥിതിയാലോചിക്കുക. ഇദ്ദേഹം 'ഒരൊന്നാന്തരം ഹിന്ദു.' ക്ഷത്രിയകുലത്തിൽ ജനിച്ചു. സജാതീയയായ ഒരു സ്ത്രീയെ വിവാഹംചെയ്തു. വഴിയെ ഹിംസാപ്രചുരങ്ങളായ അനേകം കർമ്മങ്ങളെ കണ്ടറികയാൽ ദയാധീനമനസ്സായ അദ്ദേഹം ലോകത്തെ വെറുത്തു സന്യസിക്കുകയും അനേകവർഷം തപസ്സുചെയ്തു ഒടുവിൽ ബുദ്ധപദത്തെ ലഭിക്കുകയുംചെയ്തു. ജീവകാരുണ്യമാണ് അദ്ദേഹത്തെ ആ വിധം ജ്ഞാനിയാക്കിത്തീർത്തത്. ആ ഉൽകൃഷ്ടഗുണം ലോകത്തിന്നു എത്രത്തോളം നന്മയാണു ചെയ്യുന്നതെന്നു വിവരിപ്പാൻ പ്രയാസം. ഗൌതമസിദ്ധാർത്ഥൻ എന്നും ബുദ്ധൻ എന്നും സർവ്വജ്ഞൻ എന്നും മററുമായ നാമങ്ങളും ഹിന്ദുപര്യായങ്ങളിൽ യോജിക്കുന്നില്ലെ

ന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. ഹിന്ദുക്കളിൽത്തന്നെ ബുദ്ധനെ അസാമാന്യമായി ആദരിച്ചവർ പലരുമുണ്ട്. കവിശിരോമണിയായ ജയദേവന്റെ ഗീതഗോവിന്ദം അല്ലെങ്കിൽ അഷ്ടപദി ഇന്നും നമ്മുടെ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ 'കൊട്ടിപ്പാടിസ്സേവ'യ്ക്കു ഉപയോഗിക്കുന്ന ഒരു സ്തോത്രമാണല്ലോ. ജയദേവൻ ബുദ്ധമുനിയെപ്പറ്റി എന്താണു പറയുന്നത്? ദശാവതാരങ്ങളിൽ ഒന്നു ബുദ്ധാവതാരമാണെന്നു സങ്കല്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് ആ കവിവര്യൻ സ്തുതിക്കുന്നത്.

'നിന്ദസി യജ്ഞവിധേരഹഹ ശ്രുതിജാതം
സദയഹൃദയദർശിതപശുഘാതം
കേശവധൃതബുദ്ധശരീര
ജയ ജഗദീശ ഹരേ!'

ഓരോ അവതാരങ്ങളും പ്രത്യേകമായ ചില ആവശ്യങ്ങൾക്കായിട്ടാണെന്നു സൂക്ഷ്മാന്വേഷണത്തിൽ തെളിയുന്നുണ്ട്. അജ്ഞാനികളായ അസുരാദികൾ നടത്തിയിരുന്ന ക്രൂരഹിംസകളെ കണ്ടുകണ്ടു സഹിക്കാതായപ്പോൾ ഈശ്വരൻ ബുദ്ധാവതാരം ചെയ്തു ഉദ്ദേശം സാധിപ്പിച്ചു എന്നുള്ളതാണ് തത്വം. വേദപ്രോക്തമായ യജ്ഞത്തെ ധിക്കരിച്ചതുകൊണ്ടു പല വൈദികന്മാരും ബുദ്ധനിൽ വെറുക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിനിർവ്വാണത്തിനു ശേഷം കാലാന്തരത്തിൽ ഭാരതഭൂമിയിൽ ബുദ്ധമതാനുയായികളുടെ സംഖ്യ കുറയുകയുംചെയ്തു. വേദത്തെ ബുദ്ധമുനി നിന്ദിച്ചിട്ടില്ല. കർമ്മകാണ്ഡം, ഉപാസനാകാണ്ഡം, ജ്ഞാനകാണ്ഡം എന്ന ഉൾപ്പിരിവുകൾ വേദത്തിനുള്ളവയിൽവെച്ചു ഹിംസാത്മകമായ യജ്ഞകർമ്മത്തെ നിഷേധിക്കമാത്രമാണു ചെയ്തത്.

ഭഗവാൻ അർജ്ജുനനു ദൈവാസുരസമ്പദ്വിഭാഗത്തെ ധരിപ്പിച്ചതിൽ ആദ്യമായി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളത് 'അഭയം' എന്നാണ്. നോക്കുക —

'അഭയം സത്വസംശുദ്ധിർ-
ജ്ഞാനയോഗവ്യവസ്ഥിതിഃ
ദാനം ദമശ്ച യജ്ഞശ്ച
സ്വാദ്ധ്യായസ്തപ ആർജ്ജവം
അഹിംസാ സത്യമക്രോധ-
സ്ത്യാഗശ്ശാന്തിരപൈശുനം
ദയാ ഭൂതേഷ്വലോലുപ്ത്വം
മാർദ്ദവം ഹ്രീരചാപലം
തേജഃ ക്ഷമാ ധൃതിഃ ശൌചം
അദ്രോഹോ നാതിമാനിതാ
ഭവന്തി സമ്പദം ദൈവീ
മഭിജാതസ്യ ഭാരത.'

ഇപ്രകാരമുള്ള അഭയം, ആർജ്ജവം, അഹിംസ, ദയ മുതലായ ദൈവസമ്പത്തുകൾ ബുദ്ധമുനിക്കുണ്ടായിരുന്നപോലെ മറ്റൊരാചാര്യനുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ജയദേവകവി 'നിന്ദസി യജ്ഞവിധേഃ' എന്ന ആദിയിൽ പറഞ്ഞുവെങ്കിലും അവതാരരഹസ്യത്തെ പിന്നെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

'വേദാനുദ്ധരതേ ജഗന്തി വഹതേ
ഭൂഗോളമുദ്ബിഭ്രതേ
ദൈത്യം ദാരയതേ ബലിം ഛലയതേ
ക്ഷത്രക്ഷയം കുർവ്വതേ
പൌലസ്ത്യം ജയതേ ഹലം കലയതേ
കാരുണ്യമാതന്വതേ
മ്ലേച്ഛാൻ മൂർച്ഛയതേ ദശാകൃതികൃതേ
കൃഷ്ണായ തുഭ്യം നമഃ'.

‘കാരുണ്യമാതനാപതേ’ എന്നതുകൊണ്ടാ
കുന്നു ബുദ്ധാവതാരകാൎയ്യത്തെ ക
വി വെളിപ്പെടുത്തിയത്. പൂൎവ്വാചാൎയ്യ
ന്മാർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള അഭിപ്രായങ്ങളുടെ
സാരാംശം അറിവാൻ കഴിയാത്തതും
ചിലർ അവരെ നിന്ദിക്കുന്നുണ്ട് എന്ന
തും മറക്കത്തക്കതല്ല. ബുദ്ധൻ ഹിന്ദുക്കളു
ടെ ആചാൎയ്യവൎഗ്ഗത്തിൽ ഗണനീയന
ല്ലെങ്കിൽ കുമാരിലഭട്ടൻ, മണ്ഡനമി
ശ്രൻ തുടങ്ങിയുള്ളവർ ഗതിയെന്താ
ണ്? മീമാംസാദൎശകനായ കുമാരില
ഭട്ടൻ തുഷാനലപ്രവേശം (ഉമിത്തീയിൽ
ദഹിക്കൽ) ചെയ്യുന്ന അവസരത്തിൽ
പ്രത്യക്ഷീഭൂതനായ ആദിശങ്കരാചാൎയ്യ
സ്വാമികളോടു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് ഇവിടെ
സ്മരിക്കേണ്ടതാണ്. ഗുരുവധം നി
രീശ്വരവാദം എന്നു രണ്ടു ദോഷങ്ങളെ
താൻ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു സമ്മതിച്ചു. അ
തിൽ ആദ്യത്തേതിന്നു പ്രായശ്ചിത്തമാ
യിട്ടാണ് അങ്ങിനെ ജീവാപായം വരു
ന്നതെന്നും മറ്റേതു പാപമാണെന്നു തനിക്ക
ബോദ്ധ്യമില്ലെന്നുമാണ് ഭട്ടാചാൎയ്യൻ പ്ര
സ്താവിച്ചത്. കൎമ്മവിധിയെ കഠിന
മായി ആക്ഷേപിച്ച ഗൃഹസ്ഥനായ മ
ണ്ഡനമിശ്രനു ആചാൎയ്യസ്വാമികളുടെ
അദ്വൈതവാദത്തിലടിമപ്പെട്ടു സന്ന്യാസ
വൃത്തിയെ സ്വീകരിക്കേണ്ടിവന്നു. ഇതു
കൊണ്ടു സ്വാമികളുടെ യോഗ്യത അ
സാധാരണവിധത്തിൽ വെളിപ്പെട്ടുവെ
ന്നല്ലാതെ മണ്ഡനമിശ്രൻ അസാരനാ
ണെന്നു വന്നിട്ടില്ല. ബുദ്ധൻ ജ്ഞാനിയാ
യിരുന്നു. ജ്ഞാനകാണ്ഡത്തിൽനിന്നു വി
പരീതമായൊന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്ര
സംഗങ്ങളിൽ കാണുന്നതല്ല. നിൎവ്വാണ
പ്രാപ്തിക്കു മാൎഗ്ഗം കൎമ്മമാത്രമല്ലെന്നു
തിന്നു അപ്പയ്യദീക്ഷിതരുടെ സ്തോത്രം നോ
ക്കിയാൽത്തന്നെ മതി.

‘ധ്യായന്തസ്ത്വാംകതിചനഭവം
ദുസ്തരംനിസ്തരന്തി
ത്വൽപാദാബ്ജംകതിചിദിതരേ
നിത്യമാരാധയന്തഃ
അന്യേവൎണ്ണാശ്രമവിധിരതാഃ
പാലയന്തസ്ത്വദാജ്ഞാം
സൎവ്വംഹിത്വാഭവജലനിധൗ
ഏഷമജ്ജാമിഘോരേ’

ബുദ്ധമതം ഒന്നു വേറെയാണെങ്കി
ലും അതു ഹിന്ദുമതത്തിലെ അവാന്തര
തത്വങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുന്ന ഒന്നായിരിക്കു
മെന്നു പല മഹാന്മാൎക്കും അഭിപ്രായമു
ണ്ട്. ബുദ്ധമതത്തിൽ ഹീനായനർ, മ
ഹായനർ എന്നിങ്ങിനെ രണ്ടു തരക്കാ
രുണ്ട്. അതിൽ മഹായനർ ഹിന്ദുക്ക
ളുടെ ചില അഭിപ്രായക്കാർ അധികം
ആക്കുന്നു. ഈ വക പ്രസ്താവങ്ങൾ നി
ല്ക്കട്ടെ. അമരകോശത്തിലെ മംഗളശ്ലോ
കത്തെപ്പററി ആലോചിക്കാം. അതു ശി
വപരമോ വിഷ്ണുപരമോ മററാ ആകി
അൎത്ഥം പറയാൻ കഴിയില്ലെന്നു ഞാൻ
പറയുന്നില്ല. പക്ഷേ അങ്ങിനെയുള്ള അ
ൎത്ഥത്തിന്നു ക്ലേശിക്കേണ്ടിവരും. ശബ്ദശാ
സ്ത്രം സ്വാധീനമുള്ള ഒരാൾക്ക ക്ലേശി
ച്ചാൽ ഏതു ശ്ലോകത്തിന്നും അൎത്ഥം മാ
റിപ്പറയാവുന്നതാണ്. കവി പ്രത്യേക
ദേവപരമായി വിവക്ഷിച്ചിട്ടില്ലെന്നു തെ
ളിയിപ്പാൻ പ്രയാസമില്ല. ‘ധീമാഃ’ എ
ന്ന സംബോധനതന്നെ ഇതിലേക്കുദാഹ
രണമാകുന്നു. ബുദ്ധമതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ
‘ധീമാ’ എന്ന പദം ഈ വക ഘട്ടങ്ങ

ളിൽ ധാരാളമായി പ്രയോഗിച്ചുകണ്ടിട്ടുണ്ട്. അമരകോശത്തിൽ ബ്രഹ്മാവിന്റെ പേരിനും മുമ്പായി ബുദ്ധജിനന്മാരുടെ പേരുകളെ വിവരിച്ചതിന്റെ സാരവും ആലോചിക്കേണ്ടതാണ്. ബുദ്ധമതത്തെ ആദരിക്കാമെങ്കിൽ ജൈനമതം ഹിന്ദുക്കൾക്ക നിസ്സംശയം ആദരിക്കത്തക്കതാണ്. ആ ഐതിഹ്യം - ജൈനന്മാരായി അല്ലും [illegible] ഉള്ളവെന്നാണ ഞാൻ കേട്ടിട്ടുള്ളത്. ജൈനഗ്രന്ഥങ്ങളൊന്നും വായിച്ചിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ തീർച്ചയായി ഒന്നും പറവാൻ എനിക്ക കഴിയില്ലെങ്കിലും ഇപ്പോഴും വൈഷ്ണവാചാരികളാൽ ഹിന്ദുക്കൾക്ക തുല്യന്മാരായ ജൈനന്മാരുണ്ടെന്ന അറിവുണ്ട്. 'ധർമ്മാനന്ദസ്വാമി' എന്നൊരു ജൈനസന്യാസി വടക്കെ ഇന്ത്യയിൽ മതപ്രസംഗം ചെയ്തുവരുന്നതായി കേൾക്കുന്നു. അതിന്നു പുറമെ വയനാട്ടിൽ വലിയൊരു ഭൂമിഉടമസ്ഥനായ കൃഷ്ണഗൌണ്ടനെ ഞാൻ കണ്ടറിയും. 'കൃഷ്ണഗൌണ്ടൻ' എന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം ഒരു ഹിന്ദുവല്ലെന്ന ആരാനും വിചാരിക്കുമോ? എന്നാൽ കൃഷ്ണഗൌണ്ടനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ തറവാട്ടുകാരും ജൈനമതക്കാരാണ്.

അമരസിംഹൻ ജൈനമതക്കാരനോ ബുദ്ധമതക്കാരനോ ആയിരുന്നാലും ഹിന്ദുക്കൾക്ക അദ്ദേഹം അനാദരണീയനല്ല എന്നു കാണിപ്പാൻ വേണ്ടി ഞാൻ ഇത്രയും പറഞ്ഞു എന്നേ ഉള്ളു. ഏകാദശീവ്രതദിവസം അമരകോശം വായിപ്പാൻ പാടില്ലെന്നുള്ള ദുരഭിചാരം അമരകോശകവിയുടെ യഥാർത്ഥതത്വം അറിയാതെ ആദികാലത്തു ആചാരശക്തിയുള്ള ചില വൈദികന്മാർ നടത്തിവന്നതനുസരിച്ചു നിലനിന്നുപോന്നതാണ്. അതു ഒരിക്കലും ആദരിക്കേണ്ടതില്ല. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ഒരാൾ അമരസിംഹൻ ഹിന്ദുവായിരുന്നു എന്നു പറയുന്നതായാലും ആ ദുരഭിപ്രായം ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽനിന്നു വിട്ടുപോവാൻ പ്രയാസംതന്നെ. അതിനാലെങ്കിൽ തല്ക്കാലം യത്നിക്കേണ്ടതില്ല.

തെക്കേപ്പുറത്ത് [illegible]

ഞങ്ങളുടെ വായനശാല.

൧. രാജ്യവിവരണം. (കെ. സി. മാനവിക്രമൻ രാജാ ഡി. സി. എഴുതിയത്. കോട്ടയ്ക്കൽ ലക്ഷ്മീസഹായം അച്ചുക്കൂടം; വില ക. ൧—൮—൦)

ലോകത്തിലുള്ള സകല രാജ്യങ്ങളുടെയും പ്രകൃതി, ചരിത്രം, സംസ്ഥാനം, രാജ്യഭരണം മുതലായ വിഷയങ്ങളെ വിവരിച്ചുകൊണ്ടു കെ. സി. മാനവിക്രമൻ രാജാവവർകൾ എഴുതുവാനാരംഭിച്ചിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥപരമ്പരയുടെ ഒന്നാംഭാഗമാണ് ഈ പുസ്തകം. ഡമ്മി വലിപ്പത്തിൽ ൩൦൦ ഭാഗമടങ്ങിയ ഈ ൧-ാം ഭാഗം ഇന്ത്യയുടെ വിവരണമാണ്. ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിന്റെ കിടപ്പ്, രാജ്യവിഭാ

ഗം, രാജ്യഭരണസമ്പ്രദായം മുതലായി ഒരു ഇന്ത്യക്കാരന് അവശ്യം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ട സംഗതികൾ പലതും ഇതിൽ വിശദമായി വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിക്കാത്ത മലയാളവായനക്കാർക്ക് സ്വരാജ്യത്തെസ്സംബന്ധിച്ചറിയേണ്ട പല വിഷയങ്ങളുമറിയുന്നതിന് ഈ ഗ്രന്ഥം വലിയ ഒരു സഹായമായിരിക്കും. സ്വരാജ്യത്തിന്റെ സ്ഥിതി എന്തിനെയാണെന്നറിയാതെ അതിൽ അഭിമാനമുണ്ടാവുന്നതല്ല. ആ അറിവു കൂടാതെകണ്ടുണ്ടാവുന്ന സ്വരാജ്യാഭിമാനം വിലവെച്ചുതക്കതുമല്ല. പാഠശാലകളിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന വിദ്യാഭ്യാസം സ്വഭാഷമുഖേനയായിരിക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശം കാലക്രമേണയെങ്കിലും സാധിക്കണമെങ്കിൽ ഈ ജാതി പുസ്തകങ്ങൾ സ്വദേശഭാഷകളിൽ എഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയേ കഴികയുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടു പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥകാരന്റെ ഉദ്യമത്തെ ഞങ്ങൾ അഭിനന്ദിക്കുന്നു. ഇതിലെ ഭാഷ ഒരു വിധം നന്നായിട്ടുണ്ട്. ദുർല്ലഭം ചില ദിക്കിൽ കാണുന്ന അല്പം ചില അപശബ്ദങ്ങൾ മേലിൽ വരാതെ കഴിപ്പാൻ ശ്രമിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

2. പ്രേമബന്ധം (ഗ്രന്ഥകർത്താവ് വാരിയത്തു ബാലകൃഷ്ണമേനോൻ; ചിറ്റൂർ വിദ്യാലയം അച്ചുകൂടം; വില 12 ണ.)

ഇതൊരു കഥയാണ്. സാധാരണ ലോകമര്യാദപ്രകാരം നോക്കുമ്പോൾ അനുരൂപന്മാരല്ലെങ്കിലും, 'പ്രേമബന്ധം' കൊണ്ട് അന്യോന്യസദൃശന്മാരായ രണ്ടു കാമിനീകാമുകന്മാർ, തങ്ങളുടെ അനുരാഗത്തെ സഫലമാക്കുന്നതിൽ ഇടയ്ക്കിടെ നേരിട്ട പ്രതിബന്ധങ്ങൾ നിമിത്തം പ്രാണത്യാഗം ചെയ്തുവെന്നാണ് കഥയുടെ സ്വരൂപം. അനുരക്തന്മാരായ കാമിനീകാമുകന്മാരുടെ മരണാവസ്ഥകളിൽ ദൈവികൃതമായ മരണം സംഭവിച്ചുവെന്നു വരികയാൽ അതു സംസ്കൃതകവികൾ ആദരിക്കാറില്ല. കരുണരസത്തിനാകട്ടെ ഭാര്യയുടെ മരണത്താൽ ഭർത്താവിനോ ഭർത്താവിന്റെ മരണത്താൽ ഭാര്യയ്ക്കോ ഉണ്ടാവുന്ന ശോകമാണ് ആധാരം. അവരിരുവരുടെയും മരണം ഒന്നിച്ചു സംഭവിക്കുമ്പോൾ കരുണത്തിനു നിലയില്ലാതെ വരുന്നു. അതുകൊണ്ടു സംസ്കൃതാലങ്കാരവേദികൾ ഇത്തരം കഥകളെ എടുക്കാറില്ല. അതിരിക്കട്ടെ. 'പ്രേമബന്ധകൃതബന്ധനം മഹൽ' എന്ന ന്യായപ്രകാരം ഇങ്ങിനെ സംഭവിക്കുവാൻ പാടില്ലെന്നു ഞങ്ങൾ പറയുന്നില്ല. എന്നാൽ ആ സാഹസകൃത്യത്തിനുമുമ്പ് എത്രയോ പതനങ്ങൾ കഴിയേണ്ടതുണ്ട്. നായികാനായകന്മാർ തങ്ങളുടെ സമ്മേളനത്തിനുണ്ടാവുന്ന പ്രതിബന്ധങ്ങൾ സഹിച്ചുസഹിച്ച്, ഇനിമേലിൽ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതിനു ഉപായമില്ലെന്നു വായനക്കാരെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തിയതിനു ശേഷം അങ്ങിനെ ചെയ്താൽ മാത്രമേ രസാവഹമായിരിക്കയുള്ളൂ. പ്രകൃതത്തിൽ അങ്ങിനെ ബോദ്ധ്യം വന്നതായി സമ്മതിക്കുവാൻ ചില വായനക്കാരുണ്ടായേക്കാമെങ്കിലും അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഞങ്ങൾ കൂടുന്നില്ല. 'ആശാബന്ധഃ കുസുമസദൃശം പ്രായശോ ഹ്യംഗനാനാം സദ്യഃപാതി പ്രണയി ഹൃദയം വിപ്രയോഗേ രുണദ്ധി' എന്നു കാളിദാ

സർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഘട്ടത്തിൽനിന്നു തെറ്റിയുള്ള അനവസരത്തിലായി എന്നാണു ഞങ്ങളുടെ പക്ഷം. എങ്കിലും ഭാഷാപ്രൗഢി മുതലായി അനേകം ഗുണങ്ങളുള്ള ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്നു കേരളഭാഷയിൽ തീർച്ചയായും ഒരു സ്ഥാനത്തിന്നർഹതയുണ്ട്.

8. ബധിരവിലാപം — (2-ാം പതിപ്പ്; കോട്ടയ്ക്കൽ ലക്ഷ്മീസഹായം അച്ചുക്കൂടം, വില 2 ണ.)

വള്ളത്തോൾ നാരായണമേനോനവർകളുടെ കൃതിയായ ബധിരവിലാപം കേരളഭാഷയിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ ലഭിച്ച ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളിൽ ഒന്നാണ്. ഇതിനെപ്പറ്റി ഇപ്പോൾ പുതുതായി ഒരു നിരൂപണത്തിന്നാവശ്യം കാണുന്നില്ല. പുസ്തകം അയച്ചുതന്നവരിൽ ഞങ്ങൾ കൃതജ്ഞരായിരിക്കുന്നു.

പുലവൻ

ഇരവിപേരൂർ വിവേകോദയം സമാജക്കാർ ഇതിന്നിടയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ഒരപേക്ഷാപത്രത്തിന്റെ ഒരു പ്രതി ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായത്തിന്നായി അയച്ചുതന്നിട്ടുള്ളതിൽ ഇങ്ങിനെ കാണുന്നു:—

'ഗവർമ്മെണ്ടിൽനിന്നംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ള വ്യവസ്ഥകളെ അനുസരിച്ചുകൊണ്ടു ഹിന്ദുമതതത്വങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുവാൻ പ്രത്യേകം ഏർപ്പാടുകളുള്ള ഒരു പുതിയ വിദ്യാലയം — തൽക്കാലം ഒരു ലോവർസെക്കണ്ടറി സ്കൂളായിട്ടാരംഭിച്ചു പിന്നീടു പൊതുജനങ്ങളുടെ സഹായത്തിന്റെ അവസ്ഥപോലെ ഒരു ഹൈസ്കൂളാക്കത്തക്കവണ്ണം ഒരു വിദ്യാലയം — ഈ സമാജം വകയായിട്ടു സ്ഥാപിക്കണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ നാട്ടിലുള്ള വിദ്യാലയങ്ങളിൽ മതവിഷയത്തെ പുറന്തള്ളി നിർത്തിയതാണ് നവീനവിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായത്തിലുള്ള മുഖ്യമായ ഒരു ദോഷമെന്നത് ഇപ്പോൾ പരക്കെ ബോദ്ധ്യമായിട്ടുള്ള ഒരു സംഗതിയാകുന്നു. ആ ദോഷത്തിന്റെ ലഘുവായിട്ടെങ്കിലുമുള്ള ഒരു നിവാരണത്തിന്നായിക്കൊണ്ടാണ് അങ്ങിനെ ഒരു വിദ്യാലയം സ്ഥാപിക്കണമെന്നുദ്ദേശിക്കുന്നത്. അതിൽ [illegible]ം മുതൽക്കു മേല്പോട്ട് അതാതു ക്ലാസ്സുകളിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നതിന്നുതകുന്നവയായി മതവിഷയമായ പുസ്തകങ്ങളെ നിർമ്മിച്ച് അവയെ പാഠപുസ്തകങ്ങളായിട്ടേർപ്പെടുത്തണമെന്നും ഉപാദ്ധ്യായന്മാർക്കും സമാജത്തിലെ മെമ്പ്രന്മാർക്കും ഉപകാരമായിത്തീരുന്നതിന്നു മതവിഷയമായ ഉപരിഗ്രന്ഥങ്ങളെ പണ്ഡിതന്മാരെക്കൊണ്ടു പഠിപ്പിക്കത്തക്കവണ്ണം ഞായറാഴ്ചതോറുമുള്ള പാഠത്തെ ഏല്പിക്കണമെന്നും വിചാരിക്കുന്നു. മതസംബന്ധമായ ഇന്നിന്നവിഷയങ്ങളിൽ നടത്തുന്ന പരീക്ഷയിൽ ജയം പ്രാപിച്ചവർക്ക് ഉപാദ്ധ്യായവേല സ്ഥിരപ്പെടുകയുള്ളുവെന്നു നിശ്ചയം ചെയ്യുകയും അതിന്നു തയ്യാറാകുവാൻ ഒരവധി നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാ

ണ്. വിദ്യാലയത്തോടു സംബന്ധിപ്പിച്ചേൎപ്പെടുത്തുന്നതായ ഗ്രന്ഥശാലയിൽ ഇംഗ്ലീഷിലും സംസ്കൃതത്തിലും മലയാളത്തിലും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തീട്ടുള്ളവയും എഴുതിയവയുമായുള്ള മതസംബന്ധമായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പലതും പ്രധാനമായിട്ടു ശേഖരിക്കണമെന്നും ആഗ്രഹമുണ്ട്. ആകപ്പാടെ ആ വിദ്യാലയത്തിനു ചുററുമുള്ള നാട്ടുകാരെ മുഴുവൻ മതസംബന്ധമായ കാൎയ്യങ്ങളെക്കൊണ്ടു വ്യാപിപ്പിക്കണമെന്നാണ് ഉദ്ദേശം. എന്നാൽ മാത്രമേ ഉദ്ദിഷ്ടകാൎയ്യം സഫലമായിത്തീരുകയുള്ളൂ. ഈ ഉദ്ദേശം അഭിനന്ദനീയം തന്നെ.

* * *

തിരുവിതാംകൂർ ഗവൎമ്മെണ്ടു പഴയ ഭാഷാകൃതികളെ ശേഖരിക്കുകയും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നതിനു ചില ഏൎപ്പാടുകൾ ചെയ്വാൻ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളതായിക്കാണുന്നു. പഴയകൃതികളെ കിട്ടാവുന്നേടത്തോളം തിരഞ്ഞുപിടിച്ചു സൂക്ഷിക്കുവാനും, അവയെ ഗവൎമ്മെണ്ടുവകയായിത്തന്നെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാനുമാണ് ഗവൎമ്മെണ്ടിൽനിന്നു നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നറിയുന്നത്. ഈ ജോലി, സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങൾ ശേഖരിച്ചു പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്ന ഡിപ്പാൎട്ടുമെണ്ടിൻെറ അദ്ധ്യക്ഷനെത്തന്നെയാണത്രെ ഏല്പിക്കുവാൻ പോകുന്നത്. ഇതുപോലെ തന്നെ, പഴയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാനായി കൊച്ചിയിലും ചില നിശ്ചയങ്ങൾ ചെയ്തുകാണുന്നുണ്ട്. ഇതു ഭാഷാപരിഷ്കരണക്കമ്മററിക്കാർ മുഖേനയാണ്. പഴയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ചില വ്യാഖ്യാനങ്ങളോടും അവതാരികകളോടുംകൂടി ഓരോ പണ്ഡിതന്മാരുടെ സഹായത്താൽ തെയ്യാറാക്കിച്ച് ഭാഷാപരിഷ്കരണക്കമ്മററി മുഖേന പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാനാണിവിടെയുള്ള ആലോചന. ഈ ആലോചനകൾ കടലാസ്സിലല്ലാതെ കാൎയ്യത്തിൽ വരുന്ന പക്ഷം ഭാഷാഭിമാനികൾക്കു സന്തോഷിപ്പാൻ വകയുള്ളവയാണെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല.

* * *

ഭാഷാപരിഷ്കരണക്കമ്മററിയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ ഒരു പുതിയ ഭാഷാനിഘണ്ടു ഉണ്ടാക്കുവാനുള്ള ശ്രമവും ചെയ്തുവരുന്നതായി അറിയുന്നു. ഈ വിഷയത്തെസ്സംബന്ധിച്ചു ചില ലേഖനങ്ങൾ മുമ്പു 'മംഗളോദയ'ത്തിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തുണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും നിഘണ്ടുനിൎമ്മാതാക്കളുടെ ശ്രദ്ധയ്ക്കായി ചില സംഗതികൾകൂടി പറയുന്നത് ആവശ്യമാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഒരു നിഘണ്ടുവുണ്ടാക്കുവാൻ വേണ്ടതു വാക്കുകളാണ്. വാക്കുകൾ പല ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും പഴയ ആളുകളുടെ അറിവിലുമായി ചിന്നിച്ചിതറിയാണു കിടക്കുന്നത്. സാഹിത്യത്തിൽ എത്രയും സുലഭമായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മാത്രം നോക്കിയതുകൊണ്ടു ഗ്രന്ഥാരൂഢങ്ങളായവാക്കുകൾ തന്നെ മുഴുവൻ ശേഖരിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതല്ല. ഓരോ വിഷയത്തെപ്പററിയുള്ളവയും ഇതേവരെ അച്ചടിക്കാത്തവയുമായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ കൂടി പരിശോധിക്കണം. ഗണിതശാസ്ത്രം, ശില്പശാസ്ത്രം, തന്ത്രശാസ്ത്രം, മന്ത്രശാസ്ത്രം മു

തലായ വിഷയങ്ങളെപ്പററി ചില ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇതേവരെ അച്ചടിക്കാതെ കിടപ്പുണ്ട്. അവ തേടിപ്പിടിച്ച് അവയിലുള്ള പുതിയ വാക്കുകൾ ശേഖരിക്കണം. ഗണിതത്തിൽ വ്യക്തിമാന മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പണ്ഡിതന്മാർക്കുകൂടി അർത്ഥമറിവാൻ പ്രയാസമുള്ളവയാണ്. തന്ത്രശാസ്ത്രത്തിലെ പദങ്ങളുടെ താൽപര്യം ഗ്രഹിക്കുവാൻ നല്ല താന്ത്രികന്മാരുടെ സഹായം വേണ്ടിവരും. ഇതുപോലെ മററുള്ളവയ്ക്കും പരസഹായം ആവശ്യമായിവരും. ആ വക ക്ലേശങ്ങൾക്കെല്ലാം നിഘണ്ടുനിർമ്മാതാക്കൾ ഒരുങ്ങിയാൽ മാത്രമേ കാര്യം സാധിക്കയുള്ളൂ. അങ്ങിനെ ശേഖരിക്കുന്ന വാക്കുകൾ നിഘണ്ടുവിൽനിന്നു വേറിട്ടെടുത്താൽ സാങ്കേതികനിഘണ്ടുവൊന്നു വേറെയും സമ്പാദിക്കാവുന്നതാണ്.

* * *

ഇതിനു പുറമെ, ഓരോ പ്രത്യേക സംഗതികളെപ്പററിയ വാക്കുകളെ സമ്പാദിക്കുന്നതിനു വേറെയും ചില സൂത്രങ്ങൾ വേണ്ടിവരും. ക്ഷേത്രത്തിനുള്ളിൽ ഉള്ള ഓരോ സ്ഥാനങ്ങളേയും ഓരോ വസ്തുക്കളേയും ഓരോ കർമ്മങ്ങളേയും സംബന്ധിച്ച വാക്കുകൾ ക്ഷേത്രോപജീവികളുമായി ആലോചിച്ചാൽ ശേഖരിക്കുവാൻ കഴിയും. ബ്രാഹ്മണരുടേയും മററും നിത്യനൈമിത്തികകർമ്മങ്ങളെസ്സംബന്ധിച്ച വാക്കുകളറിയുന്നതിനു ബ്രാഹ്മണോത്തമന്മാരുമായി ഇടപെഴകേണ്ടിവരും. യാഗശാല, അതിലെ സാധനങ്ങൾ, ക്രിയകൾ മുതലായവയെപ്പററിയ വാക്കുകൾ യാജ്ഞികന്മാരുടെ പരിചയംകൊണ്ടു മാത്രമേ സമ്പാദിക്കുവാൻ കഴികയുള്ളൂ.

* * *

മേല്പറഞ്ഞപ്രകാരം പലതരത്തിലുമായി സമ്പാദിക്കേണ്ട വാക്കുകൾ ശേഖരിക്കുവാൻ ചില ക്ലാർക്കുമാരെ നിശ്ചയിച്ചതുകൊണ്ടൊന്നും കാര്യമാവുന്നതല്ല. ഇതേവരെ അച്ചടിച്ചിട്ടുള്ള നിഘണ്ടുക്കളിലുള്ളതൊഴിയെ പുതുതായി ശേഖരിച്ചുകൊടുക്കുന്ന ഓരോ വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട വാക്കുകൾക്കു വാക്കൊന്നിനോ അല്ലെങ്കിൽ ഭാഗമൊന്നിനോ ഇന്ന പ്രതിഫലം കൊടുക്കാമെന്നു നിശ്ചയിക്കയാണു ഭേദം. അങ്ങിനെ ചെയ്താൽ അധികം ആളുകൾ ഈ വിഷയത്തിൽ പണിയെടുക്കുവാനും അധികം വാക്കുകൾ കിട്ടുവാനും എളുപ്പമെന്നാണു ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നത്. ഉദ്ദേശം ഒന്നുമാത്രമാണെങ്കിലും അതിന്റെ നിർവ്വഹണം പല ഉപായങ്ങളെക്കൊണ്ടു വേണ്ടതാകയാൽ പലതരക്കാരായ പല ജനങ്ങളും കൂടി പ്രവൃത്തിയെടുക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. പ്രത്യേകം നിശ്ചയിക്കുന്നവരായ ചില ആളുകൾ എത്രതന്നെ പണിയെടുത്താലും കാര്യം വേണ്ടതുപോലെ നിർവ്വഹിക്കുന്നത് അസാദ്ധ്യമാണ്. അഥവാ ആവിധം സാദ്ധ്യമായാൽക്കൂടി അതിനു കാലം കുറെ വേണ്ടിവരും. പലതരക്കാരായ പലരുംകൂടി ഒരേ വിഷയത്തിൽ ഒരേ സമയത്തു പ്രവൃത്തിയെടുക്കുവാൻ വഴിയുണ്ടാക്കിയാൽ എത്ര വലിയ കാര്യവും എളുപ്പത്തിൽ സാധിക്കാവുന്നതുമാണ്. ഈ സംഗതി കമ്മററിക്കാരുടെ ശ്രദ്ധയ്ക്കു വിഷയീഭവിക്കണമെന്നു അഭിലഷിക്കുന്നു.

ശബ്ദാലങ്കാരം.

അനുപ്രാസം.

ശേഷമിരട്ടിപ്പതനു-
ശേഷമനുപ്രാസമാണതുമിഹവർ-
ണ്ണാനുപ്രാസം, പദ-
പദാനുപ്രാസമെന്നു രണ്ടുവിധം.

അർത്ഥം:— ശേഷം, യമകലക്ഷണം ചൊല്ലാതെയുള്ളതു് ഇരട്ടിപ്പതു് അശേഷം, അക്ഷരങ്ങളാവട്ടെ പദങ്ങളാവട്ടെ ആവർത്തിപ്പതു് അനുപ്രാസമാണ്. ഉദാ: വർണ്ണാനുപ്രാസം, പദാനുപ്രാസം.

വർണ്ണാനുപ്രാസം.

ഉല്ബണമെന്നും പിന്നെയ-
നല്ബണമെന്നും തിരിച്ചിട്ടും വീണ്ടും
വർണ്ണാനുപ്രാസമസ, സ-
വർണ്ണാംശത്താലെ നാലുവിധമാകും.

അർത്ഥം:— ഉല്ബണം, ലയമില്ലാത്തതു്. രൂക്ഷാക്ഷരപ്രചുരമെന്നു സ്പഷ്ടാർത്ഥം. അനല്ബണം, ലയമുള്ളതു്. കോമളവർണ്ണലളിതമെന്നു താൽപര്യം. കേവലം ആതാതക്ഷരം തന്നെ. സവർണ്ണം ഉച്ചാരണത്തിങ്കൽ സാമ്യമുള്ളക്ഷരം. എന്നാൽ, ഉല്ബണകേവലവർണ്ണാനുപ്രാസം, അനല്ബണകേവലവർണ്ണാനുപ്രാസം, ഉല്ബണസവർണ്ണവർണ്ണാനുപ്രാസം, അനല്ബണസവർണ്ണവർണ്ണാനുപ്രാസം എന്നു നാലുവിധമാകുന്നെന്നർത്ഥം.

ഉല്ബണകേവലവർണ്ണാനുപ്രാസം.

ചുട്ടംഗംഗങ്ങളിൽ ദേഹം-
കുട്ടിളട്ടിട്ടുവെന്നും.
കുഡനടെശാതകൊട്ടക്കെട്ടുമടമടെവാട്ടടി-
നാട്ടുനാട്ടുമലർശരനെട്ടക്കോടിമമതുണ.

അനല്ബണകേവലവർണ്ണാനുപ്രാസം.

സരസിജനസ്യസരസ്പതിതോറിട്ടും
സരസനസൗരഭസാരമെഴുംമിവ!
സരസമകകമേസതതംകൃപാ-
സരസമാനസരസസമീക്ഷണം.
മനോജമഥനൻവൻ-
മതിമയക്കിമരുങ്കമാ-
മനോജമധുരാംഗിയാം
മലമകൾക്കമന്ദാനസം
മനോരമമസൗഖ്യമാ-
മവമടക്കിമന്ദതരം
മനോമലികൾമാരമാ-
മലജന്തിനാൾകനത്തൊരു.

ഈ ഉദാഹരണം അത്യന്തം അനല്ബണമായിരിക്കുന്നു.

ഉല്ബണസവർണ്ണവർണ്ണാനുപ്രാസം.

ക്രന്ദാനഘനഘയിക്കുളവിധായവിഷം
സൗഖ്യമസ്സുഖമേതാൽ
ക്ഷണമ്പോൾക്കച്ചുമിക്കണവകൾക്കുവാം
ദുഃഖമായിട്ടിരിപ്പും
കണ്ണുസപാമിത്ര്യപ്രണയനിലനിന-
ജ്ഞാനമുക്കണ്ണിമുക്കം
കണ്ണൂർക്കള്ളിക്കളൂടിമപെട്ടകിവി-
ദുഃഖവുംസൗഖ്യമാകാം.
വിശ്വിത്താംവിളക്കർന്നു-
ദുഃഖമനസ്സേ!ശരിയ്ക്കനിഷ്ടയാട്ടം
മട്ടലർശരനേച്ചുട്ടാത
ഉജ്ജ്വി[illegible]യതകട്ടെ.

ഈ ഉദാഹരണം ആദ്യത്തേതിലും ഉല്കൃഷ്ടമായിരിക്കും.

അനൂഷ്മസവർണ്ണവർണ്ണപ്രാസം.

ശിരസിശശിവിലസിടംവിട-
നരസിവിശേഷിച്ചണിഞ്ഞപൊന്മാലേ!
മനസിമമനസിശശിപോ-
ലനസിതഹസിതാഭവിതറിവിലസണമേ.
പ്രാസത്തിലക്ഷരാന-
പ്രാസത്തെസ്ഥാനനിയമമാണല്ലോ
കൂട്ടാൻവിരോധമിതിലും
കൂട്ടണംസവർണ്ണമാർന്നപ്രാസം.

സ്ഥാനനിയമത്തോടുകൂടിയും സവർണ്ണവർണ്ണാനപ്രാസമുണ്ടെന്നും അതിനെ ചിലർ പ്രാസത്തിന്റെ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിച്ചുവരുന്നുണ്ടെന്നും താൽപര്യം.

സ്ഥാനനിയമത്തോടുകൂടിയ
ഊഷ്മസവർണ്ണവർണ്ണപ്രാസം.

നിശ്ശാതധഹനിയന്നാപോലലാടം
വൻതോകിനാമിളിച്ച്വയെ
സപ്തദോഷണനാനിയെന്നകതി-
ത്തോകിന്റാനോക്കാവർണ്ണേ
ദുഃഖാവേശമതല്ലനല്ലരസമായ്-
ച്ചൊൽവോർകാർധ്യാമാളുമു-
ണ്ടിക്കാലത്തുമുരേ! ഭവൽപാദപാ-
ഥാരത്രയോദ്ഘടം.

സ്ഥാനനിയമത്തോടുകൂടിയ
അനൂഷ്മസവർണ്ണവർണ്ണപ്രാസം.

കുലയന്മകുധൻപുണ്ണതനെപ്പാരാവിലും
കുത്തെന്നുമൊരന്തിലയുള്ളനാഥേ!
തദ്ദേഹസൌന്ദര്യവിലാസമെല്ലാം
പ്രത്യക്ഷമെന്നുള്ളിൽ വിളങ്ങിടേണം.
നിതാന്തമോദാദരയോടുകൂടി
വൃഥാകഴിക്കാതൊഴിവുള്ളകാലം
നിരാമയം ധന്യുപിടിച്ചുഴന്നാൽ
പ്രധാനസേവയ്ക്കിനിയെന്തുകൂടും?

ഇത് അസംയുക്താക്ഷരങ്ങളെക്കൊണ്ടുള്ള ഉദാഹരണമാണ്.

വിചാരിച്ചാലെല്ലാമതുമൊരുചി-
'ന്താമണിമഹാ-
പ്രയാസങ്ങളെത്താനുസ്വരൂപ-
പ്പൂർവ്വയിലാം
നിജാന്തർഭാഗത്തിൽ ജ്വലതയെന്നി!
നിർവ്വജനകദാ-
ശോഭാലേശംവിട്ടുന്നാവനാമചി-
ന്താമണിത്ത്വണം.

ഇതിൽ ചവർഗ്ഗത്തിൽപ്പെടാത്തതായാലും താലവ്യമായ യകാരംകൊണ്ടും ശകാരംകൊണ്ടും സാവർണ്ണ്യഭേദം കാണിച്ചിരിക്കുന്നു.

ചിന്താദുഃഖത്തെയൊഴിപ്പതാ-
നന്ദസ്വസുഖംനേടുവതിനമുന്നാം
കന്ദത്തെക്കനിഞ്ഞിനായമന്നാശ്ച
കന്നിൻകമാലിന്ത്യതരെകാതൊഴുന്നേൻ.

ഈ ശ്ലോകം ഒരു പ്രത്യുദാഹരണമാണ്. എങ്ങിനെയെന്നാൽ ഇതിൽപ്പാതി പ്പൂർവ്വപ്രകാരം ഒന്നാംപാദത്തിലെ സംഖ്യയോട് രണ്ടാംപാദത്തിലേതു കൂട്ടി മൂന്നാംപാദത്തിലേതു കിഴിച്ചാൽ നാലാംപാദത്തിലേതു കിട്ടും. അതായതു ഒന്നാംപാദം [illegible], രണ്ടാംപാദം [illegible], രണ്ടും കൂട്ടിയാലുള്ള [illegible], ഈ സംഖ്യയിൽനിന്നു മൂന്നാംപാദം [illegible] കിഴിച്ചിട്ട കിട്ടിയതു [illegible] ഇതാണല്ലോ നാലാംപാദം. എന്നാൽ ഇതിൽ സംഖ്യകൊണ്ടു സാദൃശ്യമുള്ള വർണ്ണങ്ങളുടെ ആവൃത്തിയുണ്ടെങ്കിലും ഇതു സവർണ്ണവർണ്ണാനപ്രാസമാവുന്നതല്ല. ഉച്ചാരണത്തിൽ സ്വാരസ്യമേ ശ്രുതിസുഖമുളവാക്കൂ. അങ്ങിനെയുള്ളതിനെ സവർണ്ണസംജ്ഞ പാണിനിമഹർഷി കൊടുത്തിട്ടുള്ളു.

വൃത്തി, ച്ഛേകം, ലാട, മെന്നു
ബുധർചൊല്ലുന്നഭേദകം
വൃത്തിയോടിണയനുപ്രാസ-
വൃത്തിഭേദത്തിലെത്തിടും.
അച്ചുമാത്രംമുറയ്ക്കാവ-
ർത്തിച്ചുവൃത്തിവരുത്തിയാൽ
വൃത്ത്യനുപ്രാസമെന്നാഖ്യതൽ
കൃത്യവിജ്ഞകൾചൊല്ലിടും.

വൃത്ത്യനുപ്രാസം

അമന്ദമന്ദേന്ദുവണിഞ്ഞവദനാ-
ഭമന്ദിടാത്താശയെന്നുമമ്മേ!
അഘങ്ങളൊന്നല്ലലകപ്പെടാതു-
നുകമ്പമായുണ്ടടിയന്നു ലക്ഷ്മ

വർഗ്ഗാനുപ്രാസമൊന്നത്രേ
ഛേകാനുപ്രാസമെന്നതും
ഇതുവഴി മാത്രമുൾക്കൊണ്ടും
നടപ്പുണ്ടുപലേടവും

പരമ്പരാരാതിപരിഭ്രമഭീപ്രഭീ-
ഭൂതസ്വനീരൂപമൊരെണ്ണമുല്പുര
പുരൈരവാരൈരന്തരമന്തരാതപവ
ചിരന്തിരന്നോരക്തിരോരസുരൈരവശ്യം

ഇതിൽ അടുത്തടുത്തല്ലെങ്കിലും പദങ്ങളിൽ അകാരംമുതൽ ഔകാരം വരെയുള്ള അച്ചുകൾ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നൊരു വിശേഷവും കൂടി ഉദാഹരണീയതയെ പോഷിപ്പിക്കുന്നു.

(വർഗ്ഗാനുപ്രാസകാണ്ഡം കഴിഞ്ഞു)

പദാനുപ്രാസം.

പദാനുപ്രാസമൊന്നല്ലോ
ലാടാനുപ്രാസമായതും
ഇതുപക്ഷേവ്യംഗ്യമായു-
മുണ്ടെന്നുപറയുംചിലർ

വ്യംഗ്യപദാനുപ്രാസം

ചിന്നുമത്തമതിനാൽപ്പിണഞ്ഞഹരിക
ള്ളന്നതെട്ടുന്നിതപ്പോ (ഖൊളി-
നാനാർത്ഥക്കനമാകുമാവളകിളിയിര-
ണ്ണന്നമൊച്ചക്കരതും
ചന്ദ്രാർക്കാംശുക്കൾചിഞ്ഞത്തിലുമഹഹമെ
ണ്ണന്നവിണ്ണുക്കരികാ-
ദിന്ദ്രാണകൊണ്ടുവീണ്ടുന്നിതുഹരിഹരി
കാറാകുകാലകട്ടണ്ടു (ഖ-

ഈ ശ്ലോകത്തിൽ 'യമാനിലേന്ദ്രചന്ദ്രാർക്കവിഷ്ണുസിംഹാംശുവാജിഷു ശുകാഹികപിഭേകേഷു ഹരിർന്നാ കപിലേ ത്രിഷു' എന്ന നിഘണ്ടുപ്രകാരം ഹരിപദത്തിന്റെ അർത്ഥങ്ങളെ കൈക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ വ്യംഗ്യമായിട്ടു ഹരിപദാവൃത്തിരൂപമായ പദാനുപ്രാസമുണ്ടെന്നു ചിലർ പറയുന്നു. 'ഭിന്നാർത്ഥമായ്ശബ്ദമാത്രമൊന്നായ' ഹരിപദത്തിന്റെ ആവൃത്തിയാകയാൽ, 'പദയമകവ്യംഗ്യമിതിവക്തവ്യ'മാണിതെന്നു വേറെ ചിലരും ബലമുള്ള വാദം കൊണ്ടുവരുന്നു. വിദ്വാന്മാർ ഇരുകക്ഷികളുടേയും വാദം കേട്ടു വിധി പറഞ്ഞു കൊള്ളട്ടെ.

സമാനാർത്ഥമായ്പിടിച്ചും
താനാനുപിടിയാതെകണ്ടുമെന്നീവണ്ണം
രണ്ടുവിധത്തിലുമിവിടെ-
ക്കണ്ടുവരുന്നതതോപദാനുപ്രാസം.

സമാനാർത്ഥതയോടുകൂടിയ പദാനുപ്രാസം.

ഇതു പദയമകംപോലെ സമാനമേതം കൊണ്ടു പലമാതിരിയിലുണ്ടാവുമല്ലോ.

പാദമദ്ധ്യത്തെ—

അനുരാഗിണിയെയണച്ചുവ-
ശിഞ്ഞുസങ്കടമഹോമവാമയം
ഹന്തവൈഷയികരായിടുന്നവ-
ശിഞ്ഞുസങ്കടമഹോമവാമയം.

ഓരോ പാദങ്ങളുടെ ആദിമദ്ധ്യാന്തങ്ങളിൽ—

ജയജയമാമലമകളേ!
നയനാഞ്ചലനാവിലാസമുള്ളവളേ!

പലപല സങ്കടവുംമേ (ൽ.
പൊടിപൊടിയാക്കുക കടാക്ഷയന്ത്രത്താ
കാലൻപിടിപിടിയെന്നാ-
ട്ടാലേശിവ!ശിവ!ഭടർക്കിട്ടെഴുതും,
നാവനോബുദ്ധബുദ്ധകിനാൻ
നാവരയുദ്ദുദ്ദേപാനി!പിഷമംമേ.
പാർവ്വതി!ശരണംശരണം
പാപംപെരുതതുതീർത്തുതരണംതരണം
പാമരൻകെടണംകെട്ടണം (ണം.
പദദാസനെന്നയനാക്കരാപിടണംപിട

ഇങ്ങനെ പാദങ്ങളിലായിട്ട് ആദിമ
ധ്യാനങ്ങളിൽ—
നമ്മെനാടൊക്കെയടക്കിടണം
നമ്മക്കീശാവണമിന്നലോകം
മനുഷ്യനേവംമമതിമസ്സുവേണ്ട!
മനുഷ്യജന്മംകെളുവുന്നമായേ!
ഭവപ്രിയംകണ്ടശിവേ!പാരന്ത
ഭവപ്രിയംകണ്ടിയാവതാമോ?
നരപ്രസാദിക്കുകദേവി!നീതാൻ
മനപ്രസാദിക്കമെനിക്കുമെന്നാൽ.
ഉദയംശിവേ!നിൻകരുണാവിലാസം
പെരുന്നാളെന്റെമനോവിലാസം
ഉടൻപ്രപഞ്ചാഭമർദ്ദിച്ചുബോധം
പെടിത്തുനേടപെരുതതാപബോധം.

ഓരോ പാദങ്ങളിടവിട്ട് ആദിമധ്യാ
നങ്ങളിൽ—
ഉദാഗ്രഹത്താൽധനധാന്യജാലം
നിറച്ചുകാലംകഴിയുന്നലോകം
ദോഷമാംനിൻപദമറ്റികന്യേ!
നിറഞ്ഞുമാസ്സുമനോമോചനകം.
ഗിരിസുതേ!കരുണാരസമുന്നിടും
പെരിയതോട്ടമയച്ചിടുകെന്നിൽനി
നരിയിലുംകരുണാരസമാർന്നതാ-
നരിയതോട്ടമയച്ചിടുമന്നതാൻ.

വെള്ളിപ്പാലെഴുപുഞ്ചിരിത്തൂകിയിവ-
ണ്ണെന്നാലുമേകേവലം
കള്ളപ്പെൺകൊടിമാർകടാക്ഷവലയിൽ-
പ്പാടാതിരിക്കേണമേ
ഉള്ളിൽപ്പെണ്ണെതിരെഹസോ!വിട്ടുവര-
ല്ലെന്നാലുമേകേവലം
തള്ളിപ്പാർവ്വതിയേവിടാതകഴിയിൽ-
പ്പാടാതിരിക്കേണമേ.

എല്ലാപ്പാദങ്ങളുടെയും ആദിമധ്യാന്ത
ങ്ങളിൽ—
സദാശിവപ്രിയാംഗനേ!
സദാശിവന്തരേണമേ
സദാശിവനുനൽസുഖം
സദാകൊടുത്തിടുംശിവേ!
സദാശിവൻതവപ്രിയൻ
സദാസുഖിച്ചിടുംവിധം
സദാശിവതപമാർന്നമേ
സദാസുഖിച്ചിടേണമേ.
ഗിരീന്ദ്രനസന്തോഷമേകുന്നധന്യേ!
ഗിരീശന്നുസന്തോഷമേറ്റുന്നകന്യേ!
ചരാചരസന്തോഷമിശ്രതപമേന്യേ
പരംപൂർണ്ണസന്തോഷമിണക്കുമന്യേ!
ഗിരിസുതേശരംമകളേ!ജയിക്കനീ
ഹരിസുതകാരണേ!ജയിക്കനീ
സുരസുതീന്ദ്രനടലേ!ജയിക്കനീ
നരസുമാറ്റംകുമോ!ജയിക്കനി.

മൂന്നാവൃത്തിയിൽ, ആദിമധ്യാന്തങ്ങ
ളിൽ—
മനസ്സേമനസ്സേമനസ്സേരിനീപാ-
ല്ലൊഴിക്കല്ലൊഴിക്കല്ലൊഴിക്കല്ല (ല്ലൊ
സ്മരിക്കസ്മരിക്കസ്മരിക്കശിവാരം
ജയിക്കജയിക്കജയിക്കദേവതാൻ.

കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ.

മംഗളോദയം

൧൦൯൩

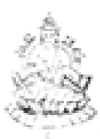
പുസ്തകം ൧൦ | കന്നി | ലക്കം ൩

മംഗളം

ജ്ഞാനാനന്ദസ്വരൂപൻ പരമപുരുഷനൊന്നല്ലിതെന്നകൈവല്യഗീതം
ഗാനം ചെയ്യുന്നു നിത്യം നിഗമശതസഹസ്രങ്ങളൊന്നിച്ചിതെന്നാൽ
നാനാശാസ്ത്രങ്ങളെല്ലാമിതിനധിവിഷയജ്ഞാനമേകിടുന്നു
ജ്ഞാനത്തെ നൽകുന്നതിനാൽ ശാസ്ത്രമേ സേവനീയം.

ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ ഉൽപത്തി *

(ശാസ്ത്രം എന്നുവെച്ചാൽ എന്താണ്?)

ശാസ്ത്രജ്ഞാനവും സാധാരണജ്ഞാനവും തമ്മിൽ സ്വഭാവം കൊണ്ട് എന്തോ കുറെ അന്തരമുണ്ട് എന്നൊരു വിചാരം ഇപ്പോഴും ആളുകൾക്ക് ഉള്ളതായിക്കാണുന്നു. ഗ്രീക്കുകാർ ഈ അന്തരം നല്ലവണ്ണം ഉള്ളതായിട്ടാണ ധരിച്ചിരുന്നത്. അവർ ഗണിതവിദ്യയെ മാത്രമേ പ്രധാനമായ ജ്ഞാനമായി കരുതിയിരുന്നുള്ളു. അവരുടെ ഭാഷയിൽ 'ഗണിതവിദ്യ' എന്ന പദത്തിന്നുതന്നെ 'പഠിച്ചറിഞ്ഞ വിഷയം' എന്നാണർത്ഥം. അവരെ അനുസരിച്ചുകൊണ്ടു പിൻകാലങ്ങളിലുള്ളവരൊക്കെ അങ്ങിനെതന്നെ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്തു. ശാസ്ത്രജ്ഞാനം

* ഹെർബർട്ട് സ്പെൻസർ എഴുതിയ ഉപന്യാസത്തിൽനിന്നു തർജ്ജമ ചെയ്തത്.

കൊണ്ടു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള കാൎയ്യങ്ങൾക്കും, ഒരു ക്രമവുമില്ലാതെകണ്ടു ദിവസംതോറും ചെയ്യുന്ന വിചാരങ്ങളാൽ സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള കാൎയ്യങ്ങൾക്കും തമ്മിലുള്ള അന്തരം നോക്കുമ്പോൾ, ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തിന്നും സാധാരണജ്ഞാനത്തിന്നും തമ്മിൽ ഇങ്ങിനെയൊരു ഭേദം കല്പിച്ചതിൽ ഒട്ടുംതന്നെ ആശ്ചൎയ്യപ്പെടുവാനില്ല. പക്ഷെ, സാധാരണക്കാരുടെ നിലയിൽനിന്നു കുറച്ചൊന്നുയൎന്നുനിന്നുനോക്കിയാൽ, ഈ ഭേദകല്പന കേവലം ഉപരിപ്ലവം മാത്രമാണെന്നു കാണുന്നതാണ്. രണ്ടു സംഗതികളിലും ഒരേ അന്തഃകരണവൃത്തികളെത്തന്നെയാണു പ്രയോഗിക്കുന്നത്; രണ്ടിലും അവയുടെ പ്രയോഗസമ്പ്രദായവും, മുഖ്യമായിട്ട്, ഒന്നുതന്നെയാകുന്നു. യഥാക്രമം വകതിരിച്ചു ചേൎത്തുവെച്ചിട്ടുള്ള ജ്ഞാനമാണ് ശാസ്ത്രം എന്നൊന്നു നിൎവ്വചിക്കാം. പക്ഷെ, സകല ജ്ഞാനവും ഏറക്കുറെ വകതിരിച്ചു ക്രമപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതായിരിക്കയാൽ ഈ നിൎവ്വചനം ശരിപ്പെടുന്നതല്ല. നമ്മൾ വീട്ടിൽവെച്ചും പുറമെചെന്നും അതിസാധാരണങ്ങളായ അനവധി കാൎയ്യങ്ങൾ നടത്തുന്നുണ്ട്. നമ്മൾ പല വിവരങ്ങളും ശേഖരിക്കുകയും അവയിൽനിന്നു പല സംഗതികളും ഊഹിക്കുകയും ചില ഫലങ്ങളെ പ്രതീക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടാണ് ആവക കാൎയ്യങ്ങൾ നാം നടത്തുവാൻ തുടങ്ങുന്നതെന്നു അവയിൽനിന്നുതന്നെ വ്യക്തമാണ്. അവ പ്രായേണ സഫലമായി വരുന്നുവെന്ന സംഗതിതന്നെ അവ നടത്തുന്നതിന്നു സഹായമായി ശേഖരിച്ച വിവരങ്ങളെ നമ്മൾ ശരിയായി ചേൎത്തുവെച്ചിരുന്നുവെന്നു തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. അല്ലെങ്കിൽ, ശാസ്ത്രജ്ഞാനം എന്നുവെച്ചാൽ കാലേക്കൂട്ടിയുള്ള അറിവാകുന്നു—മുൻകൂട്ടി കാണലാകുന്നു—ഇന്നിന്ന സംഗതികൾ ഇന്നിന്ന കാലങ്ങളിലും സ്ഥലങ്ങളിലും ഇന്നിന്നവയോടൊന്നിച്ചും അല്ലെങ്കിൽ ഇന്നിന്ന ക്രമത്തിലും കാണുമെന്നു മുമ്പേതന്നെ അറിഞ്ഞുവെയ്ക്കലാകുന്നു— എന്നു പറയുന്നതായാലും ദോഷനിവൃത്തി വരുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ ശാസ്ത്രശബ്ദത്തിന്നു സാധാരണ സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള അൎത്ഥത്തെ അപേക്ഷിച്ച് ആ ലക്ഷണത്തിന്നു അതിവ്യാപ്തി ദോഷമുണ്ട് എന്നു നമുക്കു സമ്മതിക്കേണ്ടതായിട്ടുവരുന്നു. മനുഷ്യരെപ്പറ്റി കുട്ടികൾക്കുണ്ടാകുന്ന ജ്ഞാനത്തെ ഇതിന്നുദാഹരണമായി എടുക്കാം. കുട്ടികൾ എന്തെങ്കിലും ഒരാകൃതിയും നിറവുമുള്ള ഒരു വസ്തു കാണുമ്പോൾ കൈകൊണ്ടുചെന്നാൽ അതു തടയുമെന്നും അതിന്നു ഉരുണ്ട വടിവാണെന്നും അതു മൃദുവായിരിക്കുമെന്നും അവർ അറിയുന്നു; അതു കടിച്ചുനോക്കിയാൽ ഇന്നരസമായിരിക്കുമെന്നും മനസ്സിലാക്കുന്നു. ചുററുപാടുമുള്ള വസ്തുക്കളെപ്പററി സാമാന്യേന കുട്ടികൾക്കുണ്ടാകുന്ന ജ്ഞാനവും സ്പഷ്ടമായി ഈ മാതിരിയിൽത്തന്നെയാകുന്നു. ആ ജ്ഞാനം അവയെപ്പററിയ വിവിധതത്വങ്ങൾ അടങ്ങിയതായിരിക്കുമെന്നത്രെ. എന്തെങ്കിലും ഒരു വസ്തുവിനെപ്പററിയ ഏതാനും തത്വങ്ങളുടെ ജ്ഞാനമുണ്ടാകുന്നതോടുകൂടി അതിൽപെട്ട മററു തത്വങ്ങളുടെ ജ്ഞാനവുംകൂടി ഉണ്ടാകത്തക്കവിധമാണ് മറേറ പദാൎത്ഥങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുള്ളതത്വങ്ങ

ഹങ്ങൾ ക്രമപ്പെടുത്തി ശേഖരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. ഇനി ശാസ്ത്രമെന്നതു ശരിയായിട്ടുള്ള ഭാവിദർശനം എന്ന ലക്ഷണാവിശേഷമാകുന്നു എന്നു നാം പറയുന്നുവെങ്കിൽത്തന്നെയും സാധാരണജ്ഞാനത്തിനും ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തിനും തമ്മിൽ ഉണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുന്ന അന്തരത്തെ സ്ഥാപിപ്പാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. എന്തെന്നാൽ നമ്മൾ ശാസ്ത്രമെന്നു പറയുന്നതിൽ പല അംശവും നല്ല ശരിയായിട്ടുള്ളതല്ലെന്നും ശരീരശാസ്ത്രം മുതലായ ചിലത് ഒരുകാലത്തും നല്ല ശരിയാവുന്നതല്ലെന്നും നാം കാണുന്നുവെന്നു മാത്രമല്ല, പണ്ഡിതപാമരന്മാരിൽ സാമാന്യേന കണ്ടുവരുന്നവയായ പല ഭാവിദർശനങ്ങളും വളരെ ശരിയായിരിക്കുന്നുവെന്നും കൂടി നാം കാണുന്നുണ്ട്. ആധാരമില്ലാത്ത വസ്തു താഴത്തു വീഴുന്നതാണ്; കത്തിച്ച തിരി വെള്ളത്തിൽ മുക്കിയാൽ കെട്ടുപോകും; മഞ്ഞുകട്ടി തീയിലിട്ടാൽ ഉരുകി ഇല്ലാതാവും—ഇവയും ഇതുപോലെ പദാർത്ഥങ്ങളുടെ അതിപരിചിതങ്ങളായ ധർമ്മങ്ങളെപ്പററിയുള്ള പല ഭാവിദർശനങ്ങളും ശരിയായിരിക്കുന്നു. ഇവയെല്ലാകെ ഭാവിദർശനങ്ങൾക്കുണ്ടാകാവുന്നത്ര യാഥാർത്ഥ്യം കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഇവിടെ മുൻകൂട്ടി കാണപ്പെടുന്ന ഫലങ്ങൾ അതിസാധാരണങ്ങളാകുന്നു എന്നതു വാസ്തവം തന്നെ; എങ്കിലും അവയുടെ വ്യാപ്തിയുള്ളടത്തോളം അവ ശരിയായിരിക്കുന്നു എന്ന കാര്യത്തിൽ അവാസ്തവം ലേശംപോലുമില്ല. ലക്ഷണം സാധിക്കുന്നതിന് ഇതു മാത്രമേ വേണ്ടതാനും. ഇന്നിന്നതാണ് സംഭവിക്കുക എന്നു മുൻകൂട്ടി കണ്ടപ്രകാരം തന്നെ ഈഷൽഭേദം കൂടാതെ നടന്നുകാണുന്നുണ്ട്. വളരെ ശരിയാണെന്നിരിക്കിലും പ്രത്യേകലക്ഷണംകൊണ്ടു നിർദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞാനംകൊണ്ടും ഇതിലധികമായിട്ടൊന്നും പറഞ്ഞൊപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു, ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തിനും സാധാരണജ്ഞാനത്തിനും തമ്മിൽ കല്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള അന്തരം നിലനില്ക്കുന്നതല്ലെന്നു കാണുന്നുണ്ടല്ലൊ. എന്നാൽ ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തിനും സാധാരണജ്ഞാനത്തിനും മദ്ധ്യേ വെച്ച് ഒരതിരിടുവാൻ എത്രതന്നെ അസാദ്ധ്യമായാലും അവ രണ്ടും ഒന്നല്ലെന്നു നമ്മൾക്കു തോന്നുന്നുമുണ്ട്. ഇവിടെ ഇങ്ങിനെ ഒരു ചോദ്യം ജനിക്കുന്നു— ഇവ തമ്മിൽ എന്തൊരു സംബന്ധമാണുള്ളത്? അടുത്തു മുമ്പു പറഞ്ഞുവെച്ചിട്ടുള്ള ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളിൽനിന്നു തന്നെ ഈ ചോദ്യത്തിന് ഏകദേശമായിട്ടൊരു സമാധാനം ഉണ്ടാക്കാം. സാധാരണജ്ഞാനത്തിന്നു ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തോടു സാദൃശ്യമുള്ളതായ അംശങ്ങളിൽ ഇന്ദ്രിയങ്ങളെക്കൊണ്ടു നേരിട്ടു ഗ്രഹിക്കാവുന്നവയും അസംകീർണ്ണങ്ങളും അവികാര്യങ്ങളുമായ വിഷയങ്ങൾ മാത്രമേ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നുള്ളു എന്ന സംഗതി ആ വക ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെ വീണ്ടും നിരൂപണംചെയ്തു നോക്കുമ്പോൾ കാണുന്നതാണ്. തീ കത്തിച്ചാൽ അതിലെ പുക മുകളിലേക്കു പോകുമെന്നും അടുപ്പത്തു വെച്ച വെള്ളം തീ ഉടനെ തിളപ്പിക്കുമെന്നും ഉള്ള തത്വത്തെ അതിനിപുണനായ ഭൗതികശാസ്ത്രജ്ഞനെപ്പോലെ തന്നെ പാചക

ന്നാതും മുൻകൂട്ടി മനസ്സിലാക്കുന്നുണ്ട്. ഇവയെല്ലാം കാൎയ്യകാരണങ്ങൾ തമ്മിൽ നേരിട്ടും നിത്യമായുമുള്ള സംബന്ധത്തോടുകൂടിയ വിഷയങ്ങളാകുന്നു; ഈ വിഷയങ്ങളിൽ കാൎയ്യകാരണങ്ങൾ അടുത്തുപിൻതുടൎന്നുകൊണ്ടും കാണത്തക്കവിധത്തിലും ആണിരിക്കുന്നത്; ഇവയിൽ ഹേതുക്കൾ ഗൂഢസ്ഥങ്ങളോ ദൂരസ്ഥങ്ങളോ ആയിരിക്കുന്നില്ല. അതിനാൽ അതിസ്വല്പമായ യുക്തികൊണ്ടുതന്നെ ഇവയുടെ ഫലം കാലേകൂട്ടി മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. ഇനി നമ്മൾ ശാസ്ത്രരൂപേണ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഭാവിദൎശനങ്ങളിലേക്ക കടന്നുനോക്കാം. ഇന്നൊരു സമയത്തു സൂൎയ്യഗ്രഹണമുണ്ടാകുന്നതാണ്; വായുവിന്റെ അമൎച്ച ഇത്രയാണെന്ന് അളന്നുനോക്കുന്നതിനുള്ള 'ബാരോമീറ്റർ' എന്ന യന്ത്രത്തെ ഇത്ര ഉയരമുള്ള ഒരു കുന്നിന്റെ മുകളിൽ കൊണ്ടുചെന്നു വെച്ചു നോക്കിയാൽ ആ കുഴലിലെ 'രസം' ഇത്ര അംഗുലം താണുപോയിട്ടുള്ളതായി കാണും; വിദ്യുച്ഛക്തിയെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള 'ഗാൽവനിക് ബാറ്ററി' (Galvanic battery) എന്ന യന്ത്രത്തിന്റെ കമ്പികളുടെ രണ്ടു തുമ്പുകളും വെള്ളത്തിൽ മുക്കിപിടിച്ചാൽ കമ്പികളിൽ ഒന്നിന്റെ തുമ്പത്തുനിന്നു ജ്വലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആവിയും മറ്റേതിന്റെ തുമ്പത്തുനിന്നു ജ്വലിപ്പിക്കാവുന്ന ആവിയും നിയതപ്രമാണത്തോടുകൂടി പുറപ്പെടുന്നതാണ് — ഈ വക ശാസ്ത്രരൂപങ്ങളായ ഭാവിദൎശനങ്ങളിൽ കാൎയ്യകാരണങ്ങൾക്കുള്ള സംബന്ധം ഇന്ദ്രിയപ്രത്യക്ഷങ്ങളായ വിഷയങ്ങളിൽ കാണപ്പെടുന്നതുപോലെയല്ല എന്നു നാം കാണുന്നു. ഇവയിൽ ചില കാൎയ്യങ്ങൾ ചില പ്രത്യേകകാരണസംഘാതത്തെ ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്നത്; മറ്റു ചില സംഗതികളിൽ കാൎയ്യകാരണങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തെ ദുൎഗ്രഹങ്ങളായ അനവധിജ്ഞാനമാനങ്ങളെക്കൊണ്ടു മാത്രമേ മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴികയുള്ളു. അതിനാൽ, ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തിന്നും സാധാരണജ്ഞാനത്തിന്നും തമ്മിൽ ഇങ്ങിനെ ഒരു വ്യത്യാസമാണുള്ളത് — ശാസ്ത്രജ്ഞാനം ദുൎഗ്രഹമാണ്, സാധാരണമായിട്ടുള്ളത് അത്ര ദുൎഗ്രഹമല്ല. ഒരു കൂലിക്കാരൻ അടുത്ത വേലിക്കൽനിന്നു ചില ശബ്ദങ്ങൾ കേൾക്കുമ്പോൾ, ആ ഒച്ച പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന പക്ഷിയുടെ ആകൃതിയും നിറവും ഇന്നിന്നതാണെന്ന് അയാൾ പറയുവാൻ കഴിയും; ഒരു ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞൻ സൂൎയ്യന്നും ഭൂമിക്കും മദ്ധ്യത്തിൽ ശുക്രൻ വരുന്ന സമയത്തെ ഒരിക്കൽ കണക്കാക്കിയതിന്നശേഷം, ആ ഗ്രഹത്തെ ദൂരദൎശിനിയിൽക്കൂടി ഇന്ന സമയത്തു നോക്കിയാൽ സൂൎയ്യമണ്ഡലത്തിന്മേൽ ഒരു കറുത്ത പൊട്ടു തൊടീച്ചപോലെ ഇന്നവിധം കാണുമെന്നു ആയാൾക്കും ഗണിച്ചു കാണിക്കുവാൻ കഴിയും; സാമാന്യേന നോക്കുന്നതായാൽ ഈ രണ്ടുപേരും ഒന്നുതന്നെയാണു ചെയ്യുന്നത് എന്നു നാം കാണുന്നു. ഇന്നിന്ന ലക്ഷണങ്ങളെല്ലാം കണ്ടാൽ, തങ്ങൾ മുൻകൂട്ടി സങ്കല്പിച്ചപ്രകാരമുള്ള ഇന്നിന്ന സംഗതികൾ നടന്നുകാണും എന്നാണ് ഇരുവരും മനസ്സിലാക്കുന്നത്. അതിനാൽ ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തിന്നും സാധാരണ ജ്ഞാനത്തിന്നും ത

ങ്ങിൽ ഉള്ള അന്തരം അവയെ ഗ്രഹിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പ്രയോഗിക്കുന്ന അന്തഃകരണവൃത്തിയിലല്ല സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്; ആ അന്തരം ഭാവിദർശനങ്ങളുടെ യാഥാർത്ഥ്യത്തിലും അല്ല. ഭാവിദർശനം സാധിക്കുന്നതിനാവശ്യമായ പ്രയോഗങ്ങളുടെ സങ്കീർണ്ണാവസ്ഥയിലാണ് വ്യത്യാസമുള്ളത്. നമ്മുടെ സാധാരണമായ ജ്ഞാനം മിക്കതും ശരിതന്നെയാകുന്നു; ശാസ്ത്രംകൊണ്ട് അവയുടെ യാഥാർത്ഥ്യം വർദ്ധിക്കുന്നതല്ല. എന്നാൽ ശാസ്ത്രംകൊണ്ട് എന്താണ സാധിക്കുന്നത്? സാധാരണയായി അറിയപ്പെടാത്തവയായ വിഷയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുകൂടി ശാസ്ത്രം യഥാർത്ഥബോധമുണ്ടാക്കിത്തരുന്നു. ഏറ്റവും അസങ്കീർണ്ണങ്ങളും സുഗമങ്ങളുമായ വിഷയങ്ങളുടെ സ്വഭാവത്തെയും അനുവർത്തനത്തെയും സംബന്ധിച്ചു പ്രത്യക്ഷദർശനം എത്രത്തോളം യഥാർത്ഥമായ ജ്ഞാനമാണോ നമുക്കുണ്ടാക്കിത്തരുന്നത് അത്രത്തോളം യഥാർത്ഥമായ ജ്ഞാനത്തെ ശാസ്ത്രം പ്രത്യക്ഷദർശനത്തിനു സാധിക്കാത്തവയോ സങ്കീർണ്ണങ്ങളോ ആയവയുടെ സ്വഭാവത്തെയും അനുവർത്തനത്തെയും സംബന്ധിച്ചു നമുക്കുണ്ടാക്കിത്തരുന്നു. ഈ നിലയിൽനിന്നു നിരൂപിക്കുമ്പോൾ, അനുമാനാഭിപ്രായങ്ങളെക്കൊണ്ടു നമ്മുടെ മനസ്സിന്റെ ഗ്രഹണശക്തിയെ വിസ്താരപ്പെടുത്തുന്ന ഒന്നാണ് ശാസ്ത്രം എന്നു ചുരുക്കിപ്പറയാം.

എന്നാൽ കുറെക്കൂടി ആലോചിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ ഈ പറഞ്ഞ വിവരണത്തിന് അവ്യാപ്തി എന്നൊരു ദോഷമുള്ളതായി [illegible] തോന്നുന്നതാണ്. ശാസ്ത്രജ്ഞാനം സാധാരണജ്ഞാനത്തിൽനിന്ന് അന്യമാണെന്നിരുന്നാലും, കുട്ടികളുടെ ഏറ്റവും സുഗമങ്ങളും അസങ്കീർണ്ണങ്ങളുമായ ഭാവിദർശനങ്ങൾക്കും ഭൗതികശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ ഏറ്റവും ഗഹനങ്ങളും സങ്കീർണ്ണങ്ങളുമായവയ്ക്കും മദ്ധ്യത്തിലുള്ള പഴുതിനെ മേൽക്കുമേൽ അധികമധികം ദുർഘടങ്ങളായ യുക്തികളെ പ്രയോഗിക്കേണ്ടിവരുന്ന ഭാവിദർശനങ്ങളെ യഥാക്രമം കൂട്ടിച്ചേർത്ത് നിറത്തിവെച്ചടയ്ക്കുന്നതായാലും, അവറ്റ തമ്മിൽ മുൻപ്രസ്താവിച്ചതല്ലാതെ ഒരു വ്യത്യാസവുംകൂടിയുണ്ട്. ഇതു ശരിയുമാണ്. എന്നാലും ആ വ്യത്യാസം ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തെയും സാധാരണജ്ഞാനത്തെയും അതിരിട്ടു വേർതിരിക്കത്തക്കതല്ല. ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തിനും സാധാരണജ്ഞാനത്തിനും തമ്മിലല്ല വ്യത്യാസം; ശാസ്ത്രത്തിന്റെ തന്നെ, അല്ലെങ്കിൽ ജ്ഞാനത്തിന്റെ തന്നെ രണ്ടു ഘട്ടങ്ങൾ തമ്മിലാണ് വ്യത്യാസമുള്ളത്. ആരംഭദശയിൽ ശാസ്ത്രം ഭാവിദർശനകാര്യത്തിൽ സംശയമില്ല എന്ന നിലയിലേ എത്തുന്നുള്ളു; അന്ത്യദശയിൽ അതു ഭാവിദർശനത്തിന്റെ പൂർണ്ണാവസ്ഥയെ പ്രാപിക്കുന്നു. ആരംഭത്തിൽ ഒരു സംബന്ധത്തെ മാത്രം നാം കണ്ടുപിടിക്കുന്നു; അവസാനത്തിൽ ആ സംബന്ധം ഇന്നത് എന്നു നാം തിട്ടപ്പെടുത്തുന്നു. ആദ്യം ഇന്നിന്ന അവസ്ഥകളിൽ ഇന്നിന്ന സംഭവങ്ങൾ നടക്കും എന്നും മുൻകൂട്ടി പറവാൻ നമുക്കു സാധിക്കുന്നു; ഒടുക്കം ഇന്നിന്ന ജാതിയെന്നുമാത്രമല്ല ഇത്രത്തോളമെന്നുകൂടി കാലേകൂട്ടി പറവാൻ

സാധിക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ, ഈ സിദ്ധാന്തത്തെ ഏറ്റവും നിയതമായ ഒരാകൃതിയിലാക്കിത്തീർക്കാം—അപൂർവ്വാവസ്ഥയിൽ ശാസ്ത്രമെന്നതു തത്തദ്വിഷയങ്ങളുടെ സ്വരൂപത്തെ അല്ലെങ്കിൽ സ്വഭാവത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ഭാവിദർശനമാകുന്നു. പൂർവ്വാവസ്ഥയിൽ അതു് ഇത്ര എന്നിങ്ങിനെ അവയുടെ പരിമാണത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ഭാവിദർശനമാകുന്നു.

യഥാർത്ഥജ്ഞാനത്തിന്റെ താണനിലയും ഉയർന്ന നിലയും തമ്മിലുള്ള ശേഷം വ്യത്യാസം ഇതുകൊണ്ടു സ്പഷ്ടമാവുന്നതായി കാണാവുന്നതാണ്. ഒരു ഇരുമ്പുകട്ട പൊന്തിക്കുവാൻ അത്ര വലിപ്പമുള്ള ഒരു മരക്കഷണം പൊന്തിക്കുവാൻ വേണ്ടതിലധികമായ ബലം പ്രയോഗിക്കേണ്ടിവരുമെന്ന ഭാവികഥനം ഭാവിദർശനത്തിലുള്ള സംശയരാഹിത്യത്തെ കാണിക്കുന്നതല്ലാതെ അതിന്റെ പൂർണ്ണതയെ കാണിക്കുന്നില്ല. യാതൊരു ഫലംകൊണ്ടു് ഒന്നു മറ്റേതിനെ അതിശയിച്ചുനില്ക്കുന്നുവോ ആ ഫലത്തിന്റെ സ്വഭാവം മാത്രമേ മുൻകൂട്ടി കാണുന്നുള്ളു. ഇത്ര എന്നു അതിന്റെ മാനത്തെ കാണുന്നില്ല. ഇതു സ്വഭാവത്തെ അല്ലെങ്കിൽ സ്വരൂപത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ഭാവിദർശനം മാത്രമേ ആവുള്ളു. ഇന്ന സമയത്തു് ഇന്നിന്ന ദ്രവ്യങ്ങൾക്കു യോഗമുണ്ടാവും; തണ്ടുകൾക്കു് ഇത്രയിത്ര നീളമുള്ള 'ലിവർ' (Lever) എന്ന ഒരു ദണ്ഡുകൊണ്ടു ഇത്ര ബലം പ്രയോഗിച്ചുനോക്കിയാൽ ഇത്ര ഘനമുള്ള വസ്തുവിനെ പൊക്കാം; ഗന്ധകവും ഇരിമ്പും തമ്മിൽ ചേർന്നുണ്ടായ അന്നഭേദി എന്ന ഒരു പദാർത്ഥത്തെ അതിന്റെ അവയവദ്രവ്യങ്ങളായി വേർതിരിക്കുന്നതിനു സോഡപ്പൊടി ചേർക്കേണ്ടതു് ഇന്ന തോതു പിടിച്ചു കണക്കാക്കീട്ടു വേണം—ഈ വക ഭാവിദർശനങ്ങളിൽ ഫലത്തിന്റെ സ്വഭാവം മാത്രമല്ല മുൻകൂട്ടി അറിയുന്നതായി കാണിക്കുന്നതു്; ഫലങ്ങളുടെയോ ഫലോൽപാദകങ്ങളായ കാരകങ്ങളുടെയോ വലിപ്പത്തെയും ആ വക ഫലങ്ങൾ ഇന്നിന്ന കാലത്തും സ്ഥലത്തും ആണു് ഉണ്ടാവുക എന്നതിനേയും കൂടി മുൻകൂട്ടി അറിയുന്നതായി കാണിക്കുന്നു. ഇവിടെ സ്വരൂപത്തെ അല്ലെങ്കിൽ സ്വഭാവത്തെസ്സംബന്ധിച്ചുള്ള ഭാവിദർശനവും പരിമാണസംബന്ധമായ ഭാവിദർശനവും രണ്ടുമുണ്ടു്. സാമാന്യജ്ഞാനത്തിൽനിന്നു വിശേഷിപ്പിച്ചു നോക്കുന്ന സമയം ചില ജ്ഞാനവിശേഷങ്ങൾ പ്രത്യേകിച്ചും ശാസ്ത്രരൂപങ്ങളായിരിക്കുന്നുവെന്നു വിചാരിക്കുവാൻ നമ്മളെ വഴിതിരിക്കുന്നതു ഈ വ്യംഗ്യമായിരിക്കുന്ന വ്യത്യാസമാണെന്നതാവാം. പദാർത്ഥങ്ങൾ ഏതെങ്കിലും ഒരുപ്രകാരത്തിൽ അളക്കപ്പെടാമോ? ഏതു കാര്യത്തിലും ഇതിനൊരു പ്രമാണമാണ് നമ്മൾ അറിയാതെകണ്ടും പ്രയോഗിക്കുന്നതു്. ദിക്കിനെ അളന്നുനോക്കാം. അതിനാൽ 'ക്ഷേത്രഗണിതം' * Geometry എന്ന ശാസ്ത്രം ഉണ്ടായി. ദിക്കിനേയും ശക്തിയേയും ചേർത്തുവെച്ചു് അളക്കാം; അതു കാരണം 'സ്റ്റാറ്റിക്സ്' (Statics) എന്ന ശാസ്ത്രം ഉത്ഭവിച്ചു; കാലം, ദിക്കു്, ശക്തി എന്നീ മൂന്നു കൂട്ടവും അളക്കാം; അ-

* ഈ ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ സ്വരൂപത്തെയും മറ്റും പിന്നെ മേലിൽ വിസ്തരിക്കുന്നതാണു്.

ന്ന ഹേതുവായിട്ട 'ഡൈനാമിക്സ്' (Dynamics) എന്ന ശാസ്ത്രമുണ്ടായി. വായുവിന്റെ ഘനത്തെയും മറ്റും ഇത്ര എന്ന അളന്ന തിട്ടപ്പെടുത്തുന്നതിന്ന 'ബാരോമിററർ' (Barometer) എന്ന ഒരു യന്ത്രം കണ്ടുപിടിച്ചപ്പോൾ യന്ത്രഗതിശാസ്ത്രതത്വങ്ങളെ ആകാശഗമനകാൎയ്യങ്ങളിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നതിന്നും മറ്റും സാദ്ധ്യമായി. അപ്പോൾ ആകാശഗമനപ്രതിപാദകമായ ശാസ്ത്രം (Aerosiatics) ഉണ്ടായി. ഉഷ്ണത്തിന്റെ ഏറക്കുറച്ചിലുകളെ അളന്ന തിട്ടപ്പെടുത്തുന്നതിന്ന 'താൎമ്മമിററർ(Thermometer)' എന്ന യന്ത്രം കണ്ടുപിടിച്ചു; അപ്പോൾ ഉഷ്ണത്തെ സംബന്ധിച്ചും ഒരു ശാസ്ത്രമുണ്ടായി. അതിന്നമുമ്പ് അത് അസാദ്ധ്യമായിരുന്നു. കേവലം നമ്മുടെ അനുഭവം എന്നല്ലാതെ അളന്ന തിട്ടപ്പെടുത്തുവാൻ പ്രമാണമൊന്നുമില്ലാതെകണ്ടുള്ള വിഷയങ്ങൾ പലതുമുണ്ട്. അവയെപ്പററി നമുക്ക ശാസ്ത്രരൂപമായ ജ്ഞാനമില്ല. നമുക്ക ഗന്ധസ്വാദങ്ങളെപ്പററി ശാസ്ത്രരൂപമായ അറിവു കിട്ടീട്ടില്ല. സ്വരവിഭാഗംകൊണ്ടും മററും ശബ്ദത്തിന്റെ മന്ദ്രമദ്ധ്യതാരസ്ഥാനാദികളെയുള്ള സംബന്ധങ്ങളെ നിൎണ്ണയിക്കുന്നതിന്ന ശാസ്ത്രമുണ്ട്. എന്തെന്നാൽ ഈ വക സംബന്ധങ്ങളെ അളക്കുന്നതിന്ന നമുക്ക ഒരു ഉപായം കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ പല കണ്ഠങ്ങളിൽനിന്നൊ പല വസ്തുക്കളിൽ നിന്നൊ പല സ്ഥാനങ്ങളിൽനിന്നൊ പുറപ്പെടുന്ന ശബ്ദങ്ങളുടെ സ്വരൂപഭേദത്തെയും വേറു തമ്മിൽതമ്മിലുള്ള സംബന്ധവും അറിയുന്നതിന്ന നമുക്ക ഇതുവരെ ഒരു ഉപായവും കണ്ടുകിട്ടികഴിഞ്ഞിട്ടില്ല; അതിനാൽ നമുക്ക ആ വിഷയത്തിൽ ശാസ്ത്രരൂപമായ ജ്ഞാനവും ഇല്ല. അതിനാൽ, പദാൎത്ഥങ്ങളെ ഏതെങ്കിലും ഒരു വിധത്തിൽ അളന്ന തിട്ടപ്പെടുത്തി ഗ്രഹിക്കാറാവണം; അങ്ങിനെയിരിക്കുന്ന ജ്ഞാനമാണ് ശാസ്ത്രരൂപമായിട്ടിരിക്കുന്നത്. ആദ്യകാലങ്ങളിൽ മനുഷ്യർ ശക്തിയേയും ഘനത്തെയും സംബന്ധിച്ചുണ്ടായിരുന്ന ജ്ഞാനം ഇപ്പോൾ അവൎക്ക ഗന്ധരസങ്ങളെപ്പററിയുള്ള ബോധംപോലെയായിരുന്നു. കേവലം ഇന്ദ്രിയങ്ങളെക്കൊണ്ട് എത്രത്തോളം മനസ്സിലാക്കാമൊ അത്രത്തോളമെ ആദ്യകാലങ്ങളിൽ മനുഷ്യർ അറിഞ്ഞിരുന്നുള്ളു. ശക്തിയേയും ഘനലഘുത്വങ്ങളേയും അളക്കുന്നതിനുള്ള യന്ത്രങ്ങൾ ഉണ്ടാവുന്നതുവരെ അജ്ഞാനം അപ്രകാരംതന്നെ ഇരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഇപ്പോൾ നേരം ഇത്രയായി എന്നും ഇന്നതിന്ന ശേഷം ഇത്ര നേരം കഴിഞ്ഞു എന്നും മററും അറിയുന്നതിന്ന നാഴികവട്ട മുതലായ യന്ത്രങ്ങൾപോലും ഇല്ലായിരുന്ന ഒരു കാലം ഉണ്ടായിരുന്നു; അക്കാലങ്ങളിൽ മനുഷ്യർ ഇന്നിന്ന സംഗതികൾ ഇത്രയിത്രനേരം ഉണ്ടായി എന്നൊ ഇന്നിന്നവയ്ക്കു ഇടയിൽ ഇത്രനേരം കഴിഞ്ഞുവെന്നൊ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നത് അത്ര തിട്ടമായിട്ടായിരുന്നില്ല; ഓരോരൊ വസ്തുക്കളിൽ ഇന്നതിന്ന ഇന്നതിനെക്കാൾ മാൎദ്ദവം കൂടുമെന്നൊ കറയുമെന്നൊ വിരൽകൊണ്ട തൊട്ടുനോക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ എത്രത്തോളം ശരിയാകുമൊ അത്രത്തോളമെ ആദിമനുഷ്യരുടെ കാല

ഗണിതം തിട്ടമായിരുന്നുള്ളു. ചൂടിന്റെ ഏറ്റക്കുറവുകൾ തിട്ടപ്പെടുത്തി അറിയുന്നതിനു 'താമ്മാമിററർ' (Thermometer) എന്ന യന്ത്രങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനു മുമ്പ് മനുഷ്യർ ചൂടിന്റെ താരതമ്യത്തെപ്പററിയുണ്ടായിരുന്ന ജ്ഞാനം അവർ ഇപ്പോൾ രുചിയുടെ താരതമ്യത്തെപ്പററിയുള്ള ജ്ഞാനംപോലെയായിരുന്നേയുള്ളു. ജ്ഞാനത്തിന്റെ ഈ പ്രാരംഭദശകളിൽ പദാത്ഥപരിശോധനത്തിനു യന്ത്രാദിസാമഗ്രികളുടെ സഹായമൊന്നും ഇല്ലായിരുന്നതിനാൽ ഏകദേശമായ താരതമ്യവിവേചനം മാത്രമേ സാധ്യമായിരുന്നുള്ളു; അവർ അതിസ്ഥൂലങ്ങളായ വ്യത്യാസങ്ങൾ മാത്രമേ കാണാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നുള്ളു. അതിനാൽ അവർ പദാത്ഥങ്ങളുടെ ഏററവും അസങ്കീൎണ്ണങ്ങളായ അന്യോന്യാശ്രയത്തങ്ങളെമാത്രമേ തീച്ചപ്പെടുത്തുവാനും സാധിച്ചിരുന്നുള്ളു. മററു നിയമങ്ങളുമായി കൂടിപ്പിണഞ്ഞു കിടക്കാത്തവയും, അതിനാൽ, വലിയ സൂക്ഷ്മമായ നോട്ടം കൂടാതെതന്നെ തിരിച്ചറിയാവുന്നവയുമായ നിയമങ്ങളെ മാത്രമാണ് അവർ അറിഞ്ഞിരുന്നത്. അതിനാൽ നമ്മുടെ ജ്ഞാനത്തിനു പാരിമാണികസ്വഭാവം സിദ്ധിക്കുന്നതിനെ അനുസരിച്ചാണ് നമ്മൾ ചെയ്യുന്ന ദീഗ്ഘദശനങ്ങൾക്കു തികവും ഉറപ്പും വരുന്നത്; എന്നുമാത്രമല്ല ഈ പാരിമാണികസ്വഭാവം സിദ്ധിക്കുന്നതുവരെ നമ്മുടെ ജ്ഞാനം അസങ്കീൎണ്ണവിഷയങ്ങളെ മാത്രം അവശ്യമാശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതാണ്.

—സി. ജി. ചെറിയാക്കര

സർ. ശേഷയ്യശാസ്ത്രി.

(൧)

ദ്രാവിഡരാജ്യത്തിലുള്ള പുണ്യനദികളിൽവെച്ച് ഏററവും പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട കാവേരീനദിയുടെ പല കൈവഴികളിൽ ഒന്നായ 'വെററാറ്' എന്ന നദിയുടെ തീരത്തിലാണ് 'അമരാവതി' എന്ന അഗ്രഹാരം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. ഇതു പത്തുപന്ത്രണ്ടു മഠങ്ങൾ മാത്രമുള്ള ഒരു കുഗ്രാമമായിരുന്നു. ഈ അഗ്രഹാരത്തിന്റെ ഒരററത്ത് ഒരു ശിവക്ഷേത്രവും മററെ അററത്ത് ഒരു വിഷ്ണുക്ഷേത്രവും ഉണ്ട്. ഈ അഗ്രഹാരമാണ് ശേഷയ്യന്റെ ജന്മഭൂമി. ഇദ്ദേഹം ക്രിസ്ത്വബ്ദം 1828-ാമതിൽ മാച്ച് മാസം 22-ാംനു-യാണ് ജനിച്ചത്. വൈദികവൃത്തികൊണ്ട് ഉപജീവനം കഴിച്ചുവന്നിരുന്ന ഒരു വാദ്ധ്യാരുടെ അഞ്ചാമത്തെ പുത്രനായിരുന്നു ശേഷയ്യശാസ്ത്രി. ഇദ്ദേഹത്തെ പ്രസവിച്ച ഉടനെ തന്നെ തന്റെ സന്താനം ഒരാൺകുട്ടിയാണെന്ന് അറിഞ്ഞപ്പോൾ ശേഷയ്യന്റെ അമ്മ 'കഷ്ടം, ഇതും ആൺകുട്ടിയായല്ലോ. ഒരു പെൺകുട്ടി ആയിരുന്നാൽ എത്ര നന്നായിരുന്നു' എന്നു പറഞ്ഞു

പ്രസവശുശ്രൂഷ ചെയ്തിരുന്നവരും കേട്ടു. 'നിങ്ങൾ ഒട്ടും വ്യസനിക്കേണ്ട. ഈ പുത്രൻ നിങ്ങളുടെ കൈകളിൽവെച്ചു അതിയോഗ്യനാവും. ഈ കുട്ടിയുടെ പേരു നാട്ടിലെല്ലാം പരക്കും' എന്നു അവർ മറുപടി പറഞ്ഞു. പിന്നെ കാലാന്തരത്തിൽ ശേഷയ്യൻ വളരെ പ്രസിദ്ധനായിത്തീർന്നതിന്റെശേഷം പലപ്പോഴും ഈ സ്ത്രീ അദ്ദേഹത്തെ ചെന്നുകാണുകയും അപ്പോഴൊക്കെയും തന്റെ ഭാവികഥനം പൂർത്തിയായതിനെപ്പററി സന്തോഷം പ്രസ്താവിക്കുകയും ശേഷയ്യനോടു നല്ല സമ്മാനങ്ങൾ വാങ്ങിപ്പോവുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

എട്ടാമത്തെ വയസ്സിൽ ശേഷയ്യന്റെ ഉപനയനം കഴിഞ്ഞു. ശേഷയ്യന്റെ അമ്മാമനായ ഗോപാലയ്യൻ മദ്രാശിയിൽ ഒരു തുണിവ്യാപാരിയായിരുന്നു. ശേഷയ്യന്റെ അമ്മയുടെ അപേക്ഷപ്രകാരം ശേഷയ്യനെ തന്റെ ഒന്നിച്ചു താമസിപ്പിച്ചു വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യിക്കാമെന്നു ഗോപാലയ്യൻ സമ്മതിച്ചു. എന്നാൽ ശേഷയ്യനെ വിട്ടുപിരിയുന്നതിൽ അമ്മക്കു വളരെ വ്യസനമുണ്ടായിരുന്നു. 'അമ്മ ഒട്ടും വ്യസനിക്കേണ്ട. ഞാൻ ഇപ്പോൾ ഒരു ദരിദ്രനായിട്ടാണ് പോകുന്നത്. എന്നാൽ ഞാൻ മടങ്ങിവരുമ്പോൾ ഒരു പൊതിക്കാളയ്ക്ക് എടുക്കാവുന്ന പണവും കൊണ്ടുവരും.' എന്നിപ്രകാരമുള്ള മകന്റെ സമാധാനവാക്കുകൾ കേട്ടും, മകന്റെ യാത്രാസമയത്തു ശുഭലക്ഷണങ്ങൾ കണ്ടും അമ്മ ഒരു വിധം സമാധാനിച്ചു.

ഗോപാലയ്യൻ ധൈര്യശാലിയും കാര്യങ്ങളിൽ വളരെ കൃത്യനിഷ്ഠയുള്ളവനുമായിരുന്നു. ശേഷയ്യൻ ഗോപാലയ്യനോട് ഒരിക്കൽ എന്തോ ഒരു പൊളി പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ മേലിൽ ഇങ്ങിനെ പൊളിപറയില്ലെന്നു നൂറുപ്രാവശ്യം പറയിക്കുകയും നൂറ് ഏത്തമിടീക്കുകയും ചെയ്തു. പിന്നെ ഒരിക്കൽ ശേഷയ്യന്റെ മുത്തശ്ശി അയാളോട് എന്തോ ഒരു പണി എടുക്കാൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ 'ഞാൻ കിഴവികൾക്കു ഭൃത്യപ്രവൃത്തി ചെയ്യാനല്ല പഠിക്കുന്നത്' എന്നു ശേഷയ്യൻ പറഞ്ഞതു ഗോപാലയ്യൻ കേട്ടു ശേഷയ്യനു നല്ല പ്രഹരം കൊടുത്തു. തന്നേക്കാൾ വയസ്സുമൂത്തവരോടു വിനയം കാണിക്കണം എന്ന് ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്തു. 1847-ാമാണ്ടിൽ ഗോപാലയ്യൻ കാലഗതിയെ പ്രാപിച്ചു. ശേഷയ്യനോടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരമോപദേശം താഴെ പറയുംപ്രകാരമായിരുന്നു. 'എന്റെ കുട്ടീ, നീ സദാ സത്യസന്ധനായിരിക്കണം. എന്നാൽ നിനക്കു ദൈവാനുഗ്രഹമുണ്ടാവും.'

ശേഷയ്യൻ മദ്രാശിയിൽ എത്തിയതിനുശേഷം ആറുമാസത്തോളം ഒരു മുതലിയാരുടെ കീഴിൽ പഠിച്ചു. ഈ കാലത്തിനുള്ളിൽ ശേഷയ്യൻ തമിഴ് സാമാന്യം എഴുതുവാനും വായിക്കുവാനും പഠിച്ചു. ഈ സമയത്തു ശേഷയ്യൻ താമസിച്ചിരുന്ന ഗ്രാമത്തിൽ പോർത്തുഗീസ്സുകാരനായ ഫ്രാൻസിസ് റോഡ്രിഗ്ഗ്സ് എന്നാൾ ഒരു സ്കൂൾ സ്ഥാപിച്ചു. ശേഷയ്യനും വേറെ ചില വിദ്യാർത്ഥികളും ഈ സ്കൂളിൽ പഠിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഇതിൽ ഇംഗ്ലീഷുഭാഷ, കണക്കെഴുത്ത് ഇവയെല്ലാം പഠിപ്പിച്ചി

ന്നു. ശേഷയ്യശാസ്ത്രികൾ ഫ്റാൻസിസ് റോഡ്രീഗ്സ്സിന്റെ പേരിൽ വളരെ ബഹുമാനമുണ്ടായിരുന്നു. താൻ പ്രസിദ്ധനായതിന്റെ ശേഷം തന്റെ ഗുരുനാഥനായ റോഡ്രീഗ്സ് മരിച്ചപ്പോൾ അയാളുടെ ഭാര്യയ്ക്കു ചിലവിനു വേണ്ട പണം ശേഷയ്യൻ കൊടുത്തുപോന്നു. 1887-ാമാണ്ടിൽ ആൻഡർസൻസായ്പ് മദിരാശിയിൽ എത്തുകയും ഒരു സ്കൂൾ സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ സ്കൂളാണ് ഇപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യൻകോളേജ് എന്നു വിളിച്ചുവരുന്ന പ്രസിദ്ധമായ വിദ്യാലയത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. ശേഷയ്യനും വേറെ അഞ്ചു വിദ്യാർത്ഥികളും ഈ സ്കൂളിലേയ്ക്കു പഠിക്കാൻ പോയി. ശേഷയ്യൻ കണക്ക്, ഭൂമിശാസ്ത്രം, ക്ഷേത്രഗണിതം ഇവകൾ നല്ലവണ്ണം പഠിച്ചു. ഈ സ്കൂളിൽ ക്രിസ്തീയസത്യവേദം പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു. ശേഷയ്യനു സത്യവേദത്തിൽ നല്ല അറിവുണ്ടായിരുന്നു. അതിലെ പ്രധാനതത്വങ്ങളിൽ ശേഷയ്യനു നല്ല വിശ്വാസവുമുണ്ടായിരുന്നു. 1840-ാമാണ്ടിൽ ഈ സ്കൂളിൽ ഉയർന്നക്ലാസ്സിൽ പഠിച്ചിരുന്ന ചില വിദ്യാർത്ഥികളെ മാർഗ്ഗത്തിൽ കൂട്ടി എന്ന സംഗതിക്കു നാട്ടുകാർക്കെല്ലാം ഈ സ്കൂളിന്റെ നേരെ കലശലായ വിരോധം ഉണ്ടായതുകൊണ്ടു വളരെ വിദ്യാർത്ഥികൾ ആ സ്കൂൾ വിട്ടുപോയി. 1841-ാമാണ്ടിൽ ശേഷയ്യൻ മദ്രാശിഗവർണ്ണരായിരുന്ന എൽഫിൻസ്റ്റൺപ്രഭുവിന്റെ ഉത്സാഹത്താൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട 'ഹൈസ്കൂളിൽ' ചേർന്നു പഠിച്ചുതുടങ്ങി. തെക്കെ ഇന്ത്യയിൽ വളരെ പ്രസിദ്ധി സമ്പാദിച്ച പൌവൽസായ്പായിരുന്നു ഈ സ്കൂളിലെ ഹെഡ്മാസ്റ്റർ. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ അസാമാന്യമായ യോഗ്യതയേയും അറിവിനേയും പറ്റി അറിയാത്തവർ ദുർല്ലഭമാണ്. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ പേരിൽ ഇത്ര വാത്സല്യമുള്ള ഗുരുനാഥനെ കണ്ടുകിട്ടാൻ പ്രയാസമാണ്. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ മനസ്സിനെ സന്മാർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ച് അവരെ ധർമ്മതൽപരരാക്കിത്തീർക്കുന്നതിൽ ഇദ്ദേഹത്തിനുള്ള സാമർത്ഥ്യം ഒന്നു വേറെതന്നെയായിരുന്നു. വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ നേരെയുള്ള ഭയഭക്തിബഹുമാനങ്ങൾക്ക് അതിരില്ലായിരുന്നു. ഈ മഹാനായവന്റെ കീഴിലാണ് രംഗനാഥശാസ്ത്രി, മാധവരായര്, രാമയ്യങ്കാര്, ചെഞ്ചാർലു മുതലായ യോഗ്യന്മാർ പഠിച്ചത്. ശേഷയ്യനു തന്റെ ഗുരുനാഥന്റെ നേരെ വളരെ ഭക്തിയും വിശ്വാസവുമുണ്ടായിരുന്നു. സ്കൂൾപഠിപ്പു കഴിഞ്ഞതിൽ പിന്നെയും ഗുരുനാഥനും ശിഷ്യനും തമ്മിലുള്ള സ്നേഹത്തിന് ഒട്ടും ഭംഗം വന്നിരുന്നില്ല. പ്രസിഡൻസികോളേജിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട പൌവലിന്റെ വെണ്ണക്കല്ലുകൊണ്ടുള്ള പ്രതിമയ്ക്കു ശേഷയ്യൻ ആയിരം ഉറുപ്പിക വരിപ്പണം കൊടുത്തു.

ശേഷയ്യൻ വളരെ ദരിദ്രനായിരുന്നതുകൊണ്ടു സ്കൂൾ ഫീസ്സു തക്ക സമയത്തു കൊടുപ്പാൻ ശേഷയ്യനു സാധിച്ചിരുന്നില്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബുദ്ധിവൈഭവവും സാമർത്ഥ്യവും കണ്ടിട്ടു പൌവൽസായ്പ് ശേഷയ്യന്റെ സ്കൂൾഫീസ്സു തന്റെ കയ്യിൽനിന്നു കൊടുത്തുപോന്നു. 'അനാഥർക്കു ദൈവം തുണ' എന്നാണല്ലോ. ഈ കാലത്തു, ധർമ്മിഷ്ഠനായ

പച്ചയ്യപ്പമുതലിയാർ ധർമ്മവിഷയങ്ങൾക്കു നീക്കിവെച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്ന നാലു ലക്ഷം ഉറുപ്പിക ഒസ്സികൾ നല്ലവണ്ണം ഉപയോഗിയ്ക്കാത്തതിനാൽ ആ പണവും പലിശയും വേറെ ഒസ്സികളിൽ ഏല്പിക്കപ്പെടുകയും അതുകൊണ്ടു ഒരു സ്കൂൾ ഏർപ്പെടുത്തുകയും ദരിദ്രന്മാരും മിടുക്കന്മാരുമായ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു ഹൈസ്കൂളിൽ ചേർന്നു പഠിയ്ക്കുന്നതിന്നുവേണ്ടി 7 ക. മുതൽ 10 ക. വരെയുള്ള പല സ്കാളർഷിപ്പുകൾ ഏർപ്പെടുത്തപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഭാഗ്യവശാൽ ഇതിൽ ഒരു സ്കാളർഷിപ്പു ശേഷയ്യനു കിട്ടി. അതിന്നു പുറമെ ഒരു ഗവർമ്മെണ്ടു സ്കാളർഷിപ്പും കിട്ടി. ശേഷയ്യനു ധർമ്മിഷ്ഠനായ പച്ചയ്യപ്പമുതലിയാരുടെ പേരിലുള്ള കൃതജ്ഞതയ്ക്കു സീമയില്ലായിരുന്നു. ഈ ധർമ്മിഷ്ഠന്റെ പേരിലുള്ള കൃതജ്ഞത കാണിപ്പാൻവേണ്ടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്മാരകത്തിന്നായി ഏർപ്പെടുത്തിട്ടുള്ള പച്ചയ്യപ്പകോളേജിലെ വിദ്യാർത്ഥിസമ്മാനഫണ്ടിലേയ്ക്കു ശേഷയ്യൻ രണ്ടായിരം ഉറുപ്പിക കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ശേഷയ്യന്റെ കയ്യെഴുത്ത് ഒന്നാന്തരമായിരുന്നു. കയ്യെഴുത്തിന്നുള്ള സമ്മാനങ്ങൾ കൊല്ലംതോറും ശേഷയ്യനാണ് കിട്ടിവന്നത്. ഇതിന്നും പുറമെ വേറെയും പല സമ്മാനങ്ങളും ശേഷയ്യനു കിട്ടി. 'നാഗരികത്വംഎന്നാൽ എന്താണ്?' എന്നൊരു പ്രബന്ധം ശേഷയ്യൻ എഴുതിയതിനെപ്പററി സർ. അലക്സാണ്ടർ ആർബത്ത്നോട്ട് എന്ന യോഗ്യൻ താഴെ പറയുംപ്രകാരം അഭിപ്രായപ്പെടുക ഉണ്ടായി: 'ഒരു നാട്ടുകാരനാൽ ചെയ്യപ്പെട്ട ഇത്ര വിശേഷമായ ഒരു പ്രബന്ധം ഞാൻ ഇതുവരെ വായിച്ചു കേട്ടിട്ടില്ല.'' 1846-ാമാണ്ടിൽ പച്ചയ്യപ്പകോളേജിന്റെ അസ്ഥിവാരമിട്ട സമയത്തു പച്ചയ്യപ്പയുടെ ഔദാര്യത്തേയും ദാതൃത്വത്തേയും പ്രശംസിച്ചു ശേഷയ്യൻ ഒരു വിശേഷപ്രബന്ധം എഴുതി. തനിക്കു വിക്കലുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് അതു വേറെ ഒരാളെക്കൊണ്ടു വായിപ്പിച്ചു. ഇതിന്നു ശേഷയ്യനു ഒരു പട്ടുമടിശ്ശീല നിറച്ചു സവർണ്ണമൊഹർ സമ്മാനം കിട്ടുകയും ചെയ്തു.

1846-ാമാണ്ടിൽ ഹൈസ്കൂളിന്റെ വാർഷികോത്സവം കൊണ്ടാടുന്ന അവസരത്തിൽ മിടുക്കന്മാരായ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു സമ്മാനം കൊടുത്ത കൂട്ടത്തിൽ അധികവും സമ്മാനങ്ങൾ കിട്ടിയതു നമ്മുടെ ശേഷയ്യനായിരുന്നു. ഗവർമ്മെണ്ടിലെ റവന്യൂ സിക്രട്ടറിയായ സർ. ഹെൻറി മൊൺഗോമറി ഇതു കണ്ട് ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു ശേഷയ്യനെ മാടിവിളിച്ച് അയാളുടെ കൈ പിടിച്ചു കുലുക്കുകയും 'നിങ്ങൾ കാവേരീനദിയുടെ സമീപത്തല്ലെ ജനിച്ചവളന്നത്'' എന്നു ചോദിക്കുകയും ചെയ്തു. 'അതെ' എന്ന ശേഷയ്യന്റെ മറുവടി കേട്ടു സന്തോഷിച്ചു സായ്വ് തഞ്ചാവൂര് ജില്ലയിലെ ഹെഡ് ശിരസ്തദാരായിരുന്ന മുണ്ടപ്പാറവുജിയുടെ മക്കളെ പഠിപ്പിക്കാൻ ശേഷയ്യനെ ശിപാർശി ചെയ്തു. അതിന്നു 25 ഉറുപ്പിക ശമ്പളവും തീർച്ചയാക്കി. തന്റെ സ്കൂൾപഠിപ്പു കഴിയുന്നതുവരെ ശേഷയ്യൻ അവരെ പഠിപ്പിച്ചു. ഇപ്രകാരം ശേഷയ്യനു ദാരിദ്ര്യദുഃഖത്തിൽനിന്നു മോചനം ലഭിച്ചു. ശേഷയ്യന്റെ അച്ഛൻ, മകന് മദിരാശിയ്ക്കു പോയ ഉടനെ മരിച്ചതുകൊണ്ടു ക

കന്റെ അഭ്യുദയം കണ്ടു സുഖിപ്പാൻ അദ്ദേഹത്തിന്നിടവന്നില്ല. 1847-ാമാണ്ടിൽ രാമസ്വാമി അയ്യര് എന്നാളുടെ മകളായ 'സുന്ദരി'യെ ശേഷയ്യൻ വിവാഹം ചെയ്തു.

ശേഷയ്യന് ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയിൽ സാമാന്യത്തിലധികം നൈപുണ്യമുണ്ടായിരുന്നു. ശേഷയ്യന് ഇംഗ്ലീഷിലുള്ള പാണ്ഡിത്യം കണ്ടു പൌവൽസായ്പിന്നു വളരെ അത്ഭുതവും ബഹുമാനവും തോന്നി. സ്കൂൾകുട്ടികൾ എല്ലാവരും ചേൎന്നു് ഒരു വാദപ്രതിവാദസംഘം ഏൎപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ശേഷയ്യനു സാമാന്യം വിക്കലുണ്ടായിരുന്നിട്ടുംകൂടി അദ്ദേഹം ഈ സംഘത്തിൽ ഒരു പ്രധാനഭാഗം വഹിച്ചിരുന്നു. ഒരിക്കൽ യവനവാഗ്മിയായ ഡമസ്തനീസ്സിന്റെ ജീവചരിത്രം ശേഷയ്യൻ വായിക്കയുണ്ടായി. അതിനുശേഷം ആ യവനവാഗ്മി ചെയ്തതുപോലെ ശേഷയ്യനും തന്റെ വായിൽ വെള്ളാരക്കല്ലുകൾ നിറച്ചു സമുദ്രതീരത്തിൽ ഒരു വിജനസ്ഥലത്തു ചെന്നു പ്രസിദ്ധന്മാരായ ആംഗ്ലേയവാഗ്മികളുടെ കൃതികളിൽനിന്നു താൻ കാണാപ്പാഠം പഠിച്ച ഓരോ വചനങ്ങൾ അത്യുച്ചത്തിൽ ചൊല്ലിത്തുടങ്ങി. ഇങ്ങിനെ അശ്രാന്തമായ പരിശ്രമത്താൽ ശേഷയ്യന്റെ വിക്കല് മുഴുവനും മാറിയകൂട്ടത്തിലായി. സംസാരത്തിൽ അല്പം ഒരു തപ്പല് മാത്രം ചിലപ്പോൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. 1848-ാമാണ്ടിൽ ഇദ്ദേഹം പരീക്ഷയിൽ ഒന്നാമനായി ജയിച്ചു. അപ്പോൾ മരതകക്കല്ലു പതിച്ച ഒരു മോതിരം സമ്മാനം കിട്ടി. ശേഷയ്യൻ സ്കൂൾ വിട്ടു പോകുമ്പോൾ ഗുരുനാഥന്മാരെല്ലാവരും നല്ല സൎട്ടിഫിക്കേറ്റുകൾ കൊടുത്തു. ശേഷയ്യൻ എല്ലാവരുടേയും പ്രീതിഭാജനമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഫലിതങ്ങളും നേരംപോക്കുകളും എല്ലാവരേയും വശീകരിച്ചു. ആപൽകാലങ്ങളിലുള്ള ശേഷയ്യന്റെ മനഃസ്ഥൈര്യവും ഗംഭീരതയും അനതിശയനീയമായിരുന്നു.

പരീക്ഷയിൽ വിജയിയായതിന്റെ ശേഷം ഒരു ഗവൎമ്മെണ്ടുദ്യോഗം കിട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്നു വിചാരിച്ചു ശേഷയ്യൻ സർ. ഹെൻറി മൊണ്ട്ഗോമറിസായ്പിന്റെ പടിക്കൽ സായ്പിനെ കാണാൻ വേണ്ടി വളരെ ദിവസം കാത്തുനില്ക്കയും സായ്പ് അതിലേക്കൂടി വണ്ടിയിലിരുന്നു പോകുമ്പോൾ ശേഷയ്യൻ സലാം കൊടുക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. എങ്കിലും സായ്പ് ഇങ്ങിനെ ഒരുവനെ കണ്ട ഭാവം തന്നെ നടിച്ചില്ല. ഇങ്ങിനെ കുറെ ദിവസം കഴിഞ്ഞ ശേഷം ശേഷയ്യന്റെ സ്നേഹിതനും പിന്നീട തിരുവിതാംകൂറിലെ പ്രസിദ്ധദിവാനുമായ രാമയ്യങ്കാരുടെ അഭിപ്രായപ്രകാരം ശേഷയ്യൻ ഒരു കത്തെഴുതി മൊണ്ട്ഗോമറിസായ്പിന്നയച്ചു. എഴുത്തു കിട്ടിയ ഉടനെ സായ്പ് ശേഷയ്യനോട വരാൻ പറഞ്ഞയച്ചു. ശേഷയ്യൻ സായ്പിന്റെ മുമ്പിൽ ചെന്ന ഉടനെ സായ്പ് വളരെ ഗൌരവത്തോടെ 'നിന്നെപ്പോലെ ചെറുപ്പക്കാരനായ ഒരുവന് എനിക്കു നേരിട്ടു കത്തെഴുതാനുള്ള ധാൎഷ്ട്യമുണ്ടായതിൽ ഞാൻ ആശ്ചൎയ്യപ്പെടുന്നു' എന്നു പറഞ്ഞു. ശേഷയ്യൻ വളരെ വണക്കത്തോടുകൂടി താൻ മാമൂലിന്നു വിരോധമായി സായ്പവർകൾക്കു നേരിട്ടു കത്തെഴുതിയതിന്നു മാപ്പു ചോദിച്ചു. ശേഷയ്യന്റെ

മറുവടി കേട്ടു സന്തോഷിച്ചു സായ്പ് അദ്ദേഹത്തെ സഹായിക്കാമെന്നു വാക്കു കൊടുത്തു. ശേഷയ്യൻ ഉദ്യോഗത്തിനു വേണ്ടി മൊണ്ടഗോമറിയുടെ പടിക്കൽ കാത്തുനിന്നതും സായ്പിനെ നേരിട്ടു കണ്ട ഉത്തരത്തിനു മാപ്പു ചോദിച്ചതും ശേഷയ്യന്റെ ആത്മാഭിമാനത്തിനു ചേരാത്തതായി എന്നൊരു പക്ഷമുണ്ട്. കാര്യപ്രാപ്തിയും ആത്മാഭിമാനമുള്ള ഒരുവൻ ഇപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതല്ല എന്നാണ് ആ പക്ഷക്കാരുടെ അഭിപ്രായം. ഈ അഭിപ്രായം ശരിയല്ലാത്തതാണെന്നു പറയാൻ പാടില്ല. എന്നാൽ മനുഷ്യനായാൽ ചില ന്യൂനതകൾ ഉണ്ടാവുന്നതാണെന്നും സകല ഗുണങ്ങളും തികഞ്ഞ മനുഷ്യനെ കാണാൻ ദുർലഭമാണെന്നും മാത്രമേ ഈ ആക്ഷേപത്തിനു സമാധാനമുള്ളു.

'എല്ലാം തികഞ്ഞിട്ടൊരുവനുമില്ലല്ലോ
തണ്ടാർമകൻഹേതു ചാഞ്ചല്യമുണ്ടോ?'

മൊണ്ട്ഗോമറിയുടെ ശിപാർശപ്രകാരം റവന്യൂബോർഡിൽ ശേഷയ്യനെ 12½ ക. ശമ്പളത്തിൽ ഒരു ഗുമസ്തന്റെ പണിക്കു ആദ്യമായി വെച്ചു. മൂന്നുമാസം മുതൽ നോക്കിയതിന്റെ ശേഷം 25 ക. ശമ്പളത്തിൽ ഈ പണിക്കു സ്ഥിരമാക്കി. 1849-ാമാണ്ടിൽ റവന്യൂബോർഡുമെമ്പറായ സർ. വാൾട്ടർ എലിയട്ട് എന്നാളൊന്നിച്ചു ശേഷയ്യൻ വിശാഖപട്ടണത്തിലേക്കു സഞ്ചാരം പോയി. എലിയട്ടുസായ്പ് തന്നെ ഏല്പിച്ചിരുന്ന ജോലികൾ വളരെ ശ്രദ്ധയോടും പ്രാപ്തിയോടുകൂടിയും ശേഷയ്യൻ നടത്തിയതിനാൽ സായ്പിനു ശേഷയ്യന്റെ പേരിൽ വളരെ തൃപ്തിയും പ്രതിപത്തിയും ഉണ്ടായി. ശേഷയ്യനു 60 ക. ശമ്പളമാക്കി. റവന്യൂവക കാര്യങ്ങളിൽ ശേഷയ്യൻ വളരെ അറിവു സമ്പാദിച്ചു. 1851-ാമാണ്ടിൽ എലിയട്ട്സായ്പും ശേഷയ്യനും മസൂലിപട്ടണത്തിലേക്കു പോയി. ഈ ജില്ലയിലെ ഭരണം വളരെ മോശസ്ഥിതിയിലായിരുന്നു. മിക്ക തഹസീൽദാർമാരും ഡിപ്യൂട്ടിതഹസീൽദാർമാരും അപ്രാപ്തന്മാരും കൈക്കൂലിക്കാരുമായിരുന്നു. മസൂലിപട്ടണത്തിലെ തഹസീൽദാരും മേല്പറഞ്ഞ കൂട്ടത്തിൽ ഒരുവനായിരുന്നു. മസൂലിപട്ടണം കലക്ടർ അയാൾക്കു പകരമായി തക്കതായ ഒരാളെ അന്വേഷിച്ചിരുന്നു. ആ സംഗതിയെപ്പറ്റി കലക്ടർ എലിയട്ടിനോടു പറഞ്ഞു. എലിയട്ടുസായ്പ് ഒരു ശിപാർശക്കത്തോടുകൂടി ശേഷയ്യനെ കലക്ടർസായ്പിന്റെ അടുക്കലയച്ചു. സായ്പിനു ആസകലാൽ ശേഷയ്യനെ ബോദ്ധ്യമായി. എങ്കിലും ശേഷയ്യന്റെ ചെറുപ്പം കണ്ട് (ശേഷയ്യനു 28 വയസ്സേ ആയിരുന്നുള്ളു.) 'ഇത്ര ചെറുപ്പക്കാരനായ നിങ്ങൾ ഇത്രയും ലഹളയുള്ള താലൂക്കിനെ ഭരിപ്പാൻ ശക്തനാവുമോ?' എന്നു സായ്പ് ചോദിച്ചു. ചെറുപ്പം എന്ന ദോഷം കാലംകൊണ്ടു തീർന്നുപോകുന്നതാണെന്നും സായ്പിന്റെ മേലന്വേഷണത്തിൻകീഴിൽ ഒരു താലൂക്കിലധികം ഭരിപ്പാൻ താൻ ശക്തനാവുമെന്നും ശേഷയ്യൻ മറുവടി പറഞ്ഞതു കേട്ടു സായ്പ് സന്തോഷിച്ചു ശേഷയ്യനെ തഹസീൽദാരായി നിശ്ചയിച്ചു കല്പന എഴുതിക്കൊടുത്തു.

അന്നത്തെ കാലത്ത് ഒരു തഹസീൽദാരുടെ അവസ്ഥ ഇപ്പോഴത്തെ ഒരു കലക്ടരുടെ അവസ്ഥയേക്കാൾ വലുതായിരുന്നു. അക്കാലത്തു തഹസീൽദാർമാർ

കച്ചേരിക്ക പോകുന്നതു പകൽ അഞ്ചു മണിക്കായിരുന്നു. കേസ്സുവിചാരണകളെല്ലാം രാത്രിയിലായിരുന്നു. തഹസീൽദാർമാരുടെ ജോലികളെല്ലാം യഥാൎത്ഥത്തിൽ നടത്തിയിരുന്നതു ഗുമസ്തന്മാരായിരുന്നു. സാക്ഷികളുടെ വാങ്മൂലങ്ങൾ എഴുതി എടുത്തിരുന്നതും ഗുമസ്തന്മാർ തന്നെയായിരുന്നു. സാക്ഷികൾ വാമൊഴി കൊടുത്തതല്ല കച്ചീട്ടിൽ കാണുക. ഈ അഴിമതികളെല്ലാം ശേഷയ്യൻ നല്ല അമൎച്ച വരുത്തി. ശേഷയ്യൻ കച്ചേരിക്ക് ശരിയ്ക്കു പതിനൊന്നു മണിക്കു് എത്തും. സാക്ഷിക്കച്ചീട്ടു മുതലായതു സ്വന്തം കയ്യക്ഷരത്തിൽ തന്നെ ശേഷയ്യൻ എഴുതി എടുക്കും.

അക്കാലങ്ങളിൽ കവൎച്ചയും കളവും വളരെ അധികമായിരുന്നു. താലൂക്കുകച്ചേരിയിലെ ഒരു ഗുമസ്തൻ തന്നെ ഇതിനെല്ലാം കാരണക്കാരനായിരുന്നു. വേലി തന്നെ പയറു തിന്നാൻ തുടങ്ങിയാലത്തെ കഥ പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ശേഷയ്യന് ഈയാളെ സംശയം തോന്നി. ഒരു ദിവസം രാവിലെ പൊടുന്നനവെ ശേഷയ്യൻ ഇയാളുടെ വീട്ടിൽ ചെന്നു പരിശോധന കഴിച്ചപ്പോൾ വളരെ കളവുസാധനങ്ങൾ കണ്ടുകിട്ടി. ഈയാളിൽനിന്നു കൂട്ടുകാരുടെ വിവരങ്ങളെല്ലാം അറിഞ്ഞ് അവരെയും പിടിച്ചു ശേഷയ്യൻ അവരെയെല്ലാം സെഷൻകോൎട്ടിലേയ്ക്കു കമ്മിട്ടാക്കി. അവൎക്കു നല്ല ശിക്ഷ കിട്ടുകയും ചെയ്തു. അന്നു മുതൽക്കു് ആ താലൂക്കിൽ കളവു നന്നേ ചുരുങ്ങിവന്നു. ശേഷയ്യൻ മസൂലിപട്ടണത്തിലെ ജനസംഖ്യ എടുക്കാൻ ഉത്സാഹിക്കുകയും ഒരു മാതിരി കാനേഷുമാരിക്കണക്ക് എടുക്കുകയും ചെയ്തു. ജനങ്ങൾക്ക് ഇതിൽ അശേഷം തൃപ്തിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. ആളെ എണ്ണുന്നതു ചീത്തയാണെന്നാണ ഹിന്തുക്കളുടെ വിശ്വാസം. എങ്കിലും ശേഷയ്യന്റെ സാമൎത്ഥ്യത്താലും നയത്താലുമാണ് ഒരുമാതിരിയായിട്ടെങ്കിലും കാനേഷുമാരി കണക്കെടുക്കാൻ സാധിച്ചത്. 1854-ാമാണ്ടിൽ നേബ് ശിരസ്തദാരുടെ പണിക്ക് ഒഴിവു വരികയും ആ ജോലിക്കു കലക്ടർ ശേഷയ്യനെ നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്തു. 1856-ാമാണ്ടിൽ ഹെഡ് ശിരസ്തദാർ ദീനം നിമിത്തം കല്പനയെടുത്തപ്പോൾ ആ ജോലിയും കൂടി നോക്കാൻ കലക്ടർ ശേഷയ്യനെ ഏല്പിച്ചു. അതിന്നു ശേഷയ്യനു 80 ക. അധികശമ്പളം നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്തു. ആഗസ്റ്റ് മാസത്തിൽ ഹെഡ് ശിരസ്തദാർ മരിച്ചു. അപ്പോഴത്തെ കലക്ടർ ലംബിങ്ടൻസായ്പ് കല്പന എടുത്തു പോവാൻ ഭാവിക്കയായിരുന്നു. ശേഷയ്യനെ ഹെഡ്ശിരസ്തദാരായി നിശ്ചയിപ്പാൻ കലക്ടർ ശിപാൎശി ചെയ്തു. ഇതിന്നു കമ്മീഷണൎക്ക് ആദ്യം മനസ്സില്ലായിരുന്നു. എങ്കിലും സബ്ബ്കലക്ടരും ശേഷയ്യനെത്തന്നെ ശിപാൎശി ചെയ്തതിനാൽ അദ്ദേഹത്തെ ഹെഡ്ശിരസ്തപ്പണിക്കു നിശ്ചയിച്ചു. ഈ വിധം ഏഴുകൊല്ലം മുമ്പു പതിനഞ്ചു ഉറുപ്പിക ശമ്പളമായി ഏറ്റവും നിസ്സാരമായ ഒരു ഗുമസ്തന്റെ പണി നോക്കിയിരുന്ന ആൾ അക്കാലത്ത് ഒരു നാട്ടുകാരനു റവന്യൂഡിപ്പാൎട്ടുമെണ്ടിൽ എത്രത്തോളം ഉന്നതി ലഭിക്കാമോ അത്രത്തോളം ഉന്നതിയെ പ്രാപിച്ചു.

കെ. കണ്ണനുണ്ണിനായർ ബി. എ., ബി. എൽ.

പുലയന്മാർ.

(തുടർച്ച)

പിന്നെ ദമ്പതിമാർ കുടിലിന്നകത്തുചെന്ന് ഒരിലയിൽ ഇരുന്ന് ഊണുകഴിക്കും. അതിന്നുശേഷമേ അതിഥികൾക്കു ഭക്ഷിപ്പാൻ പാടുള്ളു. അവരുടെ ഭക്ഷണവും കഴിഞ്ഞാൽ പൊലി ആരംഭിക്കുകയായി. അതിലേക്ക്, നിലത്തു ഒരു ചുകന്ന തുണിയൊ പിച്ചളത്തളികയൊ വെച്ച് അതിന്റെ മുമ്പിൽ മണവാളനിരിക്കും. അപ്പൊൾ അതിഥികൾ അവസ്ഥപോലെ ഒന്നും രണ്ടും, രണ്ടും മൂന്നും അണവീതം പൊലിക്കുകയും യാത്രപറഞ്ഞു പിരിയുകയും ചെയ്യും. പെണ്ണിനെ അപ്പോൾതന്നെ ചെക്കൻ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോകുന്നതാണ്. പിറ്റെദിവസം അവളുടെ മാതാപിതാക്കന്മാർ ചെന്ന് അവരുടെ 'ലോക്യം' സ്വീകരിച്ചു മടങ്ങിപ്പോരുന്നുമാണ്. നാലാംദിവസം ദമ്പതിമാർ കുളികഴിച്ചു സ്ഥലത്തെ അമ്പലത്തിൽ തൊഴുകയും, ഏഴാംദിവസം വധുവിന്റെ മാടത്തിലേക്കുപോയി അവിടെവെച്ചു താലി അഴിച്ചുകളഞ്ഞു പകരം പിച്ചളകൊണ്ടുള്ള ആഭരണങ്ങൾ അണിയുകയും, പിറ്റെദിവസം രാവിലെ വധുവിന്റെ അമ്മ വരന്നും ചക്രാതിക്കും ചില ചില്ലറ സാമാനങ്ങൾ സമ്മാനിക്കയും, അവരൊന്നിച്ചു മകളെ പറഞ്ഞയക്കുകയും ചെയ്യും.

മലബാറിലെ ചെറുമന്മാരുടെ കല്യാണം പുറപ്പെടുമ്പോൾ ആണുങ്ങൾ കൂട്ടമായിച്ചെന്ന് വടിതല്ലുന്നതും, പെണ്ണുങ്ങൾ അവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുവാനായി 'കാണട്ടെ—കാണട്ടെ—വടിതല്ലും ചിറമെ ഓ!' എന്നും മറ്റും ഓരോ പാട്ടുകൾ പാടുന്നതും പതിവാണ്. അവരുടെ കല്യാണാഘോഷങ്ങളിൽ ആണുങ്ങളും പെണ്ണുങ്ങളും ഒരുമിച്ചുകൂടാതെ ചേർന്ന് ആടുകയും പാടുകയും നൃത്തംവെയ്ക്കുകയും ചെയ്യും. അവരുടെയിടയിൽ, വധു വരന്റെ മാടത്തിൽ ചെന്നാൽ ഉടനെ നിലവിളിക്കയും തന്റെ ദുഃഖത്തെപ്പറ്റി വിലപിക്കയും അകത്തു പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ വിലങ്ങനെ വെച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ഉലക്കയ്മേൽ ചവിട്ടുകയും വേണം. ഈ സമ്പ്രദായം പുലച്ചെറുമന്മാരുടെയിടയിലും നടപ്പുണ്ട്. എന്നാൽ അത് ഇല്ലാതാവാൻ തുടങ്ങീട്ടുമുണ്ട്.

വടക്കൻ ദിക്കുകളിൽ കല്യാണത്തിന്നുമുമ്പായി, മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ അനുമതിയോടുംകൂടി, പെണ്ണ് ഒന്നൊ രണ്ടൊ ജാരന്മാരെ വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു പഴയ സമ്പ്രദായം ഇപ്പോഴും നിലനിന്നുവരുന്നുണ്ട്. ഇവരിൽ ഒരുവൻതന്നെയാണ് ഒടുവിൽ അവളെ കല്യാണം ചെയ്യുക. കല്യാണം കഴിഞ്ഞാൽ തൽക്ഷണം ഈ നിഷിദ്ധമായ സംബന്ധം വേണ്ടെന്നുവെയ്ക്കുകയും ചെയ്യും.

തണ്ടപ്പുലയരുടെ പെൺകുട്ടികൾ

തിരളുന്നതിനു മുമ്പും പിമ്പും കല്യാണം ചെയ്യുവരുന്നതാണ്. അവക്കു കല്യാണത്തിനുമുമ്പ് ഏഴോ എട്ടോ വയസ്സിൽ മറ്റൊരു ക്രിയ ചെയ്യാറുണ്ട്. അതിനു 'തണ്ടക്കല്യാണം' എന്നു പേർ. ഇതിൽ പ്രധാനമായ ക്രിയ ഏതെങ്കിലും ഒരു സ്ത്രീ (സാധാരണയായി കുട്ടിയുടെ ഒരു ചാർച്ചക്കാരത്തിയായിരിക്കും; അതിലേക്കായി പ്രത്യേകം തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന ഒരുവൾ) കുട്ടിയെ തണ്ടപ്പെട്ടിയുടെ ഇലകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ വസ്ത്രം ഉടുപ്പിക്കുകയാണ്. സാധാരണയായി ഒരു നല്ല ദിവസം ഉച്ചയ്ക്കു 12 മണിക്കാണ് ഈ ക്രിയയ്ക്കുള്ള മുഹൂർത്തം നിശ്ചയിച്ചുവരുന്നത്. അന്ന് എല്ലാ ബന്ധുമിത്രങ്ങൾക്കും ചോറും, കറിയും, കള്ളും, മത്സ്യവും കൊടുക്കുന്നതും അവരുടെ ഭക്ഷണം കഴിയുന്നതോടുകൂടി ക്രിയകളവസാനിക്കുന്നതുമാകുന്നു. ഈ ക്രിയയ്ക്കുമുമ്പു ഒരു ഉമ്പാളക്കോണകമല്ലാതെ മറ്റു യാതൊന്നും കുട്ടി ധരിക്കാറില്ല. തണ്ടക്കല്യാണം കഴിഞ്ഞേ തണ്ടവസ്ത്രം ധരിക്കാൻ പാടുള്ളൂ.

തണ്ടക്കല്യാണം

തണ്ടപ്പുലയരുടെ വധുവിനുള്ള കല്യാണക്കോപ്പു ഒരു തുണിയും ശംഖുകൊണ്ടുള്ള ഒരു താലിയുമാകുന്നു. വധുപ്പണം അഞ്ചു കാലുറുപ്പികമുതൽ പത്തു ഉറുപ്പികവരെ കൊടുത്തുവരാറുള്ളതുമാണ്. ഇതു കല്യാണത്തിനുമുമ്പായി വരന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാർ കൊടുക്കും. ഇതിൽ ഒരുറുപ്പിക പത്തരണ വധുവിന്റെ പിതൃസഹോദരനുള്ളതാണ്. ഈ വിധം സംഖ്യ തീരുമാനം മുതലാളുന്നുമുണ്ട്. ശിഷ്ടമുള്ളതു മാതാപിതാക്കന്മാർക്കുള്ളൂ. താലി കെട്ടു സാധാരണയായി ഉച്ചയ്ക്കു പന്ത്രണ്ടുമണിയോടുകൂടിയാണ്. കെട്ടുകഴിഞ്ഞാൽ തണ്ടക്കല്യാണത്തിനുള്ളപോലെ അതിഥികൾക്കു ഒരു സദ്യ പതിവുണ്ട്. അതിനുശേഷം ചെക്കൻ പെണ്ണിനെയും കൂട്ടി മുതലാളുടെ അടുക്കൽ ചെല്ലുകയും അയാൾ ഒരുറുപ്പികയും നെല്ലും ൧൦ പറ ചാർത്തിക്കൊള്ളാൻ. സംഗതിയാവുന്നതെങ്കിൽ നാലു കോൽ മുഴവനും കൊടുക്കുകയും ചെയ്യും. വൈകുന്നേരത്തോടുകൂടി കല്യാണത്തിന്റെ എല്ലാ അംഗങ്ങളും കലാശിക്കുന്നതാണ്. വധുവിനെ അപ്പോൾത്തന്നെ വരന്റെ മാടത്തിലേക്കു കൊണ്ടുപോകും. പോകുന്ന സമയം അവളുടെ അമ്മാമൻ അവളുടെ കയ്യുപിടിച്ചു വരന്റെ അമ്മാമന് ഏല്പിച്ചുകൊടുക്കും. മൂന്നുമാസത്തിലേക്കു് അപ്പോൾ വേറെ അവിടം പോകുന്ന പതിവില്ല.

തണ്ടപ്പുലയരൊഴിച്ചു ബാക്കിയുള്ള പുലയജാതിക്കാരുടെയിടയിൽ ബഹുഭാര്യത്വവും ബഹുഭർത്തൃത്വവും തീരെ നടപ്പില്ലെന്നുതന്നെ പറയണം. തണ്ടപ്പുലയന്മാർ ബഹുഭാര്യത്വം ആചരിച്ചുവരാറുണ്ട്. എന്നാൽ ബഹുഭർത്തൃത്വം അവരുടെയിടയിലും നടപ്പില്ല. പണക്കാരായുള്ള കണക്കപ്പുലയന്മാർ, രണ്ടു ഭാര്യമാരെയുണ്ടാക്കി ഒരേ മാടത്തിലോ പ്രത്യേകം മാടങ്ങളിൽ തന്നെയോ താമസിപ്പിക്കുന്നത്, അപമാനകരമായി കരുതുന്നു. അവർ രണ്ടു ഭാര്യമാരുള്ളവരെ സമുദായത്തിൽ കൂട്ടില്ല. തണ്ടപ്പുലയർ പതിവുപ്രകാരമുള്ള സമ്പ്രദായത്തിൽ തന്നെ രണ്ടോ മൂന്നോ കല്യാണം കഴിക്കാം.

ഭർത്താവിന്റെ മരണാനന്തരം ഭാര്യയ്ക്ക് അയാളുടെ സോദരനെയൊഴികെ വേറെ ആരെയെങ്കിലും കല്യാണംചെയ്യാം. പുനർവിവാഹം ചെയ്യുന്നപക്ഷം ആദ്യത്തെ ഭാര്യയിൽ കുട്ടികളുണ്ടായിരുന്നാൽ അവരും പുതിയ ഭർത്താവിന്റെ മാടത്തിലേയ്ക്കുതന്നെ പോകും. എന്നാൽ പ്രായംതികഞ്ഞു തന്നത്താൻ വേലചെയ്യാറായാൽ മാതൃഗൃഹത്തിലേയ്ക്കുപോയി അവിടെ സ്വപ്രയത്നത്താൽ കഴിഞ്ഞുവരും. ഒരു ഭാര്യയ്ക്കു ഭർത്താവിനെ തെളിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ, അവനു കല്യാണത്തിനു ചിലവായതു കൊടുത്ത് അവൾക്കു മടങ്ങിപ്പോവാം. എന്നാൽ ഭാര്യയെ ഉപേക്ഷിക്കണമെന്നു ഭർത്താവിനു തോന്നുന്ന സംഗതികളിൽ ചിലവായ സംഖ്യ ചോദിപ്പാൻ അയാൾക്കവകാശമില്ല. ആദ്യം പറഞ്ഞ കാര്യത്തിൽ തിരിച്ചുകൊടുപ്പാനുള്ള സംഖ്യ സാധാരണയായി പുതിയഭർത്താവുതന്നെയാണു കൊടുക്കുക.

ഗർഭവും പ്രസവവും

മറ്റു ചില ജാതിക്കാരിൽ നടന്നുവരുംപോലെതന്നെ ഇവരുടെയിടയിലും ഗർഭിണിക്കഏഴാംമാസത്തിൽ പുളികുടി പതിവുണ്ട്. അവളുടെ ശരീരത്തിൽ ദേവതാബാധയുണ്ടോ എന്നു പരീക്ഷിപ്പാനും ഉണ്ടെങ്കിൽ ഒഴിപ്പാനും ഇതൊരു സന്ദർഭമാണ്. അതിലേക്ക് അവളെ സ്വഗൃഹത്തിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോകും. അവിടെ മന്ത്രവാദി വാഴപ്പോളകൊണ്ടും കുരുത്തോലകൊണ്ടും കൂടാരത്തിന്റെ ആകൃതിയിൽ ഒരു 'വെലിപ്പുരം' സൃഷ്ടിച്ച് അതിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ ഒരു കവുങ്ങിൻപൂക്കുല സ്ഥാപിക്കും. ഒരു തെങ്ങിൻ പൂക്കുല മുറിച്ചു മുറിഞ്ഞഭാഗം കാണാത്തവിധം തുണികൊണ്ടു മൂടി അതും മടിയിൽ വെച്ചുകൊണ്ടു പെണ്ണു വെലിപ്പുരത്തിനു മുമ്പിൽ ചെന്നിരിക്കണം. ഇത് അവൾ പ്രസവിക്കാൻ പോകുന്ന കുട്ടിയുടെ ലക്ഷണംപറവാനുള്ളതാണ്. മുറിഞ്ഞഭാഗത്തു വള്ളാരം, ഭർത്താവും, സോദരനും, സോദരികളും ഒരു പ്ലാവിലകൊണ്ടു എളുനീർവെള്ളമൊഴിക്കും. അപ്പോൾ മന്ത്രവാദി അതുവാങ്ങി പൊളിച്ച് അതിലുള്ള കായ (വെള്ളയ്ക്ക)നോക്കി കുട്ടി ആണോ പെണ്ണോ എന്നും മറ്റും ലക്ഷണംപറയും. തലയ്ക്കൽ തണ്ടോടുകൂടി കായുണ്ടായിരുന്നാൽ കുട്ടി ജീവിച്ചിരിക്കും. കായകൾ ഏറ്റയായിരുന്നാൽ ഏറ്റംപെറും. ഏതെങ്കിലും കായയ്ക്കു ന്യൂനതയുണ്ടെങ്കിൽ മരണമുണ്ടാവും. ലക്ഷണം പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞാൽ വെലിപ്പുരത്തിലിരിക്കുന്ന കാളിയെ മന്ത്രംചൊല്ലി പ്രസാദിപ്പിച്ചിട്ടു മന്ത്രവാദി പൂക്കുല പെണ്ണിന്റെ നേരെ കാട്ടിയുഴിയും. അവളതിന്മേൽ അരിയും പൂവും ഇട്ടു കൊടുക്കും. അപ്പോളവൻ മറ്റൊരു മന്ത്രം ചൊല്ലി അവളുടെ ദേഹത്തിൽനിന്നും ദേവതയെ ഒഴിക്കും. ഈ മന്ത്രവാദകാര്യത്തിനു 'ഗർഭബലി'യെന്നാണു പേർ. ദേവതയൊഴിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ വെലിപ്പുരവും പൂജാദ്രവ്യങ്ങളും പറമ്പിന്റെ ദൈവങ്ങൾക്കായി നിയമിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു മുക്കിൽ കൊണ്ടുപോയി സ്ഥാപിക്കും. അവിടെ വെച്ചാണ് ഗർഭിണിയുടെ പിന്നത്തെ ക്രിയകൾ. അവൾ വെലിപ്പുരത്തിന്റെ മുമ്പിൽ 21 കോട്ടിയ പ്ലാവില വെച്ച് എല്ലാററിലും പാൽ, എളുനീർ

വെള്ളം, പൂവ്, മഞ്ഞപ്പൊടി ഇതുകൾ കൂട്ടിച്ചേർത്തുണ്ടാക്കിയ ഒരു ദ്രാവകം ഒഴിക്കും. എന്നിട്ട് ഏഴ് പ്രാവശ്യം വെലിപ്പുരത്തിന്നു പ്രദക്ഷിണം വെച്ചിട്ട് ഒരു പൂക്കുലക്കതിരുകൊണ്ടു ആ ദ്രാവകത്തിൽനിന്നും കുറെ അതിന്മേൽ തളിക്കും. കുറെ നെല്ലും അരിയുമെടുത്ത് തലക്കു ചുറ്റിയുഴിഞ്ഞ് അതിന്മേൽ എറിഞ്ഞിട്ടു ഒരു വസ്ത്രംകൊണ്ടു നിവേദ്യസാധനം മൂടിക്കളയും. അതു കഴിഞ്ഞു മടങ്ങി വരുമ്പോൾ ഭർത്താവ് അവളുടെ വായിൽ ഏഴ് തുള്ളി പുളി ഒഴിച്ചുകൊടുക്കും. അപ്പോൾ മന്ത്രവാദി തുളസിയിലയും നെല്ലുംകൊണ്ട് അവളുടെ മേൽ തലോടിനോക്കി അവളിൽ ദേവതയുണ്ടോ എന്നു പരീക്ഷിച്ചറിയും. ഉണ്ടെന്നു കണ്ടാൽ പതിവുമ്പടിയുള്ള ബലിപൂജാദികളെക്കൊണ്ടു ഒഴിച്ചു കളകയും ചെയ്യുന്നതാണ്. അവന്റെ ഈ അധാനത്തിന്നു പറ്റങ്ങളെ ഇടക്കൊഴി നല്ലും ഒന്നു മുണ്ട്. മറ്റു ജാതിക്കാരെയിടയിലും ഈ സമ്പ്രദായംതന്നെയാണു കണ്ടുവരാറുള്ളത്. ഈ കാലത്തു ഭർത്താവിന്നു ക്ഷൗരംചെയ്യാൻ പാടില്ല.

സ്ത്രീ പ്രസവിക്കാറായാൽ അവളെ മാടത്തിന്നടുത്തു ഒരു ചെറുകുടിലിൽ പാർപ്പിച്ച് അമ്മയും കുടുംബത്തിൽ പ്രായം ചെന്ന മറ്റു ചിലരും കാത്തിരിക്കും. പ്രസവം കഴിഞ്ഞാൽ തള്ളയേയും കുട്ടിയേയും കുളിപ്പിക്കും. ഏഴാം ദിവസം തള്ള കുളിച്ചുവന്നാൽ വയറാട്ടിജോലി നടത്തിയിരുന്നവൾ നിലത്തു ഈരണ്ടടിയകലെയായി ഏഴ് വരവരച്ച് അതിന്മീതെ എല കീറി പരത്തിയിടും. തള്ള കുട്ടിയെയുംകൊണ്ടു കത്തുന്ന ചില കോലുകളോടുകൂടി എലയുടെ മീതെ ഏഴ് പ്രാവശ്യം അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും നടന്നാൽ അവൾ ശുദ്ധമായി. ഈ ഏഴ് ദിവസം അവളുടെ ഭർത്താവ് അറിഞ്ഞുകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ യാതൊന്നും ഭക്ഷിപ്പാൻ പാടില്ല. കള്ളും പലങ്ങളും മറ്റോരോ സാധനങ്ങളുംകൊണ്ടു കഴിച്ചുകൂട്ടണം. ഈ ദിവസങ്ങളിൽ അവളുടെ സഖികളെല്ലാവരും അവളെയും കുട്ടിയേയും കാണ്മാൻ ചെല്ലുക പതിവാണ്. തള്ളയും പിള്ളയും 16 ദിവസം ഈ കുടിലിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടും. 16-ാം ദിവസം കുളി കഴിഞ്ഞാൽ അവളുടെ പുല പോകും. അവൾക്കു പിന്നെ പ്രധാനമാടത്തിൽ കടപ്പാൻ വിരോധമില്ല. കുളിക്കവാൻ പോകുമ്പോൾ എന്നത്തി മാടവും പരമ്പും എല്ലാം അടിച്ചു വെടിപ്പുവരുത്തുകയും കുളിച്ചു വരുമ്പോൾ അവളെ ചാണകവെള്ളം തളിക്കയും ചെയ്യുന്നതാണ്. ചിലേടങ്ങളിൽ അരിയും ഇത്തിയും നല്ലവണ്ണം ഇടിച്ചു വെള്ളത്തിൽ കലക്കി കാച്ചു പാലും ചേർത്ത് അതുകൊണ്ടു കുടിലിന്റെ അകവും പുറവും തളിക്കുന്ന സമ്പ്രദായവുമുണ്ട്. ഇതുകൂടി കഴിഞ്ഞാലേ എല്ലാം ശുദ്ധമാവുള്ളു എന്നാണവരുടെ വിശ്വാസം. പാലക്കാട്ടു ചിലരുടെയിടയിൽ പുല 10 ദിവസമാണ്. ഇതു സംബന്ധിച്ചുള്ള എല്ലാ ചിലവുകളും ഭർത്താവാണ് നടത്തുന്നത്. പ്രസവശേഷം സ്ത്രീക്കു പ്രത്യേക ചികിത്സകളൊന്നുമില്ല. മേൽ മഞ്ഞളും എണ്ണയും പുരട്ടി ചൂടുള്ള വെള്ളംകൊണ്ടു കഴുകിക്കളയുന്നുണ്ട്. പുലയിൽനിന്നും ശുദ്ധമായെന്നതിലേക്ക് ഭർത്താവും കുളിക്കും. തള്ള പതിവുപടിയുള്ള ചോറും മത്സ്യമാംസ

വെള്ളം തന്നെയാണ് കഴിക്കുക. ഒരു മാസകാലം കാലത്തും വൈകുന്നേരവും ചില കാട്ടുമരുന്നുകളും ശീലിക്കും. മുലപ്പാൽ മതിയാവോളമില്ലാതെ വന്നാൽ 3-ാം പക്കമൊ 4-ാം പക്കമൊ കുട്ടിക്കു എളുനീർവെള്ളം കൊടുത്തുവരുന്നുണ്ട്. അതിനെ ചൂടുവെള്ളത്തിലാണ കുളിപ്പിക്കുന്നത്. 10-ാം ദിവസം അതിന്റെ മേൽ എണ്ണയും മഞ്ഞളും തേപ്പിച്ച് ഉടനെ തേച്ചു കഴുകിക്കളയും. ഒരു വർഷം അതിന്റെ അവയവങ്ങളെല്ലാം പിടിച്ചു കുടഞ്ഞും മൂക്കു വലിച്ചു നീട്ടിയും അതിനെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതാണ്.

കുട്ടിക്കു 28-ാം പക്കമാകുന്നു പേരിടുന്നത്. അന്ന് എല്ലാ ബന്ധുമിത്രങ്ങൾക്കും സദ്യദിവസംതന്നെ. ആണുങ്ങൾക്കു കുറുമ്പൻ, ചാത്തൻ, തേവൻ, അരന്തൻ, ഇട്ടുവൻ, മണിയൻ, വെള്ളോൻ, പിത്താൻ, കോമ്പൻ, ഉണ്ണിയാളൻ, പയിങ്കിളി, ചാമൻ, മതകിളി, ഇറവാണി, കറുമ്പി എന്നും പെണ്ണുങ്ങൾക്കു കറുമ്പ, പൂനല, മയിതാനം, അഴകി, കണ്ണാളു, തിരുമ, പുഴക്ക, തേനാകിളി, ചേറുകൊട്ടി, ചെറുനില, മഞ, പൂന, ആനന്ദം എന്നുമാണ് ഇവർ സാധാരണയായിട്ടു പറയാറുള്ള പേരുകൾ.

കാതുകുത്തടിയന്തരം ആറാം മാസത്തിലൊ ഏഴാം മാസത്തിലൊ ആകുന്നു. ഒരു മുള്ള് ഇരുമ്പുകൊണ്ടു വള്ളോനാണ് കാതു കുത്തുന്നത്. പെൺകുട്ടികളുടെ കാതു വെളിച്ചെണ്ണ പുരട്ടി ഉണക്കുകയും, മരക്കോരട്ട്, പനയോലച്ചുരുൾ മുതലായവയിട്ടു ക്രമേണ ദ്വാരം വലുതാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കാതു കുത്തുന്ന ദിവസം സ്വജനങ്ങൾക്കൊക്കെ ഭക്ഷണം കൊടുക്കും. ഈ വകക്കു മുതലാളൻ ഒരു ചെപ്പിക്കു നെല്ലു കൊടുക്കുന്നതാണ്. ഇതുകൊണ്ടും അധികം കൊണ്ടുവരുന്നതുകൊണ്ടുമാണ സദ്യ നടത്തുന്നത്. അവർ ഭക്ഷണാനന്തരം പണവും കൊട്ടിക്കൊണ്ടു പോയി മുതലാളുന്ന അവിൽ കാഴ്ച വെക്കുകയും, അയാളതു ഭൃത്യജനങ്ങൾക്കു വീതിച്ചു കൊടുക്കുകയും ചെയ്യും. കാതു കുത്തുന്നവന്ന എട്ടണക്കു നെല്ലും ഒരു നാളികേരവും ഒരു പാത്രം അരിയും നാലണയുമുണ്ട്. കുട്ടി നടക്കുവാൻ തുടങ്ങിയാൽ അതിന്റെ മുടി വെട്ടിക്കളയും.

വ്യഭിചാരവും പത്നീപരിത്യാഗവും

കല്യാണം കഴിഞ്ഞ ഒരു സ്ത്രീക്കു സ്വജനങ്ങളിലുള്ള അന്യ പുരുഷനായി സംസർഗ്ഗമുണ്ടെന്നു കണ്ടാൽ വള്ളോനും മറ്റു സ്വജനങ്ങളും ചെന്നു ശരിയായൊരു വിചാരണ നടത്തി ഒരുപേരെയും നല്ല അടി അടിക്കുകയും, ജാരനും പെണ്ണിന്റെ അച്ഛന്റെ അനുമതിയുണ്ടെന്നുകണ്ടാൽ അവനും പിഴ കല്പിക്കുകയും, സ്ത്രീയെ ഒരു തണ്ടാന്റെ അടുക്കൽ കൊണ്ടുപോയി അവന്റെ പക്കൽ നിന്നും കരിക്കിൻവെള്ളം വാങ്ങി കുടിപ്പാൻ കൊടുത്ത് അവളെ പാപത്തിൽ നിന്നും മോചിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. അവളുടെ ഭർത്താവിനു പിന്നെ അവളെ സ്വീകരിക്കയൊ അവൾക്കു വേറൊരുവനെ കല്യാണം കഴിക്കയൊ ചെയ്യാം. തണ്ടാനു ഒരുനാലണയും കറ്റു വെറ്റിലയും അടക്കയും പുകയിലയും ഇതിനു അനുഭവമുണ്ട്. പെണ്ണിന്റെ അച്ഛനും ജാരനും ചെയ്യുന്ന പിഴകൊണ്ടു കള്ളുവാങ്ങി

അവിടെ കൂടുന്നവരെല്ലാവരും കുടിക്കയും ചെയ്യും. ഒരുവൾക്കു കല്യാണത്തിന്നുമുമ്പു ഗർഭമാവുന്നതായാൽ, ജാരൻ ഒരു പുലയനാണെങ്കിൽ, അവളെ കല്യാണം ചെയ്യാൻ അവനെ നിർബ്ബന്ധിക്കും. അല്ലെങ്കിൽ അവളെക്കൊണ്ടു തക്കതായ പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്യിക്കും. ജാരൻ പറയനാണെങ്കിൽ പുലച്ചിയെ ജാതിയിൽനിന്നും ഭ്രഷ്ടയാക്കിക്കളയും. അവൾ പിന്നെ ക്രിസ്ത്യൻ മതത്തിലൊ മുഹമ്മദീയമതത്തിലൊ ചേരുകയാണ്. എന്നാൽ അധോഗതിയും പഴഞ്ചനിയായ ഈ കൂട്ടരുടെയിടയിൽ ഈ വക ദുർവൃത്തികൾ ദുർല്ലഭമത്രെ. എങ്കിലും മേൽജാതിക്കാരുമായുള്ള സംസർഗ്ഗത്തിന്റെ ഫലമായി ഇവിടെയും അവിടെയും സൌഭാഗ്യമുള്ള കുട്ടികളെ കണ്ടുവരാതില്ലെന്നില്ല.

തണ്ടപ്പുലയരുടെയിടയിൽ രസകരമായ ഒരു സംഗതി ഇന്നും നടന്നുവരുന്നുണ്ട്. അവരെ തണ്ടുവസ്ത്രംകൊണ്ടടിക്കുന്നതു തീരെ അപമാനകരമായി വിചാരിച്ചുവരുന്നു. അടികൊണ്ടവനെ യോഗത്തിൽനിന്നും അകററി നിർത്തുന്നതുമാണ്.

കെ. പരമേശ്വരക്കുറുപ്പ്.

വിവാഹമംഗളാശംസ.*

പ്രേമംകൊണ്ടുവസന്തകാന്തിയുളവായ്‌വിശ്വാസമന്ദാനില-
സ്തോമംകൊണ്ടുകുളിർത്തതായ്‌സരസമായ്‌മോദസങ്കേതമായ്
ശ്രീമത്തായ്‌വിലസുംഗൃഹീയപൂന്തോട്ടാരാമമായ്ത്തീടുമീ-
യോമൽദമ്പതികൾക്കുസർവ്വസുഖവുംനൽകട്ടെസർവ്വേശ്വരൻ.

എത്താതേചിലതല്ലമാന്യരിലുമാനിച്ചിടുംതാതനും
മാതാവുംനിജതാലിമാനമകളെക്കൊണ്ടാടിടുംപോലികേ!
ഏതാദൃഗ്ഗുണപൂർണ്ണരായസുതരാൽസന്തുഷ്ടരായ്‌നിസ്തുല-
ശ്രീതാവുംപ്രിയനോടുമൊത്തുസുഖമായ്‌വത്സേ!വസിച്ചീടുക.

കാറ്റിപ്പുറത്തു കേശവൻനായർ.

* ദമ്പതികൾ:— ശ്രീമതി ടി. മാധവിയമ്മാൾ,
ശ്രീമാൻ പി. ഗോവിന്ദമേനോൻ അവർകൾ ബി. എ; ബി. എൽ.

ഒരു പൊട്ടിത്തകർന്ന സ്വപ്നം.*

ഞാൻ ഡാർജിലിങ്ങിൽ പോയി ചേർന്നപ്പോൾ അവിടത്തെ കാലാവസ്ഥ, വീട്ടിന്നകത്തിരിപ്പാൻ ഉപദ്രവം തോന്നത്തക്കവിധവും, പുറത്തിറങ്ങുവാൻ ഉത്സാഹമുണ്ടാകാത്തവിധവും മഴക്കാറും മഞ്ഞുമായി മൂടൽപിടിച്ചതായിരുന്നു. ഹോട്ടലിൽനിന്നു രാവിലത്തെ പ്രാതൽ കഴിച്ചു്, തടിച്ച ബൂട്ട്സും, മഴക്കോട്ടുമായി ഞാൻ പതിവുപോലെ പുറത്തിറങ്ങി.

അപ്പപ്പോഴായി കുറേശ്ശെ മഴ ചാറിയിരുന്നു; മഞ്ഞുകൊണ്ടു മൂടിയിരുന്ന കുന്നുകളെ കണ്ടാൽ, ഒരു ചിത്രകാരൻ മായ്ക്കുവാൻവേണ്ടി റബ്ബർകൊണ്ടു തുടച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ചിത്രമാണെന്നു തോന്നും. കല്ക്കത്താനിരത്തിൽക്കൂടെ നടക്കുമ്പോൾ, ജീവിതത്തിനുള്ള ചിൽപുറം കണ്ണുകളുടെ പ്രകാശമാനമായിരിക്കണമെന്നൊന്ന് എനിക്കു തോന്നി. മഞ്ഞുകൊണ്ടു മൂടപ്പെട്ട ആ രാജ്യം, മനുഷ്യജീവിതത്തിനു പറ്റിയതല്ലെന്നും ഞാൻ വിചാരിച്ചു.

ആ സമയത്തു, ഞാൻ നടന്നിരുന്നതിന്റെ വളരെ അടുത്തുനിന്ന് ഒരു സ്ത്രീയുടെ വിലാപം കേട്ടു. അതു നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയെ ബലാൽക്കാരേണ ആകർഷിക്കത്തക്കവിധത്തിലുള്ളതായിരുന്നില്ല; മറ്റൊരു സമയത്തായിരുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ അതിനെ വിലവെച്ചിരിക്കയുമില്ല; പക്ഷെ അതികഠിനമായ ആ മഞ്ഞിൽ, വീർപ്പുമുട്ടുന്ന ഒരു ലോകത്തിന്റെ രോദനംപോലെ അതു എനിക്കു തോന്നി.

ശബ്ദം പുറപ്പെട്ട സ്ഥലത്തു ചെന്നപ്പോൾ നിരത്തുവക്കിലുള്ള ഒരു പാറപ്പുറത്തു ഒരു സ്ത്രീ ഇരിക്കുന്നതായി കണ്ടു. വെയിൽ തട്ടി ചെമ്പിച്ച ജടപിടിച്ചതായ കേശത്തെ അവൾ തലയിൽ ചുറ്റി വെച്ചിരുന്നു. അവളിൽനിന്ന് അപ്പോൾ പുറപ്പെട്ടതായ ആ ശബ്ദം അവൾ മേഘത്താൽ മൂടപ്പെട്ട ആ മലമുകളിൽ ഏകാകിനിയായിരുന്ന സമയത്തു, വളരെ കാലമായി അത്യാശയോടെ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്ന ഒരു സംഗതിയിലുണ്ടായ കഠിനമായ നൈരാശ്യം സഹിപ്പാൻ കഴിയാതെ അവളുടെ ഹൃദയം പൊട്ടിയതാണെന്നു എനിക്കു തോന്നും.

'ഇതാകപ്പാടെ നല്ലതു തന്നെ; ആശ്ചര്യകരമായ ഒരു കഥയുടെ ആരംഭമാണിത്. ഡാർജിലിങ്ങിൽ ഒരു കുന്നിൻമുകളിൽ ഒരു സന്യാസിനി ഇരുന്നു കരയുന്നതു കാണുക അസാധാരണം തന്നെ' എന്നു ഞാൻ തന്നെത്താൻ പറഞ്ഞു.

അവൾ ഏതൊരു മതസംഘത്തിൽ പെട്ടവളാണെന്ന് എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അവൾ ആരാണെന്നും, അവളുടെ വ്യസനത്തിനു കാരണമെന്തെന്നും ഞാൻ ഹിന്ദിഭാഷയിൽ അവളോടു ചോദിച്ചു. അതിനെനിക്കു യാതൊരു മറുപടിയും ലഭിച്ചില്ല; അശ്രുപൂർണ്ണങ്ങളായ നേത്രങ്ങൾകൊണ്ട് അവളെ ചുറ്റിയിരുന്ന മഞ്ഞിനിടയിൽകൂടി എന്നെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. 'ഭയപ്പെ

* സർ. രവീന്ദ്രനാഥടാഗോറിന്റെ ഒരു ചെറുകഥ.

ടേണ്ട' എന്നു ഞാൻ അവളോട് പറഞ്ഞു. അവൾ ഒരു പുഞ്ചിരിയോടെ, അതിവിശേഷമായ ഹിന്ദുസ്ഥാനിഭാഷയിൽ ഇങ്ങിനെ മറുവടി പറഞ്ഞു:—

'ഭയവും ഞാനുമായി വേർപിരിഞ്ഞിട്ട കാലം വളരെയായി. ഇനിമേൽ എനിക്ക മാനാപമാനങ്ങൾ എന്നതില്ല. ഹേ, ബാബുജി! എന്റെ അമ്മക്കുടി സമ്മതംകൂടാതെ അകത്തുകടക്കാത്തവിധത്തിൽ, എന്റെ സ്വന്തം അന്തഃപുരത്തിൽ, ഞാൻ ജീവിച്ചിരുന്നതായ ഒരു കാലം ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോഴാവട്ടെ, ലോകത്തിലെങ്ങുംതന്നെ എനിക്ക ഒരു മൂടുപടം ഇല്ല'.

'ബാബുജി' എന്ന് എന്നെ വിളിച്ചതിൽ എനിക്ക കുറെ ഒരു നീരസം തോന്നി. എന്റെ ഉടുപ്പും നടപ്പും മുഴുവൻ പാശ്ചാത്യമട്ടിലായിരുന്നു. എന്നിട്ടും ഞാൻ ബാബുജാതിയാണെന്ന് ഈ മൂഢസ്ത്രീ സംശയിച്ചത് എനിക്ക ഒട്ടുംതന്നെ ഇഷ്ടമായില്ല.

'തീവണ്ടി'സാസ്സിനെപ്പോലെ മൂക്ക വിടർത്തി മേല്പോട്ടാക്കി, സിഗരറ്റിന്റെ പുക പിന്നിലേക്ക വിട്ടുംകൊണ്ട് നടന്ന്', ഈ കെട്ടുകഥ തുടങ്ങുന്നതോട്കൂടിത്തന്നെ അവസാനിപ്പിക്കുന്നതായിരിക്കുമോ നല്ലത് എന്നു ഞാൻ കുറെനേരമൊന്നു സംശയിച്ചു. പക്ഷേ അവളുടെ ചരിത്രമറിവാനുള്ള ജിജ്ഞാസ എന്നെ അതിനനുവദിച്ചില്ല. മാന്യനായ ഒരാളാണെന്നു നടിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ അവളോട് ഇപ്രകാരം ചോദിച്ചു: 'നിങ്ങൾക്ക എന്റെ സഹായം വല്ലതും ആവശ്യമുണ്ടോ?'

അവൾ എന്റെ മുഖത്തേക്ക ഒന്നു നിവൎന്നുനോക്കി, 'ഞാൻ ബദ്രവോൺ നവാബായ ഗുലാംഖാദർഖാന്റെ മകളാണ്?' എന്നു മറുവടി പറഞ്ഞു.

ബദ്രവോൺ എവിടെയാണെന്നോ, അവിടത്തെ നവാബ് ആരാണെന്നോ, വിശേഷിച്ചു കല്പ്പത്താറിനെത്തിന്റെ വളവിലിരുന്ന കരയുന്ന ഈ സന്ന്യാസിനി ഒരു നവാബിന്റെ മകളാണെന്നോ വിചാരിപ്പാനും വിശ്വസിപ്പാനും എന്നാൽ സാധിച്ചില്ല. 'കഥ എന്തായാലും രസം കൂടുന്നുണ്ട്; പിന്നെയതിനെ ധൃതിപ്പെടുന്ന്' എന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചു. വളരെ ബഹുമാനത്തോടെ നിലംതൊട്ട ഒരു സലാം ചെയ്തുകൊണ്ട് 'ബീബിസാഹേബ്! എനിക്ക മാപ്പുതരണം. നിങ്ങൾ ആരാണെന്നു ഞാൻ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല.' എന്നു പറഞ്ഞു.

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ ബീബിസാഹേബിനു കുറച്ചൊരു സന്തോഷമുണ്ടായി. അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന കല്ലിനെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച 'ബൈഠീയേ' (ദയവുചെയ്ത് ഇരുന്നാലും) എന്നു പറഞ്ഞു.

മറ്റുള്ളവരെ അനുസരിപ്പിക്കാനുള്ള ശക്തി അവൾക്ക സഹജമായിട്ടുണ്ടെന്ന് അവളുടെ ചേഷ്ടകളിൽനിന്നു ഞാൻ ഗ്രഹിച്ചു. അവൾക്കരികിലുള്ള ആ പരന്നു നനഞ്ഞ പാശിപിടിച്ച പാറമേൽ ഇരിക്കുവാൻ എന്നെ അനുവദിക്കുന്നത് എന്റെ യോഗ്യതയിൽ കവിഞ്ഞതായ ഒരു ബഹുമതിയാണെന്നും എനിക്ക തോന്നി. ബദ്രവോണിലെ ഗുലാംഖാദിർഖാൻ അവർകളുടെ മകളോടൊപ്പം ആ കല്പ്പത്താറോഡിന്റെ വളവിൽ ഒരു ചളിപുരണ്ട പാറമേൽ ഇരിക്കുന്നതു മാ

ന്യൂത എനിക്കുണ്ടാകുമെന്നു, അന്നു രാവിലെ ഹോട്ടലിൽനിന്നു മഴക്കുപ്പായവുമായി പുറത്തിറങ്ങിയപ്പോൾ ഞാൻ ലേശവും ആലോചിച്ചിരിപ്പാൻ തരമില്ല.

'ബീബിസാഹേബ്! നിങ്ങളെ എന്തൊരു സംഭവമാണ് ഈ സ്ഥിതിയിലാക്കിയത്?' എന്നു ഞാൻ ചോദിച്ചു.

ഇതു കേട്ട് രാജപുത്രി അവളുടെ കൈകൾ നെററിയിൽ വെച്ചുകൊണ്ട് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു. 'ആരാണ് എന്നെ ഇങ്ങിനെയാക്കിയതെന്നു ഞാൻ എങ്ങിനെ പറയും? ഈ കാണുന്ന മലയെ, മേഘങ്ങളാകുന്ന മൂടുപടത്തിനുപുറത്താക്കിയത് ആരാണെന്നു നിങ്ങൾക്കു പറയുവാൻ കഴിയുമോ?'

മഹത്തായ രാജ്യതന്ത്രവാദങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുവാൻ എനിക്കു അല്പവും ഇച്ഛയുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു ഞാൻ അവൾ പറഞ്ഞതു സമ്മതിച്ചു. 'ശരിതന്നെ; നിങ്ങൾ പറയുന്നതു വാസ്തവമാണ്. രാജകുമാരി, യോഗം എന്തുവിധമെന്ന് ആർക്കു പറയാൻ കഴിയും? നാം വെറും കൃമികൾ മാത്രം' എന്നു പറഞ്ഞു.

മറെറാരു സമയത്തായിരുന്നുവെങ്കിൽ അതിനെപ്പററി ഞാൻ കഠിനതരമായി തർക്കിക്കുമായിരുന്നു: പക്ഷെ ഹിന്ദുസ്ഥാനിഭാഷ എനിക്ക് അറിയാത്തതുകൊണ്ട് അതിനു തരമായില്ല. ഇന്ത്യന്മാരുടെ സഹവാസത്തിൽനിന്നു അല്പം ഹിന്ദിഭാഷ കൈവശമായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ തന്നേ, അതു ഡാർജിലിങ്ങ് റോഡുവക്കത്തിരുന്ന ബാബുവോ രാജകുമാരിയോടോ അഥവാ മററാരോടെങ്കിലുമോ, ദൈവശക്തിയേയും പൌരുഷത്തേയും പററിയ ഒരു വാദത്തിൽ ഏർപ്പെടുവാൻ മതിയാവുന്നതുമല്ല.

'ആശ്ചര്യകരമായ എന്റെ അപൂർവ്വചരിത്രം ഇന്ന് ഇപ്പോഴാണ് അവസാനിച്ചത്. നിങ്ങൾക്കു കേൾപ്പാൻ ഇഷ്ടമാണെങ്കിൽ ഞാൻ അതിനെ വിസ്തരിക്കാം.'

ഉടനെ ആ വാക്കിനെ ഞാൻ പിടികൂടി. 'ഇഷ്ടമാണെങ്കിൽ എന്നോ? അതു കേൾക്കുന്നതു എനിക്കു വലുതായ ഒരു ഭാഗ്യമായിരിക്കും' എന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞു.

ഹിന്ദുസ്ഥാനിഭാഷയോടുള്ള അജ്ഞതയെ ഞാൻ വെളിപ്പെടുത്തിയിരുന്നു, അതിലുള്ള ശബ്ദങ്ങളെ അനുസരിക്കുന്നതിലധികം, തിരസ്കരിക്കുന്നതിലാണെന്ന് എന്റെ പരിചിതന്മാർക്കെല്ലാം അറിവുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ആ രാജപുത്രിയുടെ സംഭാഷണരീതി, സ്വർണ്ണവർണ്ണമുള്ള ധാന്യങ്ങളാൽ പ്രശോഭിതമായ വയലുകളിൽകൂടി പ്രഭാതസമയത്തു മന്ദമായി വീശുന്ന ഇളംകാററിനോടു തുല്യമായിരുന്നു. ചാതുര്യമയമായ വാക്സമൂഹം യാതൊരു തടവും കൂടാതെ കമനീയമായി അവളിൽനിന്നു പ്രവഹിച്ചു. എന്റെ മറുവടികളോ, അത്യബദ്ധമായും, ഹ്രസ്വമായും ഇരുന്നു.

അവളുടെ കഥ ഇപ്രകാരമായിരുന്നു:—

"എന്റെ അപ്പന്റെ നാഡികളിൽകൂടെ ഡൽഹിചക്രവർത്തിവംശത്തിന്റെ രക്തമായിരുന്നു ഒഴുകിയിരുന്നത്. എനിക്കനുരൂപനായ ഒരു വരന്റെ ദൌർല്ലഭ്യവും ഇതുകൊണ്ടുതന്നെയായിരുന്നു. ലക്നോവിലെ നവാബിനു എന്നെ വിവാഹം ചെയ്യിക്കണമെന്ന് ഒരു പ്രസ്താവ

ണ്ടായി. എൻെറ തമ്പുരാന് അതു പൂൎണ്ണസമ്മതമായില്ല. ഇങ്ങിനെയിരിക്കുന്ന കാലത്താണ് 'കമ്പിനിബഹദൂറി'ന്നെതിരായി 'ശിപ്പായിലഹള'യുണ്ടായത്. ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ പകകൊണ്ടു ഹിന്തുസ്ഥാനം കുരുക്ഷേത്രമായി.

ഒരു സ്ത്രീയുടെ മുഖത്തിൽനിന്നു ഇത്ര ഉജ്ജ്വലമായ ഹിന്തുസ്ഥാനിഭാഷ ഞാൻ മുമ്പൊരിക്കലും കേട്ടിട്ടില്ലായിരുന്നു. ക്രയവിക്രയവ്യാപാരത്തിൽ മുഴുകി ഒരു യന്ത്രതുല്യമായി ചരിക്കുന്ന ആധുനികകാലത്തേയ്ക്കു ഒട്ടുംതന്നെ യോജിക്കാത്തതും, രാജകുടുംബങ്ങൾക്ക മാത്രം പറവാനുള്ളതും ആയ ഒരു ഭാഷയാണ് ഹിന്തുസ്ഥാനി എന്നു എനിക്കു തോന്നി. വെണ്ണക്കൽശിലാനിർമ്മിതമായ മുഗൾരാജധാനിയേയും, ആകാശത്തെ തൊട്ടുനില്ക്കുന്ന അവയുടെ താഴികക്കുടങ്ങളേയും, മോടിയോടെ കടിഞ്ഞാണിട്ടു അണിയണിയായി നിരത്തിനിറുത്തിയിരിക്കുന്ന അശ്വങ്ങളേയും, വിചിത്രതരങ്ങളായ അമ്പാരികളെ വഹിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ആനക്കൂട്ടങ്ങളേയും, വിവിധവൎണ്ണങ്ങളിലുള്ള തലപ്പാവുകളും മിന്നിത്തിളങ്ങുന്ന അരവാളുകളും സ്വൎണ്ണക്കസവു വെച്ചു ഉയൎന്ന തരം പാപ്പാസ്സുകളും മനോഹരമായ മസ്ലിൻഉടുപ്പുകളും ധരിച്ചവരായ രാജസേവകവൎഗ്ഗത്തേയും, എന്നുവേണ്ട ഒരു രാജധാനിയിൽ ഉണ്ടാവാവുന്ന എല്ലാ ആഡംബരങ്ങളേയും, എൻെറ മുമ്പിലേയ്ക്കു — പാശ്ചാത്യരില്ലാത്ത ഈ മലനാട്ടിലേയ്ക്കു — വിളിച്ചുവരുത്തുവാൻ മതിയായ ജാലശക്തി അവളുടെ ശബ്ദത്തിന്നുണ്ടായിരുന്നു.

രാജപുത്രി അവളുടെ കഥ വീണ്ടും തുടൎന്നു. "ഞങ്ങളുടെ കോട്ട, 'യമുനാ'നദീതീരത്തിലായിരുന്നു. ഹിന്തുബ്രാഹ്മണനായ 'കേശവലാൽ' എന്ന ഒരാളായിരുന്നു അവിടത്തെ മന്ത്രി."

'കേശവലാൽ' എന്ന പേർ ഉച്ചരിക്കുമ്പോൾ അവളുടെ സ്വരത്തിന്നുണ്ടായിരുന്ന ദിവ്യമാധുരി മുഴുവനും അവൾ വെളിപ്പെടുത്തി. എൻെറ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന വടി നിലത്തു വീണു. ഞാൻ ഒന്നു ചൊടിയോടെ നിവൎന്നിരുന്നു.

"കേശവലാൽ ഒരു പഴയ സമ്പ്രദായക്കാരനായിരുന്നു. അദ്ദേഹം പ്രതിദിനവും പ്രഭാതസമയത്തു യമുനാനദിയിൽ-മാറിനു വെള്ളത്തിൽനിന്നു സൂൎയ്യനെ തൊഴുന്നതു എൻെറ അന്തഃപുരത്തിൻെറ ജനാലിൽക്കൂടെ എനിക്കു കാണാമായിരുന്നു. നദിയിൽ സ്നാനഘട്ടത്തിലുള്ള മാൎബിൾപ്പടവുകളിൽ ഈറൻവസ്ത്രത്തോടെ ഇരുന്നു നിശ്ശബ്ദമായി കുറേനേരം ജപിച്ചതിന്നു ശേഷം സുസ്പഷ്ടമായും, ശ്രവണമധുരമായും വേദഗാനം ചെയ്തുകൊണ്ടു അദ്ദേഹം ഗൃഹത്തിലേയ്ക്കു മടങ്ങിപ്പോകും."

"ഞാൻ ഒരു മുസല്മാൻകന്യകയായിരുന്നുവെങ്കിലും, സ്വമതത്തെപ്പററിയ പഠിപ്പോ, ഈശ്വരസേവയുടെ പരിചയമോ എനിക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. അക്കാലത്തു ഞങ്ങളുടെ കൂട്ടർ നിരീശ്വരന്മാരും വിഷയാസക്തിയിൽ മുഴുകിയവരും ആയിരുന്നു. അന്തഃപുരങ്ങളിൽനിന്നു മതവിശ്വാസങ്ങൾ തീരെ ബഹിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടു; അവ ഐഹികസുഖാനുഭവത്തിൻെറ ഏകസങ്കേതമായിത്തീൎന്നു. ഇങ്ങിനെയാണെങ്കിലും എനിക്കു ദൈവികവിഷയങ്ങ

ളിൽ അത്യാസക്തി ഉണ്ടായിരുന്നു. നിശ്ചലമായി സാവധാനത്തിൽ ഒഴുകുന്ന യമുനാനദിയിലെ നീലജലത്തിലേക്കു കെട്ടിയിറക്കിയിരിക്കുന്ന മാർബിൾപ്പടവുകളിൽ, അതിപ്രഭാതസമയത്തു കണ്ടുവന്നിരുന്ന മനോഹരമായ ആ കാഴ്ച, പുതുതായ ഉണർവ്വു തട്ടീട്ടുള്ള എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ അസാധാരണമായ മനോരസത്തെ വർഷിച്ചു.”

“എനിക്ക് ഒരു ഹിന്ദുദാസിപ്പെണ്ണുണ്ടായിരുന്നു. ദിവസേന രാവിലെ അവൾ കേശവലാലിന്റെ പാദശുശ്രൂഷ ചെയ്തുവന്നിരുന്നു. ഈ പ്രവൃത്തി എനിക്കു അതിയായ സന്തോഷത്തെ ഉണ്ടാക്കി; ഞാനവളുടെമേൽ കാരുണ്യത്തോടുകൂടി എനിക്കു തോന്നി. അവൾ വിശേഷദിവസങ്ങളിൽ ബ്രാഹ്മണർക്കു സദ്യയും ദക്ഷിണയും കൊടുക്കുക പതിവുണ്ട്. ഞാൻ ഇതിനു പലപ്പോഴും ദ്രവ്യസഹായവും ചെയ്യാറുണ്ട്. ഒരു ദിവസം സദ്യക്കു കേശവലാലിനെക്കൂടി ക്ഷണിക്കുവാൻ ഞാൻ ഉപദേശിച്ചു. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ അവൾ നിലത്തുനിന്നു, തന്റെ യജമാനനായ കേശവലാൽ മറ്റുള്ളവരിൽനിന്നു ഭക്ഷണമാവട്ടെ, ദാനങ്ങളാവട്ടെ സ്വീകരിക്കയില്ലെന്നു മറുവടി പറഞ്ഞു. എനിക്കു അദ്ദേഹത്തോടുള്ള അതിരറ്റ ബഹുമതിയെ യാതൊരുവിധത്തിലും പ്രദർശിപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കാത്തതിനാൽ എന്റെ ഹൃദയദാഹം സ്ഥിരമായി നിലനിന്നുവന്നു. എന്റെ പൂർവ്വികന്മാരിൽ ഒരാൾ ഒരു ബ്രാഹ്മണകന്യകയെ ബലാല്ക്കാരേണ തന്റെ അന്തഃപുരത്തിലേക്കു പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്നിരുന്നുവെന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ആ ബ്രാഹ്മണപുത്രിയുടെ രക്തമായിരിക്കാം എന്റെ ഉള്ളിൽ കിടന്നു തുടിക്കുന്നതെന്നു ഞാൻ പലപ്പോഴും വിചാരിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. ഈ ആലോചന ഞാനും കേശവലാലും ഏകജാതിയാണെന്നുള്ള ഒരു ബോധത്തെയും, വലുതായ ഒരു സമാധാനത്തെയും എനിക്കു നൽകി. ഹിന്ദുക്കളുടെ പുരാണങ്ങളിൽനിന്നു അവരുടെ ഈശ്വരന്മാരെയും, ഈശ്വരിമാരെയുംപറ്റിയ പല അത്ഭുതകഥകളും സവിസ്തരം എന്റെ അടിമപ്പെണ്ണു പറയാറുണ്ടായിരുന്നു. ഹിന്ദുക്കളുടെ നാഗരികത്വം അതിയായി പ്രചരിക്കുന്ന ഒരു ലോകത്തെയും ഞാൻ സങ്കല്പത്താൽ നിർമ്മിച്ചിരുന്നു. സുവർണ്ണതാഴികകളോടുകൂടിയ ക്ഷേത്രങ്ങൾ, ഈശ്വരന്മാരുടെ ദിവ്യമംഗളവിഗ്രഹങ്ങൾ, ക്ഷേത്രങ്ങളിൽനിന്നു മുഴങ്ങുന്ന മണിനാദം, അവിടെ കത്തിക്കുന്നതായ ധൂപത്തിന്റെയും അർപ്പിക്കുന്ന പുഷ്പങ്ങളുടേയും കളഭക്കൂട്ടുകളുടേയും പരിമളങ്ങൾ, ദൈവികശക്തികളോടുകൂടിയ യോഗികൾ, വന്ദ്യന്മാരായ ബ്രാഹ്മണോത്തമന്മാർ, അവതാരപുരുഷന്മാരുടെ കഥകൾ എന്നീസംഗതികളാൽ എന്റെ ആലോചന മുഴുവൻ നിറഞ്ഞു. അതിവിസ്തീർണ്ണമായി, അവ്യക്തമായ ഒരു ലോകത്തെ ഞാൻ മനസ്സുകൊണ്ടു സൃഷ്ടിച്ചു. വളരെ പഴക്കം ചെന്ന ഒരു വലിയ കെട്ടിടത്തിന്റെ അറകളിൽക്കൂടെ സന്ധ്യാസമയത്ത് ഒന്നിൽനിന്നു മറ്റൊന്നിലേക്കായി പറന്നുകളിക്കുന്ന ഒരു ചെറുപക്ഷിയെപ്പോലെ, നൂതനമായ ഈ മനോരാജ്യത്തിൽ എന്റെ ഹൃദയവും പറന്നുകളിച്ചു.”

"ഇക്കാലത്തായിരുന്നു ശിപ്പായിലഹളയുടെ ഉത്ഭവം. ഞങ്ങളുടെ വാഴ്ചവായ ബദ്രോബാണ് കോട്ടയിലുംകൂടി ഈ ലഹളയുടെ ഇടി തട്ടി. ഹിന്തുസ്ഥാനിലെ ആധിപത്യം ഞങ്ങൾക്കോ നിങ്ങൾക്കോ എന്നു ഹിന്തുക്കളും മുഹമ്മദീയരും തമ്മിലുണ്ടായിരുന്ന ആ ചൂതുകളി കുറച്ചുകാലമായി നിൎത്തിവെച്ചിരിക്കയായിരുന്നു. അതു വീണ്ടും തുടങ്ങുവാനുള്ള സമയം അടുത്തു. ഗോഹത്യ ചെയ്യുന്നവരായ വിളൎത്ത മുഖക്കാരെ ആൎയ്യാവൎത്തത്തിൽനിന്നു ഓടിക്കേണ്ടതായും വന്നു."

"എന്റെ അച്ഛൻ ഗുലാം ഖാദർ ഖാൻ വളരെ മുൻകരുതലുള്ള ആളായിരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷുകാരെപ്പറ്റി കലശലായി ശകാരിക്കും; അതേസമയത്തുതന്നെ അവരെ പുകഴ്ത്തുകയും ചെയ്യും. 'ഇക്കൂട്ടർ അസാദ്ധ്യമായ കാൎയ്യങ്ങളെ സാധിക്കാൻ കഴിയും. ഹിന്തുസ്ഥാൻകാർ അവൎക്കു ഇണയാവുകയില്ല. ഒരു വെറും അത്യാഗ്രഹത്തിന്നു കീഴടങ്ങി കാൎയ്യം വല്ലതും ഉള്ളതിനെ നശിപ്പിപ്പാൻ ഞാൻ ഒരുങ്ങുന്നില്ല. 'കമ്പിനിബഹദൂറിനോടു' യുദ്ധംചെയ്യാൻ ഞാൻ ഒരുക്കമില്ല' എന്നു പറയും."

"ഹിന്തുസ്ഥാനിലുള്ള സകല ജനങ്ങളും, ഹിന്തുവും മുഹമ്മദീയനും ഒരുപോലെ ക്ഷോഭിച്ചുവശായിരിക്കുന്ന ഈ സമയത്ത്, എന്റെ അച്ഛന്റെ ഈ മാതിരിയിലുള്ള മുൻകരുതൽ വളരെ അപമാനകരമായി ഞങ്ങൾക്കു തോന്നി. അന്തഃപുരത്തിലുള്ള പ്രായംചെന്ന രാജ്ഞികൾക്കുംകൂടി സ്വസ്ഥതയില്ലാതായി. അപ്പോൾ കേശവലാൽ യുദ്ധസന്നദ്ധരായ ഭടന്മാരോടുകൂടി കോട്ടയിൽ വന്ന് അച്ഛനോടു ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—'അല്ലയോ നവാബുസാഹേബ്! നിങ്ങൾ ഞങ്ങളെ സഹായിപ്പാൻ മനസ്സില്ലെങ്കിൽ ഈ യുദ്ധം അവസാനിക്കുന്നതുവരെ നിങ്ങളെ തടവുകാരനാക്കി ഈ കോട്ടയെ എന്റെ അധീനത്തിൽ വെക്കും."

"തന്നെപ്പറ്റിയേടത്തോളം യാതൊരു സംശയത്തിന്നും അവകാശമില്ലെന്നും, താൻ ലഹളക്കാരുടെ ഭാഗത്തു ചേരുവാൻ ഒരുക്കമാണെ"ന്നുമായിരുന്നു എന്റെ അച്ഛന്റെ മറുവടി. കേശവലാൽ ഖജാനയിലെ പണം ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ അച്ഛൻ കുറച്ചു പണം മാത്രം കൊടുത്തു. ആവശ്യംവരുമ്പോൾ ഇനിയും തന്നുകൊള്ളാമെന്നും പറഞ്ഞു."

"എന്റെ ദേഹത്തിൽ നഖശിഖാന്തം അണിഞ്ഞിരുന്ന ആഭരണങ്ങളെയെല്ലാം ഞാൻ അഴിച്ചെടുത്ത് എന്റെ ഹിന്തുദാസി മുഖേന രഹസ്യമായി കേശവലാൽ വക്കൽ എത്തിച്ചു. അദ്ദേഹം അതിനെ സ്വീകരിച്ചുവെന്നു കേട്ടപ്പോൾ, ഞങ്ങളുടെ അലങ്കാരങ്ങളെ നിൎല്ലജ്ജം ത്യജിച്ച എന്റെ ദേഹാവയവങ്ങൾക്കു രോമാഞ്ചമുണ്ടായി. വളരെ കാലമായി ഉപയോഗിക്കാതെ കിടന്നിരുന്ന വാളുകളേയും, പഴയ സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള തോക്കുകളേയും തുടച്ചു മിനുക്കി കേശവലാൽ യുദ്ധത്തിന്നുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾ തുടങ്ങി. പെട്ടെന്ന് ഒരു ദിവസം ഉച്ചയ്ക്കു, ചുകന്ന കുപ്പായക്കാരായ അനവധി വെള്ളപ്പട്ടാളക്കാരൊന്നിച്ച് കമീഷണർസായ്വ് കോട്ടയിൽ കടന്നു വന്നു. എന്റെ അച്ഛൻ ഗുലാംഖാദർഖാൻ കേശവലാലിന്റെ ഉദ്ദേശത്തെ സ്വകാ

ഷ്ടമായി അവരെ അറിയിച്ചിരുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള ചതി പറ്റിയെന്ന വരികിലും തങ്ങളുടെ ഇരുമ്പുപിടിച്ച വാളുകളെക്കൊണ്ടും, ഉപയോഗമില്ലാത്ത തോക്കുകളെക്കൊണ്ടും യുദ്ധം ചെയ്യാൻ തന്റെ ചുരുക്കം ഭടന്മാരിൽ ഓരോരുത്തനും ഒരുങ്ങിയിരിക്കത്തക്കവണ്ണം, അത്രയധികമുണ്ടായിരുന്നു ആ ബ്രാഹ്മണന്റെ പ്രോത്സാഹശക്തി. അപമാനം സഹിക്കവയ്യാതെ എന്റെ ഹൃദയം പൊട്ടിപ്പോകുമെന്ന് എനിക്കു തോന്നി. എങ്കിലും എന്റെ കണ്ണുകളിൽനിന്ന് അല്പമെങ്കിലും കണ്ണുനീർ പൊടിഞ്ഞില്ല. എന്റെ സഹോദരന്റെ ഉടുപ്പുകൾ ധരിച്ചു വേഷച്ഛന്നയായി ആരുമറിയാതെ അന്തഃപുരത്തിൽനിന്നു ഞാൻ പുറത്തിറങ്ങി. യുദ്ധത്താലുണ്ടായ പൂഴിയും, പുകയും, ഭടന്മാരുടെ ആർപ്പും, തോക്കുകളുടെ ഘോഷവും അവസാനിച്ചു. മരണദേവതയുടെ അനുഗാമിയായ അതിഭയങ്കരമായ നിശ്ശബ്ദത ആകാശത്തിലും ഭൂമിയിലും ഒരുപോലെ വ്യാപിച്ചു. അസ്തമയസൂര്യൻ യമുനാനദിയിലെ ജലത്തിന് ഒരു ചുകപ്പുവർണ്ണത്തെ ഉണ്ടാക്കിയുംകൊണ്ടു വിശ്രമാർത്ഥം രക്തപ്രവാഹത്തിൽ മുഴുകി. ഏകദേശം പൂർണ്ണവലുപ്പത്തോടുകൂടിയ ചന്ദ്രൻ ആകാശത്തിൽ കാണുമാറായി. മരിച്ചുകിടക്കുന്നതും, മരണാവസ്ഥയിൽ കിടക്കുന്നതുമായ മനുഷ്യശരീരങ്ങളാൽ യുദ്ധഭൂമി മൂടപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള രംഗത്തിൽകൂടെ മറെറാരു സമയത്തായിരുന്നുവെങ്കിൽ എനിക്കു കടന്നുപോവാൻ സാധിക്കയില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ ആ രാത്രിയിൽ ഉറക്കത്തിൽ നടക്കുന്ന ഒരാളെപ്പോലെ ആയിരുന്നു എന്റെ സ്ഥിതി. എന്റെ ഏകോദ്ദേശം കേശവലാലിനെ തിരയുകയായിരുന്നു. മറ്റു സമസ്തവും എന്റെ ബോധത്തിൽനിന്നു മറഞ്ഞുപോയി. നേരം അർദ്ധരാത്രിയോടടുത്തപ്പോൾ യമുനാതീരത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു മാവിൻതോട്ടത്തിൽ ഞാൻ കേശവലാലിനെ കണ്ടെത്തി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശ്വസ്തഭൃത്യനായ 'ദിയോഗി'യുടെ ശവത്തോടൊപ്പം അദ്ദേഹവും ആ നിലത്തു വീണുകിടന്നിരുന്നു. ആസന്നമരണനായ സേവകൻ തന്റെ എജമാനനെ യുദ്ധസ്ഥലത്തുനിന്നു ചുമന്നുകൊണ്ടുവന്നതോ, അല്ലെങ്കിൽ എജമാനൻ തന്നെ തന്റെ സേവകനെ എടുത്തുകൊണ്ടുവന്നതോ, തീർച്ചയായും ഈ രണ്ടിൽ ഒന്നുകൊണ്ടായിരിക്കണം ഇവർ ഈ ശൂന്യപ്രദേശത്തു വന്നെത്തിയത് എന്ന് എനിക്കു ബോദ്ധ്യമായി. വളരെക്കാലമായി എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ നിറഞ്ഞുനിന്നിരുന്ന ഭക്തിയെ ആ സമയത്ത് ഒരുവിധത്തിലും ഒതുക്കുവാൻ എനിക്കു സാധിച്ചില്ല. കേശവലാലിന്റെ കാല്ക്കൽ മറിഞ്ഞുവീണ് അഴിഞ്ഞുകിടന്നിരുന്ന എന്റെ തലമുടികൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദധൂളിയെ ഞാൻ തുടച്ചു. ശവതുല്യമായി തണുത്തിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദങ്ങളെ എന്റെ നെററിയിൽ ചേർത്തതോടുകൂടി എനിക്കു കണ്ണുനീർ പൊട്ടിപ്രവഹിച്ചു.''

“ഉടനെ കേശവലാലിന്റെ ശരീരം കരഞ്ഞൊന്നിളകി. വേദന സഹിക്കവയ്യാതെ ഒരു ദീനസ്വരം അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടു. ഞാൻ പെട്ടെന്നു ഞെ

ട്ടി എഴുന്നീറ്റു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ണുകഠം അടഞ്ഞിരുന്നു. വളരെ താണസ്വരത്തിൽ അദ്ദേഹം വെള്ളം ആവശ്യപ്പെട്ടതായി എനിക്കു തോന്നി. ഉടനെ ഞാൻ യമുനയിലേക്കു ഓടി, എന്റെ വസ്ത്രം വെള്ളത്തിൽ നനച്ചുകൊണ്ടുവന്ന്, അല്പം മാത്രം തുറന്നിരുന്നതായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചുണ്ടുകഠംക്കിടയിൽ പിഴിഞ്ഞു വീഴ്ത്തി. എന്റെ വസ്ത്രത്തിൽനിന്ന് ഒരു കഷണം ചീന്തിയെടുത്തു, തലയ്ക്കുകൂടെ വളരെ ആഴത്തിൽ വെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നതായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇടത്തെ കണ്ണിനെ കെട്ടി നേരെയാക്കി. പിന്നെയും ചുണ്ടുകഠംക്കിടയിൽ വെള്ളം പിഴിഞ്ഞുവീഴ്ത്തിയും, മുഖത്തു വെള്ളം തളിച്ചും ഇരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു സാവധാനത്തിൽ സ്വബോധം വന്നു. 'വെള്ളം കുറച്ചുകൂടി വേണമോ?' എന്നു ഞാൻ ചോദിച്ചു. അദ്ദേഹം എന്റെ നേരെ തുറിച്ചുനോക്കി 'നീ ആരാകുന്നു?' എന്നു ചോദിച്ചു. എനിക്കു മറച്ചുവെക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതായി. 'അവിടേക്കായി സ്വയമേവ അർപ്പണം ചെയ്തിട്ടുള്ള അടിമയാണ് ഇത്. നവാബ് ഗുലാംകാദർഖാന്റെ പുത്രി' എന്നു പറഞ്ഞു.''

''അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്ത്യസമയത്തു ഞാൻ അദ്ദേഹത്തോടു ബോധിപ്പിച്ചതായ ഈ പരമാർത്ഥത്തെ അദ്ദേഹം തീർച്ചയായും കൈക്കൊള്ളുമെന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചു. ഈ അവസാനത്തെ ആനന്ദത്തിനു യാതൊരു പ്രതിബന്ധവും ഉണ്ടാകയില്ലെന്നും ഞാൻ വിശ്വസിച്ചു. എന്നാൽ എന്റെ പേർ കേട്ട മാത്രത്തിൽ അദ്ദേഹം 'രാജ്യദ്രോഹിയുടെ പുത്രി! മതവിശ്വാസമില്ലാത്തവഠം! നീ എന്റെ ജീവിതത്തെ മുഴുവൻ അശുദ്ധമാക്കി' എന്നു കോപാന്ധനായി പറഞ്ഞുകൊണ്ട് എന്റെ വലത്തെ ചെകിട്ടിൽ ഊക്കോടെ ഒന്നടിച്ചു. എന്റെ തല ചുറ്റി. ലോകം അന്ധകാരമയമായി തോന്നി.''

''ഈ സംഭവം നടന്ന കാലത്ത് എനിക്കു പതിനാറു വയസ്സു മാത്രമേ പ്രായമായിരുന്നുള്ളു. എന്റെ ജീവിതത്തിൽ, എന്റെ അന്തഃപുരത്തിൽനിന്നു പുറത്തിറങ്ങുന്നത് ഇതാദ്യമായിട്ടാണ്. അത്യാഗ്രഹത്തോടും, അത്യുഷ്ണത്തോടുംകൂടിയ സൂര്യരശ്മിക്ക്, അതിമൃദുലമായ എന്റെ കവിഠംത്തടങ്ങളിൽനിന്ന് അവയുടെ ചുകപ്പുവർണ്ണത്തെ അപഹരിക്കുവാൻ ഇതുവരെ സാധിച്ചിട്ടില്ല. ഇപ്രകാരമുള്ള ജീവിതത്തെ വെടിഞ്ഞു പുറത്തിറങ്ങിയ ഉടനെ എന്റെ ഇഹലോകദൈവത്തിൽനിന്നും ലഭിച്ച സ്വീകാരം ഈവിധമായിരുന്നു.''

സന്ന്യാസിനിയുടെ ഈ കഥയെ ഞാൻ കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന സമയം ഒരു സ്വപ്നത്തിൽ ലയിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെയായിരുന്നു എന്റെ സ്ഥിതി. സിഗരറ്റിലെ തീ കെട്ടുപോയതുകൂടി ഞാൻ അറിഞ്ഞില്ല. അവളുടെ ഭാഷാചാതുര്യത്തിലോ, ശബ്ദമാധുര്യത്തിലോ, അല്ല ആ കഥയിൽ തന്നെയോ, ഏതിലാണ് എന്റെ മനസ്സു ലയിച്ചിരുന്നത് എന്ന് എനിക്കു നിശ്ചയമില്ല. ആ സമയത്തു ഞാൻ തീരെ നിശ്ചേഷ്ടനായിരുന്നിരുന്നു. അവളുടെ കഥ ഈ ഘട്ടത്തിലെത്തിയപ്പോഠം എനിക്കു മിണ്ടാതിരിക്ക

വാൻ സാധിച്ചില്ല. 'ആ മൃഗം!' എന്നു ഞാൻ ഉറക്കെ പറഞ്ഞു.

അപ്പോൾ നവാബിന്റെ പുത്രി 'ഏതാണ് മൃഗം? മരണസങ്കടത്തിൽ പെട്ടുകിടക്കുന്ന ഒരു മൃഗത്തിനു കുറെ വെള്ളം കൊണ്ടുപോയി കൊടുക്കുന്നതായാൽ നീ അതിനെ ഉപേക്ഷിക്കുമോ?' എന്നു ചോദിച്ചു.

ഉടനെ ഞാൻ എന്റെ തെറ്റു തീർത്തു. 'ശരിയാണ്. അതു ഒരു ദിവ്യമായ പ്രവൃത്തിതന്നെ' എന്നു പറഞ്ഞു.

'ദിവ്യമായ പ്രവൃത്തിയോ? ആത്മാർത്ഥമായി കൊടുക്കുന്നതു ആർതന്നെ ആയാലും ദൈവം അതിനെ സ്വീകരിക്കാതിരിക്കുമോ?' എന്നു നവാബിന്റെ പുത്രി വീണ്ടും തടഞ്ഞു പറഞ്ഞു.

ഇതിനുശേഷം മൌനമായിരിക്കുന്നതു തന്നെയാണ് നല്ലതെന്നു എനിക്കു തോന്നി. രാജപുത്രി അവളുടെ കഥ വീണ്ടും തുടർന്നു.

"ഈ അടി എനിക്കു വല്ലാതെ കൊണ്ടു. ഞാൻ വാസ്തവമെന്നു വിശ്വസിച്ചിരുന്ന ആ ലോകം ആകപ്പാടെ പൊട്ടിത്തകർന്നു എന്റെ തലയിൽ വീണതുപോലെ തോന്നി. കുറച്ചകന്നു മാറിനിന്നു, കഠിനഹൃദയനും, ക്രൂരനും, സ്ഥിരനിഷ്ഠനും ആയ ആ ബ്രാഹ്മണയോഗിയെ വന്ദിച്ചു. 'താണനിലയിലുള്ളവരിൽനിന്നു ശുശ്രൂഷയോ, അന്യജാതിക്കാരിൽനിന്നു ഭക്ഷണമോ, ധനികന്മാരിൽനിന്നു ദ്രവ്യമോ, യൌവനയുക്തരിൽനിന്ന് അവരുടെ യൌവനമോ, സ്ത്രീകളിൽനിന്ന് അനുരാഗമോ അങ്ങ് ഒരിക്കലും സ്വീകരിക്കുന്നില്ല. ധൂളീനിർമ്മിതമായ ഈ ലോകത്തിലെ മാലിന്യത്തിൽനിന്ന് എത്രയോ ഉയർന്ന നിലയിൽ ഏകാകിയായിട്ടാണ് അങ്ങയുടെ സ്ഥിതി. അങ്ങേക്കായി എന്നെ അർപ്പിക്കുവാൻ യാതൊരു അവകാശവും എനിക്കില്ല.' എന്നു ഞാൻ അദ്ദേഹം കേൾക്കത്തക്കവിധത്തിൽ തന്നെത്താൻ പറഞ്ഞു കുമ്പിട്ടു.

'പ്രേമഭരയായ നവാബിന്റെ പുത്രി തന്റെ തലകൊണ്ടു ഭൂമിയെ തൊട്ടു വണങ്ങുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിലുണ്ടായ ആലോചനകൾ എന്തെല്ലാമായിരുന്നുവെന്നു എനിക്കു അറിഞ്ഞുകൂട. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്ത് ആശ്ചര്യമാകട്ടെ മറ്റു മനോവികാരങ്ങളാകട്ടെ പ്രകാശിച്ചുകണ്ടില്ല. കുറച്ചുനേരം എന്റെ മുഖത്തേക്കു സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിയശേഷം അദ്ദേഹം സാവധാനമായി തന്നെത്താൻ എഴുനീറ്റു നിവർന്നിരുന്നു.'

'അതു കണ്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനെ സഹായിപ്പാനായി ഞാൻ എന്റെ കൈകൾ നീട്ടി. അദ്ദേഹം അതിനെ സ്വീകരിക്കാതെ, തന്നെത്താൻ വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ട് ഇഴഞ്ഞിഴഞ്ഞു യമുനയിലെ തോണിക്കടവിലേയ്ക്കു പോയി. അവിടെ ഒരു കടത്തുതോണി കെട്ടിയിട്ടിരുന്നു. കടത്തുകാരനോ, യാത്രക്കാരോ ആരുംതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നതുമില്ല. 'കേശവലാൽ' ആ തോണിയിൽ കയറിയിരുന്നു തോണിയുടെ കെട്ടഴിച്ചു പുഴയുടെ നടുവിൽ കൂടെ കീഴ്പോട്ടു ഒഴുകിപ്പോയി ദൃഷ്ടിയിൽ നിന്നും മറഞ്ഞു.'

'അകാലത്തു പറിച്ച ഒരു പുഷ്പത്തെപ്പോലെ, എന്റെ അനുരാഗത്തെയും, യൌവനത്തെയും, നിർദ്ദയം ത്യജിക്കപ്പെട്ട എന്റെ ആ കൈകളെയും, കേശ

വലാലിനെ വഹിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്ന ആ തോണിക്കു നേരെ അടുപ്പിച്ചുകൊണ്ടു, എന്റെ ദേഹത്തെ യമുനയിലെ ജലജന്തുക്കൾക്കിരയാക്കുവാൻ ഞാൻ അതിയായി ആഗ്രഹിച്ചു. എന്നാൽ അതു എന്നാൽ സാദ്ധ്യമായില്ല. ഉദിച്ചുപൊന്തിയിരിക്കുന്ന ചന്ദ്രനും, യമുനക്കപ്പുറത്തു കറുത്തു തടിച്ച ഒരു വരപോലെ മാത്രം കാണപ്പെട്ടിരുന്ന മരക്കൂട്ടവും, നിശ്ചലമായും പ്രശാന്തമായും വിസ്തീർണ്ണമായും ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന യമുനയിലെ നീലജലവും, ദൂരത്തുള്ള മാവിൻതോട്ടത്തിനുമീതെ ഉയർന്നുകാണുന്ന ഞങ്ങളുടെ കോട്ടമതിലുകളും, ഇവയിലെല്ലാറ്റിലും ഒരുപോലെ വ്യാപിച്ചിരുന്ന അർദ്ധരാത്രിയിലെ നിശ്ശബ്ദതയും മരണത്തിനു പറ്റിയതായി എനിക്കു തോന്നി. ചന്ദ്രികയാൽ മനോഹരമായ ആ രാത്രിയിലെ രസകരമായ മരണത്തിൽനിന്നു എന്നെ പിടിച്ചുവലിച്ചു ജീവിതപഥത്തിലേയ്ക്കു നയിച്ചതു, കണ്ണെത്താത്ത ദൂരത്തിൽ ഒലിച്ചു പോയിരുന്ന ആ ചെറുതോണി മാത്രമായിരുന്നു.'

'സ്വപ്നത്തിൽ നടക്കുന്നവരെപ്പോലെ, പുല്ലുനിറഞ്ഞ ചതുപ്പുനിലത്തിൽക്കൂടെയും, പൊന്തമൂടിയ കുറിക്കാടുകളിൽക്കൂടെയും, ആഴം കുറഞ്ഞ വെള്ളത്തിൽ ഇറങ്ങിയും, മണൽ മൂടിയ കുന്നുകളിൽ കയറിയും യമുനാതീരത്തിൽക്കൂടെ ഞാൻ നേരെ നടന്നു.'

അവൻ കഥ ഇവിടെ നിർത്തി മൌനമായിരുന്നു; ഞാൻ ഒട്ടുപദ്രവിക്കുവാനും പോയില്ല. കുറെനേരം മിണ്ടാതിരുന്നശേഷം ഒന്നാമതും കഥ തുടർന്നു:— 'പിന്നീടുള്ള സംഭവങ്ങൾ എല്ലാം കലാപിതമായിരിക്കും. അവയെ ഒരോന്നോരോന്നായി വ്യക്തമായി പറഞ്ഞറിയിക്കേണ്ടതു എങ്ങിനെയെന്നു ഞാൻ അറിയുന്നില്ല. അന്തമില്ലാത്ത ഒരു വനത്തിൽക്കൂടെ നടക്കുന്നതായി എനിക്കു തോന്നി. എവിടേക്കാണു പോകുന്നതെന്നു എനിക്കറിവില്ലായിരുന്നു. അന്ധകാരമയമായ ആ മാർഗ്ഗത്തിൽ കൂടെയുള്ള എന്റെ യാത്രയെ സ്മരിക്കുന്നതിനും കൂടി ഞാൻ ഇപ്പോൾ ശക്തനല്ല. എവിടെയാണു തുടങ്ങിയതെന്നും, എവിടെ അവസാനിപ്പിക്കേണമെന്നും, പാഥേയങ്ങളു എന്തെല്ലാമെന്നും, വിഘ്നങ്ങളെന്തെല്ലാമെന്നും എനിക്കു യാതൊരു നിശ്ചയവുമില്ല. ആദ്യം കാണുമ്പോൾ, ഇവയെല്ലാം, ഒരു നാവികന്റെ അനേകവർഷത്തിൽ വളർന്നിട്ടുള്ള ഒരു കാര്യങ്ങൾ കടക്കുവാൻ സാധിക്കാത്ത തടസ്ഥങ്ങളാണെന്നു തോന്നിയേക്കാം. അതു വെറും ആലോചനാ മാത്രമാണ്. തിരക്കിനിടയിൽ കടന്നുകൂടിയാൽ ഒരു വഴിയല്ലെങ്കിൽ, മറ്റൊന്നു നിശ്ചയം കാണാതിരിക്കയില്ല. പക്ഷെ, ആ കാണുന്ന വഴി ഒരു നാവികന്റെ യോഗ്യതയ്ക്കനുസരിച്ചതായിരിക്കേണമെന്നില്ല; എങ്കിലും മനുഷ്യരെ അവരവരുടെ യോഗ്യതയിൽ എത്തിക്കുന്ന മാർഗ്ഗം തന്നെയാണ് — പലവിധദുഃഖങ്ങളോടും, വക്രമായ മാർഗ്ഗത്തോടും, അവസാനമില്ലാത്ത ദൈർഘ്യത്തോടും, സന്തോഷങ്ങളോടും, സങ്കടങ്ങളോടും, തടസ്ഥങ്ങളോടും നിറഞ്ഞിട്ടും ഇരിക്കുന്നതായാൽക്കൂടിയും, എല്ലായ്പ്പോഴും അത് ഒരു മാർഗ്ഗം തന്നെയാണ്."

“മനുഷ്യർക്കെല്ലാവർക്കും പൊതുവായ ഈ മാർഗ്ഗത്തിൽക്കൂടെയുള്ള എന്റെ

സങ്കടങ്ങൾ കേൾക്കുവാൻ ഒട്ടും സുഖമുള്ളതല്ല; അതിനെ അറിയുന്നതാൽകൂടിയും, അതിനെ വിസ്തരിച്ചു പറഞ്ഞു ഭൂഷിക്കുവാനുള്ള ശക്തിയും എനിക്കില്ല. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ, ഞാൻ പലവിധബുദ്ധിമുട്ടുകളിൽകൂടെയും, അപായങ്ങളിൽകൂടെയും, അപമാനങ്ങളിൽകൂടെയും കടന്നുപോന്നിട്ടുണ്ട്. എന്നിട്ടും ജീവിതം എനിക്കു തീരെ ദുസ്സഹമായി തോന്നിയില്ല. വാണമെന്നപോലെ, കത്തിത്തീരുന്തോറും ഞാൻ അധികമധികം മേല്പോട്ടു കയറുകയാണു ചെയ്തത്. ഈ ഓട്ടത്തിന്റെ വേഗം ശമിക്കുന്നതുവരെ, കഷ്ടതാവേദനയെ ഞാൻ അറിഞ്ഞില്ല. എന്നാൽ എന്റെ അളവില്ലാത്ത സുഖത്തിന്നും, ശക്തിമത്തായ ദുഃഖത്തിന്നും ഏക കാരണമായ ആ അഗ്നി കെട്ടതോടുകൂടി ഞാൻ ക്ഷീണപരവശയായി ഭൂമിയിലെ പൂഴിയിൽ വീണ്ടും മറിഞ്ഞുവീണു. എന്റെ യാത്ര ഇന്നത്തോടുകൂടി അവസാനിച്ചു; എന്റെ കഥയും ഇതോടുകൂടെ അവസാനിച്ചു.”

ഇത്രത്തോളം പറഞ്ഞ് അവൾ നിന്നു. ഞാൻ എന്റെ തല കുലുക്കി 'ഇതു വേണ്ടവിധത്തിലുള്ള ഒരു സമാപ്തിയായില്ല' എന്നു തന്നെ ഞാൻ പറഞ്ഞു. എന്റെ തെറ്റി പിഴച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഹിന്ദിഭാഷയിൽ 'എന്റെ സംസാരം മര്യാദപോലെയാകുന്നില്ലെങ്കിൽ എനിക്കു മാപ്പു തരണം. ഹേ രാജപുത്രി! നിങ്ങൾ ഈ കഥയെ കുറെക്കൂടി വെളിവാക്കി അവസാനിപ്പിക്കുന്നതായാൽ അതു എനിക്കു വളരെ സമാധാനകരമായിരിക്കും' എന്നു പറഞ്ഞു.

നവാബിന്റെ പുത്രി ഒന്നു ചിരിച്ചു. അബദ്ധസങ്കുലമായ എന്റെ ഹിന്ദി കൊണ്ടും ഉദ്ദേശസാദ്ധ്യമുണ്ടായതായി ഞാൻ അറിഞ്ഞു. പരിശുദ്ധമായ ഹിന്ദുസ്ഥാനിയിൽത്തന്നെയാണ് ഞാനും സംസാരിച്ചിരുന്നതെന്നുവരികിൽ, അവൾക്ക് അവളുടെ മടിയെ തള്ളിക്കളയുവാൻ സാധിക്കാതെ വന്നേക്കുമായിരുന്നു. എന്നാൽ എന്റെ ഭാഷയുടെ കുറവ് അവളെ തുറന്നു പറയുവാൻ ധൈര്യപ്പെടുത്തി. അവൾ വീണ്ടും തുടർന്നു.

“ഇടക്കിടെ കേശവലാലിന്റെ വർത്തമാനം ഞാൻ കേട്ടിരുന്നു. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിനെ ഒരു നോക്കുപോലും കാണുവാൻ സാധിച്ചില്ല. 'താന്തിയാതോപ്പി' എന്നാളുടെ കൂട്ടത്തിൽക്കൂടി, ഒരിക്കൽ കിഴക്കൻമലകളിലും, മറ്റൊരിക്കൽ പടിഞ്ഞാറൻമലകളിലും അവിടവിടെയായി ലഹള നടത്തി, ഇടിമിന്നൽപോലെ പെട്ടെന്നു കാണാതാവുകയായിരുന്നു പതിവ്. ഞാൻ സന്യാസിനീവേഷം ധരിച്ചു കാശിയിൽ പോയി 'ശിവാനന്ദസ്വാമി'യുടെ ശിഷ്യയായി ചേർന്നു സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളെ പഠിക്കുവാനാരംഭിച്ചു. ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ 'പിതാവേ' എന്നു വിളിച്ചു വന്നു. ഇന്ത്യയിലെ എല്ലാദിക്കിൽനിന്നും വർത്തമാനങ്ങൾ സ്വാമിസന്നിധിയിൽ എത്താറുണ്ടായിരുന്നു. അതിഭക്തിയോടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാല്ക്കൽ ഇരുന്നു ഗ്രന്ഥപാരായണം ചെയ്യുമ്പോൾ അത്യാസക്തിയോടെ യുദ്ധവർത്തമാനങ്ങൾക്കും ഞാൻ ചെവികൊടുത്തിരുന്നു. ഹിന്ദുസ്ഥാനിൽ എല്ലാടവും ലഹളയെ ഒതുക്കിയതിന്നു പുറമെ, അതിന്റെ അവശിഷ്ടമായി അവിടവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ക്ഷോ

മത്തെക്കൂടി ബ്രിട്ടീഷ്യരാജാവ് അമർത്തിക്കളഞ്ഞു.''

'അതിനു ശേഷം കേശവലാലിനെപ്പററി യാതൊരു വർത്തമാനവും എനിക്കു കിട്ടിയില്ല. സന്ധ്യാസമയത്തെ ചുകന്ന പ്രഭയിൽ ആകാശത്തു ദൂരത്തായി ഇടയ്ക്കിടെ പ്രകാശിച്ചുകണ്ടിരുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യപക്ഷം ഇരുട്ടായതോടുകൂടി പെട്ടെന്നു കാണാതായി.'

'ഇതോടുകൂടി ഞാൻ എന്റെ പ്രഭുവിന്റെ രക്ഷയിൽനിന്നും വിട്ട്, വീടുവീടായി കേശവലാലിനെ തിരഞ്ഞുനടന്നു. പല പുണ്യസ്ഥലങ്ങളിൽ നടന്നു നോക്കിയെങ്കിലും, അദ്ദേഹത്തിനെ കാണുകയുണ്ടായില്ല. യുദ്ധഭൂമിയിൽവെച്ചോ, അഥവാ യുദ്ധശേഷമുള്ള മരണശിക്ഷയിലകപ്പെട്ടോ, കേശവലാൽ മരിച്ചിരിക്കണമെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിചിതന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. എന്നാൽ ഇതൊരിക്കലും വാസ്തവമല്ലെന്ന് എന്റെ ഹൃദയത്തിൽനിന്ന് ഒരു ചെറിയ ശബ്ദം നിരന്തരം കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. കേശവലാൽ മരിച്ചിരിക്കയില്ല. ആ ബ്രാഹ്മണൻ—അത്യുഗ്രമായ ആ തീപ്പൊരി—ഒരിക്കലും നശിക്കുവാൻ തരമില്ല. എന്റെ ആത്മാവിനെയും, എന്റെ ഇഹലോകജീവിതത്തെയും ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിനായി സമർപ്പിക്കുന്നതിനെ കാത്തുകൊണ്ട് ഏകാന്തമായ ഒരു ക്ഷേത്രത്തിൽ അതിതേജസ്സോടെ ആ അഗ്നി ജ്വലിച്ചുകൊണ്ടു തന്നെയിരിക്കുന്നു.'

'തപശ്ശക്തികൊണ്ടു മാത്രം, നീചജാതിയിൽ ജനിച്ച പല ആളുകളും ബ്രാഹ്മണരായി തീൎന്നിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിനു ഹിന്ദുപുരാണങ്ങളിൽ പല ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും കാണാം. എന്നാൽ മുസൽമാൻ ജാതിയിൽ ജനിച്ച ഒരാൾക്കു ബ്രാഹ്മണ്യം സിദ്ധിച്ചതായി ഒരിടത്തും പ്രതിപാദിച്ചു കാണുന്നില്ല. എനിക്കു കേശവലാലുമായി ഐക്യം സിദ്ധിക്കുന്നതിനു വളരെ കാലതാമസം വേണ്ടിവരുമെന്നു എനിക്കു അറിയാമായിരുന്നു; എന്തെന്നാൽ, ആ സ്ഥാനം ലഭിക്കണമെങ്കിൽ ഞാൻ ബ്രാഹ്മണപദവിയിൽ എത്തിയിരിക്കേണ്ടതാണ്. ഇപ്രകാരം മുപ്പതു സംവത്സരങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു.'

'മനോവൃത്തിയിലും, നിത്യവൃത്തിയിലും ഞാൻ ഒരു ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീയായിത്തീൎന്നു. എന്റെ മുത്തശ്ശിയായിരുന്ന ആ ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീയിൽനിന്നു പരമ്പരയായി എനിക്കു ലഭിച്ചിരുന്ന ആ രക്തം, അതിൽ ബാധിച്ചിരുന്ന മലിനതകളിൽനിന്നു വേർപെട്ട് എന്റെ നാഡികളിൽകൂടെ പരിശുദ്ധമായി ഒഴുകിത്തുടങ്ങി. ഈ സ്ഥിതിയിൽ എത്തിയതിനുശേഷം, എന്റെ യൌവനത്തിൽ ഞാൻ കണ്ടതായ ആ ബ്രാഹ്മണന്റെ—ലോകത്തിൽ എനിക്ക് എല്ലാംകൂടി ഉണ്ടായിരുന്ന ആ ഏകബ്രാഹ്മണന്റെ—പാദങ്ങളിൽ ഞാൻ എന്നെ മനസാ സമർപ്പിച്ചു. അതോടുകൂടി സ്വർഗ്ഗീയസുഖത്തിന്റെ ഒരു പ്രഭാമണ്ഡലം എന്റെ തലയ്ക്കു ചുറ്റും വിലസിത്തുടങ്ങി.'

'ശിപ്പായിലഹളയിലെ യുദ്ധത്തിൽ കേശവലാൽ കാണിച്ചതായ ധീരകൃത്യങ്ങളെപ്പററി ഞാൻ പല കഥകളും പലപ്പോഴും കേട്ടിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ വക യാതൊരു സംഗതിയും എന്റെ മനസ്സിൽ പ്രവേശിച്ചിരുന്നില്ല. മ

നോഹരമായ ചന്ദ്രികയിൽ, ശാന്തമായി ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്ന ആ യമുനാജലത്തിൽക്കൂടെ കേശവലാലിനെ വഹിച്ചുകൊണ്ടുപോയിരുന്ന ആ കടത്തുതോണി മാത്രമായിരുന്നു എന്റെ മനസ്സിൽ നിരന്തരം പ്രകാശിച്ചിരുന്ന ഏകരൂപം. യാതൊരു സഹായിയോ സേവകനോ കൂടാതെ, പരാശ്രയമില്ലാത്തവനും സ്വതന്ത്രചിത്തനുമായ ആ ബ്രാഹ്മണശ്രേഷ്ഠൻ അന്തമില്ലാത്ത അഗാധമായ ജലപ്രവാഹത്തിലേക്ക് ഒഴുകിപ്പോകുന്നതിനെ ഞാൻ രാവുപകൽ കാണാറുണ്ടായിരുന്നു.'

'അവസാനം, ശിക്ഷയിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടുവാൻ വേണ്ടി അദ്ദേഹം 'നേപ്പാൾ' അതിർത്തി കടന്നു ഓടിപ്പോയിരിക്കുന്നതായി ഞാൻ അറിഞ്ഞു. ഉടനെ ഞാൻ നേപ്പാളത്തേക്കു പോയി. വളരെ കാലം അവിടങ്ങളിൽ അന്വേഷിച്ചതിനു ശേഷം, അദ്ദേഹം ആ രാജ്യം വിട്ടുപോയിട്ടു വളരെ കാലമായിരിക്കുന്നുവെന്നും, എങ്ങോട്ടാണ് പോയിരിക്കുന്നതെന്നു ആർക്കും അറിവില്ലെന്നും ഞാൻ കേട്ടു. അതിനു ശേഷം ഞാൻ മലയായ മലയെല്ലാം നടന്നു തിരഞ്ഞു, അവസാനം ഈ ദിക്കിൽ എത്തി. ഈ രാജ്യം ഹിന്ദുക്കളുടെ രാജ്യമല്ല. ഈ ദിക്കിലെ ഭട്ടിയന്മാർക്കും, ലിപ്ചന്മാർക്കും മതവിശ്വാസമില്ല. അവരുടെ ഭക്ഷണത്തെപ്പററി അവർക്കു യാതൊരു നിഷ്കർഷയുമില്ല. അവരുടെ സ്വന്തമായി ചില ദൈവങ്ങളും, പ്രാർത്ഥനാസമ്പ്രദായങ്ങളുമാണ് അവർക്കുള്ളത്. പലവിധത്തിലുമുണ്ടാകാവുന്ന കളങ്കങ്ങളെയും അകററിനിർത്തി അതിശ്രദ്ധയോടെ ഞാൻ എന്റെ ജീവിതത്തെ പരിശുദ്ധമായി സൂക്ഷിച്ചുവന്നു. എന്റെ തോണി കരയ്ക്കണയുവാനടുത്തിരിക്കുന്നുവെന്നും, എന്റെ ഇഹലോകജീവിതത്തിന്റെ ഒടുവിലത്തെ പടി വളരെ ദൂരത്തല്ലെന്നും എനിക്കു തോന്നിത്തുടങ്ങി.'

'അതിനു ശേഷം—എങ്ങിനെയാണു ഞാൻ അവസാനിപ്പിക്കേണ്ടത്? എല്ലാ അവസാനവും ക്ഷണത്തിൽ കഴിയുന്നതാണ്. വിളക്കു കെടുവാൻ ഒരൊററ ശ്വാസം മാത്രം മതി. പിന്നെ എന്തിനായി ഞാൻ ഇതിനെ വലിച്ചു നീട്ടുന്നു. ഇതാ ഇന്നു രാവിലെ, മുപ്പത്തെട്ടു കൊല്ലത്തെ വേർപാടിനു ശേഷം ഞാൻ കേശവലാലിനെ കണ്ടു.'

ഇവിടെ വെച്ചു അവൾ നിർത്തിയപ്പോൾ എനിക്കുണ്ടായ ഉൽക്കണ്ഠയെ കടക്കുവാൻ വയ്യാതെ 'എങ്ങിനെയാണ് നിങ്ങൾ കണ്ടത്?' എന്നു ചോദിച്ചു.

'ഒരു ഭട്ടിയഗ്രാമത്തിന്റെ മുററത്തു തന്റെ ഭട്ടിയഭാര്യയോടൊന്നിച്ചു, തന്റെ ഭട്ടിയപൌത്രന്മാരാലും, പൌത്രികളാലും ചുററപ്പെട്ട്, ധാന്യക്കതിരുകളിൽനിന്നു മണികളെ വേർപെടുത്തിയുംകൊണ്ടു നില്ക്കുന്നതായിട്ടാണ് കേശവലാലിനെ ഞാൻ കണ്ടത്.' എന്നു നവാബിന്റെ പുത്രി മറുപടി പറഞ്ഞു. ഇതോടുകൂടി കഥ അവസാനിച്ചു.

അവളുടെ സമാധാനത്തിനായി വല്ലതും ചില വാക്കുകളെങ്കിലും പറയാതെ കഴിയില്ലെന്നു എനിക്കു തോന്നി. ഞാൻ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു. 'പ്രാണഭയത്തോടുകൂടെ ഒളിച്ചിരുന്നു, മുപ്പത്തെട്ടു വർഷം അന്യജാതിക്കാരോടൊപ്പം കഴിച്ചുകൂട്ടേണ്ടിവന്ന ആ മനുഷ്യനു എങ്ങ

പ്രകാരത്തിലാണ് തന്റെ മതനിഷ്ഠയെ പരിശുദ്ധമായി നിലനിറുത്തുവാൻ സാധിച്ചത്.

'അതൊന്നും എനിക്കു നിശ്ചയമില്ല. എന്നാൽ ഈ കാലമത്രയും ഞാൻ ചുമന്നു നടന്നിരുന്ന ആ ശക്തി—എന്റെ ചെറുപ്പത്തിൽത്തന്നെ എന്റെ അനുരാഗത്തെ അപഹരിച്ചവനായ ആ ബ്രാഹ്മണന്റെ പ്രേമോന്മത്തം—എന്തു മായമായിരുന്നു? ഞാൻ അതു കണ്ടതു പരമാത്മസ്ഥിതിയാണെന്നു—ശാശ്വതമായസത്യമാണെന്നു—ആയിരുന്നു ഞാൻ വിശ്വസിച്ചത്. അല്ലെങ്കിൽ, ഭക്തികൊണ്ടുള്ള അത്യാസക്തിയെ ഒതുക്കുവാൻ കഴിയാതെ, പതിനാറു വയസ്സു മാത്രം പ്രായമായിരുന്ന കാലത്തു, എന്റെ പിതൃഗേഹമാകുന്ന രക്ഷയെ ത്യജിച്ച്, ആ ബ്രാഹ്മണനോടുകൂടെ എന്റെ ശരീരത്തെയും, ഹൃദയത്തെയും, യൌവനത്തെയും അർപ്പിച്ച സമയം, അതിനു പ്രതിഫലമായി അദ്ദേഹം എനിക്കു തന്നതായ ആ അടിയെ—അസഹനീയമായ ആ അപമാനത്തെ—എന്റെ പരിശുദ്ധിക്കായി എന്റെ ഗുരുവിൽനിന്നു ലഭിച്ച ഒരു അനുഗ്രഹംപോലെ ഞാൻ എങ്ങിനെയാണ് സ്വീകരിച്ചിരിക്കുക? ഓ! ബ്രാഹ്മണാ! അങ്ങയുടെ ജാതിമുറയെ കസ്തൂട്ടു അങ്ങു മറെറാരു സമ്പ്രദായത്തെ കൈക്കൊണ്ടു. എന്നാൽ ഞാൻ വ്യർത്ഥമാക്കിയ ആ ജീവിതവും, ആ യൌവനവും ഇനി എനിക്കു എങ്ങിനെ തിരിച്ചുകിട്ടും?'

നവാബിന്റെ പുത്രി വളരെ വ്യസനത്തോടെ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞുകൊണ്ടു എഴുന്നീറ്റു. 'ബാബുജീ, നമസ്കാരം' എന്നു പറഞ്ഞു. പെട്ടെന്നു അന്നേരത്താൻ പിഴവുതീർത്തു 'സാഹേബ്, സലാം' എന്നും പറഞ്ഞു. ഇപ്രകാരം മുഹമ്മദീയ സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള യാത്രപറയലോടുകൂടി, പൊട്ടിത്തകർന്നു മണ്ണിൽ വീണുകിടക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണ്യമാതൃകകളോടും, അവൾ ആ വസാനത്തെ യാത്രപറയൽ കഴിച്ചു. മറുവടിയായി ഒരക്ഷരംപോലും എനിക്കു ഒന്നു പറയുവാൻ തരമാവുന്നതിനു മുമ്പ് അവൾ ഹിമാലയത്തിലെ ആ മഞ്ഞിൽ മറഞ്ഞുപോയി.

ഞാൻ കുറച്ചുനേരം എന്റെ കണ്ണുകളെ അടച്ചപ്പോൾ അവളുടെ കഥയിൽ പ്രസ്താവിച്ച എല്ലാ സംഭവങ്ങളും—നവാബിന്റെ പുത്രിയായി പതിനാറുവയസ്സു പ്രായമായ ആ കന്യക തന്റെ അന്തഃപുരത്തിലുള്ള ജനലിന്നരികെ വിശേഷപ്പെട്ട പേർഷ്യൻ പരവധാനിമേലിരുന്നു ഝരുകായിൽ പ്രാതസ്സന്ധ്യാവന്ദനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആ ബ്രാഹ്മണയുവാവിനെ സശ്രദ്ധം വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും, സന്യാസിവേഷധാരിയായി, വ്യസനാക്രാന്തയായി, വല്ല പുണ്യക്ഷേത്രങ്ങളിലും സന്ധ്യാസമയത്തു ദീപാരാധനചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആ സ്ത്രീരൂപവും, സ്വഗൃഹത്തിലുള്ള സുഖങ്ങളെ വിട്ടു, ദുഃഖപരവശയായി, ഡാർജിലിങ് കച്ചൂതാ നിരത്തിൽ കണ്ടതായ ആ വളരെ രൂപവും എന്റെ മനസ്സിൽക്കൂടെ വീണ്ടും കടന്നുപോകുന്നതായി ഞാൻ കണ്ടു. വ്യത്യസ്തഗുണങ്ങളോടുകൂടിയ രണ്ടു രാഗങ്ങൾ, ഒരു സ്ത്രീയുടെ ശരീരത്തിൽ ഒരുമിച്ചു ചേരുന്നതിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന ശോകരസമായ സംഗീതം, പ

ഭിപ്ലുതമായ ശബ്ദഗാംഭീൎയ്യത്തോടും, കൌതുകകരമായ സാഹിത്യരസത്തോടും കൂടി പുറത്തു പുറപ്പെടുന്നതിന്റെ ധ്വനി എന്റെ മനസ്സിൽ അനുഭവപ്പെടുന്നതായി എനിക്കു തോന്നി.

ഞാൻ എന്റെ കണ്ണുതുറന്നു. മഞ്ഞു മുഴുവൻ കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. രാവിലത്തെ ഇളംവെയിലിൽ കുന്നിന്റെ ചരുവുകൾ മിന്നി പ്രകാശിച്ചിരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷു മദാമ്മമാർ കൈവണ്ടികളിലും, ഇംഗ്ലീഷുസായ്വുമാർ കുതിരപ്പുറത്തും പുറത്തിറങ്ങിത്തുടങ്ങി. ഉറുമാൽകൊണ്ടു തല മുഴുവൻ മൂടിക്കെട്ടിയ ഒരു ബങ്കാളി ഗൃഹസ്ഥൻ, ഉറുമാലിന്റെ മടക്കുകൾക്കിടയിൽകൂടെ എന്റെ നേരെ ആശ്ചൎയ്യഭരിതമായ ഒരു നോട്ടമിട്ടുകൊണ്ട് അതിലെ കടന്നു പോയി.

ഞാൻ എന്റെ ഇരിപ്പിടത്തിൽനിന്നു എഴുനീറ്റു. യാതൊരു ആവരണവും കൂടാതെ തുറന്നു പ്രകാശിക്കുന്ന ആ വെയിലിൽ, ആ സ്ത്രീയുടെ രേഖപ്രായമായി, മഞ്ഞുപോലെയുള്ള ആ കഥയെ വിശ്വസിക്കുന്നതു ഏററവും പ്രയാസമായിരുന്നു. എന്റെ സ്വന്തം മനോരാജ്യം ആയിരിക്കണം അതിന്റെ സ്വരൂപങ്ങളെ കുന്നുകളിലെ മഞ്ഞുമായി കൂട്ടിക്കലക്കിയതു എന്നും, ആ ബ്രാഹ്മണയോദ്ധാവും നവാബിന്റെ പുത്രിയും യമുനാതീരത്തെ കോട്ടയും എല്ലാം വെറും ആവി മാത്രമായിരിക്കും എന്നും ആണ എന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ പൂൎണ്ണവിശ്വാസം.

സി. എൻ. എസ്.

ഞങ്ങളുടെ വായനശാല.

൧. കള്ളന്റെ കള്ളൻ. (ഗ്രന്ഥകൎത്താവ് കണ്ണത്തു ജനാൎദ്ദനമേനോനവർകൾ; ഭാരതമിത്രം അച്ചുക്കൂടം, കൊച്ചി വില ൧-ക).

'ഡിടക്റ്റീവ് സ്റ്റോറീസ്'' അതായതു കളവു തുമ്പുണ്ടാക്കുന്ന കഥകൾ എന്നൊരു ജാതി കഥകൾ ഇംഗ്ലീഷു സാഹിത്യത്തിൽ പ്രസിദ്ധമാകുന്നു. അങ്ങിനെയുള്ള ഒരു പ്രസിദ്ധകഥാപുസ്തകത്തെ അനുകരിച്ചു മലയാളത്തിൽ എഴുതീട്ടുള്ള ഒരു കഥയാണ് 'കള്ളന്റെ കള്ളൻ.' പ്രസിദ്ധന്മാരായ കുററാന്വേഷികൾ വിചാരിച്ചിട്ടുകൂടി ഒരു എത്തും പിടിയും കിട്ടാതെ പോയ ചില കളവുകളെ, യാതൊരു പ്രയാസവും കൂടാതെ, തന്റെ അസാധാരണമായ ബുദ്ധിസാമൎത്ഥ്യംകൊണ്ടും ചിരപരിചയംകൊണ്ടും ഇതിലെ കഥാപുരുഷനായ മിസ്റ്റർ കൃഷ്ണമേനോൻ തുമ്പുണ്ടാക്കുന്നതു കണ്ടാൽ ആൎക്കും അത്ഭുതം തോന്നിപ്പോകും. ഇത്തരം കഥകളുടെ ജീവനായിട്ടുള്ളതു ബന്ധവൈചിത്ര്യമാണ്. ആദിമുതൽക്കുതന്നെ വായനക്കാരുടെ മനസ്സിൽ ഉൽക്കണ്ഠയുണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടുപോയി അവസാനത്തിൽ മാത്രം അതു വെളിപ്പെടുത്തുകയാണ് ഗ്രന്ഥകൎത്താവു ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. 'പരി

നൊമ്മൂപ്പി' എന്നു പറയുന്ന ഈ ഗുണം ഇതിലെ എല്ലാ കഥകളിലും ബഹു ചാതുര്യത്തോടെ പ്രതിഫലിച്ചു കാണുന്നുണ്ട്. വലിയ വ്യുൽപന്നന്മാരല്ലാത്തവർകൂടി രസിച്ചുകൊണ്ടു വായിക്കത്തക്ക ഭാഷയിൽ ഈ പുസ്തകം എഴുതിയ ജനാർദ്ദനമേനോനവർകളെ ഞങ്ങൾ അഭിനന്ദിക്കുന്നു. ഇത്തരം പുസ്തകങ്ങൾ നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ എത്രതന്നെ ഉണ്ടായാലും ഏറി എന്നു വരുന്നതല്ലെന്നാണ് ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നത്.

---

൨. രാജയോഗം—നക്ഷത്രമാല. (ചിറ്റൂർ വരവൂർ ശാമുമേനോനവർകൾ ഉണ്ടാക്കിയത്. വില ണ ൪)

അതിപ്രൗഢമായ രാജയോഗത്തെ വിഷയീകരിച്ചു നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ടാണിത്. ഈ ജാതി ശാസ്ത്രസംഗതികളെ പാട്ടിൽ പെടുത്തിയാൽ പാട്ടിലാകയില്ലെന്നു ചിലർക്കഭിപ്രായമുണ്ടായേക്കാം. എന്നാൽ അവർക്കുകൂടി ഈ വിഷയം വളരെ വിജ്ഞേയവും, ഈ കവിയുടെ ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണപാടവം സ്തുത്യർഹനീയവുമാണെന്നുള്ള സംഗതിയിൽ ഭിന്നാഭിപ്രായമുണ്ടാവാനിടയില്ല. ഈ ഗ്രന്ഥം, തൃശ്ശിവപേരൂരിൽ സ്ഥാപിക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള 'ശ്രീരാമവർമ്മജനനമഠം' വകയായിട്ടാണ് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. ഗ്രന്ഥകർത്താവ് ഇതു ശ്രീമതി വി. കെ. പാറുക്കുട്ടിനേത്യാരമ്മ അവർകൾക്കു സമർപ്പിക്കുകയും, അവർ ഇതു സസന്തോഷം സ്വീകരിച്ചു പ്രൗഢസരസമായ ഒരു മുഖവും എഴുതുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നതു പ്രത്യേകം പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്. കവിതാരീതി കാണിപ്പാനായി ഏതാനും വരികൾ താഴെ ചേർക്കുന്നു:—

(ഭൗമതിങ്കൾക്കിടാവേ എന്നപോലെ)

'സ്വാധിഷ്ഠാനത്തിൻമുകളി–ലുണ്ടു
ബോധിക്കനല്ലൊരുപത്മം
നീലാഭമാകുമപ്പത്മം–നാഭി
മൂലത്തിലുള്ളതാകുന്നു
സൂരീന്ദ്രരെല്ലാമതിനെ–മണി
പൂരകമെന്നുരയ്ക്കുന്നു.
അത്താമരതൻദളജാലം–ദശ
പത്തക്ഷരാഞ്ചിതമല്ലോ.
മുക്കോണമായിട്ടതിങ്ക–ലൊരു
ചക്രമുണ്ടായതിലായി
മേഷാരൂഢൻവഹ്നിദേവൻ–ഇരി
ശോഭിപ്പതുണ്ടർക്കതുല്യൻ
നാലുത്തരക്കൈകളിയന്നോൻ–ആട്ടിൻ
മേലേകരേറിയിരിപ്പോൻ
മഞ്ഞാതയോഗിയായുള്ളോൻ–എന്നു
മിങ്ങിനെചിന്തിച്ചിടേണം.
സിന്ദൂരവർണ്ണപൂർണ്ണാംഗൻ–രുദ്ര
നെന്നുപേരായുള്ളദേവൻ
മെയ്യിൽഭസിതമണിഞ്ഞോൻ–എന്നു
മിസ്ഥലകങ്ങൾക്കധീശം
ഇഷ്ടദൻമുക്കണ്ണനായോൻ–അതി
ന്നാരത്തിൽവാണരുളുന്നു.
നീലിമകോലുംശരീര–ത്തോടു
നാലുമുഖങ്ങളിണങ്ങി
പീതാംബരാഭരണയായി–പ്പല
മാതിരിഭൂഷകൾചാർത്തി
മത്തയായ്‌ലാകിനിയെന്നു–ള്ളോരു
ശക്തിയുമത്രവാഴുന്നു.
ഈനാഭിപത്മത്തെനന്നായ്–ഏറി
ധ്യാനിച്ചിടുന്നയോഗീന്ദ്രൻ
രക്ഷിച്ചുസംഹരിച്ചീടാൻ–ഇഹ
ദക്ഷനായ്ത്തീർന്നീടുമല്ലോ.'

ശബ്ദാലങ്കാരം.*

(തുടർച്ച)

ശൈലപ്പെണ്ണിൻമുഖമുഖമുഖപ്പുഞ്ചിരി-
പ്പൂനിലാവാൽ
മുമ്പുംപിമ്പുംകളികളികളിപ്പാച്ചിൽപാ-
യുംകടാക്ഷം, (ല്ലകെ
കൊണ്ടാൽകൊണ്ടോനിവനിവനിവൻനാ
കമനമുള്ളിൽ-
കണ്ടാൽനേടാമതുമതുമതുംമറ്റും
വേണ്ടതെല്ലാം.
ഭവമേനിദാനംനിദാനംനിദാനം
ശിവേ!നിൻവിചാരംവിചാരംവിചാരം
ക്ഷണംകൈവരട്ടേവരട്ടേവരട്ടേ
ഗുണംതൊഴാംകൃതാർത്ഥൻകൃതാർത്ഥൻകൃതാ
(ർത്ഥൻ
പാദങ്ങളുടെ ആദ്യന്തങ്ങളിലായിട്ട്:—
നിത്യശൈവതപസ്സേവന്മാർ
സേവന്മാരായോർക്കൂടി
കൂടിച്ചേർക്കസൌഖ്യംസൌഖ്യം
സൌഖ്യംവിള്ളുംനാഥേ!നിത്യം.
മാരാന്തകന്റെമിഥമാരാത്തിലുത്തുഗുണ-
മാരാഗമപ്പൊരുൾമണി-
ഹാരാവലീംമഹിമയാരാലുംമേവിഷമ-
മാരാലലംഘമറിവാൻ
പോരാത്തതൊന്നതിനപോരാളുമില്ലെനതി
പോരാളുമുണ്ടഗിരിജേ! (വാര
ഫാരായിനിൻമിഴികടാക്ഷമായിതൊൻ
(പെടുകിൽ
നേരായികാത്തുമഖിലം.
ഇത് അന്തരാളപ്രാസഭ്രാന്തിയുണ്ടാകു
ന്ന ഒരു മാതിരിയിലാണ്. എന്നതൊന്നു
യല്ല മൂന്നാംപാദം യമകാന്തർഭൂതമായ
അന്തരാളപ്രാസത്തെന്നുമാണ്.

പേർത്തുംസമസ്യയൊന്നിനു
ചാർത്തുംപൂരണമാലയും
പാർത്താൽപ്പദാന്തപ്രാസത്തിൽ
ച്ചേർത്താണവതരിപ്പാൻവഴി.

ഒരു സമസ്യക്ക് കേവലം ഒരു പൂരണം മാത്രമാണുള്ളതെങ്കിൽ പദാന്തപ്രാസമാകുന്നതല്ല. പല പൂരണങ്ങളും നിരപ്പിച്ചേർക്കുന്നതു പദാന്തപ്രാസമായി വിചാരിപ്പാൻ വഴിയുണ്ടെന്നേയുള്ളൂ.

സമസ്യ

മലപ്പുറമതിങ്കലുണ്ടു വിശേഷസ്ഥലം.

ഒളിച്ചുകിണറുണ്ടുമേൽപ്പുടവുമങ്ങതിൻ
മേലെയായ്
തെളിഞ്ഞകയമൊന്നതിന്നരികിലൊരു
കുളങ്ങളും
മലയ്ക്കടിയവൻമേലതുപതിഞ്ഞ
മട്ടായിവൻ
മലപ്പുറമതിങ്കലുണ്ടുവിശേഷ
സ്ഥലം.
നിലാവുചൊരിയുന്നപൂമലനിന്ന
കാർത്തുറതൽ,കണ്ട്-
വിലാസമതിൽപീനമലർമേനിയ
യാത്രതോക്ഷണം
വലിപ്പമിവയാൽപ്പുകഴ്ന്നൊരുമാർഗ്ഗി
വൻവെള്ളിമാ-

* പകർപ്പവകാശം സംരക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

'മലപ്പുറമതിങ്കലുണ്ടിതുവിശേഷ
രമ്യസ്ഥലം'.
കലങ്ങമൊട്ടമർപ്പിളപ്പടകൾ പൊങ്ങി-
യാൽത്തൽക്ഷണം
നിലപ്പുവെടിവെപ്പുവാൻവിതതൊട്ടണ്ടു
പട്ടാളവും
കലിപ്പുപൂഴ്ചപൂഴ്ഴിപ്പൂഴ്കകാട്ടു-
കാരണന്താൻ
'മലപ്പുറമതിങ്കലുണ്ടിതുവിശേഷ
രമ്യസ്ഥലം'.

വിഷമസമസ്യ

'തീക്കട്ടയിൽക്കൂടിയെറുമ്പരിക്കും'

മുക്കണ്ണനാകത്തിലെടുത്തശൌരി-
യെല്ലാമന്നപോൽഗ്ഗംഗയിലിട്ടിയെന്നാ (ൽ
നോക്കിട്ടവണ്ടാപോയതാണല്ലോം
'തീക്കട്ടയിൽക്കൂടിയെറുമ്പരിക്കും'.
ചൊൽക്കൊണ്ടധർമ്മാംഗമതിങ്കലുന്നൻ
കക്കാനപോൽവെണ്ണകളെന്നകേട്ടു
ഈക്കേട്ടകാര്യംശരിയെന്നവന്നാൽ
'തീക്കട്ടയിൽക്കൂടിയെറുമ്പരിക്കും.'
ഉൽകൃഷ്ടവിപ്രാംഗനമുഖ്യയായാൽ
കണ്ണൊട്ടിനീക്കന്ന തിവൃത്തപക്ഷേ,
ഈക്കേട്ടകാലംവെച്ചു മല്പ്രയാസം
'തീക്കട്ടയിൽക്കൂടിയെറുമ്പരിക്കും.'

സരസസമസ്യ.

'ആനയാനയുമാനയും'

ആനന്ദലവനാല്ലാസ-
ന്താനന്തൻകൃതികണ്ടിലും
ആനന്ദസമ്മേളിതയാ-
'മാനയാനയുമാനയും'
താനേകാതലയാട്ടിടും
സ്ഥാനേകംകളഞ്ഞുകാട്ടിടും
ആനച്ചന്തവുമൊന്നാക-
'മാനയാനയുമാനയും.'
ജ്ഞാനയപ്പുകൂടക്കണ്ണു-
മാനക്കാരന്റെതോട്ടിയും
മാനിയാതെന്തഹോപോയാ-
'നാനയാനയുമാനയും.'

വിപ്ലവസമസ്യ.

'സ്ത്രൈതൃന്നചന്ദ്രനമെഴ......ച്ചപോലും!'

ദിക്ചക്രവെണ്മമയുംസകലഭുവനവും
ഭേദമായുംവിളങ്ങും
പച്ചക്കാരന്റെമെയ്ചുറ്റുമതുപൂട്ടുചൂടല
പ്പാമ്പൽപ്പുത്തൂന്നപൂജ്യൻ (യാം
ഇച്ഛയേറ്റേക്കനൊരഭിമുഖപ്രണയിനിമണി
ലോകമായല്ലൂവിധം-
കാട്ടു'സ്ത്രൈതൃന്നചന്ദ്രനമെ'ഴകിയലും
തൊടയാർവെച്ചപോലും' (യ
അച്ചിസ്ത്രായത്തനിസ്സുള്ളൊരമൃതൽത്തന
ണെങ്കിലുംപോതിവിരാ
പ്പിച്ചക്കാരന്റെകയ്യിൽക്കനകമലവിള
ങ്ങുന്നകൂട്ടാടിയെത്തി (ഭോ
പച്ചപ്പാവംമഹാബ്രാഹ്മണനൊരുവന
തന്റെ ഭാഗ്യത്തുകൂട്ടി
ട്ടച്ച'സ്ത്രൈതൃന്നചന്ദ്രനമെ'വനിയുമാ
യെച്ചപായി'ച്ചപോലും'.
അത്യുക്കൻകാറ്റുതട്ടത്തെനിമെറിയു
മൊരുമത്സ്യയാത്രാ (വി
പ്രത്യംഹംപോലെവെള്ളംപുഴകടക്കുക
ത്തെന്നതിവന്നാണപോലെ
അട്ടിതെല്ലാമടച്ചുൽക്കടമധികമിനം
ലാപ്പുകൽബ്ഭമില്ലാ
തത്ര'സ്ത്രൈതൃന്നചന്ദ്രനമെ'തിമാവാം
മട്ടുവച്ചിച്ചപോലും.'

സ്ഥലം .വിഷ.ഡിസ്ത്രിക്ട് ......പരമേശ്വരൻ.

സംസാരംബൊഗ്ഗസാരമെന്നകതി

സ്സാരജ്ഞതംസാരമാം
സംസാരംകലയംശ്രുതിപ്പാരങ്ങളിലെ–
സ്സാരംഗ്രഹിസ്സുതരാം
ഹിംസാരജോനയുള്ളയജ്ഞത്യമഹിം–
സാരസ്യസാരാത്മമായ്
കിംസാരംബതചൊല്ലിടുന്നശിരിലെ
സംസാരഹിംസാരതേ!.

സാരജ്ഞന്മാർനിന്നസ്സംനിശമപദമഹോ
സാരമേ!സാരമാകും (സ
കാരണ്യത്തിന്റെവിസ്താരത്തിനാശിവനുടെ
ശ്ശ്വസംവിത്തേ!സംവിത്തേ! (നോ
പാരംദുഃഖത്തിൽനില്ക്കുന്നടിയനുടെക
വൃത്തിയേവൃത്തിയേ (ഭവ
നോദധിനിന്നേൽനടത്തിസ്സുണർമതിയശി
കൈകൂതൊഴുന്നേൻതൊഴുന്നേൻ.

ഈ ശ്ലോകത്തിൽ, പദാന്തപ്രാസങ്ങളിൽചിലേടത്തു ദ്വിരാവൃത്തം കല്പിപ്പാനവകാശമുണ്ട്. അങ്ങിനെകല്പിക്കുന്നപക്ഷം അതു പദയമകമായിട്ടു വിചാരിക്കേണ്ടതെന്നും പറയാം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, അപ്പോൾ സ്ഥാനനിയമമുണ്ടെന്നു വിവക്ഷിപ്പാനും തരമുണ്ടാവാതിരിക്കയില്ല. അതുകൊണ്ട് ഇതിനെ പദാന്തപ്രാസമെന്നും, പദയമകമെന്നും, പണ്ഡിതന്മാർ കല്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കട്ടെ.

സർവ്വജ്ഞസർവ്വസംസാര–
സർവ്വസ്വംസർവ്വകാലവും
സർവ്വക്ഷമതളിടട്ടെ
സർവ്വമംഗളമംഗളം.

പദാന്തപ്രാസകാണ്ഡം കഴിഞ്ഞു.

'ശബ്ദാലങ്കാരം' അവസാനിച്ചു.

നിവേദനം.

കഴിഞ്ഞ എടവമാസം മുതൽ മാസംതോറും മംഗളോദയത്തിൽ തുടർച്ചയായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിവന്ന 'ശബ്ദാലങ്കാരം' ഇതാ ഈ മാസത്തിൽ അവസാനിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഇതിന്റെ കർത്താവായ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു 'രസികരഞ്ജിനീ' പത്രാധിപരായിരിക്കുന്ന കാലത്തു, പണ്ഡിതശിരോമണിയായ എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാനവർകൾ (എം. എ) ഉണ്ടാക്കിയ 'ഭാഷാഭൂഷണം' എന്ന അലങ്കാരഗ്രന്ഥം കണ്ടിട്ട് 'ഇതു വളരെ നന്നായിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ ശബ്ദാലങ്കാരപ്രകരണം എനിക്ക ബോധിച്ചില്ല' എന്നു പറകയുണ്ടായത്രെ. അതു കേട്ടപ്പോൾ 'എന്നാലതൊന്ന് ഇവിടത്തെ വകയായിട്ടുണ്ടാക്കുക' എന്നു ചിലർ അപേക്ഷിച്ചപ്രകാരം അവിടന്നുണ്ടാക്കിയതാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം. ഇതവിടന്നു സ്വല്പദിവസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ നിർമ്മിച്ചതും, ഇതിലെ ഉദാഹരണശ്ലോകങ്ങൾ മുഴുവൻ അവിടത്തെ സ്വന്തം വകയും ആകുന്നു.

ഇതിലെ വിഷയങ്ങളുടെ ഘടനയെപ്പററിയോ വിശദതയെപ്പററിയോ ശ്ലോകങ്ങളുടെ ശൈലിയെക്കുറിച്ചോ വായ

നക്കാരോട് ഒന്നും പറയേണ്ടതുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അവിടത്തെ കുലദേവതയായ ശ്രീകുരുംബാദേവിയുടെ പേരിൽ ഉള്ള ഭക്തിയെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന ഇതിലെ ശ്ലോകങ്ങളിൽ ചിലത് അവിടുന്നു മുമ്പുതന്നെ നിൎമ്മിച്ചിട്ടുള്ളവയും, ചിലതു തൽക്ഷണം ഉണ്ടാക്കിയവയും, പലതും ഇദ്ദിക്കുകാൎക്കു പരിചിതങ്ങളുമാണ്. ദേവീസ്തവം എന്ന പേരിൽ മുമ്പൊരു ലക്കം 'മംഗളോദയ'ത്തിൽ ചേൎത്തിരുന്ന പദ്യങ്ങളും ഈ പുസ്തകത്തിലുള്ളവയാണ്. ശബ്ദാലങ്കാരപ്രധാനങ്ങളായ പദ്യങ്ങളുടെ ജീവനായ അക്ലിഷ്ടത ഇതിലെ ശ്ലോകങ്ങളിലെല്ലാം കിടന്നു കളിയാടുന്നുണ്ടെന്നു സഹൃദയന്മാർ സമ്മതിക്കാതിരിക്കയില്ല.

അന്നവിടുന്നു ഒരു കളിയായുണ്ടാക്കി, സ്വന്തകയ്യക്ഷരത്തിൽ എഴുതി, 'രസികരഞ്ജിനി' വക റിക്കാൎട്ടുകെട്ടുകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ, അത്യന്തഗൂഢമായ അനാസ്ഥയോടെ സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന ഈ ഉത്തമഗ്രന്ഥം ഇയ്യിടയിൽ ഞങ്ങൾക്കു കണ്ടുകിട്ടുവാനിടയായപ്പോൾ 'ഇനിയിതു ചിതലിന്റെ മുതലായി മണ്ണിൽ ലയിച്ചുപോകാതെ കഴിയട്ടെ' എന്നുവെച്ച് ഇങ്ങിനെ എടുത്തു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതാണ്. പുസ്തകത്തിന്റെ ആദിയിൽ 'അലങ്കാരസംഗ്രഹം—ശബ്ദാലങ്കാരം' എന്നും, അവസാനത്തിൽ 'ശബ്ദാലങ്കാരം എന്ന പൂൎവ്വാൎദ്ധം കഴിഞ്ഞു' എന്നും കൂടി എഴുതിക്കാണുന്നുണ്ട്. ഇതിൽനിന്ന്, അവിടുന്നു ശബ്ദാലങ്കാരപ്രകരണം മാത്രമല്ലാ മറ്റു പ്രകരണങ്ങളും എഴുതുവാനുദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കണമെന്നൂഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആ ഉദ്ദേശം സാധിക്കുവാൻ പിന്നീടവിടുന്നു ശ്രമിക്കാതെപോയതു മലയാളികളുടെ ദൌൎഭാഗ്യദോഷം എന്നേ പറവാൻ തോന്നുന്നുള്ളു.

ഈ പുസ്തകത്തിൽ ഛത്രബന്ധം, സൎപ്പബന്ധം മുതലായി വിവരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ബന്ധങ്ങളുടെ ചിത്രങ്ങൾ മാസികയിൽ ചേൎക്കുവാൻ തരമാവാതെ പോയതിൽ വ്യസനിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇതു പ്രത്യേകം ഒരു പുസ്തകമായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന സമയത്തു അവകൂടി ചേൎക്കുന്നതാണ്.

മംഗളോദയപ്രവൎത്തകന്മാർ.

മംഗളോദയം

൧൦൮൨

പുസ്തകം ൧൦	തുലാം	ലക്കം ൧

മംഗളം.

കരകലയമിയറ്റിൽപ്പെട്ടുവട്ടംതിരിഞ്ഞി-
ട്ടിരവിയിലടിതെററിച്ചാറിത്തോൻകേണിടുന്നോൻ
തിരമയിൽവഴികാട്ടിക്കൊടുക്കുകെൻകണ്ണിൽവാഴും
മാവകലെയകററുംമാമരപ്പൊൻവിളക്കേ!

സന്മാർഗ്ഗം.*

സന്മാർഗ്ഗമെന്നുള്ളതു, മനുഷ്യജാതിക്കുമാത്രസാധാരണമായ ഒരു ഗുണമാണ്. ഇതരജീവികളുടെ ചേഷ്ടകളേയോ വ്യാപാരങ്ങളേയോ സംബന്ധിച്ചു വ്യവഹരിക്കുമ്പോൾ സന്മാർഗ്ഗമെന്നോ ദുർമ്മാർഗ്ഗമെന്നോ നാം പറയാറില്ലല്ലോ. ഇതു് എന്തുകൊണ്ടാണെന്നു് ആലോചിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഗുണദോഷവിവേചനം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ശക്തി ഇവയ്ക്കൊക്കെ നൽകപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നുള്ളതാണ് ഇതിനുള്ള കാരണം. ഇതരജീവികളുടെ വ്യാപാരങ്ങളൊക്കെയും അവയ്ക്കു നൽകപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ജന്മബുദ്ധിയുടെ അലംഘനീയമായ ആജ്ഞയുടെ അല്ലെങ്കിൽ പ്രേരണയുടെ ഫലങ്ങളാണ്. ഇതു് ഒരു മാതിരി അന്ധശക്തിയാണെന്നു വേണം പറവാൻ. എന്നാൽ മനുഷ്യനു 'വിശേഷബുദ്ധി' എന്നൊരു പ്രത്യേക

* തൃശ്ശിവപേരൂർ [illegible]യുടെ വാർഷികയോഗത്തിൽ വായിച്ചതു.

ക്തി നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മൃഗബുദ്ധി കേവലം വികാരത്തിൻെറ ഒരു വിശേഷരൂപം മാത്രമാണ്. അതിൻെറ ശക്തിയെ നിരോധിക്കുന്നതിനു വേറെ ശക്തിയൊന്നും ഈ വക ജീവികൾക്കു നൽകപ്പെട്ടിട്ടില്ല. എന്നാൽ വിശേഷബുദ്ധിയെന്നുള്ളതു യുക്തികൊണ്ടും ആലോചനകൊണ്ടും വികാരങ്ങളെ നയിക്കുകയും നിയന്ത്രിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ഒരു ശക്തിയാണ്. ഇത്രയും പറഞ്ഞതു സന്മാർഗ്ഗത്തിൻെറ അടിസ്ഥാനം എന്താണെന്നു കാണിക്കുന്നതിനായിട്ടാണ്.

സന്മാർഗ്ഗം എന്നു വെച്ചാൽ സത്തായിട്ടുള്ള മാർഗ്ഗം എന്ന് അർത്ഥം കല്പിക്കാം. എന്നാൽ സത്തിന്നതെന്നും അസത്ത് ഇന്നതെന്നും എങ്ങിനെയാണ് തിട്ടയാക്കുന്നത്? മനുഷ്യനിൽ 'മനസ്സാക്ഷി' എന്നോ 'അന്തരാത്മാവ്'എന്നോ 'അന്തരംഗ'മെന്നോ പറയുന്ന ഒരു ദിവ്യശക്തിയുണ്ട്. ഇതു മനുഷ്യനിലുള്ള ഈശ്വരചൈതന്യം എന്നു പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതുതന്നെയാണ് സദസദ്വ്യക്തിക്കു ഉപായി വർത്തിക്കുന്ന ശക്തി. ഈ ശക്തി എല്ലാ മനുഷ്യരിലും ഉണ്ടെങ്കിലും പല കാരണങ്ങളാൽ നിമിത്തം ചിലരിൽ അത്യുഗ്രമായും ചിലരിൽ അസ്പഷ്ടമായും ചിലരിൽ ഗൂഢമായും ഇരിക്കുന്നു. സന്മാർഗ്ഗവിഷയത്തിൽ നാം കാണുന്ന ഭേദം ഇതുകൊണ്ടുതന്നെ ആകുന്നു. ഇപ്രകാരം സന്മാർഗ്ഗത്തിൻെറ ഉൽപത്തിസ്ഥാനം മനുഷ്യപ്രകൃതിയിൽത്തന്നെ ആണെന്നാണ് പല മഹാന്മാരുടേയും അഭിപ്രായം. മറ്റു ചിലരുടെ അഭിപ്രായം സന്മാർഗ്ഗമെന്നുള്ളതു സമുദായക്ഷേമസംരക്ഷണത്തിനു വേണ്ടി മനുഷ്യർ തന്നെ സൃഷ്ടിച്ച ഒരു നിയമമാണെന്നാണ്. ഇവരുടെ പക്ഷപ്രകാരം മനുഷ്യക്ഷേമത്തിനുതകുന്നതു സന്മാർഗ്ഗവും അപ്രകാരമല്ലാത്തതു ദുർമ്മാർഗ്ഗവുമാണ് എന്നാകുന്നു. ഇരുകൂട്ടരും തമ്മിൽ ഉള്ള അഭിപ്രായവ്യത്യാസം അടിസ്ഥാനത്തെപ്പറ്റി മാത്രമാണ്. അതിൻെറ സ്വഭാവത്തെയോ ഉദ്ദേശ്യത്തെയോ ഫലത്തെയോ പറ്റിയല്ലെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സന്മാർഗ്ഗലംഘനം സമുദായനിയമലംഘനം മാത്രമായിട്ടാണ് ഇവർ വിചാരിക്കുന്നത്. ഇതു പാപമായിട്ടു ഗണിക്കപ്പെടുന്നില്ല. ഇവരുടെ അഭിപ്രായപ്രകാരം സന്മാർഗ്ഗനിയമം എല്ലാ ദിക്കിലും ഒരുപോലെ ഇരിക്കണമെന്നില്ല. സമുദായസ്ഥിതിക്ക് അനുസരണമായിരുന്നാൽ മാത്രംമതി. എന്നാൽ മുൻപറഞ്ഞ അഭിപ്രായം, സന്മാർഗ്ഗനിയമം ശാശ്വതവും സുസ്ഥിരവും ആയിട്ടുള്ള ഒന്നാണെന്നാണ്. അത് ഒരിക്കലും ഭേദപ്പെടുത്താൻ പാടില്ലാത്തതും ആകുന്നു. മതവും സന്മാർഗ്ഗവും തമ്മിൽ ഏറ്റവും അടുത്തതായ ഒരു സംബന്ധം ഉണ്ട്. എല്ലാ മതങ്ങളും സന്മാർഗ്ഗോപദേശം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ബുദ്ധമതം വിശേഷിച്ചും സന്മാർഗ്ഗപ്രധാനമായ മതം തന്നെയാണ്. മനസ്സാക്ഷി അല്ലെങ്കിൽ അന്തരംഗം എന്നുള്ളതു മനുഷ്യനിൽ നിക്ഷിപ്തമായ ഒരു ചിൽശക്തിയാണെന്നു പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതു മനുഷ്യൻ ദുഷ്പ്രവൃത്തി ചെയ്വാൻ ഇറങ്ങുമ്പോൾ വിരോധിക്കുകയും ചെയ്തതിൽ പിന്നെ മനസ്സിനു വല്ലാത്ത ശല്യം ജനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിന് 'ഉള്ളിലെ ഉപദേഷ്ടാവ്' എന്ന പേർ പറഞ്ഞുവരുന്നു. ഇതെല്ലാംകൊണ്ടും സന്മാർഗ്ഗനിയമം ഒരമാനുഷശക്തിയാൽ

സ്ഥാപിയ്ക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരേർപ്പാടാണെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു. ഈ പരിശുദ്ധമായ അടിസ്ഥാനത്തിന്മേലാണ് ലോകകാര്യങ്ങൾ സകലവും സ്ഥാപിയ്ക്കപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നത്. ക്രിസ്തീയവേദപുസ്തകത്തിൽ പറയപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്ന 'ദശാജ്ഞ'കളും ഭഗവൽഗീതയിൽ 'അഭയം സത്വസംശുദ്ധിഃ' എന്നാരംഭിക്കുന്ന ശ്ലോകങ്ങളിൽ വിവരിയ്ക്കുന്ന സാത്വികസമ്പത്തുകളും സന്മാർഗ്ഗനിയമത്തിന്റെ മൂലതത്വങ്ങൾ തന്നെയാണ്.

സന്മാർഗ്ഗനിയമം സമുദായസൃഷ്ടിയാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നപക്ഷം അത് ഓരോ സമുദായത്തിലും ഭിന്നരൂപമായിരിയ്ക്കാനിടയുണ്ട്. എന്നാൽ പ്രായേണ സന്മാർഗ്ഗമൂലതത്വങ്ങൾ എല്ലാ സമുദായത്തിലും തുല്യങ്ങളായി കാണപ്പെടുന്നു. അസത്യം പറയുന്നതു നന്നെന്ന് ഒരു സമുദായവും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നില്ല. സന്മാർഗ്ഗത്തിന്റെ ഉത്ഭവം എങ്ങിനെ ആയാലും അതു മനുഷ്യരുടെ ക്ഷേമത്തിനു വേണ്ടതായ ഒരേർപ്പാടാണെന്നു സർവ്വസമ്മതമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു സന്മാർഗ്ഗനിയമം അനുസരിക്കേണ്ടത് എല്ലാ മനുഷ്യരുടേയും കർത്തവ്യകർമ്മമാകുന്നു. 'അഹിംസാപരമോധർമ്മഃ' എന്നുള്ള വാക്യത്തിൽ ഇഹലോകത്തിൽ മനുഷ്യർ അവലംബിക്കേണ്ടതായ അത്യുൽകൃഷ്ടമായ സന്മാർഗ്ഗാദർശം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഈ മഹദ്വാക്യത്തിന്റെ അർത്ഥം അറിഞ്ഞ് അനുഷ്ഠിക്കുന്നതായാൽ പിന്നെ സന്മാർഗ്ഗനിയമങ്ങൾ എന്തെല്ലാമാണെന്ന് അന്വേഷിച്ചു നടക്കേണ്ട ആവശ്യമൊന്നുമില്ല. അന്യന്റേയോ അന്യജീവിയുടേയോ മനസ്സിനോ, ജീവനോ, ദേഹത്തിനോ, ഇഷ്ടവസ്തുവിനോ, ശല്യമോ, ഉപദ്രവമോ, നാശമോ, ക്ഷയമോ ജനിപ്പിക്കാത്തവിധത്തിൽ നാം വിചാരിക്കുകയും പറയുകയും ഇരിക്കുകയും പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നാൽ പിന്നെ സന്മാർഗ്ഗനിയമം വേറെ ഒന്നും അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതില്ല. എന്നാൽ എല്ലാവർക്കും ഇതിന്റെ അർത്ഥം ആലോചിച്ചറിഞ്ഞു പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു ശക്തിയും ജ്ഞാനവും മറ്റും ഉണ്ടായിരിക്കാൻ തരമില്ലല്ലോ. അതു നിമിത്തമാണ് സന്മാർഗ്ഗോപദേശം ആവശ്യമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഇതു ശരിയായ വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടു സാധിക്കാവുന്നതാണ്. മനുഷ്യനിലുള്ള സന്മാർഗ്ഗബുദ്ധി (Moral Sense) അല്ലെങ്കിൽ അന്തരിന്ദ്രിയത്തെ ദൃഢീകരിക്കുകയും ഉത്തേജിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതായാൽ പിന്നെ അന്യന്മാരിൽനിന്നോ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നിന്നോ ഉള്ള ഉപദേശം വേണ്ടിവരികയില്ല. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രധാനോദ്ദേശ്യവും മുഖ്യപ്രവൃത്തിയും ഇതുതന്നെ ആണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. നമ്മുടെ കണ്ണു തുറന്നാൽ അതിൽ ബഹിർലോകവസ്തുക്കൾ പ്രതിഫലിക്കുന്നതുപോലെ വിദ്യാഭ്യാസമാകുന്ന അഞ്ജനശലാകകൊണ്ട് ഉള്ളിലെ കണ്ണിനേയും തുറക്കുന്നതായാൽ അതിൽ സന്മാർഗ്ഗമൂലതത്വങ്ങൾ എല്ലാം പ്രതിബിംബിച്ചു കാണാവുന്നതാണ്. സന്മാർഗ്ഗത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തെപ്പറ്റിയാണ് ഞാൻ ഇപ്പോൾ പറഞ്ഞത്. ഇനി അതിന്റെ അനുഷ്ഠാനത്തിന്റെ ആവശ്യകതയേയും മറ്റും സംബന്ധിച്ചു കുറച്ചു പറയണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. സന്മാർഗ്ഗാനുഷ്ഠാനം സമുദായക്ഷേമ

ത്തിനും ലോകത്തിന്റെ ഉൽഗ്ഗതിക്കും അത്യന്താവശ്യകമായിട്ടുള്ളതാണ്. സന്മാർഗ്ഗനിയമലംഘനം നേരെ മറിച്ചും ആകുന്നു. മനുഷ്യർ ജനനാൽ തന്നെ സ്വതന്ത്രജീവികളാണ്. ഓരോരുത്തൎക്കും ജന്മാവകാശങ്ങളും ഉണ്ട്. ഈ അവകാശങ്ങളെ നാം പരസ്പരം സമ്മതിക്കുകയും മാനിക്കുകയും ചെയ്യാതിരുന്നാൽ അന്യോന്യവിരോധത്തിനും കലഹത്തിനും ഇടയാകുന്നതാണ്. ഇതില്ലാഞ്ഞാൽ സമുദായ ഏൎപ്പാട് നടക്കയില്ല. പരസ്പരവിശ്വാസമാണല്ലൊ സമുദായബന്ധത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. അസത്യവാദം, വഞ്ചന, മോഷണം, വ്യഭിചാരം, ഹിംസ മുതലായ സന്മാർഗ്ഗനിയമലംഘനം ഈ അടിസ്ഥാനത്തെ ഉൽഖനനം ചെയ്യുന്നു. ഇതുകൂടാതെ മനസ്സമാധാനത്തെ നശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സമുദായജീവിതവും അസാദ്ധ്യമാകിത്തീരുന്നു. മനുഷ്യർ പരസ്പരവിശ്വാസത്തോടും യോജിപ്പോടും സമാധാനത്തോടുംകൂടി വസിച്ചാലല്ലാതെ ലോകത്തിന്റെ ഉൽഗതിക്കു ശ്രമിക്കയോ സഹായിക്കയോ ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നതല്ല. ഇതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ കലഹവും യുദ്ധവും മറ്റും ഉള്ള കാലത്തു പരിഷ്കാരങ്ങൾ ഉണ്ടാവാൻ തരമില്ലാത്തത്. സമുദായക്ഷേമത്തിന് അനുകൂലമായ സന്മാർഗ്ഗസ്ഥിതിയും സമാധാനവും ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടുള്ള കാലത്താണ് എല്ലാ രാജ്യക്കാരും ഉൽകൎഷത്തെ പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളത്. പല കാരണങ്ങളെക്കൊണ്ടും സന്മാർഗ്ഗബോധം എല്ലാവൎക്കും ഒരുപോലെ ബലവത്തായി ഉണ്ടായിരിക്കുവാൻ തരമില്ല. ഇതുകൊണ്ടാണ രാജ്യങ്ങളിൽ ന്യായാസനങ്ങളുടേയും ദണ്ഡനീതിയുടേയും മറ്റും ആവശ്യം നേരിട്ടിരിക്കുന്നത്. സന്മാർഗ്ഗനിയമലംഘനത്തിനു നാം ചിലപ്പോൾ 'ക്രമക്കേടെ'ന്നും 'കുറ്റ'മെന്നും ചിലപ്പോൾ 'പാപ'മെന്നും പേർ പറഞ്ഞുവരുന്നു. ഇവയെല്ലാം ഏതെങ്കിലും ഒരു വിധം ശിക്ഷാൎഹങ്ങളായിട്ടാണ വിചാരിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നത്. ഇതു സമുദായശിക്ഷ. രാജശിക്ഷ — ദൈവശിക്ഷ ഇങ്ങിനെ മൂന്നുവിധം ഉണ്ട്. എന്നാൽ ശിക്ഷയെ ഭയന്നു മാത്രം സന്മാർഗ്ഗം അനുസരിക്കുന്നവർ യഥാൎത്ഥസന്മാർഗ്ഗികളാണെന്നു പറവാൻ പാടില്ല. കൎത്തവ്യകൎമ്മമെന്നുള്ള ഏകനിശ്ചയത്തോടുകൂടി സന്മാർഗ്ഗം അവലംബിച്ചു നടക്കുന്നവർ മാത്രമേ യഥാൎത്ഥസന്മാർഗ്ഗികളാകയുള്ളു. ശിക്ഷയെ ഭയന്നു മൃഗങ്ങളും പ്രായേണ ചില പ്രവൃത്തികളിൽ നിന്നും വിരമിക്കുന്നുണ്ടല്ലൊ. അതുകൊണ്ടു മേൽപ്പറഞ്ഞ കൂട്ടർ മൃഗതുല്യന്മാർതന്നെയാണ്. ആഹാരാദിചതുഷ്ടയത്തെ മാത്രം 'ഉപാസിച്ചു' നടക്കുന്നവ മൃഗങ്ങളും 'മനന' ശീലമുള്ളവർ മനുഷ്യരുമാണ്. ലോകത്തിൽ ഗുണമെന്നും ദോഷമെന്നും രണ്ടു ഭിന്നവസ്തുക്കളുണ്ട്. ഇവയെ അനുസരിച്ചു സന്മാർഗ്ഗമെന്നും ദുൎമ്മാർഗ്ഗമെന്നും രണ്ടുവഴികളും ഉണ്ട്. ഇവയെ തിരിച്ചറിയുന്നതിനു മനുഷ്യനു വിശേഷബുദ്ധിയും നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ അനുഗ്രഹത്തെ ഉപയോഗപ്പെടുത്താതെ മൃഗസാധാരണമായ ആവശ്യങ്ങളെ മാത്രം തേടി കരചരണങ്ങളിൽകൂടി ചരിക്കുന്നവർ മൃഗങ്ങളേക്കാൾ നികൃഷ്ടജീവികളാണെന്നുവേണം പറയാൻ. സന്മാർഗ്ഗലംഘനങ്ങൾ അധികവും കാമക്രോധലോഭമോഹാദികളായ വികാരങ്ങളു

ണനിമിത്തമാണ സംഭവിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടു ഈ വക വികാരങ്ങൾ തന്നെ ജനിക്കാൻ അനുവദിക്കാതെ താൻ അവയെ ജയിക്കുന്നതിനാണ മനുഷ്യൻ ശ്രമിക്കേണ്ടത്. ബുദ്ധിശക്തിയും ആലോചനയും വിവേകവും കൊണ്ടു ഇവയെ അവശ്യമായ സ്ഥാനത്തിൽനിന്നും കവിഞ്ഞുപോകാതെ അടക്കിവെക്കേണ്ടതു എല്ലാവരുടേയും ചുമതലയാണ്. എന്നാൽ വികാരങ്ങൾക്കൊക്കെയും ഒരു വശീകരണശക്തിയുള്ളതുകൊണ്ടു നാം പലപ്പോഴും മനസ്സാക്ഷിയുടേയും ബുദ്ധിയുടേയും ഉപദേശത്തെ കേൾക്കാതെ ഇവയുടെ ക്ഷണനത്തെ സ്വീകരിക്കുന്നു. ഇതു മനസ്സാക്ഷി, ബുദ്ധിശക്തി ഇവകളെ ശരിയായ വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടു ശുദ്ധീകരിക്കയും ഉത്തേജിപ്പിക്കയും ചെയ്യാത്തതുകൊണ്ടു വരുന്ന ദോഷമാണ്. ഡാൎവ്വിൻ എന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ മതപ്രകാരം മനുഷ്യൻതന്നെ മൃഗങ്ങളുടെ ക്രമേണയുള്ള രൂപാന്തരപ്രാപ്തിയാണെന്നു വിചാരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ ഇപ്പോഴും മനുഷ്യനിൽ മൃഗസഹജങ്ങളായ പല സ്വഭാവങ്ങളും അവശേഷിച്ചു കിടക്കുന്നുണ്ടു. വിദ്യാഭ്യാസം തീരെ ഇല്ലാത്തവരിൽ ഇവ ബലവത്തായും ഉള്ളവരിൽ ശക്തികുറഞ്ഞും കാണപ്പെടുന്നു. അതുകൊണ്ടു സന്മാൎഗ്ഗബോധനത്തിന് ആദ്യമായി വേണ്ടതു ദുൎവ്വികാരങ്ങളെ ശുദ്ധീകരിക്കയാണ്. ഇതാണ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രധാനോദ്ദേശം. വികാരങ്ങൾ മലിനങ്ങളായിരിക്കുന്ന കാലത്തോളം സന്മാൎഗ്ഗബോധം മനസ്സിൽ ഉദിക്കുന്നതു പ്രയാസമാണ്. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ നടപ്പുള്ള വിദ്യാഭ്യാസരീതി ഈ ഉദ്ദേശ്യത്തെ ഒട്ടുംതന്നെ സാധിക്കുന്നില്ലെന്നാണ പലരുടേയും അഭിപ്രായം. സന്മാൎഗ്ഗവിദ്യാഭ്യാസമൊന്നു പ്രത്യേകം വേണമെന്നും പലൎക്കും അഭിപ്രായം ഉണ്ട്. ഇപ്പോഴത്തെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ പല ന്യൂനതകളും ഉണ്ട്. ഒന്നാമതു വിദ്യാഭ്യാസം ഏററവും ദ്രുതഗതിയിലാണ് ഇപ്പോൾ നടത്തപ്പെടുന്നത്. അതുകൊണ്ടു ബുദ്ധിക്കും ഹൃദയത്തിനും ആവശ്യമുള്ള പരിഷ്കാരം സിദ്ധിക്കുന്നില്ല. രണ്ടാമതു വിഷയങ്ങൾ കണക്കിലധികം ഉള്ളതുകൊണ്ടു ഒന്നിലും ദൃഢത സിദ്ധിക്കാൻ തരമില്ലാതിരിക്കുന്നു. എല്ലാററിലും ഉപരിപ്ലവമായ ജ്ഞാനമേ സിദ്ധിക്കുന്നുള്ളൂ. മൂന്നാമതു വിദ്യാഭ്യാസരീതിയിൽ സന്മാൎഗ്ഗവിഷയത്തിനു പ്രാധാന്യം നൽകപ്പെട്ടിട്ടില്ല. നാലാമതു ഇപ്പോഴത്തെ രീതി ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളായ ആദൎശങ്ങളെ സമ്പാദിക്കുന്നതിനു സൌകര്യങ്ങൾ നൽകുന്നില്ല. ഇതുകൂടാതെയും പല ന്യൂനതകളും ഉണ്ട്. ഇവയെ പരിഹരിച്ചാൽ മാത്രമേ ഉദ്ദിഷ്ടഫലം സിദ്ധിക്കയുള്ളൂ. അതിനാലാണ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ സന്മാൎഗ്ഗവിദ്യാഭ്യാസം പ്രത്യേകമായി നടത്തണമെന്നു ഇപ്പോൾ ഒരു ബലമായ അഭിപ്രായമുള്ളത്. എന്നാൽ വിദ്യാഭ്യാസം തന്നെ മനുഷ്യനിൽ ഉള്ള വിവിധശക്തികളെ വികസിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള മാൎഗ്ഗമായിരിക്കെ 'സന്മാൎഗ്ഗവിദ്യാഭ്യാസ'മെന്നൊന്നു വേറെ വേണ്ടതായിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. വിദ്യാഭ്യാസം ശരിയായി നടത്തുന്നതായാൽ സന്മാൎഗ്ഗം അഥവാ സ്വഭാവശുദ്ധി അതിന്റെ ഫലമായിട്ടു താനേ വന്നുകൊള്ളും. എങ്കിലും ഉൽകൃഷ്ടാദൎശങ്ങളും ഉത്തമദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും വിശിഷ്ടന്മാരുടെ ജീവചരിത്രങ്ങളും ഈ വിഷയത്തിൽ വളരെ ഉപയോഗപ്രദങ്ങളാ

യിത്തീരുന്നതാണ്. സന്മാൎഗ്ഗതത്വങ്ങൾ ശാശ്വതങ്ങളും സൎവ്വവ്യാപ്തങ്ങളും സൎവ്വജനസാധാരണങ്ങളുമാണ്. അവയെ ഏറെക്കുറെ എല്ലാ മനുഷ്യൎക്കും അറിയാവുന്നതുമാകുന്നു. തസ്കരണം, കാമിത്വം, അസത്യവാദിത്വം, വഞ്ചകത്വം മറ്റും തരങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികൾ സന്മാൎഗ്ഗവിരുദ്ധങ്ങളാണെന്നറിയാം. എന്നാൽ ഏതെങ്കിലും വികാരങ്ങളുടെ പ്രേരണനിമിത്തം അവർ പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നതിന് ഇടയാകുന്നുവോ ആ വികാരങ്ങളെ അടക്കിനിൎത്തുന്നതിനോ അവയുടെ ശക്തി കുറയ്ക്കുന്നതിനോ വേണ്ടതായ ബുദ്ധിശക്തി അവൎക്കില്ലാത്തതിനാലാണ ഇവയ്ക്കു വശംവദന്മാരായി ഭവിക്കുന്നത്. ലോകത്തിൽ അനേകകോടി ജീവജാലങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഇവയൊക്കെയും നിയമിതമാൎഗ്ഗത്തിൽകൂടി മാത്രം ചരിക്കുന്നു. എന്നാൽ വിശേഷബുദ്ധിശക്തിയുള്ളവനും സ്വതന്ത്രനുമായ മനുഷ്യൻ മാത്രമേ ലോകത്തിൽ വഴിതെറ്റി നടക്കുന്നുള്ളു. ഇതു എത്രയും ലജ്ജാവഹമായിട്ടുള്ള ഒരു കാൎയ്യമാണ്. ഗുണദോഷവിവേചനം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ശക്തി നമുക്കു സിദ്ധിക്കുമ്പോൾ അതിനെ ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തുന്ന നാം എത്രമാത്രം കൃതഘ്നന്മാരായിരിക്കണം!

സന്മാൎഗ്ഗനിയമം ലോകം മുഴുക്കെ ഒന്നേയുള്ളു. എന്നാൽ പരിഷ്കാരം, വിദ്യാഭ്യാസം ഇവയുടെ ന്യൂനാതിരേകം നിമിത്തവും പരിതസ്ഥിതികളായ സംഗതികളുടെ സ്വഭാവം നിമിത്തവും രാജ്യങ്ങളും സമുദായങ്ങളും ഈ വിഷയത്തിൽ സമനിലയിലല്ലാ ഇരിക്കുന്നത്. ഇതിനെ അല്പങ്ങളായ വ്യത്യാസങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നാലും പ്രധാന അംശങ്ങളിൽ തുല്യത ഏറെക്കുറെ കാണാതിരിക്കയില്ല. രാജ്യങ്ങളാകട്ടെ സമുദായങ്ങളാകട്ടെ സന്മാൎഗ്ഗനിലവിട്ടു പ്രവൎത്തിക്കുന്നതായാൽ അവയ്ക്കു പ്രായേണ അധഃപതനം സംഭവിക്കുന്നതാണെന്നു രാജ്യചരിത്രങ്ങൾ ധാരാളം തെളിയിക്കുന്നു. 'റോമൻ' സാമ്രാജ്യം, 'മുഗൾ' സാമ്രാജ്യം ഇവയുടെ ക്ഷയത്തിനുള്ള പ്രധാനകാരണങ്ങൾ എന്താണെന്ന് ഈ രാജ്യങ്ങളുടെ ചരിത്രം വായിച്ചിട്ടുള്ളവൎക്ക് അറിയാവുന്നതാണ്. സന്മാൎഗ്ഗനിയമലംഘനത്തിൽനിന്നും ഉണ്ടാകാവുന്ന ദോഷങ്ങൾ എത്രയെന്നും അവ എത്ര വലുതാണെന്നും നമുക്കു ഇതിൽനിന്നും ഊഹിക്കാവുന്നതാണ്. ദുൎമ്മാൎഗ്ഗവാസനകൾ സമുദായശരീരത്തിലുള്ള വ്രണങ്ങളാകുന്നു. കാലക്രമംകൊണ്ടു സമുദായശരീരം മുഴുവനും പഴുത്തു ജീൎണ്ണമാകുന്നതിനും ഇടയായേക്കാം. അതിനാൽ സന്മാൎഗ്ഗസംരക്ഷണം എല്ലാ സമുദായങ്ങൾക്കും ഒരു ഗൌരവമേറിയ ചുമതലയായിട്ടാണ് ഇരിക്കുന്നത്. ഓരോ തറവാടും ഓരോ സമുദായങ്ങളും ഓരോ രാജ്യങ്ങളും ഈ തത്വം അറിഞ്ഞു പ്രവൎത്തിക്കേണ്ടതാണ്. വിദ്യാലയങ്ങളിൽ സന്മാൎഗ്ഗവിദ്യാഭ്യാസം ആവശ്യമാണെന്നു നിൎബ്ബന്ധിക്കുന്നു ഈ തത്വം മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളവരാകുന്നു. സന്മാൎഗ്ഗബീജങ്ങൾ വീട്ടിലും വിദ്യാലയത്തിലുമാണ് ആദ്യമായി വിതയ്ക്കേണ്ടത്. ഇപ്പോഴത്തെ വിദ്യാൎത്ഥികളാണല്ലോ അടുത്ത ഭാവിയിൽ ലോകചക്രത്തെ മുമ്പോട്ടു ഉരുട്ടുവാൻ ചുമതലപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവർ.

ലോകത്തിൽ സന്മാൎഗ്ഗികൾ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളുവെങ്കിൽ അതു ഇപ്പോൾ പരിഷ്കാരത്തിന്റെ പരമകാഷ്ഠയിൽ എത്തിയിരുന്നേനെ. എന്നാൽ ഇ

ഇതു തീരെ അസാദ്ധ്യമായിട്ടുള്ള കാൎയ്യം തന്നെയാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ചിലർ ലോകചക്രത്തെ മുമ്പോട്ടു തള്ളുമ്പോഴും മറ്റു ചിലർ അതിനെ പിന്നോട്ടു തള്ളുന്നുണ്ട്. ശക്തി കൂടുന്നവർ ഒടുവിൽ വിജയം പ്രാപിക്കും. സന്മാൎഗ്ഗികളോ ലോകനിയമത്തിനു അനുസരിച്ചു പ്രവൎത്തിക്കുന്നതുകൊണ്ടു അവരുടെ കൈതന്നെ കേറി നിൽക്കുമെന്നു നമുക്കു വിശ്വസിക്കാൻ വകയുണ്ട്. ലോകത്തിൽ സന്മാൎഗ്ഗനിയമത്തിനു വിപരീതമായി പ്രവൎത്തിക്കുന്നവരുടെ എണ്ണം കുറയുകയാണ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രധാന ഉദ്ദേശ്യം. അതുകൊണ്ടു സന്മാൎഗ്ഗനിയമപ്രചാരത്തിനു സൎവ്വപ്രധാനമായ ഉപകരണം ഇതൊന്നു മാത്രമാണെന്നു സമാധാനം കല്പിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്. സമുദായങ്ങളുടേയും സമുദായാംഗങ്ങളുടേയും ക്ഷേമത്തിനും ഉൽക്കൎഷത്തിനും മനുഷ്യവൎഗ്ഗത്തിന്റെ ഉൽഗ്ഗതിക്കും സന്മാൎഗ്ഗം അത്യാവശ്യമായിട്ടുള്ള ഒന്നാകകൊണ്ടു നാം ഈ വിഷയത്തിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധ വെക്കേണ്ടതാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. സത്തുക്കൾ അവലംബിക്കുന്ന മാൎഗ്ഗം ഏതാണ്? നമ്മുടെ മതോപദേഷ്ടാക്കന്മാർ കാണിച്ചുതന്നിരിക്കുന്ന മാൎഗ്ഗം ഏത്? ഈശ്വരാംശമായിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ മനസ്സാക്ഷി നിൎദ്ദേശിക്കുന്ന മാൎഗ്ഗം ഏത്? സമുദായക്ഷേമത്തിനുതകുന്ന മാൎഗ്ഗം ഏത്? മനസ്സമാധാനത്തെ നൽകുന്നതും സംരക്ഷിക്കുന്നതുമായ മാൎഗ്ഗം ഏത്? മനുഷ്യഹൃദയത്തെ ശുചീകരിക്കുന്ന മാൎഗ്ഗം ഏത്? അഹിംസയാകുന്ന പരമധൎമ്മത്തെ അനുഷ്ഠിക്കുന്നവരുടെ മാൎഗ്ഗം ഏത്? ലോകത്തിൽ വിജയം പ്രാപിക്കുന്നതിനുള്ള മാൎഗ്ഗം ഏത്? ശാശ്വതവും സൎവ്വവ്യാപ്യവുമായ പ്രവൃത്തിമാൎഗ്ഗം ഏത്? മനുഷ്യജന്മത്തെ പാവനമാക്കുന്നതിനുള്ള മാൎഗ്ഗം ഏത്? പാപരഹിതമായ മാൎഗ്ഗം ഏത്? ഇതുതന്നെയാണ് 'സന്മാൎഗ്ഗം.' ഇതാണ് നാം അനുവൎത്തിക്കേണ്ടതായ ഏകമാൎഗ്ഗം.

ആർ. ഈശ്വരപിള്ള ബി. ഏ.

മതവും ഈശ്വരവിശ്വാസവും

മതവും ഈശ്വരവിശ്വാസവും തമ്മിൽ സാരമായ സംബന്ധമുണ്ട്. എന്നാൽ ഒരാളുടെ മതംമാത്രം നോക്കീട്ട് അയാളുടെ ഈശ്വരവിശ്വാസത്തിന്റെ സ്വഭാവം മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. മതം മനുഷ്യന്റെ ധൎമ്മാൎത്ഥകാമങ്ങളാകുന്ന പുരുഷാൎത്ഥങ്ങളെ സാധിക്കുന്നതിൽ ചില വ്യവസ്ഥകൾ ചെയ്തു, പരമമായ പദത്തെ പ്രാപിക്കുവാനുള്ള വഴിയെ ഉപദേശിക്കുന്നു; അതു നിയതവുമാകുന്നു. ഈശ്വരവിശ്വാസമാകട്ടെ ജനനകാലത്തേയും മാതാപിതാക്കന്മാരേയും പാരമ്പൎയ്യത്തേയും പൂൎവ്വവാസനയേയും അനുസരിച്ചിരിക്കും; അതു നിയതമല്ലതാനും. ഒരാളുടെ മതം ഏതെന്നറിവാൻ അയാളുടേയും വംശത്തിന്റേയും പൂൎവ്വന്മാരുടേയും ചരിത്രം നോക്കിയാൽ മതി. അയാളുടെ ഈശ്വരവിശ്വാസത്തെ— അയാൾ ഈശ്വരനെ ഏതു നിലയിൽ വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നു

എന്നതിനെ — അറിവാനാകട്ടെ അയാൾ സ്വാന്തമായി ചെയ്യുന്ന പ്രാൎത്ഥനകളേയോ, ഈശ്വരവിഷയമായി അയാൾ ചെയ്യുന്ന പ്രസ്താവങ്ങളേയോ തന്നെ ആധാരമാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതിനു ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണിക്കാം:

ജഗൽഗുരുവായ സാക്ഷാൽ ശങ്കരാചാൎയ്യസ്വാമികൾ അദ്വൈതമതത്തിന്റെ സ്ഥാപകനാണല്ലോ. ആ ലോകഗുരു അദ്വൈതമതത്തിന്റെ ജീവാധിയുമാണ്. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിനു ശിവന്റെ നേരെ പ്രത്യേകമായ ഒരു ഭക്തിയുണ്ടായിരുന്നു. നോക്കുക:—

'പിനാകിനി പ്രാണഭൃതാം പ്രണായകേ
ജനാൎദ്ദനേ വാ ജഗദന്തരാത്മനി
ന വസ്തുഭേദപ്രതിപത്തിരസ്തി മേ
തഥാപി ചേതസ്തരുണേന്ദുശേഖരേ.'
(ആചാൎയ്യസ്വാമികൾ)

അൎത്ഥം:— പിനാകധാരിയായ ഭഗവാൻ (ശിവൻ) പ്രാണികളുടെയെല്ലാം നാഥനാണ്. ജനാൎദ്ദനദേവൻ (വിഷ്ണു) ജഗത്തുക്കളുടെ അന്തൎയ്യാമിയുമാണ്. ഇവർ രണ്ടുപേരും ഭിന്നവസ്തുക്കളാണെന്നുള്ള വിചാരം എനിക്കില്ല. എങ്കിലും എന്റെ മനസ്സ്, ബാലചന്ദ്രനെ മുടിയിലണിഞ്ഞിരിക്കുന്ന ദേവനിൽ (ശിവനിൽ) ആണു രമിക്കുന്നത്.

ശ്രീകൃഷ്ണകൎണ്ണാമൃതകൎത്താവായ ശ്രീലീലാശുകയോഗീന്ദ്രൻ ജന്മനാ ഒരു ശൈവനായിരുന്നു. താൻ ശൈവനാണെന്ന് അദ്ദേഹം തന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുമുണ്ട്. എങ്കിലും ആ ഭക്തശിരോമണി വിഷ്ണുഭക്തനായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ പേരിലുള്ള ഭക്തിയെ അദ്ദേഹം വെളിപ്പെടുത്തുന്നതു നോക്കുക:—

'ശൈവാ വയം ന ഖലു തത്ര വിചാരണീയം
പഞ്ചാക്ഷരീജപപരാ നിതരാം തഥാപി
ചേതോ മദീയമതസീകുസുമാവഭാസം
സ്മേരാനനം സ്മരതി ഗോപവധൂകിശോരം'
(ലീലാശുകയോഗീന്ദ്രൻ)

അൎത്ഥം:— ഞങ്ങൾ ശൈവന്മാർ തന്നെ. അതിനെപ്പറ്റി സംശയിപ്പാനില്ല. പഞ്ചാക്ഷരം ജപിക്കുന്നവരുമാണ്. എന്നാലും എന്റെ മനസ്സ് കായാമ്പൂവിനു തുല്യമായ നിറത്തോടും മന്ദസ്മിതാൎദ്രമായ മുഖത്തോടുംകൂടിയ ആ ഗോപബാലനെയാകുന്നു സ്മരിക്കുന്നത്.

കാളിദാസർ ശൈവനാണെന്നാണു കേൾവി. പേരിൽനിന്നുതന്നെ ദേവീഭക്തനാണെന്നു വരുന്നുമുണ്ട്. പക്ഷേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശ്വാസം ദ്വൈതത്തിലായിരുന്നില്ല. വ്യവഹാരസൌകൎയ്യത്തിനുവേണ്ടി ബ്രഹ്മാ, വിഷ്ണു, രുദ്രൻ എന്ന ഭേദം കല്പിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും മൂൎത്തികൾ മൂന്നും ഒന്നുതന്നെ എന്നാണദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശ്വാസം. നോക്കുക:—

'ഏകൈവ മൂൎത്തിൎബ്ബിഭിദേ ത്രിധാ സാ
സാമാന്യമേഷാം പ്രഥമാവരത്വം
വിഷ്ണോൎഹരസ്തസ്യ ഹരിഃ കദാചി-
ദ്വേധാസ്തയോസ്താവപി ധാതുരാദ്യൌ.'
(കാളിദാസർ)

അൎത്ഥം:— മൂൎത്തി ഒന്നേയുള്ളു. അതുതന്നെ മൂന്നായിത്തിരിഞ്ഞതാണ്. ഈ മൂന്നുപേൎക്കും (ത്രിമൂൎത്തികൾക്ക്) ജ്യേഷ്ഠാനുജത്വം സമമാണ്. ചിലപ്പോൾ വിഷ്ണുവിനു ശിവൻ ജ്യേഷ്ഠനാവും; മറ്റു ചിലപ്പോൾ വിഷ്ണു ശിവന്റെ ജ്യേഷ്ഠനുമാവും; ചില സമയത്തു ബ്രഹ്മാവ് വിഷ്ണുവിന്റെയും ശിവന്റെയും ജ്യേഷ്ഠനായിരിക്കും; വേറെ ചില സമയത്തു വിഷ്ണുവും ശിവനും ബ്രഹ്മാവിന്റെ ജ്യേഷ്ഠന്മാരുമായിരിക്കും.

കെ. വി. എം.

പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരം.

(ജപ്പാനെ നോക്കി പറയുന്നത്.)

ഒരൊററ രാത്രികൊണ്ടു പ്രാചീനാചാരങ്ങളെയെല്ലാം അഴിച്ചുകളഞ്ഞു്, ജപ്പാൻ പൂർണ്ണവിജയമാവതിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതു ലോകം അത്യത്ഭുതത്തോടുകൂടിയാണു നോക്കിയിരിക്കുന്നതു്. പുതുതായി ഒരു ഗൃഹം പണികഴിപ്പിച്ചുകൊ, സാവധാനം കെട്ടിയുയർത്തുന്നതുപോലെയല്ലാതെ, പുതിയൊരു വസ്ത്രം പഴയ വസ്ത്രത്തെ മാററിക്കളഞ്ഞു് അപ്പോൾത്തന്നെ എടുത്തുടുക്കുന്നതുപോലെ അത്ഭുതവേഗത്തിലാണു് ജപ്പാനുണ്ടായിരിക്കുന്ന ഈ ഉയർച്ച. കാലാനുകൂലതയാലോ, കാലപരിണാമത്താലോ അനുഭവപ്പെടുന്ന ധൈര്യം, സ്ഥൈര്യം, യൗവനത്തിളപ്പു്, ശക്തിപ്പെരുപ്പു് എന്നീഭാവങ്ങളുടെ രൂപീകരണമാണു് ഈ അഭിവൃദ്ധിയെന്നു ജപ്പാൻ കാണിക്കുന്നു. ഈ സംഭവം ലോകചരിത്രത്തിലെ കേവലം വിനോദകരമായ ഒരദ്ധ്യായമാണെന്നും, കാലത്തിന്റെ കാര്യകാരണബന്ധമില്ലാത്ത കളിയാണെന്നും, രൂപപരിപൂർത്തിയും വർണ്ണമനോജ്ഞതയും തികഞ്ഞതാണെങ്കിലും അന്തർഭാഗം ശൂന്യശൂന്യമായുള്ള നീർപ്പോളപോലെയാണെന്നും ആദ്യകാലത്തു ലോകം സംശയിക്കയും ഭയപ്പെടുകയും ചെയ്തിരുന്നു. തന്നിൽ ലയിച്ചുകിടന്നു രൂപപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. ശക്തിപ്രഭാവം ഇത്തരത്തിൽ അപ്രതീക്ഷിതമാംവണ്ണം വെളിപ്പെട്ടതു താല്ക്കാലികമായ ഒരു ദ്ഭുതസംഭവമല്ലെന്നും, അദൃശ്യമായികിടന്നിരുന്ന ആ ശക്തി കാലയോഗത്തികവാൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു്, ഇനി മേൽ വിസ്മൃതിയിൽ മറഞ്ഞുപോകാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം അത്രയേറെ സുസ്ഥിരമായി നില്ക്കുന്നതാണെന്നും ജപ്പാൻ നിസ്സംശയം തെളിയിച്ചിരിക്കുന്നു.

ജപ്പാൻ ഒരേകാലത്തിൽ പ്രാചീനവും അപ്രാചീനവുമായ സമ്പ്രദായങ്ങളെ ഒരുപോലെ തന്നെ കൈക്കൊണ്ടു പ്രവർത്തിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നതാണു് മേൽപ്പറഞ്ഞ സംഭവത്തിൽ അടങ്ങിക്കിടക്കുന്ന രഹസ്യം. പൌരസ്ത്യഖണ്ഡത്തിലെ പൌരാണികമായ നാഗരികസമ്പത്തു് ജപ്പാനിൽ അത്യന്തം നിറഞ്ഞുകിടക്കുന്നുണ്ടു്. മനുഷ്യനെ, അവന്റെ ഏറെയാന്തർഭാഗത്തിൽനിന്നുതന്നെ അനാശ്വരമായ പൂർണ്ണവൈഭവത്തെയും അധികാരശ്രേഷ്ഠതയെയും അന്വേഷിപ്പാനായി പ്രേരിപ്പിക്കയും, നഷ്ടകഷ്ടങ്ങളിലും ആപൽക്കാലങ്ങളിലും സമാധാനം നൽകുകയും, സ്വാർത്ഥഭാവത്തിൽനിന്നകററി പരാർത്ഥം ആത്മത്യാഗം ചെയ്വാൻകൂടിയും സന്നദ്ധനാക്കുകയും, മനുഷ്യജന്മലോകത്തിൽ അന്യർ ചെയ്യേണ്ടതായി വന്നിരിക്കുന്ന അസംഖ്യങ്ങളായ കടമകളെ സസന്തോഷം നിർവ്വഹിപ്പിക്കയും, അനിത്യമായ സർവ്വവസ്തുക്കളിലും ആ നിത്യാനന്ദത്തെ കാട്ടിക്കൊടുക്കുകയും, ഈ പ്രപഞ്ചം ആകമാനം മനുഷ്യ

---

* സർ. രവീന്ദ്രനാഥടാഗോറിന്റെ ഉപന്യാസം.

മനോയന്ത്രത്തിന്റെ കീഴ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്തതായ മഹാശക്തിയാൽ പരിപൂൎണ്ണമാണെന്ന വാസ്തവത്തെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഏറ്റവും ഉൽകൃഷ്ടമായ ഒന്നാണ് ആ പ്രാചീനനാഗരികസമ്പത്ത്. ഈ അനുഭവങ്ങളാൽ ജപ്പാൻ പൌരസ്ത്യദേശത്തിൽ ഒരു ചെന്താമരയെന്നപോലെ നൈസൎഗ്ഗികമായ സൌന്ദൎയ്യത്തോടുകൂടി ഉയൎന്നു വിരിഞ്ഞു വിളങ്ങി, ഏറ്റവും ആഴത്തിലായുള്ള തന്റെ മൂലസ്ഥാനത്തിൽ വേരൂന്നി ഉറച്ചുനില്ക്കുന്നു.

പുരാതനമാഹാത്മ്യം പൂണ്ട പൌരസ്ത്യദേശത്തിന്റെ ഓമനക്കിടാവായ ജപ്പാൻ ആധുനികമായ സൎവ്വസമ്പ്രദായങ്ങളേയും ഒട്ടും അധൈൎയ്യപ്പെടാതെ സ്വായത്തമാക്കി വെച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രാചീനാചാരങ്ങളിൽ ഔദാസീന്യശൃംഖലയുടെ കണ്ണികളായി ഇരിമ്പുകളായിക്കിടക്കുന്ന ഭാഗങ്ങളെ നിൎമ്മൂലനീകരിക്കുന്നത്, സ്വന്തം അനുഭവങ്ങളെ അനുക്രമമായി അടക്കിവെക്കുന്നതിലും കൃത്യനിഷ്ഠയിലുമാണ് യഥാൎത്ഥക്ഷേമത്തിന്റെ കിടപ്പെന്നറിഞ്ഞ് ആ വഴിക്കു ചെല്ലുകയാലാണ് ജപ്പാന്റെ ധൈൎയ്യം വെളിപ്പെട്ടത്. ഇന്നത്തെ കാലഗതിക്കനുസരിച്ച്, ആധുനികനാഗരികസംബന്ധമായ എല്ലാധൎമ്മങ്ങളേയും ജപ്പാൻ നിറഞ്ഞ വിശ്വാസത്തോടും തികഞ്ഞ സാമൎത്ഥ്യത്തോടും കൂടി അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതാണ് ഏഷ്യാഖണ്ഡത്തിലെ മറ്റു രാജ്യക്കാൎക്ക് അഭിവൃദ്ധിക്കായി സധൈൎയ്യം പ്രവൎത്തിക്കുന്നതിന്നു പ്രോത്സാഹപ്രദമായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നത്. ഇതുതന്നെയാണ്, പൌരസ്ത്യദേശത്തിൽ പൌരാണികമായുള്ള ആ ജീവനും ശക്തിയും കെടാതെ തന്നെ ഇന്നും നിലനില്ക്കുന്നുണ്ടെന്നു വെളിപ്പെടുവാൻ മാൎഗ്ഗമായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നതും. നമ്മുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കായി നാം ഒന്നാമതായി ചെയ്യേണ്ടത്, നമ്മെ മൂടിക്കിടക്കുന്ന മാലിന്യത്തെ നിശ്ശേഷം അകററിക്കളകയാകുന്നു. നിരന്തരമായി പ്രവഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാലമഹാനദിയിൽ നാം നിലതെററി വീണു കുടുങ്ങിപ്പോകാതെ സധൈൎയ്യം നീന്തിക്കയറണം. നമുക്കുള്ള പ്രാചീനമഹത്വത്തെ കേവലം വാക്കുകൾകൊണ്ടു വെളിക്കു വിട്ടുകളയുന്നതിൽ നിന്നു ഫലമൊന്നുമുണ്ടാവാനില്ലെന്നും, ആധുനികധൎമ്മങ്ങളൊക്കെയും യഥാവിധി നിൎവ്വഹിച്ചു വിജയം നേടുകയാണ് ഇന്നത്തെ സുഖജീവിതകവാടോൽഘാടനക്രിയയെന്നും നാം ജപ്പാനെ നോക്കി പഠിച്ചുറപ്പിക്കുകയും വേണം.

ഇന്നത്തെ ജീവിതത്തിന്റെ ആദൎശമെന്തെന്നറിഞ്ഞു നാം അതിനഭിമുഖമായി ചെല്ലുമ്പോൾ, കാലം എന്ന ദ്വാരപാലകനോട് അവന്റെ ചോദ്യങ്ങൾക്കെല്ലാം അതാതിന്നൊത്തവണ്ണം മറുവടി പറഞ്ഞു മടക്കുകയാണ് നാശത്തിൽ നിന്നു തെററി മാറുന്നതിന് ഒരേവഴി. നമ്മുടെ പുരാതനനാഗരികബീജത്തിൽ ഇന്നും പ്രാണശക്തി തികഞ്ഞുതന്നെ ഇരിക്കുന്നുണ്ടെന്നും, അതിനെ ആധുനികജീവിതനിലത്തിൽ നടുക മാത്രമേ ചെയ്യേണ്ടതായുള്ളുവെന്നും താൻ കണ്ടുപിടിച്ച രഹസ്യം ജപ്പാൻ ഏഷ്യാഖണ്ഡത്തോടു വിളിച്ചുപറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

പാശ്ചാത്യസമ്പ്രദായങ്ങളെ അതേവിധം നടിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് ജപ്പാൻ ഇന്നു ഈ സ്ഥിതിയിൽ വന്നിരിക്കുന്നതെന്ന പ്രസ്താവത്തെ ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നി

ല്ല. പ്രാണശക്തിയെ നമുക്കു നടിച്ചുകാണിപ്പാൻ കഴിയുമോ? വാസ്തവത്തിൽ, വേഷവും നാട്യം, ജന്മനാ സിദ്ധിച്ച ജീവിതഭാവത്തെ, നശിപ്പിച്ച് ഏതാണ്ടൊരു പ്രകാരത്തിലുള്ള മനഃപ്രകൃതിയെ മറ്റൊരു പ്രകാരത്തിലുള്ള ശരീരപ്രകൃതികൊണ്ടു കൂടിയ മട്ടിൽ മനുഷ്യസൃഷ്ടിയെ താറുമാറാക്കിക്കളയുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

ഒക്കെയും പൌരസ്ത്യഭാവത്തിൽതന്നെയിരിക്കണമെന്നുവെച്ച്, സ്വന്തം രക്ഷയ്ക്കായി യൂറോപ്പിനെപ്പോലെ പുതിയതരം യുദ്ധസാമഗ്രികൾ ശേഖരിച്ചുവെക്കേണ്ട കാര്യത്തിൽ ജപ്പാൻ ശ്രദ്ധവെക്കാതിരിക്കണമെന്നു ഞാൻ പറയുന്നില്ല. എന്നാൽ, അതു സ്വകീയസംരക്ഷണത്തിന്നു പര്യാപ്തമായുള്ള സീമയിൽനിന്ന് ഒരിക്കലും കവിഞ്ഞുപോയ്ക്കൂടാ. വാസ്തവത്തിൽ, യഥാർത്ഥമായ ശക്തി ഇത്തരം ആയുധങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചതല്ലാ എന്നും, ആ ആയുധങ്ങളെ പ്രയോഗിക്കുന്നവരെ സംബന്ധിച്ചതാണെന്നും ജപ്പാൻ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാണ്. ആന്തരസത്വം അസ്തമിച്ചുപോയാലും അധികാരശക്തി അധഃപതിക്കയില്ലെന്നു കരുതി ആയുധബലത്തെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുവാൻ ആരംഭിച്ചാൽ അതിൽനിന്ന് അപരന്മാരെക്കാൾ അവനവന്നാണ് അധികം ആപത്തുണ്ടാകുകയെന്നും ആ ദേശം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതു തന്നെ.

ജീവികൾക്കൊക്കെയും എളുപ്പത്തിൽ ജീവഹാനി നേരിടുമാകയാൽ, ജീവസംരക്ഷണത്തിന്നു പ്രകൃതി തന്നേ വേണ്ടതൊക്കെ ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്തുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. ദൈഹികമായ സാധനങ്ങൾകൊണ്ട് ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട ആവരണത്തിന്നുള്ളിൽ ജീവനെ അടച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നു. അതായതു, ഈ ശരീരം ജീവനായ്ക്കൊണ്ടു പ്രകൃതി തന്നേ നിർമ്മിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ള ഉന്നതമമായ ദുർഗ്ഗമാണ്. കാലോചിതമായ വളച്ചുചുറ്റു തക്കവണ്ണമാണ് ശരീരഘടന. മനുഷ്യനുള്ള സർവ്വബലവും ജീവനോടു സംബന്ധിച്ചുകൊണ്ടു സ്വന്തം ആന്തരംഗത്തിൽതന്നെയാണ് അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. ആയുധങ്ങളാവട്ടെ, നിർജ്ജീവപദാർത്ഥങ്ങൾകൊണ്ടു നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടവയാകുന്നു. പ്രകൃത്യാ സിദ്ധിച്ച ശക്തിയും ബലവുംകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടാതെ, ആയുധബലത്തെ ആശ്രയിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ ആ ആയുധങ്ങൾകൊണ്ടുള്ള ആപത്തു തനിക്കുതന്നെ ബാധകമാവാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം പ്രത്യേകം സൂക്ഷിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്. മനുഷ്യൻ സ്വന്തം രക്ഷയ്ക്കായി ആയുധവർഗ്ഗത്തെക്കൊണ്ടു നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള ഇടതിങ്ങിയ ആവരണത്തിനുള്ളിൽ തന്റെ ശരീരത്തെ കുടുക്കി മറച്ചുവെക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതായാൽ, അവൻ തന്നെത്താനറിയാതെ ഒട്ടൊട്ടായി ചെയ്തുവരുന്ന ആത്മഹത്യയാണത്. മറ്റുള്ളവരെയെല്ലാം തങ്ങൾക്കു കീഴ്പ്പെടുത്തിനിർത്തി സർവ്വാധികാരവും തങ്ങളിൽത്തന്നെ ഉറപ്പിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിച്ചു, പലവകയായി പുതിയ പുതിയ ഭാരങ്ങൾ ഒന്നിനൊന്നു വർദ്ധിപ്പിച്ചു വർദ്ധിപ്പിച്ച്, ആ ഭാരമെല്ലാം തങ്ങൾ തന്നെ ചുമന്നു മനുഷ്യഭാവത്തെ ചതച്ചുകളഞ്ഞുകൊണ്ടു ഭയങ്കരമായ ആത്മഹത്യയിലേക്കാണ് പാശ്ചാത്യർ പോയിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതെന്ന വാസ്തവത്തെ, ജപ്പാൻ ലോകനീതിപ്രകാശത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടു നോക്കിക്കണ്ടറിയേണ്ടതാണ്.

ഇപ്പോൾ ജപ്പാനിൽ നാൾക്കുനാൾ

വരുന്ന പറഞ്ഞുവരുന്ന പാശ്ചാത്യബാഹ്യപരിഷ്കാരമാവട്ടെ സ്വന്തം സ്വഭാവത്തിന്റെയോ ബലത്തിന്റെയോ ഉറപ്പിനും വളൎച്ചക്കും അനുകൂലമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. ഈ അനുകരണക്രമത്തിന്റെ ഫലം, ജപ്പാന്റെ സ്വാഭാവികമായുള്ള സ്ഥിതിക്കു പാഴ്ചുമടായിത്തീൎന്ന്, ആ സ്ഥിതിയെ ദുൎബ്ബലപ്പെടുത്തുകയാണെന്നാകുന്നു. ഈ വാസ്തവം ജപ്പാൻ, ക്രമേണ തന്നെത്താൻ അറിഞ്ഞുകൊള്ളും. ഇന്നത്തെ ജപ്പാൻകാർ ബാല്യം മുതല്ക്കു അനുഷ്ഠിച്ചുവരുന്ന സ്വഭാവോചിതമല്ലാത്ത വിദേശീയാചാരങ്ങളും, മറ്റും ജപ്പാന്റെ സ്വന്തം ഭാവത്തെ പാടേ മൂടിമറച്ചു നശിപ്പിച്ചുകളഞ്ഞേക്കാമെന്നു ഞാൻ ഭയപ്പെടുന്നു. പുരാണധൎമ്മങ്ങളെയെല്ലാം വിസ്മരിച്ചു, പ്രാചീനാഗമത്തിൽനിന്നുള്ള ഉറവിനെ ഈ പരിഷ്കാരംകൊണ്ട് അടച്ചുകളയുന്നതായാൽ, ജപ്പാന്റെ ശക്തിക്കും വൃദ്ധിക്കും സൌന്ദൎയ്യത്തിനും കാരണഭൂതമായിരിക്കുന്ന ജീവനദി നിഷ്ഫലമായിത്തീൎന്നു വററിവരണ്ടു പോയ്ക്കളയും.

പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരസമ്പ്രദായങ്ങളെ അതേവിധം അനുകരിച്ചു ശീലിക്കുന്നതിനെക്കാളും എററവും ആപൽകരമായിട്ടുള്ളതാണ്, ആ പരിഷ്കാരത്തിന്റെ അന്തൎഭാഗത്തെ സ്വായത്തമാക്കി വെക്കുവാനുള്ള ശ്രമം. ജപ്പാനിലെ പ്രാചീനാചാരങ്ങളും നവീനരാജ്യതന്ത്രപ്രവാഹത്താൽ നിശ്ശേഷം മാഞ്ഞുപോയിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ജപ്പാൻകാർ അവരുടെ ആത്മീയധൎമ്മങ്ങളെക്കൂടിയും വിസ്മരിക്കമാറു രാജ്യാംഗവിനോദലാലസന്മാരായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നു. മററുള്ളവർ എങ്ങിനെ ഉലഞ്ഞുപോയാലും തൻകാൎയ്യം ശരിക്കു നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുവാൻ കഴിവുള്ളവൻ മാത്രമേ ലോകരംഗത്തിൽ ശോഭിക്കയുള്ളുവെന്ന സ്വാത്മബുദ്ധിപ്രമാണത്തെ, ജപ്പാൻ തന്റെ ആധുനികചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ദ്വാരകവാടത്തിൽ തെളിവായി എഴുതിവെച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നാണ് കാണുന്നത്. അന്ധതയാൽ, താൻ സ്പൎശിക്കുന്ന വസ്തുക്കളെ മാത്രം വിശ്വസിക്കുന്ന അന്ധന്റെ ജീവിതപ്രമാണമാണിത്. എന്നാൽ, അന്യന്റെ നേരെ വിടുന്ന ദ്രോഹം തന്നിൽത്തന്നെ തിരിയെ വന്നുചേരുവാൻ തക്കവണ്ണം പരസ്പരബന്ധത്തോടുകൂടിയാണ് മനുഷ്യസമുദായസൃഷ്ടിയെന്ന തത്വം സാധാരണന്മാൎക്കുകൂടിയും അല്പം ബുദ്ധിചെലുത്തിയാൽത്തന്നെ അറിയുവാൻ കഴിയുന്നതൊന്നാണ്. പരക്ഷേമത്തെ സ്വന്തം ക്ഷേമമായി ഗണിക്കുകയെന്നതു മനുഷ്യജന്മംകൊണ്ടു സാധിക്കേണ്ടതായുള്ള മഹത്തായ ധൎമ്മമാണെന്നതാണ് മനുഷ്യർ കണ്ടറിഞ്ഞിട്ടുള്ള തത്വങ്ങളിൽ മുഖ്യമായത്. ഈ തത്വം നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലെ ഓരോ ഘട്ടത്തിലും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു കാണാവുന്നതാണ്. ഇതും ഇതുപോലെ വേറെയുമുള്ള ധൎമ്മങ്ങളെയെല്ലാം വിസ്മരിച്ചു സ്വാൎത്ഥാഭിമാനമെന്നു മാത്രം സൎവ്വസ്വം ആശ്രയിച്ചുവരുന്ന ജനസമുദായം, പെട്ടെന്ന ഭയങ്കരവും അഗാധവുമായ നാശത്തിൽ ചെന്നു വീഴുകയേ ചെയ്യുയുള്ളു. മുൻകാലങ്ങളിൽ വിദേശാക്രമണങ്ങളും, യുദ്ധങ്ങളും, അസൂയയേയും ദുരാശയേയും ആശ്രയിച്ചുകൊണ്ടുള്ള യു

കുന്യായങ്ങളും നമ്മുടെ രാജ്യത്തിൽ ദൈവപരിഹാസം ചെയ്യുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, ഇവയൊന്നും ബഹുജനങ്ങളുടെ അന്തരംഗത്തെ ബാധിക്കുന്നതിന്ന് ശക്തമായിരുന്നില്ല. ഈ വക പ്രാപഞ്ചികവിനോദങ്ങളിൽ ഒരിക്കലും പ്രവേശിച്ചുകൂടെന്ന ജനങ്ങൾ ഒരേ മനസ്സായി വിശ്വസിച്ചു പിന്താങ്ങിത്തന്നെ നിന്നു. ചില ഉദാഹരണങ്ങളിൽനിന്നു ഘോരമായി ഉത്ഭവിച്ചു ചെല്ലുടി കഠിനകൃത്യങ്ങളുടെ ഫലമായുണ്ടായ അനുഭവങ്ങളിൽ ഒരു ഭാഗമായ പാപത്തെ നിരാകരിച്ച്, മറ്റൊരു ഭാഗമായ സുഖവാസസൌകര്യത്തെ മാത്രം സ്വീകരിക്കയാണ് ബഹുജനങ്ങൾ ചെയ്തത്. ജനങ്ങളുടെ ഈ സുസ്ഥിരഭാവംകൊണ്ടു രാജ്യഭക്തിയും, സ്വാത്മവിശ്വാസവും, ന്യായത്തിലും ധർമ്മത്തിലും ശ്രദ്ധയും, അനുഭവത്തിലും മരണത്തിലും ധൈര്യവും ഈ രാജ്യത്തിൽ വർദ്ധിച്ചുവർദ്ധിച്ചു തന്നെ വന്നു. ആക്രമണശീലന്മാരായ രാജാക്കന്മാരാലും, ദുഷ്ടന്മാരായ മഹാഭടന്മാരാലും വഴിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട രാജ്യാക്രമണത്താൽ ബഹുജനങ്ങളുടെ വിശ്വാസസ്ഥൈര്യത്തിന്നൊ വിചാരശക്തിക്കൊ ഒട്ടുംതന്നെ ഇളക്കമൊ മാററമൊ പറ്റുകയുണ്ടായില്ല.

പൌരസ്ത്യദേശങ്ങളുടെ അഭിവൃദ്ധിവിഷയത്തെപ്പററി സംഭാഷണം ചെയ്യുമ്പോഴൊക്കെയും പാശ്ചാത്യരിൽ ഒരു വക ഭീതിഭാവം ഏറെക്കുറെ സ്ഫുരിച്ചുകാണാവുന്നതാണ്. ഇതിന്നു കാരണമെന്ത്? ഇന്നേവരെ നവനവമായി മാറിമാറിക്കൊണ്ടു വന്നിട്ടുള്ള പരിഷ്കാരങ്ങളോരോന്നും പ്രസവിച്ചുകൂട്ടിയിരിക്കുന്ന ഫലങ്ങളധികവും സുഖാനുഭവത്തിന്ന് ഉചിതങ്ങളല്ലെന്ന് അവർ തന്നെ അറിയും. തങ്ങളുടെ ഈ പരിഷ്കാരനാടകത്തിന്റെ ബാഹ്യാഡംബരങ്ങൾ കണ്ട് പൌരസ്ത്യർ പരിഭ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുവരെക്കും പാശ്ചാത്യക്ക് അന്തസ്സും അധികാരവും കൈവിടാതെ കഴിക്കാം. പാശ്ചാത്യദേശത്തിൽ ഇന്നു കാണുന്ന നാഗരികവിലാസത്തിന്റെയെല്ലാം ഒരേ ഉദ്ദേശ്യം പണക്കിഴിയെ സ്വാധീനപ്പെടുത്തി മററാക്കും വിട്ടുകൊടുക്കാതെ വെക്കണമെന്നതാണ്. അവിടത്തെ ആയുധശാലകളും രാജ്യഭരണസ്ഥാപനങ്ങളും ഈ ഒരേ ഉദ്ദേശ്യത്തെ തന്നെ ആധാരപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഈ ഉദ്ദേശത്തെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുവാനായി ഏർപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന ബാഹ്യാഡംബരങ്ങളും ദുർവ്യയോത്സവങ്ങളുമെല്ലാം പാശ്ചാത്യരെ ഐശ്വര്യമാർഗ്ഗത്തിൽ കൂടി പ്രതിഭയമായ പാതാളത്തിലേക്കാണ് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുന്നത്. പാശ്ചാത്യർ ലോകത്തിലേക്ക് ഇറക്കിവിട്ടിരിക്കുന്ന ഭയങ്കരപിശാചികകൾ, ഒടുക്കം തിരിയെ വന്ന് അവരെത്തന്നെ ഭയപ്പെടുത്തുമ്പോൾ, അവർ വീണ്ടും വീണ്ടും ഘോരതരങ്ങളായ ആയുധങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചുകൂട്ടേണ്ടതായി വരുന്നു. സമാധാനത്തിന്റെ ഛായ പോലും ഇല്ലാതെ, ആദ്യം അന്യർക്കായി ചെയ്ത് ഒടുക്കം തങ്ങൾക്കുതന്നെ തിരിച്ചു കിട്ടുന്ന ആപത്തുകൾക്കിടയിലാണ് പാശ്ചാത്യനാഗരികത്വത്തിന്റെ നില്പ്. അവർ രാജ്യതന്ത്രപിശാചികയെ ആരാധിക്കുവാനായി അന്യരാജ്യങ്ങളെ ബലികൊടുത്ത് അവയുടെ മാംസത്തെ മതിയാകുവോളം തിന്നുന്നതിന്നു ഒരുമ്പെടുന്നു. എന്നാൽ, ഇത

മാംസം കാലപ്പഴക്കത്തിൽ ദുഷിച്ചുപോയിട്ട്, അതു ഭുജിച്ചവരെക്കൂടിയും നശിപ്പിച്ചുകളയും. കാരുണ്യം, ശൌര്യം, സ്വാഭിമാനം, സൌന്ദര്യം, സാമർത്ഥ്യം എന്നീ ഗുണങ്ങൾ ജപ്പാനു പൂർണ്ണമായി ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും, യൂറോപ്പിലെപ്പോലെ, പരാക്രമണങ്ങളെന്ന വേട്ടനായ്ക്കളെ പാസങ്ങളെന്ന ആധാരം കൊടുത്ത് ജപ്പാനിലും വളർത്തുവാൻ കഴിയുമെന്നു വെളിപ്പെടുത്തുന്നവരെല്ലാം ജപ്പാൻകാരെപ്പററി പാശ്ചാത്യർ പുച്ഛത്തെന്നെയായിരുന്നു. ഈ മനോഭാവമായ ഘട്ടത്തിൽ യുദ്ധനൌകാപംക്തിയെ ആവശ്യംപോലെ വാരി വിതറുന്നതിനും, കൊള്ള, കൊല, സ്ത്രീദൂഷണം എന്നീ ദുരാചാരങ്ങൾ കൂടാതെ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനും ജപ്പാനും സാമർത്ഥ്യമുണ്ടെന്നു കണ്ടപ്പോഴാണു യൂറോപ്പ് ജപ്പാനെ സമഭാവത്തിൽ കരുതുവാൻ തുടങ്ങിയത്. മനുഷ്യമനസ്സു സങ്കുചിതമായിരുന്ന ഏററവും പ്രാചീനകാലത്തിൽ, തങ്ങൾക്കു ദോഷം ചെയ്യുന്ന ഏതൊരു വസ്തുവിനെയും ജനങ്ങൾ ഭയംനിമിത്തം ആരാധിക്ക പതിവായിരുന്നു; ഇതു മനുഷ്യരുടെ ഉൽകൃഷ്ടഭാവമെന്നു ഗണിക്കാമോ? പല നൂററാണ്ടുകളായി വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന നാഗരികത്വത്തിന്റെ ഗുണഫലങ്ങളെല്ലാം അനുഭവിച്ചിട്ടും, രാത്രികാലങ്ങളിൽ പട്ടിണിയാൽ ഉഴന്നു തിരിയുന്ന മൃഗങ്ങളെപ്പോലെ രാജ്യങ്ങൾ ഒന്നിനൊന്നു ഭയപ്പെടുകയും, പരഹിംസാസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു വേണ്ടി മാത്രം ഐക്യം ഭാവിക്കുകയും, വാണിജ്യസമ്പ്രദായത്തെയും രാജാംഗഗതിയെയും ഗൂഢമായി മറച്ചുവെക്കയും, സംഘത്തിൽ നിന്നു പിണങ്ങിപ്പിരിഞ്ഞു നില വിളിക്കുന്ന നായ്ക്കളെ സമാധാനിപ്പിച്ചടക്കുവാനായി അവയ്ക്കു പരദേശത്തിൽനിന്നു മാംസഖണ്ഡങ്ങൾ മുറിച്ചെടുത്തു കൊടുക്കയും, കാലൊടിഞ്ഞു വീണ ദേശങ്ങളെ വീണ്ടും ഉയരുവാൻ വിടാതെ അടക്കിവെക്കയും, സ്വന്തം ശക്തിയെ പരദൌർബ്ബല്യംകൊണ്ടു ഗണിക്കയും, ദുർബ്ബലരാജ്യങ്ങളോട് ഒരു കൈ നീട്ടിക്കാണിച്ചു ധർമ്മോപദേശം ചെയ്തുകൊണ്ടു മറുകൈകൊണ്ട് അവരുടെ സ്വത്തിനെ അപഹരിക്കയും മററും മററും ചെയ്യുന്നതു കണ്ട്, അതിൽ നമുക്ക് അസൂയപ്പെടുവാൻ വല്ല വകയുമുണ്ടോ? ഭയവും, ദ്രോഹവും, വിശ്വാസപാതകവും, നായ്ക്കുണ്ടപ്പോടിപോലെയുള്ള രാജാംഗഗതിയും കാഞ്ഞിരപ്പഴംപോലെയുള്ള 'സങ്കുചിതസ്വാതന്ത്ര്യവാദ'വും ലോകമെങ്ങും ധാരാളമായി വിതച്ചിരിക്കുന്ന ഈ നാഗരികദേവതയെ നമ്മളും നമസ്കരിക്കണമോ? നാം പാശ്ചാത്യവാണിജ്യശാലയിലേക്ക് ഓടിച്ചെന്നു, നമ്മുടെ പിത്രാർജ്ജിതസ്വത്തെല്ലാം കൊടുത്ത് ഈ നാഗരികസ്വത്തു മേടിച്ചുകൂട്ടുവാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ, ഈ കൈമാററം ഗുണകരം തന്നെയോ എന്നതിനെപ്പററി അല്പമെങ്കിലും ആലോചിച്ചു നോക്കേണ്ടതില്ലയോ? ആത്മബോധം പെരുത്തുണ്ടായി വരികയെന്നതു സാധാരണമല്ല. മത്തുപരന്നു ലഹരി വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്ന സമയത്ത് അവൻ ചെയ്യു ദുഷ്കൃത്യത്തെപ്പററി ഒട്ടും തന്നെ ബോധമുണ്ടാകയില്ല. എന്നാലും പാശ്ചാത്യർ അവരുടെ ദുരാചാരങ്ങൾക്കെല്ലാം ഇപ്പോഴും നിവൃത്തി തേടാതിരിക്കുന്നില്ല. താൻ ചെയ്യുന്ന അക്രമങ്ങൾ തന്നെ ഒട്ടും കുറയ്ക്കുവാൻ ഇഷ്ടപ്പെടാത്ത

തനിക്കുള്ള അഗ്നിമാന്ദ്യത്തെ ഔഷധം സേവിച്ചു ശമിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ബുഭുക്ഷുവിനെപ്പോലെയാണ പാശ്ചാത്യർ നിവൃത്തിമാൎഗ്ഗം തേടുന്നത്. സ്വാൎത്ഥത്തിന്മേൽ ഉയൎത്തിവെച്ചിരിക്കുന്ന നിൎജ്ജീവരാജകിരീടവും, നീചവിചാരകൎമ്മങ്ങളെ കൂടിപ്പൊതിഞ്ഞിരിക്കുന്ന നാഗരികാഡംബരവും അങ്ങിനെതന്നെയിരിക്കെ, പാശ്ചാത്യർ ദുഃഖനാശത്തിനായി വീണ്ടും വീണ്ടും പരിഷ്കാരത്തിന്റെ പിന്നാലെ ഓടിയോടിച്ചെല്ലുന്നു.

കന്നത്തു ജനാൎദ്ദനമേനോൻ.

ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഉൽപത്തി.

ശാസ്ത്രം എന്നുവെച്ചാൽ എന്താണ്??

(തുടൎച്ച.)

ഇതിന്നും പുറമെ ഒരു സംഗതികൂടി പറയുവാനുണ്ട്. ഒരു വഴിക്കു നോക്കുമ്പോൾ, നമ്മൾക്കു ലൌകികങ്ങളായ സകലകാൎയ്യങ്ങളെയും പരിമാണികമായിട്ടന്വേഷിച്ചാൽ മാത്രമെ അവയിൽ മിക്കവയുടേയും നിയമങ്ങളെ കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ കഴികയുള്ളു എന്നും, എന്നാൽ മറെറാരു വഴിക്കു നോക്കുമ്പോൾ, നമ്മൾ മുൻകൂട്ടി കാണുന്ന ഫലങ്ങളുടെ നിയമങ്ങളെ കണ്ടറിയുന്നതിന്റെ വേഗത്തെ അനുസരിച്ചു മാത്രമെ നമ്മുടെ പരിമാണികമായ അവിമൎശനങ്ങളെ അധികമധികം വിഷയങ്ങളിലേക്കു വ്യാപിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുകയുള്ളുവെന്നുംകൂടി ഇവിടെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, നേരിട്ടളന്നു നോക്കുന്നതിന്നു തരമില്ലാത്തതായ ഒരു ഫലത്തിന്റെ പരിമാണം ഇത്രയാണെന്നു തിട്ടപ്പെടുത്തി' പറയുന്നതിന്നുള്ള സാമൎത്ഥ്യം, നമ്മൾക്ക് അളന്നുനോക്കാവുന്ന മറെറാരു ഫലം ഇന്നമാതിരിയിൽ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന ജ്ഞാനം നമുക്കുള്ളതായി ധ്വനിപ്പിക്കുന്നു; എന്നുവെച്ചാൽ നമ്മൾ പ്രതിപാദിച്ച അപ്രത്യേകസംഗതി സാമാന്യമായ മറെറാന്നിന്റെ ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമാണെന്നു നമ്മൾ അറിയുന്നതായി സൂചിപ്പിക്കുന്നു; നമ്മൾക്കു ഫലത്തിന്റെ പരിമാണം ഇത്രയെന്നു തിട്ടപ്പെടുത്തി പറയാവുന്ന വിഷയങ്ങളുടെ വ്യാപ്തി ആ വിഷയങ്ങളിൽ നമുക്കുള്ള വിശേഷജ്ഞാനത്തിന്റെ ആഴത്തെയും കാണിക്കുന്നുണ്ട്. ഇവിടെ ഇതിനെത്തന്നെ മറെറാരുവിധത്തിലും പറയാം. നമ്മൾ വിഷയങ്ങളുടെ സ്വരൂപത്തെയോ സ്വഭാവത്തെയോ സംബന്ധിച്ചു ചെയ്യുന്ന അവിമൎശനത്തിൽനിന്നു പരിമാണികമായ അവിമൎശനത്തിലേക്കു കടക്കുമ്പോൾ, സ്വാൎത്ഥജ്ഞാനത്തിൽനിന്നു പരാൎത്ഥജ്ഞാനത്തെയാണ പ്രാപിക്കുന്നത്. ' വ്യക്തിജ്ഞാനംകൊണ്ടു സാമാന്യജ്ഞാനത്തെ പ്രാപിക്കുക എന്ന സ്വാൎത്ഥജ്ഞാനത്തെ മാത്രം അവലംബിക്കുന്ന ശാസ്ത്ര

ത്തിൽ കേവലം സ്വരൂപത്തെയൊ സ്വഭാവത്തെയൊ സംബന്ധിച്ച വിശേഷം മാത്രമെ ഉണ്ടായിരിക്കയുള്ളു; ഫലങ്ങളുടെ പരിമാണത്തെ ഇത്രയെന്നു ശരിപ്പെടുത്തി പറവാൻ കഴിയാത്ത ശാസ്ത്രത്തിൽ ഒട്ടൊട്ടു സ്വാർത്ഥാനുമാനവും ഒട്ടൊട്ടു പരാർത്ഥാനുമാനവും ഉണ്ടായിരിക്കും. മുഴുവൻ പരാർത്ഥാനുമാനമായിട്ടിരിക്കുന്ന ശാസ്ത്രം മാത്രമാണ ഫലങ്ങളുടെ പരിമാണത്തെ ഇത്രയെന്നു തിട്ടപ്പെടുത്തി പറയുന്നത്. പാരിമാണികമായ വിശേഷവും പരാർത്ഥാനുമാനവും സമാനങ്ങളാണെന്നു ഞങ്ങൾ പറയുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ കേവലം സ്വരൂപഭാവങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച വിശേഷങ്ങളിലും പരാർത്ഥാനുമാനം വളരെയുണ്ട്. പാരിമാണികമായ വിശേഷമൊക്കെ പരാർത്ഥാനുമാനംകൊണ്ടത്രെ സിദ്ധിക്കുന്നതെന്നും സ്വാർത്ഥാനുമാനംകൊണ്ടു സ്വരൂപസ്വഭാവങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച വിശേഷം മാത്രമെ സാദ്ധ്യമാവുകയുള്ളു എന്നും മാത്രമെ ഞങ്ങൾ പറയുന്നുള്ളു.

ഈ വ്യത്യാസങ്ങൾകൊണ്ടു സാധാരണജ്ഞാനത്തെ ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തിൽനിന്നു വേർതിരിക്കുന്നതിന്നു നമുക്കു സാധിക്കുന്നതായി തോന്നുമെങ്കിലും അങ്ങിനെ വിചാരിച്ചുപോകരുത്. സാധാരണജ്ഞാനത്തിന്റെ ആദ്യദശയും ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തിന്റെ അന്ത്യദശയും തമ്മിലുള്ള സ്ഥൂലമായ ഭേദം എന്താണെന്നാണ് ഇതുകൊണ്ടു കാണുന്നത്; എങ്കിലും അവയുടെ സാരമായ ആ ഭേദത്തെ സ്ഥാപിക്കുന്നതിന്നു ഇതുതന്നെ നമുക്കു വഴിയിട്ടുതരുന്നു; മേലെയെന്നും താഴെയെന്നും മാത്രമാണ് അവയ്ക്കുള്ള ഭേദമെന്നും തെളിയിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ, ഒരു ഭാഗം നോക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ സാധാരണജ്ഞാനത്തിൽ മിക്കതും കുറെച്ചൊക്കെ പാരിമാണികമായിട്ടുള്ളതാണ്; മുൻകൂട്ടി കാണപ്പെടുന്ന ഫലത്തിന്റെ വലിപ്പം ഇത്രയെന്നു ഏതാണ്ടൊക്കെ അറിയപ്പെടുന്നതായി കാണുന്നു. ഇനി മറെറാ ഭാഗത്തു നോക്കുമ്പോൾ, അത്യുത്തമമായ പാരിമാണികവിശേഷംപോലും പരമാർത്ഥത്തിൽ എത്തുന്നില്ല; അതിന്റെ അടുത്തു ചെല്ലുന്നതെയുള്ളു. വേനൽക്കാലത്തു പകൽനേരം വർഷകാലത്തെക്കാളധികമാണെന്നു സാധാരണക്കാരൻ നാഴികമണി കൂടാതെതന്നെ മനസ്സിലാക്കുന്നുണ്ട്; കല്ലിന്നു മാംസത്തെക്കാൾ കനം കൂടുമെന്നു ത്രാസ്സും പടിയും കൂടാതെതന്നെ അവനറിയാം. ഇന്നത് ഇന്നതിനെക്കാൾ വലിയതാണെന്നും മറെറാന്നിനെക്കാൾ ചെറിയതാണെന്നും അവൻ ചിലചില കാര്യങ്ങളിൽ മുൻകൂട്ടി കാണുന്നു—എന്നുവെച്ചാൽ അവൻ ആ വലിപ്പച്ചെറുപ്പത്തെ ഏതാണ്ടൊക്കെ അറിയുന്നു എന്നർത്ഥം. എന്നാൽ അതിസൂക്ഷ്മമായ അന്തരത്തെക്കൂടി സ്പഷ്ടമാക്കുന്ന യന്ത്രാദിസാമഗ്രികളും വളരെ തിട്ടപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുള്ള കണക്കുകളും മറ്റും ഉണ്ടായാലും മുൻകൂട്ടിക്കാണുന്ന ഫലത്തിന്നും വാസ്തവത്തിൽ നടന്നുകാണുന്നതിന്നും തമ്മിലുള്ള അന്തരത്തെ വളരെ ചുരുക്കിക്കൊണ്ടുവരുവാൻ മാത്രമെ ശാസ്ത്രജ്ഞാനംകൊണ്ടു സാധിക്കയുള്ളു. അതിന്നുപുറമെ, പ്രാരംഭാവസ്ഥയിൽ സകല ശാസ്ത്രങ്ങളും ഫലത്തിന്റെ സ്വരൂപത്തെയൊ സ്വഭാവത്തെയൊ മാത്രം മുൻകൂട്ടിക്കാണുന്ന തരത്തിലുള്ളതാണെ

ന്നും, സെശാസ്ത്രം മുതലായി ചില ശാസ്ത്രങ്ങൾക്ക് ഇയ്യിടെ വെച്ചു മാത്രമാണ് പാരിമാണികമായ ഭാവിദർശനത്തിനുള്ള സാമർത്ഥ്യം കിട്ടിയതെന്നും, എന്നു മാത്രമല്ലാ ഇപ്പോൾ ഏററവും ഉന്നതപദവിയെ പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള ശാസ്ത്രങ്ങൾ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു പ്രത്യക്ഷങ്ങളല്ലാത്തവയോ നേരിട്ടു തൂക്കുവാൻ തരമില്ലാത്തവയോ ആയ ഫലങ്ങളുടെ പരിമാണത്തെ ഇത്രയെന്നു തിട്ടപ്പെടുത്തി പറയുന്നതിനുള്ള സാമർത്ഥ്യത്തെ പ്രാപിച്ചതു അനവധികാലം വളരെ സാവധാനത്തിൽ പുഷ്ടിയെ പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതിനുശേഷം മാത്രമാണ് എന്നും കൂടി മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാകുന്നു. അതിനാൽ, ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തിന്റെയും സാധാരണജ്ഞാനത്തിന്റെയും വിഷയവ്യാപ്തിക്കു വളരെ അന്തരമുണ്ടെങ്കിലും ഭാവിദർശനത്തിന്റെ സ്വഭാവം അവ രണ്ടിനും ഒരുപോലെയാകുന്നു. ന്യൂനതയും ഉഭയസാധാരണമാണ്; ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തിലേക്കാൾ വളരെയധികമാണ് സാധാരണജ്ഞാനത്തിന് എന്നു മാത്രമേയുള്ളൂ. ഒന്നിൽനിന്നു മററതിലേയ്ക്കുള്ള വഴി ഈ ന്യൂനതയെ എടവിടാതെ ചുരുക്കുകയും വിഷയവ്യാപ്തിയെ എടവിടാതെ വലുതാക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടുള്ള അനവധി പതനങ്ങളിലായിട്ടു കിടക്കുന്നു.

ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തിനും സാധാരണജ്ഞാനത്തിനും സ്വഭാവസാദൃശ്യമുണ്ടെന്നും, ശാസ്ത്രജ്ഞാനമെന്നതു സാധാരണജ്ഞാനംതന്നെ പൂർണ്ണതയെ പ്രാപിക്കയും വിഷയവ്യാപ്തി കൂടുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതാണെന്നും ഉള്ള യഥാർത്ഥസംഗതി ശാസ്ത്രത്തെ സംബന്ധിച്ച സകല സിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കും—ശാസ്ത്രത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധി, വിവിധശാസ്ത്രങ്ങൾക്കു തമ്മിലുള്ള സംബന്ധം എന്നിവയ്ക്കു—അടിസ്ഥാനമായിരിക്കുന്നു. ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ ഉൽപത്തിയിൽ ആദ്യഘട്ടങ്ങളെയൊക്കെ വിട്ടുകളഞ്ഞിട്ട്, അവയ്ക്കു വ്യക്തമായ സ്വരൂപം സിദ്ധിക്കുന്നേടത്തുവെച്ചു പ്രതിപാദിച്ചുതുടങ്ങുന്നതായ ഒരു 'ശാസ്ത്രചരിത്ര'ത്തിനു അപൂർണ്ണതയുണ്ട്, നിശ്ചയംതന്നെ. വിവിധശാസ്ത്രങ്ങൾക്കു തമ്മിലുള്ള അന്യോന്യാശ്രയഭാവത്തെയും അവയുടെ അഭിവൃദ്ധിയെയും നിരൂപണംചെയ്യുന്ന ഒരു 'ശാസ്ത്രതത്വനിരൂപണ'ത്തിൽ ശാസ്ത്രങ്ങൾ എങ്ങിനെയാണ് ഭിന്നഭിന്നങ്ങളായി വന്നത് എന്നും അപരിഷ്കൃതമനുഷ്യന്റെ അലങ്കോലപ്പെട്ടുകിടക്കുന്ന വിചാരങ്ങളിൽനിന്നു ആ ഓരോ ശാസ്ത്രങ്ങളും എങ്ങിനെയാണ് ക്രമേണ വളർന്നു വേർതിരിഞ്ഞു വന്നതെന്നും ഉള്ള അന്വേഷണം ചെയ്യുന്നില്ല എങ്കിൽ, ആ ശാസ്ത്രതത്വനിരൂപണം മുഴുവനെ അവാസ്തവമായിരിക്കില്ല എങ്കിലും, വലുതായ ന്യൂനത അതിനുണ്ടായിട്ടിരിക്കുന്നതാണ്. പിന്നെപ്പിന്നെ കാണപ്പെടുന്ന കൂട്ടിപ്പിണച്ചിലുകൾകൊണ്ടു ദുർഘടങ്ങളായ വിഷയങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥബോധമുണ്ടാക്കുന്നതിനു ആദിമമായ ആ സംശ്ലിഷ്ടസ്ഥിതിയെയാണ് നോക്കേണ്ടതെന്നു വിഷയങ്ങളെ നേരിട്ടുനോക്കിയാൽ മാത്രമല്ല സാദൃശ്യങ്ങൾകൊണ്ടും കാണുന്നതാണ്. മനുഷ്യരുടെ ശരീരത്തിലുള്ള പലതരം അവയവങ്ങളുടെ സ്വരൂപാവസ്ഥാദികളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ശാസ്ത്രത്തെയും അവയുടെ

വ്യാപാരാദികളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ശാസ്ത്രത്തെയും ഇതരപ്രാണികളുടെ ശരീരത്തെ പരിശോധിച്ചറിയാതെ പഠിച്ചിരുന്ന ഒരു കാലമുണ്ടായിരുന്നു. യൌവനയുക്തനായ മനുഷ്യന്റെ ശരീരത്തെ പരിശോധിച്ച് ഓരോരോ അവയവങ്ങളുടെ ധർമ്മങ്ങളെയും അവയ്ക്കു തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തെയും അന്നു പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത്. മനുഷ്യഗർഭസ്ഥനായ ശിശുവിന്റെ അംഗങ്ങൾക്കൊ തത്തുല്യമായി ഇതരപ്രാണികളിൽ കാണപ്പെടുന്ന അവയവങ്ങൾക്കൊ തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തെയാകട്ടെ അവയുടെ വ്യാപാരങ്ങളെയാകട്ടെ അശേഷവും ആലോചിച്ചിരുന്നില്ല. എന്നാൽ അപ്രകാരമുള്ള പാഠംകൊണ്ടു യഥാർത്ഥമായ അവബോധമുണ്ടാകുന്നതല്ലെന്നു ഇപ്പോൾ പ്രത്യക്ഷമായിരിക്കുന്നു. ശരീരത്തിലുള്ള അംഗങ്ങളുടെ സ്വരൂപാവസ്ഥാദികളെ പഠിക്കുന്ന ശാസ്ത്രത്തിനും അവയുടെ വ്യാപാരത്തെ പഠിക്കുന്ന ശാസ്ത്രത്തിനും അംഗങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥസ്വഭാവം മനസ്സിലാക്കുവാൻ ആ അവയവങ്ങളുടെ പൂർവ്വസ്ഥിതി പരിശോധിച്ചറിയുകതന്നെ വേണമെന്നു ഇപ്പോൾ കാണുന്നുണ്ട്. ഇപ്പോൾ ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രാണിജാലങ്ങൾക്കു തമ്മിലുള്ള സംബന്ധം ഇവയുടെ സജാതീയങ്ങളായി അനേകവർഷസഹസ്രങ്ങൾക്കു മുമ്പെ ജീവിച്ചിരുന്ന പ്രാണികളുടെ ശരീരങ്ങളുടെ നഷ്ടശിഷ്ടങ്ങൾ പാറക്കല്ലുകളിലും മണ്ണിലും പതിഞ്ഞുകിടക്കുന്നതു പരിശോധിച്ചാൽ മാത്രമേ വ്യക്തമാവുകയുള്ളു. ആട്ടെ. ഈ സംഗതി പരിണാമത്തെ പ്രാപിക്കുന്ന സ്ഥലത്തിലും ശരിയായിരിക്കുന്നതാണെന്നു വ്യക്തമല്ലെ? ശാസ്ത്രവും വളച്ചയുള്ള ഒന്നല്ലെ? ശാസ്ത്രത്തിനും ശിശുദശകളില്ലെ? ആ ബീജാദ്യവസ്ഥകളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഭാഗത്തെ വിട്ടുകളഞ്ഞാൽ അതിന്റെ അനുക്രമമായ പരിണാമത്തെ സംബന്ധിച്ച തത്വങ്ങളും അതിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ അവസ്ഥിതിയും തെറ്റിദ്ധരിച്ചുപോകുന്നതല്ലെ?

അതിനാൽ ആവിധമല്ലാതെ, ശാസ്ത്രങ്ങളൊന്നും സാധാരണങ്ങളൊന്നും വേറെയാണെന്നു പറകയുള്ള ബോധത്തെ കളഞ്ഞുകൂട്ടു വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ട് അതിനെ അനുശാസിക്കുന്ന 'ശാസ്ത്രതത്വദർപ്പണം' പരമാർത്ഥമാണൊ എന്നു ശങ്കിക്കുന്നതു യുക്തംതന്നെയാകുന്നു. അതിനെ പ്രതിപാദിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്ന ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ സാമാന്യവിധികൾ തീരെ അയഥാർത്ഥങ്ങളായി കാണപ്പെടുമെന്നു മുൻകൂട്ടി ഊഹിക്കാവുന്നതാണ്. ഇതു തെറ്റായിട്ടു വരുന്നതുമല്ല. സകല ശാസ്ത്രങ്ങളെയും തമ്മിൽ തമ്മിൽ ഒന്നിനൊന്നകമായവേന സംബന്ധിപ്പിക്കുകയും അവയോരോന്നും വേറെ വേറെ തിരിഞ്ഞുനിന്നത് ഇന്നിന്നപ്രകാരമാണെന്നു കാണിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടാണ് ശാസ്ത്രങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച തത്വാന്വേഷണം ആരംഭിക്കേണ്ടത്.

'മൊൺഷിയർ കൊംടി' എന്ന ഗ്രന്ഥകാരൻ ശാസ്ത്രങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തെ വിശദമാക്കുന്നതിനു ഒരു ദൃഷ്ടാന്തം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ശാസ്ത്രസമൂഹത്തെ ഒരു വൃക്ഷമായിട്ടും അതിന്റെ അവാന്തരഭേദങ്ങളെ ശാഖോപശാഖകളായിട്ടുമാണ് അദ്ദേഹം ഉപമിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഈ ഉപമ യഥാർത്ഥത്തെ മുഴുവ

കാണിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും അതിനോടു വളരെ അടുത്തെത്തിട്ടുണ്ട്. വിവിധങ്ങളായ ശാസ്ത്രങ്ങളൊക്കെയും ഒരേ ഒരു മൂലത്തിൽനിന്നാണ് ഉണ്ടായതെന്നും അവയൊക്കെയും ഒപ്പത്തിനൊപ്പം വളൎന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നും കാലക്രമേണ ശാഖോപശാഖകളായി പിരിഞ്ഞുപോയിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നും ഈ ഉപമകൊണ്ടു ധ്വനിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ, പിന്നെയും പിന്നെയും അവാന്തരമായി പിരിയുന്ന വിഭാഗങ്ങൾ വേർതിരിഞ്ഞുനില്ക്കുന്നില്ല എന്നും അവ കൂട്ടുകളുടെ നേരിട്ടും അല്ലാതെയും കൂട്ടിപ്പിണഞ്ഞു കിടക്കുന്നു എന്നും ഉള്ള യഥാൎത്ഥത്തെ ഈ ഉപമ ധ്വനിപ്പിക്കുന്നില്ല. വിവിധശാസ്ത്രങ്ങളും തമ്മിൽ തമ്മിൽ ചുറ്റിപ്പിണഞ്ഞാണു കിടക്കുന്നത്; ഓരോന്നിൽനിന്നും അനാവധി ശാഖകൾ പുറപ്പെടുകയും ഓരോന്നും മറ്റുള്ളവയുടെ പല ശാഖകളുമായി കെട്ടിപ്പിണയുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ കൂട്ടിപ്പിടുത്തം കാലം ചെല്ലുംതോറും അധികമധികമാവുകയും അധികം കെട്ടുപിണച്ചിലോടുകൂടിയിരിക്കയും അധികം പടൎന്നു വിരിഞ്ഞുവരികയും ചെയ്യുന്നു. കാലക്രമേണ ഓരോ ശാസ്ത്രങ്ങളുടെയും പ്രതിപാദ്യവിഷയം പിരിഞ്ഞുപിരിഞ്ഞു ചുരുങ്ങിവരുന്നു; അതുനിമിത്തം അധികമധികമായ സാമാന്യവിധികളും അവ കണ്ടെത്തുന്നു. ഓരോ ശാസ്ത്രങ്ങളും വിഷയങ്ങളെ കാലക്രമേണ അധികമധികം ചുഴിഞ്ഞു നോക്കുന്നു; അതുനിമിത്തം വിവിധവിഷയങ്ങൾക്കു തമ്മിലുള്ള ബന്ധം അധികമധികം അറിയപ്പെടുന്നു. അധികമധികം സാമാന്യങ്ങളായ ഓരോ വിധികളും അനാവധി വ്യക്തിവിഷയങ്ങളെ മുമ്പെത്തെക്കാളധികം ഉയൎത്തിക്കൊണ്ടു വരുന്നുണ്ട്. അധികം നല്ലതായ ഓരോ ഉൽഗ്രഥനവിധികളും അധികം ചുഴിഞ്ഞുനോക്കുന്നതിനുള്ള വഴിയും കാണിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുണ്ട്.

ഇനി നമ്മൾ മുമ്പെ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതായ ശാസ്ത്രോൽപത്തിവിവരണമെന്ന പ്രവൃത്തിയിൽ പ്രവേശിക്കാം. ശാസ്ത്രങ്ങളൊക്കെ സാധാരണജ്ഞാനത്തിൽനിന്നു ജനിച്ചു ക്രമേണ വളൎന്നതാണെന്ന നിലയിൽ നിന്നുകൊണ്ടാണ് ഇവിടെ നിരൂപണം ചെയ്യുവാൻ പോകുന്നത്. ഞങ്ങൾ ഈ വിഷയത്തെ പ്രതിപാദിക്കുന്നതു കാലക്രമത്തെ അനുസരിച്ചു ക്രമേണ വികാസത്തെ പ്രാപിക്കുന്ന ഒരു അന്തഃകരണസ്വഭാവവിശേഷത്തെയെന്നപോലെയാണ്. എന്നാൽ അതോടുകൂടിത്തന്നെ ജ്ഞാനത്തിനു വിഷയങ്ങളുടെ സ്വരൂപസ്വഭാവങ്ങളെപ്പററിയ ഭാവിദൎശനത്തിനുള്ള സാമൎത്ഥ്യംകൂടി സിദ്ധിച്ചപ്രകാരത്തെയും പറഞ്ഞുകൊണ്ടു പോകുന്നതാണ്. സ്ഥൂലങ്ങളായ വിഷയങ്ങളിൽനിന്നു മനൈകഗമ്യങ്ങളായ വിഷയങ്ങളിലേക്കുള്ള കയററത്തെയും അപ്രകാരമുള്ള മനൈകഗമ്യങ്ങളായ പരമാൎത്ഥതത്വങ്ങളെ, പുതിയവയായ സ്ഥൂലവിഷയങ്ങളെ പരിശോധിക്കുന്നതിനായി വിനിയോഗിക്കുന്നപ്രകാരത്തെയും സാമാന്യവിധികളും വിശേഷവിധികളും ഒപ്പത്തിനൊപ്പം വളരുന്നുവെന്നതിനെയും ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ ഇടവിടാതെ കണ്ടു വൎദ്ധിച്ചുവരുന്ന അവാന്തരവിഭാഗങ്ങളെയും അവയുടെ വീണ്ടും വീണ്ടുമുള്ള സംയോഗങ്ങളെയും നിരന്തരമായി വളരുന്ന അവയുടെ ഐക്യത്തെയും ഞങ്ങൾ വിവരിച്ചു പ്രതിപാദിക്കുന്നതാണ്.

സി. വി. ചെറിക്കാരൻ.

സർ. ശേഷയ്യശാസ്ത്രി

(൨)

ശേഷയ്യക്ക് ഈ ഉന്നതി ലഭിച്ചതു സേവാബലംകൊണ്ടല്ല. തന്റെ ജോലികൾ നേരായും സ്ഥിരോത്സാഹത്തോടും ജാഗ്രതയോടും കൂടിയും നടത്തി മേലധികാരികൾക്കു തന്റെ മേൽ തൃപ്തിയും വിശ്വാസവും ജനിപ്പിച്ചതുകൊണ്ടാണ് ശേഷയ്യൻ ഈ നിലയിൽ വന്നത്. ശേഷയ്യന്റെ ഭാഗ്യംകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം ഈ നിലയിലെത്തിയത് എന്നു ചിലർ പറയുമായിരിക്കാം. എന്നാൽ ഭാഗ്യം എന്നതു സ്ഥിരോത്സാഹപൂർവ്വമായ പരിശ്രമത്തിന്റെ ഒരു പര്യായമായി വിചാരിക്കപ്പെടുന്നപക്ഷം ശേഷയ്യന്റെ ഭാഗ്യംകൊണ്ടുതന്നെയാണ് അദ്ദേഹം ഈ സ്ഥിതിയിലെത്തിയത് എന്നു സമ്മതിക്കാവുന്നതാണ്. 'ഉത്സാഹിനം പുരുഷസിംഹമുപൈതി ലക്ഷ്മീർദൈവേന ദേയമിതി കാപുരുഷാ വദന്തി' (സ്ഥിരോത്സാഹത്തോടുകൂടി പ്രവർത്തിക്കുന്ന പുരുഷനു സകല സമ്പത്തുകളും ഉണ്ടാവുന്നു. യാതൊരു യത്നവും ചെയ്യാതെ 'എല്ലാം ഈശ്വരൻ തരും' എന്നു മൂഢന്മാരും കൊള്ളരുതാത്തവരും മാത്രമേ വിശ്വസിക്കുകയുള്ളു.)'

ശിരസ്തദാര് എന്നു വെച്ചാൽ വാസ്തവത്തിൽ കലക്ടർ തന്നെയാണ്. ശേഷയ്യൻ ഉദ്യോഗങ്ങൾ തക്കതായ ആളുകൾക്കു കൊടുക്കുകയും കൊള്ളരുതാത്തവരെ പണിയിൽനിന്നു പിരിക്കുകയും ചെയ്തു. അക്കാലത്തു കലക്ടരുടെ കച്ചേരി കൂടിയിരുന്നതും രാത്രിതന്നെയായിരുന്നു. ഈ പതിവു ശേഷയ്യൻ മാററി. ആ ജില്ലയിലുള്ള എല്ലാ കച്ചേരികളും സന്ധ്യയോടുകൂടി പിരിയേണമെന്നു ശേഷയ്യൻ നിശ്ചയം ചെയ്തു. ഇതു നാട്ടുകാർക്കു വളരെ ഉപകാരമായിത്തീർന്നു.

കലക്ടരുടെ കച്ചേരിയിലെ റിക്കാട്ടുകൾ വളരെ ഈട്ടംകൂടി കച്ചേരിയുടെ ഓരോ മുക്കുകളിൽ കിടന്നിരുന്നു. പഴയ റിക്കാട്ടുകൾ നോക്കി തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ അസാദ്ധ്യമായിരുന്നു. റിക്കാട്ടുകളുടെ ഇടയിലായിരുന്നു എലികളുടെ വാസം. എലികളെ പിടിക്കുവാൻ വേണ്ടി ഗവൺമെന്റുചിലവിന്മേൽ (മാസം 3-ക. ആയിരുന്നു ചിലവ്) ഒരു പൂച്ചയെ വളർത്തിയിരുന്നു. എന്നാൽ ഇതുകൊണ്ട് എലികളുടെ ബാധ നിന്നില്ല. പൂച്ച സർക്കാർ ചിലവിന്മേൽ തടിച്ചുതുടങ്ങി. എലികളെ പിടിക്കാതെയായി. അതിനാൽ പൂച്ചയ്ക്കു സർക്കാരിൽനിന്നു ചിലവു കൊടുക്കാൻ പാടില്ലെന്നും പട്ടിണി കിടക്കുന്ന പൂച്ചയേ എലിയെ പിടിക്കുള്ളു എന്നും പറഞ്ഞു ശേഷയ്യൻ പൂച്ചയ്ക്കുള്ള ചിലവു നിർത്തൽ ചെയ്തു. പൂച്ചയെ റിക്കാട്ടുകീപ്പറുടെ സ്ഥാനത്തിൽനിന്നു ഭ്രഷ്ടനാക്കി. റിക്കാട്ടുകളെല്ലാം കഴിയുന്നവിധത്തിൽ പരിശോധിപ്പിച്ച് അവയെ ഒരുവിധം ക്രമപ്പെടുത്തി വെപ്പിച്ചു.

തന്റെ സ്വന്തം വസതിയിൽവെച്ചു ഉദ്യോഗകാര്യസംബന്ധമായി ആരെയും കാണില്ലെന്നു ശേഷയ്യൻ തീർച്ചയാക്കി. കച്ചേരി പിരിഞ്ഞു വന്നാൽ ഒന്നരമണി-

ഒഴിവുനേരം ഒരു ശാസ്ത്രികളെക്കൊണ്ടു വിശേഷപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിപ്പിച്ച് അർത്ഥം പറയിക്കും. ഇങ്ങിനെ ശേഷയ്യൻ സംസ്കൃതഭാഷയിൽ ഒരുവിധം ലോകവ്യുൽപത്തി സമ്പാദിച്ചു. ശങ്കരാചാര്യസ്വാമികളുടെ കൃതികളായ ആത്മബോധം, അ[illegible] എന്നിവ ശേഷയ്യനു വളരെ രസകരങ്ങളായിരുന്നു.

നോബിൾ എന്ന ഒരു പാതിരിയുടെ ആധിപത്യത്തിൽ മസൂലിപട്ടണത്തിൽ ഒരു മിഷ്യൻസ്കൂൾ വളരെ നല്ല സ്ഥിതിയിൽ നടത്തപ്പെട്ടിരുന്നു. 1856-ാമാണ്ടിൽ പാതിരിമാർ ചില വിദ്യാർത്ഥികളെ 'മാർഗ്ഗത്തിൽ കൂട്ടാൻ' ശ്രമിച്ചു. ഇതിനെപ്പററി നാട്ടുകാർക്ക് വളരെ അതൃപ്തിയും വിരോധവും വൈരവും ഉണ്ടാവുകയും, മേലിൽ ഇങ്ങിനെ വരാതിരിപ്പാനുള്ള കാര്യം ആലോചിപ്പാൻവേണ്ടി അവർ വളരെപ്പേർ ചേർന്ന് ഒരു സഭ കൂടി ഒരു പുതിയ സ്കൂൾ ഏർപ്പെടുത്താൻ തീർച്ചയാക്കുകയും ചെയ്തു. സ്കൂളിനു 'ഹിന്ദു ഹൈ സ്കൂൾ' എന്നു പേരിടുകയും അതിന്റെ കൈകാര്യകർത്തൃത്വം ഒരു കമ്മിററിയിൻകീഴിൽ ഏല്പിക്കുകയും ശേഷയ്യനെ പ്രസിഡണ്ടാക്കി നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്തു. 1868-ാമാണ്ടന്നു ശേഷയ്യൻ പ്രസിഡണ്ടിന്റെ നിലയിൽ സ്കൂൾകാര്യങ്ങൾ വളരെ ശുഷ്കാന്തിയോടുകൂടി നടത്തി സ്കൂളിനെ നല്ല സ്ഥിതിയിലാക്കി. 1868-ാമാണ്ടിൽ ശേഷയ്യൻ പ്രസിഡണ്ടുസ്ഥാനം രാജി കൊടുത്തു. തനിക്ക് ആ ഡിസ്ത്രിക്ടിലേക്ക് മടങ്ങി വരാൻ തരമില്ലാതെ വന്നതിനാലും ആ ഡിസ്ത്രിക്ടിലുള്ള ഒരുവൻ തന്നെ പ്രസിഡണ്ടായാൽ മാത്രമേ കാര്യങ്ങൾ നല്ലവണ്ണം നടക്കുകയുള്ളു എന്ന വിചാരത്താലും ആണ് ശേഷയ്യൻ പ്രസിഡണ്ടുസ്ഥാനം രാജിവെച്ചത്. 1858-ാമാണ്ടിൽ 'നിരുപമഗുണശ്രീമതി ശ്രീമഹാരാണി'യായിരുന്ന വിക്ടോറിയാ മഹാരാജ്ഞി, താൻ തന്നെ ഇന്ത്യാരാജ്യഭരണം കമ്പനിക്കാരിൽനിന്നു ഏറ്റുവാങ്ങിയപ്പോൾ മഹാരാജ്ഞിക്കു മസൂലിപട്ടണനിവാസികൾ അയച്ച മംഗളപത്രം തയ്യാറാക്കിയതു ശേഷയ്യനായിരുന്നു. അത് ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിൽനിന്നു അയയ്ക്കപ്പെട്ട മംഗളപത്രങ്ങളിൽ വെച്ച് ഒന്നാംകിടയായിരുന്നു. അതിന്റെ വിശേഷം നിമിത്തം അന്നത്തെ [illegible] അതിനെ മഹാരാജ്ഞി തിരുമനസ്സിലേക്കു നേരിട്ടു അയച്ചുകൊടുത്തു.

1857-ാമാണ്ടിൽ നാട്ടുകാരിൽ ചിലരെ ഡിപ്യൂട്ടികലക്ടർമാരാക്കി നിശ്ചയിച്ച കൂട്ടത്തിൽ ശേഷയ്യനെ 850 ക. ശമ്പളമായി നെല്ലൂർ ഖജാന ഡിപ്യൂട്ടികലക്ടറായി നിശ്ചയിച്ചു. 1859-ാമാണ്ടിൽ ഇനാം കമ്മിഷ്യൻ ഏർപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ ശേഷയ്യൻ, രങ്കചാർലു, മാക്ഡാം ഇവരെ ആ ജോലിക്കു നിശ്ചയിച്ചു. രങ്കചാർലുവിനെയും മാക്ഡാമിനെയും ശേഷയ്യന്റെ കീഴെയാണ നിശ്ചയിച്ചത്. അതിനെപ്പററി ശേഷയ്യൻ ഗവർമ്മെണ്ടിലേക്കു ഹരജി കൊടുക്കുകയും അന്നത്തെ ഗവർണ്ണരായ സർ. ചാർൾസ് ട്രെവില്യൻ ശേഷയ്യന് ഉടനെ തന്നെ കയററം കൊടുക്കുകയും 500 ക. ശമ്പളമാക്കിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ശേഷയ്യൻ ഏഴുകൊല്ലം ഇനാം കമ്മിഷ്യനിൽ പണി എടുത്തു. ഇനാംദാർക്ക് വളരെ അതൃപ്തി കൂടാതെ അവരുടെ കാര്യങ്ങൾ തീർച്ചപ്പെടുത്തിയതു

ശേഷയ്യന്റെ സാമർത്ഥ്യംകൊണ്ടും നയംകൊണ്ടും തന്നെയായിരുന്നു. ഈ കാലത്താണ് ശേഷയ്യന്റെ രണ്ടു സഹോദരിമാർ മരിച്ചത്. ശേഷയ്യന് അവരിൽ വളരെ സ്നേഹമായിരുന്നു. അവക്കു വേണ്ട ചിലവുകളും അവരുടെ പുത്രന്മാരുടെ പഠിപ്പിനുള്ള ചിലവുകളും ശേഷയ്യനാണ് ചെയ്തുവന്നിരുന്നത്. ശേഷയ്യന്റെ അന്ത്യപ്രായമായിവരുന്നുകൊണ്ടു തന്റെ ജന്മഭൂമിയായ തഞ്ചാവൂർ ജില്ലയിലേയ്ക്കു മാറ്റം കിട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്ന് അദ്ദേഹം അപേക്ഷിക്കയും ഗവമ്മേണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അപേക്ഷയെ കയ്ക്കൊള്ളുകയും ചെയ്തു. 1866-ാമാണ്ടിൽ ശേഷയ്യൻ തഞ്ചാവൂരിലേയ്ക്കു മാറിപ്പോയി. അദ്ദേഹം മാറിപ്പോകുന്ന അവസരത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴുദ്യോഗസ്ഥന്മാർ അദ്ദേഹത്തിനു ഒരു മംഗളപത്രവും ഒരു വെള്ളിത്തളികയും സമ്മാനിച്ചു. ശേഷയ്യൻ തഞ്ചാവൂരിൽ മൂന്നു കൊല്ലം പണി എടുത്തു. സ്വന്തമുള്ള 600 ക. ശമ്പളത്തിനു പുറമെ അഷ്വറൻസ് രജിസ്ത്രാരുടെ നിലയിൽ 150 ക. കൂടി ശേഷയ്യനു കിട്ടിയിരുന്നു. തന്റെ പുതിയ ആപ്പീസ്സിലുള്ള അഴിമതികളെല്ലാം ശേഷയ്യൻ നിൎത്തൽചെയ്തു. ശേഷയ്യനെ തഞ്ചാവൂർ മുനിസിപ്പാലിട്ടിയിലെ വൈസ് പ്രസിഡെണ്ടായി നിശ്ചയിച്ചു. മുനിസിപ്പാലിട്ടിയുടെ സ്ഥിതി വളരെ മോശത്തിലായിരുന്നു. നിരത്തുകൾ കുണ്ടുംകുഴിയുമായും നിരത്തുവക്കിലുള്ള ചാലുകൾ ചളികൊണ്ടു നിറഞ്ഞും കിടന്നിരുന്നു. ശേഷയ്യന്റെ ഉത്സാഹത്തിന്മേൽ നിരത്തുകളെല്ലാം നല്ല സ്ഥിതിയിലാക്കപ്പെട്ടു. തഞ്ചാവൂർ ജില്ലയിൽ വളരെ നാഴിക ദൂരം നല്ല നിരത്തുകൾ ഉണ്ടാക്കിച്ചു. ഈ കാലത്തു വെന്നാർ പുഴവക്കിലുള്ള ഒരു എടുപ്പിലാണു ശേഷയ്യൻ താമസിച്ചിരുന്നത്. വൈകുന്നേരത്ത് ഒന്നുരണ്ടു സ്നേഹിതന്മാരൊന്നിച്ചു ശേഷയ്യൻ പുഴമണലിൽക്കൂടി നടക്കുക പതിവായിരുന്നു. നിലാവുള്ള രാത്രികളിൽ നദിയുടെ പുളിനപ്രദേശങ്ങളിൽ കിടന്നു ശേഷയ്യൻ പ്രകൃതിദേവിയുടെ രമണീയതയെ ആസ്വദിച്ചിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ മൂന്നു കൊല്ലം പരമാനന്ദത്തോടുകൂടി കഴിഞ്ഞു. ഈ കാലത്താണ് ശേഷയ്യന്റെ അമ്മ മരിച്ചത്. 1868-ൽ ശേഷയ്യൻ മദിരാശി സർവ്വകലാശാലയിലെ ഒരു സാമാജികനായി. 1869-ാമാണ്ടിൽ റവന്യൂബോർഡിലെ ശിരസ്താദാർ മരിച്ചു ഒഴിവിന്നു ശേഷയ്യനെ നിശ്ചയിച്ചു. ഈ പണി നല്ല മനസ്സോടുകൂടിയല്ല ശേഷയ്യൻ സ്വീകരിച്ചത്. താൻ തഞ്ചാവൂരിലിരിക്കുമ്പോൾ 750 ക. ശമ്പളമുണ്ടായിരുന്നു. റവന്യൂബോർഡു ശിരസ്താദാക്ക് 800 ക. ശമ്പളമായിരുന്നു. മദിരാശിയിൽ താമസിക്കാൻ ചിലവു വളരെ അധികം വേണ്ടിവരും. ശമ്പളത്തിൽ 50 ക. യേ കൂടുതലുള്ളതാനും. ഈ കാലത്തിനു ശരിക്കു ൨൦ കൊല്ലം മുമ്പാണ് ശേഷയ്യൻ റവന്യൂബോർഡിൽ ഒരു മെമ്പ്രനായിരുന്നത്. ശിരസ്താദാരുടെ ശമ്പളം 800 ക. യിൽ നിന്നു 1000 ക. യാക്കി. റവന്യൂബോർഡു മെമ്പ്രന്മാർ ശേഷയ്യന്റെ പേരിൽ വളരെ തൃപ്തിയുണ്ടായിരുന്നു. ശേഷയ്യൻ മദിരാശിയിൽ വളരെ സുഖമായി താമസിച്ചു. മഹാപ്രസിദ്ധന്മാരായ മുത്തുസ്വാമിഅയ്യര്, രാമയ്യങ്കാര്, ചെൻസല്വു, രഘുനാഥരാവു മുതലായവർ അക്കാലത്തു മദിരാശിയിൽത്തന്നെയായിരുന്നു

ഇവരെല്ലാവരും മൈലാപ്പൂരിലായിരുന്നു താമസിച്ചിരുന്നത്. കാര്യാലയം പിരിഞ്ഞാൽ ഇവരെല്ലാവരുംകൂടി മുത്തുസ്വാമിഅയ്യരുടെ മഠത്തിൽ ഒത്തുകൂടും. പല വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചും സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. 1872-ാമാണ്ടിൽ ഒരുദിവസം രാവിലെ മദ്രാശി ഗവർണ്ണർ ശേഷയ്യരെ ഗിണ്ടിയിലേയ്ക്കു വിളിച്ചു വരുത്തി തിരുവിതാംകൂർ ദിവാൻജി ആയിരിക്കാൻ മനസ്സുണ്ടോ എന്നു ചോദിച്ചു. ശേഷയ്യർ കുറെ സംശയിച്ചതു കണ്ട് 'ഇങ്ങിനെ ഒരു ഉയർന്ന പദവി സാമാന്യക്കാർക്കു കിട്ടുന്നതല്ലെന്ന് ഓർമ്മവെക്കേണ്ടതാണ്' എന്നു ഗവർണ്ണർ വീണ്ടും പറഞ്ഞു. ശേഷയ്യർ തന്റെ സ്നേഹിതന്മാരുമായി ആലോചിച്ചതിന്റെ ശേഷം പിറ്റേന്നു രാവിലെ ഗവർണ്ണരുടെ സന്നിധിയിൽ പോയി ദിവാൻജി ആയിരിക്കാൻ സമ്മതമാണെന്നു പറഞ്ഞു. അതുപ്രകാരം ശേഷയ്യർ തിരുവിതാംകൂർ ദിവാൻജിയായി.

നാടുനീങ്ങിയ ആയില്യം തിരുനാൾ മഹാരാജാവായിരുന്നു അക്കാലത്തു തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യം ഭരിച്ചിരുന്നത്. ശേഷയ്യരുടെ മുമ്പു ദിവാനായിരുന്ന സുപ്രസിദ്ധനായ മാധവരായരുമായിട്ടു മഹാരാജാവിനു നല്ല സുഖമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടാണു മാധവരായർ ദിവാൻജി ഉദ്യോഗം രാജിവെച്ചത്. ഒരു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞശേഷം ശേഷയ്യരെ ദിവാൻജിപ്പണിയ്ക്കു സ്ഥിരപ്പെടുത്താമെന്നായിരുന്നു നിശ്ചയം. ആയില്യം തിരുനാൾ തമ്പുരാന് അഹിതമായിട്ട് ആരും ഒന്നും പറഞ്ഞുകൂടാ. 'ഇന്ദ്രനോടൊക്കും സ്വാമി ചന്ദ്രനോടൊക്കും ഭവാൻ' എന്നെല്ലാം സേവ പറയുന്നവരെ തമ്പുരാനു നല്ല ഇഷ്ടമായിരുന്നു. മാധവരായർ നല്ല പ്രാപ്തനും കാര്യസ്ഥനുമായിരുന്നു എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിനു സേവ പറവാൻ അറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു. ജനങ്ങളെ വശീകരിച്ച് നയത്തിൽ കാര്യം നേടാനുള്ള സാമർത്ഥ്യം ശേഷയ്യരെപ്പോലെ ആർക്കും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. മഹാരാജാവിന് അനിഷ്ടംകൂടാതെയും കാര്യങ്ങൾക്കു ദോഷം വരാതെയും ശേഷയ്യർ രാജ്യകാര്യങ്ങൾ നടത്തിവന്നു. മാധവരായർ ദിവാൻജി ആയിരുന്നപ്പോൾ തന്റെ സേവകനായ ഒരു തെലുങ്കബ്രാഹ്മണന് ഒരു പണി കൊടുപ്പാൻ മഹാരാജാവു വളരെ ശ്രമിച്ചു. മാധവരായരുടെ തടസ്ഥംകൊണ്ടു തമ്പുരാന്റെ അഭിലാഷം സാധിച്ചില്ല. ശേഷയ്യർ ദിവാൻജിയായ ഉടനെ ഒരു മുൻസിപ്പിന്റെ പണിയ്ക്കു ഒഴിവു വന്നു. തന്റെ മനോരഥം പൂർത്തിയാക്കാൻ ഇതുതന്നെ നല്ല അവസരം എന്നു നിശ്ചയിച്ചു മഹാരാജാവ് ആ തെലുങ്കബ്രാഹ്മണനെ മുൻസിപ്പു പണിക്കു നിയമിച്ചു തീട്ടൂരം കൊടുത്തു. അതു സദർ കോടതിയിലേയ്ക്ക് അയപ്പാനായി ദിവാൻജിയ്ക്കു അയച്ചു. ശേഷയ്യർ ഈ ബ്രാഹ്മണനെപ്പറ്റി അന്വേഷണം ചെയ്തപ്പോൾ ഈ സാധുവിന് എഴുത്തും വായിയ്ക്കാനും കൂടി അറിയില്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കി തീട്ടൂരം തന്റെ പെട്ടിയിൽ സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചു. പിന്നെ കുറെ ദിവസം കഴിഞ്ഞു തിരുമുമ്പാകെ ചെന്നപ്പോൾ 'എന്താണ് തീട്ടൂരം ഇതുവരെയായിട്ടും സദർകോടതിയിലേയ്ക്ക് അയക്കൽ ഇത്ര' എന്നു തമ്പുരാൻ ശേഷയ്യരോടാരാഞ്ഞാർ.

ച്ചു. പണിത്തിരക്കുകൊണ്ട് ഇതുവരെ തീർക്കാൻ സാധിക്കാത്തതാണെന്നു ശേഷയ്യൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. പിന്നെ തിട്ടം ചിലവുചെയ്തു പണിയിക്കുന്നതായാൽ കൊള്ളാമെന്നു ശേഷയ്യൻ മഹാരാജാവിനോട് അപേക്ഷിച്ചു. 'നല്ല കാര്യമായി. എന്നാൽ പിന്നെ എത്രയാവുമെന്ന് എന്തു ചിലവാകുമെന്നുള്ളത്? ഞാൻ ഈ പെരുവഴിയിന്റെ [illegible] കാണി' എന്നു മഹാരാജാവു അരുളിച്ചെയ്തു. 'യാതൊരു പ്രാപ്തിയും ഇല്ലാത്തവനെ പണിക്കുവെച്ചാൽ അതിന്റെ കേട് അവിടെക്കു തന്നെ അല്ലേ? തമ്പുരാൻ ദുർവ്വാസികളുടെ ഗുണം നോക്കാതെ അവന്റെ സേവകനെ വളരെ ബഹുമാനിച്ച് ഒരു ജോലിക്കു വെച്ചു എന്നു ജനങ്ങൾ അധിക്ഷേപിക്കുമല്ലോ. എന്നാൽ അവിടത്തെ സേവകനായ ഈ ബ്രാഹ്മണനെ ദേവന്റെ പണി കൊടുക്കാം' എന്നു ശേഷയ്യൻ പറഞ്ഞു. അങ്ങനെയാണെന്നു മഹാരാജാവു ചോദിച്ചു. 'പത്മനാഭസ്വാമിക്ഷേത്രം വകയായി അനേകായിരം പണം ചിലവുചെയ്തു കെട്ടിയുള്ള അഗ്രശാല മഹാ മോശസ്ഥിതിയിലായിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ കേടുപാടുതീർക്കലിനായി ഇദ്ദേഹത്തെ നിശ്ചയിക്കാം' എന്നു പറഞ്ഞ് അപ്പോൾ തന്നെ അദ്ദേഹത്തെ ആ പണിക്കു നിശ്ചയിച്ചു. മുൻസിപ്പിന്റെ പണിയേക്കാൾ തനിക്കു അധികം ബോദ്ധ്യമായത് ഈ പണിയാണെന്ന് അദ്ദേഹം സമ്മതിച്ചു. മഹാരാജാവിനും ഉത്തരം ഇഷ്ടമായി. ശേഷയ്യന്റെ നയസാമർത്ഥ്യത്തെപ്പറ്റി ഒരു ഉദാഹരണംകൂടി ഇവിടെ പറയാം. ആയില്യം തിരുനാൾ മഹാരാജാവിന്റെ പരിചാരകന്മാരിലൊരുവൻ ഒരു ദിവസം ഒരാളെ പ്രഹരംകൂട്ടി. അയാൾ മജിസ്ട്രേട്ടുകോടതിയിൽ അന്യായം കൊടുത്തു. കാര്യം തെളിഞ്ഞതുകൊണ്ട് മജിസ്ട്രേട്ട് അയാളെ ശിക്ഷിക്കാൻ തീർച്ചയാക്കി. പരിചാരകൻ മഹാരാജാവിന്റെ അടുക്കൽ ആവലാതി പറഞ്ഞു. മഹാരാജാവ് ഉടനെ തന്നെ ഈ കേസ്സിലെ റിക്കാർട്ടുകൾ ഹജൂരിലേക്കയയ്ക്കാൻ മജിസ്ട്രേട്ടിനു കല്പന അയച്ചു. 'തിരുവായ്ക്കെതിർവായ ഇല്ലല്ലോ.' മജിസ്ട്രേട്ട് റിക്കാർട്ടുകൾ സന്നിധിയിലേക്ക് അയച്ചുകൊടുത്തു. എന്നാൽ മജിസ്ട്രേട്ട് ഈ വിവരം ദിവാൻജിയെ അറിയിക്കുകയും ചെയ്തു. മഹാരാജാവു തന്റെ പരിചാരകൻ കുറ്റക്കാരനല്ലെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെട്ട് ഒരു വിധിന്യായം എഴുതി. ദിവാൻജി തിരുമുമ്പാകെ ചെന്നപ്പോൾ ഈ വിവരം മഹാരാജാവ് അദ്ദേഹത്തോടു പറഞ്ഞു. മഹാരാജാവിന്റെ ഈ പ്രവൃത്തി ശരിയായില്ലെന്നു ശേഷയ്യൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. 'എനിക്കു ഇതിന് അധികാരമില്ലെന്നോ നിങ്ങൾ പറയുന്നത്?' എന്നു മഹാരാജാവു ചോദിച്ചു. അധികാരമില്ലെന്നു ഞാൻ പറയുന്നില്ല എന്നു ശേഷയ്യൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. 'ഒരു മഹാരാജാവിന്റെ പദവി എവിടെ? ഒരു മജിസ്ട്രേട്ടിന്റെ സ്ഥിതി എവിടെ? ഒരു മജിസ്ട്രേട്ടിന്റെ പ്രവൃത്തി മഹാരാജാവു നടത്താൻ തുടങ്ങിയാലുള്ള കഥ എന്താണ്?' എന്നു ശേഷയ്യൻ വിനയപൂർവമായി മഹാരാജാവിനെ കേൾക്കത്തക്കവണ്ണം പറഞ്ഞു. ഈ വാക്കുകൾ തമ്പുരാന്റെ മനസ്സിൽ നല്ല

ട്ടും തട്ടി. തന്റെ പ്രവൃത്തി ശരിയല്ലെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു ബോദ്ധ്യം വന്നു. 'ഞാൻ വിധിന്യായം എഴുതിയല്ലോ. ഇനി എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത്?' എന്നു മഹാരാജാവു ശേഷയ്യനോടു ചോദിച്ചു. 'ഒന്നു ചിന്തിക്കേണ്ടതാൽ മതിയെന്നു ദിവാൻജി ഉത്തരം പറഞ്ഞു. വിക്രാട്ടകാര്യ ഴടങ്ങിയനാ ഉടനെ ജഡ്ജിയേയും അന്യായന്റെ വക്കീലാരെയും ശിക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു.

അക്കാലത്തു തിരുവിതാംകൂറിലെ സർക്കാരുദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ശമ്പളം വളരെ കുറവായിരുന്നു. ശമ്പളം വളരെ കുറവായിരുന്നതുകൊണ്ട് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ഇടയിൽ കൈക്കൂലി സാധാരണമായിരുന്നു. അതിനാൽ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ശമ്പളം കൂട്ടേണ്ടതാണെന്നു ദിവാൻജി ശിപാർശ ചെയ്തു. എങ്കിലും മഹാരാജാവിനു അത് ഒട്ടും സമ്മതമായിരുന്നില്ല. ശേഷയ്യന്റെ പിടുത്തംകൊണ്ട് ഒടുക്കം ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ശമ്പളം കൂട്ടാൻ മഹാരാജാവു സമ്മതിച്ചു. അക്കാലത്ത് എഴുത്തുകുത്തുകളെല്ലാം ഓലയിലായിരുന്നു. ക്രി. അ. 1874-ാമതു മുതല്ക്ക് അതു മാററി എല്ലാ എഴുത്തുകുത്തുകളും കടലാസ്സിലാക്കി. തിരുവനന്തപുരത്തു പത്മതീർത്ഥത്തിലെ വെള്ളം വളരെ ചീത്തയായിരുന്നു. അതിലേയ്ക്കു വെള്ളം കൊണ്ടുവന്നിരുന്ന കൊച്ചാറ് എന്ന തോട് മിക്ക ദിക്കിലും തൂർന്നിരുന്നു. ശേഷയ്യൻ ഈ തീർത്ഥം ചേറെടുപ്പിച്ചു വെടിപ്പാക്കി. തോടു നല്ലവണ്ണം കുഴിപ്പിച്ചു പത്മതീർത്ഥത്തെ നിർമ്മലജലംകൊണ്ടു പൂർണ്ണമാക്കിത്തീർത്തു.

ഇങ്ങിനെ രണ്ടുമൂന്നു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞു. മഹാരാജാവിനു ശേഷയ്യന്റെ പേരിൽ കുറേശ്ശ അതൃപ്തി തോന്നിത്തുടങ്ങി. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ നിശ്ചയിക്കുന്നതു താനായിരിക്കണം എന്നായിരുന്നു തമ്പുരാന്റെ പിടുത്തം. മഹാരാജാവു ചെയ്ത ചില നിശ്ചയങ്ങളെ ദിവാൻജി സമ്മതിച്ചില്ല. 1877-ാമതിൽ ശേഷയ്യൻ ദിവാൻജിയായിട്ട് അഞ്ചു കൊല്ലമായി. ദിവാൻജിപ്പണിയിൽ തിരുവിതാംകൂർ നാട്ടുകാരനെ വെക്കണമെന്നായിരുന്നു തമ്പുരാന്റെ മനസ്സ്. അദ്ദേഹം ശേഷശാസ്ത്രികൾ പകരം ദിവാൻപേഷ്കാരായിരുന്ന നാണുപിള്ളയെ നിശ്ചയിച്ചു. ശേഷയ്യൻ ദിവാൻജിപ്പണി രാജിവെച്ചതിന്റെ ശേഷം താൻ കാവേരീതീരത്ത് ഏകദേശം ഒരു ലക്ഷം ഉറുപ്പിക ചിലവിട്ടു പണിചെയ്യിച്ച മനോഹരമായ കെട്ടിടത്തിൽ താമസം തുടങ്ങി.

കെ. കണ്ണുണ്ണിമേനോൻ ബി. എ., എൽ. ടി.

ഹൈന്ദവവീരധർമ്മം

വീരധർമ്മനിഷ്ഠയുള്ള ഹിന്ദുക്കളിൽ പ്രാധാന്യമുള്ളവരായിരുന്നു രജപുത്രർ. വിശ്വവിശ്രുതനായിരുന്ന വിക്രമാദിത്യമഹാരാജാവിന്റെ മരണശേഷം, വീരധർമ്മാചരണത്തിൽ ഇത്രമാത്രം പ്രസക്തിയുള്ള രാജാക്കന്മാർ.

ഏതൽകാലപൎയ്യന്തം, മറെറാരു രാജകുലത്തിലും അവതരിച്ചിട്ടില്ലെന്നു പറയാവുന്നതാണ്. പ്രാചീനകാലത്തു രാജസ്ഥാനം, വാസ്തവത്തിൽ, വീരധൎമ്മത്തിന്റെ ഇരിപ്പിടമായിരുന്നു. അന്നു ഒരു രജപുത്രന്റെ ഹൃദയത്തിൽ പ്രധാനമായി സ്ഥലം പിടിച്ചിരുന്നത്, അവന്റെ കുതിരയും, കുന്തവും, ഭാൎയ്യയും മാത്രമായിരുന്നു എന്നു, കൊളോണൽടോഡ് പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു.

ആപത്തിൽ അകപ്പെട്ട തങ്ങളുടെ രാജാവിനെ സഹായിക്കാൻ സംശയിച്ച തന്റെ പുത്രന്മാരോട് ഒരു രജപുത്രസ്ത്രീ ഉപദേശിച്ചതു കേൾക്കുക!—'എന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങളേ, നിങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്ന ഉപ്പും ചോറും ആരുടേതെന്നറിഞ്ഞ്, അദ്ദേഹത്തോടു നന്ദിയുള്ളവരായിരിക്കുക! നിങ്ങളുടെ രാജാവിനുവേണ്ടി നിങ്ങളുടെ ശിരസ്സിനെ ഉപേക്ഷിക്കുക. പ്രകാശമാനമായ ആ വിജയമകുടം നിങ്ങൾക്കു ലഭിക്കുമോ, ഇല്ലയോ എന്നു സംശയിക്കയേ വേണ്ട!' ഔരംഗസീബു ചക്രവൎത്തിയാൽ പരാജിതനാക്കപ്പെട്ട മഹാരാജ ജസ്വന്ത്സിംഗ്, തന്റെ പ്രാസാദത്തിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു ചെന്നപ്പോൾ, ഉദയപുരത്തിലെ റാണയുടെ പുത്രിയായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാൎയ്യ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ നഗരപ്രവേശത്തെ തടയുകയും, മഹാത്മാവായ റാണയുടെ ജാമാതാവായിരിക്കത്തക്ക യോഗ്യത അയാൾക്കില്ലാത്തതുകൊണ്ട് അയാൾ, തന്റെ ഭൎത്താവല്ലെന്നു പറയുകയും ചെയ്തു. കൎണ്ണകിലെ മഹാരാജാവിന്റെ പുത്രിയായിരുന്ന സംയുക്തയുടെ കഥയും ഈ അവസരത്തിൽ സ്മരണീയമാകുന്നു.

പാശ്ചാത്യന്മാർക്ക് ഹിന്ദുസമുദായത്തെപ്പററി എന്തുതന്നെ ദുരഭിപ്രായമുണ്ടായിരുന്നാലും, ആധുനികകാലത്തും ഹിന്ദുക്കളുടെ ഇടയിൽ വീരധൎമ്മത്തിനു ധാരാളം പ്രചാരമുണ്ടെന്നഭിമാനിക്കാതെ, നമുക്കു നിവൃത്തിയില്ല. 'പാതിയും കനിഷ്ഠ ഭാൎയ്യ' എന്ന തത്വത്തെ ഇന്നത്തെ രജപുത്രന്മാരും ദൃഢമായി വിശ്വസിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവർ, ഭാൎയ്യമാരോടാലോചിക്കാതെ ഒന്നും പ്രവൎത്തിക്കാറില്ല. അവരുടെ ഗൃഹശകടങ്ങൾ, സ്വന്തം പ്രണയിനികളുടെ സന്തോഷസമ്പൂൎണ്ണങ്ങളായ ഭാവചലനങ്ങളത്രെ! ബംഗാൾ നിവാസികളായ ഹിന്ദുക്കൾക്ക് സ്ത്രീകളോടുള്ള ബഹുമാനം പരിപാവനമാകുന്നു. അവർ, സ്ത്രീകളുടെ പേരുകളോടു 'ദേവി' എന്ന പദം കൂട്ടിച്ചേൎത്തു വിളിക്കുന്നു. ശ്രീമതി സ്വൎണ്ണകുമാരീദേവി, പ്രിയംവദാദേവി മുതലായ നാമധേയങ്ങൾ സുപ്രസിദ്ധങ്ങളാണല്ലോ.

വസിഷ്ഠന്റെയും മനുവിന്റെയും കാലങ്ങളിൽ എത്ര ഉൽകൃഷ്ടമായ ഒരു സ്ഥാനമാണ് ഒരു ഹിന്ദുവനിതക്കുണ്ടായിരുന്നതെന്ന്, ഞാൻ മുമ്പുതന്നെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അമ്മമാരെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഇന്നും ആ സ്ഥിതിക്ക് ഒരു വ്യതിയാനവും സംഭവിച്ചിട്ടില്ലെന്ന്, ഹിന്ദുസമുദായത്തോട് അടുത്തു പരിചയമുള്ള ഏതൊരാൾക്കും അറിയാവുന്നതാണ്. ലോകത്തിലുള്ള വിവിധജനസമുദായങ്ങൾ തങ്ങളുടെ മാതാക്കന്മാരോടു പെരുമാറുന്ന രീതിയെക്കുറിച്ച്, "മാക്സ് ഒ'റെൽ" എന്ന മഹാൻ ഇങ്ങനെ എഴുതിയിരിക്കുന്നു:— "ഫ്രാൻസിൽ,

മാതൃസ്നേഹവും ബഹുമാനവും താഴ്ന്ന തരം കൃഷിക്കാരുടെയോ, വേലക്കാരുടെയോ ഇടയിൽ കാണപ്പെട്ടേക്കും. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ, പുത്രിമാർ അവരെ പ്രഹരിക്കുകയും, ചിലപ്പോൾ ഗൃഹത്തിൽനിന്നാട്ടിയോടിക്കുകയും ചെയ്തുവരുന്നു. ഇതിന്റെ വാസ്തവത്തെപ്പറ്റി സംശയമുള്ളവർ, ഏതെങ്കിലും ഒരിംഗ്ലീഷുവർത്തമാനപത്രം ഇന്നു നോക്കി വായിച്ചു, താന്താൻ തൃപ്തിപ്പെട്ടുകൊള്ളട്ടെ! ഹിന്ദുക്കളുടെ ഇടയിൽ, അമ്മമാർ, അവരുടെ അവസാനകാലത്തെ സമാധാനലബ്ധിക്കു കാരണഭൂതന്മാരായ സന്താനങ്ങളാൽ ചുറ്റപ്പെട്ട്, ഇഹലോകവാസം വെടിയുന്നു. ഇവിടെ, ഇംഗ്ലണ്ടിൽ, അവർ ശരീരശക്തി മുഴുവൻ നശിക്കുന്നതുവരെ വേല ചെയ്യുന്നു; ഒടുവിൽ യാതൊരുപയോഗവുമില്ലാതെ, വെറും ഗൃഹോപകരണങ്ങൾക്കു സദൃശികളായിത്തീർന്ന്, ലോകത്തിൽനിന്നു മറയുകയും ചെയ്യുന്നു."

ഒരു ഹിന്ദുകുടുംബത്തിലെ ഗൃഹനായിക അമ്മയോ, അവരുടെ അഭാവത്തിൽ മൂത്ത സഹോദരിയോ ആകുന്നു. നായകൻ, പുത്രനോ സഹോദരനോ ആയിരിക്കും. അയാളുടെ ഭാര്യ, പരിപൂർണ്ണസൗഹാർദ്ദത്തോടെ, നായികയുടെ വാത്സല്യപൂർവ്വമായ ശാസനയിൽ, അഥവാ സംരക്ഷണയിൽ, വസിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പാശ്ചാത്യന്മാരുടെ കുടുംബജീവിതരീതി ഇങ്ങനെ അല്ല. ഒരു വേഡ്സ്വർത്തോ, ലാംബോ ബ്രഹ്മചര്യാശ്രമം അവലംബിച്ചു, സഹോദരീസമേതം താമസിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം. എന്നാൽ അതിനെ, ഒരു നിയമത്തെക്കാൾ വ്യത്യസ്തമായി ഗണിക്കാനാണ്, അധികം സാംഗത്യമുള്ളത്.

സ്വന്തം ഭാര്യയെക്കാൾ തന്റെ ഭഗിനീസഹോദരികളെ കൂടുതൽ സ്നേഹിക്കുകയും, ബഹുമാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണോ വീരധർമ്മം എന്നൊരു ചോദ്യത്തിന് ഇവിടെ അവകാശമുണ്ട്. ഒരു ഹിന്ദുവിന് അവന്റെ ഭാര്യയോട് എത്ര സ്നേഹവാത്സല്യങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നാലും ഭഗിനീസഹോദരികളെ സംബന്ധിച്ച അവന്റെ മനോഭാവം ഒന്നു വേറെ തന്നെയാകുന്നു. അവൻ, ജനനവേള മുതലേ അവരെ സ്നേഹിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നതിനാൽ അതു, കാലാന്തരത്തിൽ, അവന്റെ കടമകളിൽ ഒന്നായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. പരിശുദ്ധവും, സ്വാർത്ഥരഹിതവും ആയ സ്നേഹം, അതു മാത്രമാണ്. അമ്മ, ഉടപ്പിറന്നവൾ മുതലായവരെക്കാൾ അധികമായി തന്റെ ഭാര്യയെ സ്നേഹിക്കുന്ന ഒരാളെ, ഹിന്ദുക്കൾ സ്വാർത്ഥപരനെന്നു വിളിക്കുന്നതാണ്. യൂറോപ്യന്മാർ ഭാര്യമാരുടെ അടിമകളാകുന്നു. ഈ അടിമത്തം, നിർമ്മലസ്നേഹത്താൽ ഉണ്ടാകുന്നതല്ല; കേവലം ഇഹസാധാരണമായ ആസക്തിയാണ്, അവരെ ഈ നിലയിൽ ആക്കിത്തീർത്തിട്ടുള്ളത്. യഥാർത്ഥവീരധർമ്മം, ഇത്തരം കളകൾക്കു കാരണമായിരിക്കയില്ല. അതിനാൽ വാസ്തവവീരധർമ്മത്തിൽ കൂടുതൽ പ്രസക്തി ഹിന്ദുക്കളുടെ ഇടയിലാകുന്നു, എന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. ഇതുകൊണ്ടു ഹിന്ദുസമുദായത്തിൽ ദാമ്പത്യബന്ധത്തിനു പ്രാബല്യമില്ലെന്നു തെറ്റിദ്ധരിക്കേണ്ടതില്ല. ഇതു സംബന്ധിച്ചു മഹാശയനായ ഒരു ബങ്കാളി വി

ഷോൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു നോക്കുക:— "ശരാശരിക്കണക്കു നോക്കിയാൽ അമംഗളവിവാഹങ്ങളുടെ എണ്ണം, ഇന്ത്യയിലെക്കാൾ ഇംഗ്ലണ്ടിലും, ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കാൾ അമേരിക്കയിലും അധികമാണ്. ഒരു വർഷത്തെ സൂക്ഷ്മപരിശോധനയിൽനിന്ന്, ഇംഗ്ലണ്ട് അമേരിക്ക മുതലായ രാജ്യങ്ങളിൽ ഇത്തരം വിവാഹങ്ങളുടെ എണ്ണം കൂടുന്നതിനു ഞാൻ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുള്ള കാരണം, നവീനപരിഷ്കാരത്തിനനുസരിച്ച് മനുഷ്യരുടെ സന്തോഷസന്താപങ്ങളെ ഗണിക്കാതെ സ്വന്തം സൌഭാഗ്യത്തെ മാത്രം കരുതി ഇഷ്ടംപോലെ വിവാഹം ചെയ്യുന്ന ഏർപ്പാടിന് അവിടങ്ങളിൽ കണ്ടുവരുന്ന പ്രചാരാധിക്യമാകുന്നു."

ഹിന്ദുക്കളുടെ ദാമ്പത്യബന്ധത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം മതമാണ്; നിയമമല്ല. അവർ വിവാഹത്തെ, ഒരു സംസ്കാരകർമ്മമായി ഗണിച്ചിരിക്കുന്നു. ദാമ്പത്യബന്ധം പരലോകത്തിൽ ചെന്നാലും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണെന്നാകുന്നു, ഹിന്ദുക്കളുടെ വിശ്വാസം. വിവാഹാവസരത്തിൽ വരൻ ഉച്ചരിക്കുന്ന മന്ത്രത്തിന്റെ സാരം ആലോചിച്ചാൽ, ദേഹദേഹികൾക്കുള്ള സംബന്ധം ദൈവദമ്പതിമാർക്കും ഉണ്ടെന്നു കാണാവുന്നതാണ്.

സമുദായാംഗങ്ങളുടെ സന്മാർഗ്ഗനിഷ്ഠ വിധേയപ്രചാരത്തിനു സഹായിക്കുമെങ്കിൽ, ഹിന്ദുസമുദായം, ആ വിഷയത്തിലും ഒട്ടും പിന്നോക്കമല്ല. പാശ്ചാത്യന്മാർ, ഹിന്ദുസ്ത്രീകളെ, വ്യഭിചാരിണികളെന്നുതന്നെ വിളിച്ചുകൊള്ളട്ടെ! നാം ജനിക്കുന്നതുതന്നെ ബധിരന്മാരായിട്ടാകുന്നു; അഥവാ, ചില കാരണങ്ങളാൽ, നാം ബധിരത്വം കൈക്കൊള്ളേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ അവരുടെ പരിഹാസ 'ഉൾക്കിളി'കളും, അഭിനയങ്ങളും നാം കേൾക്കുകയോ, കാണുകയോ ചെയ്യുന്നില്ലെന്നു വിചാരിച്ചുകളയാം. അവരുടെ രഹസ്യങ്ങളെല്ലാം 'സാറിവോരിയ'യ്ക്കു!

വൈദിക, പൌരാണികകാലങ്ങളിൽ ഹൈന്ദവവനിതകൾക്കു പൊതുജനങ്ങളുമായി സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടെ സംഭാഷണം ചെയ്യുന്നതിനും, പൊതുമാറുന്നതിനും കഴിഞ്ഞിരുന്നു എന്ന് ഞാൻ മുമ്പുതന്നെ ഉപപാദിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഇപ്പോഴും അവരുടെ ആ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു യാതൊരു ഭംഗവും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ആധുനികകാലത്ത് അവരിൽ ചില വർഗ്ഗക്കാർ മൂടുപടം ഉപയോഗിക്കാറുള്ളത് ഗോഷാചാരമായി ചിലർ വിചാരിക്കുന്നുണ്ട്. അത് അവരുടെ അസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ലക്ഷണമല്ല. മഹമ്മദന്മാർ ഇന്ത്യയിൽ പ്രവേശിച്ച് കടിപാട്ടു തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഹിന്ദുസ്ത്രീകൾ, തങ്ങളുടെ മാനത്തെ രക്ഷിക്കുന്നതിനായി, അവരെ അനുകരിച്ചു പർദ്ദാസമ്പ്രദായം സ്വീകരിച്ചെന്നേ ഉള്ളു. മഹമ്മദീയന്മാരായി അധികം സംസർഗ്ഗം ചെയ്യേണ്ടിവന്നതു, രജപുത്രജാതിക്കാർക്കായിരുന്നു. അതിനാൽ ആദ്യമായി ഈ സമ്പ്രദായം നടപ്പായതും, അവരുടെ ഇടയിലാണ്. ബംഗാളിലും മഹമ്മദീയഭരണം വളരെക്കാലത്തോളം നിലനിന്നിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് അവിടെയും ഈ ഏർപ്പാടിന് അധികം പ്രചാരമുണ്ടായത്. പക്ഷെ ഉയർന്ന ജാതിക്കാർ മാത്രമേ, ഈ സമ്പ്രദായത്തെ അനുഷ്ഠിച്ചുവരുന്നുള്ളൂ. അ

ഷം ഉത്സവസ്ഥലങ്ങളിലും മററും പോകുന്നതിന്നും, സംഘങ്ങളിൽ ഹാജരാകുന്നതിന്നും വിരോധമില്ല. ബംഗാളികളുടെ ഭാൎയ്യാസ്നേഹം പ്രസിദ്ധമാണ്; 'ഹണിമൂൺ' (Honeymoon) കഴിയുമ്പോഴേക്കും അതു നശിച്ചുപോകുന്നില്ല. അവരുടെ ഭൎത്താക്കന്മാരുടെ സകാശത്തിൽ വെച്ചുതന്നെ, അന്യപുരുഷന്മാരെ ചുംബിക്കുകയും, അവരുമായി സ്നേഹപൂൎവ്വം സല്ലപിക്കുകയും മററും ചെയ്യുന്നതിൽ മാത്രമേ ഹൈന്ദവവനിതകൾക്കു സ്വാതന്ത്ര്യവും, ബഹുമാനവും ഉണ്ടാവുകയുള്ളുവെങ്കിൽ, ആ ഗുണങ്ങൾ അവൎക്കു വേണ്ടതന്നെ! അത്തരം സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളൊന്നും അവൎക്കില്ലെന്നു, വേണമെങ്കിൽ, അഭിമാനപൂൎവ്വം സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്യാം.

പ്രാചീനകാലത്തിൽ, ബഹുഭാൎയ്യാത്വം രാജാക്കന്മാരുടെ ഇടയിൽ മാത്രമേ പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ഇന്നും പോലെ ഭാൎയ്യമാരെ പുലൎത്തുന്ന സമ്പ്രദായം, ഇന്ത്യയിൽ ഇല്ലായിരുന്നെന്നുതന്നെ പറയാം. മനുസ്മൃതിപ്രകാരം, ദ്വിതീയവിവാഹം അപൂൎവ്വം ചില സന്ദൎഭങ്ങളിലേ അനുവദിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുള്ളു. "ഭാൎയ്യ, മദ്യപായിനിയോ, വ്യഭിചാരിണിയോ, കുടിലഹൃദയയോ, ജീവിതത്തെ നേരാംവണ്ണം നയിക്കുന്നതിന്ന തക്ക ശേഷിയില്ലാത്തവളോ; അല്ലെങ്കിൽ ഭൎത്താവിന്റെ അഭിമതങ്ങളെ അനുസരിക്കാത്തവളോ, പണം മോഷ്ടിച്ചുകളയുന്നവളോ ആണെങ്കിൽ, ഭൎത്താക്ക്, വീണ്ടും വിവാഹം ചെയ്യാവുന്നതാണ്. അവൾ വന്ധ്യയാണെങ്കിൽ എട്ടാമത്തെ വൎഷത്തിലും, ചത്ത കുട്ടികളെ മാത്രം പ്രസവിക്കുന്നെങ്കിൽ പത്താംകൊല്ലത്തിലും, പെൺകുട്ടികളെ മാത്രമെങ്കിൽ പതിനൊന്നാം വൎഷത്തിലും, കലഹപ്രിയയാണെങ്കിൽ ഉടൻതന്നെയും ഭൎത്താക്ക വീണ്ടും വിവാഹം ചെയ്യാം. ഭാൎയ്യ പതിവ്രതയും, സുശീലയും എന്നാൽ, ബലഹീനയുമാണെങ്കിൽ, അവളുടെ അനുവാദത്തോടുകൂടി മാത്രം ഹിന്ദുവിന്ന വീണ്ടും വിവാഹം കഴിക്കാം. പക്ഷെ, ഒരു പ്രകാരത്തിലും അവൾ അധിക്ഷേപപാത്രമായിത്തീൎന്നുകൂട."

'സതി' എന്ന ഘോരകൎമ്മം ഹിന്ദുസ്ത്രീകളെക്കൊണ്ടു ചെയ്യിച്ചുവന്നു എന്നുള്ളതു വാസ്തവം തന്നെ. അതു, സിതിയന്മാരിൽനിന്നു ഹിന്ദുസമുദായത്തിലേയ്ക്കു സംക്രമിച്ചതാകുന്നു.* ഇത്തരം കഠിനകൎമ്മങ്ങൾ പതിനെട്ടാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ അവസാനം വരെ, യൂറോപ്പിലും അനുഷ്ഠിച്ചുവന്നിരുന്നു. വൈദികകാലത്ത് ഈ സമ്പ്രദായം, ഇന്ത്യയിൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. ഭൎത്തൃമരണത്തിന്നുശേഷം ജീവിച്ചിരുന്നു, വല്ല അപമാനങ്ങളും ദുഃഖങ്ങളും സഹിക്കേണ്ടിവരുന്നതിനെക്കാൾ നല്ലതു, പരലോകത്തിൽ ഭൎത്താവിനോട് ഐക്യം പ്രാപിച്ചുകൊള്ളാമെന്ന വിശ്വാസത്തോടെ ഇഹലോകം വെടിയുകയാണ്, എന്ന ഹിന്ദുസ്ത്രീകൾ കരുതിവന്നിരുന്നു. ഈ വിശ്വാസം, ഹിന്ദുക്കളുടെ വീരധൎമ്മത്തിന്റെ പരിമാണത്തെ വൎദ്ധിപ്പിക്കുന്നതാണെന്നാകുന്നു എന്റെ അഭിപ്രായം.

---

* See on this subject Buckley's "History of Civilisation," vol. I. P. 364, note and Lecky's "Rise of Rationalism chap. I. vol.

'സതി' തുടങ്ങിയ ഘോരകർമ്മങ്ങൾ ഉത്ഭവിച്ചതും, അന്നത്തെ ഭരണാധികാരികളായിരുന്ന മഹമ്മദീയരുടെ കഠിനാശയത്വംകൊണ്ടുതന്നെ ആയിരുന്നു. അവരുടെ ഉപദ്രവം ഇല്ലാതായതോടുകൂടി അവയ്ക്കും നാശം സംഭവിച്ചു. കൂടാതെ, ഇന്ത്യയിലെ ഒരു വൈസ്രായി ആയിരുന്ന ലാർഡ് വില്യം ബെന്റിങ്ക്, 1829-ൽ ഈ മാതിരി കർമ്മങ്ങൾക്കെതിരായി ഒരു നിയമം പാസ്സാക്കിയതിനാൽ ഇപ്പോൾ അവ, ഹിന്ദുസമുദായത്തിൽനിന്നു നിശ്ശേഷം മാഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നു.

കെ. എസ്സ്. പരമേശ്വരൻപിള്ള.

ജനനത്തിൽനിന്നു*
മരണത്തിലേക്ക്

കാലത്തൊറ്റുകളിച്ചുകാലനിയമംതെറ്റാതെകണ്ടേറിടും-
കാലത്തോളമറിഞ്ഞമാതിരിലെവൃദ്ധാന്ത്യംപെറിഞ്ഞുചിതയേ
കാലക്കേടിനുകീഴടങ്ങിമരുവുന്നിക്കാലമെന്നല്ലഹോ-
ക്കാലല്ലാതൊരുനാളുമില്ലടിയനാലംബംതിരോഭാവമേ!

പൂമാതൊത്തൊരുമുദ്രമേനിപുണർന്നാപൂണ്ടു-
ധാമാവുമണ്ണളവുനതിമയോമവേദി
പാമാത്രശേഷനിനദങ്കളിരെത്ത്രവിച്ചു
രോമാഞ്ചകഞ്ചുകമണിഞ്ഞുതെളിഞ്ഞിടുംഞാൻ

'ശ്രീകേശവായനമ'യെന്നെഴുതീറ്റുനാമ-
സങ്കീർത്തനങ്ങൾദുരിതാപഹരങ്ങൾചൊല്ലി
പങ്കേരുഹാക്ഷപദപല്ലവതല്ലജത്തൊ-
ട്ടാകേശമാകലമകന്നുകദാപിലോകം.

ഇന്നാകിലാസ്സമയമാമയമേറിടുംമെ-
ന്നൊന്നായ്നിലാവിലൊലിചെഞ്ചുസ്വഗാലജാലം
പൊന്നാനിപാടുവതുകേട്ടിടുകൊണ്ടുനാളും
സന്നാഹമൊത്തുലകമൊത്തുവതാണകേല്പു.

എന്താണിതെത്രദിനമാണിവിടെക്കിടന്നു
സന്താപവഹ്നിയിലെരിഞ്ഞുപൊരിഞ്ഞിടേണ്ടു
കാന്താരവാസമിതിലുംസുഖമെന്നതൊട്ടു-
ചിന്താമരംമേ സിരസന്തതമേറിടുന്നു.

ആക്കാലമക്കരമയാദ്രിയിലേറിടുമ്പോ-
ന്നോർപ്പീലതെയില്ലഗണനായകമോദമപ്പം

* ഒരു നോട്ടുബുക്കിൽ നിന്ന്.

ചിൽക്കാതലായതിതവാനാപൂരമേപോലെന്റെ
ത്തുക്കാലണ്ണത്തുപണിയാത്തതിനാണില്ല. ൬

ഇക്കാലമക്കലിനീമരണനെൻതാപ-
മെല്ലാതെയെല്ലികിലനാഥമതെന്നമവെട്ടിൻ
വക്കാണമോടുപറയുന്നതുകേട്ടുപാര-
മുൻകാന്യവാടിവിധിയെന്നുകിടന്നിട്ടുഞാൻ. ൭

സജ്ജാതമൊഷമനിമേഷർപണിഞ്ഞിട്ടുന്ന
മജ്ജീവശിഞ്ജിതമനോഹരപാദപത്മം
പൂജ്ജീകൃതാജ്ഞനസമാനമശേഷനേത്ര-
സജ്ജീവനസൃതിസൽകൃതചാതുജാലം. ൮

സന്ധ്യസ്സനൽകനകമംഗികവന്നചേന്താർ-
കാന്തന്റെകാന്തിയെഴുമംബരമംബുവിങ്കൽ
സന്ധിപ്പുവീചിനിചയങ്ങളിയാരചന്തം-
ചിന്തുന്നപീതമൃദുകോമളമാരുകൂലം. ൯

ആകാശവീഥിയിൽനിരത്തിനവാണിമത്തി-
ലാകാരമൊത്തപലതാരകതാജാലം
രാകാശശാങ്കമണിദീപവിളങ്ങിടുന്ന-
രാകാന്തകാന്തമണികിങ്കിണികങ്കണാഭം. ൧൦

ബ്യൂഹമാകണ്ണതിലെഴുകസ്വയംഗംഗയല്ല,
ഉത്കടച്ചുറ്റമെഴുമാഴിയതാകയില്ല,
പ്പമാതണാവൃകവല്ലിയതല്ല,തന്നോന
മാമരോമരമവിഗ്രഹമാനനാമം. ൧൧

നാനാചരാചരനികേതനമാരിപത്മ-
നാഭയയേതനാള്ളിനാസനാസനിവാസം
നാഭിതമാകാരസനിലയംനീകില്ലാണ്ടനാദ-
നാഭിപുടമേരമപാവനപത്മപൂരം. ൧൨

ഭൂലോകമൂലതലമൂഴിയുമാഴിമാത്ര-
കാലാലനീലമിഴികൊണ്ടുഴിയുമ്പ്രദേശം
ത്രൈലോക്യമോഹനമഹോത്രിവലീവിലോല-
മാലോകനാത്തുതമയോദരമത്ഭുതാരം. ൧൩

താരണ്യമുമ്പിള്ളി, സ്വരാപഗ്യമുള്ളപാരാ-
വാരപ്പൊപ്പിലപയോധതലേപതിച്ച്
ഹാരാവലീകവചമാലകരേന്തുന്നകള്ള-
പ്പൂരാന്നണിഞ്ഞതിയമാറിടമെന്തുമൃത്യം. ൧൪

(തുടരും)

ഒരു ഗ്രന്ഥവരി.*

൧. ൯൧൩-ാമത എഴുതിയതായി ൧൭-ാം ഏടിൽ.

൨. പട്ടിക്കാട്ടു ഊട്ടിലേക്കു ൯൦൨ൽ തിട്ടുപ്രകാരം കൊടുത്ത നെല്ലു വാങ്ങീട്ടില്ല. ൧൦൦ നെല്ലു തിരുവോണവാണതിന്നു പലിശയായിട്ടു.

൩. ൯൩൦ൽ തീട്ടുപ്രകാരം പനങ്ങകത്തു കൃഷി ഉഭയം പാട്ടത്തിന് (ഏട് ൨൦.)

൪. ൧൦൦ ഇരിക്കുന്ന പറമ്പും ഇടച്ചേരിപ്പട്ടിയും ഇ അനന്തിരവർക്കുള്ള ഉഭയവും ഇരവലങ്കത്തുള്ള കാട്ടം ഇതൊക്കയും കഴിക്കാട്ടിന്നു തീർപ്പെട്ടു വലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു ഗ്രഹിക്കണമെന്നായി തന്നിരിക്കുന്നതത്രെ ആകുന്നു. അവരുടെ ശേഖരപ്പിള്ളിയുടെ തറവാട്ടും ഉത്പത്തിയും പറമ്പുകളും ആറു ദേശവും ദേശാധിപത്യവും ഇതുവെല്ലാം തന്നെ ഗ്രഹിക്കണം തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു തന്നതു. കൊല്ലം ൯൩൦. (ഏ. ൨൨-൨൩).

൫. മൂക്കോട്ടുദേശത്തെ ആറില്ലവും നാലുകാറികലം വസ്തുവും (ഏ. ൨൩). നല്ലൂരുദേശത്ത് ൧൨ ഇല്ലം. [illegible] കിഴക്കെ പുറത്തിന്നു നമ്പിയും എന്നു പേരു വെരെയുണ്ട. അതിനെയുള്ള ദേശവും അവിടെയുള്ള ഉൽപത്തിയും ആധിപത്യവും മൂക്കോട്ടുകര ദേശത്തു അമ്പലമൊല ചെമ്മൊന്നും കെണാടിപ്പന്നി, കൊളുത്തിക്കുന്നൻ ഇതിനെയുള്ള സ്ഥാനങ്ങളും ദേശത്തുവിട്ടു കാലു പലവും. നല്ലൂരുദേശത്തു കിഴക്കു. മൂക്കോട്ടുകര ദേശത്തെല്ലാ ദേശവാഴിസ്ഥാനവും നാട്ടുവാഴിസ്ഥാനവും ഉണ്ട. ആജ്ഞാസ്ഥാനവും ഉണ്ട. (ഏ. ൨൪. ൨൫. ൨൬.) കൊല്ലം കഴിക്കാട്ടിൽ തീർപ്പെട്ടു വലിയതമ്പുരാൻ കല്പിച്ചുകൊടുത്തതു.

൬. യടവണ്ണെന്ന പടിഞ്ഞാട്ടു ചാലുതാഴത്തിയ വകക്ക ചെലവിന്നു പണ്ടാരവകക്ക നിലം വച്ചുകൊടുത്തു. (ഏ. ൨൭.)

൭. മൂക്കോട്ടുകര ദേശത്തും നല്ലൂരയും കണ്ണാത്തുകരയും മണ്ണാറവാരിക്കാൻ നമ്മുടെ ആജ്ഞ കൂടെ നിന്നിട്ടു വേണം. ആയിനിക്കുറിലെയും പുന്നയുടെയും മരങ്ങളും വെണം. വെറ്റില കെട്ടു പകുത്തുകൊടുപ്പാൻ നമ്മുടെ ആജ്ഞ കൂടെ നിന്നിട്ടു വെണം. വിശേഷിച്ചു മൂക്കോട്ടുകര ദേശത്തു അമ്പലമൊല ചെമ്മൊന്നും പൂവാലയെറിമ കെണാടിപ്പന്നി കൊളുത്തിക്കുന്നൻ ഇതൊക്കെയും നമുക്കത്രെ വെണ്ടതു. പന്നിയെ കൊന്നാൽ ഇതൊക്കെയും കളരിഭഗവതിയുടെ നടക്കൽ വക എന്നുള്ള പ്രകാരത്തിൽ വലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു കല്പിച്ചു വച്ചിരിക്കുന്നതത്രെ ആകുന്നതു. മൂക്കോട്ടുകര ദേശം പറവട്ടാനി നാട്ടിൽ കൂടീട്ടില്ല. ദേശം ആയിട്ടത്രെ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു കല്പിച്ചു തന്നിരിക്കുന്നു. മൂക്കോട്ടുകര

* [illegible]
[illegible]

ഷിശത്ത മാപ്പിള്ളമാരുടെ കല്യാണത്തിന്ന ഇവിടെ കളരിക്കൽ വന്നിട്ട വെറ്റിലകെട്ട വച്ചിട്ട വെണം കെട്ടുവാൻ. നമുക്ക അടിയാര പത്തുവീട്ടിൽ ശൂദ്ര ജന്മ വെളുത്തെടം ജന്മ വെലൻ ഒരു വെളുത്തെടൻ ഇതിന്നെ ആകുന്നത. (ക്രി. ൧൦൯- ൫൦. ൧൮-൩൨.)

൩. നമുക്ക ആചാര്യസ്ഥാനവും ഗുരുസ്ഥാനവും പരദൈവവും കൂടി കൊലമ്പിള്ളി സമ്പ്രദായത്തിങ്കൽനിന്ന തന്നിരിക്കുന്നു. കൊലമ്പിള്ളി സമ്പ്രദായത്തിലെക്ക ദ്രൊണകളരിപ്പാടല്ലൊ ദ്രൊണാചാര്യര കൊടുത്തിരിക്കുന്നത. അതിൽ പ്രധാനമായിട്ടല്ലൊ നമ്മുടെ കളരി കൊലമ്പിള്ളി സമ്പ്രദായത്തിൽ ആകയാലുള്ളതിനാൽ ദ്രൊണാചാര്യര കൊടുത്ത ഗ്രന്ഥവും പൊന്നിയും പാരമ്പര്യമായുള്ള തെയ്യവും ഇതൊക്കെയും എടുത്തുകൊണ്ട ആ സമ്പ്രദായമായ സ്ഥാനമൊക്കെയും നമുക്ക നടക്കും. ശിഷ്യന്മാരല്ലൊ ആ സമ്പ്രദായത്തിങ്കൽ വച്ചിരിക്കുന്നത. നമുക്കുള്ള സ്ഥാനങ്ങൾ പെരുമ്പടപ്പിൽ ചിത്രകൂടത്തിങ്കൽ (ചിത്രകൂടം എന്ന വെച്ചാൽ വന്നേരി), പാലിയത്ത ശേഷങ്ങൊതകുറുപ്പ, വാരക്ക കുറുപ്പ, പാട്ടത്തിൽ പണിക്കര, പുന്നത്ത കുറുപ്പ, മാങ്കുഴി കുറുപ്പ, അവിണാംകുടി പണിക്കർ. (അത മുടിഞ്ഞ മാങ്കുഴി കുറുപ്പിന്ന കൊടുത്തിരിക്കുന്നു.) ആ വകയല്ലൊ. ചാവളക്കാര (ശിഷ്യർ) കുറുപ്പിന്റെ ശിഷ്യര കൊളങ്ങര പണിക്കര, കെളുത്തച്ചൻ, മണത്തച്ചൻ (മണക്കൊട്ടച്ചൻ)- യൊഗത്തിങ്കൽ യൊഗസ്ഥാനം. ഇതിൽ പാലിയത്തച്ചനും മന്ത്രിയായതിൽ പിന്ന അവിടെ ഒരു സ്ഥാനവും നടന്നപൊരുന്നതുമില്ല. പുന്നത്ത കുറുപ്പിന്റെ അവിടെ കുറുപ്പ ഇരിക്കാട്ട പിഴക്കക്കൊണ്ട അവിടെയും പൊകാറില്ല. കെളുത്തും മണവത്തും കൂടീട്ട കളരി ഒന്നെയുള്ളു. അവിടെ മൂപ്പും എളമയും. അതിന്ന ഇരുവര കൊലുംപൂവ്വും എടുക്കും. (കലശം കഴിച്ച പൂവ്വ കൊടുക്കുക.) ആ മൂപ്പിലെ കാലം കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെയും നാട്ടുവാഴി ആകുകകൊണ്ട അതിന്ന തന്നെ കൊലും പൂവ്വും എടുത്താറം. മാങ്കുഴി കുറുപ്പിന്റെ അവിടെയും കൊളങ്ങര പണിക്കരും എളൂവരും കൊലും പൂവ്വും കൊടുക്കും. യൊഗത്തിങ്കൽ പടിഞ്ഞാറെ പക്ഷക്ക ഗ്ര കൊളങ്ങര പണിക്കർ. കിഴക്കെ പക്ഷക്ക പൊയ്ക്കാട്ട പണിക്കര. (ഈ തറവാട ഇപ്പൊഴ് ഉണ്ട.) നമുക്ക യൊഗസ്ഥാനം. പക്ഷ ഭെദംകൂടി കച്ചകെട്ടിക്കയൊഴ് പക്ഷക്കാര കച്ചകെട്ടിക്കമാറില്ല. ഇങ്ങിനെ കച്ചകെട്ടിക്കുന്നത. കൊവിലകത്തു കച്ചപ്പുടം ചാർത്തുകടത്ത എന്നുള്ള ക്രിയ കഴിഞ്ഞെ തിരുമാടമ്പു പാടുള്ളു. അതിന്ന കീഴ്മര്യാദി. കൊലും പൂവ്വും എടുക്ക എന്നുള്ള സ്ഥാനം തിരുമുല്പ്പാട്ടിലെ ഉള്ളു. പൊന്നി പൂജിച്ച കൊടുക്കന്നതിന്ന കടവാളല്ലൊ പൂജിച്ച കൊടുത്തായം. അത കഴിഞ്ഞിട്ടല്ലൊ അരീട്ട വാഴ്ചയും കിരീടം വക്കയും. കടവാള പൂജിക്കുന്നതിന്ന ചെകന്നൊർ നമ്പൂരി വെണം എന്നുള്ളത പറയാറുണ്ട. ആയത ചെയ്യുമാറില്ല. നൊന്നെതന്നെ പൂജിപ്പായം. കൊലും പൂവ്വും എടുക്കുന്നതിന്ന ആയുധപൂജ മറ്റൊരാളും ചെയ്യാറില്ല. ആചാര്യൻ ശൂദ്രനെങ്കിലും അവൻതന്നെ പൂജിപ്പായം. ആയുധം പൂജിക്കുന്നതി

ന്ന പത്മം ഇട്ട നെല്ലുമിട്ട അതിന്റെ മീതെ നാക്കിലയിൽ വെള്ളരിയും തേങ്ങയും വെച്ച അതിന്റെ മീതെ പീഠം വെച്ച അതിന്റെ മുകളിൽ പീഠം വിരിച്ച അതിന്റെ മീതെ പൊന്നി വെച്ചു- കോലത്താകമ്പോൾ മടവാളത്രെ വെക്കേണ്ടത. പീഠം വിരിപ്പാൻ പട്ടുകൊണ്ട വേണം. അത്രെ ഭേദമുള്ളു. കോലത്താകമ്പോൾ ഉപനോശരി വിധാനം പൂജിച്ച പൂജ കഴിഞ്ഞാൽ ആചാരം (ആചാര്യം) ചെയ്യിച്ച ദക്ഷിണയും കഴിച്ച ശിഷ്യൻ ആയുധം പൂജിച്ച തന്റെ മുമ്പിൽ ഇരുന്ന ആചാര്യൻ പൂവും അക്ഷതവും പൂവും കൂട്ടി തലയിൽ ഇട്ട അനുഗ്രഹിച്ച ശിഷ്യൻ എഴുനീററ പിന്നെയും ആചാരം ചെയ്താൽ ആയുധം എടുത്ത കൊടുക്കേ. പിന്നെയും ആചാരം ചെയ്താൽ പിന്നെ കളരിയിൽ കമ്പിടുന്ന മാതിരിക്കുള്ള കമ്പടകേക്കെയും വേണം. കളരിയിൽ തന്നെയെങ്കിൽ മുമ്പിലും കളരിദേവതയോടെ കമ്പിടണം. ആയുധം എടുത്ത കൊടുക്കുന്നതിന്ന മുമ്പ ശ്രീപരശുരാമനെയും ദ്രോണാചാർയ്യരെയും കോലമ്പിള്ളി സമ്പ്രദായത്തിങ്കലെക്ക ആയുധം പൂജിച്ചതിന്ന മുമ്പിൽ ആചാരം ചെയ്യിട്ടവേണം ആയുധം എടുത്ത കൊടുപ്പാൻ. ഇങ്ങിനെ കോലും പൂവും എടുക്കുന്ന പ്രകാരം. തിരുപ്പൂവാഴ്ക ആയുധം പൂജിച്ച കൊടുക്കേണ്ടതും ഇവണ്ണം തന്നെ. അത മടവാളത്രെ വേണ്ടത. മറ്റുള്ളടത്ത ഒക്കെയും പൊന്നിയത്രെ ഭേദമുള്ളു. കച്ച കെട്ട തുടങ്ങിക്കേണ്ടതിന്ന ഗണപതി നിവേദിച്ച ശ്രീപരശുരാമനും കോലമ്പിള്ളി പാരമ്പര്യമായുള്ള മൂർത്തി ഉപനോശരി വിധാനമായിട്ട നിവേദിച്ച ശിഷ്യൻ ആചാരം ചെയ്താൽ കച്ചയും മിഴക്കം പൊന്നിയും കൂട്ടി എടുത്ത കൊടുക്ക. എന്നിട്ട ആചാരം ചെയ്ത കച്ച കെട്ട ഇടങ്ങുക. കോലത്താകമ്പോൾ ദാനവും ദക്ഷിണയും ചെയ്യേണം. അങ്ങിനെ കീഴക്കൂരി. ഇക്കനാട്ട നമുക്ക ഒരു കളരിയും മുന്നൂററുപത്ത കടി ശിഷ്യകളും ഉണ്ട. അത വെള്ളസ്സ്വാമിയാര മാടക്കി കളകൊണ്ട അവിടെ പോകാറില്ല. അരയാളത്തിൽ പണിക്കരും കോളുകര പണിക്കരും പാതിയും പാതിയും മനിച്ച നടക്കുന്ന പതിനെട്ടരയാളത്തിൽ പതിനാറാമതെദേശം അവുനെരുതം തെങ്ങല്ലൂരം പാലിശ്ശേരി ഇങ്ങിനെ പതിനാല ദേശം അരയാളത്തിൽ പണിക്കരമായിട്ട പകുതിയും പകുതിയുമായി നടക്കുന്നത. അരയാളത്തിൽ പണിക്കര വല്ലട്ടം സമ്പ്രദായി. കളകര പണിക്കര നമ്മുടെ ശിഷ്യൻ. കളകര പണിക്കർ ദേശങ്ങൾ പൊരമംഗലം പൂരക്കാട്ടുകര കാരൂര താമരത്തിരുത്തികാട്ടുകരയ്ക്കുള്ളു. ഈ ദേശങ്ങളിലും പാതിക്കാരനാണ. മഴി സദ്ദ്ഹിത ദേശം പൊറനാട്ടുകര നടാട്ട. ഈ ഒക്ക ദേശത്തും പകുതിക്കാരനാണ. ചിത്രകൂടത്തിങ്കൽ കോലത്ത അവിടെയല്ലൊ തിരുപ്പൂവാഴ്ക പണ്ടേ പണ്ടെ ആയിവരുന്നത. അവിടം നാനാവിധമായി പോകകൊണ്ടും കണ്ണയന്നൂർ കോലത്ത വെച്ച കഴിക്കാറുണ്ട. അപ്പോൾ അവിടെ കഴിക്കാട്ട സമ്പ്രദായികളെ തെരിട്ടുള്ളത്രെ കണ്ണയന്നൂർ കോലം ആകുന്നത. അതുകൊണ്ട അവിടെ വാഴ്ക പള്ളിപ്പുറത്ത നമ്പൂതിരിയായിട്ടത്രെ ആചരിച്ചുപോരുന്നത. ചിത്രകൂട

ത്തിങ്കൽ ആകുമ്പോഴും കാണിപ്പയ്യൂർ നമ്പൂരിയത്രെ ആചരിക്കുന്നതു. കണ്ണനൂർ കോവിലകത്തുവെച്ചു തിരുമുല്പാടു കഴിക്കുമ്പോഴും ആയുധം പൂജിച്ചുകൊടുക്ക ഇദ്ദേഹംതന്നെ ചെയ്യാറാം. അതു കോലോത്തെ വടക്കിനിയിൽ വച്ചിട്ടത്രെ പൂജിക്കയും കൊടുക്കയും. അതു കഴിഞ്ഞിട്ടു കരിക്കാട്ടു സ്വരൂപത്തിങ്കലെ ആചാരം കൊലമ്പിള്ളി നാട്ടുമൂപ്പൻ ആകുന്നു. അതു കൊണ്ടു കിഴക്കിനിയിൽ എഴുന്നള്ളിട്ടു അവിടുന്നു നാട്ടുമൂപ്പൻ മാണ്ടപ്പണവും കൊടുത്തു ആചാരം ചെയ്യുന്നു. എന്നിട്ടു വേണം അരിയിട്ടുവാഴ്ച.

ചിത്രകൂടത്തിങ്കൽ ആകുമ്പോഴും നാട്ടുമൂപ്പൻ മാണ്ടപ്പണം കൊടുക്കയും ആചാരം ചെയ്യുകയും വേണം. പണം എടുത്തു കൊടുക്കേണ്ടതിന്നു പൂണിക്കാട്ടിൽ മുട്ടതിരി. അതു ചിത്രകൂടത്തിങ്കൽ ആയാലും കണ്ണനൂരിലായാലും പട്ടേരി തന്നെ ആകുന്നതു. പെരുമ്പടപ്പു വലിയ തമ്പുരാന്റെ തിരുമുല്പാടു കണ്ണനൂർവെച്ചു കഴിക്കേണ്ടതാകുന്നതു. കരിസ്വരൂപത്തിങ്കലെ ആയിട്ടില്ല. അരിയിട്ടുവാഴ്ച പള്ളിപ്പുറത്തു നമ്പൂരി ആയിട്ടു ആചരിച്ചുപോരുന്നു. മററു അസ്വാധീനം ആകകൊണ്ടും. ചിത്രകൂടത്തുങ്കൽ ആയാലും കണ്ണനൂർ ആയാലും. തിരുമുല്പാടു ആയുധം പൂജിച്ചുകൊടുക്കയും പെരുമ്പടപ്പിൽ സ്വരൂപത്തുങ്കൽ തമ്പുരാക്കന്മാരെ കച്ചകെട്ടിക്കയും തിരുമേനി വിളിപ്പിക്കയും ചെയ്യാറുള്ളു. മററൊന്നും ചെയ്യാറില്ല.

ഞങ്ങളുടെ വായനശാല

കടാങ്കോട്ട് മാക്കം

[ശ്രീമതി [illegible] കിളിമാനൂർ, [illegible] എം. [illegible] കെ. എം. കെ. [illegible] ബി. എ. എന്നിവർ [illegible] വില [illegible].]

മലവെള്ളം വന്നാൽ നിലവെള്ളം തെള്ളിക്കൊണ്ടു പോകുന്നതുപോലെ, പുതിയ പരിഷ്കാരപ്രവാഹം വന്നതോടുകൂടി പഴയതെല്ലാം പോവുകയാണെന്ന കാലമാണിത്. ഈ സ്ഥിതിക്ക് 'എഴുത്തച്ഛന്റെ കിളിയും' നാട്ടിൽനിന്നു പറന്നുപോയി കാട്ടിൽ കടന്നുകൂടിയതിൽ അത്ഭുതമില്ലല്ലോ. എന്നാൽ 'പണ്ടത്തെ[illegible]യോടൊപ്പം മറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള പഴയ ഗാനങ്ങളോടുകൂടിയ [illegible] 'ശാരികാകുമാരികമാരെ' [illegible]ത്തിൽനിന്നു വിളിച്ചു വരുത്തിയാൽ മതു കടാങ്കോട്ടു മാക്ക'ത്തിന്റെ കഥ പാടുന്നതിന്നു പ്രത്യേകം ഒരു സാന്നിദ്ധ്യമുണ്ടായിരിക്കുമെന്നാണ് ശ്രീമതി കുഞ്ഞിക്കാവമ്മയും സഹായികളും വിചാരിച്ചിരിക്കുന്നത്.

പണ്ടൊരു കാലത്തു കടത്തനാട്ടു കോലം ഉൾപ്പെട്ട കടാങ്കോട്ട് എന്ന നായർ വീട്ടിൽ ഉണ്ടായ 'മാക്കം' എന്ന പതിവ്ര

നാഗേരമാമണിയുടെ കഥയാണ് ഇതിൽ വൎണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നത്. മാക്കത്തിന്റെ അച്ഛൻ 'നമ്പർനമ്പിയാർ' എന്ന ഒരു നായരായിരുന്നു. മാക്കത്തിന്റെ ജ്യേഷ്ഠന്മാരായി പന്ത്രണ്ടുപേർ ഉണ്ടായിരുന്നു. ജ്യേഷ്ഠന്മാരും അവരുടെ ഭാൎയ്യമാരും മാക്കവും കൂടി കടാങ്കോട്ട തറവാട്ടിൽ താമസിച്ചുവന്നു. മാക്കത്തിന്റെ ഉത്സാഹശീല്യാദിഗുണങ്ങൾകൊണ്ട് അവൾ ആങ്ങളമാരുടെ കണ്ണിലുണ്ണിയായിത്തീൎന്നു. അവളുടെ ഇഷ്ടങ്ങളെ സാധിപ്പിക്കുവാൻ അവർ സദാ സന്നദ്ധരായി. അവളുടെ ആജ്ഞതന്നെ ആ തറവാട്ടിൽ മുഖ്യം എന്നായി. ഇതു കണ്ടിട്ട 'ചേട്ടത്തിയമ്മമാർ' അവളുടെ നേരെ അസൂയതുടങ്ങി. അവരുടെകൂട്ടത്തിൽ 'പുരാണി' എന്ന ഒരുവൾ മാത്രം മാക്കത്തെ സഹോദരിയെപ്പോലെ സ്നേഹിച്ചുവന്നു. മാക്കം പ്രസവിച്ച് അവിടെ സന്തതിയുണ്ടായി. അതോടുകൂടി ആ തറവാട്ടിന്റെ മാന്യത വൎദ്ധിക്കുവാൻ പോകുന്നതോൎത്ത് 'ചേട്ടത്തിമാരുടെ ചേട്ടത്തം' മൂത്തുവരായി. അവർ ഭൎത്താക്കന്മാരോട 'തലയണമന്ത്രം' പ്രയോഗിച്ചു പ്രയോഗിച്ച് ഒടുവിൽ മാക്കത്തിന്റെ നേരെ വിരോധമുളവാക്കിത്തീൎത്തു. 'അമ്മായിപ്പണിതന്ത്രം' ഫലപ്രാപ്തി പരമാൎത്ഥമായി. ഒടുവിൽ മാക്കത്തിന്റെ പേരിൽ 'ചേട്ടത്തിമാർ' കെട്ടിയുണ്ടാക്കിയ നടപ്പുദൂഷ്യം പ്രമാണിച്ചു ആങ്ങളമാർ പെങ്ങളെ ആ മക്കളോടുകൂടി ഒരു കാട്ടിൽ കൊണ്ടുപോയി വെട്ടിക്കൊല്ലുകയുണ്ടായി. അപ്പോഴാം, മാക്കം ഭക്തിയോടെ ആരാധിച്ചുവന്നിരുന്ന ലോകമലയാർകാവിലെ ഭഗവതി പ്രത്യക്ഷമായി വിരോധികളായ പതിനൊന്നു 'അമ്മായിമാരെയും' ഭസ്മം കുഴിപ്പിച്ചു സംഹരിച്ചു. അതിനുശേഷം 'മാക്കം' എന്ന പേര് സീത, ദമയന്തി മുതലായവരുടെ പേരിനോടൊപ്പംതന്നെ പാതിവ്രത്യത്തിനു പ്രസിദ്ധമായി. ഇന്നും വടക്കേ മലയാളത്തിൽ മാക്കം കഥയെ തോറ്റമായിട്ടും പാട്ടായിട്ടും ജനങ്ങൾ ബഹുമാനിച്ചുപോരുന്നു.

മേൽപ്പറഞ്ഞ കഥ തോറ്റത്തിൽ നിന്നുമാറ്റം എടുത്തു നല്ല ഭംഗിയുള്ള കിളിപ്പാട്ടുരീതിയിലാക്കി കേരളീയൎക്കു—വിശേഷിച്ചു കേരളസ്ത്രീകൾക്കു—ഭക്തിപൂൎവ്വം പാരായണം ചെയ്വാൻ തയ്യാറാക്കിയിരിക്കുന്ന കെട്ടിലമ്മയുടേയും സഹായികളുടേയും ശ്രമത്തെ കേരളസാഹിത്യസഹൃദയന്മാർ എത്ര ശ്ലാഘിച്ചാലും ഏറിപ്പോകുന്നതല്ല. കവിത പലേടത്തും നന്നായിട്ടുണ്ട്. ശബ്ദാൎത്ഥാലങ്കാരങ്ങളും പ്രസാദഗുണവും സൎവ്വോപരി രസസ്ഫൂൎത്തിയും സൎവ്വത്ര തെളിഞ്ഞു കാണുന്നുണ്ട്. ഒന്നുരണ്ടു ചില ദിക്കിൽ വന്നുപോയിട്ടുള്ള അശ്ലീലപ്രയോഗങ്ങൾ മാത്രം ഞങ്ങൾ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. ഉദാഹരണത്തിനു തൽക്കാലം ഒന്നുമില്ല. മാക്കത്തെപ്പോലെ പാതിവ്രത്യവും, അവളുടെ ആങ്ങളമാരെപ്പോലെ സൌഭ്രാത്രവും ഉള്ള ആളുകൾ കാണാതായെങ്കിലും, അവളുടെ ചേട്ടത്തിയമ്മമാരാവാൻ യോഗ്യതയുള്ളവർ സുലഭമായ ഇക്കാലത്തു, കേരളീയ ഗൃഹങ്ങളിൽ രാമായണാദികളെപ്പോലെ നിത്യപാരായണത്തിനുള്ള ഒരു പാഠപുസ്തകമാക്കേണ്ടതാണ് ഈ ചെറുപുസ്തകം എന്നേ പറയുവാൻ

മംഗളോദയം

൧൦൯൭

പുസ്തകം ൧൦ | വൃശ്ചികം | ലക്കം ൪

മംഗളം.

പ്രകൃതിയുടെയാസ്വഭാവചലത്തിനു-
ള്ളിലുള്ളകമാം നിലകണ്ടറിഞ്ഞവരല്ലോ
സുകൃതികളിലതിശ്രേഷ്ഠരായിടുന്നോ-
രുസുകൃതിശിഖാമണികൾക്കു കൈതൊഴുന്നേൻ.

സേർ. ജെ. സി. ബോസും
ചെടികളും.

ശാസ്ത്രതത്ത്വാന്വേഷികളായ ആധുനികപണ്ഡിതന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഒരു പ്രധാന സ്ഥാനം പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നതും, സസ്യങ്ങളുടെ ജീവിതരഹസ്യത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിനു വേണ്ടി നടത്തീട്ടുള്ള പരീക്ഷകൾ മൂലം ലോകമെങ്ങും അനല്പമായ ഖ്യാതി സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളതേഹവും, നമ്മുടെ മാതൃരാജ്യമായ ഇന്ത്യാസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ഒരു അംഗമായ ബങ്കാളത്തിൽ ജനിച്ചുവളർന്നിരിക്കുന്ന മഹാനും ആയ സേർ. ജെ. സി. ബോസിനെ കേൾക്കാത്തവർ ചുരുക്കമായിരിക്കും. ഡാക്ടർ ജഗദീശചന്ദ്രബോസിന്റെ യോഗ്യത അറിഞ്ഞിട്ടു അമേരിക്കയിൽനിന്ന് അദ്ദേഹത്തെ ക്ഷണിക്കയും ആ ക്ഷണം സ്വീകരിച്ച് അദ്ദേഹം മൂന്നുകൊല്ലം മുമ്പ് അമേരിക്കയിലെക്കു പോകയും അവിടെയുള്ള യോഗ്യന്മാരുടെ മുമ്പിൽവെച്ചു ചെടികളുടെ ജീവിതാവസ്ഥ, മരണാവസ്ഥ, വളച്ചു മുതലായ സ്ഥിതിഭേദങ്ങളെ ബാഹ്യ നസകര

മായവിധത്തിൽ അദ്ദേഹം കൊണ്ടുപോയിരുന്ന വിശിഷ്ടയന്ത്രം മൂലം ആന്ദോളകാരാംശങ്ങളും ആ യോഗ്യന്മാൎക്ക് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കയും ചെയ്തു. ഈ സംഗതിനിമിത്തം അമേരിക്കക്കാൎക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ വലിയ ബഹുമാനം തോന്നുകയും ഓരോ വലിയ സൎവ്വകലാശാലകളിൽനിന്ന് അദ്ദേഹത്തെ ദിവസംപ്രതി പ്രസംഗങ്ങൾക്കായി ക്ഷണിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഒരു പ്രധാന സൎവ്വകലാശാലയിൽ ഒരു ഉപാദ്ധ്യായനായി അദ്ദേഹത്തെ നിയമിക്കാമെന്നും അദ്ദേഹത്തിനു ശാസ്ത്രപരീക്ഷണത്തിനു വേണ്ടിവരുന്ന ധനം കൊടുക്കാമെന്നും അമേരിക്കക്കാർ പറഞ്ഞു. എന്നാൽ സ്വരാജ്യസ്നേഹിയായ അദ്ദേഹം ഈ ബഹുമതി സ്വീകരിച്ചില്ല. ഈ വിവരങ്ങളെല്ലാം അറിഞ്ഞപ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷുകാരും അദ്ദേഹത്തെ ക്ഷണിച്ചു. ആയതിനാൽ അമേരിക്കയിൽനിന്നു മിസ്റ്റർ ബോസ് ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കു തിരിച്ചു. ഇംഗ്ലണ്ടിലുള്ള ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അറിവിനെ ബഹുമാനിച്ചു. ഇംഗ്ലണ്ടിൽനിന്നു ക്ഷണപ്രകാരം ഇദ്ദേഹം ആസ്ത്രിയയിലേക്കു തിരിച്ചു. അവിടെനിന്നു ക്ഷണപ്രകാരം ജൎമ്മനിയിലേക്കു പുറപ്പെടുവാൻ തുനിഞ്ഞപ്പോഴാണ് യുദ്ധം ആരംഭിച്ചത്. ആയതിനാൽ ജൎമ്മനിയിൽ കയറാതെ ഇദ്ദേഹം ഇന്ത്യയിലേക്കു പോന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിനു ബ്രിട്ടീഷുഗവൎമ്മെണ്ടിൽനിന്നു ബഹുമാനപുരസ്സരമായി നൈറ്റ് (Knight) എന്ന സ്ഥാനം കൊടുത്തിരിക്കുന്നതിനു പുറമെ ഇപ്പോൾ ശാസ്ത്രപരീക്ഷണത്തിനായി കൊല്ലത്തിൽ 50,000 ക. വീതം കൊടുത്തുവരുവാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിനു താമസിയാതെ അനവധി ബഹുമതികൾ ഇനിയും ലഭിക്കുമെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല.

ജീവനുള്ള സാധനം, ജീവനില്ലാത്ത സാധനം എന്നിങ്ങനെ രണ്ടായി സ്ഥൂലപദാൎത്ഥങ്ങളെ തിരിക്കുവാൻ പാടില്ലെന്നാണ് മിസ്റ്റർ ബോസു പറയുന്നത്. എല്ലാ പദാൎത്ഥങ്ങൾക്കും ജീവനുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം യുക്തിയുക്തമായി സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു സസ്യത്തിനും ഒരു ജന്തുവിനും തമ്മിൽ വളരെ സാദൃശ്യമുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം കണ്ടറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ചെടികൾക്കു ജീവനുണ്ടെന്നു മാത്രമല്ല ജന്തുക്കൾക്കുള്ള അവയവങ്ങൾ അവയ്ക്കും ഉണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ജന്തുക്കൾക്കുള്ള കണ്ണുപോലെയുള്ള കണ്ണുകൾ ചെടികളിൽ കാണുന്നില്ലെങ്കിലും ജന്തുക്കൾക്കുള്ള കണ്ണുകൾക്കു സദൃശമായ അവയവം ചെടികൾക്കും ഉണ്ട്. ചെടികൾക്കും ഒരു സ്നായുപടലം (Nervous system) ഉള്ളതായി അദ്ദേഹം പറയുന്നു. ഈ തത്വം നിമിത്തം അനവധി സംഗതികൾ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനു മനുഷ്യൎക്ക് താമസിയാതെ സാധിക്കുന്നതാണ്. തണുപ്പ്, ചൂട്, വെളിച്ചം, മുതലായ ബാഹ്യാവസ്ഥകൾ ജന്തുകൾ മൂലം നാം അറിയുന്നപോലെ ചെടികളും അറിയുന്നുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം പരീക്ഷകൾമൂലം ഉറപ്പുവരുത്തിയിരിക്കുന്നു. അതിശൈത്യം നിമിത്തം ചെടികൾ മരവിക്കുന്നുവെന്നും, ചാരായം നിമിത്തം സ്വസ്ഥതയും മത്തുപിടിച്ചവനെപ്പോലെ പ്രവൎത്തിക്കുന്നുവെന്നും, ദുഷിച്ച വായു ശ്വസി

ന്നതുകൊണ്ടു ചെടികൾക്കു സുഖക്കേടുണ്ടാകുന്നുവെന്നും, അധികം ജോലിനിമിത്തം ചെടികൾ ക്ഷീണിക്കുന്നുവെന്നും, വിഷംനിമിത്തം ചെടികൾക്കു ബോധക്ഷയം ഉണ്ടാകുമെന്നും മറ്റും അദ്ദേഹം പരീക്ഷകൾമൂലം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ചുരുക്കി പറയുന്നതായാൽ ചെടികൾക്കും മനുഷ്യർക്കും തമ്മിൽ യാതൊരു വ്യത്യാസവുമില്ലെന്നാണ് ഇദ്ദേഹം സ്ഥാപിക്കുന്നത്. സകല ചരാചരങ്ങളും ഒന്നുതന്നെ, എല്ലാം ഒന്നിൽനിന്ന് ഉത്ഭവിക്കുന്നു ഒന്നിൽത്തന്നെ അവസാനിക്കുന്നു എന്നുള്ള ഹിന്ദുക്കളുടെ വിശ്വാസം ഇപ്പോൾ ഇദ്ദേഹം പരീക്ഷകൾമൂലം ഉറപ്പെടുത്തിയെന്നു മാത്രമേ പറഞ്ഞിട്ടാവശ്യമുള്ളൂ. ഏകദേശം ൩൦൦൦ കൊല്ലം മുമ്പുതന്നെ ഹിന്ദുക്കൾ ഈ തത്വം വെളിപ്പെടുത്തിയിരുന്നുവെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

രസകരമായ ഈ തത്വങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതിന് ഇടയായ സംഗതികളെപ്പറ്റി പറയുന്നതുതന്നെ വളരെ രസമായിരിക്കും. മിസ്റ്റർ ബോസ് ആദ്യം പരീക്ഷകൾ നടത്തിയത് അചേതനവസ്തുക്കളിലാണ്. അധികം ജോലി എടുക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഇരിമ്പുകഷണങ്ങൾക്കും ക്ഷീണം തട്ടുമെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു സന്ദർഭത്തിൽ തോന്നി. ഈ തത്വം വിശദപ്പെടുത്തുന്നതിനുവേണ്ടി അദ്ദേഹം ചില പരീക്ഷകൾ നടത്തി. ഒരു ലോഹക്കഷണം അദ്ദേഹം വളരെനേരം തല്ലുകയും അപ്പോൾ അനവധി പ്രഹരം ഏററ ഒരാൾക്കുണ്ടാകാവുന്ന അവസ്ഥ ഈ കഷണത്തിന് ഉണ്ടായതായി അദ്ദേഹം കാണുകയും ചെയ്തു. ക്ഷീണിച്ച ലോഹക്കഷണം. അതിന് ക്ഷീണം തീരുന്നതിന് അല്പം സമയം അനുവദിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അതു പിന്നും ഉത്സാഹസ്ഥിതി പ്രാപിക്കുന്നതായി ഇദ്ദേഹം കണ്ടറിഞ്ഞു. അതിശൈത്യം നിമിത്തം ലോഹങ്ങളും മരവിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി. ഇത്തരം പരീക്ഷകൾക്കുശേഷം അദ്ദേഹം ചെടികളുടെ ജീവിതരഹസ്യം ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു ഉത്സാഹിച്ചു. എന്നാൽ പരീക്ഷകൾ നടത്തുന്നതിനു പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാർക്കുള്ള പോലെയുള്ള സൌകര്യങ്ങളോ വിശേഷയന്ത്രങ്ങളോ ഇദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും ശാസ്ത്രതത്വാന്വേഷണത്തിലുള്ള രസംനിമിത്തം ഇദ്ദേഹം സ്വന്തമായി ചില യന്ത്രങ്ങളും ഉപകരണങ്ങളും കണ്ടുപിടിക്കയും ഈ യന്ത്രങ്ങൾ മൂലം സസ്യങ്ങളുടെ ജീവിതരഹസ്യം വെളിപ്പെടുത്തുകയും ആണു ചെയ്തിട്ടുള്ളത്.

ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ യന്ത്രം കണ്ടിട്ടുതന്നെ യൂറോപ്യന്മാർ വലിയ അത്ഭുതം ജനിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവർക്കു ഇതിലും വിശേഷമായ യന്ത്രങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടും മിസ്റ്റർ ബോസ് കണ്ടുപിടിച്ച തത്വങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കാൻ സാധിക്കാത്ത ഇതാതിൽനിന്നു തത്വങ്ങളെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനു യന്ത്രങ്ങളെക്കാളും ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതു നിരന്തരമായ പരിശ്രമവും ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തിനുള്ള ഔത്സുക്യവുമാണെന്നു ഒരു വലിയ ശാസ്ത്രജ്ഞൻ പറഞ്ഞുവത്രെ. മിസ്റ്റർ ബോസിന്റെ സ്വന്തയന്ത്രവും ഇന്ത്യയിൽ വളരുന്ന ഒരു ചെടിയും കൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ സഞ്ചരിച്ചത്. ചെടി അതിന്റെ വർത്ത

മാനങ്ങളെ യന്ത്രംമൂലം എല്ലാവരേയും റിയിച്ചിരുന്നു. വിഷം തട്ടിയാൽ ചെടി മോഹാലസ്യപ്പെട്ടിരുന്നതും പിന്നെ മരുന്നു കൊടുക്കുന്നതുകൊണ്ടു വിഷബാധമാറി സ്വസ്ഥതി പ്രാപിച്ചിരുന്നതും ചെടി ജനങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. ഒരു നുള്ള (Pinch) കിട്ടിയാൽ ഉണ്ടാകുന്ന വേദനയും ചെടി യന്ത്രംമൂലം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. ചെടി നമ്മോടു നേരിട്ടു സംസാരിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും യന്ത്രംമൂലം നല്ലവണ്ണം സംസാരിക്കുന്നുണ്ട്. ഏകദേശം 6, 7 മാസം മുമ്പു ഡാക്ടർ ബോസ് തന്റെ തത്വങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ഒരു അത്ഭുതകൃത്യം നടത്തി. പരീക്ഷകൾ നടത്തുന്നതിന്നു ഗവൎമ്മെണ്ടിൽനിന്നു അദ്ദേഹത്തിനു കൊടുത്തിട്ടുള്ള സ്ഥലത്തു വലിയ വൃക്ഷങ്ങളില്ലാതിരുന്നതിനാൽ ഒരു വലിയ അരയാൽ അവിടെ പറിച്ചു വെപ്പിക്കുന്നതിന്നു അദ്ദേഹം തീർച്ചയാക്കി. ആദ്യം തന്നെ ആ വൃക്ഷങ്ങളെ അദ്ദേഹം മോഹാലസ്യപ്പെടുത്തുകയും പിന്നെ അവ തിരഞ്ഞു പറിപ്പിച്ചു മാററി വെപ്പിക്കുകയു ആണ ചെയ്തത്. ഈ കൃത്യം നിമിത്തം ആലുകൾക്കു വെട്ടു മുതലായതുകൊണ്ടുള്ള ക്ഷീണം തട്ടാതെ ഇരിക്കയും ആലുകൾ യാതൊരു വാട്ടവും തട്ടാതെ മിസ്റ്റർ ബോസിന്റെ വളപ്പിൽ വേരൂന്നുകയും ചെയ്തു.

ഇദ്ദേഹത്തിന് ആസ്ത്രിയയിൽ വെച്ചു പററുവാൻപോയ ഒരു അബദ്ധം ഈ സന്ദൎഭത്തിൽ പറയുന്നത് അല്പം രസകരമായിരിക്കുമെന്നു കരുതി അതിനെ ഇവിടെ പറയുന്നു. താൻ കണ്ടുപിടിച്ച തത്വങ്ങൾ വിദ്വച്ഛിരോമണികളായ പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാരെ ധരിപ്പിക്കുന്നതിനാണല്ലോ മിസ്റ്റർ ബോസ് അന്യരാജ്യങ്ങളിലേക്കു പോയത്. എന്നാൽ തന്റെ യന്ത്രംമൂലം സസ്യശാസ്ത്രതത്വങ്ങൾ സഭാവാസികളെ വെളിപ്പെടുത്തുന്ന അവസരത്തിൽ അനാശാസ്യങ്ങളായ വല്ല സംഭവങ്ങളും നേരിട്ടേക്കാമെന്നും യൂറോപ്പിലെ അതിശൈത്യം നിമിത്തം തന്റെ ചെടിക്കു വല്ല സുഖക്കേടും പിടിക്കാമെന്നും മിസ്റ്റർ ബോസിന്നും ശിഷ്യന്മാൎക്കും വലിയ വിചാരമുണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും തന്റെ തത്വങ്ങൾ ശരിയാണെന്നുള്ള ദൃഢവിശ്വാസം മൂലമാണ് മിസ്റ്റർ ബോസും ശിഷ്യന്മാരും ധൈര്യമായി പുറപ്പെട്ടത്. ആസ്ത്രിയയിൽ വെച്ച് ഒരു അബദ്ധം പിണയുവാൻ ഭാവിച്ചുവെങ്കിലും ദൈവഗത്യാ അതുകൂടാതെ പോരുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന്നു സാധിച്ചു. വിഷം കൊടുത്താൽ ചെടിക്കുണ്ടാകുന്ന സ്ഥിതിഭേദത്തെ കാണിക്കുന്ന അവസരത്തിലാണ് അബദ്ധം പിണയുവാൻ പോയത്. ആസ്ത്രിയയിൽവെച്ച് അവരുടെ പരീക്ഷക്ക് അല്പം വിഷദ്രവ്യം വേണ്ടിവന്നു. ആ സമയം ചെറുപ്പക്കാരിയായ ഒരു സ്ത്രീ വിഷദ്രവ്യം താൻ കൊണ്ടുപോയി കൊടുക്കാമെന്നു മിസ്റ്റർ ബോസിന്റെ ഒരു ശിഷ്യനോടു പറഞ്ഞു. ഈ തരുണി ഷാപ്പിൽ ചെന്ന് അവൾ വേണ്ട വിഷദ്രവ്യം (Pottasium cyanide) ആവശ്യപ്പെട്ടു. വിഷദ്രവ്യം വാങ്ങുന്ന ആളുടെ പേരും അതിന്റെ ഉദ്ദേശവും നിയമപ്രകാരം ഷാപ്പുകാർ അറിയേണ്ടതാകയാൽ ഈ യുവതി അവരോട് അവളുടെ ഉദ്ദേശം പറഞ്ഞുകൊടുത്തു. ഷാപ്പുകാർ ഇ

വരുടെ ഉദ്ദേശം വേറെ വല്ലതുമായിരിക്കാമെന്നു വിചാരിച്ചതിനാൽ വിഷത്തിനു പകരം അല്പം പഞ്ചസാരയാണു മധുരവാക്കോടുകൂടി കൊടുത്തയച്ചത്. പഞ്ചസാരക്കും ആ വിഷദ്രവ്യത്തിനും നിറവ്യത്യാസമില്ലാതിരുന്നതിനാൽ മിസ്റ്റർ ബോസിന്റെ ശിഷ്യൻ ശ്രുതിയിൽ ആയതു വാങ്ങിവെച്ചു. വലിയ സഭയിൽ, വിയന്നയിലുള്ള എല്ലാ വിദ്വാന്മാരും സന്നിഹിതരായിരിക്കുമ്പോൾ, മിസ്റ്റർ ബോസ് ഓരോന്നു കാണിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ ചെടിക്കു വിഷം കൊടുത്താലുള്ള ഫലം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിനു പുറപ്പെട്ടു. എന്നാൽ വിഷമാണെന്നു കരുതിയിരുന്ന പഞ്ചസാരയുടെ പ്രയോഗംകൊണ്ടു ചെടിക്കു ഘാതത്തിനുപകരം അല്പം ഉണർച്ചയാണു കണ്ടത്. വിഷദ്രവ്യം പോരാത്തതുകൊണ്ടായിരിക്കാം ഇപ്രകാരം പരിണമിച്ചതെന്നു വിചാരിച്ചു മിസ്റ്റർ ബോസിന്റെ ശിഷ്യൻ ആ സാധനം അല്പംകൂടി പ്രയോഗിച്ചു. എന്നിട്ടും വിപരീതഫലമല്ലാതെ കണ്ടില്ല. അവക്ക് അല്പം പരിഭ്രമം ആ സമയത്തുണ്ടായിരുന്നു എന്നു പറയാതെ തരമില്ല. എന്നാൽ താല്ക്കാലികബുദ്ധി ധാരാളം ഉണ്ടായിരുന്ന ആ ശിഷ്യൻ ഉടനെ ആ സാധനം അല്പമൊന്നു നാവിൽ തേച്ചു. അപ്പോളാണു കാര്യം മനസ്സിലായത്. ഉടനെ അയാൾ അടുക്കെ ഇരുന്നിരുന്ന ക്ലോറോഫാറം (Chloroform) കുപ്പി എടുത്തൊന്നു നല്ലവണ്ണം ചരിച്ചു. അപ്പോൾ ചെടിയൊന്നു തലതാഴ്ത്തി. അങ്ങിനെ അബദ്ധം പിണയാതെ അന്നു കഴിഞ്ഞു. പിന്നീട് ഈ സംഭവത്തിനുള്ള കാരണങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചപ്പോൾ അവർക്കു ചിരിക്കുന്നതിനും ധാരാളം വഴി ഉണ്ടായി.

മനുഷ്യനുള്ളതുപോലെ ചെടിക്കും ഒരു മരണവേദനയുണ്ടെന്നും ചെടിയുടെ മരണസമയം കൃത്യമായി നമുക്കു കണ്ടറിയാമെന്നും സെർ ജെ. സി. ബോസ് കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുള്ള യന്ത്രത്തിലുള്ള ഒരു സൂചി ചെടിയുടെ കഷ്ടസ്ഥിതിയെപ്പററി കീഴ്പോട്ടുള്ള വരകൾ മൂലം എഴുതിക്കൊണ്ടുവരുന്ന മരിച്ച ചെടിയുടെ മരണസമയത്തു പെട്ടെന്നു മേല്പോട്ട് എഴുതുന്നു. എല്ലാ ചെടികളും 60°C ചൂട് ഏല്ക്കുന്നതുകൊണ്ടു മരിക്കുന്നതായും അദ്ദേഹം കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു ചെടി ഒരു നിമിഷത്തിൽ വളരുന്ന വളർച്ചയെ അളക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു യന്ത്രവും അദ്ദേഹം കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. സെർ ജെ. സി. ബോസ് കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുള്ള സംഗതികളിൽനിന്ന് അനവധി ശാസ്ത്രങ്ങൾക്കു താമസിയാതെ പല അഭിവൃദ്ധിയും ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. വൈദ്യവിഷയമാണു പ്രധാനമായി ഈ തത്വങ്ങൾ നിമിത്തം വികസിക്കാൻ പോകുന്നത്. കൃഷിശാസ്ത്രത്തിനും വലിയ ഗുണം സിദ്ധിക്കുന്നതാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഓരോ മരുന്നുകൾക്കുള്ള ഫലം പരീക്ഷിച്ചറിവാൻ മേലിൽ പരീക്ഷകൾ ചെടിയിൽ നടത്തിയാൽ മതി. ഇതുപോലെതന്നെ ഓരോ വളങ്ങൾ ഓരോ ചെടികൾക്ക് ഉപയോഗിക്കുന്നതിനാലുള്ള ഫലം നമുക്ക് ഇനി എളുപ്പത്തിൽ പരീക്ഷിക്കാവുന്നതുകൊണ്ടു കൃഷിശാസ്ത്രവും എളുപ്പത്തിൽ പുഷ്ടിയെ പ്രാപിക്കുന്നതാണ്.

ഈ ലേഖനത്തിൽനിന്നു സെർ ജെ. സി. ബോസിന്റെ ബുദ്ധിവിശേഷവും, മാതൃരാജ്യസ്നേഹവും, അദ്ദേഹം കണ്ടുപിടിച്ച തത്വങ്ങൾ മൂലം അനവധി ശാസ്ത്രങ്ങൾക്കുണ്ടാകാവുന്ന അഭിവൃദ്ധിയും, അദ്ദേഹം നിമിത്തം ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിനു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ഖ്യാതിയും വെളിപ്പെടുന്നുണ്ടല്ലോ. ഇപ്പോൾ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിൽ പഠിക്കുന്നതിനായി അന്യരാജ്യങ്ങളിൽനിന്നു വിദ്യാൎത്ഥികളും വന്നുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

കെ. പരമേശ്വരമേനോൻ ബി. എ., ബി. എൽ.

പാശ്ചാത്യസ്ത്രീകൾ.*

ജനനത്തിനു മുമ്പ് ഒരു പെൺകുട്ടിയോടു "നിനക്കു പാശ്ചാത്യരാജ്യത്തു ജനിപ്പാനോ, പൌരസ്ത്യരാജ്യത്തു ജനിപ്പാനോ അധികം മോഹം" എന്നു ചോദിക്കുന്നതായാൽ "മരണത്തിനാണു ജനിക്കുന്നതുതന്നെ" എന്നു പക്ഷേ അവൾ മറുവടി പറയുമായിരിക്കാം. എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും സ്ത്രീകളുടെ നില ശോചനീയമായ ദാസ്യാവസ്ഥതന്നെ എന്നത് എത്രയോ വാസ്തവമാണ്. പുരുഷന്മാരിൽ തന്നെ ഭൂരിപക്ഷവും പലപ്രകാരത്തിലും അടിമസ്ഥാനത്തിലാണ്. സ്ത്രീകളുടെ നില അതിലും വളരെ താണതാകുന്നു. സ്ത്രീകളുടെ കാര്യത്തിൽ പൌരസ്ത്യരാജ്യത്തിലുള്ള പുരാണദാസ്യസൂചകമൊഴികളിൽ ഒന്നായ 'അടിമയുടെ അടിമ' എന്ന പദത്തിനു നല്ല അൎത്ഥമുണ്ട്.

പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെയും പൌരസ്ത്യരാജ്യങ്ങളിലെയും സ്ത്രീകളുടെ നിലയ്ക്കു യാതൊരു വ്യത്യാസവുമില്ലെന്നു ഖണ്ഡിച്ചുപറയാം. ചില പാതിരിമാരും, സായ്പന്മാരും, പാശ്ചാത്യസ്ത്രീകൾക്ക് ആ രാജ്യങ്ങളിൽ എത്രയോ ഉയൎന്ന പദവിയാണു കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും, അവരെ പുരുഷന്മാരെപ്പോലെ ബഹുമാനിക്കുന്നുണ്ടെന്നും, അവൎക്കു യഥാൎത്ഥസ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടെന്നും മറ്റും പറയാറുണ്ട്. ഈ വക സംസാരങ്ങളെല്ലാം കേൾക്കുന്നതു വളരെ നല്ലതുതന്നെ. കേൾവികൊണ്ടു വല്ല ഗുണങ്ങളും വന്നേക്കാം. പക്ഷേ അവയ്ക്കു ഒരു ചെറിയ കാരണം മാത്രമേ പറവാനുള്ളു. അതെന്തെന്നാൽ അവ അസത്യമാണ്. ഫ്റാൻസിലെ രാജ്ഞിയായ മേരി അൻടോണിയററ് എന്ന സ്ത്രീയെ തൂക്കിക്കൊ

* ഈ ഉപന്യാസത്തിന്നാവശ്യമായ പല വിഷയങ്ങളും പ്രൊഫസർ ഹരദയാൽ (Prof: Har Dayal) എന്ന പണ്ഡിതൻ ഒരു ഇംഗ്ലീഷുമാസികയിൽ എഴുതിയിരുന്ന ലേഖനത്തിൽനിന്നെടുത്തതാണ്.

ന്നു എന്നു കേട്ടപ്പോൾ ബർക്ക് (Burke) എന്ന മഹാൻ 'അബലകളെ ബഹുമാനിച്ചിരുന്ന കാലം കഴിഞ്ഞുപോയി' എന്നു പറഞ്ഞുവത്രെ. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതു തെററാണ്. ലോകചരിത്രത്തിൽ സ്ത്രീകളെ ബഹുമാനിച്ചിരുന്ന ഒരു കാലത്തെന്നെയുണ്ടായിരുന്നില്ല. പാശ്ചാത്യപുരുഷന്മാർ അവരുടെ സ്ത്രീകളോടുള്ള ബഹുമാനത്തെയും മററും പററി സാധാരണയായി അവർ ഘോഷിക്കുന്നതെല്ലാം എത്രയോ നീചമായ അസത്യമാണ്. സ്ത്രീകളോടുള്ള ഇടപാട് എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലെ പുരുഷന്മാൎക്കും ഒരുപോലെതന്നെയാണ്. അതിൽ പാശ്ചാത്യന്മാൎക്കു യാതൊരു ഔന്നത്യവുമില്ല. പൌരസ്ത്യവനിതകൾക്കുള്ള ചില ദോഷങ്ങൾ അവരുടെ പാശ്ചാത്യസഹോദരികൾക്കില്ലെന്നുവരികിലും, പരിഷ്കാരത്തിൽ എത്രയോ മുമ്പിൽ നില്ക്കുന്ന അവൎക്കുള്ള ചില ഗുരുദോഷങ്ങൾ നമ്മുടെ സ്ത്രീകൾക്ക് ഇല്ലെന്നു തീൎച്ചതന്നെ. പുറമെ കാണുന്ന ചില വിലയില്ലാത്ത ഗുണങ്ങളെക്കണ്ടു ഭ്രമിച്ചു പാശ്ചാത്യസ്ത്രീകൾക്കു വാസ്തവസ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടെന്നു നാം തെററിദ്ധരിക്കുകയാണ്. അതിന്റെ പരമാൎത്ഥം നോക്കുന്നതായാൽ, യൂറോപ്പിലെയും അമേരിക്കയിലെയും സ്ത്രീകൾക്കുണ്ടെന്നു പറയുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യവും ഉന്നതനിലയും, ഒരു വെറും കെട്ടുകഥയാണ്.

പാശ്ചാത്യസ്ത്രീകളുടെ യഥാൎത്ഥനില അറിയുന്ന ആവശ്യത്തിന്നു അവരെ രണ്ടു വൎഗ്ഗങ്ങളായി തിരിക്കാം. അവ ധനികവൎഗ്ഗം, ദരിദ്രവൎഗ്ഗം എന്നിവയാണ്. ഈ ഒന്നാംവൎഗ്ഗക്കാരാണ് ഇംഗ്ലണ്ടുചരിത്രത്തിലെ കഥാപാത്രങ്ങൾ. അവരാണ് ആ രാജ്യത്തെ ഇപ്പോഴുള്ള നിലക്കു കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ളവർ. അവർതന്നെയാണ് ഇംഗ്ലണ്ടിലെ 'പ്രവൃത്തിവൎഗ്ഗം' (അതായതു വ്യവസായം, കൃഷിവക മുതലായ പ്രവൃത്തികൾ നടത്തുന്നവർ.) 'ധനികവൎഗ്ഗം' ഇന്നതാണെന്നു പറയേണ്ടല്ലൊ. നമുക്കു ധാരാളം പരിചയമുള്ള കൂട്ടമാണ് ഇവർ. ആദ്യമായി ധനികവൎഗ്ഗത്തെ എടുക്കാം. ഈ വൎഗ്ഗത്തിലെ സ്ത്രീകളാണു ആ രാജ്യക്കാർ പുരുഷതുല്യമായ സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടെന്നു ലോകമെങ്ങും ഭേരി അടിച്ചു നടക്കുന്നത്. ഇന്ത്യക്കാരനായ ഒരാൾ ബിലാത്തിയിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന സമയം ഈ വൎഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട സ്ത്രീകൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു വിദ്യാലയങ്ങളിൽ ചേരുക, പിയാനോ മുതലായവയിലും സംഗീതത്തിലും നൈപുണ്യം നേടുക, പുതുതായി പുറത്തു വരുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കുക, വലിയ സദസ്സുകളിലും സഭകളിലും പോയി പ്രസംഗിക്കുക, അനാവധി പുസ്തകങ്ങൾ എഴുതുക — മുതലായ പല പരിഷ്കൃതപ്രവൃത്തികളും നടത്തുന്നതായി കാണാം. ഇതെല്ലാം കണ്ടന്ധാളിച്ച ഒരു സാധു 'ശരിയാണ്' പാതിരിമാർ പറയുന്നത്. ഈ ദിക്കിലെ സ്ത്രീകൾക്കുതന്നെയാണു സുഖം' എന്നും മററും ചില തെററിദ്ധാരണകൾ തലയിൽ കയററി മടങ്ങി വന്നു, അവയെക്കുറിച്ചു നമ്മുടെ ഇടയിൽ വെച്ചു പ്രസംഗിക്കുന്നു. പുറമെ കിട്ടുന്ന ഇഷ്ടമായ ഈ പരിഷ്കാരചിഹ്നങ്ങളുടെ അടിയിൽ നിരന്തരം കിടക്കുന്ന ആ സാധുവൎഗ്ഗത്തിന്റെ സങ്കടവും, ദുഃഖവും മുഴുവൻ ആരായാം

മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. അതിനെ ചെയ്യുന്നതായാൽ മറ്റിക്കലും പാശ്ചാത്യസ്ത്രീകൾ അവരുടെ പൌരസ്ത്യസഹോദരികളെക്കാൾ ഉന്നതസുഖമനുഭവിക്കുന്നുണ്ടെന്നു പറയുന്നതല്ല. ധനികവർഗ്ഗത്തിൽ ഒരു സ്ത്രീയുടെ 15 വയസ്സു മുതൽ മരണംവരെയുള്ള ജീവിതം ദുഃഖസമുദ്രമാണ്. പുരുഷനെന്നപോലെ സ്ത്രീക്കും എങ്ങിനെയെങ്കിലും നിത്യവൃത്തി കഴിച്ചുകൂട്ടേണ്ടതാണല്ലോ? എന്നും മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ കീഴിൽ ഭക്ഷണം കഴിച്ചുകൂട്ടുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. തന്നെ കാത്തുരക്ഷിക്കുവാൻ തക്കവനൊരാളെ തിരഞ്ഞുപിടിക്കുവാനുള്ള ശ്രമം 15 വയസ്സിൽത്തന്നെ തുടങ്ങും. ഈ കാര്യത്തിൽ പൌരസ്ത്യസ്ത്രീകൾ എത്ര ഭാഗ്യവതികളാണ്! അവർക്കു ഉചിതന്മാരായ ഭർത്താക്കന്മാരെ തിരഞ്ഞെടുത്തു കൊടുപ്പാൻ മാതാപിതാക്കന്മാരാണ്. പുരുഷന്മാരുടെ ഇടയിൽ പോയി താൻതന്നെ തിരഞ്ഞെടുക്കേണ്ടുന്ന ബുദ്ധിമുട്ട് അവർക്കില്ല. നേരെ മറിച്ചാണ് പാശ്ചാത്യരുടെ മട്ട്. അവിടെ യൌവനയുക്തയായ ഒരു സ്ത്രീ തന്റെ സ്വന്തപ്രയത്നംകൊണ്ടുവേണം തന്നെ അനുരാഗപൂർവ്വം സ്നേഹിക്കുന്നതിന് ഒരുവനെ തിരഞ്ഞെടുപ്പാൻ. ഈ കാര്യം നേടാനാണ് ആ രാജ്യങ്ങളിലെ മാതാക്കന്മാർ തങ്ങളുടെ പുത്രിമാരെ സകലസദ്യകൾക്കും (Dinners), നടനങ്ങൾക്കും (Dances) മറ്റും തള്ളി അയക്കുന്നത്. അനവധി പുരുഷന്മാർ ഒന്നായി കൂടുന്ന ഇങ്ങിനെയുള്ള അവസരങ്ങളിൽ ലോകപരിചയമില്ലാത്ത ഒരു യുവതിയെ അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ നിർബ്ബന്ധിച്ചയച്ചു, മേലാൽ തന്റെ ജീവകാലം മുഴുവൻ തന്റെ സുഖദുഃഖങ്ങളിൽ പങ്കുകൊള്ളുവാൻ ഒരുവനെ സ്വപ്രയത്നംകൊണ്ടു തിരഞ്ഞെടുപ്പാൻ വിടുന്നതാണോ സ്വാതന്ത്ര്യം? ഈ അനീതിയാണ് പാശ്ചാത്യന്മാരുടെ സ്ത്രീസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. ഈ ആവശ്യത്തിനുമാത്രമാണ് പാശ്ചാത്യയുവതികളെ വളരെ ശ്രദ്ധയോടും നിഷ്കർഷയോടും പാട്ടും നടനവും മറ്റും ശീലിപ്പിക്കുന്നത്. ഇതു മാത്രമോ? യൂറോപ്പുരാജ്യത്തു എല്ലാ വലിയ പട്ടണങ്ങളിലും പെൺകുട്ടികളെ, പുരുഷന്മാരുമായി ശൃംഗാരത്തിൽ സംസാരിപ്പാനും അവരുടെ ഇടയിൽ അനുരാഗം തോന്നിക്കത്തക്കവിധം ഇടപെടുവാനും മറ്റും, പഠിപ്പിക്കുവാൻ പ്രത്യേകം ചില ഗുരുക്കന്മാരുണ്ട്!! യോഗ്യന്മാരായ അച്ഛനമ്മമാരുടെ കുട്ടികൾക്ക് പുരുഷന്മാരുമായി മര്യാദയ്ക്കു സംസാരിപ്പാനും, പെരുമാറുവാനും അറിവില്ല എന്നു വരുമോ? പിന്നെ എന്തിനാണ് ഈ 'വേശ്യാവിദ്യാഭ്യാസം'? ഇതിന്റെ ഏകോദ്ദേശം സദസ്സുകളിൽ വെച്ചു വ്യവഹാരം കവരാനാണെന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ ആർക്കാണ് വെറുപ്പു തോന്നാത്തത്? ശോഭയേറിയ ഒരു 'ചൂണ്ടലാണ്' ഇത്. ഈ വിദ്യാഭ്യാസം പ്രകൃതിവിരുദ്ധവും, സഭ്യതാവർജ്ജിതവുമാണ്. ഇംഗ്ലണ്ടിലെയും, മറ്റു പശ്ചിമരാജ്യങ്ങളിലെയും യുവതികൾക്ക് ഓരോ ആളുകളോടും, ഓരോ സഭയിലും ചില പ്രത്യേകരീതിയിൽ പെരുമാറുവാൻ നല്ല ശീലമുണ്ട്. ഇതാണ് ആ ഗുരുക്കന്മാർ അവരെ ശീലിപ്പിക്കുന്നത്. സംഗീതവും, പിയാനോവും ആട്ട

സിക്കുന്നതും ഈ പ്രേമബലിന്നു ശക്തി അധികമാക്കുവാനാണ്. സംഗീതം പ്രേമശക്തിയ്ക്കു് എത്രയും ആവശ്യമായ ഒരായുധമാണ്. പാശ്ചാത്യയുവതികൾക്ക എല്ലാവർക്കും സംഗീതത്തിലുള്ള അസാമാന്യ പ്രതിപത്തികൊണ്ടാണ്, അവർ നാലഞ്ചുകൊല്ലം ബുദ്ധിമുട്ടി രാവും പകലും പിയാനോ പഠിക്കുന്നതെന്നു ആരും തെറ്റിദ്ധരിച്ചുപോകരുത്. ആൺകുട്ടികളെ അവരുടെ മേലാലുള്ള ഉപജീവനത്തിന്നു വല്ല വഴിയും തേടാൻ വേണ്ടി വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യിക്കുന്നതുപോലെതന്നെയാണ് പാശ്ചാത്യരാജ്യത്തെ പെൺകുട്ടികളുടെ സംഗീതാഭ്യാസവും നടനാഭ്യാസവും. ഈ അഭിപ്രായം വാസ്തവമാണെന്നുള്ളതിന്നു ചില പാശ്ചാത്യന്മാർതന്നെ സാക്ഷി പറയും. പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെല്ലാം അനല്പപ്രസിദ്ധിനേടിയ ബർനാഡ് ഷാ (Bernad Shaw) എന്നാൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു നാടകത്തിൽ, രണ്ടു കഥാപാത്രങ്ങളുടെ ഒരു സംഭാഷണത്തിൽ ഈ അഭിപ്രായം ധ്വനിപ്പിക്കുന്നു. ആ നാടകത്തിൽ ഒരു പുരുഷനും അയാളുടെ പഴേതനായ സ്നേഹിതന്റെ പത്നിയും തമ്മിലുള്ള ഒരു സംഭാഷണത്തിലാണ് മേല്പറഞ്ഞ ധ്വനി. അതിന്റെ സാരം താഴെ ചേർക്കുന്നു.

പുരുഷൻ—ഞാൻ പറയുന്നതു കേട്ട് ദേഷ്യപ്പെടരുതേ. സംബന്ധം പുരുഷന്മാരെ ചൂണ്ടലിട്ടു പിടിക്കുന്ന ഒരു തൊഴിലാണെന്നു ഭവതിക്കറിയുമല്ലോ. ഭവതിയുടെ മാതാവു നിർബ്ബന്ധിച്ചു ഭവതിയെ പല ജാതി പാട്ടുകൾ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശം എന്തായിരുന്നു? ഭാര്യയുടെ സംഗീതമാധുര്യം അനുഭവിച്ച്, സകല ദുഃഖങ്ങളും കളഞ്ഞു നാം മറന്നുകളയാം എന്നു ഭവതിയുടെ കാന്തനെ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കുവാനല്ലാതെ പിന്നെയെന്തിനാണ്? പഴേതനായ എന്റെ സ്നേഹിതനെ കാന്തനായി ലഭിച്ച നിമിഷം മുതൽ ഭവതി ഒരിക്കലെങ്കിലും പാടിയതായോർമ്മയുണ്ടോ.?

സ്ത്രീ—വിഡ്ഢിത്തം പറയരുത്. വിവാഹം കഴിഞ്ഞ ഒരു സ്ത്രീക്ക പല ജോലികളുമുണ്ട്. പാട്ടുംപാടിയിരുന്നാൽ പോരാ. അങ്ങിനെ കുറച്ചു കാലം കഴിയുമ്പോൾ പഠിച്ച പാട്ടുകൾ മറന്നുപോകും.

പുരുഷൻ—സംഗീതത്തിൽ വാസ്തവമായ പ്രതിപത്തിയുണ്ടെങ്കിൽ അതു മറക്കുന്നതല്ല. അതതാണല്ലൊ. ഭവതിയുടെ കാന്തനായ ആ മത്സ്യത്തെ കിട്ടിയ നിമിഷം അതിനെ പിടിപ്പാനുപയോഗിച്ച ചൂണ്ടലായ സംഗീതം വലിച്ചെറിഞ്ഞു; അതാണ വാസ്തവം'

ദിനംപ്രതി പിയാനോവിന്റെ മുമ്പിൽ അഞ്ചുമണിക്കൂർ നേരം ഇടവിടാതെ നിർബ്ബന്ധബന്ധനം അനുഭവിച്ച് ആവലാതി പറയുന്ന എത്ര കുട്ടികളുണ്ട്! ഇതാണോ യഥാർത്ഥസ്വാതന്ത്ര്യം? പൂർവ്വകാലങ്ങളിൽ അടിമവ്യാപാരത്തിൽ ദേഹശക്തിയുള്ള അടിമകൾക്ക നല്ല വില കിട്ടുകകൊണ്ടു വ്യാപാരികൾ അവർക്കു കച്ചവടസമയത്തിന്നുമുമ്പു തടിപ്പിക്കുവാനുള്ള ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങൾ ധാരാളം കൊടുത്തിരുന്നുവത്രെ. ഇതിൽ എന്താണ് അത്ഭുതം! വിവാഹാപണത്തിൽ പുരുഷന്മാ

ങ്ങടെ കണ്ണിന്നു പിടിക്കുവാൻ അവരെ ചതിച്ചു ചാടിക്കുവാനുള്ള എല്ലാ ഉദ്ദേശമാണു പാശ്ചാത്യവനിതകളുടെ സകല വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനം. ഇതെല്ലാം സഹിക്കാം. തന്റെ ഇഷ്ടത്തിന്നു തീരെ വിരുദ്ധമാണെങ്കിലും, ഇടക്കിടക്കുള്ള സൽക്കാരങ്ങൾക്കും, വിനോദസല്ലാപങ്ങൾക്കും, നടനങ്ങൾക്കും എത്ര ബാലികമാരെയാണ് നിർബ്ബന്ധിച്ചു ഉന്തിപ്പറഞ്ഞയക്കുന്നത്! ഈ ദുഷ്ട അഭ്യാസങ്ങൾ 'ധനികവർഗ്ഗത്തിൽ' ദിനംപ്രതി ഉണ്ടാവും. അതിനെല്ലാം ഫാഷൻ കൊടുക്കണം. അതിന്നാവശ്യമുള്ളതും വേണ്ടതുവെപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തതുമായ ചില ഉടുപ്പുകൾ ഒരുക്കുന്ന കണിക്കൂർ നേരം ബുദ്ധിമുട്ടി തൈക്കുന്നത്, അർദ്ധരാത്രി കഴിയുന്നതുവരെ പുരുഷന്മാരോടുകൂടിച്ചേർന്നു ചാടി തുള്ളി, നിദ്രാവിഹീനകളായി ദിവസംപ്രതി സങ്കടമനുഭവിക്കുന്ന പാശ്ചാത്യയുവതികളുടെ സ്ഥിതി എത്ര ശോചനീയമായിട്ടുള്ളതാണ്! നാടകടത്തപ്പെട്ട കാരക്കാർ അവരുടെ പുതിയ ജീവിതത്തിന്റെ കഷ്ടപ്പാടുകൾ കാല്ക്കാലം കഴിഞ്ഞാൽ മറന്നുപോയേക്കാം. അതുകൊണ്ട് ഒരു നാടകടത്തപ്പെട്ടവന്റെ ജീവിതം സുഖമായതാണെന്നനുമിക്കാമോ? അതേപ്രകാരം തന്നെ ദിനംപ്രതി പരിശീലിച്ചുവരുന്ന പ്രകൃതിവിരുദ്ധമായ ഈ മാതിരി പ്രവൃത്തിയിൽ പാശ്ചാത്യയുവതികൾക്കു കാലപ്പഴക്കംകൊണ്ടു പ്രത്യേകമായ യാതൊരു ബുദ്ധിമുട്ടും തോന്നുവാനിടയില്ലെങ്കിലും, അവരുടെ അപ്രകാരമുള്ള ജീവിതം സുഖമായതാണെന്ന് ഒരിക്കലും വിചാരിച്ചുകൂടാ. പാശ്ചാത്യവിവാഹം, ചുരുക്കിപ്പറയുകയാണെങ്കിൽ, ഒരു വിധത്തിലാണ് — നായാട്ടും, ക്രയവും. ഇതിൽ നായാട്ടിന്നത്യാവശ്യമായ ആയുധങ്ങളാണ സംഗീതം, നടനം മുതലായത്. നല്ല നായാട്ടുകാരനല്ലെങ്കിൽ മൃഗങ്ങളെ പിടിക്കുവാൻ സാധിക്കില്ല. അതുപോലെ തന്നെ നല്ല സ്ത്രീയല്ലെങ്കിൽ ഭർത്താവുമില്ല. ഇതു കാരണം സൌന്ദര്യം കുറഞ്ഞ യുവതികൾ വളരെ പേർ അഭർത്തൃകകളായി കാലം കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നു.

പാശ്ചാത്യന്മാരുടെ ഭാര്യാസ്നേഹം വളരെ പുകഴ്ത്തത്തക്കതല്ല. റുഡ്യാർഡ് കിപ്ലിങ് (Rudyard Kepling) എന്ന ഗ്രന്ഥകർത്താവു ഒരവസരത്തിൽ താഴെ ചേർന്ന ഒരു സംഭവം വിസ്തരിക്കുന്നു — തന്റെ ചുരുട്ടുവലി നിർത്തണമെന്ന് അപേക്ഷിച്ചു ഭാര്യയുടെ എഴുത്തു വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു യുവാവ് ഇപ്രകാരം ആലോചിക്കുന്നു: 'സ്ത്രീകൾ എത്രയായാലും സ്ത്രീകൾതന്നെയല്ലേ? പക്ഷെ ഒരു ചുരുട്ട് (ചുരുട്ടുപെട്ടി ഇരുന്നനോക്കി ആത്മഗതം) എന്റെ പ്രാണസ്നേഹിതന്മാരേ, നിങ്ങളെ ഉപേക്ഷിച്ച് അവളെ സന്തോഷിപ്പിക്കുവാൻ അവളാരാണ്? ഇതുപോലെ ആയിരം പെണ്ണുങ്ങളുണ്ടാവും. പക്ഷെ ഒരു ചുരുട്ട് ഒരു ചുരുട്ടുതന്നെയാണ്' ഭാര്യയോടുള്ള സ്നേഹത്തിന്റെ അളവ് എത്രയധികം!! 'ഇക്കാലത്തെ സ്ത്രീകൾ പുരുഷന്മാരുടെ സുഖാനുഭവത്തിന്നു മാത്രമാണ്' എന്നു ആഗസ്റ്റ്ബേബിൽ (August Babel) എന്ന മഹാപ്രാസംഗികൻ വിളിച്ചുപറയുന്നു.

ഒരുമാതിരി ബുദ്ധിമുട്ടി നായാട്ടിൽ

വിജയിനികളായ സ്ത്രീകളുടെ സ്ഥിതി പിന്നെ വിവരിക്കാം. നായാട്ടിൽ അപജയം പററിയ നിൎഭാഗ്യവതികളുടെ സ്ഥിതി വലിയ കഷ്ടത്തിലാണ്. 'വയററിൽ പിഴപ്പിന്നു വല്ല പ്രവൃത്തിയിലും ഏൎപ്പെടാതെ എന്താണ് ഈ അനാഥകൾക്കു ഗത്യന്തരം? വല്ല തപാലാപ്പീസ്സിലോ, വലിയ ഷോപ്പുകളിലോ പോയി ചുരുങ്ങിയ ശമ്പളത്തിന്നു ചേൎന്നു, ദിവസത്തിൽ പത്തുപന്ത്രണ്ടു മണിക്കൂർ ഇടവിടാതെ പ്രയത്നിച്ചു് കഷ്ടിച്ചു ഉപജീവനം കഴിച്ചുകൂട്ടുകയാണ് ഇവരുടെ ഏകനിവൃത്തിമാൎഗ്ഗം. സ്ത്രീകളോടു കാണിക്കേണ്ടുന്ന ബഹുമാനത്തെയും വണക്കത്തെയുംപററി പ്രസംഗിച്ചും, പാശ്ചാത്യസ്ത്രീകളുടെ സ്വതന്ത്രാവസ്ഥയെപ്പററി ജയഭേരിയടിച്ചും നടക്കുന്ന കൂട്ടർ അവരുടെ എത്ര സഹോദരികളാണ് അവർ ഇപ്രകാരം അനാവശ്യമായി ലഹള കൂട്ടി ജനങ്ങളെ പരിഭ്രമിപ്പിക്കുന്ന സമയം ലണ്ടനിലെ ഹോട്ടലുകളിലും, ആപ്പീസ്സുകളിലും അനാഥകളായി കഷ്ടപ്പെട്ടു ദാരിദ്ര്യദേവതയെ ഭജന്നു മാത്രം പണിയെടുക്കുന്നത് എന്നു ചിന്തിക്കുന്നുണ്ടോ?

പാശ്ചാത്യവിവാഹം പണംകൊടുത്താലും സാധിക്കുന്നതാണ്. ഫ്രാൻസ് രാജ്യത്തിൽ പ്രമാണിയായ ലിറൌറർനോ (Letourneaw) എന്നാൾ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു— 'നല്ല സംഖ്യ കിട്ടുന്നതായാൽ വയസ്സും, സൌന്ദൎയ്യവും ഒന്നും നോക്കാതെ ഒരു സ്ത്രീയെ ഭാൎയ്യയാക്കുവാൻ എത്രയോ പേർ തയ്യാറാണ്. വൃദ്ധന്മാർ യുവതികളേയും, വൃദ്ധകൾ യുവാക്കന്മാരേയും പണം കൊടുത്തു കഷ്ടിലാക്കുന്നു. ഇക്കാൎയ്യത്തിൽ ഫ്രാൻസ് മററു രാജ്യത്തെ കടത്തിവെക്കുന്നത് എത്രയും ലജ്ജാവഹം തന്നെ.' പരിഷ്കാരസ്വൎഗ്ഗത്തിന്റെ സകല ശ്ലാഘകളും ഏൎക്കാപിച്ചു വിളങ്ങുന്ന രാജ്യത്തെ വൎത്തമാനമാണിത്! ഈ രാജ്യക്കാരാണ് സ്ത്രീസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ പററി ലഹള കൂട്ടുന്നവർ!!

വിവാഹാനന്തരം ഒരു പാശ്ചാത്യസ്ത്രീ അനുഭവിക്കുന്ന ദുഃഖങ്ങൾക്കും അതിരില്ല. ഭൎത്താക്കന്മാരുടെ അസ്ഥിരതയാണ് ഇതിന്നു വലിയ കാരണം. അന്യസ്ത്രീപ്രാവശനം ഏതു ഭാൎയ്യയും സഹിക്കുന്നതാണോ? മുൻ പ്രസ്താവിച്ച ആഗസ്റ്റ് ബേബൽ (August Babel) എന്ന മഹാൻ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു:— 'മനുഷ്യരിൽ ഭൂരിപക്ഷക്കാൎക്കും ഒരു ഭാൎയ്യമാത്രം സമ്പാദിക്കുവാനുള്ള പ്രാപ്തിയുണ്ടാവുന്നതല്ല. സാധാരണയായി വിവാഹത്തിന്നു മുമ്പുതന്നെ അവൎക്കു ഒന്നിലധികം ഭാൎയ്യമാരുണ്ടാവും. അവരിൽ ഒന്ന് ന്യായപ്രകാരമുള്ളതും ശേഷം അന്യായമായിട്ടുള്ളവരുമായിരിക്കും.' ലിറൌറർനോ (Letourneaw) എന്നാൾ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു— 'ഇക്കാലത്തു പരിഷ്കാരത്തിന്റെ പരമകാഷ്ഠയെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്ന രാജ്യങ്ങളിലും, നാനാവിധസൈന്യങ്ങളിൽ അനിതരസാധാരണമായ നൈപുണ്യം നേടിയ വൎഗ്ഗത്തിലും ഭൂരിപക്ഷക്കാരും ഒന്നിലധികം ഭാൎയ്യമാർ വേണമെന്നാഗ്രഹമുള്ളവരാണ്.' സ്ത്രീസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ഉന്നതപദവി ഇതാണ്! കഷ്ടം.

പാശ്ചാത്യരാജ്യത്തിലെ സ്ത്രീകളുടെ ജീവിതം തീരെ പ്രകൃതിവിരുദ്ധമായ നിലയിലാണ്. സൌന്ദൎയ്യവും, യൌവന

വും നിലനിൎത്തേണ്ടതിന് അവർ എത്ര തന്നെ ചെയ്യുവാനും സന്നദ്ധകളാണ്. അധികം സന്താനങ്ങളുണ്ടാവുന്നതു അവൎക്കു തീരെ ഇഷ്ടമല്ല.

മദ്ധ്യമവൎഗ്ഗത്തിലേയും, ധനികവൎഗ്ഗത്തിലേയും സ്ത്രീകളുടെ വിദ്യാഭ്യാസം എത്രയോ ചുരുങ്ങിയതും, പുറമേക്ക മാത്രമുള്ളതുമാണ്. അവർ സാധാരണയായി അനേകനോവലുകൾ വായിച്ചു തള്ളാറുണ്ട്. അവയിൽ മിക്കതും മനസ്സിനെ അശുദ്ധപ്പെടുത്തുന്നവയായിരിക്കും. അല്പവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഫലമായി പാശ്ചാത്യസ്ത്രീകളുടെയിടയിൽ അനവധി അന്ധവിശ്വാസങ്ങളുണ്ട്. നവീനശാസ്ത്രങ്ങളിൽ അനല്പകീൎത്തിയും വൈദഗ്ദ്ധ്യവും നേടിയ അമേരിക്കയാണ് അത്ഭുതമായ പല അന്ധവിശ്വാസങ്ങളുടെ വാസസ്ഥലം.

'പ്രവൃത്തിവൎഗ്ഗ'ത്തിലെ സ്ത്രീകളുടെ കഥ ഇതിലും കഷ്ടമാണ്. ലണ്ടനിലെയും മററു യൂറോപ്പിലെ വലിയ പട്ടണങ്ങളിലേയും നീചകുടിലുകളിൽ ചെന്നുനോക്കിയാലറിയാം ഇവരുടെ യഥാൎത്ഥസ്ഥിതി. ദേഹശക്തി കുറഞ്ഞുള്ള ക്ഷയരോഗത്തോടുകൂടിയ എത്ര ചെറുപെൺകുട്ടികളുണ്ട് ഈ പട്ടണങ്ങളിലെ യന്ത്രശാലകളിൽ പണിയെടുത്തു വലയുന്നത്! ഗൎഭിണികളായ എത്ര സ്ത്രീകളാണ് ഇപ്രകാരം അതിപ്രയത്നംകൊണ്ടു അപായം പറ്റുന്നത്! പ്രസവിച്ചു ഉടനെ ആവശ്യമുള്ള ചികിത്സകൾ ചെയ്യുന്നതിന്നു കഴിവില്ലാതെ എത്ര സ്ത്രീകളാണ് അകാലമൃത്യുവിന്നു പാത്രീഭവിക്കുന്നത്! തങ്ങളുടെ ചെറുപൈതങ്ങൾക്കു ശ്രദ്ധയായി മുല കൊടുപ്പാൻ സമയമില്ലാഞ്ഞുകൊണ്ടു എത്ര കുട്ടികളുടെയാണ് ബാല്യമരണത്തിന്നു ഇരയാകുന്നത്! വൎഷംപ്രതി ജനിക്കുന്ന 20 ലക്ഷം ബാലന്മാരിൽ 4 ലക്ഷം ജനിച്ചു 12 മാസത്തിനുള്ളിൽ മരിക്കുന്നതിന്നു വേറെ എന്താണ് കാരണം? പരിഷ്കാരം അധികമായാലുള്ള ഫലമാണോ ഇത്? പ്രഭാതത്തിൽ 8 മണി മുതൽ വൈകുന്നേരം 6 മണിവരെ യന്ത്രശാലകളിൽ പണിയെടുത്തു മടങ്ങി വന്നാലുണ്ടോ ഇവൎക്കു ഒരു സ്വൈരം? രാത്രി പന്ത്രണ്ടുമണിവരെ ഗൃഹകൃത്യങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കേണ്ടി വരും. പത്തു മണിക്കൂറുള്ള പ്രയത്നത്തിന്നു കൂലി കഷ്ടിച്ചു ഒന്നരയണയാണത്രെ. യന്ത്രശാലകളിലെ ജോലി മുഴുവനും നിന്നുകൊണ്ടു ചെയ്യേണ്ടതാണ്. ഒരേ നിലയിൽ ഇപ്രകാരം അധികനേരം നില്ക്കുന്നതുകൊണ്ടു അവൎക്കു ദേഹത്തിന്നു വലുതായ ചില സുഖക്കേടുകൾ വന്നു പിടിപെടുന്നു. ഉയൎന്നതരം സൽഗുണം അല്പമെങ്കിലുമുള്ള ഒരു മനുഷ്യൻ ഒരു കഴുതയെക്കൊണ്ടു കൂടി ചെയ്യിപ്പിക്കുവാൻ മടിക്കുന്നതിലധികം പണി ചെയ്തു ദിവസംപ്രതി കഷ്ടിച്ചു 2 ണ. സമ്പാദിക്കുന്ന സ്ത്രീകൾ അമേരിക്കയിലെ ഐക്യരാജ്യങ്ങളിൽ (United States) 60 ലക്ഷത്തിലധികമുണ്ട്!!! ഇവരുടെ വാസസ്ഥലം ശോചനീയങ്ങളും വൃത്തികെട്ടതായിരിക്കും. സാധാരണ ഒററ അറകളിലുള്ള കാലെടുത്തു വെപ്പാൻ മടിക്കും. ഈ വൎഗ്ഗത്തിലെ സ്ത്രീകൾ വിളറി, ശോഷിച്ചു, ഒട്ടിയ കവിളോടും, മുഖപ്രസാദമില്ലാത്ത ദേഹത്തോടും കൂടിയവരായിരിക്കും. വലിയ ഫാക്ടറികളിലും ബംഗ്ലാവുകളിലും തൊ

സിച്ചു പുറത്തേക്കു വരുമ്പോൾ മുഖത്തും കവിളത്തും ചായവും പൊടിയും തേച്ചു തെളിഞ്ഞുനടക്കുന്ന പാശ്ചാത്യസ്ത്രീകൾ, തങ്ങളുടെ സഹോദരികളിൽ വളരെ പേർ നിത്യവൃത്തിക്കു നിവൃത്തിയില്ലാതെ അത്യന്തകഷ്ടമനുഭവിച്ചു വരുന്നുണ്ടെന്നു തീരെ കരുതുന്നില്ല. ഈ ജാതി സ്ത്രീകളുടെ ഏകമിത്രം അകാലമൃത്യുവാണ്. ലഹരിപദാർത്ഥങ്ങൾ കണക്കിലധികം കഴിച്ചു തങ്ങളുടെ സങ്കടത്തെ അടക്കി വെക്കുവാനാണ് ഇവർ ആ മഹാശത്രുവായ സുരാപാനം ശീലിക്കുന്നത്.

പാശ്ചാത്യസ്ത്രീകളിൽ മിക്കവരുടേയും ചാരിത്രത്തെപ്പററി അധികമൊന്നും പറയേണ്ടാവശ്യമില്ല. ഇംഗ്ലാണ്ടിൽ നടന്നു വരുന്ന വ്യഭിചാരത്തിന്റെ കാരണവും, അതിന്റെ നിവാരണമാർഗ്ഗവും മററും അറിയുവാൻ വേണ്ടി പല കമ്മിററികളും ഏർപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ടു. അവയുടെ റിപ്പോർട്ടു വായിച്ചാൽ സകലവും പുറത്തു വരും.

പാശ്ചാത്യസ്ത്രീകളെ കണ്ടാനന്ദിച്ച് അവരുടെ നിലയിൽ തങ്ങളും വരേണമെന്നു പൌരസ്ത്യവനിതകൾ വിചാരിക്കുന്നത് വെറും അബദ്ധമാണ്. അവരിൽ കാണുന്ന ചില ചില്ലറ ഗുണങ്ങൾ മാത്രമേ, വേണമെന്നു വരികിൽതന്നെ, നാം അനുകരിക്കേണ്ടു.

എ. പി.

ശിശിബാല.*

(ഒരു ചെറുകഥ)

ശിശിബാലയ്ക്കു, തന്റെ ബാല്യഭാഗത്തും കവിളത്തു പതിഞ്ഞൊഴുകുന്നതായി തോന്നിയ യൌവനാരംഭമിയന്നായിരുന്നു. അവൾ ധരിച്ചിരുന്ന വിശേഷവസ്ത്രങ്ങളുടെ കൌതുകകരങ്ങളായ മടിവുകളിലും, മനോഹരമായ അവളുടെ കംബുകണ്ഠത്തിന്റെ ചലനങ്ങളിലും, കരങ്ങളുടെ ചേഷ്ടകളിലും, സംഗീതച്ഛായയോടുകൂടിയ പദവിന്യാസങ്ങളിലും, ചിലപ്പോൾ മന്ദഗതിയായും ചിലപ്പോൾ ദ്രുതഗതിയായും അവൾ സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ കാണപ്പെടുന്ന പാദസരങ്ങളുടെ കിലുകിലശബ്ദത്തോടുകൂടിയ അവളുടെ കണങ്കാലുകളിലും, മണിനാദംപോലുള്ള ചിരിയിലും, അവളുടെ ശബ്ദമാധുര്യത്തിലും, കടാക്ഷവീക്ഷണങ്ങളിലും ആ യൌവനാരംഭം നിറഞ്ഞൊഴുകിയിരുന്നു. പലപ്പോഴും അവൾ നീലപ്പട്ടടുത്ത്, ഏതോ അവാച്യമായ ഒരു അസ്വസ്ഥതയോടുകൂടി, ചിന്താമഗ്നയാ

* ഈ കഥ ശ്രീ. രവീന്ദ്രനാഥടാഗോർ എഴുതിയതാകുന്നു.

യി സമുദ്രോപരിയുള്ള നിലാമുററത്തു ലാത്താറുണ്ട്. പുറത്തു കേൾക്കാത്തതും അവസാനം കാണാത്തതും ആയി ഏറെ യാന്തർഭാഗത്തു നടക്കുന്ന എന്തോ ഒരു സംഗീതത്തിനനുസരിച്ചു താളങ്ങൾ ചവുട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്ന് അവളുടെ കുഞ്ഞുപാദങ്ങൾക്ക് ആഗ്രഹമുള്ളതായി പലവസരങ്ങളിൽ കാണപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അവളുടെ യൌവനസരസ്സിൽ ചെറുതിരകളെ ഉല്ലാസിപ്പിക്കുന്ന തന്റെ ശരീരചലനത്തിൽ അവൾക്കുതന്നെ പ്രത്യേകസന്തോഷമുണ്ടായിരുന്നു. പെട്ടെന്ന് അവൾ സമീപത്തുള്ള പൂച്ചട്ടിയിൽനിന്ന് ഏതെങ്കിലും ചെടിയുടെ ഒരു എല പറിച്ചു വെറുതെ മേലോട്ടെറിയും. അപ്പോൾ അവളുടെ കൈവളകളിൽനിന്നു ശ്രവണമധുരമായ ഒരു ശബ്ദം പുറപ്പെടും. മനോമോഹനമായ ആ കരപല്ലവത്തിന്റെ തന്മയത്തുള്ള വിശിഷ്ടമായ ആകർഷണശക്തി ആരും ആസ്വദിക്കാതെയും അറിയാതെയും, പെട്ടെന്നു കൂട് തുറന്നു പുറത്തുവന്ന ഒരു പക്ഷിയെപ്പോലെ, അന്തരിക്ഷത്തിൽ ലയിക്കുകയും ചെയ്യും. അവൾ വസ്ത്രാഗ്രങ്ങളിൽനിന്ന്, എളകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കൈവിരലുകൾകൊണ്ട്, ഒന്നുമില്ലെങ്കിലും, എന്തോ ഒന്നു ഉടച്ചുകളയും; അകാരണമായി അവൾ കാൽവിരലുകളിന്മേൽ നിവന്നുനിന്നു നിലാമുററത്തിന്റെ ചുമരുകളുടെ മീതെ, പുറമേ കാണുവാൻ യാതൊന്നുമില്ലെങ്കിലും, എത്തിച്ചുനോക്കും; പെട്ടെന്നു ധൃതിയായി മറെറാരു വശത്തേക്കു തിരിഞ്ഞ് അവളുടെ വസ്ത്രത്തിന്റെ ഒരു തലപ്പിൽ ഞാത്തിക്കെട്ടീട്ടുള്ള താക്കോൽക്കൂട്ടത്തെ കയ്യിലെടുത്തു വീശിക്കൊണ്ടു വേറെ ഒരു ഭാഗത്തേക്കു നടക്കും. അവൾ നിബിഡകോമളമായ കേശഭാരത്തെ കണ്ണാടി നോക്കി ചീകിക്കെട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ പെട്ടെന്ന് ഉത്സാഹരഹിതയായി കുന്തൽകെട്ടിനെ മുഴുവൻ അലക്ഷ്യമായി അഴിച്ചു ചിന്നിച്ചിതറും; ഉടനെ ആലസ്യഭാവത്തിൽ തന്നെത്താൻ ശയ്യയിൽ ചെന്നു വീഴും; അവളുടെ ആ കിടപ്പു നിലാവുള്ള രാത്രിയിൽ ചന്ദ്രരശ്മികൾ പത്രാവലികളുടെ ഇടയിൽക്കൂടി പ്രവേശിച്ചു നിബിഡച്ഛായ ബാധിച്ചിട്ടുള്ള വൃക്ഷച്ചുവട്ടിൽ വിശ്രമിക്കുന്നതുപോലെ ആകുന്നു.

അവൾക്കു കുട്ടികൾ ഇല്ല. ഭർത്താവിന്റെ കുടുംബം വളരെ സമ്പത്തുള്ളതാകകൊണ്ടു വിശേഷിച്ചു ജോലിയും ഒന്നും ചെയ്യാനില്ല. തന്നിമിത്തം അവൾ ദിനംപ്രതി അവളുടെ സ്വശക്തിയെ, പാത്രം നിറഞ്ഞു കവിഞ്ഞൊഴുകുന്നതുവരെ കുന്നിച്ചു വ്യയംകൂടാതെ സംഭരിക്കുകയായിരുന്നു. അവൾക്കു ഭർത്താവുണ്ട്; പക്ഷേ അവളുടെ സ്വാധീനത്തിലല്ല. അവൾ കുട്ടിപ്രായം വിട്ടു വളർന്നു യൌവനയുക്തയായ സ്ത്രീയായിത്തീർന്നു. എങ്കിലും, നിത്യപരിചയത്താലായിരിക്കാം," അവളുടെ ഭർത്താവിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ മാത്രം ആ സംഗതി എത്തപ്പെട്ടില്ല.

അവൾ കേവലം ഒരു നവോഢയായിരുന്ന കാലത്ത്, അന്നു കോളേജ് വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്ന അവളുടെ ഭർത്താവായ 'ഗോപിനാഥൻ' ഉച്ചക്കു ക്ലാസിൽനിന്നു ചാടിച്ചെന്ന്, ഗുരുജനങ്ങൾ എല്ലാം മദ്ധ്യാഹ്നനിദ്രയെ ആസ്വദിച്ചിരിക്കുന്ന അവസരം നോക്കി സ്വകാര്യമാ

യി ഗിരിബാലയെ പ്രാപിച്ച് അവളുമായി സരസസല്ലാപം ചെയ്ത് അവളോടുള്ള തന്റെ അനുരാഗത്തെ പ്രദർശിപ്പിക്കാറുണ്ട്. അന്ന് അവർ ഒരേ ഒരു ഗൃഹത്തിൽ തന്നെയാണ താമസിച്ചിരുന്നതെങ്കിലും 'ഗോപിനാഥൻ' അവൾക്ക് എഴുത്തുകൾ അയക്കുക പതിവുണ്ട്. അതിനുള്ള ആവശ്യം സാധാരണ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിലും എഴുത്തയയ്ക്കുന്നതു ഏകോദ്ദേശത്തോടുകൂടി അതിനു വേണ്ട സന്ദർഭങ്ങൾ അയാൾ സ്വയം നിർമ്മിക്കുകയും, വർണ്ണവ്യത്യാസമുള്ള നാനാ കടലാസ്സിൽ കാമലേഖനങ്ങൾ എഴുതി പനീർ തളിച്ച് വാസനയുള്ളതാക്കി തന്റെ പ്രിയതമയ്ക്ക് അയയ്ക്കുകയും ചെയ്യാറുണ്ട്. സങ്കല്പനിർമ്മിതമായ മാർഗ്ഗദൂരത്തെ സ്വയമേവ വളരെ വലുതാക്കി അന്യോന്യം അസഹ്യത നടിച്ചുള്ള 'സൌന്ദര്യപ്പിണക്കങ്ങ'ളും അക്കാലത്തുണ്ടാകാറുണ്ട്.

അങ്ങിനെയിരിക്കെ 'ഗോപിനാഥ'ന്റെ പിതാവു പരലോകപ്രാപ്തനാവുകയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വത്തുക്കളെല്ലാം താൻ ഏകാവകാശിയായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. നല്ല മൂപ്പെത്തി പണിമിനുസം വരുത്തീട്ടില്ലാത്ത മരത്തിന്മേൽ എന്നപോലെ, പാകത വരാത്ത യുവാവായ 'ഗോപിനാഥ'ന്റെ കൂടെ പലതരത്തിലുള്ള 'ചിതൽപ്രാണികൾ' പററിക്കൂടുകയും, ഉള്ളു തുരന്നു കാമ്പു തിന്നുവാൻ തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ മുതല്ക്ക് അയാളുടെ ചലനഗതി, ഭാര്യയുടെ സമീപത്തിൽനിന്ന് അയാളെ അധികമധികം ദൂരത്തേയ്ക്കു നയിപ്പിക്കുന്ന ഒരു വിരുദ്ധമാർഗ്ഗത്തിൽ കൂടിയായിത്തീർന്നു.

മനുഷ്യർ 'നേതാക്കന്മാർ' ആയിത്തീരുവാൻ സ്വതേ വല്ലാത്ത ഒരു ആഗ്രഹമുണ്ട്. ഉദാരചിത്തന്മാരായ മഹാത്മാക്കൾപോലും അതിൽ കുരിച്ചു പെട്ടുപോയിട്ടുണ്ട്. സ്വഭാവവൈശിഷ്ട്യവും ബുദ്ധിശക്തിയും അവയുടെ അഭാവത്താൽ മാത്രം ശോഭിക്കുന്ന ഒരാൾക്ക്, ഗൃഹാന്തർഭാഗത്താണെങ്കിലും തീരെ സാധാരണന്മാരായി ഏതാനും അടിമകളെപ്പോലുള്ള ആശ്രിതരുടെ ആണെങ്കിലും 'നേതൃത്വം' ലഭിക്കുക എന്നുള്ള അവസ്ഥ അത്ര പോലെത്തന്നെ അത്യന്തം അഭിലഷണീയമായി തോന്നാതിരിക്കയില്ല. അത് ആപൽക്കരമായ ആഗ്രഹമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. തന്റെ ചങ്ങാതിമാരുടേയും പരിചിതന്മാരുടേയും ഇടയിൽ 'ഗോപിനാഥൻ' തന്നെത്താൻ ഒരു 'ധീരപുരുഷ'നായിത്തീരുകയും, ദിവസംപ്രതി ഓരോ ദുർവ്യാപാരത്തെയും അമിതവ്യയമാർഗ്ഗത്തെയും പുതിയതായി കണ്ടുപിടിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുവാൻ ഉത്സാഹിച്ചുവരികയും ചെയ്തു. തന്റെ കൂട്ടക്കാരുടെ ഇടയിലെല്ലാം ഗോപിനാഥന് 'അമിതമിതിയില്ലാത്തവൻ' എന്നുള്ള വലുതായ പ്രസിദ്ധിയും ഉണ്ടായി. ആ പ്രസിദ്ധി തന്റെ ആ കീർത്തിയെ എന്തു ചെയ്തും നിലനിർത്തുന്നതിനു മാത്രമല്ല, എങ്ങിനെ ആയാലും ഉപര്യുപരി വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനുകൂടി ശ്രമിക്കുന്നതിനു ഗോപിനാഥനെ മുഴുക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഗോപിനാഥന്റെ 'കൂസലില്ലായ്മ' ദുസ്സഹമായിത്തുടങ്ങി.

ഇക്കാലത്തു സുന്ദരിയായ ഗിരിബാല ഏകാന്തമായ അവളുടെ യൌവനസമൃദ്ധിയുടെ മറവിൽ, സ്വന്തം സിംഹാസനമുണ്ടെങ്കിലും കീഴിൽ പ്രജകളില്ലാത്ത ഒരു മഹാരാജ്ഞിയെപ്പോലെ കഴിച്ചുകൂട്ടി. പുരുഷലോകത്തെ മുഴുവനും അടിമപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള ശക്തി തനിക്കു തന്റെ അധീനത്തിൽ ഉണ്ടെന്ന് അവൾക്ക് അറിയാമായിരുന്നു. പക്ഷെ, ആ പുരുഷലോകം മാത്രം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

ഗിരിബാലയ്ക്കു 'സുധ' എന്ന പേരായി ഒരു തോഴിയുണ്ടായിരുന്നു. അവൾക്ക് ആടാനും പാടാനും കവിതയുണ്ടാക്കുവാനും അറിയാമായിരുന്നു. തന്റെ നായികയുടേതുപോലെ അത്ര പരിശുദ്ധവും പരിപൂർണ്ണവും ആയ ഒരു സൌന്ദര്യസമ്പത്തിനെ, തനിക്കുള്ള മുതലുകളെ അനുഭവിക്കുവാൻ മറക്കുന്നവനായ ഒരു പടുവിഡ്ഢിക്ക സമർപ്പിച്ചുവല്ലോ എന്നു സുധ പലപ്പോഴും അത്യന്തം വ്യസനത്തോടുകൂടി പ്രസ്താവിക്കാറുണ്ട്. തന്റെ സൌന്ദര്യത്തെക്കുറിച്ചു തോഴി വിസ്തൃതമായി വർണ്ണിക്കാറുള്ളതിലൊന്നും ഗിരിബാലക്ക ഒരിക്കലും അലംഭാവം ഭവിച്ചിട്ടില്ല. എങ്കിലും സുധ കളവുപറയുകയാണെന്നും തന്നെ അധിക്ഷേപിക്കുകയാണെന്നും പറയുകയും, അവളുടെ വാക്കുകളെ തീരെ നിഷേധിക്കുകയും, പറയുന്നതെല്ലാം കേവലം മുഖസ്തുതിയാണെന്നും മറ്റും ശകാരിക്കുകയും ചെയ്യാതിരിക്കയില്ല. അതെല്ലാം കേട്ടു പരിഭ്രമിച്ചു സാധുവായ സുധ പരിശുദ്ധമായ സകല വസ്തുക്കളേയും പിടിച്ച് ആണയിട്ട് അവളുടെ ബഹുമാനപുരസ്സരമുള്ള അഭിനന്ദനങ്ങൾ അക്ഷരംപ്രതി യഥാർത്ഥങ്ങളാണെന്ന് ഉറപ്പിച്ചുപറയും. അത് എങ്ങിനെയെങ്കിലും ഗിരിബാല സുധയെക്കൊണ്ടു ഉരുക്കഴിപ്പിക്കാതിരിക്കയില്ല. സത്യവാചകം കൂടാതെതന്നെ സുധയുടെ വർണ്ണനകൾ മുഴുവൻ പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിക്കുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ മനസ്സും ഒരുക്കവുമുള്ള ഗിരിബാലക്ക സുധയുടെ ആണയിടലുംകൂടി കേട്ടാലേ തൃപ്തിയാകയുള്ളു.

സുധ ഗിരിബാലയെ ഒരു പാട്ടുപാടി കേൾപ്പിക്കാറുണ്ട്. അതിന്റെ തുടക്കം ഇങ്ങിനെ ആണ് — 'ഞാൻ ഭവതിയുടെ ദാസനാണെന്നു ഭവതിയുടെ കാലടികളിൽ രേഖപ്പെടുത്തട്ടെയോ.' അതു കേൾക്കുമ്പോൾ, തന്റെ മനോഹരങ്ങളും മന്ദപതനത്തിനു കാഠിന്യമേകുന്നവയും മൃദുലതരങ്ങളും സ്നിഗ്ധങ്ങളും ആയ പാദങ്ങൾ, പരാജിതരായ പുരുഷപുംഗവന്മാരുടെ ഹൃദയങ്ങളെക്കൊണ്ട് എഴുതപ്പെടുന്ന നിത്യദാസ്യത്തിന്റെ രേഖകളെ വഹിക്കുന്നതിനു അർഹതയുള്ളവയാണെന്നു ഗിരിബാലയ്ക്കു സങ്കല്പത്തിൽ ബോധപ്പെടും. എന്നാൽ, ആ പാദങ്ങൾക്കു ദിഗ്ജയസഞ്ചാരത്തിനുള്ള സൌകര്യം മാത്രം ലഭിക്കണം. അതില്ലാത്തതുകൊണ്ടുള്ള ന്യൂനതയേ ഉള്ളു.

എങ്കിലും, ഗിരിബാലയുടെ ഭർത്താവു ഗോപീനാഥൻ കേവലം ദാസനായിത്തീർന്ന് തന്നെത്താൻ വിട്ടുകൊടുത്തിരുന്നതു 'ലവംഗ' എന്ന ഒരു സ്ത്രീക്കായിരുന്നു. അവൾ കീർത്തിപ്പെട്ട ഒരു നാടകക്കാരത്തിയായിരുന്നു. അനുരാഗത്തിലുണ്ടായ ഉഗ്രമായ ഇച്ഛാഭംഗം നിമിത്തം നൈരാശ്യത്തോടുകൂടിയ ഒരു യുവതി ആ

പ്രസാദപ്പെട്ട് അനുരാഗത്തെ ശപിച്ചുംകൊണ്ടു മോഹാലസ്യപ്പെട്ടു നിലത്തുവീഴുന്നത് അത്യന്തം നിസ്സർഗ്ഗമധുരമായി യഥാർത്ഥ്യത്തോടുകൂടി രംഗഭൂമിയിൽവെച്ചു പ്രദർശിപ്പിക്കുവാൻ വിശേഷമേറിയ ഒരു നടിയായ 'ലവംഗ' സുപ്രസിദ്ധയായിരുന്നു. ഗിരിബാലയുടെ ഭർത്താവു തീരെ അവളെ ഉപേക്ഷിച്ചുപോയിട്ടില്ലാതിരുന്നകാലത്തുതന്നെ, അവൾ 'ലവംഗ'യുടെ അത്ഭുതകരമായ നാട്യകലാവിദഗ്ദ്ധതയെക്കുറിച്ചു പ്രസിദ്ധമായി പലപ്പോഴും കേൾക്കുകയും, അവൾ രംഗപ്രവേശം ചെയ്യുന്നതു കാണുവാൻ അതിയായി ആഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷെ അവളുടെ ഭർത്താവ് ഒരിക്കലും അനുവദിച്ചില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ - ഒരു കാര്യത്തിൽ ഗോപിനാഥനു നല്ല ഉറച്ച അഭിപ്രായമുണ്ടായിരുന്നു: മര്യാദയും സദാചാരവും ഉള്ള സ്ത്രീജനങ്ങൾക്കു പ്രവേശിക്കാവുന്ന ഒരു സ്ഥലമല്ലാ നാടകപ്പുരകൾ.

ഒടുവിൽ, ഒരു ദിവസം ഗിരിബാല സ്വധയെ കയ്യിൽനിന്നു പണംകൊടുത്തു നാടകത്തിനയച്ചു. പേരുകേട്ട ആ നടിയുടെ പ്രധാനപ്പെട്ട വേഷവും നാട്യവും കണ്ടുവരുന്നതിനാണ സ്വധയെ പറഞ്ഞയച്ചത്. തിരിച്ചുവന്ന ശേഷം 'ലവംഗ'യുടെ കാര്യത്തെക്കുറിച്ചു സ്വധ ചെയ്ത വിവരണവും അഭിപ്രായപ്രകടനവും കാര്യത്തിലാവട്ടെ അഭിനയത്തിലാവട്ടെ ലവംഗയ്ക്ക് അശേഷം അഭിമാനിക്കത്തക്കതായിട്ടില്ല. ഗിരിബാലയ്ക്കു സ്വധയുടെ വിവേചനാശക്തിയിലും അഭിനന്ദനസാമർത്ഥ്യത്തിലും വളരെ വലിയ വിശ്വാസമായിരുന്നു. കാരണമെന്താണെന്നു പ്രത്യേകം എടുത്തുപറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ടു ലവംഗയെക്കുറിച്ചുള്ള സ്വധയുടെ അഭിപ്രായം മുഴുവനും വിശ്വസിക്കുവാൻ ഗിരിബാല അശേഷം സംശയിച്ചില്ല. സ്വധയുടെ വിവരണം ലവംഗയുടെ ചില പ്രത്യേക ഗോഷ്ടികളേയും ചേഷ്ടകളേയും പരിഹസിച്ചുംകൊണ്ടുള്ള അനുകരണങ്ങളോടുകൂടിയായിരുന്നു. എല്ലാംകൂടി അതു ഭ്രമിക്കുവാൻ മാത്രം ഒന്നും ആ നാടകക്കാരത്തിക്കുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു ഗിരിബാല തീർച്ചപ്പെടുത്തി.

അവളുടെ ഭർത്താവ് ആ നാടകക്കാരത്തിയിലുള്ള അമിതമായ അഭിനിവേശത്താൽ തീരെ ഉപേക്ഷിച്ചുപോയതിനുശേഷം, അവൾക്കുതന്നെ സ്വധയുടെ വിവരണത്തിൽ സംശയം തോന്നിത്തുടങ്ങി. സ്വധ മുമ്പിലത്തെക്കാൾ വളരെ അധികം ഉറപ്പായും തീർച്ചയായും അവളുടെ പഴയ അഭിപ്രായങ്ങൾ ആവർത്തിക്കുകയും, രംഗസ്ഥയായ ലവംഗയെ സ്ത്രീകളെപ്പോലെ വസ്ത്രങ്ങൾ അണിയിച്ചതായ ഒരു വെറും കരിക്കൊള്ളിയോടു ഉപമിക്കുകയും മറ്റും ചെയ്യുന്നതു കണ്ടതിനാൽ എന്തായാലും താൻതന്നെ ഒന്നു നേരിട്ടു നാടകത്തിനുപോയി എന്നെന്നേക്കുമായി ഈ സന്ദേഹത്തെ തീർച്ചപ്പെടുത്തിക്കളയാമെന്നു ഗിരിബാല ആലോചിച്ചുറച്ചു.

അവൾ ഒരു രാത്രി നാടകത്തിനു സന്നിഹിതയാവുകയും ചെയ്തു. പ്രവേശനം അനുവദിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത ഒരു സ്ഥലത്ത് അത് അറിഞ്ഞുംകൊണ്ടു ഒരുവൻ കടക്കുമ്പോൾ സാധാരണയായുണ്ടാകു

ന്ന പരിഭ്രമത്തോടുകൂടിയാണ 'ഗിരിബാല' നാടകപ്പുരക്കകത്തു കാലെടുത്തുവെച്ചത്. അവളുടെ ഹൃദയത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഭയവും പരിഭ്രമവും തന്നെ അന്ന് അവിടെ അവൾ കണ്ടതിനെല്ലാം പ്രത്യേകമായ ഒരു ആകർഷകതയെ വർദ്ധിപ്പിച്ചു. ദീപ്തിമത്തുക്കളായ രംഗദീപങ്ങളുടെ അസാധാരണപ്രകാശത്തിൽ കാഴ്ചക്കാരായ അനേകം ജനങ്ങളെ അവൾ പ്രത്യക്ഷമായിക്കണ്ടു. അവിടത്തെ സംഗീതകോലാഹലത്തിന്റെ മന്ത്രശക്തിയും, രംഗത്തെ അലങ്കരിക്കുന്ന വിചിത്രങ്ങളായ തിരശ്ശീലകളാൽ നിർമ്മിതമായ 'സീനക'ളും അവളുടെ മനസ്സിന്റെ ആലോചനയെ ഉദ്ദീപിപ്പിച്ചു. മനുഷ്യസമുദായത്തിനു പ്രകൃതിസിദ്ധമായ അന്യോന്യാകർഷണശക്തി പെട്ടെന്ന സ്വയം നശിച്ച് അതിന്റെ വ്യാപാരങ്ങളിൽനിന്നു തീരെ വിമുക്തമായതിന്നു ഒരു ലോകംപോലെ ആകുന്നു ഗിരിബാലക്കു നാടകപ്പുരയിൽ ചെന്നപ്പോൾ തോന്നിയത്.

ഉന്നതഭിത്തികളാൽ ചുററപ്പെട്ട അവളുടെ നിലാമുറ്റത്തെയും ആഡംബരരഹിതമായ അവളുടെ നിർജ്ജീവജീവനത്തെയും വിട്ട് അവൾ ഇപ്പോൾ പ്രവേശിച്ചിരിക്കുന്ന സ്ഥലം എത്ര വ്യത്യസ്തപ്പെട്ടത്! അവിടെ, കലാവിദഗ്ദ്ധതയാൽ സ്വപ്നസദൃശങ്ങളായ മനോരാജ്യങ്ങളും ഉന്മീലിതങ്ങളായ വാസ്തവാവസ്ഥകളും അന്യോന്യം സ്നേഹഭാവത്തിൽ കൈകോർത്തുപിടിച്ച് ഒരുമിച്ചു കാണപ്പെടുന്നു!

ഒരു മണിനാദം കേട്ടു; പിൻപാട്ടുകാർ അവരുടെ സംഗീതതാളമേളങ്ങൾ തൽക്കാലം നിർത്തിവെച്ചു; കാഴ്ചക്കാരെല്ലാം അവരവരുടെ ആസനങ്ങളിൽതന്നെ നിശ്ശബ്ദമായിരുന്നു; രംഗദീപങ്ങൾക്ക് പ്രകാശം വർദ്ധിപ്പിച്ചു; പെട്ടെന്ന് ആ വർദ്ധിച്ച പ്രകാശത്തിനിടക്ക്, എവിടെനിന്നാണെന്നറിയുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത വിധത്തിൽ, വൃന്ദാവനത്തിലെ ഗോപസ്ത്രീകൾ രംഗപ്രവേശം ചെയ്തു. സംഗീതാരംഭത്തോടുകൂടി അവർ നൃത്തവും തുടങ്ങി. ആഹ്ലാദഭരിതരായ കാഴ്ചക്കാർ താളത്തിനു താളത്തിനു ഹസ്തതാഡനം ചെയ്തു.

ഗിരിബാലയുടെ നാഡികളിൽകൂടി രക്തം അതിവേഗത്തിൽ ഓടുവാൻ തുടങ്ങി. തന്റെ ജീവിതം പരിമിതവും തന്റെ പരിസരങ്ങൾ വ്യവസ്ഥിതവും ആണെന്നും, നിയമപരമ്പരകളും സമുദായാശയങ്ങളുമെല്ലാം സംഗീതലഹരിയിൽ അലിഞ്ഞുപോയിട്ടുള്ളതും തന്റെ മുമ്പിൽ കാണപ്പെടുന്നതും ആയ ആ കൃത്രിമലോകത്തിൽ തനിക്കു സ്ഥാനമോ സ്വാതന്ത്ര്യമോ ഇല്ലെന്നും ഉള്ള കഥയെല്ലാം ഗിരിബാല തീരെ മറന്നുപോയി.

സുധ ഇടയ്ക്കിടക്ക് അവളെ കാര്യസ്ഥിതി മനസ്സിലാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്. താമസിയാതെ മടങ്ങിപ്പോകണമെന്നും, അല്ലെങ്കിൽ ആരെങ്കിലും കണ്ടുപിടിച്ചേക്കുമെന്നും അവളെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്നുമുണ്ട്. എന്നാൽ ആ വാക്കുകളൊന്നും ഗിരിബാല ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. അവളിൽനിന്നു ഭയം എന്ന വികാരം തന്നെ തീരെ പൊയ്പ്പോയിരുന്നു.

കഥ യഥാവിധി നടക്കുന്നു. ശ്രീകൃഷ്ണൻ തനിക്കേറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ട രാധയെ സംഗതിവശാൽ മുഷിപ്പിക്കുന്നു. ര

ഭിമാനക്ഷതത്താൽ കുപിതയായ രാധയാവട്ടെ കൃഷ്ണനെക്കണ്ടാൽ കണ്ടു എന്നു തന്നെ നടിക്കാതിരിക്കുന്നു. കൃഷ്ണൻ അവളുടെ പാദങ്ങളിൽ വീണു വളരെ താഴ്മയോടുകൂടി ക്ഷമായാചനം ചെയ്യുന്നു. യാതൊരു ഫലവുമില്ല. ഗിരിബാലയുടെ ഹൃദയം ഇടിക്കുന്നു. കുപിതയാക്കപ്പെട്ട രാധ താൻതന്നെ ആണെന്ന് അവൾ തന്നെത്താൻ സങ്കല്പിക്കുന്നു. തന്റെ അഭിമാനത്തെ രക്ഷിക്കുന്നതിന് ഒരു സ്ത്രീക്കു സഹജമായിട്ടുള്ളതും രാധ തദവസരത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമായി പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതും ആയ ആ സ്ത്രീശക്തി തനിക്കും കിടപ്പുണ്ടെന്നുള്ള ഒരു ബോധം ഗിരിബാലക്കുണ്ടാകുന്നു. ഇഹലോകത്തിൽ സ്ത്രീസൌന്ദര്യത്തിനുള്ള അപാരശക്തിയെക്കുറിച്ച് അവൾ പലപ്പോഴും കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇന്നു രാത്രി, ഇതാ അത് അവൾക്ക് അവളുടെ കണ്മുമ്പാകെ പ്രത്യക്ഷമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

അവസാനത്തിൽ യവനികകളെല്ലാം താഴെ പതിച്ചു. ദീപങ്ങൾക്കെല്ലാം പ്രകാശം കുറഞ്ഞു. കാഴ്ചക്കാരെല്ലാം സ്ഥലം വിടുന്നതിനു സന്നദ്ധരായി. എന്നാൽ ഇതാ ഗിരിബാലമാത്രം സ്വസ്ഥാനത്ത് മനോരാജ്യത്തിൽ മുങ്ങി നിശ്ചേഷ്ടയായി പഴയപോലെത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു. തനിക്കു തന്റെ സ്വഗൃഹത്തിലേയ്ക്കു തിരികെ പോകേണമെന്ന കഥ തന്നെ അവൾ മറന്നിരിക്കുന്നു. തിരശ്ശീലകൾ വീണ്ടും ഉയരുകയും രാധയുടെ പാദാരവിന്ദങ്ങളിൽ വീണ് കൃഷ്ണൻ താഴ്മയോടുകൂടി യാചിക്കുന്നതായ ആ ലോകസാമാന്യവും അനാശാസ്യവും ആയ കഥാവസ്തു തുടങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നതിന് അവൾ കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോൾ സുധ അവളുടെ സമീപത്തെത്തി നാടകം തീർന്നു എന്നും, വിളക്കുകളെല്ലാം ഉടനെ കെട്ടുമെന്നും ഗിരിബാലയെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തി.

ഗിരിബാല സ്വഗൃഹത്തിൽ മടങ്ങിയെത്തിയപ്പോൾ നേരം വളരെ വൈകിയിരിക്കുന്നു. അവളുടെ ഏകാന്തവും നിശ്ശബ്ദവുമായ ശയനമുറിയിൽ ഒരു ചെറിയ മണ്ണെണ്ണവിളക്ക് വളരെ വ്യസനഭാവത്തിൽ എന്നപോലെ മങ്ങിക്കത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. വാതായനത്തിനു സമീപമുള്ള അവളുടെ കട്ടിലിനെ അലങ്കരിച്ചിരുന്ന 'കൊതുവല' അല്പാല്പമായി അകത്തു പ്രവേശിച്ചിരുന്ന നിശാമാരുതനാൽ കുറച്ചു ഇളക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ചീന്തു പൂളിപ്പോയതും പുറത്തുള്ള 'അശോകങ്ങളിലേക്ക്' എറിഞ്ഞുകളഞ്ഞതും ആയ ഒരു മധുരഫലത്തെപ്പോലെയാണ് അവൾക്കു പരിചയപ്പെട്ടതായ ലോകത്തെക്കുറിച്ച് അവൾക്കു തോന്നിയത്.

അന്നുമുതൽക്കു ഗിരിബാല എല്ലാ ശനിയാഴ്ചയും നാടകത്തിനു പോകാറുണ്ട്. അത് ആദ്യം കണ്ടു തോന്നിയ വ്യാമോഹങ്ങൾക്കെല്ലാം ക്രമേണ ശക്തി കുറഞ്ഞു. ചായപ്പണിയിൽ മറഞ്ഞുകിടക്കുന്ന നടികളുടെ കേവലം സാധാരണങ്ങളായ ലാവണ്യങ്ങളും അവരുടെ നാട്യങ്ങളുടെ കൃത്രിമഭാവവും അധികമധികം അവൾക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. എങ്കിലും അവളുടെ നാടകത്തിനു പോകുന്ന പതിവിനു വിഘ്നം വന്നില്ല. ആ പരിചയം വളർന്നുകൊണ്ടുതന്നെ വന്നു. രംഗ

ത്തിലെ യവനികകൾ ഉയരുന്ന ഓരോ അവസരത്തിലും അവരുടെ ജീവിതമാകുന്ന കാരാഗൃഹത്തിലെ ജനാലയിൽ നിന്നു ഇറക്കപ്പെട്ടതുപോലെ അവൾക്കു തോന്നി. വിചിത്രങ്ങളായ പരിസരങ്ങളോടും, മനോമോഹനങ്ങളായ 'സീനറി'കളോടും, ശോഭയേറിയ ദീപപംക്തികളോടും, ആനന്ദകരമായ അനവധി പ്രത്യേകതകളോടുംകൂടിയ ആ നാടകരംഗം യഥാർത്ഥമായ ലോകത്തിൽനിന്ന വ്യത്യസ്തപ്പെട്ട് വളരെ അകന്നതായ ഒരു ദേവലോകംപോലെയാണ് അവൾക്കു കാണപ്പെട്ടത്. ആ വിശേഷപ്പെട്ട ദേവലോകത്തിലെ രാജ്ഞിയുടെ സിംഹാസനത്തെ അലങ്കരിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രാപ്തി തനിക്കുണ്ടെന്നും, അതു തീരെ അസാദ്ധ്യമായ ഒരു സംഗതിയല്ലെന്നും അവൾ വിചാരിച്ചു.

മദ്യപാനം നിമിത്തം വിവേചനാശക്തിയില്ലാതെ ഏതോ ഒരു ആട്ടക്കാരത്തിയെക്കുറിച്ച് ബഹുമാനപുരസ്സരം ആഘോഷമായി അഭിനന്ദനംചെയ്യുന്ന ഉത്സാഹിയായ തന്റെ ഭർത്താവിനെ നാടകശാലയിൽ കാഴ്ചക്കാരുടെ ഇടയിൽ ഒന്നാമതായി കണ്ട അവസരത്തിൽ ഗിരിബാലക്ക് അത്യന്തം വെറുപ്പു തോന്നുകയും, അവിടെ നിന്നും ആ നീചമനുഷ്യനെ നിസ്സാരമായി പരിത്യജിക്കുന്നതിനു തക്കം ലഭിക്കുന്ന ഒരു ശുഭദിവസം ഉണ്ടാകേണമേ എന്ന് അവൾ ഹൃദയപൂർവ്വം ഈശ്വരനോട് പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ അതിനുള്ള അവസരമൊക്കെ അധികമധികം അസാദ്ധ്യമായി കാണപ്പെട്ടു. ഗോപീനാഥൻ സ്വഗൃഹത്തിൽ തീരെ ചെല്ലാറില്ലെന്നുതന്നെ ആയിത്തുടങ്ങി. ദുർവ്യാപാരങ്ങളാകുന്ന ഘോരമായ ഒരു മണൽച്ചുഴിക്കാറ് എങ്ങോട്ടെന്നില്ലാതെ അയാളെ അകറ്റിക്കൊണ്ടുപോയി.

മീനമാസത്തിൽ ഒരിക്കൽ, സന്ധ്യക്കുശേഷം പൂർണ്ണചന്ദ്രൻ പ്രപഞ്ചത്തെ മുഴുവൻ ശുഭ്രമാക്കിത്തീർക്കുന്ന നിലാവത്ത്, വെണ്ണനിറത്തിലുള്ള സാരി ഉടുത്ത് ഗിരിബാല സ്വഗൃഹത്തിന്റെ നിലാമുറ്റത്ത് ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. ദിവസവും സൌന്ദര്യവിഭൂഷിതയായി വല്ല കല്യാണത്തിനും ഒരുങ്ങിനിൽക്കുന്നതുപോലെ അണിഞ്ഞൊരുങ്ങിനിൽക്കുന്നതു ഗിരിബാലക്ക് ആക്കാലത്ത് ഒരു പതിവായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. വിലപിടിച്ചവയായ ആ ആഭരണങ്ങൾ, മദ്യപാനത്താൽ എന്നപോലെ, അവളിൽ ഒരു മദത്തെ ഉണ്ടാക്കിയിരുന്നു. ആഭരണസമ്പർക്കം തന്റെ സൌന്ദര്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഉന്നതവും ദർപ്പവും ആയ ഒരു ഭാവത്തെ അവളുടെ അവയവങ്ങൾക്കുണ്ടാക്കി. ശാഖകളിലെല്ലാം പുഷ്പമുകുളങ്ങൾ പൊട്ടിടാറായിട്ടുള്ള വസന്തകാലത്തിലെ ഒരു ചെടിയെപ്പോലെ അവൾക്കു ദേഹമാസകലം ഒരു 'കിക്കിളി'യുള്ളതായി തോന്നി. വജ്രഖചിതങ്ങളായ വളകൾ അവളുടെ കൈകളെയും, രത്നം ചുവപ്പുകല്ലും പതിച്ചതായ ഒരു കണ്ഠസരം അവളുടെ കണ്ഠപ്രദേശത്തെയും, ശുഭമായ നീലവർണ്ണത്തിലുള്ള ഒരു അമൂല്യരത്നം പതിച്ചിട്ടുള്ള മോതിരം അവളുടെ ഇടത്തെ കയ്യിന്റെ ചെറുവിരലിനെയും ഉചിതമാകുംവണ്ണം അലങ്കരിച്ചിരുന്നു. ന

ഗാലുമായ അവളുടെ പാദങ്ങൾക്കു സമീപത്ത് ആ പാദങ്ങളെ ബഹുമാനപുരസ്സരം ഇടക്കിടയ്ക്കു തന്റെ കയ്യുകൊണ്ടു സ്പർശിച്ചും, അത്രയും മനോഹരങ്ങളായ ആ ചേവടികളിൽ തന്റെ ജീവനെ സചിന്തയം പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നതിനു ഭാഗ്യമുണ്ടായ ഒരു പുരുഷനായിരുന്നാൽ കൊള്ളാമായിരുന്നു എന്നുള്ള തന്റെ ഹൃദയപൂർവ്വകമായ അനുഗ്രഹത്തെ സമഷ്ടിയായി പ്രസ്താവിച്ചും അവളുടെ തോഴിയായ സുധ അടുത്തുതന്നെ ഇരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

സുധ ഉചിതമായ ഒരു പ്രണയഗാനം മന്ദംമന്ദം മൂളിപ്പാട്ടായി പാടി നായികയ്ക്കു കേൾപ്പിച്ചുകൊടുത്തു. സന്ധ്യ ക്രമേണ രാത്രിയായി പരിണമിച്ചു. വീട്ടിലുള്ള സകലരും അത്താഴം കഴിഞ്ഞു ഉറങ്ങുവാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. പെട്ടെന്നു ഗോപിനാഥൻ അവിടെ എത്തിച്ചേർന്നു. പല വാസനദ്രവ്യങ്ങളുടേയും, പ്രധാനമായി മദ്യത്തിന്റേയും ഗന്ധം നാലുപാടും വ്യാപിച്ചു. സുധ ഉടനടി സാരിയുടെ അറ്റംകൊണ്ടു തന്നെ തന്റെ മുഖം മറച്ചു നിലാമുറ്റത്തുനിന്നു തൽക്ഷണം ഓടിപ്പോയി.

താൻ അതിയായി ആഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആ ശുഭാവസരം ഇതാ ഒടുവിൽ കരലബ്ധമായിരിക്കുന്നു എന്നു ഗിരിബാല ആശിച്ചു. അവൾ മുഖം തിരിച്ചു മൌനത്തെ അവലംബിച്ചു സ്വസ്ഥയായിരുന്നു.

പക്ഷേ അവളുടെ നാടകരംഗത്തിലെ തിരശ്ശീല ഉയർത്തപ്പെടുകയാകട്ടെ, അവളുടെ നായകനായ കാമുകൻ 'പ്രിയേ! ഈ പ്രണയി ചെയ്യുന്ന അപേക്ഷയെ ശ്രദ്ധിച്ചാലും; രമണീ! നീ നിന്റെ മുഖം മാറ്റുന്നത്?' എന്നിങ്ങിനെയുള്ള വാക്കുകളാൽ കാല്ക്കൽ വീണ് അപേക്ഷിക്കുകയാകട്ടെ ഉണ്ടായില്ല!

സംഗീതസ്പർശം കൂടി ഇല്ലാത്ത പരുപരുത്ത ശബ്ദത്തിൽ 'നിന്റെ താക്കോലെവിടെ' എന്നുമാത്രമേ ഗോപിനാഥൻ പറഞ്ഞുള്ളു.

കവിസൃഷ്ടിയായ ഒരു കഥാനായകന്റെ ഇച്ഛാഭംഗത്തോടുകൂടിയ ദീർഘനിശ്വാസത്തോട് ഉപമിക്കാവുന്ന ഒരു തെക്കൻകാറ്റു അപ്പോൾ പെട്ടെന്നു വീശി. രാത്രിയിൽ മാത്രം വികസിക്കുന്ന മുല്ല മുതലായ പുഷ്പങ്ങളുടെ പരിമളധോരണി ആ നിലാമുറ്റത്തെല്ലാം പരന്നു. ആ കാറ്റു ഗിരിബാലയുടെ കവിൾത്തടങ്ങളിൽ അവളുടെ കുന്തളഭാരത്തിൽനിന്ന് ഒരു ഭാഗത്തെ അഴിച്ചു പരത്തി.

'എനിക്കു താമസിക്കുവാനിടയില്ല. താക്കോൽ തരൂ.' എന്നു ഗോപിനാഥൻ പറഞ്ഞു.

'ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു താക്കോലുകളും പെട്ടിയിൽ ഉള്ളതു മുഴുവനും തരാം. പക്ഷേ നിങ്ങൾ എന്നെ വിട്ടുപിരിയുന്നത്?' എന്നു ഗിരിബാല ഉത്തരം പറഞ്ഞു.

'അതിനു നിവൃത്തിയില്ല. എനിക്കു ധൃതിയുള്ള ജോലിയുണ്ട്' എന്നു ഗോപിനാഥനും, 'അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ നിങ്ങൾക്കു താക്കോൽ കിട്ടുകയും ഇല്ല' എന്നു ഗിരിബാലയും അന്യോന്യം മനസ്സിലാക്കി.

ഗോപിനാഥൻ അവിടെയെല്ലാം തിരയുവാൻ തുടങ്ങി. മേശയുടെ വലിപ്പെല്ലാം തുറന്നുനോക്കി. ഗിരിബാലയു

ടെ കരിക്കട്ടകളും മററും വെച്ചിരുന്ന പെട്ടിയുടെ അടപ്പ് തല്ലിപ്പൊളിച്ചു. അവളുടെ അലമാരിയുടെ ചില്ലുകളെല്ലാം അടിച്ചുടച്ചു. കിടക്കകളുടേയും, പായകളുടേയും അടിയിലെല്ലാം തപ്പിനോക്കി. പക്ഷെ, താക്കോൽ എങ്ങും കണ്ടില്ല. ഭയംകൂടാതെ വെറും അന്തരിക്ഷത്തിലേക്കു നോക്കിക്കൊണ്ടുനില്ക്കുന്ന ഒരു മാർബിൾശിലാപ്രതിമയെപ്പോലെ ഗിരിബാല വാതലിന്നരികെ നിശ്ശബ്ദയായി നിശ്ചേഷ്ടയായി നിന്നു. കോപാധിക്യത്താൽ ശരീരമെല്ലാം വിറയ്ക്കുന്ന ഗോപിനാഥൻ അവളുടെ അടുക്കൽ വന്നു 'താക്കോലുകൾ തരൂ; അല്ലെങ്കിൽ പശ്ചാത്തപിക്കേണ്ടിവരും' എന്നു ചീറിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

ഗിരിബാല ഉത്തരം ചെയ്തില്ല. കോപാന്ധനായ ഗോപിനാഥൻ അവളെ ചുമരിനോടു ചേർത്തുനിർത്തി വെറും ശക്തികൊണ്ട് അവളുടെ കണ്ഠസരവും വളകളും മോതിരവും വലിച്ച് അഴിച്ചെടുത്തു. അതിന്നുശേഷം യാത്രാസമയത്ത് അവളെ ഒരു തട്ടുംതട്ടിക്കൊണ്ട് ഇറങ്ങിപ്പോയി.

വീട്ടിൽ ആരും ഉറക്കംവിട്ടുണർന്നില്ല. അയൽവക്കക്കാർ ആരും ഈ അപമര്യാദയെക്കുറിച്ച് അറിഞ്ഞില്ല. രാത്രിയുടെ ശാന്തതയ്ക്ക് ഒരു വ്യത്യാസവും ഭവിച്ചില്ല. ചന്ദ്രന്റെ കാന്തിക്കു യാതൊരു മാററവും സംഭവിച്ചില്ല. ഇത്ര പരിശുദ്ധമായ നിർമ്മലാവസരങ്ങളിൽപ്പോലും ഇനിയൊരിക്കൽ ഒന്നിച്ചു കൂടുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തവിധം മനുഷ്യഹൃദയങ്ങൾ കീറിത്തു വേർപ്പെടുന്നു!

പിറേറദിവസം രാവിലെ താൻ പിതൃഗൃഹത്തിലേക്കു പോകുന്നു എന്നു പറഞ്ഞുംകൊണ്ടു ഗിരിബാല സ്വഗൃഹം വിട്ടു പോയി. ഗോപിനാഥൻ എവിടെയായിരുന്നു എന്ന് ആർക്കും വിവരമില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടും വീട്ടിൽ മററാരോടും തനിക്ക് ഉത്തരവാദിത്വം ഇല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടും, സ്വഗൃഹത്തിൽ ഗിരിബാല ഇല്ലാത്തിരുന്നതിനെപ്പററി ആരും അത്ര ഗൌനിച്ചില്ല.

* * * *

ഗോപിനാഥൻ സാധാരണയായി പോകാറുള്ള നാടകക്കമ്പനിക്കാർ അക്കാലത്ത് 'മനോരമ' എന്ന ഒരു പുതിയ നാടകം അഭിനയിക്കുവാൻ അഭ്യസിക്കയായിരുന്നു. അതിലെ നായികയായ മനോരമയുടെ വേഷം എടുക്കുന്നതിന്ന 'ലവംഗ'യാണ പഠിച്ചിരുന്നത്. ഗോപിനാഥൻ അഭിനയാവസരങ്ങളിൽ മുന്നണിയിൽ തന്റെ സഹചരന്മാരാൽ ചുററപ്പെട്ടവനായി തന്റെ പ്രേമഭാജനമായ ആ നടിയെ അത്യുച്ചത്തിലുള്ള അഭിനന്ദനങ്ങൾ മൂലം തന്റെ നല്ല അഭിപ്രായത്തെ പ്രകടിപ്പിച്ചു പ്രത്യേകം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാറുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു ചിലപ്പോൾ കാര്യനിർവ്വഹണത്തിന്നു വിഘ്നം സംഭവിക്കാറുണ്ടെങ്കിലും നാടകക്കമ്പനി ഉടമസ്ഥന്മാർ തങ്ങളുടെ രക്ഷാധികാരിയായ ഗോപിനാഥനെ മുഷിപ്പിക്കുവാൻ ധൈര്യപ്പെട്ടില്ല. ഗോപിനാഥന്റെ പ്രതിക്രിയാസ്വഭാവത്തെ അവർ ഭയപ്പെട്ടിരുന്നു. എന്നാൽ ഒരു ദിവസം അണിയറയിൽ ചെന്നു ഒരു നടിയെ അസഹ്യപ്പെടുത്തുക എന്നുള്ളതുവരെ അ

യാൾ കടന്നു പ്രവൎത്തിച്ചു. അപ്പോൾ അയാളെ പൊല്ലീസ്സുസഹായത്തോടുകൂടി പിടിച്ചു പുറത്താക്കേണ്ടിവന്നു.

ഗോപിനാഥൻ തക്കതായ പ്രതിക്രിയ ചെയ്യുവാനും തീൎച്ചപ്പെടുത്തി. വളരെ നാളത്തെ പഠിപ്പും പലതരത്തിലുള്ള വിജ്ഞാപനങ്ങളും പരസ്യങ്ങളും കഴിഞ്ഞ ശേഷം ഒടുവിൽ 'മനോരമ' എന്ന നാടകത്തെ പരസ്യമായി ഒന്നാമതായി അഭിനയിക്കുന്നതിനുള്ള ദിവസം അടുത്തു വന്നു. അദ്ദിവസത്തിൽ ഗോപിനാഥൻ അന്നത്തെ നാടകത്തിലെ പ്രധാന വേഷക്കാരിയായ 'ലവംഗ'യെ പാട്ടിൽപ്പിടിച്ച് അവളേയുംകൊണ്ട് ഒളിച്ചുപൊയ്ക്കളഞ്ഞു. കമ്പനി മാനേജർ മതിമറന്നു വല്ലാതെ പരിഭ്രമിച്ചുവശായി. ആ ദിവസം നീട്ടിവെക്കുന്നതിനു നിൎബ്ബന്ധിതനായിത്തീൎന്നു. പുതിയ ഒരു നടിയെ കണ്ടുപിടിച്ചു ഒന്നാമതു അഭ്യസിപ്പിക്കേണ്ടിവന്നു. അതെല്ലാം കഴിഞ്ഞു. വളരെ അവിശ്വാസത്തോടും ഭയത്തോടുംകൂടി മുമ്പു നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന പ്രോഗ്രാമഭിനയം ഇടയുന്നതിന് ഒരു ദിവസം തീൎച്ചയാക്കി, അന്നു 'മനോരമാ'നാടകത്തെ ആദ്യമായി അഭിനയിച്ചു.

അന്നത്തെ വിജയം അനന്യസാധാരണവും അവിചാരിതവുമായിരുന്നു. ആ വൎത്തമാനം ഗോപിനാഥൻ കേട്ടപ്പോൾ ആ നാടകം ഒന്നു വന്നുകാണുന്നതിനുള്ള തന്റെ ഉൽക്കണ്ഠയെ അമൎത്തുന്നതിന് അയാൾ അശക്തനായിത്തീൎന്നു.

'മനോരമാ'നാടകം തുടങ്ങുന്നതു, നായികയായ മനോരമ അവളുടെ ഭൎത്താവിന്റെ ഗൃഹത്തിൽ ആരാലും ഗണിക്കപ്പെടാത്ത ഒരു നിസ്സാരാവസ്ഥയിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്ന ഭാഗം മുതൽക്കാണ്. നാടകത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ അവളുടെ ഭൎത്താവ് അവളെ ഉപേക്ഷിച്ചു തന്റെ ആദ്യത്തെ വിവാഹസംഗതിയെ മറച്ചുവെച്ച്, ഒരു കോടീശ്വരന്റെ മകളെ രണ്ടാമതു വിവാഹം ചെയ്യും. വിവാഹക്രിയകൾക്കു ശേഷം മൂടുപടം നീക്കിനോക്കുമ്പോൾ തന്റെ വധു മുൻപറഞ്ഞ 'മനോരമ' തന്നെയാണെന്നറിയും. ഈ വ്യത്യാസം മാത്രമുണ്ട്: അവൾ പണ്ടത്തെ ആൎക്കും വേണ്ടാത്ത മനോരമയല്ല. ഇന്ന്, അവൾ സൌന്ദൎയ്യത്തിലും വസ്ത്രാഭരണങ്ങളുടെ ധാടിയിലും ഒരു രാജ്ഞിയെപ്പോലെ വിളങ്ങുന്ന മനോരമയാണ്. അവളുടെ കുട്ടിക്കാലത്ത് ധനവാനായ അവളുടെ പിതാവിന്റെ ഗൃഹത്തിൽനിന്ന് അവളെ ആരോ കട്ടുകൊണ്ടുപോയതിനാൽ അവൾ ബാല്യകാലം കഴിച്ചതു വളരെ എളിയ ഒരു കുടുംബത്തിലായിരുന്നു. പുത്രീനാശത്താൽ വ്യസനാക്രാന്തനായിത്തീൎന്ന പിതാവു വളരെ കാലം അന്വേഷിച്ചുനടക്കയും, ഒടുവിൽ അവളെ അവളുടെ ഭൎത്താവിന്റെ ഗൃഹത്തിൽവെച്ചു കണ്ടെത്തുകയും, അവിടെനിന്നു സ്വഗൃഹത്തിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നു തന്റെ സ്ഥിതിക്കും ധനത്തിനും അനുസൃതമായ വിധത്തിൽ രണ്ടാമതും അവളുടെ വിവാഹം ഘോഷമായി കഴിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

അവസാനരംഗം ഭൎത്താവിന്റെ പശ്ചാത്താപകാലമാണ്. ആ രംഗാഭിനയസമയത്തു കാണികളുടെ ഇടയിൽ പെട്ടെന്ന് ഒരു കലശലുണ്ടായി. പെരും

മാസിയെപ്പോലെ ആരാലും ആദരിക്കപ്പെടാത്ത നിലയിൽ 'മനോരമ' കാണപ്പെട്ടപ്പോൾ ഒന്നും ഗോപിനാഥന യാതൊരു പരിഭ്രമവും വികാരഭേദവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ വിവാഹാനന്തരം വിലപിടിച്ച പീതാംബരം ധരിച്ച രംഗപ്രവേശം ചെയ്തു മൂടുപടം നീക്കിയപ്പോൾ, നിസ്സീമമായ സൌന്ദൎയ്യാതിരേകം ഉണ്ടെന്നുള്ള ജ്ഞാനത്തിൽനിന്നുത്ഭവിച്ച ധീരതയോടും അഭിമാനത്തോടും കൂടി അവൾ കാഴ്ചക്കാരുടെ നേരെ അവളുടെ കോമളമുഖം തിരിച്ച തന്റെ കംബുകണ്ഠത്തെ അല്പം ഒന്ന ചരിച്ച വിജയാവേശത്തോടുകൂടി ഗോപിനാഥന്റെ നേരെ അനിവാൎയ്യശക്തിയോടുകൂടിയ ഒരു കടാക്ഷം എറിഞ്ഞപ്പോൾ തിരമാലകൾപോലെ ഹസ്തതാഡനഘോഷം ഉടനെത്തുടരെ കാണികളിൽനിന്ന പുറപ്പെടുകയും അവരുടെ ഉത്സാഹം അപരിമിതമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.

പെട്ടെന്ന ഗോപിനാഥൻ ഉറച്ച ഗംഭീരസ്വരത്തിൽ 'ഗിരിബാലാ' എന്ന ശബ്ദിച്ചുംകൊണ്ട് ഒരു ഭ്രാന്തനെപ്പോലെ രംഗത്തിലേക്കു ഓടിക്കയറുവാൻ തുടങ്ങി. 'അവനെ പിടിച്ച പുറത്താക്ക' എന്ന കാണികളെല്ലാം ഒരേ ശബ്ദത്തിൽ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. അവനെ പിടിച്ച നീക്കുന്നതിന്ന പൊല്ലീസ്സുകാർ എത്തി. ഗോപിനാഥൻ അവൎക്ക വഴിപ്പെടാതെ 'ഞാൻ അവളെ കൊല്ലാതിരിക്കയില്ല' എന്ന ശബ്ദിച്ചുംകൊണ്ട തിക്കിത്തിരക്കി. ഇതിനിടയ്ക്കു രംഗത്തിലെ തിരശ്ശീലകളെല്ലാം വീണു. നാടകം അവസാനിച്ചു.

പുത്തേഴത്ത രാമമേനോൻ ബി. എ., ബി. എൽ.

ഉദ്യാനത്തിൽനിന്ന

ശ്മശാനത്തിലേക്ക്.*

(തുടൎച്ച)

നീലാംബുദത്തിലൊളിചിന്നിന മിന്നൽപോലെ
ആലോകനീയതരകാന്തിപരമ്പരശ്രീ
പാലാഴിതൻനിറവുമേറിയ പൈകൾതൻ
ചേലാൎന്ന പാഞ്ചജനദൈത്യജപാഞ്ചജന്യം,

ഒപ്പാതുല്യനവലയം വലമാധിലോകം
മല്ലാട്യുവടിയിലായവുകോണമായി
കല്യാണസൂൎയ്യകിരണങ്ങളണിഞ്ഞൊരായു-
ധൽപാദിതാഗ്രതമയാദിമരംഭാഗം,

* ഒരു നോവലിൽനിന്ന്.

ഘോഷമതിവാനവരഹോ മതിയിൽക്കളങ്ക-
ന്നാഘോതിദൈത്യവരപീഡിതരായെഴുന്നാം
നീഘോരമക്കനരുപോലവനെക്കതാനന്ത-
ന്നാഘോരമാക്കിവിലസുംഗമതാൻഗമല്ലം. ൪൭

ഫണാത്മമാനസമലിഞ്ഞലയാണ്ടുതിങ്കൾ
മന്ദംകുളിർപ്പൊരണിമന്ദിരമന്ദിരായോ?
കന്ദർപ്പമന്ദപവനാദിയനംഗതൃപ്ത-
സന്ദോഹകന്ദമരവിന്ദമനന്ദശോണം. ൪൮

നാലായിടുംമരകതംനാലുനയങ്ങൾനാലു
നാലായവർണ്ണയുഗവർഗ്ഗവിസർഗ്ഗസർഗ്ഗം
നാലാകമാശ്രമമതുംനിഖിലാധിനാഥ-
നീലാളിവർണ്ണകരവല്ലികളായ്ലസിപ്പൂ. ൪൯

നാളീകനാളമളിസഞ്ചയകേളിഗേഹം
കാളാംബുദശ്രീതികളിന്ദജതൻപ്രവാഹം
താലാതമാലവിപിനാളിദിനാന്തകാന്തി-
കോലാഹലംകമലനാഭഗളപ്രദേശം. ൫൦

താരങ്ങളല്ലവിടെയുള്ളതു താരമത്രേ,
നാരായണന്റെഗളമല്ലതുമല്ലതത്രേ,
സ്വൈരംമനസ്സപഹരിക്കിലതു ചന്ദ്രനത്രേ,
നീരാഴിയാണതിലമാറിടമല്ലപോലും. ൫൧

തേടുന്നനേത്രമധുപംമധുവുണ്ടിടുന്നു
നേടുന്നചിത്തകളഹംസമനന്തസൗഖ്യം
വാടുന്നചന്ദ്രവദനംവിളറുന്നുവന്നു-
കൂടുന്നപൂമകൾതിരഞ്ഞിനപ്പൂമുഖത്തിൽ. ൫൨

കണ്ണാടികണ്ടുതൊഴുകൈകളുടനവിണ്ണോർ
കണ്ണാണലിഞ്ഞുതൊഴുകിടുന്നതുനിലാവിൽ
എണ്ണുന്നമുത്തുകൾവിടർന്നതുപല്ലവത്തി-
ലെണ്ണുന്നപങ്കജമിതെന്തുമഹേന്ദ്രജാലം! ൫൩

ചില്ലീലതയ്ക്കുതിരചൊൽവതിനാവതില്ലേ
വല്ലാതെതിമിരമനാതാമിപ്രിയന്നിടുന്നു
എള്ളിന്റെപൂവരിയനാസികയോടെതിർത്തി-
ട്ടുള്ളജനങ്ങൾതിലമിത്തരമാട്ടിടുന്നു? ൫൪

ഇന്ദ്രപ്രഭാപടലമാരുലസിപ്പതെല്ലാം
മന്ദിച്ചിടുന്നതിനനാഗമരിച്ചിടുമ്പോൾ

സന്ദേഹമില്ലവരിന്നലിവിളങ്ങിയെന്നാൽ
നന്ദാത്മജന്റെനയനങ്ങളൊടൊപ്പംചൊല്ലാം. ൫൪

നെറ്റിത്തടത്തൊടിടയുന്നൊരു ചന്ദ്രലേഖ
മാറ്റെത്രയെന്നുരസിനോക്കിനചാണയാവാം
മാറിൻഗുണംതിലകമാശ്ശിലസുന്ദരം, ഭ്രൂ-
തെററായിടുംനിടിലമമ്പിളിയായ്ഭ്രമിച്ചാൽ. ൫൫

ഉന്നംവെടിഞ്ഞുതിയചാമ്പണമാംമാന്ത്യ-
സ്ഥാനംകൊടുത്തൊരമയോടവകീഴടങ്ങി
ആനന്ദമഞ്ജുടിയണിഞ്ഞതുമിക്ഷകമേററു
നൂനംകൃതാർത്ഥതയകന്നിടമാകിരീടം. ൫൬

ശ്രീതിങ്ങിവിങ്ങിവിലസുംതിലമെന്നിതന്നി-
ലേതേതിനാണുഗുണമെന്നുഗണിച്ചിടുമ്പോൾ
കാതായതല്ലതറിയാതെപിണങ്ങിപോയ-
തെന്താകിലുംചെവിപൊറുത്തുപൂലമ്പിടേണം. ൫൭

ഈവണ്ണമോർത്തിതയിട്ടൊരുമതിപൂണ്ടു
കാർവർണ്ണനിങ്ങിനെമനന്തുകഴിഞ്ഞകാലം
ഈവന്നകപ്പുരിയൊത്തുനിനച്ചിടുമ്പോ-
ളാവൃതകന്യഹൃദയന്തെളിഞ്ഞദേഹം. ൫൮

നാരായണൻനളിനനേത്രനിളാമണാള-
നാനായബാലനളിവർണ്ണനവർണ്ണനീയൻ
നാമങ്ങളീവകവെടിഞ്ഞുകിടന്നുഴന്നു
നാമത്തിലൊന്നിനിയതെങ്ങിനെയെന്നുചൊല്ലാം! ൫൯

അമ്മയ്ക്കുമമ്മ, വരവെന്നടെകേട്ടനല്ലേ
സമ്മാനമൊന്നുതരവേനിതികേട്ടുബാലൻ
ഉന്മാനൊടൊത്തകർമ്മികടത്തുനീട്ടി-
ന്നമ്മാതിരിക്കളികളുന്തെളിവാകിടാമോ.

അച്ഛന്റെകണ്ണുകളടഞ്ഞുവരുന്നവെള്ള-
നച്ഛസ്ഥലത്തിളകൊച്ചുകിടാങ്ങളിത്ഥം ൬൦
ഇച്ഛിച്ചിടുന്നപടിചെൽവതുകേട്ടമല്ലോ
മച്ചിത്തമാധിവശമായവരെത്രപിക്കും.

(ഇടയം.) ൬൧

സർ. ശേഷയ്യശാസ്ത്രി

(൩)

1887-ാമാണ്ടിൽ തെക്കെ ഇന്ത്യയിലുണ്ടായ കഠോരക്ഷാമകാലത്ത് ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ കരുണാപൂരത്താൽ ബിലാത്തിയിൽനിന്ന് അയയ്ക്കപ്പെട്ട 82 ലക്ഷം ഉറുപ്പിക ക്ഷാമപീഡിതന്മാരായ നാട്ടുകാൎക്കു പകുത്തുകൊടുപ്പാൻ ഏൎപ്പെടുത്തിയ സഭയുടെ വൈസ് പ്രസിഡണ്ടായി ശേഷയ്യനെ നിശ്ചയിച്ചു. ഈ കാൎയ്യത്തിൽ ശേഷയ്യന്റെ കഠിനമായ പ്രയത്നത്തെ ജനങ്ങൾ സൎവ്വാത്മനാ അഭിനന്ദിച്ചു.

'പരാൎത്ഥഫലജന്മാനോ
നസ്യുൎമ്മാൎഗ്ഗദ്രുമാ ഇവ
താപച്ഛിദോ മഹാന്തശ്ചേൽ
ജീൎണ്ണാരണ്യം ജഗദ് ഭവേൽ.'

(നിരത്തിന്റെ ഇരുവശത്തും വെച്ചുപിടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള വൃക്ഷങ്ങൾ വഴിയാത്രക്കാരുടെ താപത്തെ ഏതുപ്രകാരം ഇല്ലാതു ചെയ്യുന്നുവോ അതുപ്രകാരം പരോപകാരം ചെയ്യാൻ വേണ്ടി ജനിച്ചവരായ മഹാന്മാർ പരസങ്കടത്തെ ഇല്ലാതു ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള മഹാന്മാരില്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ ഈ ലോകം ശൂന്യവനമായിരുന്നു) എന്ന ഒരു മഹാകവിയുടെ വാക്യം ഏററവും ശരിയായിട്ടുള്ളതാണ്.

1879-ാമാണ്ടിൽ ശേഷയ്യൻ മദിരാശി നിയമനിൎമ്മാണസഭയിലേയും വൈസ്രായിയുടെ നിയമനിൎമ്മാണസഭയിലേയും സാമാജികനായി നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടു.

പ്രസ്തുതകാലത്ത് പുതുക്കോട്ടരാജ്യത്തിലെ കാൎയ്യങ്ങൾ വളരെ തകരാറിലായിക്കിടന്നിരുന്നു. പുതുക്കോട്ട രാജാവ് ശേഷയ്യനോടു തന്റെ മന്ത്രിസ്ഥാനം വഹിപ്പാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു എങ്കിലും ശേഷയ്യൻ സമ്മതിച്ചില്ല. എങ്കിലും ചീഫ് സിക്രട്ടരിയായിരുന്ന കാൎമ്മിക്കൽ സായ്‌വിന്റെയും മാധവരായരുടേയും പ്രേരണയാൽ ശേഷയ്യൻ പുതുക്കോട്ട ദിവാൻജിയായിരിക്കാൻ ഒരുവിധം സമ്മതിച്ചു.

പുതുക്കോട്ട രാജ്യത്ത് നികുതി നെല്ലായിട്ടാണ് പിരിച്ചുവന്നിരുന്നത്. സൎക്കാരിലേയ്ക്കുള്ള അവകാശം വിളവിൽ പകുതി ആയിരുന്നു. സൎക്കാരിലേയ്ക്കുള്ള ജന്മിഭോഗം പണമായി അടയ്ക്കണമെന്നു ശേഷയ്യൻ നിശ്ചയംചെയ്തു. കൃഷി ചെയ്തിരുന്നവൎക്ക് ഉടമാവകാശം നല്കപ്പെട്ടു. ഇതുനിമിത്തം സൎക്കാരിലെ മുമ്പിലത്തെ മുതലെടുപ്പു രണ്ടേകാൽ ലക്ഷമായിരുന്നത് ആറു ലക്ഷമായി. നികുതി അടയ്ക്കുന്നതിന് അച്ചടിരശീതികൾ കൊടുക്കണമെന്ന് ഏൎപ്പാട് ചെയ്തു. അംശം ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ശമ്പളം നെല്ലായിക്കൊടുത്തിരുന്നതു പണമായിക്കൊടുപ്പാൻ തീൎച്ചയാക്കി. ദിവാൻജി നേരിട്ടു തന്നെ ആഴ്ചയിലൊരുദിവസം സങ്കടക്കാരുടെ ഹൎജികൾ കേൾക്കാനുള്ള ഏൎപ്പാട് ചെയ്തു. ഇതുനിമിത്തം ദിവാൻജിക്കു കുടിയാന്മാരുടെ സങ്കടങ്ങൾ അറിവാനും ആ സങ്കടങ്ങൾക്കു നിവൃത്തിവരുത്താനും കീഴുദ്യോഗ

സ്ഥന്മാരുടെ നടവടികൾ അറിയാനും വഴിയായി. പുതുക്കോട്ട രാജ്യത്തിൽ റവന്യൂ സർവ്വേയും സെററിൽമെണ്ടും ഏർപ്പെടുത്താൻ തീർച്ചയാക്കി. സാൾട്ടുഡിപ്പാർട്ടുമെണ്ടിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന അഴിമതികൾ മാററി. ബ്രിട്ടീഷുഗവമ്മേണ്ടും പുതുക്കോട്ടു ഗവമ്മേണ്ടുമായി ഉപ്പിനെപ്പററി വളരെ തർക്കങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. വളരെ എഴുത്തുകുത്തുകൾ നടന്നതിന്റെ ശേഷം മദിരാശിഗവമ്മേണ്ടിന്റെ ശാസനയിന്മേൽ പുതുക്കോട്ട രാജ്യത്ത് ഉപ്പ് ഉണ്ടാക്കാൻ പാടില്ലെന്നും അതിന്നു പ്രതിഫലമായി ബ്രിട്ടീഷുഗവമ്മേണ്ടിൽനിന്നു പുതുക്കോട്ട രാജ്യത്തിലേയ്ക്കു 38000 ഉറുപ്പിക കൊടുക്കാമെന്നും തീർച്ചപ്പെടുത്തി. ഇങ്ങിനെ പലവിധമായ പുതിയ ഏർപ്പാടുകൾകൊണ്ടു മുമ്പു മുതലെടുപ്പ് 3½ ലക്ഷമായിരുന്നത് ഇപ്പോൾ 8 ലക്ഷമായി. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ശമ്പളം ചുരുക്കമായിരുന്നു. അതുനിമിത്തം മിക്കവരും കൈക്കൂലിക്കാരായിരുന്നു. ശേഷയ്യൻ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ശമ്പളം കൂട്ടി. കൈക്കൂലിക്കാരെ പണിയിൽനിന്നു പിരിച്ചു നല്ല ആളുകൾക്ക് ഉദ്യോഗങ്ങൾ കൊടുത്തു. കൃഷിയ്ക്കുപയോഗമുള്ള കുളങ്ങൾ, ഏരികൾ മുതലായതു തൂർന്നുകിടന്നിരുന്നത് 25000 ഉറുപ്പിക ചിലവിട്ടു നന്നാക്കിച്ചു. കച്ചേരികൾ, കോടതികൾ മുതലായതു മോശമായ എടുപ്പുകളിലായിരുന്നു. അതിന്നായി മേടകൾ തന്നെ വളരെ ഉറപ്പിലും ഭംഗിയിലും ഉള്ള കെട്ടിടങ്ങൾ പണിചെയ്യിച്ചു. പഴയ നിരത്തുകൾ നന്നാക്കുകയും പുതിയ നിരത്തുകൾ ഉണ്ടാക്കിക്കുകയും ചെയ്തു. പുതുക്കോട്ട രാജ്യത്തിലെ നിരത്തുകളെപ്പോലെ വിശേഷമായ നിരത്തുകളില്ലെന്നു പ്രസിദ്ധിയായി. നിരത്തുകൾ നന്നായതുകൊണ്ടു കച്ചവടം വർദ്ധിച്ചു. പുതുക്കോട്ട നഗരത്തിലെ ചന്ത തെക്കെ ഇന്ത്യയിലെ ചന്തകളിൽവെച്ചു പ്രധാനപ്പെട്ട ചന്തയായിത്തീർന്നു. പുതുക്കോട്ട നഗരത്തിലെ കുളങ്ങൾ ചേറുകൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരുന്നു. അതുകളെല്ലാം ചേറെടുപ്പിച്ചു കുറെക്കൂടി താഴ്ത്തിച്ചു. ശേഷയ്യൻ തന്നെ കൂടക്കൂടെ പണികളുടെ മേലന്വേഷണം ചെയ്തിരുന്നു. തെരുവുകളുടെ വിസ്താരം കൂട്ടി. എന്തിനേറെപ്പറയുന്നു? പത്തുകൊല്ലം മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന പുതുക്കോട്ട നഗരം ഒരു മാന്ത്രികന്റെ ഇന്ദ്രജാലവിദ്യകൊണ്ടു പുതുതായി നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടതോ എന്നു കാണികൾക്കു തോന്നുമാറാക്കിത്തീർത്തു. പുതുക്കോട്ട പട്ടണത്തിൽ ഒരു കമ്പിത്തപാലാപ്പീസു വെച്ചു. ശേഷയ്യന്റെ ഭരണകാലത്ത് കൂട്ടക്കവർച്ച മുതലായതു നാമാവശേഷമായിത്തീർന്നു. വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ ശേഷയ്യൻ വളരെ നിഷ്കർഷ ചെയ്തു. ശേഷയ്യൻ ദിവാൻജിയായപ്പോൾ ഒരു ലോവർസെക്കണ്ടറി സ്കൂൾ മാത്രമായിരുന്നതിനെ കുറച്ചുകാലംകൊണ്ടു ശേഷയ്യൻ ഒരു രണ്ടാംഗ്രേഡ് കോളേജാക്കി. കോളേജിന്നു വളരെ വിശാലവും വിശേഷവുമായ ഒരു എടുപ്പു നിർമ്മിച്ചു. ഇതിന്നു പുറമെ ഒരു പെൺപള്ളിക്കൂടവും സ്ഥാപിച്ചു.

പുതുക്കോട്ട രാജാവിന്റെ രാജ്യഭരണത്തിലെ അഴിമതികൾനിമിത്തം ബ്രിട്ടീഷുഗവമ്മേണ്ടിൽനിന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്നുണ്ടായിരുന്ന ചില ബാദ്ധ്യതകൾ എ

ണ്ടാകുമായിരുന്നു. ശേഷയ്യശാസ്ത്രികളുടെ ശിപാർശപ്രകാരം ആ ബ്രാഹ്മണർകൾ എല്ലാം വീണ്ടും രാജാവിന്റെ പ്രീതിഭാഗധേയത്വം അനുഭവിച്ചു. 1886-ാമാണ്ടിൽ പുതുക്കോട്ട രാജാവു കാലഗതിയെ പ്രാപിച്ചു. 1894 ാമാണ്ടുവരെ ശേഷയ്യൻ യുവരാജാവിന്റെ രക്ഷകസ്ഥാനം വഹിച്ചുപോന്നു. ഇപ്പോഴത്തെ രാജാവു പ്രായം തികഞ്ഞു രാജ്യഭാരം വഹിച്ചതിന്റെ ശേഷം ശേഷയ്യൻ ദിവാൻജിയുദ്യോഗം രാജിവെച്ചു. 1878-ാമാണ്ടിൽ ശേഷയ്യൻ ദിവാൻജിസ്ഥാനം വഹിച്ചപ്പോൾ രാജാവിന്റെ ധൂർത്തു നിമിത്തവും രാജ്യഭാരത്തിലെ അഴിമതികൾ നിമിത്തവും വളരെ കടത്തിലകപ്പെട്ടും നന്നാ മോശസ്ഥിതിയിലും ആയിരുന്ന രാജ്യത്തെ ഉന്നതമായും എളുപ്പമുതലെടുപ്പോടുകൂടിയതായും പ്രജാക്ഷേമത്തോടുകൂടിയതായും ആക്കിത്തീർത്തു. രാജാവിനെ അവമാനത്തിൽനിന്നു മോചിപ്പിച്ചു മാന്യപദവിയിലാക്കുകയും രാജ്യകാര്യങ്ങളെല്ലാം നല്ല ചിട്ടയിലാക്കുകയും ചെയ്തു. ശേഷയ്യനെപ്പോലെയുള്ള മഹാന്മാർക്കല്ലാതെ ഈ വിധം വലിയ കൃത്യങ്ങൾ ഇത്ര ശ്ലാഘ്യമായ വിധത്തിൽ നടത്താൻ തരമാണല്ലോ.

1882-ാമാണ്ടിൽ ശേഷയ്യന്റെ ഭാര്യ മരിച്ചു. ശേഷയ്യന്റെ വ്യസനത്തിന് അതിരുണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും കാലംകൊണ്ടു ശാന്തിവരാത്ത ദുഃഖം ഒന്നുംതന്നെയില്ലല്ലോ. തന്റെ ദത്തപുത്രന്റെ സന്തതികളിൽ ശേഷയ്യന്റെ വാത്സല്യം പ്രസരിച്ചു. തന്റെ പൌത്രന്മാരുടെ അനിമിത്തഹാസങ്ങൾ കണ്ടും, അവരുടെ അവ്യക്തമധുരങ്ങളായ വാക്കുകൾ കേട്ടും, അവർ സമീപത്തു വരുമ്പോൾ അവരെ വാരി എടുത്ത് ആലിംഗനം ചെയ്യുമ്പോൾ ഉള്ള സുഖാനുഭവം അനുഭവിച്ചും ശേഷയ്യന്റെ മനസ്സ് ആനന്ദിച്ചു. ശേഷയ്യൻ പണിയിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞ ശേഷം കാവേരീതീരത്തുള്ള തന്റെ വിശേഷമായ ഭവനത്തിൽ സ്ഥിരവാസം ചെയ്തു. കാലത്ത് ഏഴുമണിക്ക് എണീറ്റു കുളിച്ചു കാപ്പി കുടിക്കും. അതിനുശേഷം തപാലിൽ വന്ന കത്തുകൾ മുതലായതു വായിക്കും. ഒരു മണിക്കൂറു നേരം വർത്തമാനപത്രങ്ങളും മാസികകളും വായിക്കും. പിന്നെ തന്റെ കാര്യസ്ഥൻ കണക്കു മുതലായതു കൊണ്ടുവന്നതു പരിശോധിക്കും. 12 മണിക്കു ഊണു കഴിച്ചു കുറെ വിശ്രമിക്കും. പിന്നെ എഴുത്തുകൾ എഴുതും. പിന്നെ സംഭാഷണംകൊണ്ടും പുരാണശ്രവണങ്ങൾകൊണ്ടും കാലം കഴിക്കും. ചിലപ്പോൾ വൈകുന്നേരത്തു വണ്ടിയിൽ കയറി സവാരി ചെയ്യും. തന്റെ കൂടെ താമസിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ശാസ്ത്രികളുമായി രാത്രി ഭക്ഷണസമയം വരെ ഓരോ സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങൾ നോക്കും. ഇങ്ങിനെയായിരുന്നു ശേഷയ്യന്റെ ദിനചര്യ. മദിരാശി ഗവർണ്ണർമാർ ശേഷയ്യനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭവനത്തിൽ ചെന്നു കാണുക പതിവാണ്. അദ്ദേഹത്തിനു ഗവർമ്മെണ്ടിൽനിന്നു കെ. സി. ഐ. ഇ. എന്ന സ്ഥാനം കൊടുത്തു. ഏറെത്താമസിയാതെ ഈ മഹാനായവൻ കാലഗതിയെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ വൈസ്രോയി മുതലായുള്ള വളരെ യോഗ്യന്മാർ ശേഷയ്യ

ന്റെ മരണത്തെപ്പററി അനുശോചിച്ചുംകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുടുംബക്കാൎക്ക് കമ്പികൾ അയച്ചു. ശേഷയ്യർ വളരെ ഈശ്വരഭക്തിയുള്ളവനായിരുന്നു. ഹിന്ദുമതത്തിൽ ശേഷയ്യരു ദൃഢമായ വിശ്വാസം ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം കാശിയാത്ര, സേതുസ്നാനം മുതലായതു ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. 'ഇന്ത്യൻ ഫിനാൻസ് കമ്മിററി'യുടെ മുമ്പാകെ തെളിവു കൊടുപ്പാനായി മദ്രാശി ഗവൎമ്മെണ്ടിൽനിന്നു ശേഷയ്യരോടു ബിലാത്തിക്കു പോവാനാവശ്യപ്പെട്ടു. എന്നാൽ തന്റെ ദേഹസ്ഥിതികൊണ്ടും മുഖ്യമായി മതവിരോധംകൊണ്ടും പോവാൻ തരമില്ലെന്നു ശേഷയ്യർ മറുപടി അയച്ചു. ശേഷയ്യർ ഒരു വലിയ പരിഷ്കാരപ്രിയനായിരുന്നില്ല. ബദ്ധപ്പെട്ടു യാതൊരു പരിഷ്കാരവും വരുത്താൻ പാടില്ലെന്നായിരുന്നു ശേഷയ്യരുടെ മതം. 'ആചാരപരമോധൎമ്മഃ' എന്ന തത്വത്തിൽ ശേഷയ്യരു നല്ല വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ പൂൎവ്വാചാരങ്ങൾ സമുദായത്തിന്റെ ഉൽഗതിക്കു വിരോധമായി വരുമ്പോഴൊക്കെയും അവ ത്യാജ്യങ്ങളാണെന്നു ശേഷയ്യർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരുന്നു.

ശേഷയ്യരുടെ സംഭാഷണചാതുൎയ്യം അനന്യസാധാരണമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഫലിതങ്ങളും നേരമ്പോക്കുകളും സകല ജനങ്ങളുടേയും മനസ്സിനെ വശീകരിക്കത്തക്കവയായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ ആയില്യം തിരുനാൾ മഹാരാജാവൊന്നിച്ചു ശേഷയ്യർ വൈസ്രോയിയെ കാണ്മാൻ പോയിരുന്നു. ഗവൎമ്മെണ്ട് ബോൎഡിന്ന് (ഒരു മാതിരി ന്യായത്തിന്ന്) വൈസ്രോയി ഇവരെയും ക്ഷണിച്ചിരുന്നു. ശേഷയ്യരും വൈസ്രോയിയുമായി ഒരു മണിക്കൂറു നേരം സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒരു നാട്ടുകാരന്റെ സംസാരം കേട്ട് ആതിഥ്യക്കാരെക്കൂടി വിസ്മയിപ്പിക്കത്തക്കവണ്ണം ഇയാൾക്കു വാഗ്വൈഭവം ഉണ്ടോ എന്ന് അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നവൎക്കെല്ലാം അത്ഭുതം തോന്നി. പിന്നെ ഒരിക്കൽ ശേഷയ്യർ മൈസൂർ റസിഡണ്ടിനെ കാണ്മാൻ പോകയുണ്ടായി. ശേഷയ്യരുടെ കാൎഡു കിട്ടിയ സമയം റസിഡണ്ടു ചില സായ്വുമാരുമായി ഒരു മുഖ്യകാൎയ്യത്തെപ്പററി സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയായിരുന്നു. "നിങ്ങൾ എനിക്ക് അഞ്ചു മിനിട്ട് എടുക്കണം. എന്നെ മററാരു കാണ്മാൻ വന്നിട്ടുണ്ട്" എന്നു പറഞ്ഞു റസിഡണ്ടു ശേഷയ്യരുടെ അടുക്കൽ പോയി. ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷ അറിയാമോ എന്നു സായ്വ് ശേഷയ്യരോടു ചോദിച്ചു. കുറച്ച് അറിയാമെന്നു ശേഷയ്യർ മറുപടി പറഞ്ഞു. എന്തിനധികം പറയുന്നു? ഒരു മണിക്കൂറു നേരം തന്റെ സമസമായ വാഗ്ധോരണിയിൽ മുക്കി ശേഷയ്യർ സായ്വിനെ മടക്കി എന്നേ പറയേണ്ടതുള്ളു. "നിങ്ങളുടെ സംസാരം കേട്ട് എനിക്കു തൃപ്തിയായില്ല. ഇനി അടുത്തു കാണ്മാൻ സംഗതി വരുത്തുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു" എന്ന് ഒടുക്കം സായ്വ് ശേഷയ്യരോടു പറഞ്ഞു. ഇതാണ് ശേഷയ്യശാസ്ത്രിയുടെ ജീവചരിത്രത്തിന്റെ ഒരു സംക്ഷേപം.

ഒരുവൻ എത്രതന്നെ ദരിദ്രനായിരുന്നാലും വേണ്ടില്ല, അവൻ നിശ്ചയമായും സ്ഥിരോത്സാഹത്തോടുകൂടിയും ഉ

വർത്തിച്ചാൽ വളരെ ഉന്നതപദവിയിൽ എത്തുന്നതാണെന്നും, അവനവന്റെ കൃത്യങ്ങളെ മുറപ്രകാരം ചെയ്താൽ രാജാക്കന്മാർ കൂടി ബഹുമാനിക്കുമെന്നും ഈദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽനിന്നു നാം ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്. ഒരു കൊല്ലത്തോളമുള്ള ഈദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്യോഗഭരണത്തിൽ നിന്ദ്യമായോ ധനകാംക്ഷകൊണ്ടു മാത്രം ചെയ്തതായോ യാതൊരു പ്രവൃത്തിയും കാണുന്നതല്ല. ഈദ്ദേഹത്തിന്റെ പണിക്കുള്ള കൃത്യവും ആലോചനാശക്തിയും പ്രശംസാർഹമായിരുന്നു. താൻ ദിവാനായിരുന്ന കാലങ്ങളിൽ പ്രജകളുടെ ക്ഷേമത്തിനു വേണ്ടി സദാ പരിശ്രമിച്ചും നിരത്തുകൾ, പാലങ്ങൾ മുതലായതു പണി ചെയ്യിച്ചും പുതുതായ കുളങ്ങൾ, കിണറുകൾ മുതലായവ നിർമ്മിച്ചും പഴയതു നന്നാക്കിച്ചും ജനങ്ങൾക്കു നിർമ്മലമായ ജലം ഉപയോഗിപ്പാൻ സൗകര്യം നല്കിയും, അനേകായിരം സ്ത്രീപുരുഷന്മാർക്ക് ഉപജീവനത്തിനു മാർഗ്ഗം ഉണ്ടാക്കിയും, പ്രാപ്തന്മാരും മര്യാദക്കാരും ആയവർക്ക് ഉദ്യോഗങ്ങൾ നല്കിയും, രാജ്യങ്ങളുടെ മുതലെടുപ്പു വർദ്ധിപ്പിച്ചും, അവസ്ഥ പുഷ്ടി വരുത്തിയും മറ്റു പല പ്രകാരത്തിലും ജനങ്ങളുടെ നന്മയ്ക്കുവേണ്ടി ഏറ്റവും പരിശ്രമം ചെയ്തു വന്ന നമ്മുടെ കഥാപുരുഷൻ ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിനും പ്രത്യേകിച്ചു കേരളത്തിനും ഒരു ഭൂഷണമായിരുന്നു.

കെ. കണ്ണൻനായർ ബി. എ., ബി. എൽ.

ഉക്കണ്ടനുണ്ണിയുടെ
തറവാട്.

തുലാമാസം കാലം. അതികലശലായി മഴ പെയ്ത ഒരു ദിവസം. ലങ്കാദ്വീപിലുള്ള ആദിത്യപർവ്വതത്തിന്റെ മേട്ട് അത്യുന്നതമായി നില്ക്കുന്ന ശിഖരിവൃന്ദങ്ങളിൽ നിന്നു പൊട്ടിയൊലിച്ചു കുത്തിച്ചാടി ഇടുങ്ങിമറിഞ്ഞു വന്ന വെള്ളം മഹാബലിഗംഗയിൽ നിറഞ്ഞു വഴിഞ്ഞ് പാലത്തിനു മീതെ പൊങ്ങിനിന്നിരുന്നു. ഇരുതലമുട്ടിനിന്ന പുഴയുടെ മറുകരയിൽ ഉക്കണ്ടനുണ്ണി നിന്നിരുന്നത്, ഗോപാലൻനമ്പ്യാരുടെ ഭാഗ്യമായിട്ടാണു കലാശിച്ചത്. അപായം കേട്ടിട്ട് ഉക്കണ്ടനുണ്ണി കാട്ടിയ ആംഗ്യങ്ങളും, അഭയം പുറപ്പെടുവിച്ചിരുന്ന ശബ്ദങ്ങളും നമ്പ്യാർ മനസ്സിലാക്കിയതേ ഇല്ല. തന്റെ കൈവശമുള്ള 'സൈക്കിൾ' ഒരു കൈകൊണ്ടു മുറുകെ പിടിച്ച്, മുട്ടോളം വെള്ളമുള്ള പാലത്തിൽകൂടി അക്കരെ കടപ്പാൻ ചെയ്ത ശ്രമത്തിൽ, വെള്ളത്തിന്റെ ഒഴുക്കിനുള്ള അതിയായ ശക്തിയും നമ്പ്യാർ മനസ്സിലാക്കിയില്ല.

നമ്പ്യാർ പാലത്തിന്റെ പകുതിയോളം എത്തിയതും, സൈക്കിൾ ക

ട്ടിൽനിന്നു വിട്ടും, പാലത്തിന്മേൽനിന്നു ചാടിത്തുടങ്ങിയതും, കലിവിൽ പെട്ടതും, എല്ലാം ഒരു നിമിഷംകൊണ്ടു കഴിഞ്ഞു. ഭാഗ്യവശാൽ, അടുത്തുണ്ടായിരുന്നതും പൊന്തിനില്ക്കുന്നതുമായ പാലത്തിന്റെ തൂണ് ഒരു കൈകൊണ്ടു കെട്ടിപ്പിടിപ്പാനും മറേറ കൈകൊണ്ട്. ഉക്കണ്ടുണ്ണി എറിഞ്ഞുകൊടുത്ത കയറു പിടിപ്പാനും സാധിച്ചു. ഉക്കണ്ടുണ്ണി നമ്പ്യാരെ വലിച്ചിഴച്ച് ഒരുവിധം കരയ്ക്കുകേററിയപ്പോൾ അയാൾ പച്ചവെള്ളത്തിൽ വീണ പൂച്ചയെപ്പോലെ വിറയ്ക്കുകയായിരുന്നു.

നമ്പ്യാർ — നിങ്ങൾ തന്നെയാണ് എന്റെ ജീവനെ രക്ഷിച്ചതെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു.

ഉക്കണ്ടുണ്ണി — ഞാനും അങ്ങിനെ തന്നെയാണു വിചാരിക്കുന്നത്. ഞാനിവിടെ ഉണ്ടായതു നിങ്ങളുടെ ഭാഗ്യമാണ്. വെള്ളത്തിൽ മുങ്ങിക്കിടക്കുന്ന പാലം കടപ്പാൻ നിങ്ങൾ ശ്രമിപ്പാനുണ്ടായ കാരണം എന്താണ്?

നമ്പ്യാർ — ഞാൻ ഈ പാലം മുമ്പൊരിക്കൽ കടന്നിട്ടുണ്ട് — ഒരിക്കൽ മാത്രം. ഇത്ര വൈഷമ്യമുണ്ടെന്നു വിചാരിച്ചിരുന്നില്ല. എന്റെ സൈക്കിൾ തീരെ പോയോ?

ഉക്കണ്ടുണ്ണി പുഴയിലേക്കു നോക്കിയപ്പോൾ, വളരെ അകലെയായി മീമ്പിടുത്തക്കാർ കെട്ടിയുണ്ടാക്കിയ ഒരു വലക്കുറ്റിന്മേൽ സൈക്കിൾ തങ്ങിനില്ക്കുന്നതായിക്കണ്ടു. 'വീട്ടിൽപ്പോയി ഒരു വാലിയക്കാരനെ അയച്ച് അതു കൊണ്ടുവരുവിക്കാം' എന്നും പറഞ്ഞ്, ഉക്കണ്ടുണ്ണി നമ്പ്യാരേയും കൂട്ടി കുന്നിന്മുകളിലുള്ള തന്റെ 'മരവിലാസം' എന്നു പേരിൽ പണിചെയ്യിട്ടുള്ള ബങ്കുളാവിൽ ചെന്ന് ഒരു ചാരുകസേരമേൽ നമ്പ്യാരെ കൊണ്ടിരുത്തി.

നമ്പ്യാർ — ആനന്ദപുരത്തിൽ ഞാനിന്നലെയാണെത്തിയത്. ഞാൻ കോയമ്പത്തൂരുള്ള 'സ്റ്റീൽ ആൻറ് കമ്പനി'ക്കാരുടെ ഏജൻറാണ്. കാപ്പിക്കച്ചവടം തൊഴിൽ. പത്തു കൊല്ലത്തിനു മുമ്പാണ് ഈ ദിക്കിൽ വന്നിട്ടുള്ളത്. നിങ്ങൾ ഇവിടെയായിട്ട് വളരെ കാലമായോ?

ഉക്ക — എട്ടു കൊല്ലത്തോളമായി.

നമ്പ്യാർ — നിങ്ങളുടെ പേർ എന്റെ കയ്യിലുള്ള കാപ്പിത്തോട്ടക്കാരുടെ ലിസ്റ്റിൽ കാണാത്തത് ആശ്ചര്യം തന്നെ. ഈ തോട്ടത്തിലുണ്ടാവുന്ന കാപ്പിക്കു ആരാണ് വാങ്ങുന്നത്?

ഉക്ക — ഇവിടെ ഉണ്ടാവുന്നതെല്ലാം ഞാൻ കല്പറ്റയിലേക്കു കയററി അയയ്ക്കുകയാണ്.

'ശരി' എന്നു പറഞ്ഞ്, നമ്പ്യാർ പൊടിക്കുപ്പിയെടുത്തു വിസ്തരിച്ചൊന്നു പൊടി വലിച്ചു.

നമ്പ്യാർ — നിങ്ങളുടെ പേര് ഞാൻ സാധാരണ കേട്ടുവന്നിട്ടുള്ള ഒരു പേര പോലെയിരിക്കുന്നു. അതുതന്നെ മലയാളക്കരയിൽവെച്ചു കേട്ടിട്ടുള്ള ഒരു ദിക്കിൽ സ്ഥാനിനായന്മാരാകെ ഈ പേർ പറയാറുള്ളു. എന്റെ ദിക്കിൽ തന്നെ ജന്മിയായ ഒരു സ്ഥാനിനായരുണ്ടായിരുന്നു. നായർകോട്ടയിലെ മതിലകത്തു മൂപ്പിൽനായർ. ഓ

ദ്ദേഹം മരിച്ചിട്ട് കുറച്ചുകൊല്ലമായി. കേട്ടിട്ടുണ്ടോ? വല്ല പരിചയവുമുണ്ടോ?

ഉക്കണ്ടനുണ്ണിനായർ ഒരു ദീർഘശ്വാസം വിട്ടുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു:—'ഉണ്ടെന്നാണു തോന്നുന്നത്. എന്റെ കാരണവരാണ്. അദ്ദേഹത്തെ ഒരിക്കലും ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല; അതിന്നു മോഹിച്ചിട്ടുമില്ല. നായർകോട്ടയിൽത്തന്നെ ഞാനിതുവരെ പോയിട്ടില്ല.'

നമ്പ്യാർ—(കസേരമേൽ നിന്നെഴുന്നേറ്റ് അല്പം ആശ്ചര്യത്തോടെ) ആ യോഗ്യനായ മൂപ്പിൽനായർ മരിച്ച വിവരം നിങ്ങൾ ഇതേവരെ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലയോ?

ഉക്ക—ഇല്ല. അദ്ദേഹം എനിക്കാരാണ്? ഒന്നുമില്ല. കുടുംബമുണ്ടോ. ഏക സഹോദരിയുടെ മകനാണു ഞാൻ. ഉക്കണ്ടനുണ്ണി എന്ന പേര് എനിക്കു വേണ്ടതല്ലായിരുന്നു.

നമ്പ്യാർ—ആ കുടുംബത്തിൽ നിങ്ങളുടെ പേരായി മറ്റു വല്ലവരും ഇനിയുണ്ടോ?

ഉക്ക—എന്റെ അറിവിൽ പെട്ടേടത്തോളം ഇല്ല. ഞാൻ ഒടുക്കത്തെതാണെന്നാണു വിചാരിക്കുന്നത്. ഇനി ഉണ്ടാവാനും വഴി തോന്നുന്നില്ല.

നമ്പ്യാർ കുറച്ചുനേരം ഒന്നും മിണ്ടാതെ കസേരമേൽ മലർന്നുകിടന്നു. എന്നിട്ടുപറഞ്ഞു:— 'മൂപ്പിൽനായരെ നിങ്ങൾക്കു വളരെ വിവരമില്ലായിരിക്കാം. പക്ഷേ, നിങ്ങളോ നിങ്ങളുടെ പേരുള്ള മറ്റൊരു നായരോ അദ്ദേഹത്തിന്നു വലിയ കാര്യമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വത്തിന്നു മുഴുവൻ അവകാശിയായിരിക്കുന്നത് ഒരു ഉക്കണ്ടനുണ്ണിനായരാണ്. മരുമകനാണെന്നു തോന്നുന്നു. പ്രിയസഹോദരിയുടെ മകനാണ്. നില്ക്കട്ടെ— എന്താണ് ആ സഹോദരിയുടെ പേര്? ശരി; കുഞ്ഞിക്കാവുനേത്യാര്.'

ഉക്ക—പ്രിയസഹോദരിയോ? അതു നല്ലൊരു വർത്തമാനംതന്നെയാണല്ലോ.

നമ്പ്യാരുടെ ക്ഷമയെല്ലാം പോയി. കസേരമേൽ നിന്നെഴുന്നേറ്റ് നമ്പ്യാർ ചോദിച്ചു:—'നിങ്ങൾതന്നെയാണോ കുഞ്ഞിക്കാവുനേത്യാരുടെ മകൻ? നിങ്ങളെത്തന്നെയാണോ വക്കീൽ മിസ്റ്റർ ഗോപാലമേനോൻ പരസ്യമൂലം ആവശ്യപ്പെടുന്നത്?'

ഉക്ക—അതു സംശയമില്ല. അടട ആശ്ചര്യം! എന്നടാ കാപ്പി ഇന്നും ആയില്ലേ (എന്നു വാലിയക്കാരനെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.)

നമ്പ്യാർ— അല്ലാ നിങ്ങൾതന്നെയാണോ കുഞ്ഞിക്കാവുനേത്യാരുടെ മകൻ?

ഉക്ക—ഞാൻതന്നെയാണ്! നിങ്ങളെവിടുന്നാണ് ഈ കപ്പായശ്ശീല വാങ്ങിയത്.?

'ഈ കപ്പായശ്ശീല!' എന്നുപറഞ്ഞു നമ്പ്യാർ ഒരു ദീർഘശ്വാസം വിട്ടു. എന്നിട്ടു പറഞ്ഞു:—'കാപ്പിയുടെ ചൂട് സാരമില്ല. ഇങ്ങോട്ടുനോക്കിൻ. ഞാനും മതിലകത്തുകാരനാണ്. പാലപ്പിള്ളി നമ്പ്യാരാണ്. ഞാൻ നിങ്ങളുടെ കാരണവരെ നല്ലവണ്ണം അറിയും. അദ്ദേഹം മരിച്ചിട്ട് ഏഴുകൊല്ലമേ ആയിട്ടുള്ളു. വക്കീൽ മിസ്റ്റർ ഗോപാലമേനോൻ, ആ കാരണവരുടെ മരണപത്രമനുസരിച്ച് നിങ്ങളെ കണ്ടുകിട്ടുവാൻ തിരയാത്ത ദി

ക്കൊന്നുമില്ല. രാജ്യത്തുള്ള പത്രങ്ങളിലൊക്കെ പരസ്യം ചെയ്തിട്ടും ഉണ്ടായിരുന്നു. നിങ്ങൾ അതു കണ്ടില്ലെന്നുള്ള സംഗതിയിൽ എനിക്കു വളരെ ആശ്ചര്യം തോന്നുന്നു.'

ഉക്ക—ഞാനതു കണ്ടിരുന്നുവെങ്കിലാണ് ആശ്ചര്യം തോന്നേണ്ടത്. ഞാൻ ഈ കാപ്പിത്തോട്ടത്തെ ഇങ്ങിനെയാക്കാനുള്ള ശ്രമത്തിൽ മുഴുകിയിരിക്കയായിരുന്നു. ഞാൻ മുന്നൂറേക്കറോളം കാപ്പിയും കൃഷിചെയ്ത്, ഇങ്ങിനെ ഒരു സ്ഥലം കെട്ടിയുണ്ടാക്കി. അച്ഛൻ മരിച്ചതിന്നുശേഷം ഞാനും അമ്മയും രാമേശ്വരത്തേക്കു വന്നു. അമ്മ രാമേശ്വരത്തുനിന്നു മരിച്ചു. കുട്ടിയായി നിരാധാരനായ ഞാൻ ചിലരുടെയൊക്കെ സഹായംകൊണ്ട് ഈ സിംഹള (ലങ്കാ) ദ്വീപിൽ എത്തിയിട്ടുണ്ട്. പിന്നെ കഥ കുറെയുണ്ട്. ഞാൻ അഞ്ചെട്ടുകൊല്ലമായിട്ട് വർത്തമാനപത്രംതന്നെ നിഷ്പക്ഷമായി വായിച്ചിട്ടില്ല. നേരം കുറെയായി. ഇനി കുളിച്ചു ഊണുകഴിപ്പാൻ ശ്രമിക്കയാണു വേണ്ടത്.

ഇത്രയും പറഞ്ഞ് ഉക്കണ്ടുണ്ണി എഴുന്നീറ്റു. നായരുടെ അനാസ്ഥകണ്ട് നമ്പ്യാർ സാമാന്യത്തിലധികം ആശ്ചര്യമായി. ഉണ്ണാനിരിക്കുമ്പോഴും ഈ വിഷയത്തെപ്പററി ഒന്നും സംസാരിച്ചില്ല. സംസാരവിഷയമെല്ലാം കാപ്പിക്കച്ചവടമായിക്കഴിഞ്ഞു. നമ്പ്യാരുടെ സാമ്പിൾ കാപ്പിക്കുരുക്കൾ നോക്കിയും, അതിന്റെ വിലയെപ്പററി സംസാരിച്ചും, കയററി അയയ്ക്കുന്നതിനുള്ള സൌകര്യത്തെപ്പററി ആലോചിച്ചും അന്നത്തെ ദിവസം കഴിഞ്ഞു.

നമ്മുടെ 'ഗ്രീൻ ആൻഡ് കമ്പനി' ഏജന്റിന് ആശ്ചര്യം വർദ്ധിച്ചുവന്നതേയുള്ളു. ഉക്കണ്ടുണ്ണിനായരെ കാത്തു സ്വരാജ്യത്തുനില്ക്കുന്ന വലുതായ ഒരു സ്വത്തിനെപ്പററിയുള്ള സംസാരത്തെ ആവർത്തിക്കുവാൻ നമ്പ്യാർ കഴിയുന്നതും ശ്രമിച്ചുനോക്കി. പക്ഷെ അതു ഫലിച്ചില്ല. താൻ പറഞ്ഞതിനെ നായർ വിശ്വസിച്ചില്ലയോ എന്നുകൂടി സംശയിക്കേണ്ടിവന്നു. ഒടുക്കം ധൈര്യത്തോടെ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:— 'അല്ലേ ഉക്കണ്ടുണ്ണിനായരെ, നിങ്ങളുടെ കാപ്പിക്കച്ചവടം കൊണ്ടുപോയി ചുട്ട്. മതിലകത്തു നായർ നായർക്കോട്ടയും സ്വത്തുക്കളുമായി അറുപത്തുലക്ഷത്തിനു വകയുണ്ടെന്നു നിങ്ങൾക്കു വിവരമുണ്ടോ? ഇതിൽ വലിയൊരുഭാഗം കയ്യിലിരിപ്പാണപോൽ.'

ഉക്ക—ഉവ്വ്. അമ്മപറഞ്ഞ സംഗതികളാലോചിച്ചാൽ നിങ്ങൾ പറയുംപോലെ ഒരു വലിയ സ്വത്ത് അവിടെയുണ്ടെന്ന് എനിക്കും തോന്നുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ, ഞാൻ ബുദ്ധിമുട്ടി ഒന്നും ചെയ്യാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. ആട്ടെ, നായർ കോട്ടയിൽ ആരാണിപ്പോൾ താമസിക്കുന്നത്?

നമ്പ്യാർ—വക്കീൽ മിസ്റ്റർ ഗോപാലമേനോനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ രണ്ടു പെണ്മക്കളുമാണ്. കല്യാണിയും കാമാക്ഷിയും, പ്രത്യേകിച്ചു കല്യാണി കണ്ടാൽ നല്ല സൌന്ദര്യമുള്ള കുട്ടിയാണ്. മൂപ്പിൽനായർ മരിക്കുമ്പോൾ

സ്വത്തുക്കളെല്ലാം ഗോപാലമേനോനെ ഏല്പിച്ചിരിക്കയാണ്. അദ്ദേഹം തന്റെ സ്വന്തമുതലുപോലെയാണ് ആ സ്വത്തുക്കൾ നോക്കിനടത്തിക്കുന്നത്.

ഉക്ക — അതൊക്കെ പോട്ടെ. കാപ്പി കുറച്ചുംകൂടി ഇരിക്കട്ടെ. ദൂരംപോകേണ്ടതല്ലേ? എന്തെങ്കിലും ഞാൻ ആ പുഴവക്കത്ത് ഇന്നലെയെത്തു നിങ്ങളുടെ ഭാഗ്യംതന്നെ.

നമ്പ്യാർ — (സ്വഗതം) ഞാനിങ്ങിനെ ഒരു പുള്ളിയെ ഇതുവരെ കണ്ടിട്ടില്ല. ഇയ്യാൾ പുഴവക്കത്തുണ്ടായത് എന്റെ ഭാഗ്യംതന്നെയാണോ? പക്ഷേ ആയിരിക്കാം. എന്നാൽ ഇതു കേൾക്കുന്നവർ പറയുക എന്റെ ഭാഗ്യമെന്നല്ലാ ഇയ്യാളുടെ ഭാഗ്യമെന്നാണ്.

നമ്പ്യാർ കച്ചവടസംബന്ധമായി ഉക്കണ്ടനുണ്ണിനായരുമായിട്ടുള്ള ഏർപ്പാടുകളെല്ലാം കഴിച്ചതിന്നുശേഷം മടങ്ങിപ്പോവാൻ പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ ഉക്കണ്ടനുണ്ണിനായർ പറഞ്ഞു:— 'വാസ്തവം പറകയാണെങ്കിൽ ഞാൻ ആ പുഴവക്കത്ത് അപ്പോളുണ്ടായതു നിങ്ങളുടെ ഭാഗ്യംതന്നെയാണ്. എന്നെപ്പറ്റിയാവട്ടെ ഇവിടെ നടന്ന സംഭവത്തെപ്പറ്റിയാവട്ടെ നിങ്ങൾ നാട്ടിലേക്കെഴുതുകയോ അവിടെ ചെന്നാൽ ആരോടെങ്കിലും സംസാരിക്കുകയോ ചെയ്യയില്ലെന്ന് ഒരു വാഗ്ദത്തം ചെയ്യണം. കൂടാതെ, ഇവിടെയുള്ള കാപ്പിക്കുരുവെല്ലാം വേഗം കൊണ്ടുപോവാൻ ഏർപ്പാടുചെയ്യുകയും വേണം.'

നമ്പ്യാർ കുറച്ചുനേരം ആലോചിച്ച് അങ്ങിനെയാവാമെന്ന സമ്മതിച്ച് മടങ്ങിപ്പോയി.

* * * * *

ഉക്കണ്ടനുണ്ണിനായർ എന്ന മലയാളത്തിലും, കണ്ടസ്വാമിപ്പിള്ള എന്ന സിംഹളദ്വീപിലും അറിയപ്പെടുന്ന, മലവിലാസം കാപ്പിത്തോട്ടം ഉടമസ്ഥനായ മിസ്റ്റർ നായർ സാധാരണന്മാരിൽനിന്ന വ്യത്യസ്തമായ രീതിയിലാണ കാര്യങ്ങൾ നടത്തിയിരുന്നത്. ഈ വലുതായ കാപ്പിത്തോട്ടം ആരംഭത്തിലാവുന്നതിനിടക്കുള്ള ധനസംബന്ധമായ പല കഴപ്പങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്ന സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. തന്റെ വരവു കാത്തിരിക്കുന്ന ആ വമ്പിച്ച മുതലിന്റെ വിവരം അറിഞ്ഞിട്ടുംകൂടി വക്കീൽ ഗോപാലമേനോന് എഴുതുകയാവട്ടെ നാട്ടിൽച്ചെന്ന കുറച്ച പണം കൊണ്ടുവരുവാൻ ശ്രമിക്കുകയാവട്ടെ അദ്ദേഹം ചെയ്തില്ല. കാടുകൾ പുതുതായി വെട്ടിത്തെളിയിച്ച കാപ്പിത്തോട്ടം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന്നും, തോട്ടത്തിൽക്കൂടി വെള്ളച്ചാലുകൾ കഴിപ്പിക്കുന്നതിന്നും, കൂലിവേലക്കാർക്ക് താമസിപ്പാൻ കെട്ടിടങ്ങൾ കെട്ടിക്കുന്നതിന്നും, തോട്ടം മാനേജ്മെൻറിൽ തന്നെ സ്സഹായിപ്പാൻ സമർത്ഥനായ ഒരു തമിഴനെ നിയമിക്കുന്നതിന്നും ആയിരുന്നു മിസ്റ്റർ നായർ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത്. ഇവ ഓരോന്നായി സാധിച്ചതോടുകൂടി സ്റ്റീൽ ആൻറ് കമ്പനിക്കാരുമായുള്ള കരാറും സമ്മതിച്ചുവന്നു.

ഒരു ദിവസം രാവിലെ കൊളമ്പിലേക്ക പുറപ്പെട്ടതും, അവിടുന്ന കപ്പൽകയറി തൂത്തുക്കുടിയിൽ വന്നതും, പിറേറന്ന കാലത്തു പെട്ടിയും സാമാനങ്ങളുമായി പാലക്കാട്ട സ്റ്റേഷനിൽ വണ്ടിയിറങ്ങിയതും ഒക്കെ മിസ്റ്റർ നായരുടെ തൽ

കാര്യമൂന്നായ ഒരാലോചനയുടെ ഫലമായിരുന്നു. പാലക്കാട്ട് സബ്ബ്കോടതിയിൽ ചെന്നു കാരണവരുടെ മരണശാസനത്തിന്റെ ഒരു പകർപ്പ് കൈവശപ്പെടുത്തി അതു മുഴുവൻ മനഃപാഠം പഠിക്കുകയായിരുന്നു ഒന്നാമത്തെ പ്രവൃത്തി. 'എന്റെ ഏറ്റവും വിശ്വസ്തനാം നിയമോപദേഷ്ടാവും ആയ വക്കീൽ ഗോപാലമേനോൻ' എന്നാണ് ട്രസ്റ്റിയെപ്പറ്റി മരിച്ചുപോയ കാരണവർ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നത്. അത്ര വിശ്വസ്തനായ ഗോപാലമേനോൻ ഒരു നല്ല ഉപകാരിയായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വാസത്തോടെ മിസ്റ്റർ നായർ തീവണ്ടി കയറി. നായർകോട്ടയിൽനിന്ന് ആറു നാഴിക അകലെയുള്ള മതിലകം സ്റ്റേഷനിൽ വണ്ടിയിറങ്ങി.

തമിഴരുടെ മാതിരിയിലുള്ള ഉടുപ്പും നടപ്പും മേൽമീശയും ഇടയ്ക്കിടെ തമിഴ് ചുവയുള്ള മലയാളസംസാരവും കാരണം മിസ്റ്റർ നായർ ഒരു മലയാളമില്ലാക്കാരനാണെന്നും, പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട മതിലകത്തുള്ള നായരുടെ വംശജനാണെന്നും മറ്റുള്ളവർ വിശ്വസിക്കുന്നില്ലയോ എന്ന സംശയം നായർക്കു തോന്നി.

ഒരു കാളവണ്ടിക്കാരൻ — നിങ്ങൾക്കു നായർകോട്ടയിലേക്കാണോ പോകേണ്ടത്? നായർകോട്ടയ്ക്കിപ്പോൾ 'ഗോപാലവിലാസം' എന്നാണു പേര്. നിങ്ങൾ അരമണിക്കൂറുകൂടി ഇവിടെ താമസിക്കുന്നതായാൽ വക്കീലെജമാനന്റെ മോട്ടോർകാർ പോവുന്നുണ്ടാവും. എജമാനൻ ഉച്ചവണ്ടിക്കു പാലക്കാട്ടുനിന്നു വരുമെന്നാണു കേട്ടത്.

ഉ.ക — അയാൾ വരുന്നതുവരെ താമസിക്കണമെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല.

വണ്ടി — വക്കീലെജമാനനില്ലാതെ അവിടെ പോയിട്ടു നിങ്ങൾക്കെന്താകാര്യം? വേറെ വല്ല കാര്യവും ഉണ്ടോ?

ഉ.ക — ഞാൻ നായർകോട്ടയുടെ ഉടമസ്ഥനാണ്. അതുതന്നെ കാരണം.

വണ്ടി — ഓ! ശിവ! പടച്ചോനേ! ആ നാടുനീങ്ങിയ മൂപ്പിലെജമാനന്റെ കാണാതെപോയ മരുമകൻ ഒരാളല്ലേ ഉടമസ്ഥൻ? ആ എജമാനൻ നിങ്ങ—

ഉ.ക — എന്താ ഇത്ര സംശയം? കാണാതെ പോയതായിരുന്നില്ല.

വണ്ടി — ഞങ്ങളൊക്കെ അവിടുത്തെ കുടിയാന്മാരാണ്. വക്കീലെജമാനനല്ലേ അതൊക്കെ തീർച്ചപ്പെടുത്താൻ?

ഉ.ക — നീ മതിലകത്തെ കുടിയാനാണോ? ആണെങ്കിൽ സാമാനം വണ്ടിയിലെടുത്തിട്ടു വണ്ടി വേഗം തെളിക്ക്.

അപ്പോഴേക്കും വണ്ടിക്കാരും മറ്റുള്ളവരുമായി വളരെ ആളുകൾ അവിടെ കൂടിക്കഴിഞ്ഞു. വൃദ്ധനായ ഒരു കർഷകൻ വന്നു താൻ മതിലകത്തു നായരാണെന്നും മറ്റും പറയുന്ന വിവരം പരിഹാസമായി ആളുകൾ സംസാരിച്ചുതുടങ്ങി. മിസ്റ്റർ നായർ ഒന്നും ശ്രദ്ധിക്കാതെ സാമാനങ്ങളെല്ലാം സ്റ്റേഷനിൽ ഏല്പിച്ച് നായർകോട്ടയിലേക്കു നടക്കുവാൻ തന്നെ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. നായർകോട്ടയിലേക്കുള്ള തന്റെ ഈ യാത്ര ഒന്നാമത്തേതായിരുന്നു. അതുകാരണം

സാധാരണ ആളുകൾ പെരുമാറുന്ന വഴി തെറ്റി വടക്കേഭാഗത്തുള്ള ഗൈറ്റു കടന്നാണ് കോട്ടവളപ്പിലേക്ക് നായർ പ്രവേശിച്ചത്. 'അയ്യോ എങ്ങോട്ടാ പോണത്?' എന്ന് ഒരു സ്ത്രീയുടെ ശബ്ദം കേട്ട് നായർ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ കണ്ടതു പുല്ലരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വയസ്സായ ഒരു സ്ത്രീയെ ആണ്.

'കോട്ടയിലേക്ക് തന്നെ. ഇതല്ലേ വഴി' എന്നു മിസ്റ്റർ നായർ ചോദിച്ചു.

സ്ത്രീ — അതെ. പക്ഷേ എജമാനന്മാർക്കു മാത്രം. നിങ്ങൾ പോകേണ്ടതു കിഴക്കേ പടി കടന്നാണ്.

ഉക്ക — ഓഹോ! ആരാ എജമാനന്മാർ?

സ്ത്രീ — വക്കീലെജമാനനും കുടുംബക്കാരും ബന്ധുക്കളും തന്നെ.

ഉക്ക — ശരി — പിന്നെ — എന്താ നിങ്ങളുടെ പേര്?

സ്ത്രീ — കഞ്ചി.

ഉക്ക — കേട്ടോ കഞ്ചിയമ്മേ, ഞാൻ നിങ്ങൾ പറഞ്ഞതിന്നു വളരെ നന്ദിപറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. പക്ഷേ ഞാൻ മതിലകത്ത് ഉക്കണ്ടനുണ്ണിനായരാണ്. എജമാനന്മാരും ബന്ധുക്കളും പോകുന്ന വഴിക്കു തന്നെയാണ് ഞാൻ പോകാൻ ഭാവം.

കഞ്ചിയമ്മ ഇതൊന്നും കേൾക്കുന്നില്ല—ആ സ്ത്രീ ആശ്ചര്യത്തോടെ നോക്കി നില്ക്കുകയാണ്. കഞ്ചിയമ്മ ആറേഴുകൊല്ലമായി നായർവീട്ടിൽ ദാസ്യപ്രവൃത്തി തുടങ്ങീട്ട്. ഇതിലിടയ്ക്ക് ഇങ്ങിനെ ഒരാൾ ഉണ്ടെന്നു കേട്ടിട്ടില്ല.

മിസ്റ്റർ നായർ ആ വഴിയെ പോയപ്പോൾ ചെന്നെത്തിയതു പൂന്തോട്ടത്തിലാണ്. അവിടെ രണ്ടുമൂന്നു പേർ പൂച്ചെടികൾ നനച്ചുകൊണ്ടും തോട്ടം നന്നാക്കിക്കൊണ്ടും ഇരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. വളരെ ലുബ്ധനായിരുന്ന മരിച്ച മൂപ്പിൽനായർ ഇത്ര വളരെ പണം ചിലവിട്ട് ഇങ്ങിനെ ഒരു തോട്ടമുണ്ടാക്കുമെന്നു വിശ്വസിപ്പാൻ ഉക്കണ്ടനുണ്ണിനായർക്കു കഴിവുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഏറ്റവും നിപുണതയോടും മനോധർമ്മത്തോടും കൂടി ഉണ്ടാക്കിയ ഈ ഉദ്യാനം കണ്ടപ്പോൾ ഈ സ്വത്തിന്റെ ട്രസ്റ്റിയായ വക്കീൽ ഗോപാലമേനോനെപ്പറ്റി എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു ബഹുമാനമാണ് മിസ്റ്റർ നായർക്കുണ്ടായത്.

'എടോ, വെള്ളിറിങ്ങിനെ അധികമിട്ടാൽ റോജപ്പൂവിന്റെ നിറത്തിനു കുറവും വരും, വാസനപോകയും ചെയ്യും. താനതു മനസ്സിലാക്കീട്ടില്ലേ' എന്നു തോട്ടത്തിൽ പണിയെടുക്കുന്ന ഒരുത്തനോടു നായർ പറഞ്ഞപ്പോൾ, ഒരു കണ്ണോട്ടും കയ്യിലെടുത്ത് മിടുക്കനായ വേറെ ഒരു തോട്ടക്കാരൻ അവിടെ പ്രത്യക്ഷമായി. 'തോട്ടത്തിൽ വരാൻ എജമാനന്റെ കല്പനയുണ്ടോ' എന്ന് ആ വിദ്വാൻ ചോദിച്ചതു കേട്ടതായി നടിക്കാതെ 'വക്കീലിന്റെ ബുദ്ധി കുറച്ചധികമാണെന്നു തോന്നുന്നുവല്ലോ' എന്നു മാത്രം നായർ പറഞ്ഞു. 'നിങ്ങളാരാണ്? നിങ്ങൾക്കിവിടെ എന്താണ്?' എന്നു വീണ്ടും പരുഷസ്വരത്തിൽ തോട്ടക്കാരൻ ചോദിച്ചു.

ഉക്ക — താന്റെ ഒടുക്കത്തെ ചോദ്യത്തിന്ന് ആദ്യം ഉത്തരം പറയാം. ഞാൻ ഈ പൂന്തോട്ടം കണ്ട് ആനന്ദിക്കുക

യാണ്. വക്കീൽ ഇതിനൊക്കെ വേണ്ടി എത്ര ചിലവിട്ടിട്ടുണ്ടെന്ന് അറിയണമെന്നുമുണ്ട്.

തോട്ടക്കാരൻ— എജമാനന്റെ അറിവോടുകൂടിത്തന്നെയാണൊ നിങ്ങളിവിടെ വന്നിട്ടുള്ളതു്?

ഉക്ക— ഓഹോ! ശരിതന്നെ. വാസ്തവത്തിൽ അങ്ങിനെതന്നെയാണ്.

തോട്ട— നിങ്ങൾ എജമാനന്റെ കിഴക്കനായ ഒരു സ്നേഹിതനായിരിക്കാം. നിങ്ങളുടെ മുഖം കണ്ടിട്ട് എനിക്ക പരിചയമില്ലല്ലൊ. എജമാനൻ കോട്ടയിലില്ലാത്ത കാലത്തു പുറമെ ഒരാളെയും തോട്ടത്തിൽ കയറാൻ അനുവദിക്കാറില്ല.

ഉക്ക—എടാ കഴുതേ, നീ എങ്ങിനെ ഇവിടെ വന്നു?

തോട്ടക്കാരൻ പെട്ടന്നൊന്നു ഞെട്ടി. കയ്യോട്ടു താഴെ വീണു. എന്നിട്ടു പറഞ്ഞു:— 'ഞാനോ? ഞാൻ തോട്ടക്കാരനല്ലേ?'

ഉക്ക—ആശ്ചര്യംതന്നെ. ഞാൻ മുമ്പു നിന്റെ മുഖം കണ്ടിട്ടില്ലല്ലൊ. തോട്ടം വെച്ചുപിടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു ഞാൻ അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഒരു കുടുംബമുണ്ടെന്നുതന്നെ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഞാൻ നിനക്കെന്താണ ശമ്പളം തരുന്നതു്?

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ തോട്ടക്കാരന്റെ പ്രകൃതം ഒന്നു മാറി. വിരോധ കോപം വർദ്ധിച്ചുതുടങ്ങി. നായർ ഒരു ഭ്രാന്തനാണെന്നുതന്നെ അവൻ വിചാരിച്ചു. 'എന്താ നിങ്ങളീപ്പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം' എന്നു ചോദിച്ചു.

ഉക്ക—ഒന്നുമില്ല; തനിക്ക തരുന്ന ശമ്പളം നിമിത്തം എത്ര നഷ്ടം വരുന്നുണ്ടെന്നു കണക്കാക്കുവാനാണ്.

തോട്ട—താനം ഞാനം— താനാരാണെന്നാണ വിചാരിക്കുന്നതു്?

ഉക്ക—ഞാൻ മതിലകത്തു് ഉക്കണ്ടനുണ്ണിനായരെന്നുതന്നെയാണ്.

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ തോട്ടക്കാരൻ 'ഹേ ശങ്കരൻനായരെ, കോമൻനായരെ, ഒരു രസം കേൾക്കണമെങ്കിൽ വരിൻ' എന്ന് ഉറക്കെ വിളിച്ചുതുടങ്ങി.

ഈ സംഭവങ്ങളെപ്പറ്റി അധികം വിസ്തരിച്ചിട്ടു ഫലമില്ല. മിസ്റ്റർ നായർക്ക ദേഹോപദ്രവം കൂടാതെ കഴിഞ്ഞതു ഭാഗ്യമെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടതുള്ളൂ. 'കതിരവട്ട'ത്തെ (കോഴിക്കോട്ടെ ഭ്രാന്താസ്പത്രി)യല്ലേ കൊള്ളാണിതെന്നു പലരും പരിഹസിച്ചുപറയുന്നതു നായർ കേൾക്കുന്നുണ്ടു്. ഒടുവിൽ നായർ പിൻഗാമികളോടുകൂടി കോട്ടവാതില്ക്കൽ എത്തി. അവിടെ വക്കീലിന്റെ കാര്യസ്ഥൻ നില്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ ഈ ലഹളകളെല്ലാം കേട്ടു കാര്യം എന്താണെന്നു മനസ്സിലാക്കീട്ടുണ്ട്. 'നിങ്ങൾ അവകാശമില്ലാത്തദിക്കിൽ കടക്കുകയാണെന്നു മനസ്സിലായിട്ടുണ്ടൊ' എന്നു കാര്യസ്ഥൻ ചോദിച്ചു.

ഉക്ക—ഇല്ല. അവകാശമുള്ള ദിക്കാണെന്നുതന്നെയാണ ഞാൻ മനസ്സിലാക്കീട്ടുള്ളതു്.

കാര്യസ്ഥൻ—എന്നാൽ ആ മനസ്സിലാക്കിയതു തെറ്റാണ്. തെണ്ടികളെയും എരപ്പാളികളെയും ഇവിടെ കടത്താൻ പാടില്ലെന്നാണ മൂപ്പരുടെ ക

ല്ലന. അതുകൊണ്ടു നിങ്ങൾ ഇതാ ഈ എളുപ്പവഴിയിൽക്കൂടെ, കോട്ടയ്ക്കു പുറത്തു പോകയാണു നല്ലത്.

ഉക—എന്റെ വഴി നോക്കി നടപ്പാൻ എനിക്കറിയാം.

കാര്യ—അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ പേരും മേൽവിലാസവും പറഞ്ഞുതരിക. എനിക്കു നിങ്ങളെ പൊല്ലീസ്സിൽ ഏല്പിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. നിങ്ങൾ നില്ക്കുന്ന ദിക്കിൽനിന്നു ഇനിയും മുമ്പോട്ടു കടക്കുന്നതായാൽ ഈ നായ പിടിച്ചു കടിക്കും. ഞാൻ വിചാരിച്ചാൽ ഫലമുണ്ടാകയില്ല.

ഉക—ഞാൻ കോട്ടയ്ക്കുള്ളിൽ പോയി മുതലാളെ കാണ്മാൻതന്നെയാണു ഭാവം. എന്റെ പേരും മേൽവിലാസവും പറഞ്ഞുതരുവാൻ സന്തോഷമാണ്. അതു കുറിച്ചെടുത്തുകൊള്ളൂ. എന്റെ പേര് ഉക്കണ്ടുണ്ണിനായരെന്നും, മേൽവിലാസം നായർകോട്ട—മതിലകം എന്നുമാണ്.

കാര്യസ്ഥൻ മിസ്റ്റർ നായരുടെ കേശാദിപാദം ഒന്നു നോക്കി, ഈ കള്ളവേഷത്തിന്നുതന്നെ ഇയ്യാളെ നായിനെക്കൊണ്ടു കടിപ്പിക്കേണ്ടതാണെന്നു പറഞ്ഞു.

ഉക—ഞാനിപ്പോൾ വരുന്ന ദിക്കിലെ സമ്പ്രദായപ്രകാരം കുപ്പായക്കീശയിൽ എപ്പോഴും ഒരു റിവോൾവർ (കൈത്തോക്ക്) ഉണ്ടായിരിക്കും. അതിപ്പോഴും എന്റെ പോക്കററിലുണ്ട്. നിങ്ങളുടെ നായ എന്റെ അടുത്തുവരുന്നതായാൽ ആ നായയുടെ ആയുസ്സ് അവസാനിച്ചുവെന്നുവെച്ചാൽ മതി.

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു നായർ കൈത്തോക്കു പുറത്തെടുത്തുകാട്ടി. 'ഞാൻ കോട്ടയിലേക്കു പോകയാണു ചെയ്യുന്നത്. ഞാൻ അവിടെത്തന്നെ താമസിക്കാനാണു ഭാവം. നിങ്ങൾക്കു വേണമെന്നു തോന്നുമ്പോളൊക്കെ എന്നെ അവിടെ കാണാം. നാളെ എനിക്കു നിങ്ങളെ കാണേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടാവാം. വേണ്ടിവന്നാൽ ആളെ അയയ്ക്കാം' എന്നും പറഞ്ഞ് ഉക്കണ്ടുണ്ണിനായർ ഗൌരവത്തോടെ കോട്ടയിലേക്കു ചെന്നുകയറി.

എല്ലാററിന്നും ഒരവസാനമുണ്ട്. കാലത്തിന്നു മാത്രമേ അവസാനമില്ലാതുള്ളു. കാര്യസ്ഥനുമായിട്ടുള്ള കൂടിക്കാഴ്ച നിമിത്തം മിസ്റ്റർ നായരുടെ ക്ഷമ ഏകദേശം അവസാനിച്ച ദിക്കായി.

ഉക്കണ്ടുണ്ണിനായർ കോട്ടയുടെ ഉമ്മറത്തു പ്രവേശിച്ചതു സാമാന്യത്തിലധികം ദേഷ്യത്തോടുകൂടിയായിരുന്നു. ബസ്സാറിൽവെച്ചു വണ്ടിക്കാർ അപമാനിക്കയാൽ വണ്ടികൂടാതെ നടക്കേണ്ടിവന്നതും, കോട്ടയിലെത്തിയപ്പോൾ തോട്ടക്കാരനും കാര്യസ്ഥനും മര്യാദവിട്ടു പെരുമാറിയതും നായർക്കു സഹിപ്പാൻ വയ്യാത്തതായ കോപത്തിന്നു കാരണമായി. ആ കോപമൊക്കെ കോട്ടയിലെ അടച്ചിട്ടിരുന്ന ഉമ്മറവാതിലിന്മേലാണു നായർ കാണിച്ചത്. വാതിലിന്മേൽ നായർ നാലഞ്ചുതവണ ഉറക്കെ മുട്ടിയ ശബ്ദം മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു വാലിയക്കാരൻ വന്നു വാതിൽ തുറന്നു, 'എന്താ വേണ്ടതാവോ' എന്നു വളരെ വിനയത്തോടെ ചോദിച്ചു. വിനയം കണ്ടപ്പോളുണ്ടായ ആശ്ചര്യത്തോടെ 'ഗൌ

പാലമേനോൻ ഇവിടെയുണ്ടോ' എന്നാണ നായർ ചോദിച്ചത്.

വാലിയക്കാരൻ—എജമാനൻ ഇവിടെ ഇല്ല. പാലക്കാട്ടാണ്. ഇന്ന മടങ്ങി വരുമെന്നാണ വെച്ചിരുന്നത്. നാളെക്കൂടി അവിടെ താമസമുണ്ടെന്ന കമ്പിവന്നിട്ടുണ്ട്. എന്താ, ഇന്നിവിടെ കാണാമെന്ന വെച്ചിരുന്നുവൊ?

ഉക—ഇല്ല; ഞാൻ വരുമെന്ന് അദ്ദേഹം ഊഹിപ്പാൻ സംഗതിയില്ല. മറ്റാരാണിവിടെയുള്ളത്?

വാലി—ചെറിയമ്മ ഇവിടെ ഉണ്ട്.

ഉക—ആട്ടെ, ആ അമ്മയെ ഒന്ന കാണാൻ തരമുണ്ടൊ?

വാലി—ഞാൻ ചോദിച്ചുവരാം. എന്താ പേര്?

ഉക—ഉക്കണ്ടനുണ്ണിനായരെന്നാണ്.

ഈ ചോദിച്ച വാലിയക്കാരൻ വളരെ ചെറുപ്പത്തിലെ, മരിച്ച മൂപ്പിൽ നായരുടെ വാലിയക്കാരനായി വന്നകൂടീട്ടുള്ള ഒരുവനാണ്. ഉക്കണ്ടനുണ്ണിനായർ പേർ പറഞ്ഞുകൊടുത്തിട്ടും അയാളുടെ മുഖത്ത് ഒരു സ്മേരവുമുണ്ടായില്ല. 'ഇങ്ങോട്ട കടന്നിരിക്കാം. ഞാൻ വേഗം വരാം' എന്ന പറഞ്ഞ് അകായിൽ ഒരു കസാല നീക്കിവെച്ച് വാലിയക്കാരൻ പോയി.

വിനയപൂർവ്വമായ സംഭാഷണം കോപത്തെ ശമിപ്പിക്കുമെന്ന പറയാറുണ്ട്. എന്നാൽ മിസ്റ്റർ നായരുടെ കോപം മുഴുവൻ ഇതുകൊണ്ട മാറീട്ടില്ല. എങ്കിലും, തന്റെ പുരാതനമായ തറവാട്ടിൽ ഇരിപ്പാൻ ഒരു കസേര കിട്ടിയപ്പോൾ ഇരിക്കാൻ മടിച്ചില്ല.

കോട്ടയിൽ ഒരിടത്തുനിന്ന 'പാട്ടും ഫിഡിൽവായനയും കേൾപ്പാനുണ്ടായിരുന്നു. അതിൽ ലയിച്ചിരിപ്പാൻ മിസ്റ്റർ നായൎക്ക അധികം സാധിച്ചില്ല. വാലിയക്കാരൻ മടങ്ങിവന്ന 'മുകളിലേയ്ക്കു പോകാം' എന്നും പറഞ്ഞു മുന്നോട്ട നടന്നു. ഉക്കണ്ടനുണ്ണിനായർ അകത്തേയ്ക്ക കടന്നപ്പോൾ, ലജ്ജയോടും ഭയത്തോടും കൂടിയ സുന്ദരിയായ ഒരു സ്ത്രീയെയാണ കണ്ടത്.

കാമാക്ഷി—കൃഷ്ണൻ ആണെന്നു തെറ്റിദ്ധരിച്ചു എന്ന തോന്നുന്നു.

ഉക—ഇല്ല. എനിക്ക പാലക്കാട്ടിറങ്ങിയപ്പോൾ 'വിസിറ്റിങ്ങ്കാർഡൊ' ന്നും അടിപ്പാൻ സൌകൎയ്യപ്പെട്ടില്ല. ജാതകം എടുപ്പാനും മറന്നുപോയി.

കാമാ—ഞാൻ കുട്ടിയായിരുന്നപ്പോൾ നാടുനീങ്ങിയ മൂപ്പിൽ നായരുടെ മരുമകൻ തന്നെയായിരിക്കുമൊ?

ഉക—അതു ഞാൻ ഇതുവരെ പറഞ്ഞില്ലല്ലൊ. ഇപ്പോൾ ഞാനതു സമ്മതിക്കുന്നു.

കാമാ—നിങ്ങൾ വന്നത്—

ഉക—പൂർവ്വികന്മാരുടെ സ്ഥാനത്ത് ഇരിക്കുവാൻതന്നെ.

കാമാ—ജ്യേഷ്ഠത്തിയും അപ്പുറം പാലക്കാട്ടേയ്ക്കു പോയിരിക്കയാണ്.

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു കാമാക്ഷി 'ലക്ഷ്മിയമ്മേ, ലക്ഷ്മിയമ്മേ, ഇങ്ങോട്ട വരൂ' എന്ന വിളിച്ചു. അപ്പോൾ വളരെ വൃദ്ധയായ ഒരു സ്ത്രീ അകത്തേയ്ക്ക കടന്നുവന്നു. ഈ തള്ള, ലജ്ജിച്ചുനില്ക്കുന്ന കാമാക്ഷിയുടേയും ഉക്കണ്ടനുണ്ണിനായരുടേയും മുഖത്തു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി വ

റഞ്ഞു:—'ഇതെന്തു പൂരാണ്! ഇതു നമ്മുടെ കണ്ടിക്കാവുനോത്ത്യാരുടെ മകനല്ലേ? ഇപ്പോഴെങ്കിലും വരാൻ തോന്നിയല്ലോ. ഏജമാനൻ നാടുനീങ്ങീട്ടു കുറെ കാലമായി. നോത്ത്യാരു മരിച്ചിട്ട് അതിലും അധികം കാലമായി. എനിക്കു വയസ്സായില്ലേ, ഒക്കെ മറവിയല്ലേ?'

ഉക— ഞാൻ കണ്ടിക്കാവുനോത്ത്യാരുടെ മകനാണ്. ലക്ഷ്മിഅമ്മയെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അമ്മ പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുമുണ്ട്. അമ്മയ്ക്കു നിങ്ങൾ ഒരു ബന്ധുമാത്രമേ നായർകോട്ടയിലുണ്ടായിരുന്നുള്ളുവെന്നും മനസ്സിലാക്കീട്ടുണ്ട്.

ലക്ഷ്മി— അതു ശരിയാണ്. വരാണ്ടിരിക്കില്ല എന്നു ഞാനെപ്പോഴും പറയാറുണ്ട്. വരുമ്പോൾ വണ്ടിയുടെ ഒച്ചയൊന്നും കേട്ടില്ലല്ലോ.

ഉക— ഞാൻ സ്റ്റേഷനിൽനിന്നു നടക്കയാണു ചെയ്തത്.

ലക്ഷ്മി— അയ്യോ! എന്നാൽ വല്ലാണ്ട് ക്ഷീണിച്ചിട്ടുണ്ടാവും. ഞാൻ വേഗം കുറെ ചായയുണ്ടാക്കാൻ പറയട്ടെ.

ഉക— ചായ വേണ്ട, കാപ്പി മതി. കൊളമ്പിൽ ഞങ്ങൾക്കൊക്കെ കാപ്പികുടിയാണ് പ്രധാനം.

കാമാക്ഷി— കൊളമ്പിലോ! ഗോപാലൻനമ്പ്യാർ ഇതിനിടെ കൊളമ്പിൽ പോയല്ലേ മടങ്ങിവന്നത്?

ഉക— അതു ശരിയാണ്. നമ്പ്യാർ ഒരു പുഴയിൽ വീണു മരിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. ഞാനാണ് പിടിച്ചുകേറ്റിയത്. 'അമ്മാമൻ മരിച്ച വിവരം അയാളാണു പറഞ്ഞതും.

കാമാ— എന്താണിങ്ങിനെ നില്ക്കുന്നത്? ഒരു ദിക്കിൽ ഇരിക്കരുതേ? അച്ഛനില്ലാത്ത സമയവുമായി. അച്ഛനു കമ്പിയോ ആളേയോ അയയ്ക്കാം.

എന്നു പറഞ്ഞു കാമാക്ഷി കാപ്പി കൊണ്ടുവരുവാൻ പോയി. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കാമാക്ഷിയും ലക്ഷ്മിയമ്മയും കൂടി കാപ്പിയും പലഹാരവുമായി വന്നു. ഉക്കണ്ടനുണ്ണി നായർ കാപ്പി കുടിച്ചുതുടങ്ങി.

ഉക— ഗോപാലമേനോന് എന്നെ കാണുന്നത് ഇഷ്ടമായിരിക്കുമോ? ഞാനാണവകാശി എന്നു തെളിയിക്കേണ്ടിവരുമോ?

കാമാ— അതിനൊന്നൊക്കെ വേണോ? ലക്ഷ്മിയും ഞാനും വളരെ കാലമായി ഇവിടെയാണ് താമസം.

ലക്ഷ്മി— ഇഷ്ടമുണ്ടെങ്കിലും ശരി, ഇല്ലെങ്കിലും ശരി, കാണാതേയും കാര്യം പറയാതേയും കഴിയുമോ? അതിരിക്കട്ടെ. നിങ്ങളുടെ പെട്ടിയും സാമാനവുമൊക്കെ എവിടെ?

ഉക— സ്റ്റേഷനിൽ ഉണ്ട്. അതിന്റെ രശീതിയാണിത്.

ഉടനെ സ്റ്റേഷനിൽ നിന്നു സാമാനം കൊണ്ടുവരുവാൻ രശീതിയും കൊടുത്ത് ആളെ അയച്ചു.

ഉക— അല്ലാ, എന്റെ സാമാനം ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നിട്ടോ? ഞാനെവിടെയാണ് താമസിക്കേണ്ടത്?

കാമാ— എന്താ സംശയം? മറ്റു വല്ലതും ആലോചിച്ചിട്ടുണ്ടോ?

ഉക— അതൊന്നുമില്ല. ഞാൻ ഇവിടെ ഒന്നരണ്ടു മണിക്കൂറായി എത്തീട്ട്. എന്റെ അനുഭവം നോക്കിയാൽ—

കാമാ — പലതും സംശയിക്കാനുണ്ടാവും. എല്ലാഴ്പോഴും ഉത്തരവും വർത്തമാനവും ഭാവിയോടു യോജിക്കില്ല.

ഉക്ക — അതിരിക്കട്ടെ. ലക്ഷ്മിഅമ്മേ! അമ്മയും അമ്മാമനും തമ്മിൽ ഇത്ര വലിയ മത്സരമാവാനെന്താ കാരണം?

ലക്ഷ്മി — അതു വലിയ കഥയാണ്. എല്ലാം അച്ഛൻ നമ്പൂരി കാരണം ഉണ്ടായതാണ്. ആ സാധുനേത്യാര വല്ലതെ ബുദ്ധിമുട്ടി. നമ്പൂരി മരിച്ചപ്പോൾ രാമേശ്വരത്തു പോകയാണു ചെയ്തത്. ഈശ്വരാധീനം. അതിരിക്കട്ടെ; സ്റ്റേഷനിൽനിന്നു സാമാനം വരുമ്പോഴേക്കു വേഗം ഒരുക്കം ചെയ്തു തെയ്യാറാക്കിച്ചു മലയാളിയാവാൻ ശ്രമിക്കുക.

കാപ്പി കുടിച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്ക് തന്നെ നായരുടെ കോപത്തിന് അല്പം ശാന്തി വന്നു. അപ്പോളാണ്, കാമാക്ഷി സാമാന്യം സൌന്ദര്യമുള്ള ഒരു യുവതിയാണെന്നുള്ള ധാരണ നായരുടെ മനസ്സിൽ ഉദിച്ചത്. കാമാക്ഷിയെപ്പറ്റിയ ചില പുതിയ വിചാരങ്ങളിൽ മഗ്നനായിരിക്കുമ്പോഴാണ് കുളിക്കാറായി എന്നു കുഞ്ഞൻ വന്നു പറഞ്ഞത്.

* * * * *

മൂന്നാംദിവസം രാവിലെ, ഉക്കണ്ടുണ്ണിനായർ ഉണർന്നെഴുന്നേറ്റപ്പോൾ രണ്ടു സംഗതികളായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിൽ പ്രധാനമായിരുന്നത്. ഒന്നാമത്, നാട്ടിൻപുറത്തിലുള്ള തന്റെ മരവിലാസം എസ്റ്റേറ്റിനെ എന്തു കാട്ടണമെന്നും, രണ്ടാമത് അനേകകൊല്ലമായി തന്റെ നായർകോട്ടയിൽ സസുഖം താമസിക്കുന്ന ഗോപാലമേനോനെ മുഖത്തോടുമുഖം കാണുമ്പോൾ ഉള്ള വികാരം എന്തായിരിക്കുമെന്നും ആയിരുന്നു. കാമാക്ഷി അയച്ച കമ്പിക്ക ‘ചൊവ്വാഴ്ച വൈകുന്നേരം മൂന്നരമണിവണ്ടിക്കു മടങ്ങുന്നു’ എന്നൊരു മറുപടിക്കമ്പി മാത്രമാണു കിട്ടിയത്. ഉക്കണ്ടുണ്ണിനായരെപ്പറ്റി ഒരു വാക്കുപോലും അതിൽ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ഗോപാലമേനോനോടു മുൻകൂട്ടി കാര്യം പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കാൻ ലക്ഷ്മിഅമ്മ തന്നെ സ്റ്റേഷനിലേക്ക പുറപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും കാമാക്ഷി അതുകൂടാതെ കഴിച്ചു. ഉക്കണ്ടുണ്ണിനായർ ഇപ്പോൾ തനിച്ചു പരിഷ്കാരിയായ ഒരു മലയാളി തന്നെയായിരുന്നു. ക്രാപ്പുചെയ്ത തലയും, മേൽമീശയില്ലാത്ത മുഖവും, വെളുത്ത മുണ്ടും, ഷർട്ടും, തോൾമുണ്ടും ഒക്കെ യോജിച്ചു തോട്ടുകൂടി നായരുടെ മുമ്പത്തെ ഭാഷയെല്ലാം മാറി.

കാമാക്ഷിയും ഉക്കണ്ടുണ്ണിനായരുംകൂടി മോട്ടോർകാറിൽ മൂന്നുമണിക്ക സ്റ്റേഷനിൽ എത്തി. സ്റ്റേഷനിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന മുമ്പത്തെ പണിക്കാർക്ക് ഈ വരവ് ഒരു അത്ഭുതമുണ്ടാക്കിത്തീർത്തു എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. ഒന്നാംക്ലാസ്സു വണ്ടിയിൽനിന്നു ഗോപാലമേനോനും കല്യാണിയും പുറത്തേക്കിറങ്ങി. കല്യാണി ‘വെയിറ്റിങ്ങ് റൂ’മിലേക്ക വന്നപ്പോൾ അവിടെ മിസ്റ്റർ നായരും കാമാക്ഷിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. ‘കല്യാണിഅമ്മയെ ഇപ്പോൾ കാണുന്നതേ ഉള്ളുവെങ്കിലും കാമാക്ഷിമുഖേന എനിക്ക നല്ല പരിചയമായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.’ എന്നു നായർ പറഞ്ഞു.

കല്യാണി — വന്നവിവരം ഞാൻ അറി

ന്നു. പക്ഷെ, ഞങ്ങളെയൊക്കെ ആട്ടിപ്പുറത്താക്കുവാൻ വന്ന ഒരു ഭയങ്കര മൂർത്തിയാണെന്നുള്ള ഭയം കണ്ടപ്പോഴെ മാറിയുള്ളൂ.

ഉ. ക.— അതാണു കേമമായത്. എന്താണാവോ അങ്ങിനെ തോന്നുവാൻ കാരണം?

കല്യാ— ഒന്നുമില്ല. അച്ഛന്റെ ചാപല്യം. എന്തെങ്കിലും അച്ഛന്നു മനസ്സിന്നു ഇപ്പോഴെ നല്ല സമാധാനമായുള്ളൂ.

അതിലിടയ്ക്കു ഗോപാലമേനോനും അകത്തേക്ക കടന്നു. ഗോപാലമേനോൻ ഒരു പഴയ വക്കീലാണ്. യാതൊരു സംശയവുംകൂടാതെ മിസ്റ്റർ നായരുടെ അടുക്കെ വന്നു മുഖത്തു നോക്കി.

ഗോപാലമേനോൻ—നേത്ര്യാരെ ഞാൻ കണ്ടറിയും. നിങ്ങൾ വേറെ തെളിവൊന്നും ഇനി ഹാജരാക്കേണ്ടതില്ല. റിക്കാട്ടുകളെല്ലാം ക്രമപ്പെടുത്തി വെച്ചിട്ടുണ്ട്. ഞങ്ങൾ എപ്പോളാണ് സ്ഥലം ഒഴിഞ്ഞുതരേണ്ടത്?

ഉ. ക.—പാലക്കാട്ടുനിന്നു വല്ലാത്ത വെയിലത്താണ് പുറപ്പെട്ടതെന്നു തോന്നുന്നു. വിയർത്തു ക്ഷീണിച്ചപോലെ തോന്നുന്നു. കുറച്ച് വിശ്രമിക്കുകയാണു നല്ലത്.

ഗോ. മേ.—നിങ്ങൾ ഏതു കാട്ടിലാണ് ഇതുവരെ ഒളിച്ചിരുന്നത്? ഇന്ത്യയിലും ബർമ്മയിലും ലങ്കയിലും ഞാനന്വേഷിക്കാത്ത സ്ഥലമുണ്ടൊ എന്നു സംശയമാണ്. കൊളമ്പിൽനിന്നാണെന്നു തോന്നുന്നു, സംശയിക്കത്തക്ക ഒരു തെളിവു നിങ്ങളെപ്പറ്റി കിട്ടിയത്. നിങ്ങൾ, അമ്മാമൻ മരിച്ച വിവരം എങ്ങിനെ അറിഞ്ഞു?

ഉ. ക.—ഈ മിടുക്കനായ ഗോപാലൻ നമ്പ്യാരാണു പറഞ്ഞത്.

ഗോ. മേ.— നമ്മുടെ പാലപ്പിള്ളി ഗോപാലൻനമ്പ്യാരോ? അയാളു കൊളമ്പിൽനിന്നു വന്നതിന്നു ശേഷം പലതവണയും ഞാൻ കാണുകയുണ്ടായി. ഒരക്ഷരവും എന്നോടു പറഞ്ഞില്ലല്ലൊ! അയാളു ഇതാ ഇപ്പോൾതന്നെ പ്ലാറ്റുഫാറത്തിൽ കണ്ടുവെന്നു തോന്നുന്നുവല്ലൊ. അല്ലേ കല്യാണി!

കല്യാണി—ഇപ്പോൾതന്നെ ഇവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. എങ്ങോട്ടാ ഒളിച്ചുകളഞ്ഞുവോ?

ഗോ. മേ.—അതിരിക്കട്ടെ. നിങ്ങൾ കാര്യം പറയൂ. ഞങ്ങൾ എപ്പോളാണു സ്ഥലം ഒഴിഞ്ഞുതരേണ്ടത്?

ഉ. ക.—അതു നമുക്കാലോചിക്കാമല്ലൊ. എനിക്ക സ്വകാര്യമായി ഒന്നു പറയാനുണ്ട്. (എന്നു പറഞ്ഞ് വേറെ ഒരിടത്തേക്ക മാറീട്ട്.) ഞാൻ ഇവിടെ ബന്ധുക്കളും പരിചയക്കാരും ഇല്ലാത്ത ഒരാളാണെന്നറിയാമല്ലൊ. പുത്രനിർവ്വിശേഷമായ സ്നേഹത്തോടെ എനിക്കവേണ്ടി എന്റെ സ്വത്തുക്കൾ നിങ്ങൾ രക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നെ ഒരു ധർമ്മപുത്രനായി സ്വീകരിക്കകൂടി ചെയ്താൽ ഞാൻ അനുഗൃഹീതനായി. നിങ്ങൾക്ക് അതിന്നു ഭയതോന്നുന്നപക്ഷവും കാമാക്ഷിക്ക തീരെ വിമുഖതയില്ലെന്നു വരുന്നപക്ഷവും സ്വത്തുക്കൾ ഞാൻ ഏറ്റുവാങ്ങാം. അല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ എന്റെ സ്ഥലത്തേക്ക

തന്നെ പോരുന്നു. നിങ്ങളും തന്നെ എനിക്കുവേണ്ടി സ്വല്പവും സ്വത്തുക്കളും സംരക്ഷിച്ചാൽ മതി.

'അതെ, നമുക്കു വണ്ടിയിൽ കേറുക. ഇനിയും സംസാരിപ്പാൻ സമയമുണ്ടല്ലൊ'. എന്നു പറഞ്ഞ് എല്ലാവരും കൂടി സ്റ്റേഷനിൽനിന്നു പുറത്തേക്കിറങ്ങി. അവിടെ ഒരു ദിക്കിൽ നമ്മുടെ ഗോപാലൻനമ്പ്യാർ നില്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

ഉക്ക— എന്താ മിസ്റ്റർ നമ്പ്യാർ, നിങ്ങളൊരു കള്ളന്റെ മട്ടിൽ കളിക്കുന്നത്? ഞാൻ ഇന്ന് ആ പുഴവക്കത്തുണ്ടായതു നിങ്ങളുടെ ഭാഗ്യമല്ലേ?

ഗോ-ന— അതു ഞാനും സമ്മതിക്കുന്നു. എന്റെ വലിയ ഭാഗ്യം അതൊന്നുമല്ല. നിങ്ങളും ഇവിടെ വന്നപ്പോഴും കല്യാണിക്കുട്ടി കോട്ടയിൽ ഇല്ലാതിരുന്നതാണ് എന്റെ വലിയ ഭാഗ്യം. അവിടെയായിരുന്നെങ്കിൽ—

ഉക്ക— ദിവ്യചക്ഷുസ്സുള്ള നിങ്ങളോടൊക്കെ ഞാൻ പറഞ്ഞുകൂടാത്തത്? ഞാനാവശ്യം പറഞ്ഞു സമയം കളയാതെ നിങ്ങളും ആ 'കമലവിലാസ'ത്തിൽ പോയി ആ എസ്റ്റേറ്റു വിറ്റ് പണവും കൊണ്ടു വരുവിൻ! കല്യാണിയമ്മക്ക് ദേശസഞ്ചാരത്തിന്ന് അവസരം കിട്ടട്ടെ.

എം. ആർ. കെ. സി.

ഞങ്ങളുടെ വായനശാല

മംഗളമഞ്ജരി

[ശ്രീമൂലം [illegible] [illegible] മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലെ [illegible] [illegible] (എം. എ. ബി. എൽ.) ഉണ്ടാക്കിയ ഒരു കാവ്യമാണ്.]

സ്രഗ്ദ്ധരാവൃത്തത്തിലുള്ള [illegible] ഒരു നൂറു പദ്യങ്ങളടങ്ങിയ ഈ ചെറുകൃതി, സുകൃതിയായ പരമേശ്വരയ്യരവർകളുടെ ഉത്തമകൃതികളിൽ ഒന്നാണ്. പൊന്നുതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ തിരുവവതാരം മുതൽ നാളിതുവരെയുള്ള ജീവചരിത്രത്തെയും, അവിടത്തെ വാഴ്ചക്കാലത്തു വരുത്തീട്ടുള്ള ഭരണപരിഷ്കാരങ്ങളെയും രസാനുഗുണമായവിധത്തിൽ വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ള ഈ കൃതിയിലെ ഓരോ പദ്യങ്ങളിൽനിന്നും, രാജവിഷയകമായിട്ടുള്ള രതിഭാവം അല്ലെങ്കിൽ ഭക്തി ഏറ്റവും [illegible] വ്യഞ്ജിക്കുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ടല്ലൊ ഈ കാവ്യത്തിന്റെ ജീവൻ. സ്വന്തം തങ്ങളെക്കൊണ്ടുള്ള പെരുമാറ്റ വങ്കാരങ്ങളുടെ വിവിധവേഷങ്ങളിലും, രാജപ്രസാദാദികളായ ഗുണങ്ങളിലും, സ്തുതിയിലും, എന്നുവേണ്ട സകലവിഷയങ്ങളിലും അനൗചിത്യം വരാതെ കഴിപ്പാൻ കവി പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ ഒരിടത്തും രസഭംഗം വരാതെ കഴിഞ്ഞിട്ടുമുണ്ട്. 'അനൗചിത്യാദൃതേ നാന്യദ്രസഭംഗസ്യ കാരണം' എന്നാണല്ലൊ ആലങ്കാരികനിയമം. ശ്രീഹർഷകൃതമായ നൈഷധീയചരിത്രത്തിന്റെ ഒടുവിൽ പ്രഭാതവർണ്ണനാപരമായി വൈതാളികന്മാർ നളമഹാരാജാവിനെ സ്തുതിക്കുന്നതായ 'ജയജയ മഹാരാജ! പ്രാഭാതികീം സ്വഃ സമാകലയ്യ സഫലയതമാം' എന്നാരംഭിക്കുന്ന പ്രസന്നപ്രൗഢസരസമായ സൂക്തത്തോടാണ്, പണ്ഡിതസമ്മതമായ ഈ ഖണ്ഡകാവ്യത്തെ തുലനപ്പെടുത്തുവാൻ തോന്നുന്നത്. രാജഭക്തിജനകമായ ഈ കൃതി, മലയാളത്തിലുള്ള ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്ന് പാഠപുസ്തകമാക്കുവാൻ യോഗ്യതയുള്ള ഒന്നാണെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം.

മംഗളോദയം

൧൦൮൩

പുസ്തകം ൧	ധനു	ലക്കം ൫

മംഗളം.

"സൌന്ദൎയ്യവിഭ്രമഭുവോ മഹദാധിപത്യ-
സമ്പത്തികല്പതരവസ്ത്വിഹ പോഷയന്തി
ഏതേ കവിത്വകമലപ്രകരാവബോധ-
പൂൎണ്ണേന്ദവസ്സുവചസാം ഗണനാതിഗാനാം."

കാളിദാസരും ഭവഭൂതിയും.

ഒരു താരതമ്യനിരൂപണം.

ആദികവിയായ വാല്മീകിമഹൎഷിയുടേയും പുരാണേതിഹാസകൎത്താവായ വ്യാസമുനിയുടേയും രണ്ടു തരം സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനങ്ങളെ പിന്തുടൎന്ന കവിതാനിൎമ്മാണം ചെയ്തു രണ്ടു മഹാകവികളാ, കാളിദാസനും ഭവഭൂതിയുമാകുന്നു. സുധാസ്യന്ദികളായ സൂക്തിജാലങ്ങൾക്കു തത്വോപദേശംകൊണ്ടു പരിമളമുണ്ടാക്കിത്തീൎത്ത വാല്മീകിമുനിയുടെ സാഹിത്യപഥത്തിൽ കാളിദാസൻ സഞ്ചരിച്ചപ്പോൾ, ഗഹനമായ ആത്മീയതത്വങ്ങളെയും വിവിധമായ പ്രകൃതിപരിവൎത്തനങ്ങളെയും തമ്മിൽ ഇണക്കി വിളക്കി ഭാരതീയതയുടെ മാഹാത്മ്യസ്തംഭങ്ങൾ നാട്ടിയ വ്യാസമഹൎഷിയുടെ കാവ്യാദ്ധ്വാവിൽ ഭവഭൂതിയും പൎയ്യടനം ചെയ്യാതിരുന്നില്ല. കാളിദാസൻ മധുരമായ പ്രകൃതിവിലാസങ്ങളെ ശബ്ദാൎത്ഥങ്ങളിൽ ആവാഹിച്ചു കവിതയെ സൌരഭ്യകമാക്കി, മാധുൎയ്യവും മനോഹരവുമായ ചില രത്നങ്ങളെ സാ-

ഹിത്യഭണ്ഡാരത്തിൽ നിക്ഷേപിച്ചു. ഭവഭൂതിയാകട്ടെ, വിഷമമായ പ്രകൃതിയുടെ അത്യന്തവികാരങ്ങളെ വൎണ്ണിച്ചു കല്ലിനെക്കൂടി കരയിച്ചു്, ഉജ്ജ്വലങ്ങളായ ചില കേടാവിളക്കുകൾ വെച്ചു സാഹിത്യമണിമന്ദിരത്തെ പ്രശോഭിപ്പിച്ചു. ഈ രണ്ടു മഹാകവികളെപ്പോലെ, പേരും പെരുമയും നേടിയവരോ, നിലയും വിലയും തികഞ്ഞവരോ ആയി പൌരസ്ത്യകവികളിൽ മററാരും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഇവരിൽ തന്നെ ആരാണ് മേലെ എന്ന കാൎയ്യം ഇപ്പോഴും സംശയഗ്രസ്തമായിട്ടു ഇരിക്കുന്നു. ഒന്നാമനെക്കാൾ രണ്ടാമത്തെയാൾ മേലെയാണെന്നല്ലാതെ സാൎവ്വത്രികമായ ഒരുൽകൎഷം ഒരാൾക്കു മറെറാരാളെക്കാൾ ഉണ്ടെന്നു പറയുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. എന്നാൽ, രണ്ടുപേരുടേയും കവിതകൾക്കു സാരമായ ചില വൈലക്ഷണ്യങ്ങളും സാദൃശ്യങ്ങളുമുണ്ടെന്നു നാം പ്രത്യേകം മനസ്സിലാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. രണ്ടുപേരുടെയും പോക്കു രണ്ടുവിധത്തിലാണെന്നത്രെ അവരുടെ കവിതകൾ വായിച്ചുനോക്കിയതിൽ എനിക്കു തോന്നിയിട്ടുള്ളത്. ഈ തോന്നലിന്റെ അടിസ്ഥാനങ്ങളായ സംഗതികളെ ഉപന്യസിച്ചു് ഇരുവരുടേയും കവിത്വത്തിനുള്ള താരതമ്യം കണ്ടുപിടിപ്പാൻ ശ്രമിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

കാട്ടുപ്പാറ ചെത്തിത്തേച്ചു വെടിപ്പാക്കി ചെള്ളവീശി മോടിപിടിപ്പിച്ചു കമനീയമാക്കിയും അക ഒന്നും ചെയ്യാതെ മോടമാക്കിയും ഉ രത്നം കെട്ടിടത്തോടു പ്രകൃ പമിക്കാമെങ്കിൽ, അതിന്റെ ഒരു അത്യന്തരമണീയവും മറെറാ ഭാഗം ഏകാന്തഭയനീയവുമാണെന്നുതന്നെ പറയാം. ഒരു പുറത്തു ചന്ദ്രൻ, ചന്ദനം, മന്ദമാരുതൻ, സുന്ദരി, സുഗന്ധപുഷ്പം മുതലായ പ്രലോഭനങ്ങളായ വസ്തുക്കളുടെ മനോഹരമായ കാഴ്ചകൾക്കുള്ളിൽ ആശ, അനുരാഗം, ആനന്ദം നിർവൃതി, സ്നേഹം മുതലായ മധുരദ്രവ്യങ്ങൾ നിരത്തിവെച്ചു കാണികളെ ആകൎഷിക്കുന്ന അതേപ്രകൃതിയുടെതന്നെ മറെറപ്പുറത്തുള്ള നിധനത, ശോകം, നിൎവ്വേദം, ദുഃഖം മുതലായ കടുഭാഗങ്ങൾ വിരഹം, അനിഷ്ടപ്രാപ്തി, ഇഷ്ടനാശം മുതലായവയോടടികലൎന്നു ഉദ്വേഗത്തെ പ്രദാനംചെയ്യുന്നവയാണ്. ഇവയിൽ കാളിദാസന്റെ ദൃഷ്ടി പ്രധാനമായി പതിഞ്ഞിട്ടുള്ളതു പ്രകൃതിയുടെ കാഴ്ചപ്പുറത്താകുന്നു. അവിടെക്കാണുന്ന മനോഹരമായ കാഴ്ചകളെ അദ്ദേഹം അതേനിലയിൽത്തന്നെ കവിതയിൽ പ്രതിഫലിപ്പിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. എന്നാൽ അദ്ദേഹം പ്രകൃതിയുടെ അകത്തു കടന്നുനോക്കീട്ടില്ലാത്ത ഒരാളാണെന്നു പറയുവാൻ തീരെ ന്യായവുമില്ല. വിപ്രലംഭശൃംഗാരവൎണ്ണനത്തിൽ മററും അത്യന്തവികാരങ്ങളെ തന്മയപ്പെടുത്തി ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്ന കാളിദാസന്റെ തൂലികക്കു വിഷയമാകാത്തതായി യാതൊന്നുമില്ല. ദിവ്യവും വിശുദ്ധ
യ അനുരാഗം, അകൃത്രിമവും
വും ആയ വാത്സല്യം എന്നി
വൎണ്ണിച്ചു വിജയം നേടിയവരിൽ
സമഹാകവി അഗ്രേസരനാണ്.

ഭവഭൂതി, സ്നേഹജനകമായ
യുടെ അകത്തുള്ള വസ്തുക്കളെ കണ്ടു

വിധത്തിൽ കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നു. ജീവിതായോധനത്തിൽ അപ്പപ്പോൾ നേരിടുന്ന വിഷമഘട്ടങ്ങളോടു മല്ലിട്ടു ഒടുവിൽ കിട്ടുന്ന പ്രകൃഷ്ടകഷ്ടമായ ഫലങ്ങളെ കാണിച്ചുതന്ന്, മോടിയുടെ ഉള്ളിൽ ഒളിച്ചു കിടക്കുന്ന പ്രകൃതിരഹസ്യങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കിത്തരികയാണ് അദ്ദേഹം ചെയ്യുന്നത്. ഭവഭൂതി തന്റെ വായനക്കാരെ പുറംപൂച്ചുകൊണ്ടു മോടിപിടിച്ച ഭാഗത്തുനിന്നു കൊണ്ടുപോന്നു വിചിത്രവും വിഷമവും കഠിനവും ദാരുണവുമായ പ്രകൃതിപരിവർത്തനങ്ങളെ കാട്ടിക്കൊടുത്തു ലോകയന്ത്രത്തിരിച്ചിലിന്റെ മാററങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. മാലതീമാധവത്തിൽ ശൃംഗാരത്തെയും, മഹാവീരചരിതത്തിൽ വീരത്തെയും വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവിടെയും പ്രകൃതിയുടെ വിഷമവിപരിണാമങ്ങളെ നിരീക്ഷിക്കുന്നതിലുള്ള വാസനയെ പ്രദർശിപ്പിക്കാതിരുന്നിട്ടില്ല. കാളിദാസന് മനോഹരങ്ങളായ പ്രത്യക്ഷാനുഭവങ്ങളെക്കൊണ്ടും, സ്പൃഹണീയമായ ലളിതാവർണ്ണങ്ങളെക്കൊണ്ടും [illegible] ചെയ്യുന്നതാണ് അധികം പ്രിയമായിട്ടുള്ളത്. ഭവഭൂതിക്കാകട്ടെ നേരെമറിച്ചാണ്. ദൃഷ്ടാന്തം, ഒന്നു രണ്ടു ഉദ്ധരിക്കാം:—

പോവതിന്നുമകളെന്നു കലങ്ങിനിന്നിതുള്ളമേവ
പ്രത്യാശകൾ കലികയൊത്തമന-
സ്സിതാംശങ്ങളുണ്മയംബാഷ്പകലുഷംവി-
ഷാദജഡമീക്ഷണവും;
ശോകമീദൃശമനന്യവാസിനിയാമെ-
നിക്കുമഖിലമാനസം
ഹാ കഥം ഗൃഹികളാത്മജാവിരഹപീഡ-
യെപ്പരിസഹിച്ചിടും?

(ശാ— 4 അ. 6 ശ്ലോ)

ട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞറിയിപ്പാൻ പ്രയാസമാണ്. സാധാരണ കവികളുടെ വർണ്ണ്യങ്ങളുള്ള കഥകളായ ആമ്പലുമമ്പിളിയും, ചന്ദനവും വസന്തവും, ഇളന്തെന്നലും, വണ്ടാർക്കുഴലണിയും മറ്റും ഭവഭൂതിയുടെ കയ്യിലുള്ള സാധനങ്ങളല്ല. അലങ്കാരശാസ്ത്രത്തിൽ കാണിച്ചിട്ടുള്ളതിനപ്പുറമെ, കവി സ്വന്തം വകയായിട്ടുള്ള അലങ്കാരങ്ങളെയും, പ്രതിശ്ലോകം പ്രതിപാദം, പ്രതിവാക്യം, പ്രതിപദം, പ്രത്യക്ഷരംപോലും കുത്തിനിറച്ചു കയറി അസംഭാവ്യമായവിധം വർണ്ണിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ഭവഭൂതിക്ക പരിചിതമല്ല. അത്യന്തവിസദൃശങ്ങളായ വസ്തുക്കൾക്ക് അനുഭവാനുഗൃഹീതമായ കൃത്രിമസാമ്യം സമ്പാദിച്ച് ഉപമയും, ശ്ലേഷവും, വിരോധാഭാസവും, അതിശയോക്തിയും ഉണ്ടാക്കി ശബ്ദങ്ങളെക്കൊണ്ടു പന്തുതട്ടിക്കളിക്കുന്ന ജാലവിദ്യ ഭവഭൂതിക്കറിവില്ല. ആഹാര്യശോഭ കൊതിച്ചു പ്രാസങ്ങളുടെ പിന്നാലെ നടന്നു കഴയുന്ന ചിലരുടെ മിത്ഥ്യാഭ്രാന്തി ഭവഭൂതിക്ക ലവലേശമില്ല. ഇത്തരത്തിലൊക്കെ ആയാസിക്കുന്നതിന്നു പകരം പ്രകൃതിതത്വങ്ങളെ മനോധർമ്മമെന്ന വാർണ്ണീഷിട്ടു മിനുക്കി വർണ്ണിക്കുവാനാണ് അദ്ദേഹം അധികം ഉദ്യമിച്ചിട്ടുള്ളത്. അതു ഉദ്ദേശിച്ചതിലധികം ഫലിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു സഹൃദയന്മാരോടു വിശിഷ്യ പറഞ്ഞറിയിക്കേണ്ടതില്ല.

കാളിദാസൻ ആവശ്യത്തിനു മാത്രം എല്ലാററിലും കൈവെച്ചു നോക്കീട്ടുള്ള അഗാധാശയനായ ഒരു കവിയാണ്. വിസ്തരം അല്ലെങ്കിൽ സംക്ഷേപം എന്നതിൽ അദ്ദേഹം അത്യന്തം ശ്രദ്ധവെച്ചി

ട്ടുണ്ടെന്നു തൽകൃതികൾ എല്ലാം നോക്കിയാലും വിശദമാകുന്നതാണ്. വേണ്ടതു മാത്രം വിടാതെ പറഞ്ഞു കാട്ടും മനസ്സിലാക്കുവാൻ കാളിദാസനെപ്പോലെ മറ്റൊരു കവിയുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൂക്തികളിലെ ഓരോ അക്ഷരവും അനല്പമായ ഉദ്ദേശങ്ങളോടുകൂടി ചേർക്കപ്പെട്ടതാണെന്നു സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കുന്നവർക്കൊക്കെ വെളിപ്പെടും. പരിപാവനമായ രണ്ടു മനോവൃത്തികളുടെ ഏകീഭാവമാകുന്ന ദിവ്യാനുരാഗത്തിന്റെ വിവിധമായ പരിവർത്തനങ്ങളേയും വിവിധമായ രീതിയിൽ വർണ്ണിച്ചു ശ്രേഷ്ഠമായ ദാമ്പത്യജീവിതത്തെ സുഖസംതൃപ്തികളാൽ സുരഭിലമായിക്കാണിച്ചു കാളിദാസകവികർമ്മത്തിലുള്ള കരുത്തും വാസനയും അസാമാന്യങ്ങളാകുന്നു.

ഭവഭൂതി കാളിദാസന്റെ വഴിയിൽകൂടെ പോയി കാളിദാസൻ കണ്ട ഭാഗങ്ങളെ നിരീക്ഷിക്കയും പരീക്ഷിക്കയും ചിത്രീകരിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. കാളിദാസനോടു കിടപിടിക്കണം എന്ന ഉദ്ദേശത്തെ മുൻനിറുത്തിയുംകൊണ്ടു ഭവഭൂതി പലതരത്തിലും പരിശ്രമിച്ചുനോക്കീട്ടുണ്ട്. താൻ വിശ്വത്തിൽ വിളികൊണ്ട ഒരു മഹാകവിയാകണം എന്ന പ്രബലമായ ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി കവിതചെയ്ത ഭവഭൂതിക്കു തന്റെ കാലത്തു താൻ ഉദ്ദേശിച്ചേടത്തോളം ഉള്ള മാന്യതയും യശസ്സും ബഹുമതിയും ലഭിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നുവെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽനിന്നു വെളിപ്പെടുന്നുണ്ട്. തന്റെ കവിതയിലുള്ള സ്വാരസ്യം അറിയാൻ ക്ഷമയില്ലാത്ത ചില അസൂയാലുക്കൾ തന്റെ കവിതയ്ക്കു കുറ്റവും കുറവും പറയാറുണ്ടായിരുന്നു. അതു ഭവഭൂതിക്കു വളരെ നൈരാശ്യത്തിനും ഈർഷ്യക്കും ഇടയാക്കിത്തീർത്തിട്ടുണ്ട്. അതിനെപ്പററി പരോക്ഷമായും പ്രത്യക്ഷമായും ചിലപ്പോൾ അദ്ദേഹം വെളിപ്പെടുത്തിട്ടുമുണ്ട്.

'യേനാമകേചിദിഹനഃ
പ്രഥയന്ത്യവജ്ഞാം
ജാനന്തിതേകിമപിതാൻ
പ്രതിനൈഷയത്നഃ
ഉല്പത്സ്യതേസ്തിമമകോ-
പിസമാനധർമ്മാ
കാലോഹ്യയംനിരവധി-
ർവ്വിപുലാചപൃഥ്വീ.'

എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു തന്റെ കവിതയ്ക്കു കുറ്റം പറയുന്ന പാമരപ്രമാണികളെ ഉദ്ദേശിച്ചുതന്നെയാണല്ലോ. 'യഥാസ്ത്രീണാം തഥാവാചാം സാധുത്വേ ദുർജ്ജനോ ജനഃ' (ഉ. ച.) എന്നു ഉത്തരരാമചരിതത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്ന പ്രകൃതത്തിൽ പ്രത്യേകപ്രസ്താവം അർഹിക്കുന്നതാണ്. തന്റെ മൂന്നു നാടകകൃതികൾ പുറപ്പെട്ടിട്ടും ആരും അതു വേണ്ടപോലെ ആദരിച്ചില്ലായിരുന്നു എന്നു തോന്നുന്നു. വിപ്രലംഭശൃംഗാരവർണ്ണനയിൽ ഭവഭൂതിയോളം അത്യന്തമപുരാണങ്ങളെ സ്വഭാവോക്തിയിൽ ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുള്ള കവികളുടെ തൂലികകളും വിഷയമാക്കുന്ന പറയാനൊന്നുമില്ല. ദിവ്യവും വിശുദ്ധവുമായ അനുരാഗം, അകൃത്രിമവും നിരതിശയവും ആയ വാത്സല്യം എന്നിവ വർണ്ണിച്ചു വിജയം നേടിയവരിൽ ഭവഭൂതി അസമമഹാകവി അഗ്രേസരനാണ്.

ഭവഭൂതി, സ്വോജ്ജ്വലനാകമായ ... ളുടെ അകത്തുള്ള വസ്തുക്കളെ കണ്ടു

കാളിദാസർ വർണ്ണിച്ച വിഷയത്തെത്തന്നെ എടുത്തു ഭവഭൂതിയും വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്. പുത്രീവാത്സല്യത്തെയും, ദാമ്പത്യാനുരാഗത്തെയും പററി രണ്ടുപേരും ഒരേനിലയിൽ വർണ്ണനം ചെയ്തുകാണുന്നു. ശാകുന്തളത്തിൽ വളർത്തുപുത്രിയായ ശകുന്തളയെ ഭർതൃഗൃഹത്തിലേക്കയക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ അവളുടെ വിയോഗം കൊണ്ടു വിക്ലബനായിത്തീർന്ന കണ്വനേയും, ഉത്തരരാമചരിതത്തിൽ വളർത്തുപുത്രിയായ സീതയെ എന്നെന്നേക്കും പിരിഞ്ഞു അവളുടെ താദൃശമായ ദുർദ്ദശയെ പററിയോർത്തു വ്യസനിക്കുന്ന കർമ്മയോഗിയായ ജനകനേയും നാം ഒരേ കണ്ണുകൊണ്ടു ഒരേ സമയത്തൊന്നു നോക്കുക. പ്രകൃതി മുഴുവൻ പ്രതിബിംബിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ശാകുന്തളം നാലാമങ്കത്തിലെ കണ്വന്റെ വേഷം കെട്ടിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഭവഭൂതി ഉത്തരരാമചരിതം നാലാമങ്കത്തിൽ ജനകമഹാരാജാവിനെ പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നത്. ആ പാത്രങ്ങളിൽ രണ്ടുപേരുടെയും സ്വഭാവഗതികൾ എങ്ങിനെയുള്ളവയാണെന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ അവരുടെ വികാരവിചാരങ്ങളെ പ്രതിഫലിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ആ രണ്ടു പദ്യങ്ങളേയും ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം:—

പോകുമെൻമകൾശകുന്തളയിന്നുപാരമേവ
മൽക്കലികയാൽമന-
സ്സാകലംഗളനിബദ്ധബാഷ്പകലുഷംവി-
ഷാദജഡമീക്ഷണം;
ശോകമീദൃശമരണ്യവാസിക്കുനിയാതെ-
നിസ്സുഖമിമാനുജം
ശോകഗൃഹികളാത്മജാവിരഹപീഡ-
യെപ്പരിഹരിച്ചിടും?

(ശാ. 4 അ. 6 ശ്ലോ)

ക

ഒ

പ.

ളെ

(ഉ. ച. 4 അ. 8 ശ്ലോ.)

ഈ രണ്ടു പദ്യങ്ങളിലും, വിഷയവിരക്തന്മാരായ രണ്ടു ഗൃഹസ്ഥാശ്രമികളുടെ അപത്യവാത്സല്യവൈക്ലബ്യമാണ് സവിശേഷം സ്ഫുരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ രണ്ടിലെയും പ്രകൃതങ്ങൾക്കു ഗണ്യമായ വൈലക്ഷണ്യമുണ്ടെന്നുള്ള സംഗതി ഞാൻ വിസ്മരിക്കുന്നില്ല. അനന്തരഭാവിയായ വിയോഗത്തെ അനുസ്മരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള വൈക്ലബ്യത്തിനും, ചിരപ്രവൃത്തമായ വിഷമവിരഹത്തെ അനുസന്ധാനംചെയ്തുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന വൈക്ലബ്യത്തിനും തമ്മിൽ ഇലേശം വിലക്ഷണതയുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കാ[illegible] കഴിയുന്നതല്ല. വാത്സല്യവ്യാകുല[illegible]യ ഇരുവരുടേയും വിചാര[illegible] പ്രകടമായിക്കാണാവുന്ന[illegible]ഇയന്മാർ ഉദ്ധരിച്ചുവി[illegible]ത്തിക്കൊള്ളട്ടെ. ക[illegible] വൈക്ലബ്യം സൗന്ദര്യവും ചൊ[illegible]കുന്നു. ജനകന്റേതാവട്ടെ, [illegible]പും കരുണവും അലൌകികവൃ[illegible] കാളിദാസരുടെ പദ്യം വായി[illegible]ാം കണ്വനെ തൽക്കാലമുണ്ടായി പ്രണയവൈക്ലബ്യവും, ഉദ്വേഗ[illegible] വാത്സല്യവിശേഷവും കണ്ടു നാം [illegible]ന്മാരായിത്തീരുന്നു. അതായത്,

ട്ടുണ്ടെന്നു തൽകൃതികൾ എളുപ്പം നോക്കിയാലും വിശദമാകുന്നതാണ്. വേണ്ടിമാത്രം വിടാതെ പറഞ്ഞ കാൎയ്യം മനസ്സിലാക്കുവാൻ കാളിദാസനെപ്പോലെ ശക്തനായ കവിയുണ്ടോ എന്നു സംശയമുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വാഭാവികലേഖനരീതി അക്ഷരവും ആവേശത്താൽ ഗങ്ങളോടുകൂടി രസങ്ങളുടെ വല്ലാത്ത ശൃംഗാരവും, വാത്സല്യപ്രമോദവും, വിഷാദവും, നിരാശതയും, നിൎവ്വേദവും എല്ലാംകൂടി നമ്മുടെ ഹൃദയത്തെ വ്യാപ്പിട്ടതി കരയിച്ചു ലോകത്തോടു വെറുപ്പു തോന്നിച്ചു നമ്മെ അലൗകികരാക്കിത്തീൎക്കുന്നു. കാളിദാസൻ, വാത്സല്യരസമിലമായ ഒരു ലോകത്തേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി അവിടത്തെ പ്രകൃതിവിലാസങ്ങളെ വിവിധരീതിയിൽ നമുക്കു കാണിച്ചുതരുന്നു. മഹതിയോ, പ്രകൃതിയുടെ പ്രത്യക്ഷരൂപമായ ആ പ്രദേശത്തേക്കു പിടിച്ചുവലിച്ചു കൊണ്ടുപോയി അവിടത്തെ ഘോരങ്ങളായ കാഴ്ചകൾ കാണിച്ചുതന്നു ഹൃദയത്തെ കത്തിപ്പോകുന്ന് ഈറച്ചുവാളുകൊണ്ടു മണയിപ്പിച്ചുന്നാലത്തെ അനുഭവമത്രെ നമുക്കുണ്ടാക്കുന്നതു്. മ

ശകുന്തളയെ പരിത്യജിച്ചിട്ടു് പിഷം പശ്ചാത്തപിക്കുന്ന ദുഷ്യന്തനെ ഒരു മ സീതയെ പരിത്യജിച്ചു പശ്ചാത്പ്രബലമായ ദുഃഖമായിത്തീരുന്ന ശ്രീരാമനെയും മഹതി താരതമ്യപ്പെടുത്തിനോക്കുക. ദുഷ്യന്തൻ അറിയാതെ വന്നുപോയ അബദ്ധം ഓൎത്തു പശ്ചാത്തപിക്കുന്നു. ശ്രീരാമന് അറിഞ്ഞുംകൊണ്ടു ചെയ്ത കടുംകൈ ഓൎത്തു വല്ലാതെ വ്യസനിക്കുന്നു. ദുഷ്യന്തൻ, ശകുന്തളയുടെ കയ്യിൽനിന്നു ഉടിപ്പോയതും, അഭിജ്ഞാനസാധനവുമായ മുദ്ര മോതിരം കണ്ടു ശകുന്തളാസ്മൃതിയുണ്ടായി വീണ്ടും വീണ്ടും വിലപിക്കുന്നു. ശ്രീരാമനോ, സീതയോടൊരുമിച്ചു രമിച്ചിരുന്ന തപോവനപ്രദേശങ്ങളെക്കണ്ടു ഉദ്ദീപിതമായ ശോകാവേഗത്തോടുകൂടി വിലപിക്കുന്നു. ദുഷ്യന്തൻ ശകുന്തളയുടെ ചിത്രം വരച്ചു വിനോദിക്കുന്നതിനുപകരം ശ്രീരാമൻ സീതയുടെ പ്രതിമയെ സ്വർണ്ണംകൊണ്ടുണ്ടാക്കിച്ചു യാഗത്തിൽ സഹധർമ്മചാരിണിയാക്കിത്തീൎത്തു സമാശ്വസിക്കുന്നു. മേഘസന്ദേശത്തിൽ യക്ഷൻ തന്റെ പ്രിയതമയോടൊരുമിച്ചു രമിച്ച സന്ദർഭങ്ങളേയും, സങ്കേതസ്ഥലങ്ങളേയും, വിശിഷ്യ രത്നാശോകപരീതമായ മാധവീലതാമണ്ഡപത്തേയും, അവിടെവെച്ചു തന്റെ പ്രിയതമ മയിലിനെ നൃത്തം പഠിപ്പിക്കുന്നതിനേയും, മറ്റു വ്യാപാരങ്ങളേയും പരാമർശിക്കുന്നതായി വർണ്ണിച്ച കാളിദാസനെ അനുകരിച്ചുംകൊണ്ടാണ് ഉത്തരരാമചരിതത്തിൽ, ശ്രീരാമൻ രണ്ടാമതും ദണ്ഡകാരണ്യത്തിൽ വന്നു പണ്ടു സീതയോടൊന്നിച്ചു വസിച്ച സ്ഥലങ്ങളേയും, സീത നട്ടുനനച്ചു വളൎത്തിയ മരങ്ങളേയും, അഭ്യസിപ്പിച്ചിരുന്ന മയിലിനേയും പക്ഷി മുതലായവ കൊടുത്തു വളൎത്തിയ മൃഗങ്ങളേയും മറ്റും കണ്ടു പൂൎവ്വാനുഭവങ്ങളെ പരാമർശിക്കുന്നതായി മഹതി വൎണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

(തുടരും)

സി. ശങ്കുണ്ണിനായർ.

അദ്ധ്യാത്മജീവിതം*

സർവ്വാഭ്യുദയത്തിനും കാരണമായിക്കുന്നതു ധർമ്മമാകുന്നു. കൃത്യാകൃത്യങ്ങള അറിഞ്ഞു പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു ധർമ്മമന്നു പേർ പറയാം; അതായതു ശരിയാിട്ടുള്ള കർമ്മമാകുന്നു ധർമ്മം. അതുകൊണ്ടു ർമ്മമാകുന്നു ഏറവും ശ്രേഷ്ഠമായിരിക്കുന്നത്. കർമ്മമാകുന്നു ജീവിതലക്ഷണം. ിശ്ചേഷ്ടമായിരിക്കുന്ന വസ്തുക്കൾക്കു ജീനില്ലെന്നു പറയുന്നതു വളരെ വാസ്തവയിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ജീവൻ ഒരു ശക്തിണ്. ശക്തിയെ അറിയുന്നത് അതിന്റെ ചേഷ്ടകൾ മൂലമാകുന്നു. ചേഷ്ടൾ ഇല്ലെങ്കിൽ ശക്തിയില്ല. അതുപോലതന്നെ കർമ്മമില്ലെങ്കിൽ ജീവനില്ല. ർമ്മം ചെയ്യാതെ അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. ഇങ്ങിനെ സപ്രകാരേണയും പരമപ്രധാനമായിരിന്ന കർമ്മത്തിനാധാരമായിരിക്കുന്നതു ഹമാകുന്നു. ആ ദേഹത്തിന്റെ ശുശ്രൂയാകുന്നു അദ്ധ്യാത്മജീവിതത്തിൽ ആമായി ആലോചിക്കുവാനുള്ളത്.

ദേഹനിർമ്മാണത്തിന് ഉപയോഗിന്ന സ്ഥൂലവസ്തുക്കളുടെ ഗുണമനുസരി ദേഹം മൃദുവായോ പരുത്തതായോ ിക്കുന്നു. എല്ലാവിധ മാത്രകളിലും tter) നല്ലതരവും ചീത്തതരവുമുണ്ട്. കശാപ്പുകാരന്റെയും കുലീനനായ വിദ്യാർത്ഥിയുടെയും ദേഹങ്ങൾ തൽ താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കുക. ര രക്തമാംസാദികൾകൊണ്ടു തന്നെയാകുന്നു ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. പക്ഷെ അവ തമ്മിൽ അജഗജാന്തരമുണ്ട്. ഓജസ്സും തേജസ്സുമുള്ള ശരീരത്തെ ചീത്തയാക്കുവാനും, ഇതൊന്നുമില്ലാത്ത ശരീരത്തെ കാന്തിയും പുഷ്ടിയുമുള്ളതാക്കിത്തീർക്കുവാനും സാധിക്കുന്നതാണെന്നു നമുക്കനുഭവമാണല്ലോ. ദേഹത്തിൽ സദാ മാറ്റങ്ങൾ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ആധുനികശാസ്ത്രപ്രകാരം അതിന്റെ ഓരോ അണുക്കളും ഓരോ ജീവികളാണത്രെ. ഈ ജീവികൾ എപ്പോഴും വരികയും പോകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. തങ്ങൾ ചേർന്നതായ ദേഹത്തിലേക്ക് ഈ കൾ ആകർഷിക്കപ്പെടുകയും പാറ് ദേഹത്തിൽനിന്നു തെറിച്ചുപോവുകയും ചെയ്യുന്നു. എല്ലാ വസ്തുക്കളും ചില ശ്ചിതമായ വിധങ്ങളിൽ സ്പന്ദിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട്. തന്നെപ്പോലെയുള്ളവരോടുകൂടി സ്വൈരമായിരിപ്പാനാണ് എല്ലാറ്റിന്റെയും ആഗ്രഹം. സ്വൈരവും ചേർച്ചയുമില്ലാത്ത ദിക്കിൽനിന്നു വസ്തുക്കൾ തെറിച്ചുപോകുന്നു. ഒരു നിർമ്മലവസ്തു മലിനമായ അണുക്കളെ ദൂരെ തെറിപ്പിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ നിർമ്മലവസ്തുക്കളുടെ സ്പന്ദനത്തോടു യോജിക്കാത്തതും ചേർച്ചയില്ലാത്തതും വിരോധമുള്ളതുമാണ് മലിനവസ്തുക്കളുടെ സ്പന്ദനം. ഇതേപ്രകാരം ഒരു മലിനവസ്തു മലിനമായ അണുക്കളെ ആകർഷിക്കുന്നു. അവ രണ്ടി

* ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് പുസ്തകത്തിൽനിന്ന്

ൻെറയും സ്പന്ദനം ഒരുവിധത്തിലാണ്. അതുകൊണ്ട് ഒരു ശരീരത്തിൻെറ സ്പന്ദനത്തിന്നു മാററം വന്നാൽ ആ പുതിയ സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള സ്പന്ദനത്തിന്നു യോജിക്കാത്തതായ അണുക്കൾ ദേഹത്തിൽനിന്നു ക്രമേണ തെറിച്ചുപോവുകയും പകരം യോജിപ്പും ചേർച്ചയുമുള്ള മററു വസ്തുക്കൾ നാലുപുറത്തുനിന്നും വന്നുകൂടുകയും ചെയ്യുന്നു. പ്രകൃതിയിൽ അസംഖ്യവിധത്തിൽ സ്പന്ദിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വസ്തുക്കളുള്ളതുകൊണ്ട് ഏതാണ്ടു ശരീരം അതാതിന്നനുകൂലമായതിനെ എളുപ്പത്തിൽ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു.

വളരെ ഗൌരവമുള്ള പ്രവൃത്തികൾ മുടെ ദേഹംകൊണ്ടു ചെയ്യുവാനുണ്ട്. ഹീയജീവിതത്തിന്നു വിരോധമായ വിധത്തിൽ സ്പന്ദിക്കുന്ന വസ്തുക്കൾ ഇല്ലെന്നു മർയാൽ അങ്ങിനെയുള്ള സാധ ചാകുന്ന ഭക്ഷണത്തിന്ന് ഏററവും ഷ്ടത്. മാംസഭക്ഷണം വിശേഷിച്ചും വിരോധമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. മാംസത്തിൽ നിറയെ വിഷകരമായ വസ്തുക്കളുണ്ട്. ഇതുന്നു പുളിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടാകുന്ന ചാരായം, പാൽ, പാടക്കട്ടി മുതലായ വസ്തുക്കൾ തീരെ ഉപേക്ഷിക്കണം. പാകംചെയ്ത ധാന്യങ്ങൾ, കാർയ്യ... ങ്ങൾ, ഫലങ്ങൾ, അണ്ടികൾ, പ... ...ല് ഇവയെല്ലാം ഭുജിക്കുന്നതി... ...ധമില്ല. ചിലരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ മുട്ടകളും ആവാം. വളരെ കായക്ലേശം ചെയ്യുന്നവർ കൂടി ഈ ഭക്ഷണം ധാരാളമാണെന്ന് ആധുനികശാസ്ത്രം സ്ഥാപിക്കുന്നുണ്ട്.

ഭക്ഷണത്തിൻെറ കാർയ്യം ഇരിക്കട്ടെ. ദേഹശുശ്രൂഷയിൽ വേറെയും പല കാർയ്യങ്ങൾ ആലോചിക്കുവാനുണ്ട്. ദേഹത്തെ എപ്പോഴും വളരെ ശുചിയായും വൃത്തിയായും സൂക്ഷിക്കണം. അത്യാവശ്യവും അവനവനനുകൂലവുമായ വസ്ത്രങ്ങൾ മാത്രമേ ധരിക്കാവൂ. വിസർജ്ജനങ്ങളും മററും കൃത്യമായിരിക്കുവാൻ പ്രത്യേകം മനസ്സുവെക്കണം. എല്ലാകാർയ്യങ്ങളും അതാതിന്നു നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള സമയങ്ങളിൽ ചെയ്യണം. ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതു ദേഹത്തിൻെറ സ്വഭാവമനുസരിച്ചിരിക്കമെന്നു മാത്രമല്ല, കാർയ്യങ്ങളും വളരെ വെടിപ്പായി നടക്കും.

മാരോഹത്തതം പരിണാമത്തിൻെറ ഫലമായി എത്തിയിട്ടുള്ള അവസ്ഥ, അവനവൻെറ മുൻ കർമ്മബന്ധം, ഈശ്വരനിശ്ചിതമായ വിധത്തിൽ ലോകോപകാരാർത്ഥം പരിശ്രമിക്കുന്ന മഹാത്മാക്കളുടെ പിൻഗാമികളായിത്തീരുവാനുള്ള ആഗ്രഹം ഇങ്ങിനെ ബ്രഹ്മവിദ്യയിൽനിന്നു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള അനേക തത്വങ്ങളെ പ്രമാണമാക്കിയിട്ടാകുന്നു ബ്രഹ്മ ർത്ഥികൾ ജീവിതം നയിക്കേണ്ടത്.

ഹ്മവിദ്യാർത്ഥികൾ ബ്രഹ്മവിദ്യാസംഘത്തിലെ അംഗങ്ങളായിരിക്കാം. ഈ സംഘത്തെപ്പററി ശരിയായ അറിവുണ്ടായാൽ അവർ തീർച്ചയായും അതിലെ അംഗങ്ങളായിത്തീരും. അവർ ഒരു മഹാത്മാവിൻെറ ശിഷ്യരാവാൻ ആഗ്രഹിക്കയും ...ക്കയും ചെയ്യുന്നവരായിരിക്കാം. ... ഒരു മഹാത്മാവിൻെറ ശിഷ്യരായി സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവരും ആയിരിക്കാം. ഒരു ബ്രഹ്മവിദ്യാർത്ഥിയുടെ സാമാന്യമായ ജീവിതവും ഒരു ലൌകികൻെറ ജീവിതവും തമ്മിൽ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ വലി

വ്യത്യാസം ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. പുറമെ എല്ലാം ഒരു ബ്രഹ്മവിദ്യാർത്ഥിയും സാധാരണ ജോലികളിൽ ഏർപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കും. പക്ഷേ അയാളുടെ വിചാരങ്ങൾക്കും അനുഭവങ്ങൾക്കും വലുതായ ഒരു മാററം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. താൻ ഏഴു ലോകങ്ങളിൽ ചെയ്യുന്ന എല്ലാ കർമ്മങ്ങളും ഈ ലോകത്തിൽ ബാധകമാണെന്നുള്ള പൂർണ്ണബോധം വന്നിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു താൻ ചെയ്യുന്നതെല്ലാം കഴിയുന്നതും ലോകരക്ഷ മാത്രമായിരിക്കേണമെന്നുള്ള നിശ്ചയത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹം തൻെറ ആന്തരമായ ജീവിതനിഷ്ഠകളെ ക്രമപ്പെടുത്തുന്നു. പരിണാമത്തിൻെറയും പ്രകൃതിധർമ്മത്തിൻെറയും ഉദ്ദേശ്യവും അവസാനവും മനുഷ്യരുടെ ക്ഷേമമാണെന്നുള്ള പൂർണ്ണ സമാധാനത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹം എപ്പോഴും സന്തുഷ്ടനായിരിക്കും. നമ്മുടെ ഒരു ജന്മം ആത്മാവിൻെറ ജീവിതദശയിൽ ഒരു ദിവസം മാത്രമാണെന്നു മഹാത്മാക്കൾ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതനുസരിച്ച് ഇഹലോകവാസകാലത്തിൽ നാം ചെയ്യുന്ന കർമ്മങ്ങൾ പരിണാമാവസാനത്തിലേക്ക് എത്തുവാനുള്ള ഒരു ദീർഘമാർഗ്ഗത്തിൽ ചെയ്യേണ്ട കർമ്മങ്ങളുടെ ഒരു ചെറിയ അംശം മാത്രമാണെന്നും അതുകൊണ്ട് ഇവിടെ നമുക്കുണ്ടാവുന്ന മിക്ക അനുഭവങ്ങളുടേയും കാരണം നമുക്ക ഗ്രഹിക്കുവാൻ സാധിക്കയില്ലെന്നും അദ്ദേഹത്തിനു പൂർണ്ണബോധ്യമാണ്. ധർമ്മം ഒരിക്കലും പിഴക്കയില്ലെന്നും മഹാത്മാക്കൾ തന്നെ സദാ കാത്തുരക്ഷിക്കുന്നുണ്ടെന്നുമുള്ള ദൃഢമായ വിശ്വാസമാകുന്നു അദ്ദേഹത്തിൻെറ പ്രസന്നതയ്ക്കുള്ള കാരണം.

വിചാരങ്ങൾ ഒരുവിധം മൂർത്തികളാണെന്നും ഗുണവും ദോഷവും ചെയ്യുവാനുള്ള ശക്തി അവയ്ക്കുണ്ടെന്നും അദ്ദേഹം അറിയുന്നതുകൊണ്ടു തൻെറ മനസ്സ് ഏതു വിഷയത്തെപ്പററി ആലോചിക്കുന്നുവെന്ന് അദ്ദേഹം എപ്പോഴും ശ്രദ്ധയോടുകൂടി നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കും. എന്തെങ്കിലും ഒരു ദുഷ്ടവിചാരം മനസ്സിൽ കടന്നുകൂടിയാൽ അതിൻെറ ദോഷത്തെ നശിപ്പിക്കുവാനും, മനസ്സിൻെറ മീതെ തനിക്കുള്ള അധികാരത്തെ സ്ഥാപിക്കുവാനും അദ്ദേഹം ഉടനെത്തന്നെ ശ്രേഷ്ഠമായ കാര്യങ്ങളെപ്പററി വിചാരിക്കുവാൻ തുടങ്ങും. ആത്മീയവിഷയങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധയുണ്ടായാൽ നാലുപുറത്തുനിന്നും അനേകബുദ്ധിമുട്ടുകൾ വന്നുകൂടുന്നതു പതിവാണ്. ഇങ്ങിനെ ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ വർദ്ധിച്ചുവരുമ്പോൾ ആത്മസംയമംകൊണ്ടും ആത്മബോധംകൊണ്ടും സ്വഭാവത്തിന് എളുപ്പത്തിൽ മാററം വരുത്താം. പ്രാരബ്ധകർമ്മങ്ങൾ കൂട്ടംകൂട്ടമായി വന്നുചാടുന്നതുകൊണ്ട് അവയെല്ലാം സഹിക്കുവാൻ വിശേഷാൽ ഒരു ശക്തിയില്ലാതെ സാധിക്കുന്നതല്ല. ഇതിന്നാണ് ആത്മശക്തി വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നത്. ബ്രഹ്മവിദ്യാർത്ഥികൾ സമാധാനത്തോടും സന്തോഷത്തോടും കൂടി ജീവിതം നയിക്കുന്നതായി മററുള്ളവർക്ക് സാധാരണ തോന്നുകയില്ല. അവർ പലപ്പോഴും സംസാരസാഗരത്തിലെ കൊടുങ്കാററുകൾ അടിച്ച് ആടി ഉലഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കും. പക്ഷേ തങ്ങൾ ഈവിധം ബുദ്ധിമുട്ടുന്നതു മററുള്ളവരുടെ ക്ഷേമത്തിന്നാണെന്നും, അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു ലോകോപകാരാർത്ഥം സദാ പരിശ്രമിച്ചു

കൊണ്ടിരിക്കുന്ന മഹാത്മാക്കളുടെ പിൻഗാമികളായിത്തീരുവാനുള്ള ഭാഗ്യം തങ്ങൾക്കുണ്ടാവുമെന്നുള്ള അവരുടെ പൂൎണ്ണവിശ്വാസത്തിൽനിന്നുത്ഭവിക്കുന്ന പരമാനന്ദം അവൎണ്ണനീയം തന്നെ.

ആത്മബോധം ഉണ്ടാകേണമെന്നുള്ള ഏകോദ്ദേശത്തോടുകൂടി ജീവിതം നയിക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ച് അവർ വിഷയസുഖങ്ങളിലുള്ള ആഗ്രഹങ്ങളെ കഴിയുന്നതും നശിപ്പിക്കുന്നു.

ഇങ്ങിനെ തന്റെ മുൻസ്വഭാവത്തെ മാററി ഒരു പരോപകാരിയായിത്തീരുവാനുള്ള നിരന്തരമായ ശ്രമത്തിൽ സഹായമായിത്തീരുന്നത് തന്റെ മുമ്പിൽ പോയിട്ടുള്ള മഹാത്മാക്കളുടെ ഉപദേശങ്ങളും മാതൃകകളുമാകുന്നു. ഈ മാൎഗ്ഗത്തിൽകൂടി ഗമിക്കുന്നവർ നേരിടുന്ന അനേകബുദ്ധിമുട്ടുകളെപ്പററിയും അവയെ ജയിക്കുവാനുള്ള വഴിയെപ്പററിയും ഭഗവൽഗീത മുതലായ പുസ്തകങ്ങൾ പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്. "Light on the Path" "the Path of Discipleship" മുതലായ ഇംഗ്ലീഷുപുസ്തകങ്ങളും ഈ വിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ളവയാകുന്നു.

ആനിബെസൻറ് മദാമ്മ ഒരവസരത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് ഇവിടെ പ്രസ്താവയോഗ്യമാണെന്നു തോന്നുന്നതിനാൽ അല്പം എടുത്തു പറയാം:—

"ഒരു മനുഷ്യൻ എങ്ങിനെയാണു പരിശുദ്ധനായിത്തീരുന്നത്? ദിവസവും രാവിലെ ധ്യാനത്തിന്നിരിക്കുമ്പോൾ പരിശുദ്ധിയെപ്പററി ആലോചിച്ച് അതെന്താണെന്നുള്ള പൂൎണ്ണാനുഭവം ഉണ്ടാകണം. ദുഷ്ടവിചാരങ്ങളെ അടുത്തുവരുവാൻകൂടി അനുവദിക്കരുത്. നീചമായിട്ടുള്ള യാതൊന്നും ചെയ്യരുത്. ഇങ്ങിനെ പ്രഭാതത്തിൽ പരിശുദ്ധിയെപ്പററി വിചിന്തനംചെയ്യുകയും താൻ പരിശുദ്ധനാവണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുക. പകൽ ലോകവിഷയങ്ങളിൽ ഏൎപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ രാവിലത്തെ ധ്യാനവിഷയം എപ്പോഴും ഓൎമ്മയുണ്ടായിരിക്കണം. വളരെ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുവേണം സകലപ്രവൃത്തികളും ചെയ്യുവാൻ. നീചപ്രവൃത്തികൾ ചെയ്തു ദേഹത്തെ മലിനമാക്കരുത്. അതുപോലെത്തന്നെ സംസാരത്തിലും ശ്രദ്ധവെക്കണം. അസഭ്യമായിട്ടു യാതൊന്നും പറയരുത്. അന്യവ്യക്തികാൎയ്യങ്ങളെപ്പററി സംസാരിച്ചിട്ടോ ദുർവ്വിഷയങ്ങളെപ്പററി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടോ നാവു ചീത്തയാക്കരുത്. ഇങ്ങിനെ ആചരിക്കുന്ന ഒരാൾ, മനുഷ്യദൃഷ്ടിക്കു ഗോചരമല്ലാത്ത ഏററവും നിസ്സാരമായ ദോഷങ്ങൾകൂടി കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ ശക്തിയുള്ള ഒരു ഗുരുവിന്റെ മുമ്പിൽ പ്രസ്താവയോഗ്യമായ സംഗതികളെപ്പററി മാത്രമേ സംസാരിക്കയുള്ളൂ. അയാൾ പറയുന്ന ഓരോ വാക്കും നിൎമ്മലമായിരിക്കും. അസഭ്യവാക്കുകൾ പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നവരേയോ അവനവനേയോ അശുദ്ധമാക്കില്ല. വിചാരവും അതുപോലെ പരിശുദ്ധമായിരിക്കും. അശുദ്ധമായ വിചാരങ്ങൾ യാതൊന്നും മനസ്സിൽ കടക്കുവാൻ അനുവദിക്കയില്ല. അഥവാ അറിയാതെ പ്രവേശിച്ചാൽ ഉടനെ പിടിച്ചു പുറത്താക്കും; അരനിമിഷംകൂടി താമസിയാതെ തൽക്ഷണം അടിച്ചോടിക്കും. തന്റെ മനസ്സിൽ മലിന

മായിട്ട് എന്തോ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതെന്നും അതിൻെറ ആകർഷണം മൂലമാണ് ദുഷ്ടവിചാരങ്ങൾ കടന്നുകൂടുന്നതെന്നും അദ്ദേഹത്തിനു നല്ല നിശ്ചയമുള്ളതുകൊണ്ട് അവനവൻെറ മനസ്സിനെ നന്നാക്കുവാനാണ് അദ്ദേഹം ആദ്യമായി ശ്രമിക്കുക. ഇങ്ങിനെ സദാസമയവും പരിശുദ്ധനാകുവാനുള്ള മാർഗ്ഗം ആലോചിച്ചും ആചരിച്ചുംകൊണ്ടിരിക്കും. പിന്നെ ധ്യാനസമയം സത്യത്തെ ഒരു വിഷയമായെടുക്കുന്നു. ലോകക്ഷേമാർത്ഥം സത്യത്തിൻെറ ആവശ്യകത, ഒരു സമുദായത്തെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം സത്യത്തിനുള്ള പ്രാധാന്യം, അവനവൻെറ സ്വഭാവലക്ഷണമായി എടുക്കുന്നതായാൽ സത്യത്തിൻെറ മാഹാത്മ്യം, ഇങ്ങിനെ സത്യത്തിനുള്ള അനേകവിധ മഹിമകളെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം മനനംചെയ്യുന്നു. പിന്നെ ലൌകികവിഷയങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടാൽ മറ്റുള്ളവരുടെ മനസ്സിൽ തെററിദ്ധാരണയുണ്ടാക്കുന്നതായ വല്ലതും പ്രവർത്തിക്കുകയോ കപടവിചാരത്തോടുകൂടി വല്ലതും പറയുകയോ ഉണ്ടാവില്ല. അസത്യം പറകയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, വളരെ ഖണ്ഡിച്ച് കൃത്യമായിട്ടു മാത്രമേ സംസാരിക്കയുള്ളു. കൃത്യമല്ലാതെ പറയുന്നതും അസത്യമാകുന്നു. പ്രത്യക്ഷമായി കണ്ടറിവുള്ള ഒരു സംഗതി കൃത്യമല്ലാതെ വിവരിക്കുന്നത് അസത്യത്തിനു തുല്യമാണ്. മഹാത്മാക്കളുടെ ശിഷ്യസ്ഥാനത്തിന്നാഗ്രഹിക്കുന്നവർ അതിശയോക്തിയായി വർണ്ണിച്ചുപറകയോ, വാസ്തവത്തെ ചായംപൂശിപ്പറകയോ, തൻെറ അറിവിൽ പെട്ടേടത്തോളം വാസ്തവത്തിനു വിരുദ്ധമായിട്ടുള്ളതോ അസത്യത്തിൻെറ ലവലേശമെങ്കിലും ബാധകമായുള്ളതോ ആയ സംഗതികളെ കൂട്ടിച്ചേർക്കുകയോ ഒരിക്കലും ചെയ്തുകൂടാ. ഇതുപോലെ മനസ്സിലും സത്യത്തെ ആചരിക്കണം. സത്യമല്ലാത്ത യാതൊന്നും വിചാരിക്കരുത്. അസത്യം വിചാരിച്ച് മനസ്സ് അശുദ്ധമാകരുത്. കരുണയാണു ശീലിക്കേണ്ടതെങ്കിൽ അപ്പോഴും മാർഗ്ഗം ഇതുതന്നെ. ധ്യാനസമയം കരുണയെപ്പററി ആലോചിക്കുന്നു. ശേഷമുള്ള സമയം അത് അനുഭവത്തിൽ വരുത്തണം. തൻെറ ചുററുമുള്ള എല്ലാവരോടും പരമകാരുണ്യമുള്ളവനായിരിക്കണം. വീട്ടുകാർക്കും, സ്നേഹിതന്മാർക്കും, സമീപസ്ഥന്മാർക്കും കഴിയുന്ന സഹായമെല്ലാം ചെയ്യണം. അകത്തും പുറത്തും മനസ്സിലും പ്രവൃത്തിയിലും കരുണ സദാ സ്ഫുരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണം. ഇപ്രകാരം കരുണാശീലം ഒരു സ്വഭാവമായിത്തീരും. ധീരതയായാലും ഈവിധം തന്നെ. ബാഹ്യമായ സംഭവങ്ങളെ ഓർത്തു കലുഷിതം ഉണ്ടാകയോ ഗർവ്വുണ്ടാകയോ ചെയ്യാത്തവരും, ജയാപജയങ്ങളിൽ സുഖിക്കുകയോ ദുഃഖിക്കുകയോ ചെയ്യാതെ സമഭാവനയോടുകൂടിയിരിക്കുന്നവരും, ബുദ്ധിമുട്ടുകളുള്ളപ്പോൾ വ്യസനിക്കുകയോ ഇല്ലാത്തപ്പോൾ സന്തോഷിക്കുകയോ ചെയ്യാതെ യാതൊന്നുകൊണ്ടും മനസ്സിന്നിളക്കംതട്ടാതെ സ്ഥിരചിത്തന്മാരായിരിക്കുന്നവരുമായ ധീരന്മാരെപ്പററിയും അവരുടെ യോഗ്യതകളെപ്പററിയും വിചിന്തനംചെയ്യണം. എപ്പോഴും ധൈര്യത്തോടും ദൃഢതയോടുംകൂടി സ്ഥിതപ്രജ്ഞനായിരിക്കണം. ലോ

കികകാൎയ്യങ്ങളിൽ ഏൎപ്പെടുമ്പോഴും ഇതെല്ലാം അനുഭവത്തിൽ വരുത്തണം. ഇങ്ങിനെ ആചരിച്ചു ശീലിക്കുന്ന ഒരാൾ വ്യാധിദുഃഖങ്ങൾ നേരിടുമ്പോൾ ആനന്ദസ്വരൂപനായ ഈശ്വരനെ സ്മരിക്കും. ധനനാശം വരുമ്പോൾ ശാശ്വതമായ ജ്ഞാനസമ്പത്തിനെപ്പറ്റി ആലോചിക്കും. സ്നേഹിതന്മാർ മരിക്കുമ്പോൾ 'ഒരു ജീവൻ മരിക്കുന്നതല്ലാ ദേഹമാണു നശിക്കുന്നത്; പഴയവസ്ത്രം വലിച്ചെറിഞ്ഞു പുതിയതു ധരിക്കുന്നതുപോലെ ഒരു ദേഹത്തെ വിട്ടു മറൊരുദേഹം സ്വീകരിക്കുന്നതാകുന്നു മരണം; അതുകൊണ്ടു മരിക്കുന്നവരെ ഇനിയും നമുക്കു കാണാം' എന്നെല്ലാം വിചാരിച്ച് ആശ്വസിക്കും. ഇങ്ങിനെ ആത്മസംയമമൊ, ധൈൎയ്യമൊ, ശാന്തതയൊ, എന്തുതന്നെയായാലും അതിനെ ധ്യാനിക്കുകയും അനുഭവത്തിൽ വരുത്തുകയും ചെയ്യണം. എല്ലാം ഒരുമിച്ചു സാധിക്കയില്ല. ദിവസംതോറും സൽഗുണങ്ങളെപ്പററിയും ധ്യാനിക്കുവാൻ ഒരാൾക്കും സാധിക്കയില്ല. അതിനു സമയംതന്നെ ഉണ്ടാകയില്ല. ഓരോ ഗുണത്തെ എടുത്ത് അതിനെ അനുഭവത്തിൽ വരുത്തുവാനാണ് ശ്രമിക്കേണ്ടത്. ഈ ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി അനവരതം പരിശ്രമിക്കുവിൻ. അധികകാലം വേണ്ടിവരുമെന്നു വിചാരിച്ച് അധൈൎയ്യപ്പെടരുത്; വലിയ അദ്ധ്വാനം വേണ്ടിവരുമെന്നുവെച്ചു പേടിക്കേണ്ടാ; നാം ഇങ്ങിനെ സമ്പാദിക്കുന്ന ഗുണങ്ങളെല്ലാം ശാശ്വതമായിട്ടുള്ളവയാകുന്നു; അനന്തകാലം മുഴുവൻ ഉള്ളപ്പോൾ നാം എന്തിനാണു ഭയപ്പെടുന്നത്? ഇതു നമ്മുടെ ശാശ്വതസമ്പത്താകുന്നു. ധ്യാനം മാത്രമൊ കൎമ്മം മാത്രമൊ ഒരിക്കലും ആത്മീയാഭിവൃദ്ധിക്കു മതിയാകുന്നതല്ല. രണ്ടും ആവശ്യമാണ്. നിത്യനിഷ്ഠയിൽ ഇതുരണ്ടും ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഇതാകുന്നു ശ്രേഷ്ഠതയെ സമ്പാദിക്കുവാനുള്ള മാൎഗ്ഗം. ഇതാകുന്നു ആദ്ധ്യാത്മജീവിതം."

സി. പരമേശ്വരമേനോൻ ബി. എ.

സിനിമ അല്ലെങ്കിൽ ചലനചിത്രം*

പത്തൊമ്പതാം നൂററാണ്ടിന്റെ അവസാനകാലത്തുണ്ടായ പുതിയ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങളിൽ, ഏററവും രസകരവും ആശ്ചൎയ്യകരവുമായതു 'സിനിമ' അഥ പരിഷ്കൃതന് ത്രമാണ്. ഈ പുതുവിദ്യ ഇപ്പോഴും ശൈശവനിലയിലെ എത്തീട്ടുള്ളുവെങ്കിലും, ഈ നിലയിൽത്തന്നെ അതിനെ ലോകത്തിലെ അത്ഭുതങ്ങളിൽ ഒന്നായി ഗണിക്കാവുന്നതാണ്. അല്പകാലത്തിനുള്ളിൽ ഈ തൊഴിൽകൊണ്ടു

രാവിലെ ധ്യാ

ശുദ്ധിയെപ്പററി

ന്താണെന്നുള്ള

ണം. ഉദ്ദേശിച്ച

* എന്നെത്ര മിക്കവരും ഇതിനെ വിളിച്ചുവരുന്നത്. അതെന്തുപോലെ സിനി... വ്യത്യാസം വല്ലതും എന്നു ഞങ്ങൾ നിശ്ചയമില്ല. ഈ ഉപന്യാസത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടില്ല സംഖ്യകളിലും ചില അടിസ്ഥാനമാകതിയില്ല. (ലേഖകൻ)

അനവധി 'ലക്ഷപ്രഭുക്കൾ' ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

സിനിമയുടെ പൂർവ്വചരിത്രം ചുരുക്കത്തിൽ പറഞ്ഞുതീർക്കാവുന്നതാണ്. ഇതിന്റെ ഉത്ഭവം ഛായ എടുക്കുന്നതിൽനിന്നാണ്. 16-ാം നൂററാണ്ടിന്റെ അന്ത്യകാലത്ത് ഇററലിക്കാരനായിരുന്ന പോർട്ട (Porta) എന്ന ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞനാണ ഛായ എടുക്കുന്ന വിദ്യ ഒന്നാമതായി കണ്ടുപിടിച്ചത്. എന്നിലും ആദ്യമായി ഛായ എടുത്തതു 1727-ൽ ഷുൽസ് (Shultze) എന്നു പേരായ ഒരു ജർമ്മനാണ്. ഇതും മനുഷ്യന്റെ ഛായയല്ലായിരുന്നു; ചില എഴുത്തുകളുടേതായിരുന്നു. നാം ഇപ്പോൾ സാധാരണയായി പറയുന്ന ഫോട്ടോ (Photo) ഒന്നാമതായി എടുത്തതു 1802-ൽ തോമസ് വെഡ്ജ്വുഡ് (Thomas Wedgwood) എന്ന ആംഗ്ലേയനാണ്. 1888-ൽ ഹോർണർ (Horner) എന്നാൾ സോട്രോപ് (Zoetrope) എന്ന ഒരു യന്ത്രമുണ്ടാക്കി. ഈ യന്ത്രം തിരിയുന്ന സമയത്തു അതിൽ നോക്കുന്നതായാൽ മനുഷ്യർ ഓടുന്നതും, കുതിരകൾ ചാടുന്നതും മററും കാണാമായിരുന്നു. ഈ യന്ത്രത്തെ 1877-ൽ മുയ്ബ്രിഡ്ജ് (Muybridge) എന്നാൾ കുറെ പരിഷ്കരിക്കുകയും അതിനുശേഷം 1889-ൽ ഒരു ഫ്രഞ്ചു ഡാക്ടരായ മേറി (Marey) എന്നാൾ തന്റെ ചില പുതു യുക്തികളാൽ മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന യന്ത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു ഇപ്പോഴത്തെ ചലനചിത്രങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തു.

മനുഷ്യമുഖത്തിന്റെ ചലനം ആദ്യമായി ഛായയെടുത്തു ജനങ്ങളെ ആശ്ചര്യപ്പെടുത്തിയതു ലണ്ടനിലെ (Green) ഗ്രീൻ എന്നു പേരായ ഒരു ഫോട്ടോ എടുക്കുന്നവനായിരുന്നു. ഏകദേശം ഇക്കാലത്തുതന്നെ ഫ്രാൻസിലും അമേരിക്കയിലും ഈ അത്ഭുതവിദ്യ നടത്തിവന്നിരുന്നു. അമേരിക്കയിൽ ഈ ഉദ്യമം ഒന്നാമതായി ഏറെറടുത്തിയതു ലോകപ്രസിദ്ധനായ എഡിസൺ (Edison) എന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞനാണ്.

'സിനിമ' എന്നു പറയുന്ന ഈ അത്ഭുതവിദ്യ വാസ്തവത്തിൽ എത്രയോ എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാവുന്ന ഒന്നാണ്. മനുഷ്യനയനങ്ങൾക്ക് അവയുടെ മുമ്പിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു സാധനം അവിടെനിന്ന് ഇല്ലാതായാൽ ഒരു നിമിഷ(Second)ത്തിന്റെ പത്തിൽ ഒരു ഭാഗം സമയം അതിന്റെ പ്രതിമയെ കാണാവുന്നതാണ്. ഈ കണക്കപ്രകാരം ഒരു നിമിഷത്തിൽ പത്തുപ്രാവശ്യം ഒരു സാധനത്തിന്റെ പ്രതിമയെ നമ്മുടെ നയനങ്ങൾക്കു ഗോചരമാക്കിയാൽ, ആ സാധനം മുമ്പിൽനിന്നു മാറ്റപ്പെട്ടാൽക്കൂടി ഒരു നിമിഷനേരം ആയതു അവിടെയുണ്ടെന്നു നമുക്കു തോന്നുന്നതാണ്. ഇതിനു ഒരു ചെറിയ ഉദാഹരണം പറയാം. ചന്ദനത്തിരിയുടെ ഒരഗ്രം കത്തിച്ചു മറേറ അഗ്രം പിടിച്ചു ഇളക്കുന്ന സമയം, കത്തിച്ച അഗ്രം ഒരു ചുകന്ന വരപോലെ തോന്നുന്നത് എല്ലാവരും കണ്ടിട്ടുള്ളതായിരിക്കും. ഇതുപ്രകാരം ഒരു കുതിര ഓടുമ്പോൾ പല സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നും അതിന്റെ ഛായയെടുത്ത് ആ ഛായയെ ഓരോന്നായി നമ്മുടെ മുമ്പിൽ വേഗത്തിൽ കാണിക്കുന്നതായാൽ ഒരു കുതിര ഓടുന്നതെന്നു തോ

ന്നു. സാധാരണയായുണ്ടാവുന്ന ഈത്തരം അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണ സിനിമ ഏൎപ്പെടുത്തീട്ടുള്ളത്. ഏകദേശം ആയിരമടി നീളവും 1 ഇഞ്ച് വീതിയുമുള്ള സെല്യുലോയ്ഡ (Ceiluloid) എന്ന ഒരു സാധനത്തിൽ ഒരിഞ്ചു നീളത്തിൽ അനവധി ഛായകൾ എടുക്കുന്നു. ഈ ഛായകളെല്ലാം എന്തെങ്കിലും ഒരു സംഭവം നടക്കുന്ന സമയത്ത് ഉടനുടൻ എടുക്കുന്നതാണ്. ചെറുതായ ഈ ഛായകളെ ഭൂതക്കണ്ണാടികൊണ്ടു വലുതാക്കി പ്രകാശിയായ ഒരു വെളിച്ചത്തിന്റെ സഹായംകൊണ്ടു മുമ്പിൽ വെച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു മറ(Screen)മേൽ വേഗംവേഗം കാണിക്കുന്ന സമയത്താണ്, ഛായയിൽ കാണുന്ന സംഭവം നമ്മുടെ മുമ്പിൽ നടക്കുന്നുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നത്. 'ബയസ്കോപ്പ്'കളോടുചേൎന്നപ്പെട്ട മടങ്ങുന്ന പലതും ഈത്തരം തീരെ നിശ്ചയമുണ്ടായിരിക്കയില്ല.

'സിനിമ'യുടെ ചിലവിനെപ്പറ്റിയും അതിനാലുള്ള ലാഭത്തെപ്പറ്റിയും ചുരുങ്ങിയൊന്നു പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല. അമേരിക്കയിലാണ് ഈ തൊഴിൽ അധികമായുള്ളത്. അമേരിക്കയിലെ വ്യവസായങ്ങളിൽ അഞ്ചാമത്തെ സ്ഥാനം സിനിമക്കാണെന്നു. അവിടെ സിനിമച്ചിത്രങ്ങളുണ്ടാക്കുന്ന 200 കമ്പനികളുണ്ട്. ഏകദേശം രണ്ടുലക്ഷത്തി എഴുപത്തി അയ്യായിരം ജനങ്ങൾ ഈ തൊഴിലിൽ ഏൎപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ...ലെ ധ്രുവശ്രുമായ ചിത്രങ്ങൾ എടുപ്പാ...യെപ്പാ[illegible]യി മൂലധനം പത്തുകോടി ...നെന്നുള്ള ...ീട്ടുണ്ട്. 1916-ൽ അമേരിക്കയിൽ ഉണ്ടാക്കിയ 118 വിവിധവിഷയങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള 10000 ചിത്രങ്ങൾ പുറപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ പതിനായിരം മാതൃകാഛായകളിൽനിന്ന് ഉദ്ദേശം 85 വീതം വേറെയും ഛായകൾ എടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഓരോ ചിത്രത്തിന്നും 1000 അടി നീളം കാണും. ഈ കണക്കപ്രകാരം 1916-ാം വൎഷത്തിൽ അമേരിക്കയിൽനിന്നു മാത്രം 850 കോടി അടി നീളത്തിലുള്ള ചിത്രങ്ങൾ പുറപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്! (ഇതിന് ഏകദേശം 66,270 നാഴിക നീളം കാണും. ഭൂമിയെ മൂന്നു പ്രാവശ്യം ചുററുവാനുള്ള നീളം!) ഈ ചിത്രങ്ങൾ എടുപ്പാൻ 48[illegible] കോടി ഉറുപ്പിക ചിലവാണ്. മേലെ കാണിച്ച ഈ വലിയ സംഖ്യകളെക്കാണുമ്പോൾ തന്നെ കണ്ണു മയങ്ങുന്നു. എന്നാൽ ഇതുകൂടിയ ലാഭവുമുണ്ട്. അമേരിക്കയിലെ ഐക്യരാജ്യങ്ങളിൽ (United states) മാത്രം 15,000 ചിത്രശാലകളുണ്ട്. ഇവയിലെ ചിത്രങ്ങൾ കാണ്മാൻ ദിനംപ്രതി ഒരുകോടി ജനങ്ങൾ പോകാറുണ്ട്. (ഈ സംഖ്യ ഐക്യരാജ്യങ്ങളിലെ ജനസംഖ്യയിൽ പത്തിൽ ഒരു ഭാഗമാണ്.) ഒരാൾക്കു 4 ണ മുതൽ 4 ക. വരെയുള്ള ടിക്കററുകളുണ്ട്. 1916-ൽ ടിക്കററു വിററ വകയിൽ മാത്രം 1000,00,000,0000 ക. വരവുണ്ട്. കണക്കാക്കി നോക്കുന്നതായാൽ ആകെക്കൂട്ടത്തിൽ ലാഭം 88,6250000 ക. യാണ്.

പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട നടന്മാരെയും നടിക്കാരെയും സിനിമക്കുവേണ്ടി കളിപ്പാൻ നമുക്കു വിശ്വസിപ്പാൻ വഹിയാത്ത സംഖ്യകൾ ശമ്പളം കൊടുത്തു നില്ക്കുന്നുണ്ട്. സിനിമച്ചിത്രങ്ങൾക്കുവേണ്ടി കളിക്കുന്ന 22 വയസ്സായ ഒരു യുവതിക്കു

കൊല്ലംകൊണ്ടു 20000 പവൻ സമ്പാദിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ. സിനിമയിൽ വിഡ്ഢിവേഷം കെട്ടുവാൻ പ്രസിദ്ധനായ ചാർലി ചേപ്ലിൻ' (Charlie Chaplin) എന്നാൾ ഇതിൽ പത്തിരട്ടി സമ്പാദിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. (ഇപ്പോൾ കളിച്ചുവരുന്നുമുണ്ട്.) ഷേക്സ്പിയർ മഹാകവിയുടെ 'മേക്ബെത്ത്' (Macbeth) എന്ന പ്രസിദ്ധനാടകത്തിൽ നായകന്റെ വേഷം കെട്ടുവാൻ 'സർ ഹെർബെർട്ട് ട്രീ' (Sir Herbert Tree) എന്ന നടനു കൊടുത്ത സംഖ്യ ഒരു ജീവിതദശയിൽ ഒരാൾക്ക് എത്ര ബുദ്ധിമുട്ടിയാലും സമ്പാദിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതല്ല.

സിനിമയിൽ എടുക്കുവാൻ കഴിയാത്ത യാതൊരു സംഭവവുമില്ല. അവയുടെ ചില ചിത്രങ്ങൾ കണ്ടാൽ ഏറ്റവും ആശ്ചര്യം തോന്നുന്നതാണ്. അഗ്നിപർവ്വതങ്ങൾ പൊട്ടി ഒലിക്കുക, തീവണ്ടികൾ പുഴയിൽ വീഴുക, ആകാശവിമാനങ്ങൾ വെടികൊണ്ടു പൊളിഞ്ഞു താഴത്തു പതിക്കുക, സമുദ്രമദ്ധ്യത്തിൽവെച്ചു കപ്പൽ മുങ്ങുക, വിലപിടിച്ച രാജധാനികൾക്കും ഹർമ്മ്യങ്ങൾക്കും തീപ്പിടിക്കുക, വന്യമൃഗങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പെട്ട് അതിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെടുക മുതലായ സകല സംഭവങ്ങളും യാതൊരു പ്രയാസവും കൂടാതെ കാണിക്കാവുന്നതാണ്. ധ്രുവത്തിന്റെ അറ്റം കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ പുറപ്പെട്ട ക്യാപ്റ്റൻ സ്കോട്ടിന്റെ (Captain Scott) എല്ലാ അനുഭവങ്ങളും ചിത്രത്തിൽ പുറത്തു വന്നിട്ടുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിലെ എല്ലാ നല്ല നോവലുകളും 'ചിത്രീകരിച്ചി'ട്ടുണ്ട്. പുരാതനറോം, ഗ്രീസ്സ് ഈ രാജ്യങ്ങളിലെ സകലകഥകളും യഥേഷ്ടം സിനിമയിലുണ്ട്. ഇന്ത്യാരാജ്യത്തെ ചില കഥകളും എടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഇതിൽ മുഖ്യമായതു ബോമ്പക്കാരുടെ 'ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ' എന്ന നാടകമാണ്.

സിനിമ മനുഷ്യനു 'തമാശ'ക്കു മാത്രമുള്ള ഒരേർപ്പാടല്ല. അതുകൊണ്ടു പലവിധ ഗുണങ്ങളുമുണ്ട്. വിദ്യാഭ്യാസസംബന്ധമായാണ് അതുകൊണ്ട് ഏറ്റവും വലിയ ഉപയോഗം. ലോകവിശ്രുതനായ എഡിസൻ തന്നെ ഈ സംഗതിയെപ്പറ്റി ഇപ്രകാരം പറയുന്നു: "വിദ്യാഭ്യാസക്ഷണത്തിൽ സിദ്ധിപ്പാൻ ഇതിലധികം നല്ല മാർഗ്ഗം മറ്റൊന്നില്ല. അന്യരാജ്യങ്ങളെപ്പറ്റിയും അവിടങ്ങളിലെ ജനങ്ങളെക്കുറിച്ചും അവരുടെ പല നടവടികളെപ്പറ്റിയും ഒരുവനു പൂർണ്ണമായ അറിവു 'സിനിമ'യിൽനിന്നു സിദ്ധിക്കും. മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളേയും ഈ ചിത്രങ്ങളിൽനിന്നു കണ്ടറിവാൻ സാധിക്കുന്നു." ഇന്ത്യക്കാരായ നമുക്ക് ആംഗ്ലേയരുടെ നടവടികളേയും, അവരുടെ രാജ്യങ്ങളിലെ പല സമ്പ്രദായങ്ങളേയും പറ്റി അനവധി പുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ചാൽക്കൂടി ലഭിപ്പാൻ സാധിക്കാത്തതായ അറിവ്, രണ്ടൊരു സിനിമപ്രദർശനങ്ങൾ കണ്ടാൽ അവയിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്നതാണ്. അമേരിക്കയിലെ പ്രധാന സർവ്വകലാശാലകൾ വിദ്യാഭ്യാസസംബന്ധമായ അനവധി ചിത്രങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിച്ചു വിദ്യാർത്ഥികൾക്കുവേണ്ടി ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതിനും പുറമെ യൂറോപ്പുരാജ്യത്തുള്ള പല ഗവർമ്മെണ്ടുകളും

പൊതുജനങ്ങൾക്ക് അറിവു വർദ്ധിപ്പാനായി സിനിമപ്രദർശനങ്ങൾ നടത്തിവരുന്നുണ്ട്. മതസംബന്ധമായും ഇപ്രകാരംതന്നെ ചെയ്തുവരുന്നുണ്ട്. ഇയ്യിടെ അമേരിക്കയിൽ 80 ലക്ഷം ഉറുപ്പിക ചിലവിട്ടു മതവിഷയങ്ങളായ പല ചിത്രങ്ങളും എടുത്തിട്ടുണ്ട്.

അമേരിക്കയിലെ ഒരു പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട ഇരുമ്പുശാലയുടമ 'കാർണ്ണീഗി ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിൽ' (Carnegie Institute) ഇരുമ്പു കഴിച്ചെടുക്കുന്നതും, മണ്ണു കിട്ടച്ച ലോഹം ചേർത്തിളക്കുന്നതും, പിന്നീടു ശുദ്ധിവരുത്തുന്നതും, ഇരുമ്പുകൊണ്ടുണ്ടാക്കാവുന്ന സകല പ്രവൃത്തികളും സിനിമയിലാണു കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നത്. ഖനികളിൽനിന്ന് ഇരുമ്പു കഴിച്ചെടുക്കുന്നതു മുതൽ അതുകൊണ്ടുണ്ടാക്കുന്ന വിവിധ സാധനങ്ങൾ വീടുകളിൽ എത്തുന്നവരെയുള്ള സകലപ്രവൃത്തികളും ചിത്രരൂപേണയാണു പണിക്കാരെ പഠിപ്പിക്കുന്നത്.

"സിനിമഭ്രാന്ത്" പൌരസ്ത്യരാജ്യങ്ങളിൽ കടന്നുകൂടീട്ടില്ല. ജാപ്പാൻകാർ അല്പാല്പമായി ഇപ്പോൾ അതിനു വേണ്ട ഉദ്യമങ്ങൾ ചെയ്തുവരുന്നുണ്ട്: ജാപ്പാനിൽ ഇപ്പോൾ ആറായിരത്തിലധികം സിനിമശാലകൾ ഉണ്ട്. ഇന്ത്യയിൽ ഈ തൊഴിൽ തീരെയില്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. ഇന്ത്യാരാജ്യത്തുള്ള പല കഥകളും, നമ്മുടെ വിലയേറിയ പുരാണങ്ങളും മറ്റും സിനിമക്ക് എത്രയും ചേർന്നവകളാണ്. രാമായണം കഥ മുഴുവനും ചിത്രരൂപേണ കാണുന്നതായാൽ നമുക്ക് ആ പുരാണത്തെപ്പററി ഇപ്പോൾ ഉള്ള അറിവിൽ പതിന്മടങ്ങറിവുണ്ടാവുമെന്നതിനു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. ഇതിനും പുറമെ സാരമേറിയ എത്രയോ കഥകൾ നമുക്കുണ്ട്. അവ സിനിമയിൽ കാണിച്ച്, അവയുടെ സൂക്ഷ്മതത്വങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയാൽ പിന്നെ തീരെ മറക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. പുരാതനഭാരതത്തിലെ ചില കഥകൾ സിനിമയിൽ കാണുന്ന സമയം എനിക്ക് ആ രാജ്യക്കാരെപ്പററിയുണ്ടാവുന്ന ബഹുമാനത്തെയും സ്നേഹത്തെയും വിവരിക്കുവാൻ കഴിയില്ല. ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഏവനും മനസ്സലിഞ്ഞുപോകും. മററുള്ള രാജ്യങ്ങളെപ്പോലെ ഇന്ത്യയും ഈ പുതുതായ ഏർപ്പാടിൽ വേണ്ട ഉദ്യമങ്ങൾ ഉടനെ ചെയ്യുമെന്ന് ഉദ്ദേശിക്കാവുന്നതാണ്. ഈ ആവശ്യത്തിന് ഉത്സാഹിക്കേണ്ടതു ധനവാന്മാരാണ്. മറെറല്ലാ തൊഴിലുകളെക്കാൾ മൂലധനം അധികമാവശ്യം സിനിമക്കുണ്ട്.

പുരാണപ്രസിദ്ധമായ നമ്മുടെ ഋഷിമാരുടെ പഴയ കഥകളും, അതിലെ പുണ്യവാന്മാരുടെ മഹത്തായ ജീവചരിത്രങ്ങളും, മററും ചിത്രത്തിൽ കണ്ടു നമ്മെ ഇതരരാജ്യക്കാർ ബഹുമാനിക്കുന്ന കാലം ദൂരെയല്ല.

എ. പി.

പുഷ്പാഞ്ജലി*

ഒന്നാമദ്ധ്യായം.

[വേദവ്യാസന്റെ പോക്കു്. മാർക്കണ്ഡേയന്റെ വരവു്. [illegible] വേദവ്യാസന്റെ ചോദ്യങ്ങൾ.]

കലിയുഗത്തിന്റെ ആരംഭം കണ്ടിട്ടു ഭഗവാൻ വേദവ്യാസൻ തന്റെ പ്രകൃതിസുലഭമായ ദയാഗുണത്താൽ പ്രേരിതനായിട്ടു മനുഷ്യജാതിയ്ക്കു കലികാലത്തിൽ വരാൻപോകുന്ന ദോഷങ്ങൾ നീക്കാനുള്ള ആഗ്രഹത്തോടുകൂടി ഏകാന്തധ്യാനത്തിലിരുന്നു കണ്ണടച്ചുംകൊണ്ടു 'സ്വസ്തി' എന്ന ശബ്ദമന്ത്രത്തെ ജപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നിരുന്നു. അനേകായിരം കൊല്ലങ്ങൾ ഈവിധത്തിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടിയതിനുശേഷം ഒരിയ്ക്കൽ പെട്ടെന്നു മഹർഷിയുടെ ദേഹം മുഴുവനും രോമാഞ്ചമണിതമാവുകയും മുഖകമലം വികസിയ്ക്കുകയും കണ്ണുകളിൽനിന്നു് ആനന്ദാശ്രുക്കൾ വീണുതുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. വ്യാസദേവൻ കണ്ണുകൾ മിഴിച്ചു. കണ്ണുകൾ മിഴിച്ചു നോക്കിയപ്പോൾ തന്റെ മുമ്പിൽ ഏഴു കല്പാന്തകാലം ജീവിച്ചിരിയ്ക്കുന്നവനും കാലനെ ജയിച്ചവനുമായ മാർക്കണ്ഡേയമഹർഷി നില്ക്കുന്നതു കണ്ടു.

വ്യാസദേവൻ മഹാമുനിയെ യഥാവിധി വന്ദനാദികൾ ചെയ്തു് ആസനത്തിലിരുത്തിയതിനുശേഷം മാർക്കണ്ഡേയൻ പറഞ്ഞു. "സകല വേദങ്ങളേയും പകുത്തുവെച്ചു വേദങ്ങൾക്കു പ്രചാരം വരുത്തിയ വ്യാസദേവാ! അങ്ങു തന്നെയാണു ധന്യൻ. അങ്ങു തന്നെയാണു ജ്ഞാനി. അങ്ങു തന്നെയാണു ഭഗവൽഭക്തൻ! അങ്ങു് ഇപ്പോൾ അനുഭവിച്ചിരുന്ന അനുപമമായ ആനന്ദം നിസ്തുലവും സീമയില്ലാത്തതുമാണ്. അതു് ഏറ്റക്കുറവില്ലാത്തതും പരിശുദ്ധവുമായ അമൃതാനന്ദമാണ്. അങ്ങയുടെ തപസ്സിദ്ധിയുടെ സകല ലക്ഷണങ്ങളും കണ്ടറിഞ്ഞിട്ടു ഞാൻ അത്യന്തം സന്തോഷിയ്ക്കുന്നു."

വ്യാസദേവൻ പറഞ്ഞു: "മുനിശ്രേഷ്ഠനായ അങ്ങയെ കണ്ടിട്ടു് എന്റെ കണ്ണുകൾ പരിശുദ്ധങ്ങളായിരിയ്ക്കുന്നു. അങ്ങയുടെ വാക്കുകൾ കേട്ടിട്ടു് എന്റെ മനസ്സു പവിത്രമായി. ഞാൻ എല്ലാംകൊണ്ടും പരിശുദ്ധനായിത്തീർന്നിരിയ്ക്കുന്നു. അങ്ങയുടെ ശിഷ്യനായിരിയ്ക്കാനുള്ള യോഗ്യത എനിയ്ക്കില്ല. എങ്കിലും ഞാൻ തീരെ അയോഗ്യനാണെന്നു് അങ്ങയ്ക്കു തോന്നാത്തപക്ഷം എന്നെ അനുഗ്രഹിച്ചു് എന്റെ ചോദ്യങ്ങൾക്കു ശരിയായ മറുവടി പറഞ്ഞു് എനിയ്ക്കറിവുണ്ടാക്കിത്തന്നു് എന്നെ കൃതാർത്ഥനാക്കിത്തീർത്താലും."

* പ്രസിദ്ധഗ്രന്ഥകർത്താവായ ശ്രീ [illegible] ബംഗാളിഭാഷയിൽ എഴുതിയ "പുഷ്പാഞ്ജലി" എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ തർജ്ജമയാണു പ്രസ്തുത പ്രബന്ധം. ചില [illegible] വ്യാസ[illegible] ചില തത്ത്വങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുകയാണു "പുഷ്പാഞ്ജലി"യുടെ വിഷയം.

മഹാമുനിയായ മാർക്കണ്ഡേയൻ വേദവ്യാസന്റെ വിനയവാക്കുകൾ കേട്ടു പുഞ്ചിരിയിട്ടു. മൌനം അവലംബിച്ചു തന്റെ സന്തോഷവും സമ്മതവും വെളിപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ വ്യാസഭഗവാൻ അനുഗ്രഹാതിശയത്തോടു കൂടി പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. "മുനിശ്രേഷ്ഠാ! ഞാൻ ധ്യാനത്തിലിരുന്ന് എന്തൊരു അപൂർവ്വമൂർത്തിയേയാണു കണ്ടത്! ആ മൂർത്തി [illegible]കരിമായിട്ട് എന്റെ ഹൃദയഗുഹയിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആ മൂർത്തിയുടെ പാദകമലങ്ങൾക്ക് എന്തൊരു അനുപമസൌന്ദര്യമാണ്! ദേഹത്തിന്റെ പ്രഭ എത്ര ഉജ്ജ്വലമായിരിക്കുന്നു! മുഖചന്ദ്രന് എന്തൊരു മനോഹരകാന്തിയാണ്! ഇവൾ പർവ്വതരാജപുത്രിയായ പാർവ്വതിയെപ്പോലെ സിംഹാരൂഢയായിരിക്കുന്നില്ല. ത്രിപഥഗാമിനിയായ ഗംഗാദേവിയുടെ സ്വച്ഛമായ ശോഭ ഇവളുടെ ദേഹത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തു വിളങ്ങുന്നുണ്ട്. ഇവളെ ലക്ഷ്മീദേവി എന്നു പറയാനും പാടില്ല. ലക്ഷ്മി ചുകന്നവസ്ത്രം ധരിച്ചവളാണ്. ഇവൾ പച്ചവസ്ത്രം ധരിച്ചവളാണ്. സരസ്വതിയെപ്പോലെ ഇവൾ സ്നിഗ്ദ്ധമധുരമായ, സൌമ്യഭാവത്തോടുകൂടിയവളാണ്. എന്നാൽ ഇവളുടെ കയ്യിൽ വീണയില്ല. മറ്റു സകല ദേവതകളെക്കാളും ഇവൾക്ക് ഒരു വിശേഷമുള്ളത് ഇതാണ്: ഇവൾ ഇടവിടാതെ തന്റെ സന്താനങ്ങൾക്കു മാതൃവാത്സല്യത്തോടുകൂടി അന്നപാനാദികൾ കൊടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. മുനിവര! ഇവൾ ഏതൊരു ദേവിയാണ്? ഇവളെ പൂജിക്കുന്ന ക്രമം എന്താണ്? ഇവളെ ഉപാസിക്കാൻ ആരെല്ലാമാണ് അധികാരികൾ? ഇവളെ ആരാധിക്കുന്നതിൽ വരാവുന്ന വിഘ്നങ്ങൾ എന്തെല്ലാമാണ്? ഈ സകല വിഘ്നങ്ങളേയും അകറ്റാനുള്ള ഉപായങ്ങൾ എന്തെല്ലാമാണ്? ഇവളെ സേവിച്ചാൽ കിട്ടുന്ന ഫലം എന്താണ്? ഈ എല്ലാ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചും സവിസ്തരമായി ഉപദേശംതന്ന് ഈ കിങ്കരനെ അങ്ങ് കൃതാർത്ഥനാക്കിച്ചെയ്യാൻ കൃപചെയ്യണം."

മഹാമുനി മാർക്കണ്ഡേയൻ ഏകാന്തമനസ്സോടും നിമേഷരഹിതമായ ദൃഷ്ടിയോടും കൂടി അനുഗ്രഹാതിശയംകൊണ്ടു നിറഞ്ഞ വ്യാസദേവന്റെ മുഖാരവിന്ദത്തിൽനിന്നൊഴുകുന്ന വാക്യാമൃതത്തെ പാനംചെയ്തു വിമുഗ്ദ്ധനായിത്തീർന്നു. വേദവ്യാസൻ പറഞ്ഞവസാനിപ്പിച്ചശേഷം ആശ്ചര്യത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹം പെട്ടെന്നു പറഞ്ഞു: 'വേദവ്യാസര! അങ്ങുതന്നെയാണ് ധന്യന്മാരിൽവെച്ചു ധന്യൻ. തന്റെ സന്താനങ്ങളിൽവെച്ചു സർവ്വംകൊണ്ടും പ്രധാനിയായവന്റെ [illegible] മുമ്പിൽ അമ്മ തന്റെ യഥാർത്ഥസ്വരൂപത്തോടുകൂടിത്തന്നെ പ്രത്യക്ഷയായ് ഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. വേദവ്യാസനൊഴിച്ച് ഈ സ്വരൂപം പ്രത്യക്ഷമായി കാണാനുള്ള യോഗ്യത വേറെ ആർക്കുണ്ട്? ഏതൊരുവൻ ഇടവിടാതെയുള്ള ചിന്താബലംകൊണ്ടു വേദാർത്ഥങ്ങളെല്ലാം ഹൃദിസ്ഥമാക്കി സകല മനുഷ്യരുടേയും ഗുണത്തിനുവേണ്ടി അവയെല്ലാം പുരാണരൂപത്തിൽ വെളിപ്പെടുത്തിയോ; ഏതൊരുവൻ യശസ്സു നേടാനുള്ള ആഗ്രഹം ലേശംപോലും കൂടാതെ സകല വിഷയ

ളിലും പരോപകാരത്തിനുവേണ്ടി തന്റെ തപസ്സിന്റെ ഫലം വിനിയോഗിച്ചുവോ; ഏതൊരുവൻ യാതൊരു തടസ്ഥവും കൂടാതെ രാജധാനിയിലാവട്ടെ ദേവസഭയിലാവട്ടെ കടന്നുചെല്ലുമ്പോൾ സർവരാലും ഒരുപോലെ ആദരിക്കപ്പെടുകയും താൻ ചെന്ന ദിക്കെല്ലാം ഏതൊരുവന്റെ മാഹാത്മ്യംകൊണ്ടു പരിശുദ്ധമായിത്തീരുകയും ചെയ്തിരുന്നുവോ; ഏതൊരുവന്റെ മുഖത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന സകല വാക്കുകളും തൂലികയിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന സകല കൃതികളും ആ മഹാദേവിയുടെ സ്തുതിപാഠങ്ങളായിട്ടുതന്നെ കലാശിച്ചുവോ; ബ്രഹ്മചാരിയും യതിയും സത്യവതീപുത്രനുമായ ആ വേദവ്യാസന്റെ മുമ്പിലല്ലാതെ ദേവകൾക്കുമാതാവും സനാതനിയും സതിയുമായ ആ ദേവി മാതാവുടെ മുമ്പാകെ തന്റെ സ്വരൂപത്തെ പ്രത്യക്ഷമായികാണിച്ചു? സാധോ! വേദവ്യാസ! അങ്ങുതന്നെയാണു ധന്യൻ.'

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം മാർക്കണ്ഡേയൻ ആസനത്തിൽനിന്ന് എണീറ്റു വ്യാസദേവന്റെ തലയിൽതൊട്ടു നല്ലവണ്ണം അനുഗ്രഹിച്ചു. പിന്നെ 'എന്റെ കൂടെ വരൂ' എന്നിങ്ങിനെ പറഞ്ഞ് അദ്ദേഹം മുമ്പിൽ നടന്നു. വ്യാസഭഗവാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിന്നാലെ പോയി.

ഒന്നാം അദ്ധ്യായം.

[കുരുക്ഷേത്രം — [illegible]]

കുരുക്ഷേത്രം എത്ര രമണീയമായ സ്ഥാനമാണ്! നാലുഭാഗത്തു നോക്കിയാലും കണ്ണെത്തുന്നതുവരെ ചുകന്ന മണലോടുകൂടിയ മരുഭൂമി പരന്നുകിടക്കുന്നതു കാണാം. ദുർല്ലഭം ചിലേടത്തു പലാശവൃക്ഷങ്ങളോടു കൂടിയ ചെറുകാടുകൾ കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്. മദ്ധ്യഭാഗത്തിൽ അഗാധവും വെള്ളംനിറഞ്ഞതുമായ ഒരു തടാകത്തിൽ അരയന്നങ്ങൾ ജലക്രീഡ ചെയ്തുംകൊണ്ടു താമരപ്പൂക്കളെ ഇളക്കുകയും വെള്ളത്തിന് അനക്കമുണ്ടാക്കിത്തീർക്കുകയും സുമധുരമായ കളരവംകൊണ്ടു വായുമണ്ഡലത്തെ മുഖരിതമാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

കുരുക്ഷേത്രം എത്ര ഭയങ്കരമായ ഒരു സ്ഥാനമാണ്! ഇതിന്റെ മണ്ണു മുഴുവനും ചോരകൊണ്ടു പൂരിതമാണ്. പുഷ്പിച്ചുനില്ക്കുന്ന പലാശവൃക്ഷങ്ങളെല്ലാം നിണമണിഞ്ഞവയാണ്. തടാകങ്ങളെല്ലാം പരശുരാമനാൽ ഹനിക്കപ്പെട്ട ക്ഷത്രിയന്മാരുടെ ചോരകൊണ്ടു നിറഞ്ഞവയാണ്. ഈ സ്ഥലത്തുവെച്ചു കുരുവംശം നശിക്കുകയും പൃഥ്വീരാജാവു കൊല്ലപ്പെടുകയും മഹാരാഷ്ട്രസൈന്യം നശിക്കുകയും അതു നിമിത്തം ഹിന്ദുജാതിയുടെ ഉദയോന്മുഖമായ ആശ വളരെ കാലത്തേക്കു അസ്തമിക്കുകയും ചെയ്തു.

കുരുക്ഷേത്രം എത്ര ശാന്തരസത്തോടുകൂടിയ സ്ഥാനമാണ്! ഇവിടെ കുരുപാണ്ഡവന്മാരും ഹിന്ദുക്കളും മുസൽമാന്മാരും ശത്രുക്കളും ബന്ധുക്കളും സകലരും ഒരേശയ്യയിൽ കിടന്നുംകൊണ്ടു സുഖമായി ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്നു. അവർ തമ്മിൽ ലേശമെങ്കിലും മത്സരമോ വൈരമോ ഇല്ല. ഭയം, വിദ്വേഷം, ഈർഷ്യ മുതലായ ഭാവങ്ങൾ അവർ തീരെ ഉപേക്ഷിച്ചുകള

ണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ സ്ഥലം സാക്ഷാൽ ശാന്തിനികേതനമാണ്. ദൃഷ്ടിക്കിണങ്ങുമാറു വിടർന്നിരിക്കുന്ന ഈ കാനനതാമരകളും പുരാതനവീരപുരുഷന്മാരുടെ ഹൃദയപത്മങ്ങളാണ്. ഈ കാനനകളഹംസങ്ങൾ പുരാണകവികളാണ്. അവ നല്ല ശ്രുതിയോടുകൂടി വീരന്മാരുടെ ഗുണഗണങ്ങളെ ഗാനംചെയ്യുന്നു.

കുരുക്ഷേത്രത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽക്കൂടി ഒഴുകുന്ന സരസ്വതീനദിയുടെ തീരത്ത് ഏറ്റവും പ്രശസ്തമായ ഒരു പേരാലിന്റെ ചോട്ടിലാണ് മാർക്കണ്ഡേയമഹർഷിയുടെ ആശ്രമം. മഹർഷി ആ സ്ഥാനത്തെത്തി പിന്തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ വേദവ്യാസൻ തന്റെ അടുക്കലെത്തിയിരിക്കുന്നു.

മാർക്കണ്ഡേയൻ തന്റെ മുമ്പിൽക്കൂടി ഒഴുകുന്ന നദിയുടെ നേരെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു തൊണ്ടയിടറിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു. “പണ്ടുപണ്ടേയുള്ള ഈ [illegible] വിതികരത്തുരായ ആ നദി അനേകരുടെ പാദമൂലത്തിൽക്കൂടെ ഒഴുകിപ്പോകുന്നതു് നാം കാണുന്നുണ്ടല്ലോ. ഞാൻ എന്റെ സ്വന്തം കണ്ണുകൾകൊണ്ടു് ഈ നദിയുടെ ബാല്യാവസ്ഥയും കൈശോരവും യൌവനവും വാർദ്ധക്യവും കണ്ടിരിക്കുന്നു. ഒരു കാലത്ത് ഈ പ്രദേശങ്ങളെല്ലാം ഈ നദിയുടെ ഗർഭത്തിലായിരുന്നു. പിന്നീടു സത്യലോകത്തിൽ കുരുക്ഷേത്രം ഉത്ഭവിക്കുകയും സരസ്വതിയുടെ സന്താനങ്ങളായ ബ്രഹ്മർഷികൾ ഈ ഭൂമിയിൽ താമസം തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. ക്ഷീണിതയും മലിനയുമായ ഈ നദി അക്കാലത്ത് ഊക്കോടുകൂടി ഒഴുകുന്ന ഒരു വലിയ നദിയായിരുന്നു. അപ്പോൾ സമുദ്രം ഇവളെ ഉപേക്ഷിച്ചു ദൂരത്തു പോയിരുന്നില്ല. അക്കാലത്തു സമുദ്രം കിഴക്കേദിക്കു മുഴുവനും അതിക്രമിച്ചു പ്രൗഢയായ സരസ്വതിയുടെ പാണിഗ്രഹണംചെയ്യാൻവേണ്ടി ഈ സ്ഥലംവരെ തന്റെ തിരമാലകളെ പ്രസരിപ്പിച്ചിരുന്നു. കഷ്ടം! ആ കാലം ഇന്നലെ കഴിഞ്ഞതുപോലെ തോന്നുന്നു. ഈ നദി വീണ്ടും പ്രബലവേഗത്തോടുകൂടിയതായിത്തീരുമോ? ഇതിന്റെ ഇരുകരകളും വീണ്ടും ബ്രഹ്മഗുണഗാനങ്ങൾകൊണ്ടു മാറ്റൊലികൊള്ളുമോ? ഇവൾ അന്യരു കീഴടക്കാതെ വീണ്ടും സമുദ്രസംഗമത്തെ കാംക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു സർവ്വാലങ്കാരഭൂഷിതയായ സ്ത്രീയെപ്പോലെ പ്രൗഢയായി തന്റെ കാമുകനെ അന്വേഷിച്ചു പ്രാപിക്കുമോ?”

ഈ കഥകളെല്ലാം കേട്ടപ്പോൾ വേദവ്യാസന്റെ ഇരുകണ്ണുകളിൽനിന്നും കണ്ണീർ ധാരധാരയായി വീണുതുടങ്ങി. ആ കണ്ണുനീർത്തുള്ളികൾ സരസ്വതീജലത്തിൽ വീണു. അപ്പോൾ കഠിനമായ കൊടുങ്കാറ്റ് ഏറ്റിട്ടെന്നപോലെയോ, അഥവാ ഭയങ്കരമായ ഭൂകമ്പത്തിന്റെ ഊക്കുകൊണ്ടെന്നപോലെയോ നദിയിലെ വെള്ളം ഇളകിമറിഞ്ഞുതുടങ്ങി. കാണക്കാണെ ജലപ്രവാഹം വർദ്ധിച്ചുതുടങ്ങി. ഇരുകരകളേയും ഭഗ്നമാക്കിക്കൊണ്ടു സരസ്വതീനദി ക്രമത്തിൽ വലുതായിത്തുടങ്ങി. ഹോമാഗ്നിയിൽനിന്നുത്ഭവിക്കുന്ന ധൂമഗന്ധം വഹിച്ചുകൊണ്ടു വായു വീശിത്തുടങ്ങി. ബ്രഹ്മർഷികളുടെ കണ്ഠങ്ങളിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന വേദഘോഷം കേട്ടുതുടങ്ങി. ഭൂമിയും വെള്ളവും ആകാശവുമെല്ലാം ജീവമയമായി കാണപ്പെട്ടു. പി

ന്നെ ബ്രഹ്മർഷികളും, മഹർഷികളും, രാജർഷികളും, അതിരഥന്മാർ, മഹാരഥന്മാർ, അർദ്ധരഥന്മാർ, കവികളും, ഭടന്മാർ, സ്തുതിപാഠകന്മാർ മുതലായവരുടെ സാന്നിദ്ധ്യംകൊണ്ടു ആ ദിക്കു മുഴുവനും ഏററവും മാഹാത്മ്യത്തോടുകൂടിയതായി ഭവിച്ചു. പിന്നെ അവരെല്ലാവരും അവരവരുടെ പ്രകൃതിസ്ഥലമായ സ്ഥാനത്തിൽ വേദവ്യാസനോടു സ്വകാര്യമായിട്ടു പറഞ്ഞു. 'മാഭൈഃ, മാഭൈഃ (പേടിക്കേണ്ട, പേടിക്കേണ്ട.) ഞങ്ങളാരും ഇവിടെനിന്നു പോയിട്ടില്ല. എല്ലാവരും ഇവിടെത്തന്നെ ഉണ്ടു്.'

വേദവ്യാസൻ ചിത്രത്തിലെഴുതിയ പാവയെപ്പോലെയും ശോഭയോടുകൂടിയ ഒരു പ്രതിമയെന്നപോലെയും ഏററവും സ്തംഭിച്ച ഭാവത്തോടുകൂടി ഈ സകല സംഭവങ്ങളും കണ്ടുകൊണ്ടു നിന്നിരുന്നു. ആ സമയത്തു മാർക്കണ്ഡേയൻ വ്യാസന്റെ ശിരസ്സിൽ കൈവെച്ചു ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു: 'ധന്യാത്മാവായ വേദവ്യാസാ! ഭഗവതിയായ സരസ്വതിയുടേയും തീർത്ഥരാജാവായ കുരുക്ഷേത്രത്തിന്റെയും കലിയുഗോചിതമായ അവസ്ഥ കണ്ടുവല്ലോ. എന്നാൽ അങ്ങയുടെ ഹൃദയഗുഹയിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ട കണ്ണീരിന്റെ മഹിമവിശേഷംകൊണ്ടു യുഗധർമ്മത്തിന്നു മാററം വരികയും ക്ഷണനേരംകൊണ്ടു സത്യയുഗം ലോകത്തിൽ വീണ്ടും പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഈ മാതിരി മനസ്സു് എവിടെയുണ്ടോ അവിടെ സത്യയുഗം എല്ലായ്പോഴും പ്രകാശിക്കുന്നതാണ്. സാധുക്കളും സജ്ജനങ്ങളും ആയവരുടെ കണ്ണീരാണ് കലിദോഷങ്ങളെ കഴുകിക്കളയുവാനുള്ള കൈക്കണ്ട മരുന്നു്. മഹാമനസ്കന്മാരുടെ കണ്ണീർതന്നെയാണ് യഥാർത്ഥമായ സരസ്വതീജലം. എത്ര കാലത്തോളം തപസ്വികളായ മഹാന്മാരുടെ ഹൃദയഗുഹയിൽനിന്നു ഈ ജലം പുറപ്പെടുന്നുവോ അത്ര കാലം സരസ്വതി ജീവിച്ചിരിക്കുകയും വേഗത്തോടുകൂടി ഒഴുകുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്. ഇപ്പോൾ നമുക്കു പോവുക. എന്നാൽ ഈ വേഷം പാടില്ല. കലിയുഗം ആരംഭിച്ചതു് അങ്ങു കണ്ടുവല്ലോ. ഇപ്പോൾ കാലോചിതമായ വേഷം ധരിച്ചാലും. ഞാൻ ആർക്കും കാണാൻപാടില്ലാത്തവിധത്തിൽ അങ്ങയുടെ ഒന്നിച്ചു വരാം.''

മൂന്നാം അദ്ധ്യായം.

[[illegible]]

ദ്വാപരയുഗത്തിൽ കുരുക്ഷേത്രത്തിന്റെ പടിഞ്ഞാറെ അററത്തു് പാണ്ഡവന്മാരുടെ അമ്മയായ കുന്തീദേവി താമസിച്ചിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ആ സ്ഥലത്തിന്നു് അംബാലയം എന്ന പേർ സിദ്ധിച്ചു. ആ പേർ ദുഷിച്ചു് ഇപ്പോൾ ആ സ്ഥലത്തിന്നു് അംബാലാ എന്ന പേർ വിളിച്ചുവരുന്നു. ഒരു ദിവസം മദ്ധ്യവയസ്കനായ ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ ഈ സ്ഥലത്തിൽ വന്നെത്തി. അവിടെയുള്ള അതിവിശാലമായ ഒരു മൈതാനത്തിന്റെ നടുവിലായി അനേകായിരം ഭടന്മാർ അണിനിരന്നു നില്ക്കുന്നതു് ആ ബ്രാഹ്മണനു കാണാറായി.

ഈ സൈന്യത്തിലെ ചില ഭടന്മാരുടെ നേരെ സൈന്യാധിപതിക്കു വല്ലതെ

സംശയമുണ്ടായിരുന്നു. രാജാധികാരികൾ അവരുടെ എല്ലാ ആയുധങ്ങളും വെപ്പിച്ച് അവരെ ബന്ദോവസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. എന്നാൽ യഥാർത്ഥത്തിൽ പ്രത്യേകമായ രാജദ്രോഹശങ്കയ്ക്കു കാരണമൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. സംശയിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഭടന്മാർ സകല വിഷയങ്ങളിലും സേനാപതിയുടെ കല്പനകളനുസരിച്ചു നടന്നിരുന്നു. രാജദ്രോഹികളുടെ ഗൂഢസഭകളിലൊന്നും അവർ ചേർന്നിരുന്നില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല അവരുടെ ചാർച്ചക്കാരും വേണ്ടക്കാരും അവർക്ക് അയച്ചിരുന്ന എഴുത്തുകൾ അവർ സ്വന്തമായിട്ട് തുറന്നു വായിച്ചില്ല. അവർ ആദ്യമായിട്ട് ആ എഴുത്തുകൾ രാജപുരുഷന്മാർക്ക് വായിക്കുവാൻ കൊടുത്തിരുന്നു. അവർ എന്തുതന്നെ ചെയ്തിട്ടും അവർക്ക് രാജപുരുഷന്മാരുടെ വിശ്വാസം നേടാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഈ അവസരത്തിൽ അവരുടെ കാവലിന്നായി നിയമിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന രാജസൈന്യത്തെ വേറെ ഒരു സ്ഥലത്തിലേയ്ക്ക് അയയ്ക്കേണ്ടതായ ആവശ്യം നേരിട്ടു. പ്രധാനരാജപുരുഷൻ അവിശ്വസ്തന്മാരായ ഭടന്മാരെയെല്ലാം കൊല്ലുവാൻ അനുവാദം കൊടുത്തു. അംബാലയത്തിലെ വിശാലമായ മൈതാനത്തിൽ സൈന്യങ്ങളെല്ലാം ഒന്നിച്ചുകൂടിനില്ക്കുന്നതു മധ്യവയസ്കനായ ബ്രാഹ്മണൻ കണ്ടു. ആയുധംവെപ്പിക്കപ്പെട്ട ഭടന്മാർ നടുവിലും, അസ്ത്രങ്ങളും കവചങ്ങളും ധരിച്ച ഭടന്മാർ അവരുടെ നാലുഭാഗത്തും നിന്നിരുന്നു. സേനാപതി ഉറക്കെ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞിരുന്നു: 'നിങ്ങളുടെ ബന്ധുമിത്രാദികൾ എന്നുമുതൽക്ക് രാജദ്രോഹകാര്യത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടുവോ അന്നുമുതൽക്ക് നിങ്ങളും ഗൂഢമായിട്ട് അവരോട് ഒത്താശ ചെയ്തുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ആ കാര്യത്തിൽ എനിയ്ക്ക് അണുമാത്രം സംശയമില്ല. നിങ്ങൾ എന്തു സാഹസംകൊണ്ടാണ് ഇപ്പോഴും ഇവിടെ തന്നെ താമസിക്കുന്നത്? നിങ്ങൾ ഇതുവരെ പുറപ്പെട്ടുപോകാത്തത് എന്തുകൊണ്ടാണ്?' ആയുധംവെച്ച ഭടന്മാർ ഈ വാക്കുകൾ കേട്ടു മുഖത്തോടുമുഖം നോക്കി. എന്നാൽ എന്താണു പറയേണ്ടത്, എന്താണു ചെയ്യേണ്ടത് എന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്താൻ അവർക്ക് കഴിഞ്ഞില്ല. ഈ അവസരത്തിൽ വേറെ ഒരു സേനാധിപൻ 'മാടിപ്പോവിൻ, മാടിപ്പോവിൻ' എന്നിങ്ങിനെ ഉറക്കെ പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ സൈന്യങ്ങൾ സംക്ഷോഭിച്ചുവശായി. ഒന്നുരണ്ടുപേർ കൂട്ടത്തിൽനിന്നു തെറ്റി. അപ്പോൾ അസ്ത്രസമൂഹങ്ങളുടെ ധണധണശബ്ദവും ഭടന്മാരുടെ ആർത്തനാദവും മുഴങ്ങി. ക്ഷണനേരത്തിനുള്ളിൽ രണ്ടായിരത്തിലധികം ഭടന്മാരുടെ ശവങ്ങൾ കുന്നുപോലെ കൂടി. അപ്പോൾത്തന്നെ സൈന്യാധിപൻ പ്രധാനമന്ത്രിക്കു താഴെ പറയുംപ്രകാരം എഴുതി അയച്ചു. 'അവിടന്ന് അയച്ച കല്പന ഇന്നലെ രാത്രി കിട്ടി. രാജദ്രോഹികളെ ബന്ദോവസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ അവർ ഓടിപ്പോവാൻ നോക്കി. അതുകൊണ്ട് അവരെയെല്ലാം കൊല്ലേണ്ടതായി വന്നു. ഇന്നു സന്ധ്യയ്ക്കു ഞങ്ങൾ പുറപ്പെടുന്നു.'

തന്റെ സ്വന്തം കണ്ണുകൾകൊണ്ട് ഈ സകല സംഭവങ്ങളും മധ്യവയസ്കനായ ബ്രാഹ്മണൻ കണ്ടുകൊണ്ടു നിന്നിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശരീരം കോപം

കൊണ്ടു വിറയ്ക്കുകയും, കണ്ണുകഠംചുകന്ന് അവയിൽനിന്നു തീപ്പൊരികഠം പുറപ്പെടുകയും ചെയ്തു. എന്തെങ്കിലും ചിലതു പറയാനും എന്തെങ്കിലും ചിലതു പ്രവർത്തിക്കാനും അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചുനോക്കി എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന് ഒന്നുംതന്നെ ചെയ്യാൻ സാധിച്ചില്ല. ആരോ ഒരുവൻ അദ്ദേഹത്തെ ബലമായി ആകർഷിച്ചുകൊണ്ട് ആ സ്ഥലത്തിൽനിന്നു ദൂരെ ഒരു ദിക്കിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയിത്തുടങ്ങി. അദ്ദേഹം ബദ്ധപ്പെട്ടു നടന്നുതുടങ്ങി. അനേകം നഗരങ്ങളും നദികളും വനങ്ങളും ഉപവനങ്ങളും കടന്നുപോയതിന്റെ ശേഷം ജ്വാലാമുഖിയിലേക്കു പോകുന്ന വഴിയും ഇന്ദ്രപ്രസ്ഥത്തിലേക്കു പോകുന്ന വഴിയും തമ്മിൽ കൂട്ടിമുട്ടുന്ന സ്ഥലത്ത് അദ്ദേഹം ചെന്നെത്തി.

ബ്രാഹ്മണൻ അവിടെനിന്ന് ഇന്ദ്രപ്രസ്ഥത്തിലേക്കുപോകുന്ന വിശാലമായ വഴിക്കു നേർക്ക് നോക്കിയപ്പോഠം അധികം ദൂരത്തല്ലാതെ ഒരു കൂട്ടം കുതിരപ്പടയാളികളെ കണ്ടു. അവരുടെ ഭേരികഠം മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അവരുടെ കൊടിക്കൂറകളെല്ലാം കാറ്റത്തു പറന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. സൈനികന്മാരുടെ അട്ടഹാസങ്ങളും കുതിരകളുടെ ഹേഷാരവങ്ങളും കൂടിച്ചേർന്ന് അതിമന്ദ്രവും ഭയങ്കരവുമായ ശബ്ദം പുറപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. കുതിരപ്പടയാളികഠം കുറേക്കൂടി അടുത്തെത്തി. അവരുടെ കോലാഹലംകൊണ്ടു നാലുദിക്കും മുഴങ്ങി. അവരുടെ നടുവിൽനിന്നു സ്ത്രീജനങ്ങളുടെ മുറവിളിശബ്ദവും ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു കേട്ടുതുടങ്ങി. ആനയുടെ എല്ല്, ഖണ്ഡാമൃഗത്തിന്റെ തോല്, ചെമ്പിച്ച രോമം മുതലായ സാധനങ്ങഠം കൊണ്ടു ബ്രഹ്മാവിനാൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട ആയിരത്തിലധികം നരപിശാചുക്കഠം വലിയ വലിയ കുതിരകളുടെ പുറത്തു കയറി യാത്രചെയ്തിരുന്നു. അവരിൽ ഓരോരുത്തന്റെ ഒന്നിച്ചും കൈകാലുകളിൽ ആമത്തോടുകൂടിയ ഒന്നുരണ്ടു സുന്ദരിമാർ ഉണക്കംകൊണ്ടു വാടി വിളർത്ത വള്ളികളെപ്പോലെ നയിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു.

ഈ സ്ത്രീകളുടെ കൂട്ടത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ഒന്നുരണ്ടു പേർ ഈ മാതിരി ദ്രോഹം കൊണ്ടുള്ള കഠിനവേദന സഹിക്കാൻ കഴിയാതെ ആത്മഹത്യ ചെയ്തു. അപ്പോഠം പിശാചുക്കളായ കുതിരപ്പടയാളികഠം അവരുടെ ദേഹങ്ങളിൽനിന്നു വസ്ത്രാഭരണങ്ങഠം അഴിച്ചെടുത്ത് അവരുടെ ശവശരീരങ്ങഠം ദൂരെ വലിച്ചെറിഞ്ഞു. ചില സ്ത്രീകഠം ചിത്തഭ്രമത്തോടുകൂടിയവരായിട്ടു തന്നെത്താൻ പേയും പിറാന്തും പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. ചിലർ 'ഞാൻ ഭർത്തൃഗൃഹത്തിലേക്കു പോകുന്നു' എന്നു പറഞ്ഞു ദുഃഖസ്വരത്തിൽ കരഞ്ഞുതുടങ്ങി. മറ്റു ചിലർ 'ഞാൻ അച്ഛന്റെ വീട്ടിലേക്കു പോകുന്നു' എന്നു പറഞ്ഞ് അവ്യക്തസ്വരത്തിൽ പാടിത്തുടങ്ങി. വേറെ ചിലർ തങ്ങളുടെ വെറും കൈകഠംകൊണ്ടു മടിയിൽ കിടക്കുന്ന കുട്ടിയെ മുല കുടിപ്പിക്കുന്ന മാതിരി ആംഗ്യം കാട്ടിത്തുടങ്ങി. പിന്നെ മുലകഠം ചുരന്നു കുട്ടി കുടിക്കാത്തതു കൊണ്ടുള്ള വേദന നിമിത്തം 'രാമനേ! മുല കുടിക്കു. എന്താണു മുല കുടിക്കാത്തത്?' എന്നിങ്ങിനെ മറ്റും പിറുക്കുന്ന വാക്കുകഠം വീണ്ടും വീണ്ടും പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. മറ്റു ചിലർ വെള്ളക്കല്ലുകൊണ്ടുണ്ടാക്കി

യ പ്രതിമകളെപ്പോലെ ചേതനാരഹിതന്മാരായിട്ടു യാതൊരു അനക്കവും കൂടാതെ നിന്നിരുന്നു. ചൈതന്യത്തിന്റെ ഒരു ലക്ഷണം മാത്രം അവരിൽ കാണപ്പെട്ടിരുന്നു; അതായതു് അവരുടെ കണ്ണുകളിൽനിന്നു ധാരമുറിയാതെ വെള്ളം ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അനേകം പേർ അവരവരുടെ അച്ഛനമ്മമാരുടെയും സോദരന്മാരുടെയും മക്കളുടെയും പേർ വിളിച്ചുകൊണ്ടു് ഉറക്കെക്കരഞ്ഞിരുന്നു. ക്രൂരന്മാരായ കുതിരപ്പടയാളികൾ സ്ത്രീകളുടെ സങ്കടങ്ങളെ ലേശം വകവെയ്ക്കാതെ അവരെ പലവിധത്തിലും ഉപദ്രവിക്കുകയും അടിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

ഈ സകല സംഭവങ്ങളും കണ്ടും കേട്ടും കൊണ്ടു നിന്ന ബ്രാഹ്മണനു ക്രമത്തിൽ കഠിനമായ ക്രോധം ഉജ്ജ്വലിച്ചു. രോഷം സഹിക്കാൻകഴിയാതെ അദ്ദേഹം പല്ലുകടിച്ചുതുടങ്ങി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചുണ്ടുകൾ മുറിപ്പെട്ടു. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിനു് എന്തെങ്കിലും ചെയ്വാനോ പറയാനോ സാധിച്ചില്ല. പിന്നെ അദൃശ്യമായ ഒരു ശക്തിയാൽ ആകർഷിക്കപ്പെട്ടവനായിട്ടു് അദ്ദേഹം വടക്കോട്ടു യാത്രതുടങ്ങി.

വഴി ക്രമത്തിൽ തിരമാലകളെന്നപോലെ നിമ്നോന്നതമായിത്തുടങ്ങി. നാലു ഭാഗത്തും വലിയ വലിയ പാറക്കല്ലുകൾ നിലത്തിൽനിന്നു പൊട്ടിപ്പൊങ്ങിയപോലെ കാണപ്പെട്ടു. അതിന്നപ്പുറത്തു ഈ സ്ഥലത്തു സസ്യങ്ങൾ നന്നെ ദുർല്ലഭമായിട്ടേ വളർന്നിരുന്നുള്ളു. പിന്നെ കുറെ സ്ഥലം മുൾച്ചെടികൾകൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരുന്നു. ഒടുക്കം യാതൊരു ചെടികളും മുളയ്ക്കാത്തതും ചുകന്ന ചരൽകൊണ്ടു നിറഞ്ഞതുമായ ഒരു പ്രദേശത്തു ബ്രാഹ്മണൻ എത്തി. തന്റെ മുമ്പിലായി കണ്ണാടിയും സ്ഫടികത്തെപോലെ ഉജ്ജ്വലശോഭയോടുകൂടിയതും അനവധി രത്നങ്ങളോടുകൂടിയതും സാക്ഷാൽ പരമശിവന്റെ ആകൃതിപോലെ വിളങ്ങുന്നതുമായ ഒരു പർവ്വതം ബ്രാഹ്മണൻ കണ്ടു.

ബ്രാഹ്മണൻ മല കേറിത്തുടങ്ങി. വഴി വളരെ കഷ്ടമായിട്ടുള്ളതും ജനസഞ്ചാരമില്ലാത്തതും കുത്തനെയുള്ളതും കയറിപ്പോകാൻ വളരെ ഞെരുക്കമുള്ളതും ആയിരുന്നു. എങ്കിലും ബ്രാഹ്മണൻ അതിവേഗത്തിൽ ആ മലയടുക്കിൽകൂടെ യാത്ര ചെയ്തു. മേല്പോട്ടു നോക്കുമ്പോൾ മേഘങ്ങൾകൂടി കാണുമാറുണ്ടു്. കീഴ്പോട്ടു നോക്കുമ്പോൾ തത്തുല്യമായ പ്രഭയും കാണുമാറുണ്ടു്. അത്യന്താതിശോഭനനായ പരമശിവന്റെ മടിയിലിരിക്കുന്ന പാർവ്വതീദേവി സ്വയംപ്രകാശത്തോടുകൂടി വിളങ്ങുകയാണെന്നു ബ്രാഹ്മണനു തോന്നി.

ബ്രാഹ്മണൻ അത്ഭുതപ്പെട്ടു നിന്നു. ഉടനെ ബ്രാഹ്മണവേഷം മാറി വേദവ്യാസന്റെ സ്വരൂപം കാണപ്പെട്ടു. മാർക്കണ്ഡേയൻ ഇടത്തെ കൈകൊണ്ടു വേദവ്യാസന്റെ കൈ പിടിച്ചു നില്ക്കുന്നു. അവരുടെ മുമ്പിൽ ജ്വാലാമുഖീകുണ്ഡം ആളിക്കത്തി ജ്വലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കുണ്ഡത്തിന്റെ ഉള്ളിൽനിന്നു ശംഖ്, മണി, കുഴിത്താളം മുതലായ പലവിധവാദ്യങ്ങളുടെ ഘോഷം കേൾക്കുന്നുണ്ടു്. ക്ഷണനേരത്തിനുള്ളിൽ എല്ലാം നിശ്ശബ്ദമായി. പിന്നെ ഒരു നിമിഷത്തിനിടയിൽ ഗിരിശിഖരത്തിൽനിന്നു ഭയങ്കരമായ ഗ

ജ്ജനം കേൾക്കപ്പെടുകയും പർവ്വതമാസകലം ഒന്നായി എരികിത്തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. നാലുഭാഗത്തുമുള്ള ചെറിയ ചെറിയ ഖണ്ഡങ്ങളിൽനിന്നു കലശലായ പുക പുറപ്പെടുകയും ജ്വാലാമുഖി വായ പിളർന്ന് ഏറാവും നീണ്ട നാവുകൊണ്ടു പർവ്വതത്തിന്റെ കൊടുമുടിയെ നക്കുകയും ചെയ്തു.

മാർക്കണ്ഡേയൻ പറഞ്ഞു:— 'ദേവി! ദേവിയുടെ ഈ വിധത്തിലുള്ള ആകൃതി പണ്ടു ഞാൻ പല പ്രാവശ്യവും കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അതു പിന്നെ എപ്പോഴെങ്കിലും കാണുമെന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചിരുന്നില്ല. ഏതേതു് അവസരങ്ങളിൽ ദേവഗണങ്ങൾക്കു് അതിയായ കഷ്ടപ്പാടുകൾ നേരിട്ടു് അവർ ക്രോധം ജ്വലിച്ചുവരുന്നുവോ; ഏതേതു് അവസരങ്ങളിൽ ഭഗവാൻ [illegible] തീർക്കാൻ സങ്കല്പിക്കുന്നുവോ; ഏതേതു് അവസരങ്ങളിൽ സജ്ജനങ്ങളുടെ ഹൃദയകൂപത്തിൽനിന്നു് ഉത്ഭവിക്കുന്ന രൌദ്രരസം പാപപീഡനം പരോപദ്രവം മുതലായ ദുഷ്കൃത്യങ്ങളാൽ തീരെ മർദ്ദിക്കപ്പെടുന്നുവോ; അതാതു് അവസരങ്ങളിൽ ദേവി ഈ മാതിരി വലിയ ആകാരത്തോടുകൂടിയവളായിട്ടു സിദ്ധപുരുഷന്മാർക്കു് ദേവിയുടെ മൂർത്തിയെ കാട്ടിക്കൊടുക്കുന്നു. തന്റെ മൂർത്തിയെ കാട്ടിക്കൊടുക്കുക മാത്രമല്ലാ ദേവി ചെയ്യുന്നതു്. തന്റെ തേജസ്സു് മുഴുവനും ആവരിപ്പിച്ചു് അവരുടെ മനസ്സിനെ സീമയില്ലാത്ത രൌദ്രരസത്തിൽ മുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇപ്പോൾ ദേവിയുടെ അമിതമായ തേജസ്സുകൊണ്ടു പാതാളംവരെയുള്ള സ്ഥലം ദ്രവീഭൂതമായിട്ടു് എങ്ങിനെ പ്രകാശിക്കുന്നുവോ അതുപോലെത്തന്നെ സജ്ജനങ്ങളുടെ മനസ്സിന്റെ ഉൾപ്രദേശവും ക്രോധംകൊണ്ടു് എരികി കരിയുന്നു. ഈ പ്രകാരം ദേവിയുടെ നാവു മഞ്ഞിൻകട്ടകളെ നക്കീട്ടുകൂടി ശീതളമായിത്തീരുന്നില്ലയോ, നേരെ മറിച്ചു തീയിൽ നെയ്യു് ഒഴിച്ചാലെന്നപോലെ അവയെ ദേവി ആളിക്കത്തിക്കുന്നുവോ, അതേപ്രകാരത്തിൽ ദേവി സജ്ജനങ്ങളുടെ നാവിനേയും അഗ്നിമയമാക്കിത്തീർക്കുകയും ആത്മസന്തുഷ്ടിയുടെ രസം അനുഭവിച്ചു് തൃപ്തിപ്പെടാതെ അവരുടെ നാവു് [illegible] അവലംബിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഏതുപ്രകാരത്തിൽ എണ്ണാൻ കഴിയാത്ത മാർഗ്ഗത്തോടുകൂടിയ ഈ വന്മല ദേവിയെ തടുത്തുനിർത്താൻ സാധിക്കാതെ താൻതന്നെ വിറയ്ക്കുകയും വശംതാവുകയും ചെയ്യുന്നുവോ അതേപ്രകാരത്തിൽ ദേവിയാൽ ഉത്തേജിതന്മാരായ മഹാത്മാക്കളും അളവില്ലാത്ത ആത്മബലത്തോടുകൂടിയവരായിട്ടു പല വിഘ്നങ്ങളേയും അതിക്രമിച്ചു് ഉന്നതിയെ പ്രാപിക്കുന്നു.'

മാർക്കണ്ഡേയൻ ഇതെല്ലാം പറഞ്ഞു വ്യാസദേവന്റെ നേരെ ഏകദൃഷ്ടിയോടുകൂടി നോക്കിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു: 'വേദവ്യാസ! അങ്ങുതന്നെയാണു ധന്യൻ. ജ്വാലാദേവി അങ്ങയിൽ അധിഷ്ഠിതയായിരിക്കുന്നു. നമുക്കു് ഇവിടെനിന്നു പോവുക.'

കെ. കണ്ണുണ്ണിനായർ
ബി. ഏ., ബി. എൽ.

കവളപ്പാറെ ഗ്രന്ഥവരി.

സ്ഥലവാപ്തി:— കവളപ്പാറ നാട് മുപ്പത്തിരണ്ടു തറയിൽകൂടി തൊണ്ണൂറ്റി ആറു ദേശം.

അതിര്:—കിഴക്കു കുമ്പിള്ളി നായരുടെ നാട്ടിന്റെ മീത്തലെക്കുളിക്കൽനിന്നു പടിഞ്ഞാട്ടു; തെക്കു പേരാറുപുഴയുടെ തെക്കെവക്കിന്നു വടക്കോട്ടു; പടിഞ്ഞാറു നെടുങ്ങനാട്ടു പടനായരുടെ കിഴക്കെ കാഞ്ഞിരത്ത മാട്ടുകൽനിന്നു കിഴക്കോട്ടു; വടക്കു മുകളിലത്തെ പെരുവഴിയാൽ തെക്കോട്ടു. ഈ നാടു ചേരമാൻ കല്പനയായി അനുഭവിച്ചുപോരുന്നു.

സ്ഥാനമാനം:—ഈ നാട്ടിന്നകത്തു മേൽക്കോയ്മസ്ഥാനത്തോടുകൂടി രക്ഷാശിക്ഷയും, അങ്കം ചുങ്കം എഴുകോഴ് കല്പന പെരുമ്പറ അഞ്ചുമല മുമ്മല ചെണ്ട നാലുകൊടിവാല കണ്ണാടിപ്പള്ളി ആനക്കൂട് യാത്രതാലും വിരുതുവാദ്യം നൊദിപ്പട്ടം കൂടെവീട് പാശംകുത്തു മുമ്പിൽതള്ളി ചിതറ്തചിള്ളി കടമേൽകട കടമേൽ കൂറ്റുപ്പന്നി വെള്ളയും കെട്ടുക കന്നയും കരിമ്പടവും ആനയും വാളും വീരചങ്ങലയും ആലവട്ടവും വെൺചാമരയും തണ്ടും പടവും കരിയും കടിഞ്ഞൂൽപന്നം കാഴ്ചയും ഉണ്ട്. അടക്കോട്ടു സ്വരൂപം. കാരമ്പൂറ്റു കമൻമാരൻ എന്നു സ്ഥാനം. പന്തിരുകുലത്തിൽ കാരമ്പൂറ്റു വെള്ളാളൻ വംശം. ഒന്നുകുറെ ആയിരം നായര് ഉണ്ട്. ഉതവാളുകളെ അന്തിമഹാകാളൻ പരദേവത. മുന്നുകുട്ടി വെടി. ചെരിപ്പുനരുകരി. ചൊവ്വൂര്കൂറ്. കാരമ്പൂറ്റു മൂത്തനായര്, ഇളയനായര്, മൂന്നാംനായര്, നാലാംനായര്. ശേഷമുള്ള പുരുഷന്മാർ ഉണ്ണികൾ. സ്ത്രീകളിൽ വയസ്സു മൂത്തത് അമ്മനെത്യാര്, രണ്ടാമത്തു കുഞ്ഞിനെത്യാര്, മൂന്നാമത്തു കാവുനെത്യാര്, നാലാമത്തു ചെറിയ കാവുനെത്യാര്. ശേഷം സ്ത്രീകൾ കാവ് എന്നു പറയും. വയസ്സുക്രമം പാരമ്പര്യം.

വൃത്തി:—ഈ നാട്ടിൽ ബ്രാഹ്മണര് അഗ്നിയും യാഗവും ചെയ്യുമ്പോൾ രക്ഷിക്കണം, ശാലകെട്ടിച്ചുകൊടുക്കയും, മേലരി ഉണ്ടാക്കിച്ചു കൊടുക്കയും, ശാലയ്ക്കകത്തു ആവശ്യമായി വേണ്ടുന്ന ക്രിയക്കു വേണ്ടുന്ന പണം കൊടുക്കയും, പെണ്ണെടുത്തു നിർവ്വാഹമില്ലെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതിന്നു പണം കൊടുത്തു കഴിപ്പിക്കയും ചെയ്തുപോരുമാറാകുന്നു. ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീകൾ ദോഷപ്പെട്ടുപോയാൽ ബ്രാഹ്മണരെ എല്ലാവരെയും എത്തിച്ചു ദാസീവിചാരം കഴിഞ്ഞ്, ക്ഷത്രിയരുടെ വേണ്ടതാകകൊണ്ടു തലപ്പള്ളിനാട്ടിൽ കക്കാട്ട കാരണവപ്പാട്ടിലെയും എത്തിച്ച്, ദോഷപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതിനെ വിറ്റു പണമെടുത്തു കാരണവപ്പാട്ടിലെ അവകാശമുള്ളതിനെ കൊടുക്കും.

മൂപ്പുവാഴ്ച:—പുതുതായിട്ടുമൂപ്പുകൾ്വന്ന മൂപ്പുകിട്ടിയാൽ മേനക്കത്തൊടിയിൽ പടക്കോട്ടിലിൽവെച്ചു കിടാങ്ങാട്ട് രണ്ടു നമ്പൂരിപ്പാടന്മാരെയും എത്തിച്ച് തന്ത്രി കല്ലുത നമ്പൂരിപ്പാട്ടിന്നു കലശം പൂജിച്ചു കാപ്പുകെട്ടി അഭിഷേകം ചെയ്തു അരിയി

ട്ടവാറ്റു കഴിഞ്ഞു തണ്ടേറി കൊണ്ടിത്തറെ അന്തിമഹാകാളൻ കാവിൽ തൊഴുത് ആലിയങ്കാവിൽ ഭഗവതിയെ തൊഴുത് പാലത്തറമേൽ നിലവാടനിന്ന തണ്ടിൽക്കൂടി എഴുന്നെള്ളി തേവരേയും തൊഴുത് ഉതവാറ്റുമുതലെ അന്തിമഹാകാളൻ കാവിലേക്കു തണ്ടേറിപ്പോയി അവിടെയും തൊഴുത് എഴുന്നെള്ളി വന്ന തണ്ടിൽ നിന്നിറങ്ങിയിരുന്ന വെളുമുള്ളി അപ്പുനെ കല്പിച്ചു അകമ്പടിക്ക വന്നിട്ടുള്ളവൎക്കൊക്കെയും ചിലവിന്ന വെപ്പിച്ചു ബ്രാഹ്മണ സദ്യയും സൽക്കാണിയും പ്രതിഗ്രഹവും കഴിച്ചു നമ്മുടെ ഭക്ഷണം കഴിഞ്ഞിരുന്ന് ഒന്നുകായ ആയിരത്തിലുള്ളോൎക്കും സ്ഥാനികൾ അവകാശികൾ മുതലായിട്ടുള്ളോൎക്കും പുടവയും കൊടുക്കം. പിറ്റേദിവസം കാൎയ്യാരംഭം ഇടക്കും. കല്പനാട്ടു നാട്ടുകാരെല്ലാവരും വേലയും കറിയും കാഴ്ചയും ഈ മര്യാദകൾ ഒക്കെയും കൊണ്ടുപോരുന്നു. (ഒരു താവഴി കാറിയവരു പോയാലും കല്യാണം, പുലകുളി, മാസം ഈ വക അടിയന്തരങ്ങൾക്ക നായന്മാരവരുണ്ട്.)

ചില ചരിത്രശകലങ്ങൾ:—ചേരമാൻ കൂല്ലണായായി നടന്നുപോരുന്ന സ്ഥാനങ്ങളുടെയും അവകാശങ്ങളുടെയും പൂൎണ്ണമായിട്ടുണ്ടായിരുന്ന ഗ്രന്ഥവും താമ്രസാധന (ശാസന)വും അറുപത്തേഴാമതിൽ ടിപ്പുസുൽത്താന്റെ പാളയം വന്നിട്ട രാമരാജാവിന്റെ ആ രാജ്യത്ത് ആലങ്ങാട്ട നാം പാൎത്തിരിക്കുന്നേടത്തുനിന്ന പോയി. 50–ാമതു മുതൽ 66–ാമതുവരെ നാം രാമരാജാവവൎകളുടെ രാജ്യത്തായിരുന്നു. 66–ാമതു മുതൽ ബഹുമാനപ്പെട്ട കമ്പനിസ്സൎക്കാരിൽനിന്ന വന്നതിന്റെ ശേഷം 'ദിവാനജി'യുടെ പാളയത്തോടുകൂടി പാലക്കാട്ടശ്ശേരി ചെന്ന് അരിപ്പിലഭാനങ്ങളും എത്തിച്ചുകൊടുത്തു. അന്ന കോട്ടപിടിപ്പാൻ വന്നു 'ഇസ്ലോട്ട്' എന്നൊരു സായ്പും 'ഗള്ളാൽ പ്രെസ്സൻ' എന്നൊരു സായ്പും ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിൽപ്പിന്നെ രാജ്യം നിദാനം വരുത്തേണ്ടതിന്ന മലയാം പ്രവിശ്യയിൽ സുപ്രവൈജരുടെ സ്ഥാനത്തു വലിയജോമൻ പാറമേൽ ഉക്കോയൻ സായ്പു അവൎകളും അലിഗ്സ്യ്രമെജർ ഡോൻസായ്പു അവൎകളും ഇവരുമായിട്ടത്രെ 68–ാമതിലേക്ക കരാറുനാമം എഴുതിപ്പിടിച്ചത്. ഈ നാട കോഴിക്കോട്ടേക്കു ചേൎക്കണമെന്ന താമൂതിരിപ്പാടതമ്പുരാൻ 'കമ്പനി' എജമാനന്മാരെ ബോധിപ്പിച്ചതിന്റെ ശേഷം പൊന്നമ്പടപ്പു സ്വരൂപത്തിങ്കൽ ചേൎക്കണമെന്ന 'പോമെന്ന്വി ബോനി'സായ്പു അവൎകളുടെ കുറും വലിയതമ്പുരാന്റെ തീട്ടൂരവും കമ്പനി എജമാനന്മാർ വരികകൊണ്ടും, കോഴിക്കോട്ട വെച്ച വിസ്തരിച്ചതിൽ ആ രാജ്യത്തെ ചേൎക്കേണ്ടതല്ലെന്ന് അന്ന വിസ്തരിച്ച എജമാനന്മാർ ബോധിപ്പിച്ചു. 68–ാമതു ധനുമാസത്തിൽ ബോമ്പായി ജനറാൾ അബിക്രമിസായ്പു അവൎകളും ഗവൎണ്ണർ ഡങ്കിനിസായ്പു അവൎകളും കോഴിക്കോട്ട് എത്തിയതിന്നശേഷം കൊച്ചിയാത്രമായുള്ള വിസ്താരത്തിന്ന കൊച്ചിക്ക ചെല്ലണമെന്ന കല്പന വരികകൊണ്ട് കൊച്ചിക്ക് എത്തി. ബോമ്പായി ജനറാളുടെ കല്പനക്ക പതാളത്തിൽനിന്നും വന്നിരിക്കുന്ന ചാൎള്ളിസ ബോഡൻസായ്പു അവൎകളും ബോമ്പായിൽ കമ്മിട്ടിയിൽ വില്യംപെയജിസായ്പു

അവർകളും കൂടി പൂർവ്വാപരങ്ങൾ ഒക്കെയും മര്യാദയെയും ആലോചിച്ചു വിസ്തരിച്ചു കൊച്ചിയാക്കും ഈ നാട്ടിന്മേൽ ഒരു സംബന്ധം ഇല്ലെന്ന് അവരും നിശ്ചയിച്ചു കല്പനയായി പോന്നു. പിന്നെ 70-ാമതിൽ കരാറുനാമം എഴുതി പിടിച്ചു. ഈ നാട്ടിൽ ഒരു മേക്കോയ്മസ്ഥാനം ഒരുത്തർക്കും ഇല്ല.

നെടിയിരുപ്പുസ്വരൂപത്തിങ്കൽ നിന്ന് ഓരോരോ രാജ്യങ്ങളിൽ അതിക്രമം തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഇവിടെയും കടന്നുപദ്രവിക്കകൊണ്ട് 21-ാമതു മുതൽ 33-ാമതുവരെക്കും ആ ഉപദ്രവങ്ങൾ ഒക്കെയും സഹിച്ചു നാട്ടിൽതന്നെ ഇരുന്നു. അതിക്രമം ഏറെ തുടങ്ങിയപ്പോൾ യുദ്ധംചെയ്യുന്നില്ലാൻ ശക്തിയില്ലായ്കകൊണ്ട് കുഡുംബത്തോടുകൂടെ നാം ഒഴിച്ചു 33-ാമതു മുതൽ 38-ാമതുവരെ കൊച്ചിയിൽ പാർത്തു. കൊച്ചിയിൽ പാർക്കുമ്പോൾ കൊച്ചിരാജ്യവും നെടിയിരിപ്പുസ്വരൂപത്തിങ്കൽ നിന്ന കയറുകകൊണ്ട്, ബെപ്പൂടപ്പുസ്വരൂപത്തിങ്കൽനിന്നും വള്ളുവനാട്ടുകരെ തമ്പുരാനും നാമുംകൂടി നെടിയിരിപ്പുസ്വരൂപത്തിങ്കലോട് പടയുണ്ടായിട്ട് ബലം പോരായ്കകൊണ്ട് അവിടെനിന്നും ഒഴിച്ചു രാമരാജാവിന്റെ ചെന്നു കണ്ടു. 38-ാമതു കുംഭമാസത്തിൽ പത്മനാഭപുരത്തുവെച്ചു താമൂതിരിപ്പാട് തമ്പുരാനെയും അതിൽ പെട്ട കാര്യസ്ഥന്മാരെയും കവളപ്പാറെ നാട്ടിലുള്ള ബ്രാഹ്മണരെയും പാലിയത്തച്ചനെയും എത്തിച്ചു തിരുമുമ്പാകെ വെച്ചു കാര്യംകൊണ്ടു സുബ്ബയ്യൻ ദളവായും കൂടി കേട്ട് അതിക്രമം ചെയ്വാൻ സംഗതിയില്ലെന്നു വെച്ചു ബോധിച്ചു നെടിയിരുപ്പുസ്വരൂപത്തിങ്കലെ ആളുകളെയും വാങ്ങിച്ചു ഈശ്വരപിള്ള സർവ്വാധികാര്യക്കാരെയും മറ്റു പുള്ളി ആളുകളെയും കല്പിച്ചയച്ചു ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നു കുടിയിരുത്തി രക്ഷക്കായിട്ടു പത്തു പരിചക്കാരെയും ഇവിടെ ആക്കി. 38-ാമതു മുതൽ 49-ാമതു ധനുമാസത്തിൽ ശ്രീനിവാസരായരു വരുവോളവും അവർ ഇവിടെ പാർത്തു. 38-ാമതു മുതൽ 49-ാമതു വരെക്കും നാട്ടിലുണ്ടാവുന്നതിൽ നാലൊ അഞ്ചൊ പാടം കരമൊഴിക രാമരാജാവിന രക്ഷക്കായി കൊടുത്തുപോന്നു. 41-ാമതിൽ നബാവു വന്നു. അക്കൊല്ലം താനെ നിന്നാലും ഉണ്ടു. നികുതി എടുത്തതും ഇല്ല. നമ്മ് വകക്ക 16000 ഉറുപ്പിക കൊടുത്തു. 49-ാമതു ധനുമാസത്തിൽ ശ്രീനിവാസരായരുടെ പാളയം മകരക്ക വന്നാറെ നാം അവിടെ ചെന്നു കണ്ടു കോഴിക്കോട്ടോളം പാളയത്തോട് കൂടി പോയി. എന്നിട്ടു പല അവകാശങ്ങളും കൂടി 16000 ഉറുപ്പികക്ക കൈകാര്യം എഴുതിക്കൊടുത്തു നാം അടച്ചു. 50-ാമതിലും മേലെഴുതിയ പ്രകാരം അടച്ചു. ചില ദേശങ്ങൾ 24-ാമതു മുതൽക്ക താമൂതിരിപ്പാട്ടിന്ന അടക്കി. 39-ാമതു മുതൽ 49-ാമതുവരെ മുളക് എടുപ്പാൻ രാമരാജാവിന്റെ ആള് പരിചക്കാരെയുംകൊണ്ടു ചെന്നു ഈടും മുട്ടും ഉണ്ടാകമാറും ഉണ്ട്.

താമൂതിരിപ്പാട്ടിന്ന കയറിയെടുപ്പാൻ സംഗതി നമ്മുടെ കാരണവന്മാരിലൊരാൾക്ക ചുനങ്ങാട്ട മുത്തായരുടെ ഭവനത്തിൽ ഒരു സ്ത്രീയോട കൂടി സംസർഗ്ഗമുണ്ടായിരുന്നു. സ്ത്രീയെക്കൊണ്ടുവന്നു നമ്മുടെ ഭവനത്തിൽ പാർപ്പിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ ആ സ്ത്രീയുടെ ഭവനത്തിലെക്ക

പോവാൻ തുനാക്ക 50 നായരെ ആറിയൂര് തെക്കുംമുറിയിൽ നിന്നയച്ചു. ആ സംഗതിയായിട്ടു ചുനാങ്ങാട്ടു മൂത്തോരുടെ ക്ഷിപ്ര ചാപലം ഉണ്ടായി എന്നുവെച്ചും, കളപ്പുള്ളി നായര നെടിയിരുപ്പു സ്വരൂപത്തിങ്കൽ ചേൎന്നിട്ടുള്ള ആളാകകൊണ്ടും, ആറിയൂര തെക്കുംമുറി ദേശവും വരവൂര് തെക്കുംമുറി ദേശവും ചുനാങ്ങാട്ടു ചേരിക്കല്ലിന്നേലക്ക് അടുപ്പം ആകകൊണ്ടും അടക്കിയിരിക്കുന്നത്. കളപ്പുള്ളി നായരെ അതിൽപിന്നെ സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ ചേരിക്കല്ലിന്നേലക്ക് മൂപ്പവായി കല്പിച്ചു ആകുന്നു. അവകാശങ്ങൾ കൂടിട്ടുടെ നെടിയിരിപ്പ സ്വരൂപത്തിങ്കൽനിന്നു ബോദ്ധ്യക്കും; സമയംപോലെ ഇരുവരോട്ടും എഴുക്കും.

50-ാമതു കൎക്കടകമാസത്തിൽ സ്വരൂപം കൃഷ്ണനച്ചപ്പട്ടനും കരിമ്പുഴ വന്നിരിക്കുമ്പോൾ മേലെഴുതിയ 6000 ഉറുപ്പികയും ശ്രീനിവാസരായക്ക് 00 ഉറുപ്പിക പേരെയും കൊടുത്തിരിക്കു എന്നു പറഞ്ഞ് അവളർ ഉണ്ടാക്കിത്തീരത്ത് അവരോടുകൂടെ 2050 ഉറുപ്പികക്ക നാട്ടിലെ ആധാരം എഴുതി. കാണാതെ ഒരുക്ക കൈകാകിതം എഴുതിക്കകൊണ്ട് ആ പണം നാട്ടിൽനിന്നു പിരിച്ച് അടക്ക കഴികയില്ലെന്നു വച്ച് നാം മാമരാജാവിന്റെ രാജ്യത്ത് ആലങ്ങാട്ടു ചെന്നു പാൎത്തതിന്റെ ശേഷം, നമ്മെ കൊണ്ടെഴുതിച്ച കൈകാകിതത്തിലെ പണം തന്നുകൊള്ളേണമെന്ന് അമ്മനയിൽനിന്നു നാട്ടുകാരെ തടുത്തു മുട്ടിക്കകൊണ്ട് 51-ാമതിൽ എതാനും പണം നാട്ടുകാര പിരിച്ചുടച്ചതിന്റെ ശേഷം 52-ാമതിൽ അയിനൂരവസ്സുകുട്ടി മൂപ്പൻ നോടങ്ങാട്ടു കീഴ്പല അധികാരം എറാമതോടുകൂടി കവളപ്പാറയുംകൂടെ എറാ ആളുമാക്കി പണം എടുത്തിരുന്നതിൽ അന്ന് ആറിയൂർ തെക്കുംമുറിയും വരവൂർകോട്ടു തെക്കുംമുറിയും കുന്നത്തൂരെ ചുങ്കവും വെങ്കിടമൎക്ക വച്ചിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടല്ലൊ വെങ്കിടമായി പോയത്. കടനുവാളും അവരോടു തന്നെ എടുത്തു. 69-ാമതിൽ നാട്ടിൽ തഹസ്സീലും ആയി.

(തുടരും)

മഴവില്ല്

(കുസുമഗാഥാരീതി.)

(1)

...റൊളിവണ്ണന്റെമാറിൽമരുവുന്ന
...റൊളിപ്പൊമ്പീലിമാലപോലെ
...ൎമുകിൽമാലതൻമേലെവിളങ്ങുന്ന
...ൎമഴവില്ലേനീവെൽവുതാക!

(2)

തങ്ങിടമൊത്തചെങ്കതിരേറ്റുപോൻ-
തങ്കസന്ധ്യയസങ്കാരത്തിൽ
ഉല്ലോലകേളികളിക്കുംകടലിലെ-
കല്ലോലമാലതൻസന്തതിയായ്

സുവർണ്ണകാന്തിയുംലാവണ്യസമ്പത്തു-
മാവർണ്ണംതന്നെപകർന്നുകൂടി
മേന്മയിൽവന്നുപിറന്നുവളർന്നൊരു
നന്മഴവില്ലേനീവാഴ്ക നീണാൾ!

(൩)

തങ്കക്കതിർമാലചാർത്തിദ്ദിഗംഗനാ-
കൊങ്കത്തടങ്ങളലങ്കരിച്ചു
ചെഞ്ചായംചേരുന്നോരുള്ളങ്ങുവ്യോമനദി-
ച്ചെഞ്ചോരസൂര്യനണഞ്ഞിടുമ്പോൾ
മിന്നിമിന്നീടുന്നോരാകാശവീഥിക-
തന്നിലെപ്പൊൻമണിത്തിരമേലും;
സന്ധ്യയ്ക്കൊക്കൊമ്പോൾത്തുമ്പകസൗന്ദര്യം
സന്ധിച്ചുംതങ്കംപൊന്തിച്ചുള്ളും
കൊങ്കത്തടമലതങ്കൽത്തടവിയോ-
മങ്കമാരോടുപിരിഞ്ഞിടുമ്പോൾ
തന്നോടുവീഴ്പ്പാത്തെത്തന്നലാൽക്കാർ- (കൊണ്ട
വിണ്ണിലെപ്പൂവ്വുമാംമണിത്തിരമേലും; (മേരാ-
തന്നൊഴുന്നള്ളത്തിൻചന്തമായ്ച്ചാർത്തി
യന്നതതോരണമാലപോലെ
കാണുന്നവരുടെകണ്ണുകൾക്കേവ
കാണംമഴവില്ലേവാഴ്ക നീണാൾ!

(൪)

നീർക്കൊണ്ടിയന്നോരുവാർമുകിൽക്കൊണ്ടൽ- (ച്ചാർത്തുകൾ
നേർകണ്ടുപാതിപാഞ്ഞവിണ്ണിൽ
ആണ്ടർക്കോൻതന്നുടെഗോപുരദ്വാരത്തു
മണ്ടുവഴിയായ്വളർത്തുകൂടി
നന്നായ്നാട്ടുന്നൊരുജാലംപതിച്ചോരു
പൊന്മയമാകുംകമാനംപോലെ
മണ്ണിനെവിണ്ണോടുചേർക്കുന്നമാർഗ്ഗമാം-
വണ്ണംമഴവില്ലേനിന്നെന്നും
കട്ടിക്കരിക്കാറാംചാണമേൽത്തേച്ചോരു
ചട്ടറ്റതങ്കനികഷംപോലെ
മിന്നൽപ്പിണരുകൾമിന്നിക്കളിപ്പതു-
മുന്നിദ്രമായിടിവെട്ടുന്നതും
കണ്ടുകണ്ടുൾഫലപ്പൂണ്ടുവലാകകൾ
തണ്ടലർബാണപരവശരായ്
തങ്ങളിൽക്കൂടവേമാറ്റുനിരക്കവേ
തുള്ളിപ്പറന്നുനിരത്തുകൂടി
ചേണെഴുമാകാശദേശത്തുനീളത്തിൽ
തൂണില്ലാത്തോരണമാലതൂക്കി
കണ്ണിന്റെപുണ്യമായ്നില്ക്കുന്നകാഴ്ചയെ
വിണ്ണിൽത്തെളിവോടേകാണുന്നു ഞാൻ.

(൫)

ഇങ്ങിനെമംഗളകരൻമഴവില്ലു
മങ്ങാതെനില്പതുകണ്ടിടുമ്പോൾ
തുള്ളിപ്പുതക്കംകവിതന്റെവാസനാ
തുള്ളിക്കളിക്കുന്നകൗതുകത്താൽ;
തൂവെണ്ണിലാവൊളിപ്പുഞ്ചിരിതൂകുന്ന
കാർവേണിയാളുടെമേനിപുൽകി
വാഴുന്നകാമുകൻകാമിതംകൈവന്നി-
ട്ടാഴുന്നിതാനന്ദസാഗരത്തിൽ;
കാർത്ത്വാന്തമായിട്ടുതങ്ങളാഗ്രഹത്തിങ്കൽ-
ച്ചാർത്തിയാണേർവിട്ടുപോയധീരൻ
പാലത്തുംവാണിയെക്കൈവിട്ടതില്ലതെ
നാലത്തുകൊല്ലമായ്പാർക്കംപോലെ
ഉൾക്കൊണ്ടുപൊങ്ങുന്നോരുത്കണ്ഠയും (പൂണ്ടു
നില്ക്കുന്നചിന്താനിമഗ്നനായി;
നിർവ്യാജശക്തിയാൽത്തന്നെത്താനേടുത്തു
നിർമ്മലബോധനായ്പോയപാന്ഥൻ
ഇണ്ടലോടീടിപ്പുലിക്കുന്നമനസ്സൊത്തു
മണ്ടുന്നുസങ്കേതശൂന്യനായി;
വണ്ടൊപ്പപാതകംകാണ്കിച്ചുപോകുന്ന
പങ്കിലമാനസനായദുഷ്ടൻ
താൻചെയ്യുംകാര്യംമറന്നുദയാർദ്രനായ്
ത്തന്നാലേനില്ക്കുന്നമാർഗ്ഗമദ്ധ്യേ;
കള്ളപ്പണികൾകരുതിക്കളിക്കുന്ന
കള്ളനുംതന്റെകരളലിഞ്ഞ്

വല്ലമാറ്റും തന്നെ നല്ലനമുക്കെന്ന
നല്ലാത്ത ബുദ്ധിയുദിച്ചിടുന്നു;
കട്ടിക്കരിമ്പാറമട്ടിൽ കനത്തുള്ള
ദുഷ്ടന്റെ ഹൃത്തുമലിയുന്നോരം
പാരപോൽ പ്രേമകൃപാമാത്രം പൂണ്ടു
കാരലിയുന്നതിലെന്തു ചിത്രം?

(൬)

സത്യമജസ്രമെയ്യന്തമാം ചേതസ്സിൽ
സത്യപൂർണ്ണത്തെ വളർത്തിടേണമേൽ
ബുദ്ധിയിൽ നിത്യം ലയിച്ചുകിടക്കണം
ബുദ്ധാത്മതേജസ്സിൻ ഛായകാട്ടി
ആനന്ദപീയൂഷപൂരം ചൊരിയുമാ-
നാനന്ദരൂപനാം ദേവദേവൻ
കാറുപിടിച്ചുകിടക്കും പ്രകൃതിയിൽ
വീരോട്ടുകാണിക്കും പൊൻവിളക്കേ!
ഏഴുജന്മത്തിലും ചെയ്യാത്ത പുണ്യത്തെ-
യേഴനിറത്തിലൊതുക്കിനിർത്തി
അഞ്ചിതകോമളരൂപമാർന്നിടുന്ന
ചഞ്ചലപിഞ്ഛികാചാതുര്യമേ!
കാർമുകിൽമാലതൻമേലേ വിളങ്ങുന്ന
വാർമഴവില്ലേ നീ വെൽവുതാക!

കെ. വി. എം.

ശ്മശാനപ്രതിധ്വനി

കരുണാകരമേനോൻ:— എനിക്ക വളരെ പണിത്തിരക്കുള്ള കാലമാണിത്. ഈ ക്വാർട്ടർ അവസാനിക്കാറായി. കേസ്സുകൾ കുറെ നിലവിലാണ്. പിന്നെ വീട്ടിലേയ്ക്ക് വന്നിട്ട് അടിയന്തരമായി ഞാൻ നിവൃത്തിക്കേണ്ടതായ ആവശ്യം ഒന്നും ഇല്ല. അമ്മാമനെ അവസരംപോലെ കാണാമല്ലൊ.

ആശാൻ:— നിങ്ങൾക്ക മുൻസീപ്പുദ്യോഗം കിട്ടിയതിന്നശേഷം നിങ്ങൾ വീട്ടിൽ പോകയുണ്ടായിട്ടില്ല. അമ്മയും പെങ്ങന്മാരും എന്തൊക്കെ കഷ്ടങ്ങളാണ് അനുഭവിക്കുന്നതെന്ന് ഒരന്വേഷണവും നിങ്ങൾ ചെയ്യാറില്ല. നിങ്ങളെ പഠിപ്പിച്ചു പ്രാപ്തനാക്കിയ കാരണവർക്ക് പണ്ടത്തെപ്പോലുള്ള ദേഹശക്തിയും കുടുംബഭരണത്തിന്നുള്ള കഴിവും ഇപ്പോഴുണ്ടോ? നിങ്ങളുടെ ഭാരം നിങ്ങൾ അറിയുന്നില്ലെന്നാണ് ആക്ഷേപം.

കരു:— ആരാണ് ആക്ഷേപിക്കാൻ? എന്റെ ആവശ്യങ്ങൾ തന്നെ നിവൃത്തിക്കുവാൻ ഞാൻ കുഴങ്ങുന്നു. കാരണവരേയും മക്കളേയും അമ്മപെങ്ങന്മാരേയും ഒക്കെ തീററിപ്പോററി പുലർത്താൻ ഞാൻ വിചാരിച്ചാൽ സാധിക്കുമോ? ആശാന് ഇതൊക്കെ വിവരമുണ്ടായിരിക്കെ എന്താണ് ആക്ഷേപക്കാരുടെ ഭാഗം നിന്നു സംസാരിക്കുന്നത്?

ആശാൻ:— വിവരം കുറെ ഏറിപ്പോയതുകൊണ്ടാണല്ലൊ പറയേണ്ടിവന്നത്. ക്ഷമിയ്ക്കണം. നിങ്ങൾ പറഞ്ഞവരെയൊക്കെ തീററിപ്പോററി നിങ്ങളെ പഠിപ്പിച്ച് ഈ സ്ഥിതിക്കാക്കിയ കാരണവൻ ഒരു അസാധാരണമനുഷ്യനായിരിക്കണേ?

കരു:— ആശാന്റെ ന്യായങ്ങളെല്ലാം എനിക്ക മനസ്സിലാകുന്നുണ്ട്. ഇതെല്ലാം പണ്ടത്തെ കാലത്തെ ന്യായങ്ങ

ളാണ്. ഇക്കാലത്ത് ഇതൊന്നും പറ്റുമെന്ന തോന്നുന്നില്ല. അവനവനും അവനവൻെറ ഭാൎയ്യയും മക്കളും എന്നല്ലാതെ മരുമക്കത്തായബാദ്ധ്യതകളൊന്നും ഇക്കാലത്ത് ആരും നോക്കുമെന്ന തോന്നുന്നില്ല. നോക്കുവാൻ സാധിക്കയുമില്ല.

ആശാൻ:— നിങ്ങളുടെ അമ്മാമൻ ഈ നയം അനുസരിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ, നിങ്ങൾക്ക് ഇത്രയൊക്കെ ന്യായം പറവാൻ തന്നെ അവസരം ഉണ്ടാകുമായിരുന്നുവോ? ഞാൻ ഇനി പറയുന്നതു നിങ്ങളുടെ തറവാട്ടുമായി എനിക്ക പണ്ടേപ്പോലെ ഉള്ള വേഴ്ചയുടെ ഫലമായ സ്നേഹംകൊണ്ടു മാത്രമാണ്. നിങ്ങൾ അമ്മാമൻെറ മകളെ സംബന്ധം കഴിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി അദ്ദേഹം ചെയ്തിട്ടുള്ളതിന് ഒരു കൃതജ്ഞതാപ്രദർശനമെങ്കിലും ആയിരുന്നു.

കഥ:— നിങ്ങളുടെ കൊള്ളിച്ചുള്ള സംസാരമൊക്കെ എനിക്ക മനസ്സിലാവുന്നില്ല. അനുരാഗവിഷയത്തിൽ അന്യന്മാരുടെ അഭിപ്രായത്തിന്ന വശംവദരാകുന്നവർ കരത്തുകരത്താണെന്നാണ്. അതിൽ ബുദ്ധിയുള്ളവൎക്കാൎക്കും മുഷിയുവാനവകാശമില്ല.

ആശാൻ:— ബുദ്ധിയും വിവേകവുമെല്ലാം ഇക്കാലങ്ങളിലെ മനുഷ്യൎക്കു കുറെ അധികം കൂടും. കേസ്സുകൾ അധികമുള്ള വക്കീലിൻെറയോ, അല്ലെങ്കിൽ ജഡ്ജിയുടെയോ മകളെ സംബന്ധം കഴിപ്പാൻ ചെറുപ്പക്കാരൻ വക്കീൽ മോഹിക്കുന്നത് അനുരാഗശക്തികൊണ്ടൊ, അതല്ല സ്വാൎത്ഥവിചാരംകൊണ്ടോ? ആരുതാനും പറഞ്ഞിട്ടു ഫലമില്ല. എല്ലാം ഒരുവിധം കല്പവടം തന്നെ.

കഥ:— ഇപ്രകാരം ഒരുദ്ദേശത്തോടുകൂടിയാണ് അമ്മാമൻ എന്നെ പഠിപ്പിക്കാനും മറ്റും ചെലവഴിച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന പറകയാണെങ്കിൽ അമ്മാമൻെറ ബുദ്ധി കുറെ നീചമായിപ്പോയിട്ടുണ്ടെന്ന പറയാതെ തരമില്ല.

ആശാൻ:— ശാന്തം പാപം! നിങ്ങളെ പഠിപ്പിച്ചുതുടങ്ങിയതിന്ന ശേഷമല്ലേ അമ്മാമന്ന മകൾതന്നെ ഉണ്ടായത്? വലിയ ഒരു കുടുംബഭാരം നിൎവ്വഹിച്ച നിങ്ങളെ പഠിപ്പിച്ചു പാസ്സാക്കുവാനും, പാസ്സാക്കിയതിന്നശേഷം വരായ്ക ഇല്ലാത്ത വക്കീലായി കഴിച്ച കാലങ്ങളിൽ നിങ്ങളെ ബുദ്ധിമുട്ടറിയാതെ സംരക്ഷിപ്പാനും ചിലവഴിച്ച പതിനായിരത്തിലധികം ഉറുപ്പികയുണ്ടെങ്കിൽ അമ്മാമന്ന് എന്താണ് ഇപ്പോൾ ബുദ്ധിമുട്ടുള്ളത്? ആ മഹാനെപ്പററി ദോഷാരോപണമൊന്നും ചെയ്യരുത്. അമ്മാമൻെറ മകൾ പോട്ടെ; നിങ്ങളുടെ പെങ്ങന്മാൎക്കാൎക്കെങ്കിലും തന്റെ പോലെ ഒരു ഭൎത്താവിനെ ഉണ്ടാക്കുവാൻ നിങ്ങളുടെ സംബന്ധം ഉപകരിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ—

കഥ:— ആശാൻ സംസാരിക്കുമ്പോൾ സൂക്ഷിക്കണം. എവിടെനിന്നാണ സംസാരിക്കുന്നതെന്ന് ഓൎക്കണം. ഞാനിപ്പോൾ കുട്ടിയല്ല. ഇതൊക്കെ ആലോചിപ്പാൻ എനിക്ക ശക്തിയുണ്ട്. ഇതെല്ലാം പറയാൻ ഇത്ര ബുദ്ധിമുട്ടി ഇവിടെ വരേണ്ടുന്നതായിരുന്നില്ല.

ആശാൻ:— ബുദ്ധിമുട്ട് എനിക്കല്ലേ?

ഞാൻ വേറെ ഒരാളെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കാനും വിചാരിച്ചിട്ടില്ല. എനിക്ക നിങ്ങൾ ഒരു സഹായവും ചെയ്യേണ്ടതുമില്ല. ഞാൻ ഇങ്ങിനെയൊന്നുമല്ല വിചാരിച്ചതും ആശിച്ചതും. എനിക്ക വേറെയും ചില തിരക്കുകളുണ്ട്. അമ്മോന്മാരെ 'ചെന്ന കാരണവരാണെന്ന്' ഉപദേശിപ്പാൻ മാത്രമേ ഞാൻ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. ഉപദേശം കാൎയ്യാധികമായി. ക്ഷമിക്കണേ! ഞാനിതാ പോകുന്നു.

എന്നും പറഞ്ഞു ആശാൻ പുറപ്പെട്ടുപോയി. കരുണാകരമേനവന്റെ മനസ്സിൽ ആകപ്പാടെ പല വികാരങ്ങളും കടന്നുകൂടി. ഒന്നിനും ശക്തനല്ലാതെ കുറെ നേരം അന്ധനായിരുന്നുപോയി.

പെരുമ്പടപ്പു ദേശത്തുള്ള മേലേടത്തു തറവാട് ഒരു പഴയ തറവാടാണ്. തറവാട്ടിൽ സമ്പത്തധികമില്ലെങ്കിലും സന്താനവൎദ്ധനക്കു കുറവുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇപ്പോഴത്തെ കാരണവൻ ഗോവിന്ദമേനവൻ ചെറുപ്പം മുതല്ക്കു ആ സ്ഥാനത്തെത്തിയ ആളാണ്. ചില്ലറ ഒരു ഗവൎമ്മെണ്ടുജോലിയും ചില കാൎയ്യസ്ഥാനവും കൈക്കലുണ്ടി കടംവരാതെയും മറ്റുമക്കളെയും ബുദ്ധിമുട്ടിയാതെ സംരക്ഷിപ്പാനും, മരുമകൻ കരുണാകരമേനവനെ ലോകോളേജിന്നപ്പുറം കടത്തിവിടുവാനും എങ്ങിനെയോ ഇദ്ദേഹത്തിന്നു സാധിച്ചു. ഇതിൽ വളരെ കഷ്ടിക്കേണ്ടിവന്നുവെങ്കിലും, ഈ തറവാട്ടിന്റെ ഭാവിശ്രേയസ്സു മുഴുവനും കരുണാകരമേനവൻ കാരണമായുണ്ടാകുമെന്നു മോഹിച്ചു, കരുണാകരമേനവനെ യാതൊരു ബുദ്ധിമുട്ടും കാരണവർ അറിയിച്ചിരുന്നതേയില്ല. തറവാട്ടിലുള്ളവൎക്കൊക്കെ ഈ 'വിദ്യാഭ്യാസം' കാരണം പല ബുദ്ധിമുട്ടുകളും അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ടെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

കരുണാകരമേനവൻ ഇപ്പോൾ ഒരു മുൻസിപ്പാണ്. കാരണവരേയും തറവാട്ടുകാരേയും അറിയിക്കാതെ താനൊരു സംബന്ധം ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. തറവാട്ടുകാൎയ്യത്തിൽ യാതൊരു അന്വേഷണവും ചെയ്യാറില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, അല്പാല്പം കാരണവരോടു ചില ഉപദ്രവങ്ങൾ തന്നെ ചെയ്യാറില്ലെന്നില്ല. കാരണവൎക്ക ദേഹത്തിന്നു നല്ല സുഖമില്ലാത്ത കാലമാണ്. തറവാട്ടുചിലവും മാറ്റച്ചിലവും ഒക്കെ കൂടി താങ്ങുവാൻ ശേഷിയില്ലാതെ കാരണവർ കുഴങ്ങുന്നതു കണ്ടു ദയ തോന്നി, ആ തറവാട്ടിലെ പഴയ ഒരു വേല്ക്കാരനായ രാമപ്പണിക്കർ (ആശാൻ) മുൻസിപ്പ് 'എജമാനനെ' കാണ്മാൻ വടക്കാഞ്ചേരി പോയതാണ്. അവിടെ വെച്ച് ആശാനും മുൻസിപ്പുമായുണ്ടായ സംഭാഷണമാണ് മേൽ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളത്.

ആശാൻ വടക്കാഞ്ചേരിയിൽനിന്നു മടങ്ങി അല്പം ദിവസം കഴിഞ്ഞതിന്നുശേഷം പെരുമ്പടപ്പിൽ എന്തോ ഒരു സമ്മു പോയിരുന്ന മുൻസിപ്പ് കരുണാകരമേനവൻ, ഒന്നു വീട്ടിൽ പോയി അമ്മയെ കാണാതെ മടങ്ങുന്നതു വലിയ ആക്ഷേപമായി കരുതുമെന്ന വിചാരത്തോടെ ഉച്ചതിരിഞ്ഞു മൂന്നുമണി സമയത്തു മേലേടത്തു തറവാട്ടിൽ കയറിച്ചെന്നു. കരുണാകരമേനവൻ അവിടെ പോയിട്ടു കാലം രണ്ടുമൂന്നു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. തറവാട്ടിലുള്ളവരൊക്കെ സ്വാൎത്ഥികളാ

ണെന്നും അവരൊക്കെ തന്നെ വെറുക്കുന്നവരാണെന്നും ധരിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ള കരുണാകരമേനവനു വീട്ടുകാരെന്നു പറഞ്ഞാൽ മുഖം കറുക്കുന്ന സ്വഭാവമാണെ കുറച്ചുകാലമായി കണ്ടുവരുന്നത്. മേനവന്റെ ഈ പ്രകൃതമാററത്തിനു കാരണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യയാണെന്നു തറവാട്ടുകാർ മുക്കിലും മൂലയിലും ഇരുന്നു പറയും. ഈ സംസാരം എങ്ങിനെയെങ്കിലും മേനവനറിഞ്ഞാൽ ശുണ്ഠി വർദ്ധിക്കും. ഈ വക സംഗതികളാൽ കരുണാകരമേനവന്റെ ഈ വരവിൽ അദ്ദേഹത്തെ ആദരിപ്പാൻ ആളുകൾക്കു കുറവൊട്ടും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിലും ആരുടെ മുഖത്തും ഒരു പ്രസന്നതയുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഒരു കാലത്തു കരുണാകരമേനവന്റെ വീട്ടിലേയ്ക്കുള്ള വരവു ചന്ദ്രോദയംപോലെ വിചാരിച്ചിരുന്നവർക്കൊക്കെ ഇപ്പോൾ എന്തൊരു പ്രകൃത മാററമാണു വന്നിരിക്കുന്നത്! 'കുഞ്ഞാമ', 'കുട്ടൻ', 'കുഞ്ഞാമട്ടൻ' എന്നൊക്കെ മുൻകാലങ്ങളിൽ വീട്ടുകാർ വിളിക്കുന്നതു കേൾക്കുമ്പോൾ അന്യന്റെ മനസ്സുകൂടി അലിഞ്ഞുപോയിരുന്നു. ഇപ്പോഴോ? വല്ലാത്ത ഒരു മാററമാണു വന്നിട്ടുള്ളത്.

അമ്മയെ കണ്ടു സംസാരിച്ചു. പാറുക്കുട്ടിയമ്മയും മക്കളും മാത്രമാണ് മേലേടത്തു തറവാട്ടിലെ ആകെയുള്ള കുടുംബം. കരുണാകരമേനവൻ ഈ അമ്മയുടെ മൂത്ത മകനാണ്. ഈ അമ്മ വളരെ നല്ല സ്വഭാവക്കാരിയായതുകൊണ്ടു മകന്റെ മനസ്സിനു വേദനയുണ്ടാക്കത്തക്കവിധത്തിൽ ഒന്നും സംസാരിച്ചില്ല. കരുണാകരമേനവന്റെ അച്ഛൻ വലിയ ഒരു പണക്കാരനൊന്നുമല്ലായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ജീവിച്ചിരുന്നേടത്തോളം കാലം പല സഹായങ്ങളും ചെയ്തിരുന്നുവെന്നല്ലാതെ കാണത്തക്ക മുതലായി അഞ്ചാറു സന്താനങ്ങളെ മാത്രമേ പാറുക്കുട്ടിയമ്മയ്ക്കു കൊടുത്തിരുന്നുള്ളൂ. സഹോദരനായ ഗോവിന്ദമേനവന്റെ സംരക്ഷണ തന്നെയാണ് അവലംബമായിരുന്നത്.

"നിന്നോടു ന്യായാന്യായങ്ങൾ പറവാൻ ഞാൻ ആളല്ല. കൃതഘ്നത കാട്ടുമ്പോൾ കോപവും വ്യസനവും ആർക്കും ഉണ്ടാവും. അനുരാഗംപോലെതന്നെ മനസ്സിന്നുണ്ടാകുന്ന ഒരു വികാരമാണല്ലോ കോപവും വ്യസനവും."

എന്നാണു കരുണാകരമേനവനോടു കണ്ണിൽ വെള്ളം നിറച്ചുംകൊണ്ട് അമ്മ ഒടുവിൽ പറഞ്ഞത്. നിർദ്ദയന്മാരെക്കൂടി ആർദ്രചിത്തന്മാരാക്കുന്ന അമ്മയുടെ വ്യസനം കണ്ട് 'നാളെ പോയാൽ പോരെ' എന്ന ക്ഷണം നിരസിക്കുവാൻ കരുണാകരമേനവനു ശക്തിയുണ്ടായില്ല.

വീട്ടിൽ വന്നിട്ടു കാരണവരെ കാണാതെ മടങ്ങിപ്പോകുന്നതും ഭംഗിയല്ലല്ലോ. അന്നു് അവിടെ വന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്ന ആശാനും ഈ അഭിപ്രായത്തെ ബലപ്പെടുത്തി. കാരണവരും അനന്തിരവനും തമ്മിലുണ്ടായ സംഭാഷണം എന്തായിരുന്നുവെന്നും, അവർ തമ്മിൽ എന്തു പറഞ്ഞാണ് പിരിഞ്ഞതെന്നും ആശാനു മാത്രമേ വിവരമുള്ളൂ.

നേരം സന്ധ്യയായി. കാരണവർ ഗോവിന്ദമേനവൻ പത്തായപ്പുരമാളികയിൽ നാമം ജപിച്ചിരിക്കുകയാണ്. പാർവ്വതിയമ്മയും കുട്ടികളും കുളങ്ങരെ പോയി മടങ്ങിവന്നിട്ടില്ല. അമ്മായിയും

മക്കളും അടുക്കളയിലാണ്. ആശാൻ പടിപ്പുരയിലിരുന്നു ചിലരുമായി സംസാരിക്കുകയായിരുന്നു. കരുണാകരമേനവൻ പത്തായപ്പുരമാളികയുടെ ചുവട്ടിൽ വരാന്തയിൽ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും ലാത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയുമായിരുന്നു. അപ്പോൾ പെട്ടെന്നു രണ്ടു വെടി പൊട്ടുന്ന ശബ്ദവും, പത്തായപ്പുരമാളികയിൽനിന്നു എന്തോ കലശലായ ചില ശബ്ദവും കേട്ടു. എന്താണെന്നറിവാൻ ഓരോരുത്തർ ഓരോ വഴിയായി ഓടിയെത്തിത്തുടങ്ങി. ആശാൻ മുകളിൽ കയറിച്ചെന്നു നോക്കിയപ്പോൾ ഒരു ദീപത്തിന്റെ മുമ്പാകെ ഒരു പുല്ലുപായ വിരിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ കാരണവൻ ഗോവിന്ദമേനോൻ ദേഹമാസകലം രക്തംപുരണ്ടു കിടക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു കയ്യിൽ ഒരു ആറുകുഴൽ കയ്ത്തോക്കുണ്ട്. മറ്റേകൈകൊണ്ട് ചരിഞ്ഞുവീണുകിടക്കുന്ന ഒരു ടീപ്പായിയുടെ ഒരു കാൽ പിടിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ആ ചെറിയ വട്ടമേശമേൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ചില പുഷ്പപാത്രങ്ങളും കുപ്പികളുമെല്ലാം താഴെ ഉരുണ്ടുപിരണ്ടു വീണു പൊട്ടി ഛിന്നഭിന്നമായി അങ്ങുമിങ്ങും ചിന്നിച്ചിതറിക്കിടക്കുന്നതുമുണ്ടായിരുന്നു. ആശാന്റെ ആദ്യത്തെ നോട്ടത്തിൽ ആ മുറിയിൽ ഒരിടത്തു കരുണാകരമേനവൻ ചിത്രത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ട ഒരാളെപ്പോലെ നിശ്ചേഷ്ടനായി നില്ക്കുന്നതു കണ്ടതുമില്ല. ആശാൻ ഇതൊക്കെ കണ്ടുംകൊണ്ട് ആശ്ചര്യത്തോടെ അധികനേരം നില്ക്കേണ്ടിവന്നില്ല. അമ്മായി ജാനകിയമ്മയും മറ്റു ചിലരും പരിഭ്രമിച്ചോടിവന്നു നിലവിളിയും മുറവിളിയുമായി വീട്ടിലുള്ളവർ മുഴുവനും പത്തായപ്പുരമാളികയിൽ നിറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. ഈ ലഹളകളൊക്കെ കേട്ടു അയൽവക്കത്തുനിന്ന് ആളുകളും ഓടിയെത്തിത്തുടങ്ങി. ഇതിനിടയ്ക്ക് ആശാന്റെയും കരുണാകരമേനവന്റെയും ദൃഷ്ടികൾ തമ്മിൽ മുട്ടിമുട്ടി. ആശാൻ കരുണാകരമേനവന്റെ കയ്യുംപിടിച്ചു താഴത്തേക്കു പോകുന്നതിനു മുമ്പായി സ്ത്രീകളെയും മറ്റും അകത്തുനിന്നു സാന്ത്വനവാക്കുകൾ പറഞ്ഞു പുറത്താക്കി വാതിൽ പൂട്ടുകയും ചെയ്തു.

ഭ്രാന്തനെപ്പോലെയിരിക്കുന്ന കരുണാകരമേനവനെ താഴത്തെ ഒരു മുറിയിൽ കൊണ്ടാക്കി. 'എന്തുവിധമായാലും നിങ്ങൾ ഒരു കൊലപാതകന്റെ സ്ഥാനമാണ് ഇപ്പോഴുള്ളത്' എന്നു തന്നത്താനറിയാതെ ആശാൻ പറയുകയും ആയത് അവിടെ കൂടിയിരുന്ന ചിലർ കേൾക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. എന്തിനു പറയുന്നു? ആ കാളരാത്രി കഴിഞ്ഞു നേരം പ്രഭാതമായപ്പോഴേക്കും, മുൻസിപ്പു കരുണാകരമേനവൻ വീട്ടിൽ വന്നു കാരണവരുമായി പറഞ്ഞിടഞ്ഞ് ഒടുവിൽ കാരണവരെ വെടിവെച്ചു കൊന്നുവെന്നുള്ള വർത്തമാനം കർണ്ണാകർണ്ണികയായി മേലേടത്തു തറവാട്ടിലെ വാലിയക്കാരുടെ മുഖത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടു പെരുമ്പടപ്പു രാജ്യം മുഴുവൻ പരന്നുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പോല്ലീസ്സ ഇൻസ്പെക്ടരും മജിസ്ട്രേട്ടും നേരംപുലർന്നതോടുകൂടി സ്ഥലത്തെത്തി.

ഗോവിന്ദമേനവന്റെ ആതിത്ഥ്യം സ്വീകരിച്ചും മറ്റുവിധത്തിലും അദ്ദേഹവുമായി പരിചയപ്പെടാത്ത ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും പ്രമാണികളും വളരെ കുറവായിരുന്നു. ഇതു കാരണം ഈ സംഭ

വം സാമാന്യത്തിലധികം ശക്തിയുണ്ടാക്കിയെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. ഒരു ഡോക്ടർക്കുടെ ആവശ്യമാണെന്നും ഉടനടി തന്നെ ഗുരുതിക്കിലുള്ള ആസ്പത്രിയിലേക്ക കൊണ്ടുപോകുന്നതു ഉചിതമല്ലെന്നും മററും മജിസ്റ്റ്രേട്ട അഭിപ്രായപ്പെടുകയാൽ അതിനായി കത്തും കൊടുത്തു ആളെ അയച്ചു. ഈ സംഭവത്തെപ്പററി ഒരന്വേഷണം നടത്തി റപ്പോർട്ടാക്കേണ്ടതായിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു ചിലരെയൊക്കെ വിസ്തരിക്കേണമെന്നു മജിസ്റ്റ്രേട്ട അഭിപ്രായപ്പെട്ടപ്രകാരം മരിച്ചാളെ ഒടുവിൽ ജീവനോടെ കണ്ടുവെന്നു പറഞ്ഞ അമ്മായി ജാനകിയമ്മയെയാണ് ഒന്നാമതു വിസ്തരിച്ചത്.

ദിനസരിപ്രകാരം സന്ധ്യക്കു ഭർത്താവിന്നു ജപിപ്പാൻ നിലവിളക്ക മുകളിൽ കത്തിച്ചുവെച്ചു പുല്ലുപായയും മുണ്ടും കൊണ്ടുകൊടുത്തു ഭർത്താവു ജപിപ്പാനിരുന്നതിന്നു ശേഷമാണു താൻ താഴെ വന്നതെന്നും, കരുണാകരമേനവൻ മാത്രം താഴെ വരാന്തയിൽ ആ സമയം ലാത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതായി കണ്ടിട്ടുണ്ടെന്നും ജാനകിയമ്മ പറഞ്ഞു. മുകളിൽനിന്നു വലുതായ ചില ശബ്ദം കേട്ടു താൻ ഓടിച്ചെന്നപ്പോഴക്ക് ആശാൻ തുടങ്ങിയ പലരും അവിടെ എത്തീട്ടുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും പറഞ്ഞു. ഈ സംഭവം ആത്മഹത്യയോ അതല്ലാ കൊലയോ എന്നു പറവാൻ തനിക്ക സാധിക്കയില്ലെന്നും, ഉച്ചതിരിഞ്ഞു കരുണാകരമേനവനുമായുണ്ടായ സംഭാഷണാനന്തരം ഭർത്താവിന്റെ പ്രകൃതത്തിൽ ഒരു മാററം വന്നതായി തനിക്ക തോന്നീട്ടുണ്ടെന്നും ജാനകിയമ്മ സമ്മതിച്ചു.

പിന്നെ വിസ്തരിച്ചതു കരുണാകരമേനവനെയായിരുന്നു. താൻ കാരണവർ മരിച്ച ദിവസം ഉച്ചക്കാണ് അവിടെ വന്നതെന്നും, ഉച്ചതിരിഞ്ഞു കാരണവരുമായുണ്ടായ സംഭാഷണസമയം ആശാനും അടുത്തുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, സന്ധ്യക്ക താൻ പത്തായപ്പുരയുടെ താഴത്തെ വരാന്തയിൽ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും ലാത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നതു ശരിയാണെന്നും, മുകളിൽനിന്നു അസംഗതമായ ചില ശബ്ദങ്ങൾ കേട്ടു താൻ മുകളിൽ ചെന്നപ്പോൾ കണ്ടതു കാരണവർ രക്തത്തിൽ മുങ്ങികിടക്കുന്നതായിരുന്നുവെന്നും, പിന്നെയുണ്ടായ സംഗതിയൊന്നും തനിക്ക ഓർമ്മയില്ലെന്നുമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറുവടി.

ആശാനെയാണ് പിന്നെ വിസ്തരിച്ചത്. പത്തായപ്പുരമാളികയിൽനിന്ന് അസാധാരണമായ ചില ശബ്ദങ്ങൾ കേട്ടപ്പോൾ താൻ മുകളിലേക്ക ബദ്ധപ്പെട്ടു ചെന്നുവെന്നും താനാണ് കരുണാകരമേനവനെ അകത്തുനിന്നു പിടിച്ചു താഴത്തു കൊണ്ടാക്കിയതെന്നും പറഞ്ഞു. കാരണവരും അനന്തിരവനുമായി ഉച്ചതിരിഞ്ഞുണ്ടായ സംഭാഷണം എന്തായിരുന്നുവെന്നുള്ള ചോദ്യത്തിന്നു ആശാൻ താഴെ പറയുംപ്രകാരം മറുവടി പറഞ്ഞു:--

'കാരണവരുടെ സ്വയാർജ്ജിതമായ മുതൽ മുഴുവനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യാമക്കളുടെ രക്ഷക്കായി കൊടുക്കാഞ്ഞാൽ അവർ കഷ്ടപ്പെടുമെന്നും, കരുണാകരമേനവനെ പഠിപ്പിച്ചു പ്രാപ്തനാക്കുവാൻ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നും വലി

ലായി വന്നതിനുശേഷം കേസ്സുകിട്ടാതെ ഉഴലുന്ന കാലത്തെ ചെലവിനുമായി പതിനായിരം ഉറുപ്പികയോളം കാരണവർ ചിലവിട്ടിട്ടുണ്ടെന്നും ആ പണത്തിന്റെ മുതലും പലിശയും അമ്മക്കു മാസവീതം തന്റെ സമ്പാദ്യത്തിൽനിന്നു കൊടുത്താൽ മതിയാകുന്നതാണെന്നും കാരണവർ പറഞ്ഞു. അവരവരുടെ ഒരു തോന്നലിനു വശപ്പെടുന്നവർക്ക് അന്യന്മാരുടെ തോന്നലിനെ ക്രമപ്പെടുത്തുവാനുള്ള യോഗ്യം എന്തിനാണെന്നു പറഞ്ഞു [illegible] ചോദ്യത്തോടെ കാരണവർ അവിടെനിന്നു എഴുനീറ്റുപോകയാണ് ചെയ്തത്".

ഈ സംഭവത്തിനുശേഷം കാരണവരെ ആശാൻ കണ്ടു സംസാരിക്കയുണ്ടായിട്ടുണ്ടോ എന്നായിരുന്നു പിന്നത്തെ ചോദ്യം. അഞ്ചുമണിസമയത്ത് അടിയന്തരമായി ആളു വന്നു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി കാരണവർ എഴുതിയുണ്ടാക്കിയ ഒരു മരണശാസനത്തിൽ സാക്ഷിയായി ഒപ്പിടുവിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നും പറഞ്ഞു. കാരണവരുടെ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന കയ്യൊപ്പുകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വന്തം തന്നെയാണെന്നും ആശാൻ മൊഴികൊടുത്തു.

ഇതിനുശേഷം അപ്പോത്തിക്കിരി മിസ്റ്റർ ജോണിനെ വിസ്തരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ മരിച്ചാളുടെ ദേഹത്തിലുള്ള മുറികൾ നോക്കിയാൽ കൊലപാതകമോ ആത്മഹത്യയാണെന്നു സംശയിപ്പാനാണ് അധികം വഴികാണുന്നതെന്നാണ്. ടീപ്പോയി മറിഞ്ഞുവീണു പ്രാണവേദനയോടെ അതിന്റെ കാൽ കടന്നുപിടിച്ചതുകൊണ്ടായിരിക്കാമെന്നുംപറഞ്ഞു. ദേഹത്തിൽനിന്നു വേറൊ യാതൊരു ലക്ഷ്യവും കിട്ടീട്ടില്ലെന്നും പറഞ്ഞു.

ഇതോടുകൂടി സാക്ഷിവിചാരണ അവസാനിപ്പിച്ചു. ഇതിനുശേഷം കാരണവരുടെ എഴുത്തുകളെ പരിശോധിച്ചു. അതിനുള്ളിൽ കാരണവരുടെ സ്വഹസ്താക്ഷരത്തിലുള്ള താഴെ ചേർത്തപ്രകാരമുള്ള ഒരെഴുത്താണ് കണ്ടത്:

ശ്രീ.

മരുമക്കത്തായത്താലുണ്ടാകാനിടയിട്ടുള്ള ദോഷങ്ങളിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതു നവീനവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ സന്താനങ്ങളായ അനന്തിരവന്മാരുടെ ആവിർഭാവമാണ്. ഏതെങ്കിലും സംസ്കാരം സിദ്ധിപ്പാൻ സൗകര്യമില്ലാത്ത ഇപ്പോഴത്തെ വിദ്യാഭ്യാസം ചോടുകീഴാക്കാതെയുള്ള ചില പുതിയ ആദർശങ്ങളോടുകൂടി സമുദായോപദ്രവികളായ അനവധി ചെറുപ്പക്കാരെ ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്നു. വിദേശരാജ്യങ്ങളെയും, വിദേശസമ്പ്രദായങ്ങളെയും മാത്രം മനസ്സിലാക്കി സർവ്വജ്ഞന്മാരാണെന്നു നടിക്കുന്ന ഇത്തരം ചെറുപ്പക്കാരുടെ അല്പബുദ്ധിയിൽ വിദേശരാജ്യസ്നേഹം സ്വരാജ്യസ്നേഹമാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഇവർ നവീനവിദ്യാഭ്യാസത്തെ ഉരുവിട്ടു കുലവൃത്തി മറക്കുന്നു. കുടുംബഭരണത്തിൽ ഇവരെക്കൊണ്ടു യാതൊരു സഹായവുമില്ല. ജീവവൃത്തി കഴിപ്പാൻ ത്രാണിയില്ലാത്ത ഇവർ കുടുംബത്തിൽ ഉപദ്രവികളായിത്തീരുന്നു. തറവാട്ടുസമ്പ്രദായത്തെ അവർ നിന്ദിക്കുന്നു. കാരണവരെ അവർ വെറുക്കുന്നു. അമ്മപെങ്ങന്മാരെ അവർ സ്നേഹിക്കുന്നില്ല. സ്വാർത്ഥം എന്ന ഒരു കാര്യമേ അവർക്കു

നിശ്ചയമുള്ളു. അവരവരുമായി രക്തബന്ധമുള്ളവൎക്കുവേണ്ടി അല്പം ചില അസൌകൎയ്യങ്ങൾ സഹിപ്പാൻ കഴിയാത്ത ഇവരാണ് സ്വരാജ്യത്തിന്നുവേണ്ടി എന്തും ചെയ്വാനൊരുക്കമാണെന്നു ധാടിപറയുന്നത്. ഇവർ എല്ലാവരും സമന്മാരാണെന്നാണ് നടിക്കുന്നത്. എല്ലാവൎക്കും മഞ്ചലിൽ കയറണം. മഞ്ചൽ എടുപ്പാനാരുമില്ല. അനുസരണം എന്നത് ഇവൎക്കില്ല. പരിശുദ്ധമായ മനോവികാരങ്ങൾ ഇവരെ സ്പൎശിക്കകൂടി ചെയ്തിട്ടില്ല. ഇത്തരക്കാരായ അനന്തിരവന്മാർ നമ്മുടെ ഇപ്പോഴത്തെ സ്വത്തുക്കളിൽനിന്നു കൊല്ലംതോറും അധികമധികമായി പുറത്തു ചാടിവരുന്നുണ്ട്. അപ്രകാരമുള്ള ശൂന്യഹൃദയന്മാരായ സ്വാൎത്ഥികൾക്ക മാതൃകയായി നില്ക്കുന്നത് എന്റെ അനന്തിരവൻ കരുണാകരനാണ്. അവനെ ഈ സ്ഥിതിയിലാക്കുവാൻ ഞാൻ വളരെ പണിപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അനവധി ദ്രവ്യവും നശിപ്പിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്. ഇവൻ എനിക്കും ഇവന്റെ അമ്മപെങ്ങന്മാൎക്കും ബന്ധുക്കൾക്കും ഒരു സഹായിയായി വരുമെന്നുണ്ടായ എന്റെ മോഹം അസ്തമിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ ഇച്ഛാഭംഗം സഹിപ്പാൻ എനിക്ക ശക്തിയുണ്ട്. പക്ഷെ എന്റെ ആലോചനക്കുറവുകൊണ്ടു വന്ന ദോഷം പലരും അനുഭവിക്കേണ്ടതായി വന്നിരിക്കുന്നു. കരുണാകരനെ പഠിപ്പിക്കുക കാരണം എന്റെ സ്വയാൎജ്ജിതം അധികമൊന്നും ബാക്കിയില്ല. ഉള്ളത് എന്റെ ഭാൎയ്യാമക്കൾക്ക കൊടുപ്പാൻ ഞാൻ ഏൎപ്പാടുചെയ്തിട്ടുണ്ട്. സഹോദരിക്കും കുട്ടികൾക്കും പട്ടിണികിടപ്പാതെ കഴിപ്പാനുള്ള മുതലും ഞാൻ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്.

ഞാൻ ഇനി ജീവിച്ചിരുന്നിട്ടു വലിയ ആവശ്യങ്ങളൊന്നും നിവൃത്തിക്കാനില്ല. ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതായാൽ ചില വൈഷമ്യങ്ങളൊക്കെ വരുവാനുമുണ്ട്. ഇതുകാരണം എന്റെ ജീവനെ ഞാൻതന്നെ ഇന്നു നശിപ്പിക്കുന്നതാണ്. എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നവരാരും ഇതിൽ വ്യസനിക്കേണ്ടതില്ല.

ചൊല്ലുവിളിയും അനുസരണവും ഇല്ലാത്ത അനന്തിരവന്മാരുടെ ബാഹുല്യത്തെപ്പററി നായർറെഗുലേഷനിൽ ഒന്നും പറയാതിരുന്നത് ഈ ശൂന്യഹൃദയന്മാരായ അനന്തിരവന്മാരുടെ മാതൃകാജീവികൾ ഉണ്ടാക്കിയ റെഗുലേഷനായതുകൊണ്ടാണ്. ആ റെഗുലേഷൻ ശരിപ്പെടുന്നതുവരെ അനന്തിരവന്മാരെ വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യിക്കുന്നതിന്നു ചെലവിടുന്ന പണം കുടുംബത്തിലുള്ള സ്ത്രീകൾക്ക പട്ടിണിയില്ലാതാക്കുവാൻ ഉപയോഗിക്കുന്നതാണു നല്ലതെന്ന് എല്ലാ കാരണവന്മാരോടും ഉപദേശിക്കുവാൻ ഞാൻ മടിക്കുന്നില്ല.

10-10-1096 എം. ഗോവിന്ദമേനോൻ.

ഈ കത്ത് അടക്കം ചെയ്ത ലക്കോട്ടിന്മേൽ 'കാണേണ്ടവർ കാണ്മാൻ' എന്ന ഒരു മേൽവിലാസവും എഴുതിയിരുന്നു. ലോകരെ ഭയപ്പെട്ട ശവസംസ്കാരമൊക്കെ കഴിയുന്നതുവരെ മുൻസിപ്പു താമസിച്ചു, വൈകുന്നേരം ആരോടും ഒന്നും പറയാതെ വടക്കാഞ്ചേരിക്ക മടങ്ങുകയും ചെയ്തു. പരിഭ്രമിച്ചുഴലുന്നവരെല്ലാം അശാന്ത ശരണം പ്രാപിക്കയും ചെയ്തു.

ശുഭം.

ഞങ്ങളുടെ വായനശാല.

ലണ്ടനിലെ രഹസ്യങ്ങൾ.

(ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പരിശോധകന്മാർ വായിച്ചു [illegible] [illegible] പ്രകാശിക [illegible] വില [illegible] [illegible].)

ഗുണവാന്മാരും ദോഷവാന്മാരുമായ പല ആളുകളുടെ അവസ്ഥാന്തരരൂപമായ ചേഷ്ടകളേയും തൽഫലങ്ങളേയും അനുഭവപ്പെടുത്തി കാവ്യനിബന്ധനം ചെയ്തു്, ഗുണത്തിൽ പ്രവൃത്തിയും ദോഷത്തിൽനിന്നു നിവൃത്തിയും മനുഷ്യൎക്കു ഉളവാക്കുകയാണു് ഒരു കവിയുടെ ധൎമ്മമെങ്കിൽ ഇംഗ്ലീഷു സാഹിത്യത്തിൽ പ്രസിദ്ധനായ 'റൈനോൾഡ്സ്' എന്ന ആഖ്യായികാകാരൻ ഒരുത്തമകവിയും 'മിസ്റ്ററീസ് ഓഫ് ലണ്ടൻ' എന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതി ഒരുൽകൃഷ്ടകാവ്യവും ആണെന്നു നിസ്സംശയം പറയാവുന്നതാണ്. ആ വിശിഷ്ടകൃതിയുടെ ഒരു തൎജ്ജമയാണു് ഇപ്പോൾ ഞങ്ങളുടെ ആലോചനയ്ക്കു വിഷയീഭവിച്ചിട്ടുള്ള പുസ്തകം.

1881-ൽ ലണ്ടൻ പട്ടണത്തിൽ നടന്നതായി കല്പിച്ചിട്ടുള്ള ഈ കഥയിലെ കഥാബന്ധത്തിന്റെ വൈചിത്ര്യത്തെയോ പാത്രകല്പനയുടെ വൈശദ്യത്തെയോ പാത്രങ്ങളുടെ തന്മയത്വത്തെയോ പററി പരിപൂൎണ്ണമായ ഒരു നിരൂപണം ചെയ്യുന്നതു് ഇപ്പോൾ കുറെ സാഹസമായിരിക്കും. കാരണം ഈ കഥയുടെ ഒരു ഭാഗം മാത്രമേ ഈ പുസ്തകത്തിലടങ്ങീട്ടുള്ളു എന്നുള്ളതുതന്നെ. എന്നാൽ, ഈ കഥയുടെ നിൎമ്മാണംകൊണ്ടു ഗ്രന്ഥകൎത്താവുദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള കാൎയ്യം ഏററവും ഉൽകൃഷ്ടമായ ഒന്നാണെന്നു തീൎച്ചയായും പറയാവുന്നതാണ്. സുപ്രസിദ്ധമായ സാക്ഷാൽ ലണ്ടൻ പട്ടണത്തിൽ നടക്കുന്ന പല രഹസ്യങ്ങളുടേയും സ്വഭാവം പരസ്യമാക്കുകയാണ് ഈ 'രഹസ്യങ്ങ'ളുടെ രഹസ്യം എന്നു ഇതിലെ പല ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും കഥാഗതിയിൽനിന്നും വൎണ്ണനകളിൽനിന്നും വ്യക്തമാവുന്നുണ്ട്. ഇതിലേയ്ക്കു ഗ്രന്ഥകൎത്താവു തന്നെ സാക്ഷിയാണ്. നോക്കുക:—

'കഥാപുസ്തകങ്ങളിൽ വൎണ്ണിച്ചുകാണുന്നതല്ലാതെ നിത്യപരിചയത്തിൽ കണ്ടെത്താൻ പ്രയാസമാണെന്നു ലോകപരിചയമുള്ളവർ പോലും തോന്നുന്ന ചില യഥാൎത്ഥസംഭവങ്ങളെ വായനക്കാൎക്ക് പരിചയപ്പെടുത്തണമെന്നാകുന്നു ഈ ഗ്രന്ഥകൎത്താവിന്റെ ഉദ്ദേശം.'

'അമിതമായ സമ്പത്തിന്റെ സമീപം തന്നെ കഠിനമായ ദാരിദ്ര്യവും, അവൎണ്ണനീയമായ ആഡംബരത്തോട് [illegible]പ്പം തന്നെ പരിതാപകരമായ ക[illegible]വും, അത്യാനന്ദകരമായ സ[illegible]ണ്ടത്. [illegible] പലതി ത്തിനടുത്തു തന്നെ ഭയാനക[illegible] അഭിപ്രായപ്പാടും അവിടെ സ്പഷ്ടമാ[illegible] പൊന്തിച്ചി 'മേഘമാൎഗ്ഗത്തോളം ഉ[illegible]ങ്ങളുമായ ഒരു ഗോപുരപംക്തികൾ ദേ[illegible] എന്നോ ഒന്റെ ദൎശന—[illegible] രു കാനനപ്പ്രിന്നപകരിക്കുന്നതും [illegible] ഗരി മഹത്വം ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നു നിന്റെ മാതൃ

ച്ചരുമിതന്നെയാ പട്ടിണിക്കാരായ അനേകം കുട്ടികൾ ഭക്ഷണത്തിന്നായി നിലവിളി കൂട്ടുന്നത്'. 'ഈ വലിയ പട്ടണത്തിലെ ജനങ്ങളുടെ ഗുണവും ദോഷവും ധനം ദാരിദ്ര്യം എന്നിവകളെ ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്നത്. ധനമുള്ളവന്ന സകലസൽഗുണങ്ങളും ഉണ്ടെന്നാണ വെച്ചിട്ടുള്ളത്; അതില്ലാത്തിടത്തു ദുർഗ്ഗുണമല്ലാതെ യാതൊന്നും കാണപ്പെടുകയുമില്ല.' 'അന്യായപ്രവൃത്തികൾ ഈ പട്ടണത്തിൽ പലേടത്തും നടന്നുവരുന്നുണ്ട്. അനാഥശാല, ജെയിൽ, തെമ്മാടികളുടെ സങ്കേതസ്ഥാനം മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ കാണപ്പെടുന്ന ദുഷ്പ്രവൃത്തികൾ രാജധാനി, പ്രഭുമന്ദിരങ്ങൾ, പാർലിമെണ്ടുസഭ, പുരോഹിതമന്ദിരങ്ങൾ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലും നടന്നുവരുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ കുറ്റങ്ങളുടെ ഗുരുലഘുത്വം കുറ്റക്കാരുടെ സ്ഥിതിയെ അനുസരിച്ചാണ നിശ്ചയിക്കപ്പെടുന്നത്. പണക്കാർ സാമുദായികമായി എത്ര ഗൌരവമുള്ള കുറ്റം ചെയ്താലും ചോദ്യമില്ല. സാധുക്കൾ ധനവാന്മാർ കാട്ടിയതുപോലെ കാട്ടിയാൽ കാലുകൾക്ക ശൃംഖലയും തടവുമുറിയിൽ ബന്ധനവുമായിരിക്കും അനുഭവം.'

ഇങ്ങിനെയിരിക്കുന്ന ലണ്ടൻപട്ടണത്തിലെ സ്ഥിതികളെയും അവിടത്തെ സമുദായത്തെയും പറ്റി ചില കവികൾ വളരെ കേമമായി വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളത് എ
ല്ലാ. ദുർല്ലഭമായ ചില ഉൽകൃഷ്ടമായ
...മേൽ 'ഉദ്ദീപതിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു'
ആലോ- ...ന്നാണ ഗ്രന്ഥകർത്താവു പ
പലതും ...ദ്ദേഹം ലണ്ടനെ ഇങ്ങിനെ
ക്കുന്നു. കണ്ടത കിണററിലെ വെ
ള്ളം എന്റെ ...ജലമാണെന്നു തോ
ന്നും ബാ. ...തിൽനിന്നൊരു തുള്ളി
...ത്രതക്കണ്ണാടിയിൽക്കൂടി
ഭാസ്കരന്മാർ കൊടുപ്പിൽ മയവും
പ്പാടചെയ്തിട്ടുണ്ട്. സൂ... ...വിധകൃമികൾ
കൾക്കും പട്ടിണികിടപ്പും അതിൽ
ള്ള മുതലും ഞാൻ കൊടുത്തു.

കാണാം. അതുപോലെതന്നെയാകുന്നു ലണ്ടൻ പട്ടണത്തിന്റെ സ്ഥിതിയും'. ആ ത്രതക്കണ്ണാടിതന്നെയാണ് വാസ്തവത്തിൽ ഈ പുസ്തകം എന്നാണ ഞങ്ങൾക്ക തോന്നുന്നത്. ഇങ്ങിനെയിരിക്കെ ലണ്ടൻപട്ടണത്തിന്റെ മനോഹരതയെ മാത്രം മുമ്പിൽനിറുത്തി വെച്ചു നോക്കി പ്രശംസിക്കുന്ന ചില ആംഗ്ലേയസാഹിത്യവേദികൾ ഈ ത്രതക്കണ്ണാടിയെ നിന്ദിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിന്നുള്ള കാരണം സ്പഷ്ടമാണല്ലൊ.

ഇതിന്റെ തർജ്ജമയെപ്പറ്റി ഞങ്ങൾക്ക വളരെ നല്ല അഭിപ്രായമാണുള്ളത്. മൂലത്തിന്റെ തന്മയത്വം കളയാതെ സാധാരണ വായനക്കാർക്ക കൂടി ധാരാളം മനസ്സിലാവുന്നതും സരളവും ഉദാരവുമായ ഭാഷയിൽ ഇതു തർജ്ജമ ചെയ്വാൻ പരിഭാഷകൻ ചെയ്ത ശ്രമത്തെ മലയാളികൾ ബഹുമാനിക്കേണ്ടതാണ്. ഇദ്ദേഹം വളരെയധികം ലേഖനങ്ങളും പുസ്തകങ്ങളും എഴുതീട്ടുള്ള ആളല്ല; എന്നാൽ വളരെയധികം എഴുതേണ്ട ഒരാളാണെന്ന ആരും സമ്മതിക്കുന്നതാണ്.

1831 ജൂലായി 10-ാം നു- തങ്ങിയാത്ര പറഞ്ഞു പിരിഞ്ഞ പ്രിയസഹോദരന്മാരായ ജൂഡിൻ റിച്ചാർഡ് എന്ന രണ്ടു യുവാക്കളിൽ റിച്ചാർഡു പോയതായ ഹീനമാർഗ്ഗത്തിൽ അയാൾക്കനുഭവമായ കഷ്ടങ്ങളാണ് ഇതുപരാർദ്ധത്തിൽ ഉള്ളത്. ജൂഡിൻ ആകട്ടെ സ്വതന്ത്രമായ മറ്റ വഴിയിൽ കൂടെയാണ തിരിച്ചിട്ടുള്ളത്. അയാൾ അന്നു പിരിഞ്ഞതിൽപ്പിന്നെ അയാളെ നാം കണ്ടിട്ടില്ല. നിശ്ചയപ്രകാരം ഒരു വ്യാഴവട്ടം കഴിഞ്ഞു 1848 ജൂലായി 10-ാം നു- അയാൾ ആ സങ്കേതസ്ഥാനത്തു വന്നപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതി എങ്ങിനെയായിരിക്കുമെന്ന്, റിച്ചാർഡിനെപ്പോലെ വായനക്കാരും കാത്തുകൊണ്ടാണിപ്പോൾ ഇരിക്കുന്നത്.

മംഗളോദയം.

൧൦൮൩

പുസ്തകം ൧	മകരം	ലക്കം ൧

മംഗളം.

മുലക്കുന്നിൽത്തിങ്ങും മഹിതമണിഹാരദ്യുതിസദാ
മുളയ്ക്കുമ്മാറോമൽസ്മിതമതിലമ്പും പുഞ്ചിരിയൊടും
കളിക്കാവാർകൊണ്ടൽപ്രമദയൊടുമനംഗാരിമടിയിൽ-
കളിക്കുന്നക്കുന്നിൻസുകൃതലതയെക്കൈതൊഴുവൻ.

ഒരു പഴയകവി.

അലങ്കാരനിരൂപണം.

കാവ്യത്തിന്റെ ജീവൻ രസമാണ്. രസജ്ഞാനമില്ലാത്തവർക്കു സരസകൃതികളെ നിർമ്മിപ്പാൻ അസാദ്ധ്യമാകുന്നു. രസാപേക്ഷകമായ ഒരു വസ്തുവാകുന്നു അലങ്കാരം. അപ്പോൾ രസജ്ഞാനംപോലെതന്നെ അലങ്കാരജ്ഞാനവും കാവ്യനിർമ്മാണത്തിന് അത്യാവശ്യമായിത്തീരുന്നു. ഇത്ര അത്യാവശ്യമായ അലങ്കാരത്തിന്റെ സ്വരൂപത്തെക്കുറിച്ച് എത്രതന്നെ ചുരുക്കിച്ചുരുക്കം ചെയ്താലും അത് അസ്ഥാനത്തിലായിത്തീരുന്നതല്ല.

അലങ്കാരമെന്നാലെന്ത് എന്നാണ് ഇവിടെ ആദ്യമായി ഗ്രഹിക്കേണ്ടത്. ഇതിന്റെ ലക്ഷണത്തെപ്പറ്റി പണ്ഡിതന്മാരുടെ ഇടയിൽ പല അഭിപ്രായഭേദങ്ങളുമുണ്ട്. "രസത്തെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതും രസത്തിലില്ലാത്തതുമായ ഒരു ധർമ്മമാണ് അലങ്കാരം" എന്നൊരു മതം. "രസത്തിനുപകരിക്കുന്നതും രസമുള്ളേടത്തെല്ലാം ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നു നി-

യമല്ലാത്തവയുമായ ധർമ്മമാണ് അലങ്കാരം" എന്നു മമ്മടമതം.

ശബ്ദാർത്ഥങ്ങളിൽവെച്ചൊന്നിൽ
വാച്യമായിട്ടിരുന്നിടം
ചമൽക്കാരം ചമയ്ക്കുന്ന
മട്ടലങ്കാരമായത്.

എന്നു കാരികയും, "ശബ്ദാർത്ഥങ്ങൾ രണ്ടാലൊന്നിനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതും, വ്യംഗ്യഭിന്നവും, ചമൽക്കാരകാരകവുമായ വസ്തു അലങ്കാരം എന്ന് അലങ്കാരസാമാന്യലക്ഷണം." എന്നിതിനെ വൃത്തിയും ഭാഷാഭൂഷണത്തിൽ കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതിന്റെ പദപ്രയോജനവും മറ്റും അവിടത്തന്നെ നോക്കി ഗ്രഹിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഈ അഭിപ്രായം തന്നെയാണ് മിക്ക ആലങ്കാരികന്മാരും സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇപ്പോൾ അലങ്കാരലക്ഷണം ഇന്നതാണെന്നു സ്പഷ്ടമായല്ലോ. ഇനി അതിന്റെ സ്വരൂപത്തെപ്പറ്റി അല്പം ചിന്തിക്കാം.

സ്ഥിതമായ രസത്തിന്റെ_
യംഗങ്ങൾക്കുപകാരിയായ്
ചേതം ധർമ്മമലങ്കാരം
ഹാരാദ്യാത്മാവിനെന്നപോൽ

എന്നാണ് അലങ്കാരസ്വരൂപത്തെപ്പറ്റി ഭാഷാഭൂഷണത്തിൽ നിർവ്വചിച്ചുകാണുന്നത്. രസത്തിന്റെ അംഗങ്ങളായ ശബ്ദാർത്ഥങ്ങൾ വഴിയായി ഏതേതു ധർമ്മങ്ങൾ രസത്തെ ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളാക്കിത്തീർക്കുന്നുവോ ആ ധർമ്മങ്ങൾ തന്നെ അലങ്കാരങ്ങൾ. അനുപ്രാസാദികൾ ശബ്ദംവഴിയായും ഉപമാദികൾ അർത്ഥംവഴിയായും രസത്തെ പോഷിപ്പിക്കും; കാവ്യപ്രാപ്യങ്ങളായ വിഭാവാദികൾക്കു പുഷ്ടിയുള്ളപ്പോൾ അലങ്കാരംകൂടിയുണ്ടെങ്കിൽ അതാതു രസങ്ങൾക്ക് ഒരു മികച്ച കൂടുമെന്നു താല്പര്യം. കാമിന്യാദികൾക്കു സ്വതസ്സിദ്ധമായ സൗന്ദര്യമുണ്ടെങ്കിലേ അലങ്കാരങ്ങൾ അഴകായിരിക്കൂ. വിരൂപമാരാണെങ്കിൽ അവരുടെ ആഭരണങ്ങൾ കാഴ്ചപ്പകിട്ടിനു മാത്രമേ പര്യാപ്തങ്ങളാകയുള്ളൂ. അതുപോലെ ഒരു രസവുമില്ലാത്തിടത്ത് ഉക്തിവൈചിത്ര്യം മാത്രമേ അലങ്കാരങ്ങൾക്കുള്ളൂ.

രസമുണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെയും അലങ്കാരങ്ങൾ അനുഗുണങ്ങളല്ലെങ്കിൽ അതുകൾ രസപോഷകങ്ങളാകുന്നില്ല. നേരെമറിച്ച്, അവ രസാപകർഷകങ്ങളായിത്തന്നെ തീരും. ബാലികമാർ യുവതികളുടെയും സ്ത്രീകൾ പുരുഷന്മാരുടെയും അലങ്കാരങ്ങളെ ധരിച്ചാൽ അതിന്റെ ഫലം ഉപഹാസ്യമാണല്ലോ. ഇപ്രകാരം തന്നെ, കുണ്ഡലം കയ്യിന്മേലും കങ്കണം കണ്ണുകളിലും ഉപയോഗിച്ചാൽ പരന്മാരുടെ പരിഹാസത്തിനു പാത്രമായിത്തീരും. അലങ്കാരങ്ങൾ സർവ്വദാ രസപോഷകങ്ങളായിരിക്കയില്ല. രസമില്ലാത്തേടത്തും അലങ്കാരമുണ്ടായി എന്നുവരാം. രസമുള്ളിടത്ത് അതിനനുഗുണമായി ഉപയോഗിക്കുന്ന അലങ്കാരം രസത്തെ പോഷിപ്പിക്കും. ഇവിടെ രണ്ടു സംഗതികൾ ധരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അതായത്:—

"ശൗര്യാദികൾ സമവേതങ്ങളും ഹാരാദികൾ സംയുക്തങ്ങളുമാകയാൽ ലൗകികാലങ്കാരങ്ങൾക്ക് ഒരു പക്ഷേ ഭേദമുണ്ടായേക്കാം. കാവ്യങ്ങളുടെ ഗുണാലങ്കാരങ്ങൾ അതിനെയല്ല; അവകൾ അലൗകികങ്ങളാണ്. അവ ഒരു കാ

ലത്തും ശബ്ദങ്ങളെ വിരൂപിരിയുന്നില്ല. രണ്ടും സമവേതങ്ങൾ തന്നെ. സമവേതങ്ങൾ എന്നതിന്നു സമന്വിതങ്ങൾ എന്നേ അർത്ഥമുള്ളൂ. അപ്പോൾ ഗുണാലങ്കാരങ്ങൾക്കു ഭേദമില്ലെന്നു സിദ്ധമായി.'' എന്നൊരു മതമുണ്ട്. ഇത് അസാധുവായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതു മേൽപ്പറഞ്ഞ കാരിക സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതാണ് ഒന്നാമത്തെ സംഗതി.

‘‘ഗുണങ്ങളാണു കാവ്യശോഭയ്ക്കു കാരണം. അലങ്കാരങ്ങൾ ആ ശോഭയെ പുഷ്ടിപ്പെടുത്തുവാനേ മതിയാകയുള്ളു'' എന്നും മതാന്തരമുണ്ട്. അതും അടിസ്ഥാനരഹിതമാണെന്ന് ഈ കാരിക സ്ഥാപിക്കുന്നു. എങ്ങിനെ?

ഈശ്ശരീരംതന്നെയല്ലേ!
സാജ്യപ്രാപ്തിക്കു കാരണം
നിൻകാന്താധരരസം
സുധയേക്കാൾ മനോഹരം.

ഇവിടെ വിശേഷോക്തി, വ്യതിരേകം എന്നിങ്ങിനെ രണ്ടലങ്കാരങ്ങളുണ്ട്. മാധുര്യാദിഗുണങ്ങൾ സ്പഷ്ടമായി പ്രകാശിക്കുന്നില്ലതാനും. പൂർവ്വാർദ്ധം വിശേഷോക്തിയും ഉത്തരാർദ്ധം വ്യതിരേകവുമാകുന്നു.

വിശേഷോക്തി, ജനിക്കായ്കിൽ
കാര്യംഹേതുവിരിക്കവേ

എന്നാണ് ഭാഷാഭൂഷണത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. എങ്കിലും ‘‘ഏകഗുണഹാനികല്പനായാം ശേഷഗുണദാർഢ്യകല്പനാ വിശേഷോക്തിഃ'' എന്നും പ്രമാണം കാണുന്നുണ്ട്. സാജ്യപ്രാപ്തിക്കു കാരണമായ ദിവ്യത്വം ഈ ശരീരത്തിനില്ല എന്നിതിനെ ഏകഗുണഹാനിയെ സൂചിപ്പിക്കുകയും സൗഭാഗ്യാദിശേഷഗുണങ്ങൾക്കു ദാർഢ്യം വരുത്തുകയും ചെയ്തിരിക്കകൊണ്ട് ഇതു വിശേഷോക്തി തന്നെ. ഇതുപോലെ വ്യതിരേകാലങ്കാരവും ഇപ്പദ്യത്തിലുണ്ട്.

വിശേഷംവ്യതിരേകാഖ്യം
വർണ്ണ്യാവർണ്ണ്യങ്ങൾതങ്ങളിൽ

എന്നേ ഭാഷാഭൂഷണം വിധിക്കുന്നുള്ളു. പക്ഷേ ‘‘ഉപമേയസ്യഗുണാതിരേകത്വം വ്യതിരേകഃ'' എന്നു വേറെയും പ്രമാണമുണ്ട്. ഇവിടെ ഉപമേയമായ അധരരസത്തിന് ഉപമാനമായ സുധയേക്കാൾ ഗുണാതിരേകം കല്പിച്ചിരിക്കകൊണ്ട് ഇതും വ്യതിരേകാലങ്കാരം തന്നെ. ഇപ്രകാരം രണ്ടു വാക്യങ്ങൾക്കും അലങ്കാരപുഷ്ടി വന്നപ്പോൾ, ഗുണങ്ങളെക്കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ശോഭയെ പോഷിപ്പിക്കുന്ന ധർമ്മമല്ലോ അലങ്കാരം എന്നും മറ്റും സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. ഈ പരമാർത്ഥത്തെ ഗ്രഹിക്കുകതന്നെയാണ് കാരിക സൂചിപ്പിക്കുന്ന രണ്ടാമത്തെ സംഗതി.

ശബ്ദാലങ്കാരങ്ങളും അർത്ഥാലങ്കാരങ്ങളും രസപോഷകങ്ങളായിട്ടും ഉക്തിവൈചിത്ര്യമാത്രങ്ങളായിട്ടും ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞുവല്ലോ. ആ സംഗതിയെത്തന്നെ ഒന്നുകൂടി വിശദപ്പെടുത്തി ഈ നിരൂപണം ഉപസംഹരിക്കാമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു.

‘‘മാലേയംമാററിവെക്കൂ,മതിമതിപനി‿(നീർ
പിന്നെയുംപോരറിയൊല്ലേ,
മേലേമേലേചുമപ്പിക്കരുതുകനമെഴും
മുത്തുമാലാകലാപം, (യിട‿
നീലശംനാനിയെന്യേപ്രിയസഖി!നില
ല്ലാതെവല്ലാതിവണ്ണം
മാലേകാണു''നമാൻനേർമിഴിനിലവി‿(ളിയായ്
നാൾകഴിക്കുന്നിതിത്ഥം.

ഇവിടെ മകാരാനുപ്രാസം സ്പഷ്ടമാണ്. ലകാരവും നകാരവും ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കുണ്ടുതാനും. ഇതിനെ ഈ ശബ്ദാലങ്കാരം വിപ്രലംഭശൃംഗാരത്തിനു പോഷകമായിത്തീരുന്നു. ഈ അക്ഷരങ്ങൾ (മകാരാദികൾ) മാധുര്യമെന്ന ഗുണത്തെ വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുന്നവയും, മാധുര്യം ശൃംഗാരത്തെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതും ആകുന്നു.

ടവർഗ്ഗമിന്നമവർഗ്ഗം
മുന്നിൽപ്പഞ്ചമസംയുതം
ലഘുരേഫണകാരങ്ങൾ
മാധുര്യവ്യഞ്ജകങ്ങളാം

എന്നും,

സംഭോഗംകരുണംവിപ്ര-
ലംഭംശാന്തമിവറ്റയിൽ
ഉത്തരോത്തരമുൽക്കർഷം
മാധുര്യത്തിനുവന്നിടും

എന്നും ഭാഷാഭൂഷണത്തിൽ കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോൾ ശബ്ദാലങ്കാരം രസപോഷകമാകുന്നതിന് ഉദാഹരണം കാണിച്ചുവല്ലോ. ഇനി രസപോഷകമായ അർത്ഥാലങ്കാരത്തിനും ഒരുദാഹരണം കാണിക്കാം.

ഞെട്ടുറ്റോരാതോഴി!രാഗപ്പൊലിമപകിടി
പാഞ്ഞുകേറുന്നചൂറവും (പോൽ
പൊട്ടല്ലേമെയ്യിളകുന്നിതുമനകലരും
കാരമുള്ളിന്നപോലെ
വല്ലല്ലോ,ഞെെവലിക്കുന്നിതുശിവശിവ
വൈദ്യുതിശക്തിപോലേ (ദേവ!
ഒട്ടല്ലെന്നമ്മയല്ലാജനകനമിതുമാ-
റിട്ടുവാനാകയില്ല.

ഇവിടെ മാലോപമയാണ് അലങ്കാരം. 'ഒരുപമേയത്തെത്തന്നെ പല ഉപമാനങ്ങളോടുപമിക്കുന്നതു മാലോപമ.' എന്നു ലക്ഷണം. 'പകിടിപോലില' എന്ന ഉപമകൊണ്ട് അനുരാഗം പടർന്നുപിടിക്കുന്നതിനു ഒരു ശക്തി അധികം തോന്നിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതുപോലെ തന്നെ 'കാരമുള്ളുപോലെ ഇളക്കുന്നു' എന്നും, 'വിദ്യുച്ഛക്തിപോലെ വലിക്കുന്നു' എന്നും ഉള്ള അലങ്കാരങ്ങൾ അതാതവസ്ഥകൾക്ക് ആധിക്യം സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ ആധിക്യസൂചനം വിപ്രലംഭശൃംഗാരത്തിനു പോഷകവുമാണ്. വിപരീതോദാഹരണങ്ങളെക്കൊണ്ടും ഈ സംഗതി ഒന്നു വിശദപ്പെടുത്താം.

ഇഷ്ടപ്രാണപ്രിയപ്രേയസിയുടിവിലട-
ഞ്ഞുൽക്കടപ്രേമഭാരം
സ്പഷ്ടപ്രഖ്യാപനംചെയ്യുടവിനൊടുതരാ-
നേൾക്കടൻനോക്കിയപ്പോൾ
പുഷ്ടപ്രേമപ്രകർഷപ്രകടനപടുവാം
തൽക്കടക്കൺമിടുക്കാൽ
നഷ്ടപ്രജ്ഞൻവിശിഷ്യൻചുടുചുടെയൊടു-
ട്ടിട്ടുവട്ടംതിരിഞ്ഞാൻ. (വി-

ഈ പദ്യത്തിൽ ടകാരാനുപ്രാസമാണ് പ്രധാനമായിട്ടുള്ളത്. പ്ര, ഷ മുതലായവയും ഇല്ലെന്നില്ല. ഈ പ്രാസം രസപോഷകമാകുന്നില്ല. വിപ്രലംഭശൃംഗാരമാണ് ഇവിടെയും രസം. പക്ഷേ ടവർഗ്ഗാനുപ്രാസങ്ങൾ ശൃംഗാരരസത്തിനനുഗുണങ്ങളല്ല.

ദ്വിതകാരരേഫസംയോഗം
ശഷങ്ങളുംടവർഗ്ഗവും
ദീർഘവൃത്തിയുമോജസ്സിൽ
കൊള്ളാമുൽക്കടബന്ധവും

എന്നും, വീരബീഭത്സരൗദ്രങ്ങൾ
മേൽക്കുമേലതിനാശ്രയം

എന്നുമാണ് നിശ്ചയം. അപ്പോഠം ഈ അനുപ്രാസം ശൃംഗാരരസത്തിന്ന വിരുദ്ധമായ രൌദ്രാദികളെയാണ് പോഷിപ്പിക്കുന്നത് എന്നും അതു പ്രകൃതത്തിന്ന യോജിക്കുന്നതല്ലെന്നും സ്പഷ്ടമാണല്ലൊ. ഇനി അർത്ഥാലങ്കാരങ്ങഠം രസപോഷകങ്ങളല്ലാതെ വരുന്നതിന്നും ഒരു ഉദാഹരണം കാണിക്കാം.

കാന്തൻ, തന്നൊടു വേർപിരിഞ്ഞവിട
പോയെന്നു കാര്യേണ്ണിയ. (യോ
ത്സ്യന്തം, തോഴികഠം ചെയ്യുശാസനകളാ-
ലുണ്ണാനിതന്നെങ്കിലും
ചന്തത്തിങ്കിനവാരിവാരി വിവശം
കേട്ടപ്പോഴേക്ഷണം
സാന്തം തന്നെയിൽനിന്നിങ്ങിറ, ഉടൽവി
ട്ടീവൻ നടപ്പെന്നപോൽ. (ഉം

ഇവിടെ "ഉടൽവിട്ടു ജീവൻ നടപ്പെന്നപോൽ" എന്നത് ഉപമാലങ്കാരമാണെങ്കിലും അതു രസത്തെ പോഷിപ്പിക്കുന്നില്ല. എന്നു മാത്രമല്ല, സൂക്ഷ്മം വിചാരിക്കുമ്പോഠം ഈ അലങ്കാരം രസത്തിന്ന കുറെ ഹാനികരമാണെന്നു തന്നെ പറയണിവരും. വിപ്രലംഭശൃംഗാരം തന്നെയാണല്ലൊ ഇവിടെ രസം. സാധാരണ വിപ്രലംഭാവസ്ഥയിൽ ജീവനിങ്കൽ നോപായങ്ങളെയാണ് നിബന്ധിക്കുമാറുള്ളത്; അല്ലാതെ തന്നിരോധോപായങ്ങളെയല്ല. വിപ്രലംഭവേളയിൽ പ്രാണാപായോപായംകൂടി വർണ്ണിക്കപ്പെടുവാൻ യോഗ്യതയുണ്ട്. അങ്ങിനെ സംഭവിക്കാവുന്നതുമാകുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്ക് അതിന്ന വിപരീതമായി ജീവനിരോധോപായം നിബന്ധിച്ചതു നിമിത്തം പ്രകൃതരസത്തിന്ന് അപകർഷം തന്നെയാണ് ഈ അലങ്കാരംകൊണ്ടു സംഭവിച്ചത്.

'ജീവനിങ്കൽ നിന്നെന്നതടയുന്നതായ ഒരടപ്പ് സുപ്രസിദ്ധമല്ല. ഉപമാനം പ്രസിദ്ധമായിരിക്കേണമെന്നും നിയമമുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ഇവിടെ ഉപമയല്ല, ഉൽപ്രേക്ഷയാണ് അലങ്കാരം' എന്നും മറ്റൊരു മതാന്തരമുണ്ട്. ഉൽപ്രേക്ഷാലങ്കാരമാണെങ്കിലും പ്രകൃതദോഷത്തിന്റെ നിവാരണം വരുന്നില്ല. ഉപമാലങ്കാരംകൊണ്ടുണ്ടാവുന്നതുപോലെ തന്നെ ഉൽപ്രേക്ഷാലങ്കാരംകൊണ്ടും വിപ്രലംഭശൃംഗാരത്തിന്ന് അപകർഷം സംഭവിക്കുന്നുണ്ട്. ഏതായാലും അലങ്കാരവിനിവേശനത്തിൽ ഈ വക സംഗതികളെക്കുറിച്ചു പ്രത്യേകം മനസ്സിരുത്തേണ്ടതാകുന്നു.

ആലത്തൂർ അനുജൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്

ക്ഷയരോഗം

'ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ ഉത്തമസമ്പത്ത് തന്നിവാസികളുടെ ആരോഗ്യമാണ്' എന്നു ശ്രുതിപ്പെട്ട ആംഗ്ലേയഗ്രന്ഥകാരനായ റസ്കിൻ (Ruskin) ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ ചെറുവാചകത്തിൽ എത്രയും വലുതായ ഒരു തത്വമടങ്ങീട്ടുണ്ടെന്ന്, കുറച്ചാലോചിച്ചു നോക്കിയാൽ ആൎക്കുമറിയാവുന്നതാണ്. ഒരു

രാജ്യക്കാർ തങ്ങളുടെ രാജ്യത്തിന്റെ അഭ്യുദയത്തിന്നു വേണ്ടി എത്രതന്നെ പ്രയത്നിച്ചാലും, എത്രതന്നെ നിയമങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തിയാലും, എത്ര ദ്രവ്യം ചിലവിട്ടാലും, ഉദ്ദേശസാഫല്യം വരേണമെങ്കിൽ തങ്ങളെ നീരോഗദൃഢഗാത്രരാക്കിത്തീർക്കുവാനുള്ള ശ്രമമാണു ആദ്യമായി ചെയ്യേണ്ടത്. ഈ സാരം തീരെ വിസ്മരിച്ച് വേറെ എത്രതന്നെ യത്നിച്ചാലും രാജ്യത്തിന്നു വേണ്ടപ്പെട്ട ഗുണങ്ങൾ വന്നുചേരുന്നതല്ല. ഒരു ഭീമനോ, ഒരു രാമമൂർത്തിയോ, ഒരു ന്യൂട്ടണോവോ തങ്ങളുടെ ഇടയിൽനിന്ന് ഉദ്ഭൂതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവർ വ്യക്തികളാണ്. ജനസമുദായത്തിന്നു പരക്കെ ആരോഗ്യമുണ്ടായാലല്ലാതെ, ഒന്നോ രണ്ടോ ശക്തന്മാരുണ്ടായാൽ മാത്രം നാം ഒട്ടുംതന്നെ തൃപ്തിപ്പെടരുത്. കലിയുഗം വയസ്സു അധികമാകുംതോറും ലോകനിവാസികളുടെ ശക്തി കുറഞ്ഞുവരുന്നതെന്നു ചില വൃദ്ധന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതു വളരെ ശരിയാണ്. മനുഷ്യന്റെ ശരീരശക്തിയും, രൂപഗാംഭീര്യവും ക്രമേണ കുറഞ്ഞുവരുന്നതായിട്ടാണു കാണുന്നത്. നമ്മുടെ പൂർവന്മാർക്കുണ്ടായിരുന്ന ദേഹശക്തിയും, പൌരുഷവും, ആരോഗ്യവും നമുക്കില്ല. ഇതിനെല്ലാം കാരണം പരിഷ്കാരവർദ്ധനയാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ ആരും ക്ഷണത്തിൽ അതു വിശ്വസിക്കുന്നതല്ല. എന്നാൽ വാസ്തവം അങ്ങിനെയാണ്. പരിഷ്കാരം വർദ്ധിച്ചുവരുന്നതോടുകൂടി മുമ്പുള്ള രോഗങ്ങൾക്കു ശക്തി അധികമാകുന്നതിന്നുപുറമെ പുതുതായി പല രോഗങ്ങളും കണ്ടുവരുന്നുണ്ട്.

ജനസമുദായത്തിന്റെ ആരോഗ്യത്തെ പ്രായേണ ഇല്ലായ്മചെയ്യുന്നതു രോഗങ്ങളിൽ ഏറ്റവും ഉഗ്രവും ഭയങ്കരവുമായതു 'ക്ഷയം' എന്ന വ്യാധിയാണ്. വർഷംപ്രതി വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന ഈ രോഗം ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിന്നു ഏറ്റവും കെടുതി ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നും, ഈ രാജ്യത്തിൽ സംഭവിക്കുന്ന മരണങ്ങളിൽ വളരെയധികം സംഖ്യക്ക് ഇതൊന്നുമാത്രമാണ് കാരണമെന്നും വളരെ കുറച്ചുപേർക്ക് മാത്രമേ നല്ല നിശ്ചയമുള്ളൂ. ഇന്ത്യക്കാരനാണെങ്കിലും, പാശ്ചാത്യന്മാരായ ഡാക്ടർമാരുടെയിടയിൽ അനല്പവിഖ്യാതി നേടിയ ഒരു യോഗ്യനും, ക്ഷയരോഗത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അന്വേഷണങ്ങൾ നടത്തിവരുന്ന വൈദ്യന്മാരുടെകൂട്ടത്തിൽ പ്രഥമഗണനീയനും, ഇംഗ്ലണ്ടിലെ പ്രസിദ്ധ ക്ഷയരോഗാസ്പത്രികളിൽ ഒന്നായ 'Mendip Hills Sanatorium' എന്ന ആസ്പത്രിയിലെ പ്രധാനാംഗവുമായ ഡോക്ടർ മുത്തു എന്നയാൾ ഇരുപതു കൊല്ലം ബിലാത്തിയിൽ താമസിച്ചതിന്നുശേഷം ഇയ്യിടെ ഇന്ത്യയെ സന്ദർശിച്ച സമയം അഭിപ്രായപ്പെട്ടത്, ഈ 20 കൊല്ലങ്ങൾക്കിടയിൽ ക്ഷയരോഗം ഇന്ത്യയിൽ വളരെയധികം വർദ്ധിച്ചുവന്നിട്ടുണ്ടെന്നാണ്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായപ്രകാരം ക്ഷയരോഗംകൊണ്ടുള്ള മരണം ഇംഗ്ലണ്ടിലുള്ളതിനെക്കാൾ അധികമായുള്ളത് ഇന്ത്യയിലാണ്. കല്ക്കട്ടയിലെ ഗവർമ്മെണ്ടാസ്പത്രിയിൽ ചികിത്സക്കു വരുന്ന കൂട്ടത്തിൽ നൂറിന്ന് ഇരുപത്തഞ്ചുവീതം ക്ഷയരോഗചിഹ്നങ്ങളുള്ളവരാണ്. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ വ്യവസായസങ്കേതസ്ഥാനങ്ങളായ ബിർമിംഗാം, മാഞ്ചെസ്റ്റർ മുതലായ

പട്ടണങ്ങളിലെക്കാൾ അധികം ക്ഷയരോഗികളുള്ളത്, ഇന്ത്യയിലെ പട്ടണങ്ങളിലാണ്. ഇന്ത്യക്കാരായ ക്ഷയരോഗികളിൽ അധികഭാഗം സ്ത്രീകളാണത്രേ! ഈ കൂട്ടത്തിൽ തന്നെ ഭൂരിപക്ഷം മുഹമ്മദീയസ്ത്രീകളാണ്. ഇതിനു കാരണം അവരുടെ ചില പ്രത്യേകസമുദായനടപടികളാണ്. അന്യപുരുഷന്മാർ അവരെ കണ്ടുകൂടാ എന്ന നിയമമനുസരിച്ച് മുഹമ്മദസ്ത്രീകളുടെ വാസം കാറ്റും വെളിച്ചവും തട്ടാത്ത ചില വീടുകളിലാണ്. ശുദ്ധവായുവും വെളിച്ചവും വേണ്ടപോലെ അനുഭവിക്കാതെ രാവും പകലും വീട്ടിനകത്തടച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് അവരുടെയിടയിൽ ഈ മഹാരോഗം ഇത്രയധികം കണ്ടുവരുന്നത്.

ക്ഷയരോഗം ഇന്ത്യയിൽ വർഷംപ്രതി വർദ്ധിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. ഇന്ത്യയിലെ ആസ്പത്രികളിലെ കണക്കുകൾ പരിശോധിച്ചു നോക്കിയാൽ 1911-ൽ ആകെ 89,212 ക്ഷയരോഗികളെ ചികിത്സിച്ചതായിട്ടും, 1912-ൽ (ഒരു കൊല്ലംകൊണ്ട്) ഈ സംഖ്യ 92412 ആയും 1918-ൽ 96,850 ആയും വർദ്ധിച്ചതായിട്ടും കാണാം. ഈ കണക്കുപ്രകാരം ആദ്യവർഷത്തിൽ നൂറുക്കു 3½ വീതവും, രണ്ടാം വർഷത്തിൽ നൂറുക്കു 8½ വീതവുമാണ് ഉദ്ദേശവർദ്ധന. 1901 മുതൽ 1905 വരെയുള്ള കണക്കുപ്രകാരം നൂറിനു 50 വീതവും, 1901 മുതൽ 1910 വരെയുള്ള കണക്കുപ്രകാരം നൂറുക്കു നൂറുവീതവുമാണ് വർദ്ധന കാണുന്നത്! മദിരാശി ജനറൽ ആസ്പത്രിയിൽ 1918-ൽ മുൻവർഷത്തേക്കാൾ ഇരട്ടിയാണത്രേ ക്ഷയരോഗത്താലുള്ള മരണങ്ങൾ. ഈ കണക്കുകൾകൊണ്ട് ക്ഷയരോഗത്തിനു വർദ്ധനയല്ലാതെ കുറവു തീരെയില്ലെന്നു മാത്രമൊഴിച്ച്, ഇന്ത്യയിലെ ക്ഷയരോഗത്തിന്റെ വാസ്തവസ്ഥിതി മുഴുവൻ നമുക്കു മനസ്സിലാവുന്നില്ല. ഇതിനുള്ള പ്രധാനകാരണം ക്ഷയരോഗത്തെ അതിന്റെ ആദ്യനിലയിൽ കണ്ടറിയുവാനുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടാണ്. ക്ഷയത്തിന്റെ പുറപ്പാടുകാലത്ത് ആയതു മലമ്പനിയാണെന്നും, ശ്വാസകോശത്തിന്റെ പഴുപ്പാണെന്നും മറ്റും തെറ്റിദ്ധരിപ്പാൻ വളരെ എളുപ്പമുണ്ട്. ഇങ്ങിനെ രോഗത്തിന്റെ വാസ്തവസ്ഥിതി അറിയാതെ മരിച്ചുപോകുന്ന ക്ഷയരോഗികളുടെ സംഖ്യ ഒട്ടധികമുണ്ട്. ഡാക്ടർ റോജർ, ഡാക്ടർ സ്റ്റീവാർട്ട് എന്ന പണ്ഡിതന്മാരുടെ അഭിപ്രായം ശ്വാസകോശസംബന്ധമായ സുഖക്കേടുകൊണ്ടു മരിക്കുന്ന കൂട്ടത്തിൽ 10-ന് 9 വീതം ക്ഷയരോഗികളാണെന്നാണ്. ഇപ്രകാരമുള്ള ചില കാരണങ്ങളെക്കൊണ്ടു ക്ഷയരോഗികളുടെ ആകത്തുക ശരിയായി അറിയുവാൻ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ട്. ലോകത്തിൽ ഈ രോഗം നിമിത്തം വർഷത്തിൽ 50 ലക്ഷം ജനങ്ങൾ മരിക്കുന്നുണ്ടെന്നും, ഇതിൽ അഞ്ചിൽ ഒരു ഭാഗം-അതായതു 10 ലക്ഷം പേർ. ഇന്ത്യക്കാരാണെന്നും ഒരു പണ്ഡിതൻ കണക്കാക്കിയിരിക്കുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ ഇന്ത്യയിലെ പ്രധാനനഗരങ്ങളായ ബോംബേയിലും കൽക്കട്ടയിലുമുള്ള ആകെ ജനസംഖ്യയോടു തുല്യമായ ഒരു സംഖ്യയാണ് കൊല്ലംതോറും ക്ഷയരോഗത്തിന് ഇരയായി വരുന്നത്!

'ക്ഷയം' പരിഷ്കാരസംബന്ധമായ രോഗങ്ങളിൽ ഒന്നാണെന്നു മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. കാടുകളിലും മലഞ്ചരിവുകളിലും അലഞ്ഞുനടന്നു ജീവിക്കുന്ന പക്ഷികൾക്കോ, സ്വേച്ഛയനുസരിച്ചു കായ്കനികളും മറ്റും തിന്നു ജീവിക്കുന്ന വാനരന്മാർക്കോ,— ചുരുക്കത്തിൽ, സ്വാതന്ത്ര്യജീവിതം അനുഭവിക്കുന്ന യാതൊരു മൃഗത്തിനോ— ക്ഷയം പിടിപെട്ടതായറിവില്ല. ഇപ്രകാരം യാതൊരു സുഖക്കേടുമില്ലാതെയുള്ള ജീവികളെ പിടിച്ചു പട്ടണങ്ങളിൽ കൊണ്ടുവന്നു കാഴ്ചബംഗ്ലാവുകളിലും മറ്റും അടച്ചിടുന്നതായാൽ അവയ്ക്കു ആദ്യമായി വരുന്ന രോഗം ക്ഷയമാണത്രെ! ഇതേപ്രകാരംതന്നെയാണു മനുഷ്യന്റെ കഥയും. പുരാതനകാലത്തു— നമ്മുടെ പൂർവ്വന്മാർ ആധുനികപരിഷ്കാരനയങ്ങൾ ഒന്നുംതന്നെയറിയാതെ, ശുദ്ധവായു, ശുദ്ധജലം, സൂര്യരശ്മി എന്നു മൂന്നു ദിവ്യൌഷധങ്ങൾ സദാ അനുഭവിച്ചുവന്നിരുന്ന കാലത്തു— ക്ഷയം എന്നു രോഗം ഇന്നതാണെന്നാർക്കും നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നില്ല. പരിഷ്കാരത്തോടുകൂടി പ്രകൃതിവിരുദ്ധമായ ചില നടപടികളും, ജനനിബിഡിതമായ പട്ടണങ്ങളിൽ ഉദ്യോഗത്തിനുള്ള വാസവും മറ്റും തുടങ്ങി. ഇതു കാരണം പ്രകൃത്യാ മനുഷ്യനുള്ള ആരോഗ്യസ്വഭാവം പൊയ്പ്പോകയും, പല വ്യാധികൾ ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. സകലരോഗങ്ങൾക്കും കാരണം മനുഷ്യന്റെ പ്രകൃതിവിരുദ്ധമായ ജീവിതമാണ്. ക്ഷയരോഗത്തിന്റെ ഏകകാരണം ഇതുതന്നെയാണ്. പരിഷ്കാരവർദ്ധനയോടുകൂടി ലോകത്തിൽ വ്യവസായസംബന്ധമായും, സമുദായസംബന്ധമായും മറ്റും അനവധി വലുതായ മാറ്റങ്ങളുണ്ടാവുന്നു. ഈ പുതുതായ മാറ്റങ്ങൾ എല്ലാം മനുഷ്യനെ പ്രകൃതിനിശ്ചിതമായ പന്ഥാവുകളിൽനിന്നു ദൂരെ മാറ്റിനിർത്തുന്നു. ഇതിന്റെ ഫലമാണു പുതുരോഗങ്ങൾ. വ്യവസായസംബന്ധമായ പരിഷ്കാരത്തിന്റെ ഒന്നാമത്തെ ചിഹ്നം മനുഷ്യൻ നാട്ടുപ്രദേശം വിട്ടു തിക്കുംതിരക്കുമുള്ള പട്ടണങ്ങളിൽ താമസിക്കുന്നതാണ്. പട്ടണങ്ങളിലെ ലഹളയും, അവിടങ്ങളിലെ യന്ത്രശാലകളിലെ ദുർവ്വായുവും ധൂമവും, മറ്റും എത്ര ശക്തനേയും ക്രമേണ രോഗിയാക്കുന്നതാണ്. ധനസമ്പാദനത്തിനുവേണ്ടി സ്വശക്തി മറന്നുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടും, നിദ്രാവിഹീനമായ അദ്ധ്വാനവും തുടരുന്നു. ഇതുകൊണ്ടെല്ലാം ആരോഗ്യം ക്ഷയിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. പരിഷ്കാരംകൊണ്ടുള്ള ഗുണങ്ങൾ മുഴുവനും ലഭിച്ചിട്ടില്ല എന്നു പാശ്ചാത്യന്മാർ തെറ്റു കണ്ടുപിടിക്കുന്ന ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിനു പരിഷ്കാരത്തിന്റെ കഠിനദോഷങ്ങളിൽപ്പെട്ട മുൻപ്രസ്താവിച്ചവ സകലതും അനുഭവമായിട്ടുണ്ട്. പാരിസ് പട്ടണത്തിലെ മാർക്കറ്റുകളിൽ വില്പാൻ വെച്ചിരിക്കുന്ന ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങളെയെടുത്തു മുൻപ്രസ്താവിച്ച ഡാക്ടർ മുത്തു ചില പരീക്ഷകൾ നടത്തിയതിന്റെ ഫലമായി, ഈ പദാർത്ഥങ്ങളിൽ— പ്രത്യേകിച്ചു 'പച്ചക്കറി'കളിൽ— ക്ഷയരോഗവും ഒന്നു രണ്ടു ദിവസം പഴകിയതുകൊണ്ടു ഒരു തരം ഘോരവിഷമുള്ളതായ്ക്കണ്ടിരിക്കുന്നുവത്രെ. നാട്ടുപ്രദേശങ്ങളിൽ നട്ടുവളർത്തി ദിവസേന

രാവിലെ പരിശുദ്ധമായനുഭവിപ്പാൻ സാധിക്കുന്ന ഈ പദാർത്ഥങ്ങൾ വളരെ ദൂരെയുള്ള നഗരങ്ങളിൽ എത്തുന്നതിനു മുമ്പു ചില്ലറ വിഷങ്ങളാവുന്നു. ഈ വക സാധനങ്ങൾ ഭക്ഷിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ക്രമേണ ദേഹത്തിന്റെ ശക്തി കുറഞ്ഞുവരുന്നു. ശക്തിക്കുറവോടുകൂടി രോഗങ്ങൾ പിടിപ്പാൻ എളുപ്പവുമധികമായിവരുന്നു. നഗരവാസത്തിന്റെ ദോഷങ്ങളിൽ ഒന്നു മാത്രമേ മേലേ കാണിച്ചിട്ടുള്ളൂ. പരിഷ്കാരവർദ്ധനയോടുകൂടി ദാരിദ്ര്യവും വർദ്ധിക്കുന്നുണ്ട്. ഇന്ത്യക്കാരനായ ഒരു കൂലിക്കാരനു തന്റെയും, ഭാര്യയുടെയും രണ്ടു മക്കളുടെയും ചിലവിനു മാസത്തിൽ 17 ക. യേ സമ്പാദിപ്പാൻ സാധിക്കുള്ളൂ എന്നു ഡാക്ടർ സ്പെട്ടർ കണക്കാക്കീട്ടുണ്ട്. ഈ സ്വല്പസംഖ്യകൊണ്ടു സുഖജീവിതത്തിനു തീരെ സാധിക്കുന്നതല്ല. ഇതിനും പുറമേ ഇന്ത്യയിലെ ധനികന്മാരുടെ പരിഷ്കൃതജീവിതവും രോഗങ്ങൾക്കു കാരണമായ്ത്തീരുന്നുണ്ട്. പാശ്ചാത്യസമ്പ്രദായപ്രകാരമുള്ള ജീവിതവും, മദ്യപാനവും, നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്റെ ഉഷ്ണസ്ഥിതിയും ഒന്നായിച്ചേർന്നാൽ ഉണ്ടാവുന്ന ഫലം രോഗം മാത്രമല്ലാതെ-മറ്റൊന്നുമല്ല.

'ക്ഷയരോഗത്തിനു കാരണം ഒരുതരം അണുപ്രായമായ ജീവി (Bacillus Microbe) യാണല്ലോ. ഈ ജീവിയില്ലാതെ എങ്ങിനെയാണ് ക്ഷയം പിടിപെടുക? പരിഷ്കാരത്തെ കുറപ്പെടുത്തുന്നതു വെറുതെയാണ്.' എന്നു പക്ഷേ ചിലർ വിചാരിക്കുമായിരിക്കാം. അണുപ്രായമായ ഒരുതരം ജീവിയാണ് ക്ഷയത്തിനുകാരണമെന്നതിൽ ആരുംതന്നെ സംശയിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ ഈ ജാതി ജീവിമാത്രം ശ്രമിച്ചാൽ രോഗമുണ്ടാവുന്നതല്ല. സ്വശക്തിയെ പുറത്തു പ്രദർശിപ്പിപ്പാൻതക്കതായ ഒരു 'കളരി'യില്ലാതെ എന്തൊരു വിഷജീവി വിചാരിച്ചാലും മനുഷ്യനെ രോഗാതുരനാക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. ഈ 'കളരി' ക്ഷീണിച്ച മനുഷ്യശരീരമാണ്. ദേഹസുഖം നിലനില്ക്കുന്ന കാലംവരെ ഏതു വിഷജീവി അകത്തു ചെന്നാലും വ്യാധി വരുന്നതല്ല. മനുഷ്യശരീരത്തിന്റെ പുറവും അന്തർഭാഗവും അസംഖ്യം അണുജന്തുക്കൾ ചലിക്കുന്നുണ്ട്. ശക്തിയേറിയ ഒരു ഭൂതക്കണ്ണാടികൊണ്ടു പരിശോധിച്ചു നോക്കുന്നതായാൽ മനുഷ്യന്റെ ദേഹത്തിൽ രോഗബീജങ്ങളായ പല ജന്തുക്കൾ പാർത്തിരിക്കുന്നതായിക്കാണാം. നാം ശ്വസിക്കുന്ന വായുവിൽക്കൂടെതന്നെ ഒരു ദിവസത്തിൽ അസംഖ്യം രോഗബീജങ്ങൾ നമ്മുടെ ദേഹത്തിൽ ചെന്നുചേരുന്നുണ്ട്. ഇവയെല്ലാം മനുഷ്യനെ രോഗാതുരനാക്കുവാൻ ഇടയായാൽ ആരോഗ്യമെന്നൊരവസ്ഥ ലോകത്തിൽ തീരെയില്ലാതാകുന്നതാണ്. പക്ഷേ, മനുഷ്യശരീരത്തിനു പ്രകൃത്യാ വലുതായ ഒരു നിരോധശക്തി (Resisting Power) ഉണ്ട്. ഈ ശക്തി നിലനില്ക്കുന്നതുവരെ രോഗബീജങ്ങൾക്കു നമ്മെ ആക്രമിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. അമിതജീവിതംകൊണ്ടോ, പ്രകൃതിവിരുദ്ധമായ പ്രവൃത്തികൾകൊണ്ടോ നമ്മുടെ മേൽപ്പറഞ്ഞ ശക്തി ക്ഷയിക്കുമ്പോഴാണ് രോഗബീജങ്ങൾക്കു അവയുടെ ശക്തി പുറമേ പ്രദർശിപ്പിപ്പാൻ സാധിക്കുന്നത്. ഈ പ്രദർശനമാണു രോഗം. മനുഷ്യശരീരത്തിനു

പ്രകൃത്യാ ഉള്ള ഈ ശക്തി കുറഞ്ഞാൽ മാത്രമേ ക്ഷയരോഗം പിടിപെടുകയുള്ളു. ഈ ശക്തിയെ പ്രായേണ ഇല്ലാതാക്കുവാനാണ് ആധുനികപരിഷ്കാരജീവിതത്തിന്റെ ഉത്സാഹം. ശ്വാസകോശത്തിന് അതിൽ വായുവിൽനിന്നു വന്നുപെടുന്നതായ എല്ലാ രോഗബീജങ്ങളേയും ഹനിപ്പാനും അവയുടെ ശക്തിയെ നാമാവശേഷമാക്കി തീർപ്പാനുമുള്ള ഒരു ശക്തി പ്രകൃത്യാ ഉണ്ട്. പുകവലികൊണ്ടും ദുർമ്മിതജീവിതംകൊണ്ടും ഈ ഗുണം ക്ഷയിക്കുമ്പോഴാണ് ക്ഷയരോഗബീജങ്ങൾക്കു അവയുടെ ശക്തികൊണ്ടു നമ്മെ അടിമപ്പെടുത്താൻ സാധിക്കുന്നത്.

ക്ഷയരോഗത്തിനു പല കാരണങ്ങളും പറയുന്നുണ്ട്. അതൊരു പാരമ്പര്യവ്യാധിയാണെന്നും അച്ഛനമ്മമാരില്ലാതെ മക്കൾക്കു ക്ഷയരോഗമുണ്ടാവുന്നതല്ലെന്നും ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ട്. ക്ഷയം ദാരിദ്ര്യവ്യാധിയാണെന്നും നിത്യജീവിതം സുഖമായികഴിച്ചുകൂട്ടുന്നവർ ഈ വ്യാധിയെ തീരെ ഭയപ്പെടേണ്ടാവശ്യമില്ലെന്നും വേറെ ചിലർ വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ട്. സുരാപാനം, തിങ്ങിവിങ്ങിയുള്ള വാസം, ഇവയാണു ഈ രോഗത്തിന്റെ മുഖ്യകാരണങ്ങൾ എന്നു മൂന്നാമതൊരുകൂട്ടർ പ്രബലമായി വാദിക്കുന്നു. മേൽപ്രസ്താവിച്ച സംഗതികൾ ദേഹത്തിനു വ്യാധികളെ തടുപ്പാനുള്ള ശക്തിയെ ക്ഷയിപ്പിക്കുകയല്ലാതെ ക്ഷയരോഗമുണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്നതല്ല. നിശാചര്യ, അശുദ്ധഭക്ഷണം, മലിനജലം, ഇവയാണ് ഈ വ്യാധിയുടെ മുഖ്യകാരണങ്ങൾ.

ക്ഷയരോഗത്തിനുള്ള ചികിത്സയെപ്പററി ഒന്നുംതന്നെ തീർച്ച പറഞ്ഞുകൂടാ. പ്രധാനമായി രണ്ടുതരം ചികിത്സയാണ് ഇതിനു വിധിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഒന്നു ഒരുതരം കുത്തിവെക്കലാണ് (Tuberculin). ഇതിനു വലിയ ഫലങ്ങളൊന്നുമില്ലെന്നാണു പൊതുജനാഭിപ്രായം. രണ്ടാമത്തേതു ചില മരുന്നുകൾ ശ്വസിക്കുന്നതാണ്. ഇതുകൊണ്ടു ചില രോഗികളെ തീരെ സുഖപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ട്. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട ആസ്പത്രികളിൽ രണ്ടാമത്തെ ചികിത്സാക്രമമാണ് നടത്തിവരുന്നത്. മറെറല്ലാമരുന്നുകളേക്കാൾ ഈ ഉഗ്രവ്യാധിക്കത്യാവശ്യമായതു ശുദ്ധവായുവാണ്. നാട്ടുപ്രദേശങ്ങളിൽ ഇതു വിശാലമായ സ്ഥലങ്ങളിൽ ചെന്നു താമസിച്ചു മലിനവായു തീരെ ശ്വസിക്കാതെയിരുന്നാൽ വളരെ ആശ്വാസം കിട്ടുന്നതാണ്. പട്ടണങ്ങളിൽ താമസിച്ചു എത്രതന്നെ മരുന്നുകൾ ശീലിച്ചാലും വലിയ ഗുണമൊന്നും വരുന്നതല്ല. ഈ രോഗത്തെപ്പററി വേണ്ടുന്ന അന്വേഷണങ്ങളും പരീക്ഷകളും നടത്തിവരുന്ന യോഗ്യന്മാരായ വൈദ്യന്മാരുടെ അഭിപ്രായപ്രകാരം, വിശാലമായി ഇരുന്നുകിടക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ താമസിച്ചു ശുദ്ധവായു ഏല്ക്കുന്നതാണ് (Open air treatment) ഏററവും വലിയ ചികിത്സ. ഇപ്രകാരം താമസിച്ചു ചില മരുന്നുകൾ ശീലിച്ചാൽ ക്ഷയരോഗത്തെ ആദ്യദശയിൽ തന്നെ മാററാവുന്നതാണെന്നു അവർ ഖണ്ഡിച്ചു പറയുന്നുണ്ട്. ഈ കാരണംകൊണ്ടാണ് പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെ എല്ലാ ക്ഷയാസ്പത്രികളും ജനവാസംകുറഞ്ഞ നാട്ടുപ്രദേശങ്ങളിൽ നിർമ്മി

ച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇപ്രകാരം പട്ടണങ്ങളിൽനിന്നു വളരെ അകന്നുകിടക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ അനവധി ഏക്കർ സ്ഥലം ആസ്പത്രിക്കു വേണ്ടി ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. പട്ടണങ്ങളിലും ജനങ്ങൾ തിങ്ങിത്താമസിക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളിലും ക്ഷയാസ്പത്രി ഏർപ്പെടുത്തുന്നതു പൊതുജനങ്ങളുടെ ക്ഷേമത്തിനു തീരെ വിരോധമായിട്ടുള്ളതാണ്. ക്ഷയം പകച്ചവ്യാധികളിൽപ്പെട്ട ഒന്നാകകൊണ്ടു രോഗിയെ മററു ജനങ്ങളുമായി ഇടപെടാൻ സമ്മതിക്കരുത്. ഈ രോഗത്തിന്റെ അന്ത്യദശയിൽ രോഗി പുറമെക്കു ശ്വസിക്കുന്ന വായുവിൽനിന്നും, തുപ്പലിൽനിന്നും മററും ക്ഷയം പകരുന്നതാണ്.

ക്ഷയരോഗം ദിനംപ്രതി വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന നമ്മുടെ രാജ്യത്തു വേണ്ടുന്നത്ര ആസ്പത്രികളില്ല. പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലുള്ളപോലെ ഇന്ത്യയിൽ ക്ഷയരോഗത്തിനു പ്രത്യേകമായ ആസ്പത്രികൾ വേണ്ടവിധം ഏർപ്പെടുത്തീട്ടില്ല. ഈ കാര്യത്തിൽ ഗവമ്മെണ്ടു വേണ്ടുന്ന ശ്രമങ്ങൾ ചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിലും പൊതുജനസഹായം തീരെയില്ല. അനവധി ദ്രവ്യം യാതൊരാവശ്യവുമില്ലാതെ വ്യയം ചെയ്യുന്ന ഇന്ത്യയിലെ ധനവാന്മാർ ഈ കാര്യത്തിൽ യാതൊരു പ്രയത്നവും ചെയ്യാത്തതു ഏററവും വ്യസനകരമാണ്. മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ ഘോരശത്രുക്കളിൽ ഒന്നായ ഈ മഹാവ്യാധിയിൽനിന്നു രോഗികളെ രക്ഷപ്പെടുത്തുന്നതു എത്രയോ വലിയ ഒരു ധർമ്മമാണ്. ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിന്റെ ആരോഗ്യത്തിനും, രാഷ്ട്രശ്രേയസ്സിനും സദാ കാംക്ഷിച്ചു പലവിധ പ്രയത്നങ്ങളും ചെയ്യുന്ന മഹാന്മാർ ഈ വിഷയത്തിൽ ഒട്ടും തന്നെ ഉദ്യമിച്ചു കാണുന്നില്ല. കാര്യത്തിന്റെ യഥാർത്ഥഗൌരവം വേണ്ടപോലെ മനസ്സിലാക്കാത്തിട്ടായിരിക്കാം ഈ ഉദാസീനത. ഏതായാലും ഇനി മടിച്ചിരിക്കുന്നതു തീരെ അബദ്ധമാണ്. മററെല്ലാ രാജ്യങ്ങളെപ്പോലെ, ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിനും തന്റെ അഭ്യുദയത്തിനു ഏററവും ആവശ്യമായതു ആരോഗ്യമുള്ള സന്താനങ്ങളാണെന്ന തത്വം എല്ലാമഹാന്മാരും അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാണ്.

ക്ഷയരോഗത്തെപ്പററി പാശ്ചാത്യവൈദ്യന്മാരുടെ 'കണ്ടുപിടുത്തങ്ങൾ' ഇനിയും അവസാനിക്കാതെ ഇരിക്കുന്നതേയുള്ളുവെങ്കിലും, നമ്മുടെ പഴയ മഹർഷിമാർ അതിപ്രാചീനകാലത്തു തന്നെ ഈ രോഗത്തിന്റെ തത്വങ്ങൾ ധരിക്കുകയും ആയുർവ്വേദശാസ്ത്രത്തിൽ ഇതിനെപ്പററി വിസ്തരിച്ചു പറകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ക്ഷയത്തെ 'രോഗങ്ങളുടെ രാജാവ്' എന്നാണ് അവർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. ഇതിന്റെ നിദാനലക്ഷണാദികളേയും പലതരം ചികിത്സകളേയും അവർ കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആയുർവ്വേദപ്രകാരം ചികിത്സിക്കാനുള്ള ആതുരശാലകൾ നിർമ്മിക്കുന്നതു ക്ഷയരോഗത്തെ തടുക്കുവാനുള്ള ഒരുപായമായിരിക്കും.

എ. പി.

കാളിദാസരും ഭവഭൂതിയും

ഒരു താരതമ്യനിരൂപണം.

(ഇടച്ച്)

ശകുന്തള വളർത്തിവരുന്നതും, മാലിനീതീരത്തുള്ള ലതാവലയത്തിൽ രാജാവും ശകുന്തളയും ഒരുമിച്ചു വിനോദിച്ചിരിക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ ഇവിടെ ചെന്നതും, രാജാവു നീട്ടിക്കാണിച്ച വെള്ളം കുടിക്കാതെ ശകുന്തള കൊടുത്തപ്പോൾ വന്നു കുടിച്ചതും, അപ്പോൾ രാജാവിനു ശകുന്തളയെ കളിയാക്കുന്നതിനു കാരണമായിത്തീർന്നതും ആയ ദീർഘാപാംഗൻ എന്ന മാൻകുട്ടിയുടെ സ്ഥാനത്താണു്, സീതാദേവിയുടെ വളർത്ത പുത്രനും ദേവിയുടെ കർണ്ണപല്ലവത്തെ തുമ്പിക്കൈ നീട്ടി എത്തിവലിച്ചെടുത്തു തിന്നിരുന്നതുമായ ആനക്കുട്ടിയെ സങ്കല്പിക്കേണ്ടതു്. എന്നാൽ ശകുന്തളയെക്കൊണ്ടു ഒരു ഘട്ടത്തിൽ പ്രസ്താവിപ്പിച്ചതു കൂടാതെ മറ്റൊരു സന്ദർഭങ്ങളിലും പരാമർശിക്കാതിരുന്നിട്ടുള്ള കാളിദാസന്റെ മാൻകുട്ടി പ്രത്യേകം വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ള ഭവഭൂതിയുടെ ആനക്കുട്ടിയെക്കാൾ അധികം സഹൃദയന്മാരുടെ ഹൃദയത്തിൽ കളിയാടുന്നുണ്ടെന്നു പറയാതെ കഴിയുന്നതല്ല. അതിനു കാരണം ആ മാൻകുട്ടിയുടെ പ്രസ്താവം താദൃശമായ ഒരു സന്ദർഭം നോക്കിയാണു് കാളിദാസർ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നുള്ളതാകുന്നു. അനസൂയാപ്രിയംവദമാരുടെ ശകുന്തളയുടെയും സ്ഥാനത്തു തമ ളമാരെയും സീതയെയും സങ്കല്പിച്ചാൽ സാരമായ ചില സംഗതികൾ നമുക്കു വെളിപ്പെടുന്നതാണു്. അനസൂയയും പ്രിയംവദയും ശകുന്തളയെ ഉദ്യാനത്തോടു ചേർത്തു തോഴിയുടെ ഹിതം സാധിപ്പിക്കുന്നു. മുരളയും തമസയും സീതയ്ക്കു രാമനറിയാതെ അദ്ദേഹത്തെ കാണിച്ചുകൊടുത്തു ആശ്വാസം നല്കുന്നു. ഇവിടെയാണു രണ്ടു കവികളുടെയും മനോധർമ്മങ്ങളുടെ താരതമ്യം വെളിപ്പെടുന്നതു്. ശകുന്തള, (മുഗ്ദ്ധയായ നായിക) ഉദ്ദീപിതമായ അനുരാഗത്തിന്റെയും, സീത, (ഈർഷ്യാവതിയാണെങ്കിലും വത്സലയായ നായിക) പരിപക്വമായ പ്രണയത്തിന്റെയും മൂർത്തീഭവിച്ചോദാഹരണങ്ങളാകുന്നു. കാളിദാസന്റെ നായിക നവയൌവനോദയത്തിൽ സാധാരണ യുവതികൾ അനുഭവിക്കയും സങ്കല്പിക്കയും ചെയ്യാറുള്ള പ്രിയതമസമാഗമോപഭോഗങ്ങളെ ലജ്ജാവൃതമായ ഹൃദയത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു പൂജിക്കുന്നു. ഭവഭൂതിയുടെ നായികയോ നിരാശതയും പ്രത്യാശയും ഇടകലർന്ന ഈർഷ്യാപ്രണയങ്ങളുടെ പ്രേരണയാൽ ലൌകികധർമ്മത്തിന്റെയും അലൌകികധർമ്മത്തിന്റെയും മധ്യേ നില്ക്കുന്നു. യഥാർത്ഥമായ സ്നേഹധർമ്മങ്ങളെ നിർമ്മായമായ മനസ്സിലും വചസ്സിലും വ്യാപാരത്തിലും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന അനസൂയാപ്രിയംവദമാർ — ലോക

പ്രകൃതിയുടെ ഈ രണ്ടു തന്മയച്ഛായകൾ എങ്ങു സഹൃദയന്റെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നാണു മാഞ്ഞുപോകുന്നത്? അസംഭാവ്യമായ വ്യാപാരങ്ങളോടുകൂടിയ തമസാമുരളമാർ രണ്ടു നദീപാത്രങ്ങളായിട്ടു തന്നെയേ വായനക്കാരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ പതിയുന്നുള്ളൂ. അവർ ലൌകികകളായ വരുത്തുവാൻ ഭവഭൂതി ലവലേശമെങ്കിലും ആലോചിച്ചിട്ടില്ല. കാളിദാസർ യക്ഷഭാര്യയെക്കൊണ്ടു മയിലിനെ നൃത്തം അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നതു കണ്ടു ഭവഭൂതി സീതയെക്കൊണ്ടും ഒരു മയിലിനെപ്പിടിച്ചു പഠിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കാതിരുന്നിട്ടില്ല. യക്ഷഭാര്യ 'ശിഞ്ജാവലയസുഭഗമായ' താളങ്ങളെക്കൊണ്ടാണ് നൃത്തം പഠിപ്പിക്കുന്നതെങ്കിൽ, സീത 'കൃതപുടാന്തർമണ്ഡലാവൃത്തിചക്ഷുഃപ്രചലിതചടുലഭ്രൂതാണ്ഡവ' ങ്ങളെക്കൊണ്ടാണ് തന്റെ കൃത്യം നിർവ്വഹിക്കുന്നത്. കണ്ണുരുട്ടി കണ്ണും കലാശവും കാണിച്ചു നന്നെ ബുദ്ധിമുട്ടി ഉപാദ്ധ്യായിവേഷം കെട്ടിയ സീതയുടെ ആ കഷ്ടപ്പാടു കണ്ടാൽ കാണികൾക്കുകൂടി കരുണ തോന്നിപ്പോകും. കാളിദാസനുടെ രക്താശോകത്തെയും കേസരത്തെയും ഒന്നു നോക്കുക.

'രക്താശോകശ്ചലകിസലയഃ
കേസരശ്ചാത്ര കാന്തഃ
പ്രത്യാസന്നൌ കുരവകവൃതേർ-
മാധവീമണ്ഡപസ്യ.
ഏകഃ സഖ്യാസ്തവ സഹ മയാ
വാമപാദാഭിലാഷീ
കാംക്ഷത്യന്യോ വദനമദിരാം
ദോഹദച്ഛദ്മനാസ്യാഃ'

(ഉ. മേ. 15-ാം ശ്ലോ.)

ഇനി ഭവഭൂതിയുടെ കദംബവൃക്ഷത്തെയും ഒന്നു പരിശോധിക്കുക.

'കതിപയകുസുമോൽഗമഃ കദംബഃ
പ്രിയതമയാ പരിവർദ്ധിതോയമാസീൽ'

(ഉ. ച. 3. അ. 20 ശ്ലോ.)

യക്ഷസ്ത്രീ നട്ടു നനച്ചു വളർത്തിയ രക്താശോകവും കേസരവും എപ്പോഴും നായകന്റെ സ്മരണയ്ക്കു വിഷയീഭവിക്കത്തക്ക വിധത്തിലാണ് കാളിദാസർ വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നത്. അശോകം നായകനെപ്പോലെ വാമപാദപ്രഹാരത്തെയും, കേസരം വദനമദിരയെയും അഭിലഷിക്കുന്നതായി വർണ്ണിച്ച കാളിദാസനുടെ സാഹിത്യമർമ്മജ്ഞത അസാധാരണം തന്നെയാകുന്നു. സീതയുടെ കദംബവൃക്ഷത്തിനാവട്ടെ, നായകകർത്തൃകമായ സ്മരണത്തിനൊ, വർണ്ണനത്തിനൊ അനുഗുണമാവേണ്ടുന്ന യാതൊരു വിശേഷവും ഭവഭൂതി കാണിച്ചിട്ടില്ല. കാളിദാസനുടെ നായകന്റെ നായികാവിയോഗദുഃഖം ലൌകികവും, സഹൃദയാസ്വാദയോഗ്യവുമാകുന്നു. ഭവഭൂതിയുടെ നായകന്റേതാവട്ടെ ഭയങ്കരവും തീവ്രവും അലൌകികവുമാകുന്നു. ദുഷ്യന്തൻ സ്വപുത്രനാണെന്നറിയാതെ സർവ്വദമനനെക്കണ്ടു വിചാരിക്കുന്നതുപോലെ തന്നെ ശ്രീരാമൻ കുശലവന്മാരെ കണ്ട സമയത്തും അനല്പമായ വികല്പങ്ങളോടുകൂടി പലതും വിചാരിക്കുന്നുണ്ട്. ദുഷ്യന്തൻ താപസകുമാരന്റെ വേഷത്തിൽ സ്വപുത്രനെക്കണ്ടു പറയുന്നതു നോക്കുക:- 'എന്താണ് എനിക്കു ഈ ബാലനിൽ ഔരസപുത്രനിലെന്ന പോലെ സ്നേഹം തോന്നുന്നത്? അനപത്യത തന്നെയാണ് ഇപ്രകാരം വാ-

സല്യത്തെ ജനിപ്പിക്കുന്നത്.' ശ്രീരാമൻ ലവനെക്കാണുമ്പോൾ പറയുന്നതെന്താണെന്നും പരിശോധിക്കുക: രാമൻ— 'ഇതെന്താണ് ഒരുമിച്ചു തന്നെ ദുഃഖം നശിപ്പിക്കുകയും ഏതോ ഒരു കാരണത്താൽ ആത്മാവിനെ സ്നേഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അഥവാ സ്നേഹം നിമിത്തത്തെ അവലംബിച്ചു ഉണ്ടാക എന്നുള്ളതു പ്രമാണിക്കത്തക്കതല്ല. എന്തെന്നാൽ

"ഏതോ ഹേതു മനസ്സിലുള്ളതുഘടി-
പ്പിക്കുന്നു വസ്തുക്കളെ
പ്രീതിക്കാശ്രയമാകയില്ല വെളിയിൽ-
ക്കാണുന്ന ധർമ്മാദികൾ;
ശീതാംശൂദയമാകിലാർക്കുകിനിയു-
ന്നില്ലശശാങ്കോപലം,
പ്രാതസ്സൂര്യനുദിക്കിലാർക്കുവിടരു-
ന്നില്ല സരോജങ്ങളും?

(ഉ. ച. 6. അ. 12. ശ്ലോ.)

ഇവിടെ ആകസ്മികമായി ജനിക്കുന്ന സ്നേഹവിശേഷത്തെപ്പറ്റി രണ്ടു കവികളും കാണിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, അതിന്റെ ആഴം അധികം കണ്ടിട്ടുള്ളതു ഭവഭൂതിയാണെന്നുതന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ബാഹ്യോപാധിയെ അവലംബിച്ചല്ല യഥാർത്ഥസ്നേഹത്തിന്റെ ഉല്പത്തി. അതു 'ഭാവസ്ഥിര'മായ ഏതോ ബന്ധവിശേഷത്താൽ ഉത്തേജിതമായി അറിയാതെ രണ്ടു ഹൃദയതന്തുക്കളെ കൂട്ടിക്കെട്ടിയിണക്കിക്കൊണ്ടാണ് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത് എന്നുള്ള തത്വത്തെ സോദാഹരണം വർണ്ണിച്ചു ഭവഭൂതി ഈ ഘട്ടത്തെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം കാളിദാസനെ കവിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. കാളിദാസന്റെ താല്ക്കാലിക യുണ്ടായ ആ വാത്സല്യത്തിനു കാരണമായിക്കണ്ടതു അനപത്യതയാ മാത്രമാകുന്നു. ദുഷ്യന്തൻ സർവ്വദമനനെ കാണുന്നതു സിംഹക്കുട്ടിയോടുകൂടി നിർഭയം കളിയാടുന്ന ഒരു മിടുമിടുക്കൻ കുട്ടിയുടെ രൂപത്തിലാണ്. ശ്രീരാമൻ ലവനെക്കാണുന്നതോ, യുദ്ധത്തിൽ അസാധാരണ വൈദഗ്ദ്ധ്യം കാണിക്കുന്ന ഒരു വീരകുമാരന്റെ മട്ടിലാകുന്നു. ഭവഭൂതിയുടെ താപസകുമാരനെക്കാൾ കാളിദാസന്റെ മഹർഷിബാലനു ലൌകികത്വം കുറച്ചു കൂടും. ദുഷ്യന്തൻ ആ ബാലനെപ്പററി ഊഹിക്കുന്നതിങ്ങിനെയാണ്:

'ചെറിയോരു തപസ്വിബീജമായ്-
ത്തെളിയുന്നോരു കുമാരകൻ മമ
എരിയുന്നതിനിന്ധനേച്ഛയാ
പൊരിയായ്മേവിടുമഗ്നിപോലവേ.'

(ശാ. 7. അ. 15. ശ്ലോ)

രാമൻ ലവനെപ്പററി വിചാരിക്കുന്നതെങ്ങിനെയെന്നു നോക്കുക. 'ഈ ക്ഷത്രിയക്കുട്ടിയിൽ മഹത്തായ ഒരു പൌരുഷം കാണപ്പെടുന്നു.

'നോട്ടംപുല്ലായ്ഗ്ഗണിക്കുന്നിതു സകലജഗ-
ത്തപസാരത്തെയൂനം
ധാർഷ്ട്യംപൂണ്ടിട്ടാപ്പുള്ളിതഗതിധരയെ-
ത്താഴ്ത്തുമോ എന്നതോന്നും
കുട്ടിക്കാലത്തുപോലും ഗിരിയൊടു സമമാം
ഗൌരവത്തോടുകൂടി- (നാ
പ്പെട്ടെന്നിങ്ങോട്ടു പോരുന്നൊരു ശിശുവിവ
വീരമോ ഗർവ്വതാനോ?'

(ഉ. ച. 6. അ. 19. ശ്ലോ)

സർവ്വദമനനിൽ ചക്രവർത്തിലക്ഷണം കണ്ട ദുഷ്യന്തൻ—

'സുരകതമിശ്ശാൎമ്മസപ്രസാദിതം
കരംസ്സൂരിക്കുന്നനിരന്തരാംഗുലി
നിരന്തരാളൂഷ്മചോതവാരിജം
വരംവിമാനത്തിൽപിടന്നതെന്നപോൽ.'
(ശാ. 7. അ. 16. ശ്ലോ)

എന്നിങ്ങിനെ പറയുന്നതിനെ ഏകദേശം സംവരിച്ചുകൊണ്ടാണ് ശ്രീരാമൻ കുശനെ കണ്ടപ്പോൾ പറയുന്നത്:—

'ഉന്നിദ്രാബ്ജമതിന്നുനല്ലമധുവിൻ
ബിന്ദുക്കളാൽപ്പോലെയും
മിന്നുംനല്ലമണിക്കുചാതകിരണം
കൂട്ടങ്ങളാൽപ്പോലെയും
ചിന്നുംകേസരകകാന്തിയുള്ളതരവി—
ന്ദോദരംസ്പർശസിദ്ധമാം
സൌന്ദര്യപ്രഭയാൽവിലസിതമൊരല
ങ്കാരമേവിക്കുന്നതേ'.
'താതന്റെചാൻപാദാരവിന്ദങ്ങളുസൂഗശ
ശ്യാമളചോദംശത്തും
നേരെന്നായ്നിരപ്പുള്ളവയവമതിൽ
സ്പർശമൊത്തംസദൃശം (നോ—
പാരംതേന്നുസ്പർശമാവത്തൊട്ടുഗപതി
ക്കുന്നപോലൊട്ടുമംഗം
ചോരാതുള്ളോരതനോട്ടംഘനമധുരമിതം
ഗദ്ഗദനിക്കൊത്തശബ്ദം.'
ഉ. ച. 6. അ. 14. 25. ശ്ലോ)

സപ്തമനനിൽ തന്റെ ഛായയുണ്ടെന്നതും, ഗർഭിണിയായ മാതാവു കണ്വാശ്രമസംബന്ധത്താൽ തപോവനത്തിൽ വന്നു പ്രസവിച്ചുണ്ടായ കുട്ടിയാണ് ഇതെന്നു താപസിമാർ പറഞ്ഞു കേട്ടതും, 'ശകുന്തലാവണ്യംപശ്യ' എന്നു ശകുന്തളാപ്രസ്താവം കേട്ടു, 'എന്റെ അമ്മ എവിടെ?' എന്നു ഋഷികമാരോടു ചോദിച്ചതും, രക്ഷാകരണ്ഡപ്രസ്താവവു ണ്ടായതും എല്ലാംകൂടി ദുഷ്യന്തന്റെ ആശയേയും സംശയത്തെയും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. കുശലവന്മാരിൽ സീതയുടെ ഛായ കണ്ടതും, അവർ ഇരട്ടപെറ്റ കുട്ടികളാണെന്നറിഞ്ഞതും, ജൃംഭകാസ്ത്രസിദ്ധിസ്വതഃ സ്വായത്തമാണെന്നു പറഞ്ഞതും എല്ലാം കൂടി ആയപ്പോൾ ശ്രീരാമന്റെ സംശയവും പ്രബലമായി വർദ്ധിക്കുന്നു.

'തിങ്ങിട്ടേഹത്തിൽനിന്നിട്ടിഹപലവഴിയാ
യ്യോൺവാത്സല്യമോ,ന—
ല്ലംഗംകൈക്കൊണ്ടിവണ്ണംവെളിയിലി
(ഹൈവസി—
ക്കുന്നചൈതന്യമോതെ
ത്തുംഗാനന്ദാൽദ്രവിച്ചുള്ളൊരുമമഹൃദയം
കൊണ്ടുസൃഷ്ടിച്ചതോ,ത—
ന്നംഗസ്പർശങ്ങളാലെന്നുടലിലതൊഴി—
ക്കുന്നവോയിക്കുമാരൻ?'
(ഉ. ച. 6. അ. 22. ശ്ലോ)

എന്നിങ്ങിനെ പുത്രസ്പർശസുഖത്തെപ്പറ്റി രാമനെക്കൊണ്ടു പറയിച്ച ഭവഭൂതി—

'ഹന്തനല്ലൊന്നിക്കുംതടയേകിടാ—
വന്തരംഗത്തിലേവംസുഖസ്പർശനാൽ
എന്തനിർവാച്യമായുള്ളൊരാനന്ദമ—
ത്തന്നതാകുംമഹാധന്യനുണ്ടായിടും?'
(ശാ. 7. അ. 19. ശ്ലോ)

എന്നിങ്ങിനെ ദുഷ്യന്തനെക്കൊണ്ടു പറയിച്ച കാളിദാസനെക്കാൾ മേലെയായാണ് ഇവിടെ എനിക്കു തോന്നുന്നത്. വിരഹവ്രതം കൈക്കൊണ്ടു വിഷണ്ണയായിട്ടുള്ള ശകുന്തളയെയും, സീതയെയും വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതു നോക്കുക.

'വാസസ്സുണ്ടുമതിധൂസരമായ്, വ്രതോപ
വാസാലുണങ്ങിമുഖമാകലിതൈകവേ
(ണീ

വാസംഗ്ഗുടന്നിവിടെയീവിധമെന്റെവി (പ്ര-
വാസവ്രതത്തെയിവൾസാധു വഹിച്ചി (ടുന്നു'
(ശാ. 7. അ. 21. ശ്ലോ)
'പാരംവിളർത്തുബലമറ്റകവിൾത്തടം കൊണ്ടു (ആല-
ചോലം മുഖേ ചിതറിവീണ കചങ്ങളോടും
പോരുന്നകാട്ടിൽ, ഉടൽപൂണ്ട വിയോഗ (മൗലാ
സ്ത്രീരൂപിയാം വ്യസനമോ ഇവളെന്നതോ (ന്നും'
(ഉ. ച. 3. അ. 4. ശ്ലോ)

ഇവിടെ സീതയുടെ വിരഹിണീവേഷത്തിൽ ഒരു വ്യസനം നിറഞ്ഞു വഴിഞ്ഞൊഴുകുന്നത്. ശകുന്തളയെപ്പോലെ തന്നെ ഭർത്തൃതിരസ്കൃതയായി പരക്ഷയിൽ ഇരിക്കുന്നവളാണ് സീതയും. രണ്ടുപേർക്കും പുനഃസംഗമപ്രത്യാശ വിദൂരമായ ഭാവിയിലത്രെ ഇരിക്കുന്നത്. ആകയാൽ ഇരുവരുടേയും സ്ഥിതി ഒരേനിലയിൽത്തന്നെ കഷ്ടമായിട്ടാകുന്നു. എന്നാൽ അവരെ വർണ്ണിക്കുന്ന കവികളുടെ മനോധർമ്മത്തിനുള്ള അന്തരം അവരുടെ സ്ഥിതിവർണ്ണനത്തിലും പ്രത്യക്ഷമായിട്ടുണ്ട്. ഭവഭൂതി വർണ്ണിച്ച വിരഹിണീവേഷം ശുഷ്കകരുണവും, കാളിദാസർ വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതു ശൃംഗാരസംവലിതമായ കരുണവും കലർന്നുമാകുന്നു. ഔചിത്യത്തെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം കാളിദാസർ മെച്ചം കൊണ്ടുപോയിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല. കാളിദാസർ നായികയുടെ വിരഹതാപത്തെ വർണ്ണിച്ചതു നായകമുഖേനയും, ഭവഭൂതി സഖീമുഖേനയും ആകുന്നു. നായകനെക്കൊണ്ടു വർണ്ണിപ്പിക്കുന്നതു രസപരിപോഷത്തിന്നു ഉപായം അനുകൂലമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു സഹൃദയസമക്ഷം പ്രത്യേകം പ്രസ്താവിക്കേണമെന്നില്ല. മേഘസന്ദേശത്തിൽ 'താംജാനീയാഃ' 'നൂനംതസ്യാഃ' 'ഉത്സംഗേവാ' 'ആധിക്ഷാമാം' ഇത്യാദി പദ്യങ്ങളെക്കൊണ്ടു വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ള നായികയുടെ വിരഹിണീവേഷം ഉത്തരരാമചരിതത്തിലേക്കാൾ അധികം രമണീയമായിട്ടാണ് തോന്നുന്നത്.

ശകുന്തള, തന്നെ ഭർത്താവു നിഷ്കാരണം നിരാകരിച്ചതിൽ അദ്ദേഹത്തോടു ലേശവും പരിഭവിക്കാതെ സ്വന്തം ഭാഗ്യവൈകല്യത്തെപ്പറ്റി പഴിക്കയേ ചെയ്യുന്നുള്ളു. സീതയാകട്ടെ, ഭർത്താവിനോടു കുറെ പരിഭവിക്കയും, അദ്ദേഹത്തെ കുററപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ രഘുവംശത്തിൽ കാളിദാസർ വർണ്ണിച്ച സീത, ഉത്തരരാമചരിതസീതയേക്കാൾ ഉദാരം ഈർഷ്യാവതിയായിട്ടാണ് കാണപ്പെടുന്നത്. ഇക്കാര്യത്തിൽ ഭവഭൂതി വാല്മീകിയുടെ പദ്ധതിയെ അനുവർത്തിച്ചതുകൊണ്ടായിരിക്കാം ഇങ്ങിനെ വന്നിരിക്കുന്നത്. നായികാനായകന്മാരുടെ വിപ്രലംഭശൃംഗാരത്തെ വർണ്ണിക്കുന്നകാര്യത്തിൽ കാളിദാസനോ, ഭവഭൂതിയോ മേലേ എന്നു നിശ്ചയിപ്പാൻ കഴിയുന്നതല്ല. പ്രവാസവിപ്രലംഭാദികളെ വർണ്ണിക്കുന്നതിൽ കാളിദാസനും, കരുണവിപ്രലംഭത്തെ വർണ്ണിക്കുന്നതിൽ ഭവഭൂതിയും അനുപമന്മാരാണ്. കാളിദാസരുടെ നായകൻ (ദുഷ്യന്തൻ) നായികാപ്രത്യഭിജ്ഞയുണ്ടായപ്പോൾ പശ്ചാത്തപിച്ചു വിരഹവ്യഥയനുഭവിക്കുന്നതായി വ

ർണ്ണിച്ചഭാഗത്തിലും ശൃംഗാരപ്പൊടിയിട്ടു വിളക്കി മംഗളമാക്കീട്ടുണ്ട്. ഭവഭൂതിയുടെ നായകൻെറ വിരഹവ്യഥാവർണ്ണനത്തിലാകട്ടെ, ആദിയിൽ ശുദ്ധമായിക്കിടക്കുന്ന രതിഭാവം ഒടുവിൽ കരുണവിപ്രലംഭശൃംഗാരമായിച്ചമയുന്നു. കരുണത്തിൻെറ [illegible] വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ വേണ്ടിയാണ് രാമനറിയാതെ സീതയെ മുമ്പിൽകൊണ്ടുവന്നു നിർത്തുകയും, സ്പർശിപ്പിക്കയും മററും ചെയ്തത്. കാളിദാസർ തൻെറ നായകനെ ശോകം കലർന്ന ശൃംഗാരത്തോടുകൂടിയവനായി വായനക്കാരുടെ മുമ്പിലവതരിപ്പിക്കുന്നു. ഭവഭൂതിയോ, [illegible] സങ്കേതത്തെ ആവിർഭവിപ്പിക്കുന്നു. കാളിദാസർ വർണ്ണിച്ച ശൃംഗാരം 'കാളിന്ദി തള്ളിപ്പുളിനാന്തികത്തിൽ' ഗംഗാപ്രവാഹംപോലെയാണെങ്കിൽ, ഭവഭൂതിയുടെ ആദ്യം സികതാതുല്യമായ കരുണത്താൽ അന്തർഹിതവും അന്തസ്സാരവുമായി പ്രവഹിച്ച് ഒടുവിൽ ത്രിവേണീസംഗമത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന സരസ്വതീപ്രവാഹംപോലെയാണെന്നു പറയാം.

കാളിദാസർ, രഘുവംശം 8-ാം സർഗ്ഗത്തിലും, കുമാരസംഭവം 4-ാം സർഗ്ഗത്തിലും കരുണം വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഭവഭൂതിയെപ്പോലെ ഇത്ര കനക്കെ കടത്തിവെച്ചിട്ടില്ല. രണ്ടുപേരുടേയും കരുണമയമായ പദ്യങ്ങളെ ഉദ്ധരിച്ചു താരതമ്യപ്പെടുത്തുവാൻ സഹൃദയന്മാരെത്തന്നെ ഭരമേല്പിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

(തുടരും)

സി. കുഞ്ഞിരാമർ.

ഭൂമിയുടെ പൂർവ്വസ്ഥിതി

ഭൂമിയുടെ പൂർവ്വചരിത്രം അറിയുന്നതിന്നു ആകാശസന്ദർശനം ഒരുപായമാകുന്നു. ആകാശത്തിൽ നാം എന്തു കാണുന്നു? മിന്നിമിന്നി പ്രകാശിക്കുന്ന അസംഖ്യം നക്ഷത്രങ്ങളും, മാറി മാറി നടക്കുന്ന ഏതാനും ഗ്രഹങ്ങളും, ചന്ദ്രികയാൽ ദിക്കുകളെ പ്രവഹിപ്പിക്കുന്ന ചന്ദ്രനും അല്ലാതെ നാം മുകൾത്തട്ടിൽ മറെറാന്നും കാണുന്നില്ല. ചില കാലങ്ങളിൽ വാലും ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു ചിലർ ആകാശത്തിൽ വരുന്നതായും നാം കാണുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഇതുകൊണ്ടൊന്നും നമ്മുടെ കാര്യം സാധിക്കുന്നില്ല. വെറും കണ്ണുകൾകൊണ്ടു ഫലമില്ലാതെ കാണുന്നതിനാൽ യന്ത്രങ്ങളുടെ സഹായത്തോടുകൂടി നമുക്കു ആകാശം സന്ദർശിക്കുക തന്നെ. ആദ്യംതന്നെ ഒരു ദൂരക്കണ്ണാടിയാണുപയോഗിക്കുവാൻ പോകുന്നത്. ദൂരക്കണ്ണാടികൊണ്ടു ആകാശം പരിശോധിക്കുമ്പോൾ അത്ഭുതകരമായ പലകാഴ്ചകളും നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിക്കു വിഷയമാകുന്നു. നക്ഷത്രങ്ങളുടെ സംഖ്യകൾ കൂടിക്കൂടി വരുന്നതു മാത്രമല്ല ഒന്നായി തോന്നിയിരുന്ന ചില നക്ഷത്രങ്ങൾ രണ്ടായും മ

റവും പരിണമിക്കുന്നു. പുറവുപോലെ മാറൊ ദിക്കിൽ കൂടിച്ചേൎന്നു തിളങ്ങുന്ന ദീപ്തിരേഖകളെ നോക്കുമ്പോളാണ് അത്യന്തം ആശ്ചൎയ്യം ജനിക്കുന്നത്. ദൂരദൎശിനിയുടെ ഗുണംപോലെയാണ് കാഴ്ചയുടെ ഗുണവും കാണുന്നത്. വളരെ നല്ല ഒരു ദൂരദൎശിനി ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ ചില നക്ഷത്രങ്ങളുടെ ചുറ്റും പ്രഭയുള്ള വസ്തുക്കൾ കാണുന്നു. ഒന്നുകൂടി സൂക്ഷിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ നക്ഷത്രപ്പുറവുകൾ എന്നു വിചാരിച്ചിരുന്നവ അപ്രകാരമല്ലാതെ പരിണമിക്കുന്നു. സംഗതികൾ വിശദമാകുന്തോറും പുറവുകളായി തോന്നിയിരുന്ന ചില കൂട്ടങ്ങൾ യഥാൎത്ഥത്തിൽ ബാഷ്പാകൃതിയായിരിക്കുന്ന ചില സാധനസമൂഹമാണെന്നു നമുക്കു മനസ്സിലാകുന്നു. ഇങ്ങനെ ഒന്നിച്ചുകൂടി കിടക്കുന്ന ബാഷ്പരൂപമായ സാധനസമൂഹത്തെ ഇംഗ്ലീഷിൽ നെബുല (Nebula) എന്നു പറയുന്നു. ഈ നെബുലയാണ് നമ്മുടെ വിഷയത്തിനു ആധാരമായിട്ടുള്ളത്. അതിവിശേഷമായ ദൂരക്കണ്ണാടിയുടെ സഹായംകൊണ്ടു ആകാശത്തിൽ അനവധി ബാഷ്പപടലങ്ങളെ കാണാം. ചില സമയം കണ്ണാടിയുടെ ബലക്കുറവു നിമിത്തം നക്ഷത്രപ്പുറവും ബാഷ്പസമൂഹവും തമ്മിൽ തിരിച്ചറിയുന്നതിനു ബുദ്ധിമുട്ടു നേരിടുന്നുണ്ട്. അപ്പോഴാണ് ആകാശമാൎഗ്ഗം പരിശോധിക്കുന്നതിനുള്ള വേറെ ഉപകരണങ്ങൾ നാം ഉപയോഗിക്കുന്നത്. അവകൾ ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ ഭൂമിയിൽ മണൽത്തരിയുള്ളപോലെ ആകാശത്തിൽ നക്ഷത്രങ്ങൾ ഉള്ളതായി നാം കാണുന്നു. ആകാശത്തിന്റെ മഹാപടം എടുക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഈ സംഗതി നല്ലവണ്ണം പ്രത്യക്ഷമാകുന്നത്. വമ്പിച്ച സൂൎയ്യനെക്കാളും വലുതാണെന്നു കരുതിയിരിക്കുന്ന ഇത്ര നക്ഷത്രങ്ങൾ ഉള്ള ആകാശത്തെ അളവറ്റ സ്ഥലം എന്നു പറഞ്ഞാൽ അത്ഭുതമുണ്ടോ? ഛായ എടുക്കുന്ന യന്ത്രംകൊണ്ടും ബാഷ്പപടലങ്ങളെ തിരിച്ചറിയാം. ഈ യന്ത്രവും പോരാതിരിക്കിൽ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തെ നല്ലവണ്ണം പോഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള സ്പെൿറ്റ്രോസ്കോപ്പ് (Spectroscope) എന്ന ഉപകരണം ഉപയോഗിച്ചാൽ മതി. ഓരോ സാധനങ്ങളിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന രശ്മികൾ ഈ ഉപകരണത്തിൽ വന്നു വീഴുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന സമ്പ്രദായത്തിൽനിന്നു ആ സാധനങ്ങളുടെ തരങ്ങളെ ഈ യന്ത്രം മൂലം നമുക്ക് അറിയുന്നതിനു സാധിക്കുന്നു. ഈ യന്ത്രംകൊണ്ടു നമുക്കു നക്ഷത്രപ്പുറവുകളെയും ബാഷ്പസമൂഹത്തെയും തിരിച്ചറിവാൻ നല്ലവണ്ണം സാധിക്കുന്നു.

മേൽപ്പറഞ്ഞതായ ഒരു ബാഷ്പസമൂഹത്തിൽനിന്നാണ് ഭൂമി ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്. ഈ വാസ്തവമാണ് ഇനി യുക്തിയുക്തമായി സ്ഥാപിപ്പാനുള്ളത്. ഏതു ബാഷ്പസമൂഹത്തിൽ നിന്നാണ് ഭൂമി ഉത്ഭവിച്ചതെന്നു നമുക്ക് ഇപ്പോൾ പറവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. എങ്കിലും ഭൂമിയുടെ ഉത്ഭവം ഒരു ബാഷ്പപടലത്തിൽ നിന്നാണെന്ന് ഊഹിക്കുവാൻ നല്ല കാരണം ഉണ്ട്. പല പ്രായത്തിലുള്ള ചെടികളിൽനിന്ന് ഒരു വലിയ വൃക്ഷത്തിന്റെ ആദ്യസ്ഥിതി അറിയുന്നപോലെ ഭൂമിയുടെ ആദ്യസ്ഥിതി അറിവാൻ വല്ല വസ്തുക്കളും ആകാശത്തിൽ നാം കാണുന്ന

ണ്ടോ എന്നു നോക്കുക. ഛായ എടുക്കുന്ന യന്ത്രംകൊണ്ട് ആകാശത്തിൽ അനവധി ബാഷ്പപടലങ്ങൾ ഉള്ളതായി കണ്ടറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പിന്നീടും പിന്നീടും ഉണ്ടായിട്ടുള്ള സൂക്ഷ്മദർശനത്തിന്റെ ഫലമായി പലതരത്തിലുള്ള ബാഷ്പപടലങ്ങളെയും കണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇതുകളിൽ പ്രധാനമായി പറവാനുള്ളത് ഒരുതരം പിരിഞ്ഞ പ്രഭാപടലങ്ങളെയാണ് (Spinal Nebula). ഈ പിരിഞ്ഞ പ്രഭാപടലങ്ങളെ നല്ലവണ്ണം സൂക്ഷിച്ചുനോക്കുമ്പോളാണ് നമുക്കു നമ്മുടെ ഊഹം ശരിയാണെന്നു തോന്നുന്നത്. ഇത്തരം പിരിഞ്ഞ പ്രഭാപടലങ്ങളിൽ ചിലതിന്റെ മദ്ധ്യം വളരെ കട്ടയായും, അററങ്ങളിലും ഇടക്കു കട്ടയായും കാണുന്നു. ഈ മാതിരി ഇടക്കു കട്ടയായ സ്ഥിതിയിൽ കാണുന്ന ബാഷ്പപടലങ്ങളെ നോക്കുമ്പോഴാണ് ഭൂമിയുടെയും സൂര്യവ്യൂഹത്തിന്റെയും ഉത്ഭവം നമുക്കു പ്രത്യക്ഷമാകുന്നത്. ഇത്തരമുള്ള ഒരു ബാഷ്പപടലത്തിൽനിന്നു നമ്മുടെ സൂര്യവ്യൂഹംപോലെയുള്ള ഒരു കൂട്ടം ഗോളങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതിനു പ്രയാസമില്ല. നമ്മുടെ സൂര്യവ്യൂഹത്തിൽ നടുക്ക് ഒരു സൂര്യനും ചുററും കുറെ ഗ്രഹങ്ങളും ആണല്ലൊ കാണുന്നത്. ഇതുപോലെയുള്ള ഒരു സൂര്യവ്യൂഹം ഇടക്കു കട്ടയായി കാണുന്ന ഒരു പ്രഭാപടലത്തിൽനിന്നു ഉത്ഭവിപ്പാൻ പാടുള്ളതാണ്.

ആകാശമാർഗ്ഗം പരിശോധിച്ചിട്ടു കാണുന്ന വസ്തുക്കളിൽനിന്നു ഭൂമിയുടെ പൂർവ്വരൂപം ഒരു ബാഷ്പപടലമായിരിക്കാമെന്നു നാം സാധിച്ചുവല്ലൊ. ഇനി വേറെ കാരണങ്ങൾ മൂലം ഈ ഊഹം പ്രബലപ്പെടുത്താമോ എന്നാണ് നോക്കേണ്ടത്? ഇതിനു പ്രധാനമായി വിചിന്തനം ചെയ്യാനുള്ളതു സൂര്യവ്യൂഹത്തിൽപെട്ട ഗോളങ്ങളെ തന്നെയാണ്. ആദ്യമായി നാം സൂര്യനെ തന്നെ എടുക്കാം. സൂര്യൻ കത്തിജ്വലിക്കുന്ന ഒരു ഗോളമാണെന്ന് എല്ലാവരാലും സമ്മതിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ മദ്ധ്യത്തിന്റെ അളവ് ഇപ്പോൾ 868000 നാഴികയാണെന്നു കണക്കാക്കിയിരിക്കുന്നു. സൂര്യനിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന ചൂടിന്റെ കാഠിന്യം പറയാതെതന്നെ എല്ലാവർക്കും ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാകയാൽ അതിനെപ്പററി ഇവിടെ അധികം പറയുന്നില്ല. അതികഠിനമായ ചൂട് നാം ദിനംപ്രതി ഏല്ക്കുന്നുണ്ടല്ലൊ. സൂര്യനിൽനിന്നു സദാസമയത്തും ചൂട് പുറപ്പെട്ടുതന്നെ ഇരിക്കുന്നു. ഈ ചൂടുകൊണ്ടു നമ്മുടെ ഭൂമി മാത്രമല്ല ഉഷ്ണപ്പെടുന്നത്. സൂര്യനെ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നതു നമ്മുടെ ഭൂമിക്കു വേണ്ട വെളിച്ചവും ചൂടും നൽകുന്നതിനു മാത്രമല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സൂര്യനിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന ചൂടുകൊണ്ടു നമ്മുടെ ഭൂമിപോലെയുള്ള 200 കോടി ഭൂമികൾക്കു വേണ്ട ഉഷ്ണം ലഭിക്കാമെന്നു കണക്കാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം ദിനംപ്രതി ഉഷ്ണം സൂര്യനിൽനിന്നു പോയിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്ക് എന്തുകൊണ്ടാണ് സൂര്യന്റെ ചൂടിനു യാതൊരു വ്യത്യാസവും കാണാത്തത്? ഇത് ഒരു വലിയ അത്ഭുതംതന്നെ അല്ലേ? എന്നും സൂര്യന് ഒരുപോലെ ചൂടുള്ളതായി പറഞ്ഞു കേൾക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈ സംഗതിക്ക് ഒരു കാരണമുണ്ട്. ഇതു പ്രകൃതിശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അന്വേഷിച്ചിരിക്കു

ന്നു. ഈ ശാസ്ത്രപ്രകാരം ഒരു വസ്തുവിന്റെ ചൂടു അതിന്റെ വലിപ്പത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും. ഒരു വസ്തുവിലുള്ള ചൂടു ആ വസ്തുവിന്റെ വലിപ്പം കൂടുംതോറും അധികം സ്ഥലം വ്യാപിക്കയും അതുനിമിത്തം ചൂടിന്റെ ആധിക്യം കുറഞ്ഞുവരികയും ചെയ്യുന്നു. ഇതുപോലെതന്നെ ഒരു സാധനത്തിന്റെ വലിപ്പം ചുരുങ്ങുമ്പോൾ അതിലടങ്ങിയ ചൂടു സ്വല്പം സ്ഥലം മാത്രം വ്യാപിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ചൂടിന്റെ ആധിക്യം (Degree) കൂടി വരികയും ചെയ്യുന്നു. ഈ നിയമം സൂര്യനെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളവും ശരിയാണ്. ആയതിനാലാണ് സൂര്യന്റെ ചൂടിനു നാം ഇതുകാലം ചെന്നിട്ടും യാതൊരു വ്യത്യാസവും കാണാത്തത്. സൂര്യന്റെ മദ്ധ്യഅളവു പതിനൊന്നു കൊല്ലംകൂടുമ്പോൾ ഒരു നാഴിക വീതം കുറഞ്ഞുവരുന്നതായി കണ്ടറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ മാതിരി വലിപ്പം കുറഞ്ഞുവരുന്നതുകൊണ്ടാണ് ചിലവായി പോകുന്ന ചൂടു കഴിച്ചു ബാക്കിയുള്ള ചൂടുകൊണ്ടു സൂര്യൻ പണ്ടത്തെപ്പോലെ ചൂടുതോന്നിക്കുന്നത്. ഈ മാതിരിയുള്ള വ്യത്യാസം സൂര്യന്റെ മദ്ധ്യഅളവിനു വരുന്നുണ്ടെങ്കിലും സൂര്യന്റെ വലിപ്പത്തിനു യാതൊരു വ്യത്യാസവും കാണാത്തത് എന്തുകൊണ്ടാണെന്നു ചിലർ ചോദിക്കുമായിരിക്കാം. ഇതിനു ആ വമ്പിച്ച ഗോളത്തിന്റെ വലിപ്പംതന്നെയാണ് കാരണം. ഒരു പതിനായിരം കൊല്ലംകൊണ്ടു സൂര്യന്റെ മദ്ധ്യഅളവിന് എന്തു വ്യത്യാസം വരുമെന്നു നമുക്കു കണക്കാക്കുക തന്നെ. അതിന്റെ മദ്ധ്യഅളവിന് ഏകദേശം 1000 നാഴിക വ്യത്യാസം വരുമെന്നു വിചാരിക്കുക. ഇതുനിമിത്തം സൂര്യന്റെ മദ്ധ്യ അളവ് 863000 നാഴികയിൽനിന്നു 862000 നാഴിക മാത്രം ആകുന്നു. ഏകദേശം 9 കോടി നാഴിക ദൂരെ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന ഒരു വിപുലമായ ഗോളത്തിൽ ഇത്തരം ഒരു വ്യത്യാസം സംഭവിച്ചാൽ ആയതു നമ്മുടെ പ്രഥമദൃഷ്ടിക്കു ഗോചരമല്ലാത്തതിൽ വലിയ അത്ഭുതമില്ല. മേൽപ്പറഞ്ഞതിൽനിന്നു സൂര്യന്റെ വലിപ്പം ദിനംപ്രതി കുറഞ്ഞുവരുന്നുണ്ടെങ്കിലും ചൂടിനു വ്യത്യാസം കാണാതിരിക്കുവാൻ കാരണമുണ്ടെന്നു വന്നുവല്ലോ. ഈ കാരണങ്ങളിൽനിന്നു സൂര്യന്റെ പൂർവ്വസ്ഥിതിയെന്തായിരുന്നു എന്നാണ് നാം ആലോചിക്കേണ്ടത്. അനേകായിരം കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പു സൂര്യന്റെ വലിപ്പം ഇപ്പോഴത്തേതിലും അധികമുണ്ടായിരുന്നിരിക്കണമെന്നും അതിലടങ്ങിയ ചൂട് ഇപ്പോഴത്തേതിലും കൂടിയതായിരിക്കണമെന്നും മേൽപ്പറഞ്ഞ സംഗതികളിൽനിന്നു നമുക്ക് ഊഹിക്കാമല്ലോ. ഈ കാരണങ്ങൾ നിമിത്തം സൂര്യൻ അനാവധി കാലങ്ങൾക്കുമുമ്പു ബാഷ്പാകൃതിയായ ഒരു സാധനമായിരിപ്പാൻ തരമുണ്ട്. സൂക്ഷ്മം ആലോചിക്കുന്നതായാൽ സൂര്യൻ പണ്ട് ഉഷ്ണാധിക്യം നിമിത്തം ഒരു ഘനപദാർത്ഥമോ, ദ്രവപദാർത്ഥമോ ആയിരിക്കാതെ ഒരു ബാഷ്പസദൃശമായ വസ്തുവായിരുന്നിരിക്കണം.

ഇനി ഈ വക സംഗതികളെ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ യോജിപ്പിച്ചു നോക്കുക. അനേകായിരം കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പു ഭൂമി ഇപ്പോഴത്തെ മാതിരിതന്നെ ഇരുന്നുവോ? ഈ ചോദ്യത്തിനാണ് നാം ഉത്തരം പ

റക്കേണ്ടത്. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ പറവാനുള്ളതു ജർമ്മനിയിൽ കുറെ കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പു നടത്തിയ ഒരു പരീക്ഷയാണ്. ഈ പരീക്ഷയുടെ ഫലമായി കണ്ടുപിടിച്ച സംഗതികളിൽനിന്നു ഭൂമിയുടെ ഉൾഭാഗം അത്യന്തം ഉഷ്ണിച്ചതാണെന്നു കണ്ടറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഏകദേശം 100 അടി താഴെ ഭൂമിയിൽ എല്ലാ ഇടത്തും 52° F ചൂടുണ്ടെന്നും അതിൽ കീഴോട്ടു പോകുംതോറും ഒരു നാഴിക 80° F ചൂടു കൂടിവരുന്നുവെന്നും ജർമ്മൻകാർ കണ്ടുപിടിച്ചു. ഇതുപ്രകാരം കണക്കാക്കുന്നതായാൽ ഭൂമിയുടെ ഉപരിഭാഗത്തിന്റെ മുന്നുനാഴിക താഴെ തിളക്കുന്ന വെള്ളത്തെക്കാൾ ചൂടുള്ളതായി കാണുന്നതാണ്. ഈ കണക്കുപ്രകാരം നോക്കുന്നതായാൽ ഏകദേശം 20 നാഴിക താഴെ ചൂടു വളരെ അത്യന്തംതന്നെയാണ്. ആയതിനാൽ ആ പ്രദേശം ഭൂമിയുടെ ഉപരിഭാഗംപോലെ ഒരു ഘനപദാർത്ഥമായിരിക്കയില്ല. ആയതു ഒരു ദ്രവപദാർത്ഥംതന്നെ ആയിരിക്കും. ഇനിയും കീഴോട്ടു ആലോചിക്കുന്നതായാൽ ദ്രവപദാർത്ഥവുമല്ലാതെ ബാഷ്പസദൃശമായ പദാർത്ഥമായും പരിണമിക്കുന്നാണ്. ഭൂമിയിലുള്ള അഗ്നിപർവ്വതങ്ങൾ പൊട്ടിത്തെറിക്കുമ്പോൾ പുറപ്പെടുന്ന ഉഷ്ണിച്ച വായുവും കല്ലുരുകിയ വെള്ളവും ഭൂമിയിൽനിന്നു വരുന്നതല്ലേ? ഈ സംഗതികൊണ്ടുതന്നെ ഭൂമിയുടെ ഉൾഭാഗത്തെപ്പററിയുള്ള നമ്മുടെ ഊഹം ശരിയാകുന്നില്ലേ? ഇപ്പോൾ പണ്ടുണ്ടായിട്ടുള്ളപോലെയുള്ള അഗ്നിപർവ്വതങ്ങളുടെ ലഹളകൾ നാം കേൾക്കാത്തതു ഭൂമി മിനപ്രതി തണുത്തുവരുന്നതുകൊണ്ടാണ്. ഭൂമിയുടെ ചൂടു കുറഞ്ഞുകുറഞ്ഞു വരികയാലാണ് ഭൂമി തണുത്തുകട്ടയായപോലെ കാണുന്നത്. അനേകായിരം കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പ് ഭൂമിയുടെ സ്ഥിതി, ഈ കാരണത്താൽ, ഈ മാതിരി ആയിരിപ്പാൻ തരമില്ല. സൂക്ഷ്മം ആലോചിക്കുന്നതായാൽ ഒരുകാലത്തു ഭൂമിയും ഉഷ്ണാധിക്യം നിമിത്തം ഒരു ഘനപദാർത്ഥമല്ലാതെ ഒരു ദ്രവപദാർത്ഥം ആയിരുന്നിരിക്കണം. അതിലും അനേകകൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ഭൂമി ഒരു ദ്രവസാധനവുമല്ലാതെ ഒരു ബാഷ്പസദൃശമായ സാധനവും ആയിരുന്നിരിക്കണം.

സൂര്യവ്യൂഹത്തിൽ കാണുന്ന മററുള്ള ഗോളങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയും പണ്ടുള്ളതുപോലെതന്നെ ആയിരുന്നിരിക്കണം. ഘനപദാർത്ഥമായ ഒരു സാധനം ബാഷ്പാകൃതിയെ പ്രാപിക്കുമ്പോൾ അധികം സ്ഥലം വ്യാപിക്കുന്നതു സർവ്വസാധാരണമായ ഒരു സംഗതിയാണല്ലോ. ഈ കാരണങ്ങളാൽ ബാഷ്പാകൃതിയായി പണ്ടുകാലത്തു കിടന്നിരുന്ന സൂര്യവ്യൂഹത്തിലെ ഗോളങ്ങൾ എല്ലാം കൂടി ഒരുകാലത്തു ഒരു ഒററ ബാഷ്പപടലമായിരുന്നിരിക്കണം. ഇതുകൊണ്ടും ഇതിനും പുറമെ ഇപ്പോൾ നാം ആകാശത്തിൽ ഇത്തരം ബാഷ്പപടലങ്ങൾ ധാരാളം കാണുന്നതുകൊണ്ടും സൂര്യവ്യൂഹത്തിന്റെ (Solar system) പൂർവ്വസ്ഥിതി ഒരു ബാഷ്പപടലമായിട്ടായിരുന്നുവെന്നു ഊഹിക്കുന്നതിനു കാരണമുണ്ട്. എന്നു മാത്രമല്ല പലതരത്തിലുള്ള ബാഷ്പപടലങ്ങളും, ഇവയിൽ വെച്ചു പ്രധാനമായി പരിണതതരത്തിലു

ള്ള ബാഷ്പപടലങ്ങളും നമ്മളെ ഈ ഊഹത്തിൽ സഹായിക്കുന്നു.

ഈ ഊഹത്തെ പിൻതാങ്ങുന്നതായ വേറൊരു വിശേഷകാരണവും ഉണ്ട്. ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ വികാസത്തോടുകൂടി നമുക്ക് വേറൊരു സംഗതിയും സാധിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു വസ്തുവിലടങ്ങിയ സാധനങ്ങൾ എന്താണെന്നു നമുക്ക് ഇപ്പോൾ പറയുന്നതിനു സാദ്ധ്യമാണല്ലോ. രസായനശാസ്ത്രത്തിന്റെ സഹായംകൊണ്ട് ഒരു സംയുക്തപദാർത്ഥത്തിലുള്ള മൂലപദാർത്ഥങ്ങളെ അറിയുന്നതിന് നമുക്ക് ഇക്കാലത്ത് എളുപ്പമായിരിക്കുന്നു. ഇതിനെല്ലാം പുറമെ അനേകകോടി നാഴികദൂരെ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന വസ്തുക്കളുടെ സ്വഭാവത്തെ അറിയുന്നതിനും നമുക്ക് ഇപ്പോൾ സാധിച്ചിരിക്കുന്നു. സൂര്യന്റെയും മറ്റു ഗോളങ്ങളുടെയും സ്വഭാവം നാം ഇപ്പോൾ വർണ്ണച്ഛായാദർശനയന്ത്രം (Spectroscope) മൂലം അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ ഗോളങ്ങളിൽ നിന്ന് പുറപ്പെടുന്ന രശ്മികൾ ആ ഗോളങ്ങളിലുള്ള മൂലപദാർത്ഥങ്ങളെ നമ്മോടുപദേശിക്കുന്നു. ഇതിൽനിന്ന് ആ ഗോളങ്ങളിലും ഭൂമിയിലും ഉള്ള പദാർത്ഥങ്ങൾ ഒന്നാണെന്ന് നാം ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ സംഗതി ഒരു വലിയ അത്ഭുതംതന്നെ അല്ലേ? ഈ വാസ്തവം നമ്മുടെ ഊഹത്തെ ബലമായി പിൻതാങ്ങുന്നില്ലേ?

ആകാശത്തിൽ കാണുന്ന വേറൊരു സംഗതികൂടി ഇവിടെ പറയാം. സൂര്യവ്യൂഹത്തിൽ നാം എന്താണു കാണുന്നത്? സൂര്യവ്യൂഹത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ സൂര്യൻ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിലും സൂര്യൻ സദാ അതിന്റെ അച്ചുതണ്ടിന്മേൽ ചുറ്റിത്തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് ഇരിക്കുന്നത്. ഇതിനുപുറമെ വേറൊരു അത്ഭുതസംഗതിയും നാം കാണുന്നുണ്ട്. എല്ലാ ഗ്രഹങ്ങളും സൂര്യനെ ഒരു ദിക്കുനോക്കി (In one direction) പ്രദക്ഷിണം ചെയ്യുന്നു. ഇതിനു എന്താണ് കാരണം? സദാസമയത്തും ചുറ്റിത്തിരിയുന്ന ഒരു ബാഷ്പപടലത്തിൽനിന്നു സൂര്യനെപ്പോലെ മദ്ധ്യസ്ഥിതമായ ഒരു ഗോളവും അതിന് ചുറ്റും ഒരു ദിക്കുനോക്കി സഞ്ചരിക്കുന്ന വേറെ ചില ഗോളങ്ങളും ആ ബാഷ്പപടലം കാലക്രമംകൊണ്ടു തണുത്ത് വരുന്നതോടുകൂടി തണുത്ത ഓരോ ഭാഗം വേറിട്ടു പിരിഞ്ഞു നാം ഇപ്പോൾ കാണുന്നമാതിരി ഉണ്ടാവുന്നതിനു സാധിക്കുമോ എന്നാണ് ഈ സംഗതികൊണ്ട് ആലോചിക്കേണ്ടത്. ഭൂമിയിലും മറ്റു ഗോളങ്ങളിൽ ഉള്ള പദാർത്ഥങ്ങൾക്ക് കാണുന്ന സാമ്യം ഈ കാര്യനിരൂപണത്തിൽ ഒരു പ്രധാനസംഗതിയായി കരുതേണ്ടതാണെന്നും പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

കെ. പരമേശ്വരമേനോൻ
ബി. ഏ. ബി. എൽ.

പുഷ്പാഞ്ജലി.

നാലാം അദ്ധ്യായം.

[[illegible]]

ഏതൊരു പർവ്വതത്തിന്റെ കിഴക്കെ ഭാഗത്തായി ജ്വാലാമുഖീതീർത്ഥം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുവോ അതിന്റെ പടിഞ്ഞാറെ അറ്റത്തുനിന്ന് ഒരു നദി തെക്കോട്ട് ഒഴുകിപ്പോകുന്നുണ്ട്. വൃദ്ധനായ ഒരു ബ്രാഹ്മണനും മദ്ധ്യവയസ്കനായ ഒരു ബ്രാഹ്മണനും കൂടി ആ നദിയുടെ ഗതിയെ അനുസരിച്ച് സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ട് ക്രമത്തിൽ ഏറ്റവും രമണീയമായ ഒരു പ്രദേശത്തു വന്നെത്തി. ആ പ്രദേശം മുക്കോണാകൃതിയോടുകൂടിയതാണ്. അത് അഞ്ചുനദികൾ ഒന്നിച്ചുചേരുന്ന സ്ഥലമാണ്. വടക്കുഭാഗത്തു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതും ആകാശം മുട്ടിനില്ക്കുന്നതും ചർമ്മചക്ഷുസ്സുകൊണ്ട് കാണാൻ കഴിയാത്ത കൊടുമുടികളോടുകൂടിയതുമായ പർവ്വതനിരകളിൽനിന്നാണ് ആ നദികൾ ഉത്ഭവിക്കുന്നത്. ആ നദികൾ തെക്കോട്ട് ഒഴുകി സമുദ്രത്തിൽ ചെന്നുചേരുന്നു. ഈ പ്രദേശം ഏറ്റവും സസ്യസമൃദ്ധിയോടുകൂടിയതാണ്. ഈ പ്രദേശത്തിൽ ഉണ്ടാവാത്ത വസ്തുക്കൾ ഒന്നുംതന്നെയില്ല. ബ്രാഹ്മണർ ഇരുവരും ഈ പ്രദേശത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലും സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ട് ക്രമത്തിൽ തെക്കോട്ട് യാത്രചെയ്തുതുടങ്ങി.

ഇങ്ങിനെ വളരെ ദിവസം സഞ്ചരിച്ചതിന്റെ ശേഷം മദ്ധ്യവയസ്കനായ ബ്രാഹ്മണൻ തന്റെ ഒന്നിച്ചുള്ള വൃദ്ധബ്രാഹ്മണന്റെ നേരെ ഭക്തിയോടുകൂടി നോക്കീട്ടു പറഞ്ഞു. "അയ്യോ! ഇത്രദിവസം ഈ പ്രദേശത്തിൽ സഞ്ചരിച്ചിട്ട് എന്റെ ശരീരത്തിന് ക്രമത്തിൽ ഒരു മാറ്റം സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്ക് മുമ്പിലത്തെപോലെ ശക്തിതോന്നുന്നില്ല. കണ്ണിന് മുമ്പിലത്തെപ്പോലെ ഉറപ്പില്ലാതായിരിക്കുന്നു. ദൂരത്തുനിന്നു പറയുന്ന വാക്കുകളൊന്നും നല്ലവണ്ണം കേൾക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. നടക്കാനുള്ള മിടുക്കും കുറഞ്ഞു വശായിരിക്കുന്നു. എന്തിനധികം പറയുന്നു? അങ്ങയുടെ മുഖത്തുള്ള തേജസ്സുകൂടി എന്റെ ദൃഷ്ടിക്ക് മലിനപ്പെട്ടപോലെ കാണപ്പെടുന്നു. പൂർവ്വാപരസംഭവങ്ങൾ ഒന്നും നല്ലപോലെ ഓർമ്മതോന്നുന്നില്ല. ഞാൻ എവിടുന്നാണ വന്നത്, എവിടേയ്ക്കാണ് പോവേണ്ടത് എന്നും മനസ്സിൽ വേണ്ടപോലെ തോന്നുന്നില്ല".

വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു: "കലിയുഗോചിതമായ ശരീരം എടുത്തതുകൊണ്ട് ആ ശരീരത്തിന്റെ ധർമ്മത്തെ അനുഭവിക്കാതെ കഴികയില്ല. അങ്ങ് ഇപ്പോൾ ആ ധർമ്മമാണ് അനുഭവിക്കുന്നത്. എന്നാൽ പുണ്യതീർത്ഥങ്ങൾ ദർശനംചെയ്താൽ പി

ന്നോ അങ്ങേയ്ക്കു് ഈ തോന്നൽ ഉണ്ടാവില്ല. വീണ്ടും അങ്ങയുടെ സ്വന്തം സ്വരൂപം അങ്ങേയ്ക്കു് കിട്ടും''.

ഒടുവിൽ പറഞ്ഞവാക്കുകൾ ഉറങ്ങുന്ന ഏതോ ഒരുവന്റെ കണ്ഠത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ട വാക്കുകളെപ്പോലെ മദ്ധ്യവയസ്കനായ ബ്രാഹ്മണന്റെ ചെവിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. അദ്ദേഹം തന്റെ പാർശ്വഭാഗത്തിലേയ്ക്കു് നോക്കിയപ്പോൾ തന്റെ മുന്നിലുണ്ടായിരുന്ന മഹാപുരുഷനെ കണ്ടില്ല. അദ്ദേഹം ആശ്ചര്യപ്പെട്ട് ഇപ്രകാരം വിചാരിച്ചു തുടങ്ങി: ''പല മഹാത്മ്യങ്ങളിൽനിന്നുണ്ടായതും പ്രശസ്തവുമായ ഈ പ്രദേശത്തിനുള്ളിൽ ഞാൻ എവിടെനിന്നാണ് വന്നെത്തിയത്? എന്തിനാണ് വന്നത്? ഞാൻ തന്നെത്താൻ വന്നതാണോ? അതോ വല്ലവരും എന്നെ ഇവിടെകൊണ്ടു വന്നാക്കിയതാണോ? എന്നെ വല്ലവരും ഇവിടേയ്ക്കു് കൂട്ടികൊണ്ടു വന്നതായി എനിയ്ക്കു് ഓർമ്മതോന്നുന്നില്ല. ഞാൻ ആരോടാണ് ചോദിയ്ക്കേണ്ടത്? എന്റെ മുന്നിലുണ്ടായിരുന്ന ദിവ്യപുരുഷൻ എവിടെയാണ്? വാസ്തവത്തിൽ എന്റെ മുന്നിൽ വല്ല ദിവ്യപുരുഷനും ഉണ്ടായിരുന്നുവോ? അദ്ദേഹം കാണിച്ചുതന്ന ആ പ്രശസ്തയായ സരസ്വതിയും അത്യുഗ്രയായ ജ്വാലാമുഖിയും ഇപ്പോഴും എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ദൃഢമായി പതിഞ്ഞുകിടക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. ആ സ്ഥിതിയ്ക്കു് അതെല്ലാം എങ്ങിനെ മിഥ്യയായി ഭവിയ്ക്കും? ഇതെല്ലാം ജന്മാന്തരത്തിലെ സംസ്കാരങ്ങളാണെന്നും ഈ ജന്മത്തിൽ അവയിൽ ചിലത് കാണുന്നതാണെന്നും തോന്നുന്നില്ല''.

ഇതെന്താണ്! സത്യമെന്തെന്നും മിഥ്യയെന്തെന്നും എനിക്ക തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയുന്നില്ല. എല്ലാം ഘോരമായ ഇന്ദ്രജാലമെന്നപോലെ തോന്നപ്പെടുന്നു- പൊടുന്നനവെ എനിയ്ക്കു് വല്ലാത്ത ഭയം തോന്നുന്നു. ഇനി ഞാൻ ഏകനായിട്ട് സഞ്ചരിയ്ക്കില്ല. ജനങ്ങൾ താമസിയ്ക്കുന്ന ദിക്കിലേയ്ക്കു് പോകതന്നെ. ജനങ്ങൾ എന്തുചെയ്യുന്നു എന്നു നോക്കട്ടെ. അവരുടെ ഉപദേശം എന്താണെന്നു കേൾക്കട്ടെ!

മദ്ധ്യവയസ്കനായ ബ്രാഹ്മണൻ ഇങ്ങിനെ മനോവിചാരപ്പെട്ടുംകൊണ്ട് അവിടെനിന്ന് എണീട്ട് തന്റെ മുമ്പിൽ കണ്ട ഒരു ചെറുപുഴയുടെ വക്കത്തുകൂടെ യാത്രചെയ്യാൻ തുടങ്ങി. ഹിമവാന്റെ, ആകാശം മുട്ടിനില്ക്കുന്ന കൊടുമുടിയുടെ മുകൾഭാഗത്തു നിന്നാണ് ഈ നദിയുടെ ഉത്ഭവം. ഈ നദി കുറേക്കാലം പർവ്വതത്തിന്റെ താഴ്വരകളിൽകൂടിയും ഗുഹകളിൽകൂടിയും ഒഴുകിയതിന്റെ ശേഷം കീഴ്പോട്ടൊഴുകി ഒരു വലിയ നദിയായിത്തീർന്നു തെക്കോട്ട് ഒഴുകുന്നു. നദി കീഴ്പോട്ട് എത്തി വരുന്തോറും ക്രമേണ വിസ്താരം കൂടി വന്ന് ഒരു കരയിൽനിന്നു നോക്കിയാൽ മറുകര കാണാത്ത വിധത്തിൽ അത്ര വലുതായിത്തീർന്നു. നദിയുടെ വെള്ളം കലങ്ങിമറിഞ്ഞതും ചുഴികളോടുകൂടിയതും ഏററവും വക്രഗതിയോടുകൂടിയതും വളരെ ഊക്കോടുകൂടി ഒഴുകുന്നതും ആയിരുന്നു.

എന്നാൽ ഈ സകല ദോഷങ്ങളും തടസ്ഥങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു എങ്കിലും നദിയിൽകൂടി അസംഖ്യം വലിയ തോണി

കശ് ഇടവിടാതെ പോയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഓരോരോ തോണിയിലും ഓരോരോ ആളു് ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒന്നിലെങ്കിലും തോണിക്കാരൻ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എല്ലാ തോണികളും നദിയുടെ ഒഴുക്കനുസരിച്ചു പോയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. ചില തോണികൾ വലിയ ചുഴികളുടെ ഉള്ളിൽ പെട്ടു വട്ടംചുററുകയും മററു ചില തോണികൾ വലിയ തിരകളുടെ അടിയേററു പൊളിഞ്ഞു വെള്ളത്തിൽ മുങ്ങിപ്പോവുകയും ചെയ്തിരുന്നു. എന്നാൽ നിമിഷംപ്രതി ഇങ്ങിനെ ഓരോ ആപത്തുകൾ നേരിടുന്നതു കണ്ടിട്ടും തോണികളിലിരിക്കുന്ന ഒരാളെങ്കിലും മടങ്ങിപ്പോകാനുള്ള ശ്രമം ചെയ്തില്ല. എല്ലാവരും കണ്ണിമ ആട്ടാതെ മുമ്പോട്ടുതന്നെ നോക്കിക്കൊണ്ടു യാത്ര ചെയ്യുന്നു. സൂര്യന്റെ അത്യുഗ്രമായ വെയിൽകൊണ്ടു് ഉഷ്ണം സഹിക്കാൻ വയ്യാതെ എല്ലാവരും കലങ്ങിയ വെള്ളം കണ്ണുകളിലും തലയിലും ശരീരത്തിലും ഒഴിക്കുകയും ദാഹം സഹിക്കാതെ വെള്ളം [illegible] കുടിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

അവർ എവിടേയ്ക്കാണു് പോകുന്നതെന്നും എത്ര ദൂരം പോകുവാനുണ്ടെന്നും എന്താവശ്യത്തിനാണു് പോകുന്നതെന്നും തോണിയിലിരിക്കുന്നവരോടു് ചോദിച്ചാൽ 'ഞങ്ങൾ കച്ചോടാവശ്യത്തിനു വേണ്ടി ശോഭപുരത്തിലേക്കു പോകയാണു്' എന്നു് എല്ലാവരും ഉത്തരം പറയുന്നു. എല്ലാവരും ശോഭപുരം വളരെ അടുത്താണെന്നു വിചാരിയ്ക്കുന്നു. ഒരു വളവുകഴിഞ്ഞാൽ ശോഭപുരം കാണാറാവും എന്നാണു് അവരുടെ വിചാരം. എന്നാൽ അനേകം വളവുകൾ കടന്നുപോയിട്ടും ഒരു വളവു ബാക്കിയുണ്ടായിരുന്നു. ഓരോ വളവുകളിൽ എത്തുമ്പോൾ അനേകം തോണികൾ ചോരന്മാരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ അകപ്പെടുകയും അവർ അവയെ ബന്തോവസ്തിലാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ചോരന്മാരുടെ കയ്യിലകപ്പെട്ടാൽ പിന്നെ രക്ഷ കിട്ടാൻ ഞെരുക്കമാണു്. അതാതുദിക്കിലെ രാജാക്കന്മാരുടെ അനുചരന്മാർ വന്നു തോണികളെ പരിശോധിക്കുന്നു. തോണിയിലുള്ള സകല സാമാനങ്ങളിലും തങ്ങളുടെ രാജാവിന്റെ മുദ്ര ഉണ്ടോ എന്നു് അവർ സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കുന്നു. മുദ്ര കാണാഞ്ഞാൽ തോണിയിലുള്ള സാമാനങ്ങൾ കള്ളച്ചരക്കുകളാണെന്നു തീരുമാനിച്ചു് അവർ തോണിയിലുള്ളവരെ ചങ്ങലയിട്ടു കൊണ്ടുപോകുന്നു. എവിടേയ്ക്കാണു് കൊണ്ടുപോകുന്നതെന്നു് ആർക്കും പറവാൻ സാധിക്കുന്നില്ല.

എന്നാൽ ഈ ആപത്തുകളെല്ലാം നേരിട്ടിട്ടും തോണിയിലുള്ളവരിൽ ഒരാളെങ്കിലും ശോഭപുരത്തിലേക്കു പോകാനുള്ള ഉദ്ദേശത്തെ കൈവിട്ടില്ല. അവരെല്ലാവരുടേയും ദൃഷ്ടിയിൽ ആ പുരിയുടെ സൌന്ദര്യം സീമയില്ലാത്തതായിരുന്നു. ചിലർ ഈ നഗരം സ്വർണ്ണമയമായും രത്നഖചിതമായും കണ്ടിട്ടു് ആകർഷിക്കപ്പെടുകയും ചിലർ അതിന്റെ സമൃദ്ധിയും പ്രതാപവും കണ്ടിട്ടു മോഹിതന്മാരായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. ചിലർ ഈ നഗരത്തിന്റെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിലും കീർത്തിക്കൊടികൾ പാറക്കാണുന്നതായിക്കണ്ടു. വേറെ ചിലർ ഈ നഗരത്തിലെ അപ്സരസ്ത്രീസദൃശികളായ കാമിനിമാരു

ടെ രൂപമാധുര്യം കണ്ടാനന്ദിപ്പാനുള്ള മോഹത്തോടുകൂടി യാത്രതുടൎന്നു.

ചിലപ്പോൾ മറ്റുള്ളവരുടെ തോണികൾ രാജാധികാരികൾ ബന്ധോവസ്തിലാക്കുന്നതുകണ്ടിട്ട ചിലൎക്ക് അതിയായ ഭയവും വ്യസനവും ഉണ്ടായി. ആ അവസരങ്ങളിൽ അവരുടെ മുമ്പിൽ കാണപ്പെട്ടിരുന്ന ശോഭപുരത്തിനു മുമ്പിലത്തെപ്പോലെയുള്ള സൌന്ദൎയ്യം ഉള്ളതായി അവൎക്കു തോന്നിയില്ല. അപ്പോൾ അവർ പിന്നോക്കവും ഇരുവശത്തും നോക്കിത്തുടങ്ങി. എന്നാൽ അവരുടെ ഈ മനോഭാവം അല്പനേരം മാത്രമെ സ്ഥായിയായി നിന്നിരുന്നുള്ളു. എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും പുതിയ പുതിയ തോണികൾ, നദിയുടെ ഒഴുക്കനുസരിച്ച് ഇടവിടാതെ വരുന്നത് എല്ലാവൎക്കും കാണാറായി. അതുനിമിത്തം നദിയിലുള്ള തോണികളുടെ എണ്ണം വൎദ്ധിച്ചുവന്നതല്ലാതെ ഒരു ദിക്കിലും കുറഞ്ഞുകണ്ടില്ല. ഇതു കണ്ടിട്ട് എല്ലാവൎക്കും ആശ്വാസമായി. ഈ ദിക്കിനു കീഴ്പോട്ടുള്ള നദീജലം കുടിച്ചാൽ ഏറ്റവും ദുൎബ്ബലനായവൻ മഹാ ബലവാനായിത്തീരുന്നു. ഏറ്റവും ഭീരുവായവൻ അതിസാഹസിയും ധൈൎയ്യശാലിയും ആയിത്തീരുന്നു. കുരുടന്റെ കണ്ണുകൾക്കുകൂടി നല്ല വെളിച്ചം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു ശോഭപുരത്തിന്റെ അടുത്തായി കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നു.

ബ്രാഹ്മണവരൻ ധൎമ്മവ്യാസൻ വെള്ളം തൊട്ടതേ ഇല്ല. അദ്ദേഹം ഏകാന്തവിചാരത്തിൽ നിമഗ്നനായിട്ട നദിയിലേക്ക നോക്കിക്കൊണ്ടു തീരത്തിൽകൂടി നടന്നുതുടങ്ങി. നദിയുടെ വളവുകളിലെത്തുമ്പോൾ തോണിയിലുണ്ടായിരുന്നവൎക്കു നേരിട്ട കാലതാമസംപോലെ അദ്ദേഹത്തിനു താമസം വേണ്ടിവന്നില്ല. വളരെ ദൂരം മുമ്പിട്ടു ചെന്നപ്പോൾ അതു ഏറ്റവും വിശാലവും ജീവജാലസമ്പൎക്കം തീരെയില്ലാത്തതും ആയ നദി ഏറ്റവും ഭയങ്കരവും മണൽ നിറഞ്ഞതുമായ ഒരു മരുഭൂമിയിൽ ചെന്നു ലയിക്കുന്നതായി അദ്ദേഹത്തിനു കാണാൻകഴിഞ്ഞു.

ബ്രാഹ്മണൻ ആ മരുഭൂമിയിൽക്കൂടെ നടന്നുതുടങ്ങി. ഒരു ദിക്കിലെങ്കിലും ഒരു പ്രാണിയേയോ ഒരു പുൽക്കൊടിയെയോ ഒരു തുള്ളി വെള്ളമോ അദ്ദേഹം കണ്ടില്ല. എല്ലാം നിൎജ്ജീവമായും കനം കുറഞ്ഞതായും പരസ്പരസംബന്ധമില്ലാത്തതായും അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി. കുറെ ദൂരം നടന്നപ്പോഴേക്ക് അദ്ദേഹത്തിനു കലശലായ ദാഹം തുടങ്ങി. നാവു വരണ്ടുതുടങ്ങി. അകത്തും പുറത്തും ഒരുപോലെ വരണ്ടുതുടങ്ങി. അദ്ദേഹം നാലുഭാഗത്തും അത്യമിതം നോക്കിത്തുടങ്ങി. ഒരു ദിക്കിലെങ്കിലും ദൃഷ്ടി പതിയാനുള്ള സ്ഥലം കണ്ടില്ല. മേൽഭാഗത്ത് ആകാശമണ്ഡലം ചുട്ടു പഴുത്ത ചെമ്പുകിടാരംപോലെ പരന്നുകിടക്കുന്നു. കീഴ്ഭാഗത്തു ചലനമില്ലാത്ത മണൽക്കൂട്ടം നാലു ഭാഗത്തും വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്നു. കലങ്ങിയ വെള്ളമെങ്കിലും കുടിക്കാൻ കിട്ടിയാൽ മതിയെന്നു അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി. ശോഭപുരത്തിലേക്കു പോവാൻ അത്യുത്സാഹത്തോടുകൂടിയവരും ഉന്മേഷശാലികളുമായ തോണിയിലിരിക്കുന്നവരുടെ അവസ്ഥ, തന്റെ അവസ്ഥയേക്കാൾ എത്രയോ സുഖകരമാണെന്നു ബ്രാഹ്മണനു തോന്നി.

ബ്രാഹ്മണൻ മനസ്സിൽ വിചാരിച്ചുതുടങ്ങി: 'അവരുടെ ഭ്രമം സുഖമായ ഭ്രമം തന്നെയാണ്. ഇതെന്താണ്! സകലഭ്രമവും നീങ്ങിപ്പോയാൽ പിന്നെ ഒന്നും തന്നെ കാണാനില്ല. അവരെപ്പോലെ തോണികയറിവരാതെ ഞാൻ ആലോചനയോടുകൂടി ചെയ്ത പ്രവൃത്തി ഇങ്ങിനെയാണോ കലാശിച്ചത്? അവർക്ക് ഇതിനേക്കാൾ വലുതായ ഒരു ദുഃഖം എന്താണ് വരാനുള്ളത്?'

ബ്രാഹ്മണൻ ഇങ്ങിനെ ചിന്താമഗ്നനായി ഇരിക്കുമ്പോൾ അധികം ദൂരത്തല്ലാതെ അതിവേഗത്തിൽ നദീജലം ഒഴുകുന്നതും നദിയുടെ തെളിഞ്ഞവെള്ളത്തിൽ നദീതീരത്തിൽ പൂത്തുതളിർത്തു നില്ക്കുന്ന വൃക്ഷങ്ങളുടെ നിഴൽ പ്രതിബിംബിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും അദ്ദേഹത്തിന്നു കാണാറായി. ബ്രാഹ്മണൻ വേഗത്തിൽ നദിയുടെ നേർക്ക് പാഞ്ഞു. എന്നാൽ എത്ര ദൂരം പോയിട്ടും വെള്ളത്തിന്റെ അടുത്തുചെല്ലുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന്നു കഴിഞ്ഞില്ല. ഇത്രദൂരത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടു ജലം അദ്ദേഹത്തെ ആകർഷിച്ചു. ഈ നദി മിഥ്യയാണെന്നും മരീചികപോലെ ഭ്രമത്തെ ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്നതാണെന്നും ബ്രാഹ്മണന്ന് അപ്പോൾ മനസ്സിലായി. അദ്ദേഹം അമ്പരന്നുപോയി. കാണുന്നതിന്നുമുമ്പു തനിക്കുണ്ടായ സുഖകരമായ ഭ്രാന്തി തന്നെയാണ് നന്നായിരുന്നത് എന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്നു തോന്നി. എങ്കിലും യാതൊന്നു മിഥ്യയാണെന്നു തനിക്കു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടുവോ അതിനെ പിന്നെ പിന്തുടരാൻ അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചില്ല.

ഇങ്ങിനെ അല്പനേരം അദ്ദേഹം അനങ്ങാതെ നിന്നു. അപ്പോഴേയ്ക്കും പൊടുന്നനവെ ഒരു മനുഷ്യസമുദായം അല്പം ദൂരത്തായി അദ്ദേഹത്തിന്നു കാണാറായി. അതിൽ ഒരു സ്ത്രീയും മറ്റൊരു പുരുഷനുമാണെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്നു മനസ്സിലായി. രണ്ടുപേരുടേയും ആകൃതി വലിയതും നിറം കരിയിട്ടിന്നു തുല്യവും ആയിരുന്നു. രണ്ടുപേരുടേയും തലയിൽ കിരീടംപോലെയുള്ള ശിരോലങ്കാരങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. രണ്ടുപേരും ഒരു ചുഴലിക്കാറ്റിന്മേലാണ് ഇരുന്നിരുന്നത്. രണ്ടു സമൂഹവും ക്രമത്തിൽ അടുത്തെത്തി. എങ്കിലും അവർ ബ്രാഹ്മണന്റെ നേരെ ഒരു നോട്ടംപോലും നോക്കാതെ അവരുടെ ഇഷ്ടംപോലെ സഞ്ചരിച്ചു. പുരുഷന്റെ മൂക്കിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന ശ്വാസവായു ബ്രാഹ്മണന്റെ ദേഹത്തിൽ തട്ടിയപ്പോൾ അദ്ദേഹം മോഹാലസ്യപ്പെട്ടു വീണു. സ്ത്രീയുടെ കാല്പൊടി അദ്ദേഹത്തെ മൂടിക്കളഞ്ഞു.

പുരുഷൻ ഈ മരുഭൂമിയിലെ രാജാവാണ്; അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേർ [illegible] എന്നാണ്. സ്ത്രീ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രിയതമയായ രാജ്ഞിയാണ്; അവളുടെ പേർ 'സോപല്ലാചാരിത' (തോന്നിവാസം) എന്നാണ്. ജനങ്ങൾ, സ്വല്പമാനംകൂടാതെ ഇവരെത്തന്നെയാണ് 'കൊടുങ്കാറ്റ്' എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നത്. ഈ ദമ്പതിമാർ വളരെക്കാലമായിട്ട് ഒന്നിച്ചുതന്നെയാണ് താമസം. അവർ സർവ്വത്ര ഒന്നിച്ചുതന്നെയാണ് സഞ്ചരിക്കാറുള്ളത്. ജലമില്ലാത്ത പ്രദേശങ്ങളിൽകൂടി ഇവരുടെ പ്രതാപം ഏറ്റവും സുസ്പഷ്ടമായിട്ടുള്ളതാണ്. ചൈനയിൽ

വെച്ച് ഇവരെ കണ്ടുമുട്ടിയാൽ ഒരു വിധത്തിലും രക്ഷയുണ്ടാകാനില്ല. സകല വസ്തുക്കളും ഇവരുടെ പ്രഭാവംകൊണ്ട് ഉണങ്ങിവരണ്ടു ജഡീഭൂതമായിത്തീരുന്നു.

വ്യാസദേവൻ കലിയുഗോചിതമായ ബ്രാഹ്മണശരീരത്തെ എടുത്തിരുന്നു. ആ ശരീരത്തിന് ഈ മാതിരി ഉഗ്രമായ കൊടുങ്കാറ്റിനെ നില്ക്കാൻ എങ്ങിനെ സാധിക്കും? വ്യാസദേവന്റെ ആത്മാവും ഈ മാതിരി ദുർബ്ബലമായ ശരീരത്തിന്റെ സംസർഗ്ഗംകൊണ്ട് തേജസ്സില്ലാത്തതായിട്ട് ഈ കൊടുങ്കാറ്റു സഹിപ്പാൻ കഴിയാതെ വികൃതമായിപ്പോയി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചൈതന്യം തീരെ നശിച്ചുപോയില്ലെങ്കിലും അദ്ദേഹം ഏറ്റവും വിചലിക്കുകയും കേന്ദ്രഭ്രഷ്ടനായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.

മരുഭൂമിയിലെ രാജാവും രാണിയും പോയി. അവരുടെ അനുചരന്മാർ ആകാശത്തെ മൂടിക്കൊണ്ടു വന്നുതുടങ്ങി. ബ്രാഹ്മണന്നു തീരെ കണ്ണുകാണാതായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വന്തശരീരംകൂടി അദ്ദേഹത്തിന്നു കാണ്മാൻ പാടില്ലാതായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ണു നിഷ്പ്രയോജനമായിത്തീൎന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതകാലം മുഴുവനും ദീൎഘമായ ഒരു സ്വപ്നം മാത്രമാണെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്നു തോന്നി.

എപ്പോൾ ബാഹ്യശരീരം കാണ്മാൻ കഴിയാതെ വരുന്നുവോ അപ്പോൾ ആത്മവിസ്മൃതിയും ഉണ്ടാകുന്നു. പിന്നെ എന്താണുള്ളത്? സകലവും നൈരാശ്യത്തിന്റേയും സ്വേച്ഛാചാരിതയിന്റേയും കളിക്കോപ്പുകൾ മാത്രമാണെന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നു. മണൽത്തരികൾ തിരുമ്മിയും പാറികൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇവയെല്ലാം ഒരു ദിക്കിൽ കുന്നുപോലെ കൂടുന്നു. ഉടനെതന്നെ ആ കുന്നു ഖണ്ഡംഖണ്ഡമായിപ്പോകുന്നു. അവ ഒരേടത്ത് ഒന്നായിക്കൂടി ഉറച്ചപോലെ കാണപ്പെടുന്നു. വീണ്ടും അവ ഛിന്നഭിന്നമായി വെവ്വേറെയായി കാണാതെയായിത്തീരുന്നു; തപസ്സ്, അദ്ധ്യയനം, ജ്ഞാനസമ്പാദനം, ഇന്ദ്രിയനിഗ്രഹം, കൎത്തവ്യസാധനം ഇവയെല്ലാറ്റിന്റേയും മൂലം സത്യത്തിലുള്ള വിശ്വാസമാണ്. 'സത്യം എവിടെ? ഇതു നൈരാശ്യത്തിന്റേയും സ്വേച്ഛാചാരിതയുടേയും രാജ്യമാണല്ലൊ. ഇവിടെ വെച്ചു സ്വേച്ഛാചാരിണിയായ മരുഭൂമിയുടെ അനുഗ്രഹം കിട്ടാനായി യത്നംചെയ്യാലും. അവൾ ക്ഷിപ്രപ്രസാദിനിയാണ്. അതുകൊണ്ട് എന്താണ് ഇഷ്ടം അതു ചെയ്യാലും. കൎത്തവ്യാനുഷ്ഠാനത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു കഷ്ടപ്പെട്ടു കഴയേണ്ട. ഈ അനുഭവം മാത്രം ആരും പരിപാലിക്കാതെ കഴികയില്ല'.

മോഹത്തിലകപ്പെട്ട ബ്രാഹ്മണൻ ഈ അശരീരിവാക്കുകൾ കേട്ടു പരിഭ്രമിക്കുകയും ഭയപ്പെടുകയും വ്യസനിക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്ന് ആത്മഹത്യ ചെയ്യാനുള്ള മോഹം ഉണ്ടായി. 'ഇനി നിസ്സാരമായ ഈ ജീവനെ രക്ഷിച്ചിട്ടു പ്രയോജനമൊന്നുമില്ല.' എന്നിങ്ങിനെ അദ്ദേഹം മനസ്സുകൊണ്ട് ഉറച്ചു. അപ്പോഴേക്കും ആരൊ പെട്ടന്ന് അദ്ദേഹത്തിനെ ബലമായി ആകൎഷിച്ച് അദ്ദേഹത്തിനെ അവിടെ നിന്നു പിടിച്ചുവലിച്ചു കൊണ്ടുപോയി.

കുറച്ചു ദൂരം പോയപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പിലായി മൂന്നു വിശേഷപ്പെട്ട മാളികകൾ അദ്ദേഹം കണ്ടു. അതിൽ ഒന്നാമത്തേതിന്റെ പേർ രത്നപുരം എന്നാണ്. അദ്ദേഹം അതിന്റെ ഉള്ളിലേക്കു കടന്നുനോക്കിയപ്പോൾ അതിൽ അനേകം മുറികളുള്ളതായി കണ്ടു. മുറികളെല്ലാം വളരെ പ്രകാശത്തോടുകൂടിയവയും വിശേഷപ്പണികളോടുകൂടിയവയുമായിരുന്നു. ഓരോ മുറികളും ഓരോ വിധത്തിലായിരുന്നു. ഓരോന്നിന്റെ നിറവും ആകൃതിയും ഓരോ വിധത്തിലായിരുന്നു. ചിലതു വെളുത്ത് നാലുകോണാകൃതിയോടുകൂടിയതും ചിലതു നീലനിറത്തിൽ ആറു കോണുകളോടുകൂടിയതും മറ്റു ചിലതു ചുകന്ന നിറത്തിൽ എട്ടുകോണുകളോടുകൂടിയതും ആയിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ എല്ലാ മുറികളും വ്യത്യസ്തങ്ങളായ നിറത്തോടുകൂടിയവയും ഭിന്നഭിന്നങ്ങളായ ആകൃതികളോടുകൂടിയവയും ആയിരുന്നു. എന്നാൽ ഓരോന്നിന്റെ നിറവും ആകൃതിയും എന്തെങ്കിലുമായിക്കൊള്ളട്ടെ; ഓരോന്നിനെയും നോക്കുമ്പോൾ കാഴ്ച്ച അതുതന്നെ എല്ലാററിലും മനോഹരമായി തോന്നപ്പെട്ടു. ഈ മുറികളെല്ലാം ഉണ്ടാക്കിയതു ആരാണെന്നറിയാൻ ബ്രാഹ്മണനു ആഗ്രഹമുണ്ടായി. ആകർഷണം എന്നും വിപ്രകർഷണം എന്നും പേരുള്ളവരും തീരെ കണ്ടുകൂടാത്തവരുമായ ചില ഭൃത്യന്മാരാണ് ഇടവിടാതെ പരിശ്രമിച്ച് ഇതെല്ലാം നിർമ്മിച്ചത് എന്നു ബ്രാഹ്മണന് അന്വേഷണംകൊണ്ടു മനസ്സിലായി. എന്നാൽ അവരുടെ അടുക്കൽ ചെന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ അവർ ഒരു മറുപടിയും പറഞ്ഞില്ല. അവർ തങ്ങളുടെ ജോലികൾ എടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നതേയുള്ളൂ. അവരുടെ ജോലി വളരെ ശ്രമമുള്ളതായിട്ട് അദ്ദേഹത്തിന്നു തോന്നിയില്ല. ആ പുരിയിലുള്ള ഓരോ മാതിരിയിലുള്ള പദാർത്ഥങ്ങളെ ചിലർ ഒരു ഭാഗത്തുനിന്നു പിടിച്ചു വലിച്ചുകളും മററു ചിലർ അവയുടെ മറുഭാഗത്തുനിന്നു പിടിച്ചുവലിച്ചുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ പിടിച്ചുവലികൊണ്ടു മുറികൾ അതാതുദിക്കിൽ കോട്ടംകൂടാതെ ഉണ്ടായിത്തീരുന്നു. ഭൃത്യന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഈ മാതിരി സുദൃഢമായ നിയമബന്ധം കണ്ട് ബ്രാഹ്മണൻ ഏററവും വിസ്മയിച്ചു. അദ്ദേഹം വിസ്മിതനായി എങ്കിലും മൂകന്മാരും അന്ധന്മാരുമായ ഭൃത്യന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഈ മാതിരി ഇടവിടാതെയുള്ള പരിശ്രമം കണ്ടിട്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ സന്തോഷം തോന്നിയില്ല. അദ്ദേഹം ദുഃഖംകൊണ്ടു തപ്തമായ ഹൃദയത്തോടുകൂടി പുറത്തേയ്ക്കിറങ്ങി 'ഫലിതപുരം' എന്നു പേരായ രണ്ടാമത്തെ മാളിക തന്റെ മുമ്പിൽ കണ്ടിട്ട് അദ്ദേഹം അതിന്റെ ഉള്ളിൽ പ്രവേശിച്ചു.

'ഫലിതപുരം' മുമ്പുകണ്ട 'രത്നപുരം'ത്തേക്കാൾ എത്രയോ വലിയതും വിചിത്രപ്പണിയോടു കൂടിയതും അധികം ശോഭയോടു കൂടിയതും ആണെന്നു ബ്രാഹ്മണനു തോന്നി. ഇതിന്റെ ഉള്ളിലും അനേകം മുറികളുണ്ടായിരുന്നു. അവയുടെ നിറവും നിർമ്മാണരീതിയും പരസ്പരവിഭിന്നങ്ങളായിരുന്നു. ആ മുറികളിലും അനേകം മൂകന്മാരും അന്ധന്മാരുമായ ഭൃത്യന്മാർ ഇടവിടാതെ അവരവർ നിയമിച്ചിട്ടുള്ള

ജോലികളിൽ ഏൎപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ മുമ്പു കണ്ട പുരിയിൽനിന്നു ഇതിന്നു ഒരു വിശേഷമായ വ്യത്യാസം ഉണ്ടായിരുന്നു. അതായതു ഈ പുരിയുടെ പുറത്തുനിന്നു വിശോഷണം എന്നു പേരോടുകൂടിയ ഭൃത്യന്മാർ ഭിന്നപ്രകൃതികളായ ഉപാദാനവസ്തുക്കളെ പുരിയിലെ ഉള്ളിലേക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നു. പിന്നെ അകത്തുള്ള വേലക്കാർ ആവക സാധനങ്ങളെക്കൊണ്ടു പലവിധത്തിലായി പണിചെയ്തു പുരിയുടെ ഓരോ ഭാഗങ്ങൾ നിൎമ്മിക്കുന്നു. ഓരോ മുറികളും പത്തുക്കെപ്പുറക്കെ വലുതായി വരുന്നു.

ആ മാതിരി കൌശലപ്പണികളും പുരിയുടെ ബാഹ്യശോഭയുംകണ്ടിട്ടും ബ്രാഹ്മണന്റെ മനഃക്ഷോഭത്തിന്നു ശമനംവന്നില്ല. ബ്രാഹ്മണൻ വ്യാകുലതയോടും കണ്ഠിതത്തോടും കൂടി ആ പുരിയിൽനിന്നു പുറത്തുകടന്നു. പിന്നെ 'പ്രാണിപുരം' എന്നു പേരായ മൂന്നാമത്തെ മാളികയുടെ ഉള്ളിൽ പ്രവേശിച്ചു. ഇത്ര സമൃദ്ധിയോടുകൂടിയ ഒരു സ്ഥലം അദ്ദേഹം ഇതുവരെ കണ്ടിട്ടില്ലായിരുന്നു. ഇതിന്റെ ഉള്ളിൽ പലവിധത്തിലുള്ള ശില്പയന്ത്രങ്ങൾ തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. വിഷയസ്വാനുഭവത്തിന്നുതകുന്ന സകല പദാൎത്ഥങ്ങളും അവിടെ ലോപംകൂടാതെ തയ്യാറാക്കിവെച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്തെല്ലാം വിധത്തിലുള്ള കൌശലപ്പണികളും ചിത്രപ്പണികളുമാണ് അവിടെ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് എന്നതിന്നു കണക്കില്ല. ഇതെല്ലാം അത്യാശ്ചൎയ്യകരമാണെന്നു ബ്രാഹ്മണന്നു തോന്നി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആശ്ചൎയ്യത്തിന്നു ഈ ഒരു വിശേഷകാരണം ഉണ്ടായിരുന്നു: അവിടെയുള്ള സകല യന്ത്രങ്ങളുടേയും തിരിച്ചൽകൊണ്ടു ഓരോരോ മുറികൾ ഒരു സ്ഥലത്തുനിന്നു മറെറാരു സ്ഥലത്തേക്കു എല്ലായ്പോഴും മാറിമാറിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ബ്രാഹ്മണൻ അതിയായ കൌതുഹലത്തോടു കൂടി പുരിയുടെ സൎവ്വോന്നതമായ 'നരപ്രകോഷ്ഠ'ത്തിലേക്കു കയറിച്ചെന്നു. ഈ പ്രകോഷ്ഠം ഏഴ് നിലയിലായിരുന്നു. അദ്ദേഹം എല്ലാ നിലയുടെയും മുകളിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഏഴാംനിലയിൽ കേറിച്ചെന്നു. ഇവിടെ പ്രകോഷ്ഠത്തിന്റെ സൎവ്വസ്ഥാനങ്ങളിൽനിന്നും കമ്പിവഴിക്കു വൎത്തമാനങ്ങൾ വന്നു ചേരുകയും, അവിടെനിന്നു എല്ലാ ദിക്കിലേക്കും കല്പനകൾ പോയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു ബ്രാഹ്മണൻ കണ്ടു. എന്നാൽ ആരാണ് ഈ വൎത്തമാനങ്ങളെല്ലാം ഗ്രഹിക്കുന്നതെന്നും ആരാണ് കല്പനകൾ കൊടുക്കുന്നതെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. വളരെ സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചപ്പോൾ സ്മൃതി, ധൃതി, ചിന്ത, മനനം, വിചാരണ മുതലായ ചില സ്ത്രീപുരുഷന്മാരുടെ മഹിമ അദ്ദേഹത്തിന്നു കാണാറായി. ഇവരെല്ലാവരും തങ്ങൾക്കു നിൎദ്ദേശിച്ച കാൎയ്യങ്ങൾ വളരെ ജാഗ്രതയായി നടത്തുന്നുണ്ട്. ഒരാൾക്കെങ്കിലും നിമിഷനേരംപോലും വെറുതെ ഇരിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. ഇവരുടെനേരെ ഒരു കഠിനമായ നിയമം ഏൎപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ടെന്നു അദ്ദേഹത്തിന്നു മനസ്സിലായി. ഇവർ മനസ്സിരുത്താതെ സ്വസ്ഥാനം വിട്ടുപോകയോ അല്ലെങ്കിൽ സ്വന്തജോലി വിട്ടു മറ്റുവല്ല

ജോലികളിൽ ഏർപ്പെടുകയോ ചെയ്താൽ അവർക്ക് ഉടനെ മരണശിക്ഷ കിട്ടുന്നു. എന്നാൽ ഇവർ മരണശിക്ഷ കിട്ടുന്നവരെങ്കിലും അവർ വീണ്ടും ജീവനോടുകൂടി എഴുന്നേല്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

എന്നാൽ ഇവർ ആരുടെ കല്പനയെയാണ് അനുസരിക്കുന്നത്? അതാതു ആളുകൾക്ക് ഓരോ സ്ഥാനം കല്പിച്ച് അവരവർക്ക് ഓരോ ജോലികൾ നിയമിച്ചിരിക്കുന്നത് ആരാണ്? ആരുടെ കല്പന നിമിത്തമാണ് ഇവർ മരണശിക്ഷ കിട്ടുന്നത്? ഇങ്ങിനെ ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ പണ്ടു കണ്ടിട്ടില്ലാത്തതും ഏററവും സൌന്ദര്യത്തോടുകൂടിയതുമായ ഒരു സ്ത്രീരൂപം അവരുടെ ഇടയിൽ ഇടവിടാതെ സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു ബ്രാഹ്മണനു കാണാറായി. ഇവളെ ഒരു നിയമവും ബാധിക്കുന്നില്ല. വല്ല നിയമങ്ങളും ലംഘിച്ചാൽ അതിനു ഇവൾക്ക് ഒരു ശിക്ഷയും കിട്ടുന്നതുമില്ല. ഇവൾ ഏകയാണ്. പൂർണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യത്തോടുകൂടിയവളാണ്. എല്ലാററിൻേറയും കർത്തൃത്വയാണ്. ഇവൾ വിധാത്രീരൂപേണ അവിടെ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ഈ ലാവണ്യവതിയുടെ നേരെ ബ്രാഹ്മണൻ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിത്തുടങ്ങിയപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിൻെറ മനസ്സിൽ അത്ഭുതപൂർണ്ണമായ ഒരു ഭാവം ഉദിച്ചുതുടങ്ങി. ഈ സ്വരൂപം ഒരു പരമതേജസ്സിൻെറ ഛായയാണെന്നും അതിൻെറ ഛായക്കുകൂടി ജ്ഞാനവെളിച്ചം നല്കാൻ കഴിയുന്നതാണെന്നും അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സിലായി.

ആ ഉഗ്രതേജസ്സിൻെറ പ്രഭാവം കൊണ്ടാവട്ടെ അല്ലെങ്കിൽ മററുകാരണം കൊണ്ടാവട്ടെ വ്യാസദേവൻെറ ഭ്രമം തീൎന്നുപോയി. അദ്ദേഹം കണ്ണുമിഴിച്ചു നോക്കിയപ്പോൾ മാർക്കണ്ഡേയമഹർഷി തൻെറ അടുക്കൽ നില്ക്കുന്നതു അദ്ദേഹം കണ്ടു. പൂർണ്ണചന്ദ്രൻ ആകാശത്തിലുദിച്ചുയൎന്നു ശീതളരശ്മികൾകൊണ്ടു അമൃതുകൊണ്ടെന്നപോലെ അദ്ദേഹത്തിൻെറ ശരീരത്തെ കുളുപ്പിച്ചു. നാലുഭാഗത്തും വൃക്ഷസമൂഹങ്ങളുടെ ഇളന്തളിരുകൾ ഇളംകാററേററു പതപതശബ്ദത്തോടുകൂടി ഇളകിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പക്ഷികൾ ആനന്ദകളരവത്തോടുകൂടി വിശ്രമസുഖത്തെ ആഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടു തങ്ങളുടെ കൂടുകളിലേക്ക് പറന്നുപോയിരുന്നു. സമീപത്തിലുള്ള പൂന്തടാകങ്ങളിലെ നിൎമ്മലജലം വക്ഷഃപ്രദേശത്തു ജലജകുസുമഹാരത്തെ ധരിച്ചുകൊണ്ടു ആനന്ദത്തോടുകൂടി തിളുതിളുങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ആ മരുഭൂമിയാവട്ടെ സഹിക്കാൻ പാടില്ലാത്ത ചൂടാവട്ടെ ആ അന്ധകാരമാവട്ടെ അവിടെ ഇല്ലാതായി. ദൌരാത്മ്യത്തിൻേറയും തോന്നിവാസത്തിൻേറയും ആധിപത്യം അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഈ സ്ഥാനം മഹൈശ്വര്യശാലിയായ ഒരു അധിരാജാവിൻെറ ആരാമമന്ദിരമായിരുന്നു.

മാർക്കണ്ഡേയമഹർഷി ചിരിച്ചുംകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. 'സാധോ വേദവ്യാസാ! അങ്ങു മാത്രമാണ് പരമപവിത്രമായ പുഷ്കരമഹാതീർത്ഥത്തിൻെറ യഥാർത്ഥമാഹാത്മ്യം അറിയാൻ സാധിച്ചിട്ടുള്ളവൻ. കനിഷ്ഠനും മദ്ധ്യമനും ജ്യേഷ്ഠനുമായ മൂന്നു പുഷ്കരങ്ങൾ അവരുടെ സാക്ഷാൽ സ്വരൂപത്തെ അങ്ങയ്ക്ക് കാട്ടിത്തന്നിരിക്കുന്നു. ബ്രഹ്മസൃഷ്ടമായ മൂന്നുവിധസൃഷ്ടിയുടെ മ

ഹാസ്യം മുഴുവനും അവരുടെ മനസ്സിലായിരിക്കുന്നു. അവർ അദ്ഭുതവും അമേയവും സർവ്വവ്യാപിയുമായ നിയമശൃംഖലയെക്കണ്ടുവല്ലോ. അവർ ഭയം വ്യസനം സംശയം മുതലായവയെ അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. അഘടിതഘടനാപടീയസിയും ആദ്യയുമായ ഏതോ മഹാമായയുടെ പ്രസാദത്താൽ ബ്രഹ്മാവിനു ഈ മതിലുകയിൽ ഈ മൂന്നു മഹാതീർത്ഥങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കാൻ കഴിഞ്ഞുവോ ഇച്ഛാശക്തിയായ ആ ദേവിയും തന്റെ വിഭൂതികളെ അവർക്കു കാട്ടിത്തന്ന് അവരുടെ ഹൃദയത്തിൽ ചിരപ്രതിഷ്ഠിതയായിരിക്കുന്നു. ഭയം പ്രമാദം നാസ്തിക്യം മുതലായ പിശാചുക്കൾക്കു അവരെ തൊടാൻ സാധിക്കില്ല. സർവ്വസിദ്ധികളും ലഭിക്കുന്ന വഴിയിൽ അവർ കാലെടുത്തുവെച്ചിരിക്കുന്നു. അവർക്കു അസാദ്ധ്യമായിട്ടു ഒന്നുംതന്നെ ഇല്ല. അവർക്കു സ്വയമേവ സൃഷ്ടി ചെയ്യാനുള്ള ശക്തിയുണ്ടായിരിക്കുന്നു. നമുക്കു പോക.'

കെ. കുഞ്ഞുണ്ണിനായർ ബി. എ. ബി. എൽ.

കിരാതം

അരയന്നപ്പാട്ട് *

(മഞ്ജരീവൃത്തം)

അരയന്നമേ!, മല്ലവനികയ്ക്കടുത്തുനിൽ
അരവിന്ദനാഭനാമവൻകളിക്കോൾക:
ദുരിതങ്ങൾ തീരുവാൻ ഹരിതന്നുടെ നല്ല
ചരിതങ്ങൾ ചൊല്ലു നീ വിരവിനോടെ.
മുരവൈരിദേവൻ സഖിയായിമേവുന്ന
കരവീരനായൊരു പുരുഷൻ പാർത്ഥൻ
പുരവൈരിയെച്ചെന്നു വിരവോടെ സേവിച്ചു
ശരമാശു ലഭിച്ചോരു ചരിതം ചൊൽ നീ.
അരയന്നമിതുനേരമതു ചൊല്ലി മധുരമായ്
ഹരിസൂനുതന്നുടെ ചരിതം കേൾപ്പിൻ.
ധൃതരാഷ്ട്രനന്ദനൻ ചതിയാലെ ചൂതിങ്കൽ
ഹൃതമാക്കിപാണ്ഡുതൻ തനയന്മാരെ
വനവാസം ചെയ്യാനങ്ങയച്ചോരനന്തരം
മുനിവേഷം പൂണ്ടൊരാ നരവീരന്മാർ
അനന്തമാകും ദ്വൈതവനാന്തത്തിലതി (ര
മനത്തിൽ മോദേന മരുവുംകാലം
പാർത്ഥൻ വിരൂപനോടായി വരവാണിനാഥോ
നരവരനോടേവമുരചെയ്യുന്നു: (ലി
'ഉപഹസിച്ചുകൊണ്ടുള്ള കാട്ടാളം സഹിച്ചുകൂടാ (തായി
സുഖിച്ചുവാണീടുവാൻ നാട്ടിലേയും
ധനവും വേണ്ടാ തന്നാൽ ജനവും വേണ്ടാ (ചൊവ്വും
കനവും വേണ്ടാനിങ്ങൾക്കൊരു നാൾ പോ (ലും
ചതിച്ചു സുയോധനനതിൽ ചൂടമില്ലി (പ്പോൾ
പതിച്ചു പരാധീനം വിപിനം തന്നിൽ
അടിച്ചു തലമുടി പിടിച്ചു കളിച്ചെന്നേ.

* ഒരു പഴയ ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്ന്.

തടിച്ചുള്ളൊരു മാൻ വലിച്ചുപാരം
പഴിച്ചുപാരംകൊണ്ടു ചമച്ചിട്ടിവസനം
മുഴിച്ചുസമതന്നിലിഴച്ചുരൂഢൻ
അമ്പുകൊണ്ടുംനിശേഷംകിന്നരിമാനാമി (ല്ലേതും
ചതികൊണ്ടുമില്ലാതകല്യക്കമിപ്പോൾ
എനിക്കിപ്പോരമ്മൊരൊന്നോനിനസ്സുമ്പോ (മ്രാതങ്കം
ജനിക്കുന്നതൊകഷ്ടമെന്നമ്മാവേ!
കിഴിഞ്ഞു കൊണ്ടിങ്ങിനെ കഴിഞ്ഞുപോയല്ലോ (കാലം
കഴിഞ്ഞുകൂട്ടംകാല്യംനടക്കുലം
കടന്നുമലകളുംനടന്നുപലവഴി
കിടന്നുകരിമ്പാറപ്പുറത്തുതന്നെ
തപസ്സുംചെയ്തിങ്ങിനെവപുസ്സുംക്ലേശമായി
യശസ്സുംകൊണ്ടുപോയ്നിയപിച്ചലും
പൊട്ടക്കന്നനാടെല്ലാമടക്കന്നുവൈദിക
നടക്കുന്നനാമെല്ലാമടവിതന്നിൽ (ഠം
ഉടപ്പാനുമില്ലിങ്ങുകിടപ്പാനുമില്ലേതും
നടപ്പാനുമിക്കാലംചടപ്പായിതേ.
ചതിച്ചോരുവൈരിയെവധിച്ചീടുവാൻ (നിശ്ചം
വിധിച്ചീടുന്നില്ലയോവിധാതാവേ!
വലയുന്നതൊരൊന്നെൻതലയിലെഴുതാ (ല്ലാ
വലയിലകപ്പെട്ടമൃഗിയെപ്പോലെ
കതതനാർനിങ്ങളിലൊരുത്തൻനിന്ന (പിച്ചാൽ
വരത്താൻതടവില്ലാപരിചിലെല്ലാം
നഗരങ്ങൾനാടുകളുമിളമുപേക്ഷിച്ചു
വിപിനേവസിക്കുന്നവിതന്നമ്മാവേ! (ഠം
തടിച്ചശരംകൊണ്ടൊന്നടിച്ചാലതിക
നടിച്ചടിപ്പെട്ടല്ലാമടങ്ങിപ്പോകം
അതിനുള്ളകോപമെൻമതിതന്നിലില്ലയോ
ഗതിയെന്തിനിക്കെൻറമ്മേനാഥാ!'

II

പാഞ്ചാലിതന്നുടെവാക്യം – കേട്ടു
പരിചോടുകോപിച്ചുഭീമൻ
ചാഞ്ചല്യംകൂടാതെചൊന്നാൻ – അത്ര
'ചതിക്കില്ലടോഭീമസേനൻ
വൈരികളെക്കൊലചെയ്വാൻ – ഇപ്പോൾ
വളരെയുണ്ടാശനമുക്കു
ആര്യന്റെശാസനയില്ല – അതിപ്പോൾ
അടങ്ങുന്നതൊന്നിങ്ങുകാലം
ദുര്യോധനാദികൾനൂറും – പിന്നെ
ദുശ്ശാസനംപരമേറും
കർണ്ണനംഗാന്ധാരരാജൻ – താനും
കലഹത്തിനെത്തുന്നനേരം
ഇന്നുഞാൻഗദകൊണ്ടു – ചെന്നു
ഇടിപൊടിയാക്കുമിന്നീമൻ
കണ്ടാലുംദ്രൗപദിചാലെ – മമ
കരബലമമ്പോടിദാനീം
പണ്ടുഞാൻചെയ്താതവണ്ണം – ചില
പടതകൾകാട്ടുമിന്നീമൻ
ഏറ്റമിവരെത്തിൻമുമ്പേ – കേൾക്കാം
ഏതുപടതന്നുടെനാശം
ഒട്ടുംക്ഷമയില്ലിനിക്കു – നോക്ക്
മറ്റൊരുത്തനുമില്ല
എങ്കിൽഞാൻപോകുന്നുബാലേ! – കാര്യം
എളുതായിസ്സാധിച്ചീടുന്നേൻ
പങ്കജലോചനേദേവീ! – നിന്റെ
പരിഭവമിന്നുതീർക്കാം.'
അങ്ങിനെഭാവിച്ചനേരം – മെല്ലെ
ശമംചെയ്തുധർമ്മതനൂജൻ:
'ഇങ്ങുവാനീഭീമസേനാ – ഉണ്ണീ!
ഇതിനുള്ളകാലമല്ലിപ്പോൾ
സാഹസമൊന്നിനുമാകാ – ഭീമാ –
സമയംകഴിയട്ടെപോകം
കാനനവാസംകഴിഞ്ഞാൽ – പിന്നെ

കരബലമൊക്കവേകാട്ടാം
ഉന്നമുണ്ടിതിനെചെയ്താൽ–ഇപ്പോൾ
ഉചിതമല്ലെന്നതുംകേൾ
ധൎമ്മംപിഴച്ചതല്ലോ–ഭീമ
ധരണിപതിക്കുവിശേഷാൽ
മൎമ്മമറിയാത്തപാപ്പം–നന്നോ?
മദഗജംപോട്ടിൽവരുന്നു?
വല്ലതുമൊന്നിഹചെയ്താൽ–ഉടൻ
വരുമതുകൊണ്ടൊരുദോഷം
നാലഞ്ചുമാസംസഹിച്ചീ–ടുക
നലമൊടേസോദരവീര!
കാലമടുക്കുന്നനേരം–ഞാനും
കഥിക്കുന്നതുണ്ടേടോഭീമ!
വല്ലാതെചെന്നുതുടൎന്നാൽ–അതു
വരികയില്ലെന്നല്ലാമേലിൽ
ഇല്ലാത്തദുഷ്കീൎത്തിയുണ്ടാം–ഇതു
നിരുപിക്കനീഭീമസേനാ!"
ആൎയ്യന്റെശാസനകേട്ടു–ഭീമൻ
അനുവാദത്തോടെവസിച്ചു
വീൎയ്യവാന്മാൎക്കുവിവേകം–വേണം
വിജയമതിന്നനുകൂലം.
വേദവ്യാസമുനിതാനും. അപ്പോൾ
വിരവോടേകാനനായിന്നിൽ
ആഗമവോടൎത്ഥംചെയ്തു–മുനി
അറിയേണംപാണ്ഡവന്മാരേ!
വൈരികളെക്കൊലചെയ്വാൻ. പാരം
വിഷമമതൊത്തീടവേണം
ഗൗരീശന്റെകൃപയല്ലാ–തൊരു
ഗതിയില്ലടോപാൎത്ഥന്മാരേ!
പാശുപതാസ്ത്രംലഭിപ്പാ–നായി
പരിചോടേപോകേണംപാൎത്ഥൻ
അത്യുഗ്രതപംചെയ്തുകൊണ്ടാൽ–ഇപ്പോൾ
അതുവരുവാൻസന്ദേഹമില്ല
ഇതിനെമാമുനിശ്രേഷ്ഠൻ–വ്യാസൻ
ഹിതമതുചെയ്തുമറഞ്ഞു
ഭംഗിയോടെസവ്യസാചി–താനും
ശൎവ്വനെസ്സേവിപ്പാനായി
വില്ലുംശരവുമെടുത്തു–മെല്ലെ
വിരവോടെയാത്രയുംചൊല്ലി.
വില്ലാളിവീരൻനടന്നു–ചെന്നു
വിജനപ്രദേശത്തിലന്നു
കാലേകുളിച്ചുജപിച്ചു. തന്റെ
കരളിലുറപ്പിച്ചുരൂപം
ഫാലേവിളങ്ങുന്നനേത്രം–പിന്നെ
ഫണിഗണഭൂഷിതഗാത്രം
അമ്പിളിതുമ്പയുമെല്ലാം–ചേരും
അഴകിനചഞ്ചിടാഭാരം
മാനുമഴുവുംകരാഗ്രം–തന്നിൽ
മദകരിചൎമ്മദുകൂലം
മാനസമോഹനരൂപം–തന്റെ
മനസ്സിലുറപ്പിച്ചുപാൎത്ഥൻ
പഞ്ചാഗ്നിമദ്ധ്യേവസിച്ചു–കൊണ്ടു
പരമീശനെസ്സേവചെയ്തു
അഞ്ചാറുവത്സരമേവം–തന്നെ
അലസാതെവാണിതുപാൎത്ഥൻ.

III

ശങ്കപ്പെട്ടുവാണീടുന്ന
ശതമഖന്റെശാസനത്താൽ
പങ്കജാക്ഷിമാരെല്ലാരും
പരിചിനോടപ്പാൎത്ഥന്റെ
മാനസമിളക്കുവാനായ്
മദനകേളിമെല്ലത്തോടെ
കാനനാന്തേപോന്നുവന്നു
കളിതുടങ്ങിഭംഗിയോടെ
പാടിതോടികല്യാണിയും
പരിചിനോടെപാടിയാടി
മോടികൂട്ടിമെല്ലത്തോടെ
മുരളീവീണാനാദമേകി

മന്ദഹാസംപൂണ്ടുനല്ല
മധുരവാക്യംചൊല്ലിക്കൊണ്ടു
സുന്ദരവനികപാതം!
സുരതകേളിയാടീടുവാൻ
സുന്ദരിമാരാകുംഞങ്ങൾ
സുഭഗ!നിന്നെക്കാംക്ഷിക്കുന്നു
കന്ദർപ്പൻവന്നാലുംവീര
കളികൾകണ്ടുകൊണ്ടാലുംനീ
ചന്ദനംപനിനീർനല്ല
ചട്ടലമാലാസൌരഭ്യങ്ങൾ
മന്ദവാതംവെണ്ണിലാവും
മദനകേളിക്കനുകൂലം
ഇന്ദുചൂഡസേവകൊണ്ടു
ഇനിവരേണ്ടതെന്തുപാർത്ഥ
ഇന്ദുമുഖിമാരോടുള്ള
രതിസംഭോഗമല്ലോനല്ലൂ
ഉന്നതാകുചംപേഷിച്ചു
ഉരിയാടാതെയൊഴിയാതെ
കാണിനേരംപോലുംനല്ല
കമനിമാരെലാളിച്ചാലും
മങ്കമാർമൌലിമാരുടെ
മനസിമോഹമേറിടുന്നു
കൊങ്കപ്പുണർന്നാലുംവന്നു
കൊടുസന്താപംതീർത്താലുംനീ
കണ്മിഴിച്ചുകണ്ടാലുംനീ
കളമൊഴിമാരുടെരൂപം
മന്മഥൻബാണമേറ്റു
മയങ്ങീടുന്നുഞങ്ങളെല്ലാം
നിന്മനമിളകാൻവന്ന
നിലിമ്പനാരിമാരെല്ലാം
മന്മഥാർത്തിപെരുകുന്നു
മദനരൂപനിൽ സ്ഥലം
എന്നിവണ്ണമോരോവാക്യം
പറഞ്ഞോരുനാരിമാരെ
മനംപോലുംനോക്കീടാതെ
ഉറച്ചുനിന്നുസവ്യസാചി
മന്ദഹാസംപൂണ്ടുകൊണ്ടു
മടങ്ങിപ്പോന്നുനാരിമാരും.

IV

വീരനാകുംപാണ്ഡവൻറെ
ഘോരമാകുംതപംകൊണ്ടു
പാരമല്ലൽപിടിപെട്ടുപാരിടംതന്നിൽ.
ചൂടുകൊണ്ടുപൊറുക്കാതെ
പാടുപെട്ടുപലർകൂടി–
ച്ചാടിയോടിപ്പുറപ്പെട്ടുമീശനെക്കാണ്മാൻ
ഇന്ദ്രനാദിസുരന്മാരും
ചന്ദ്രസൂര്യാദികൾതാനും
ചന്ദ്രചൂഡാലയംപുക്കുവന്ദനംചെയ്തു.
തുമ്പമാലയണിയുന്ന
തമ്പുരാനേനമസ്കാരം
വമ്പനായകിരീടിക്കുവരംനൽകേണം.
നാഗലോകമിഹലോകം
നാകലോകമിവമൂന്നു
മാകുലമായിതുപാരമൊരുഹന്താവേ!
അന്യമാകുംകൊടുംതാപ–
ലനുമിക്കുലകെല്ലാം (ഠം.
വിസ്മരിച്ചറിയിപ്പാൻനേരമില്ലിപ്പോൾ
ഇത്തരംദേവകളെല്ലാം
സതാപമതുണർത്തിച്ചു,
ഉത്തരമൊന്നരുളീലാകൃത്തിവാസാവും.
ഇന്ദ്രനാദിസുരന്മാരും
പോന്നുമെല്ലെപ്പുറംവാതി–
ക്കന്നിൻമാത്രതാനനിച്ചുവന്ദനംചെയ്തു.
അർജ്ജുനൻറെനിയമംകൊ–
ണ്ടിളകാതാകുംതരംകെട്ടു
നിർജ്ജരന്മാരുടെകൂട്ടംനാശിക്കമാറായ്.
അശ്ശുദ്ധിക്കിളുകൊണ്ടു
കുറ്റമില്ലാമഹാദേവ!

കെട്ടതിന്നർത്ഥംപോലുമറിയുന്നില്ല.
നിന്തിരുകൺമുനകൊണ്ടു
ചന്തമോടെകടാക്ഷിച്ചാൽ
തന്തിരുവുള്ളമുണ്ടാകാമെങ്കിലേയുള്ളൂ.
എന്നിവകേട്ടുള്ളനേരം
കന്നിൽമാളുംപൂണ്ടെപ്പുട്ടി
ചെന്നുകണ്ടുണർത്തിച്ചുവല്ലഭനോടായ്.
എന്നുനാളുണ്ടെപ്പോഴും
നന്നുവന്നരെഴിക്കെ! (നീ.
അന്യമെന്നെകൊടുക്കാഞ്ഞുവിശന്നാലേ
വേലുകൊണ്ടുംതിണ്ടുകൊണ്ടും
തോലുചുക്കിച്ചുളിഞ്ഞല്ലോ
കോലുപോലെമെലിഞ്ഞല്ലോനമ്മുടെ (പാർത്ഥൻ.
പട്ടിണികാരണംപാർത്ഥൻ
പെട്ടുപോകുന്നതിൻമുമ്പേ
കെട്ടതാമസിയാതെവരംനൽകേണം.
മട്ടലർബാണനെകണ്ണിൽ
ചുട്ടെരിച്ചഭഗവാനേ! (ത്.
കഷ്ടമെന്നുവതമല്ലോവരംനൽകാഞ്ഞാൽ
മന്ദഹാസമൂർത്തംപൂണ്ടു
ചന്ദ്രചൂഡനതാംചെയ്തു
സുന്ദരാംഗി!നിനക്കെന്തുസംഭ്രമമിപ്പോൾ
പാകവൈരിസുതനുള്ളിൽ
പ്പോകമൊട്ടുംവിചിത്രിയ
ലോകവിരഹോമൊന്നുമായതുണ്ടിപ്പോൾ.
കോലുപോലെമെലിഞ്ഞോരു
കോമളാംഗൻകയ്യിൽപോൾ (ളേണം.
കാലനെപ്പോടിയുമാറാമെന്നൊന്നുകൊ
തോലുചുക്കിച്ചുളിഞ്ഞാലും
ശൂലിയുമൊന്നറിയുമ്പോൾ
വാലുതൊട്ടുപുലിപോലെപാഞ്ഞടുത്തിടും.
കൊണ്ടൽവേണി!നിനക്കെല്ലാം
കണ്ടുകൊള്ളാമ്പുതമിപ്പോൾ
ഒന്നുനാലുദിവസത്തിലകത്തുതന്നെ.
ബാണധരത്തെദ്ധരിച്ചോരു
പാണ്ഡവൻനമ്മുടെനേരെ
ഗാണ്ഡീവത്തെക്കുലച്ചുകൊണ്ടെടുക്കുന്നേരം
പേടമാൻമിഴിയാളേ!നീ
പേടിച്ചുണ്ടുവിറച്ചീടു.
മാടലുണ്ടായ്വരുമുള്ളിലവനെക്കണ്ടാൽ.
വേടവേഷംധരിച്ചുഞാൻ
വേട്ടയാടിയവൻമുമ്പിൽ
വേഗമോടെഗമിക്കുന്നേൻകന്നിൻമകളേ!
വില്ലുകൊണ്ടങ്ങവനോട്
തല്ലുകൊണ്ടവനൊരുമെട്ട് (നീ
ചെല്ലുവാൻഞാൻതുടങ്ങുന്നുവല്ലഭേ!കേൾ
വേടനാരീവേഷംധരിച്ചു..
ഉടവേനീധരിക്കേണം (ത്.
കാട്ടതന്നിൽകളിയാടിനടക്കാമെന്നാ
കന്നെവെല്ലുംമുലതന്നിൽ
കന്നിമാലയണിഞ്ഞാലും
കന്നിമാതേ!നിനക്കെന്തുകുതൂഹലംവേണ്ടാ.
നീലവർണ്ണംകലർന്നോരു
ചേലകൊണ്ടുടുത്താലും (ല്ലോ.
നീലിയെന്നുള്ളപേർപണ്ടേനിനക്കുണ്ടു
കൊട്ടയുംനല്ലോരുകോലും
കൊണ്ടുപിന്നെനടന്നാലും
വേട്ടയാടുന്നതുകണ്ടുവിനോദിച്ചാലും.
ഇത്ഥമോരോന്നരുൾചെയ്തു
മൃത്യുവൈരിവിഭവോടെ
മത്തനാകുംകിരാതൻ്റെശരീരംപൂണ്ടു.
താടിയുംമോടിയുംമീശ..
കൊമ്പുമമ്പുമൊരുവില്ലും
പേടിയാകുംകിരാതൻ്റെശരീരംകണ്ടാൽ
നീലവർണ്ണംകെടിമാഗേ
പീലിമാലാമുടിമാഗേ
നാലുമാഗേനിറഞ്ഞുള്ളകിരാതന്മാരും.

ഗളത്തിൽപ്പൂമാലകെട്ടി
വെളുത്തനാസ്ത്രുമായി-
ക്കളിപ്പുപർവ്വതവന്നിലെഴിനാഥൻ.
വേടനാരീശരീരത്തെ-
ക്കേടകന്നധരിച്ചൊരു
പേടമാൻകണ്ണിയാളുംകപ്പൊർവ്വതിയോടും
കാട്ടിലോരോമരത്തിന്റെ
ക്കൂട്ടിലെല്ലാംവേലകെട്ടി
വേട്ടയാടിനടകൊണ്ടുവേടരാജാവും
പന്നിമാനുംകരടിയും
കന്നിനൊത്തകരികളു-
മെന്നിവരൊക്കലെച്ചെയ്യുന്നടക്കുന്നേരം
മൂകനെന്നതൊരസുരൻ
ലോകവൈരിമഹാദൈത്യൻ
വേഗമോടേപന്നിവേഷംധരിച്ചുകൊണ്ട്
പാർത്ഥനെക്കൊല്ലുവാനായി-
പ്പാഞ്ഞടുക്കുന്നതുനാഥൻ
പാർത്തുകണ്ടൊന്നൊരുശരമയച്ചുവേഗാൽ.
അർജ്ജുനനുമന്നേരം-
മന്ത്രമൊന്നുപ്രയോഗിച്ചു (വാൻ-
ഗർജ്ജനംചെയ്തടുക്കുന്നപന്നിയെക്കോൽ
കൊണ്ടൊന്നെയ്തമച്ചു
കൊണ്ടുപന്നിത്തടിയനും
രണ്ടുകീറായ്ത്തിരിച്ചുമറിഞ്ഞുവീണാൻ
അർജ്ജുനന്റെശരംചെന്നു.
തൊട്ടുവേടൻകയ്യിലാക്കി (ദം-
ഗർജ്ജനംചെയ്തുചെയ്തുപാർത്ഥനെപ്പോ

കവളപ്പാറെ ഗ്രന്ഥവരി

(തുടർച്ച)

സ്ഥാനങ്ങൾ:— മുക്കൂറ്റ് ദേശത്ത് ഒരു നായരും അവിടെത്തന്നെ ചിറങ്ങര പാറക്കാട്ടു ദേശത്തു ചിറാഴി അല്ലൂരും പാറശ്ശാട്ട് ഒരു വീടും ഉണ്ട്. അവിടെ കുലിച്ചേവുകക്കാരെ ഉള്ളു; മറ്റൊന്നുമില്ല. കൊച്ചിശ്ശീമയിൽ കൊണ്ടയൂര ദേശത്ത് എട്ടു തറവാട്ടുകാരും, ആ ശീമയിൽ തന്നെ വടക്കു പുലക്കാട്ടുകൂടി എട്ടു തറവാട്ടുകാരും, കിഴക്കെ അയിനാട്ടിൽ ഇരിങ്ങാറൂരദേശത്ത് എട്ടു തറവാട്ടുകാരും കവളപ്പാറെ ഒന്നു കുറെ ആയിരത്തിലേയ്ക്കു ചേർന്നതാകുന്നു. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ താളിപ്പാട്ട തമ്പുരാന്റെ ചേരികല്ലിന്നേലേക്ക ജന്മം വാങ്ങിയ ഉഭയം ഉണ്ട്. കിഴക്കെ കോവിലകത്തേക്കും ഊരും ഉണ്ട്. ചെമ്പടപ്പാറേത്തും തെക്കുനാട്ടിലേക്കും വള്ളുവനാട്ടുകരക്കും എഴുന്നള്ളിയാൽ അകമ്പടിക്ക ചെല്ലണം. മറ്റു നാടുവാഴികളുടെ അടുക്കലേക്ക ചെല്ലുകയില്ല. (ഈ നാട്ടിൽ ഒരുത്തനെ കൊല്ലേണമെങ്കിൽ നാം കല്പിച്ചു കൊല്ലും. നമ്മുടെ ഭവനത്തിൽ മത്സ്യമാംസം മദ്ധ്യമില്ല. ചങ്ങാതക്കാർക്ക് അനുഭവം കൊടുത്തിരിക്കുന്നതിന്റെയും ചങ്ങാതം വന്നതിന്റെയും വിവരം നമുക്കു വന്നതിന്റെ ശേഷം ഒന്നും കിട്ടീട്ടില്ല. ചങ്ങാതം എന്നു ഇതുപ്പോൾ വെച്ചു എന്നും ഇന്നപ്രകാരം എന്നും ഉള്ള ഗ്രന്ഥവരി പോയി.)

തിരുവില്വാമലെ ക്ഷേത്രത്തിങ്കൽ അകക്കോയ്മസ്ഥാനം ഉണ്ട്. അയിനാമല്ലിച്ചാൻ വന്നിട്ടും നമ്മുടെയും നാട്ടുകാരുടെയും കയ്യായിട്ട നാട്ടിലെ നികതിപ്പണം വാങ്ങുകയും ഈ നാട്ട വേറെ ഒരു താലൂക്കാക്കി പണം അടയ്ക്കയും നികതിപ്പണം കഴിച്ച നമ്മുടെ അവകാശങ്ങൾ മുടങ്ങാതെ നടന്നുപോരികയും ചെയ്തുവന്നിരിക്കുന്നു. കമ്പനിസ്സർക്കാരിൽനിന്നും ആയതിൽപ്പിന്നെ നമ്മുക്കു മുമ്പേപ്പോലെതന്നെ ഈ കാര്യം എഴുതിക്കിട്ടിച്ച് നികതിയുടെ പത്തിന്നു ഒന്നു നമുക്കു കല്പിച്ചുവെച്ചു. നമുക്കു പാലക്കാട്ടുശ്ശേരി രാജ്യത്ത് തെന്മലപ്പുറത്തു താഴക്കോട്ടുനാട്ടിൽ കാഞ്ഞൂരമ്മൽ പടനായര് എന്നൊരു സ്ഥാനവും കൂടെ ഉണ്ട്. ആ സ്ഥാനത്ത് ആളില്ലായ്കകൊണ്ട് നാം മുത്തുപോയിരിക്കുന്നു. അത് എകദേശം അഞ്ചു പുരുഷാന്തരം മുമ്പെ നൂററിമുപ്പത്ത സംവത്സരം ആയിരിക്കും. അവിടെ 'കാഞ്ഞൂരമ്മലുടയ കമ്മൻ രാമൻ' എന്ന പേര്. തെന്മലപ്പുറം മുപ്പതിനായിരം നായക്കും വടമലപ്പുറം രണ്ടായിരം നായക്കുംകൂടി കർത്താവ് ആകുന്നു. മുക്ക ശിക്ഷ അടക്കം ചുങ്കം വാളും കയറും മുതലായ സ്ഥാനങ്ങൾ ഒക്കയും ഉണ്ട്. താഴക്കോട്ടനാട് ആറുദേശം അഞ്ഞൂറനായര് പ്രത്യേകത്തെന്നെയാകുന്നു. ആളുകളെക്കൊണ്ട് സ്വരൂപത്തിങ്കലേക്ക് ഉള്ള വേലയും ഉണ്ട്. അതോടുകൂടെ 'ചൂണ്ടിലെ' എന്ന സ്ഥാനവും ഉണ്ട്. തലൂരനാട്ടിൽ ചേന്ന പഴമ്പാലക്കോട്ട മൂത്തനായര് എന്ന ഒരു സ്ഥാനവും ഉണ്ട്. ആയതിന്റെ സംഗതി ആ സ്ഥാനത്ത് ഒരാൾ തന്നെ ആകകൊണ്ടും ഇവിടെ നമ്മുടെ വഴിയിൽ ഒരു സ്ത്രീയോടുകൂടി സംസർഗ്ഗം ഉണ്ടാകകൊണ്ടും അവിടുക്കു മുത്തായിരിക്കുന്നു ആകുന്നത്. അതും ൧൨൦_ലകം സംവത്സരം ആയിരിക്കും. ഒരു ദേശവും ദേശാധിപത്യവും മുക്കാശിക്ഷകൾ മുതലായ സ്ഥാനങ്ങളൊക്കയും അറുപതു നായരും ഉണ്ട്. കമ്മൻ രാമൻ എന്ന പേര്. കാവശ്ശേരി ചൂണ്ടിൽ അച്ഛൻ എന്ന ഒരു സ്ഥാനവും ഉണ്ട്. കോയ്മസ്ഥാനം മുതലായ സ്ഥാനങ്ങളും ൧൨൦ നായരും ഉണ്ട്. കോതകമ്മൻ എന്ന പേര്. കാട്ടശ്ശേരി ദേശത്തു കുറുതില്പുരത്തു കയ്മൾ എന്ന സ്ഥാനം. ഇക്കണ്ണായക്ഷേത്രം സങ്കേതമായിട്ടുള്ള ദേശാധിപത്യവും കോയ്മസ്ഥാനം മുതലായിട്ടുള്ള സ്ഥാനങ്ങളും ൫൦ നായരും ഉണ്ട്. ഇട്ടുണ്ണികമ്മൻ എന്ന പേര്. ഈ സ്ഥാനം വന്നു പെരുമ്പടപ്പിൽ സ്വരൂപത്തിങ്കൽ വലിയ തമ്പുരാന്റെ സംബന്ധമായിട്ടുള്ളതാകകൊണ്ട് ആയതൊക്കയും എന്നാക്കം അനുഭവിച്ചുകൊള്ളുവാൻ 985_മതിൽ കല്പിച്ചു തീട്ടൂരം തന്നു നടന്നുപോരികയാകുന്നു. തെന്നിലാപുരത്തു പന്നിത്തിരുത്തി എന്ന സ്ഥാനവുമുണ്ട്. കണ്ണേക്കാട്ട ഭഗവതിയുടെ സങ്കേതമായിട്ടുള്ള ദേശാധിപത്യവും കോയ്മസ്ഥാനം മുതലായിട്ടുള്ള സ്ഥാനങ്ങളും ൫൦ നായരും ഉണ്ട്. ആ സ്ഥാനവും വലിയ തമ്പുരാൻ കല്പിച്ച് 985_മതിൽ തീട്ടൂരം തന്നതാകുന്നു. ഇട്ടുണ്ണികമ്മൻ എന്ന പേര്. കൊച്ചിശ്ശീമയിൽ മേലുകര ദേശത്ത് അയ്യഴിപ്പടനായര് എന്നൊരു സ്ഥാനവും ഉണ്ട്. അവിടത്തു് ൧൫൦ കൊല്ലം മുമ്പെ മുത്തുപോയി

ഴിക്കുകയാകുന്നു. ചാത്തൻ രാമൻ എന്നു പേര്. കിള്ളിമംഗലം പകുതിം മായന്നൂര ളുന്നതാ മൂന്നൂറു നായരും നാട്ടുവാഴി സ്ഥാനത്തിന്നുള്ള കോയ്മസ്ഥാനവും ഉണ്ട്. ടി. ശീമയിൽ പുലാക്കോട്ട വടക്കംനമ്പിടി എന്നൊരു സ്ഥാനവും ഉണ്ട്. അതും ദത്. ചേലക്കര വെങ്ങാനെല്ലൂര ചേലക്കോട്ട ളുന്നതാ 200 നായരും കോയ്മസ്ഥാനവും ഉണ്ട്. കണ്ടൻ രാമൻ എന്നു പേര്. മേലെഴുതിയ എഴു സ്ഥാനങ്ങളിലും കൃഷിയും ഉല്പത്തിയും പറമ്പും കുടിയാന്മാര് ആകെയതും ഉണ്ട്. ഈ സ്ഥാനങ്ങളിൽ, നാട്ടുവാഴിസ്ഥാനങ്ങളിൽ തണ്ടേറുകയും, കാരണവന്മാർ പടനായരുടെ സ്ഥാനത്തിന്നു തിരുവെഴുത്ത സ്വരൂപത്തിങ്കൽ വലിയ തമ്പുരാന്റെ അറിയിട്ടുവാഴ്ച്ക വലിയ തമ്പുരാൻ തണ്ടേറുമ്പോൾ തെക്കല വടകല അയ്യായിരം നായരെയും അകമ്പടിക്കെത്തിച്ച് അകമ്പടിത്തണ്ടായിട്ട നാമ തമ്പുരാന്റെ മുമ്പിൽ തണ്ടേറുകയും വേണം. തമ്പുരാനെ കാഴ്ചയും ഇങ്ങോട്ട് അവകാശങ്ങളും ഉണ്ട്. അഴ്ഴപ്പടനായരുടേയും വടക്കംനമ്പിടിയുടേയും സ്ഥാനത്തിന്നു പെരുമ്പടപ്പ സ്വരൂപത്തിങ്കൽ എഴുന്നുകയും കാഴ്ചയും ഉണ്ട്. അടക്കോട്ട സ്വരൂപഴമ്മാക്കോട്ട കുമരൻ രാമൻ എന്നു പേര്. ഇരവികുമരൻ എന്നുമുണ്ട്. പനിയകലം വംശം, വെള്ളാളൻ ജാതി. രാമരാജാവിനെ തിരുമനസ്സറിയിപ്പാൻ എന്നും ഇവിട്ടത്തെ അവസ്ഥയാവിത് എന്നും എഴുതണം. കൊച്ചി രാജാവിന് അമ്പാടിമേനോൻ വായിച്ചു തിരുമനസ്സറിവിക്കേണ്ടും അവസ്ഥ എന്നെഴുതണം. വള്ളുവക്കോനാതിരിക്ക തമ്പുരാനെ ഉണർത്തിപ്പാൻ എന്നെഴുതണം. തിരുവെഴുത്ത സ്വരൂപത്തിങ്കൽ വലിയ തമ്പുരാനെ കരുപ്പിലേറുവാൻ എന്നെഴുതണം. കുതിരവട്ടത്തു നായരെ ബോധിപ്പിപ്പാൻ എന്നെഴുതും (ഇന്ന്) .... ആയുധങ്ങൾ വാള് പരിച തോക്ക കുന്തം പത്തിവാള്.

ചില ചരിത്രശകലങ്ങൾ:— തിരുമുമ്പിന്റെ സംഗതിയായിട്ട നെടിയിരുപ്പ കൊല്ലം 861-മതു എടവഞാറ്റിൽ വലുതായിട്ടൊരു പടവന്നു. അതിന്നു നമുക്ക് ആറാങ്ങോട്ടുർ സ്വരൂപവും പെരുമ്പടപ്പു സ്വരൂപവും ഇരുവരും കൂടി തടുത്തു. അതിന്റെ ശേഷം പിമ്പ് 862-മതു ചിങ്ങഞാറ് 17-ാംനു- ഓണം അവിട്ടത്തുന്നാൾ മൊഴിവലത്തു പടവന്നു. അന്ന് അവക്ക് അനേകം അപായമുണ്ടായി. തോക്ക മുതലായുള്ള അനേകം ആയുധങ്ങളും ഇട്ടുപ്പോയി. 982-മതു കർക്കടകഞാറ്റിൽ തേഞ്ചേരി നമ്പൂതിരി പടവന്നു നാട്ട ചുട്ടാരെ നമ്മാവുവിനെ കണ്ട് ആയിരിലനാഴ്ഴൻ വെങ്കിട്ടരായരും കുതിരബലവും കൊണ്ടുവന്നു നീക്കി. 935-മതിൽ പൊന്നാനി വാഴ്ചൽ തലച്ചുന്നവരും പത്തായപ്പുരക്കൽ പാട്ടമാളിയും ഉണ്ണിമാരിച്ചൻ എറാടിയും പടയും വന്ന് ആറാളെ വെട്ടിക്കൊന്നു. 950-മതു മകരമാസം 5-ാംനു- പെരുമ്പടപ്പ സ്വരൂപത്തിങ്കൽനിന്ന് ഇട്ടിക്കോമ്പി അച്ചനെ പുതുക്കോട്ടനിന്നു • പിടിച്ച് കോട്ടയിൽ കിടലോരായക്കൽ കൊട്ടുത്തു. 955-മതു വരെക്കു ചൊക്കനാഥപുരത്തു കോട്ടയിൽ പാപ്പിച്ച് കന്നി 2-ാംനു- ശ്രീരംഗപട്ടണത്തേക്കു കൊണ്ടുപോകയും

ചെയ്തു. 'ധീയാസ്സിദ്ധസ്സുരവന്ദ്യഃ' എന്ന കലികൊല്ലം 993_മതു പരദേശിരായർ വന്നു രാജ്യത്തു ക്ഷേത്രം മുതലായതുകളും ചുട്ടെരിക്കയും ചെയ്തു. രണ്ടാമതു രാമപ്പട്ടർ ദേവപ്പട്ടരും കതിരമലത്തോടുകൂടി വന്നാക്രമിച്ചാറെ അവരെ വെട്ടി നീക്കേണ്ടതിന്നു പെരുമ്പടപ്പു സ്വരൂപത്തെയും നെടിയിരുപ്പു സ്വരൂപത്തെയും ആറങ്ങൂർ സ്വരൂപത്തെയും അറിയിച്ചു പടയോടുംകൂടി എഴുന്നെള്ളിച്ചു പരദേശിയെ വെട്ടിനീക്കി ആളും ആയുധത്തോടുംകൂടി പാർക്കേണ്ടതിന്നു കിഴക്കെതല നാലുദേശം 500 നായരേയും കടകനാട്ടിൽ പൊന്നുരുട്ടിപ്പാറക്കു വടക്കോട്ടുള്ള നാട്ടും 500 നായരെയും രക്ഷക്കായിട്ടു പെരുമ്പടപ്പു സ്വരൂപത്തിങ്കലേക്കു കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. വടക്കുംകൂറു തെക്കൂറ്റി വിളയതൊണ്ണൂറു കൈനില 1000 നായരേയും രക്ഷക്കായിട്ടു നെടിയിരുപ്പു സ്വരൂപത്തിങ്കലേക്കു കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. കണ്ണനൂർ കഴൽമന കന്നൂളിയും കൂടി 1000 നായരേയും, ആറങ്ങോട്ടൂർ സ്വരൂപത്തിങ്കലേക്കു കൊടുത്തതു വെട്ടിയടക്കവാൻ നെടിയിരുപ്പു സ്വരൂപത്തിങ്കന്നു വന്ന സംഗതിക്കത്രെ ആംബൊതാൻകോട്ടയിൽനിന്നു വെടിവുണ്ടായതു്. തരുവൂര സ്വരൂപത്തിങ്കൽ രാജാക്കന്മാരില്ലാതെ വന്ന കാലത്തു കുറെക്കാലം മക്കൾ രാജ്യഭാരം ചെയ്തു. അവരുടെ രാജ്യഭാരംകൊണ്ടു പ്രജകൾക്കും ഒട്ടു തമ്പുരാട്ടിമാരുള്ളവർക്കും സഹിച്ചുകൂടാത്ത സങ്കടം വരികകൊണ്ടു്, തമ്പുരാട്ടിമാർ രണ്ടാളും തൃശ്ശിവപേരൂർ വടക്കുംനാഥന്റെ ക്ഷേത്രത്തിൽ വള്ളിക്കോട്ടയിൽ വെള്ളം നിന്നു കരഞ്ഞൊരു ദിവസം പെരുമ്പടപ്പു സ്വരൂപത്തിങ്കൽ തമ്പുരാക്കന്മാരും അനുസരിച്ചു ജനനം പാർത്തു. അവിടെനിന്നു ഗർഭം ധരിച്ചപ്രകാരം ഉണ്ണിയുണ്ടായി. ആ വസ്തുത പെരുമ്പടപ്പു സ്വരൂപത്തിങ്കൽ തമ്പുരാന്റെ തിരുമനസ്സിലും അറിഞ്ഞാറെ നിങ്ങളെ രാജ്യത്തു കുടിയിരുത്തി ശത്രുവിനെ വെട്ടിമടക്കിത്തരാമെന്നരുളിച്ചെയ്തു തമ്പുരാട്ടിമാരും ഒന്നിച്ചു തമ്പുരാൻ എഴുന്നെള്ളത്തു പുറപ്പെട്ടു നാട്ടിൽ എത്തി കന്നൂളി 500 നായരെയും ആ നാട്ടും പെരുമ്പടപ്പു സ്വരൂപത്തിങ്കലേക്കൊഴിഞ്ഞുകൊടുത്തു് അവിടെ എടത്തും കോവിലകവും ഉണ്ടാക്കി അവിടെന്നു ശത്രുക്കളെ കൊല്ലേണ്ടവരെ കൊന്നും ഒഴുക്കേണ്ടുന്നവരെ ഒഴുക്കിയും ചെയ്തതിന്റെ ശേഷം തരുവൂര സ്വരൂപത്തിങ്കൽ രാജാക്കന്മാരും ഉണ്ടായി രാജ്യഭാരം ചെയ്തു. കുറെക്കാലം കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷമത്രെ നെടിയിരുപ്പു സ്വരൂപത്തിങ്കന്നു നടുവട്ടത്തോടുകൂടെ കന്നിള്ളൂരിയും അടക്കി അന്നു സ്വന്തരാജ്യമായിരുന്ന ചിറ്റനാട്ടും അടക്കി പെരുമ്പടപ്പു സ്വരൂപത്തെയും ഒഴിപ്പിക്കയും ചെയ്തു.

(തുടരും.)

ഞങ്ങളുടെ വായനശാല.

൧. ശ്രീവഞ്ചിരാജീയം.

എറണാകുളം കോളേജിലെ മലയാളപണ്ഡിതനായ മേലങ്ങത്ത് അച്യുതമേനോനവർകൾ ഉണ്ടാക്കിയതും, വഞ്ചിരാജനായ തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവുതിരുമനസ്സിലെ ഷഷ്ടിപൂർത്തി പ്രമാണിച്ച് തിരുമുമ്പാകെ സമർപ്പിച്ചതും ആയ ഒരു ഖണ്ഡകാവ്യമാണ് 'വഞ്ചിരാജീയം'. ശ്രീവഞ്ചിരാജന്റെ അപദാനങ്ങളെ സ്തുതിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഉദാഹരണപദ്യങ്ങളോടുകൂടി കൈരളീകണ്ഠാഭരണം എന്നൊരു ഭാഷാസാഹിത്യശാസ്ത്രഗ്രന്ഥം ഈ കവി നിർമ്മിച്ചുവരുന്നുണ്ടെന്നും, അതിൽനിന്നു 100 ഉദാഹരണപദ്യങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുത്ത് വേറെ ഒരു പുസ്തകമാക്കി അച്ചടിപ്പിച്ചതാണിതെന്നും ഗ്രന്ഥകർത്താവു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ സംഗതികൊണ്ടുതന്നെ ഈ കൃതിയുടെ കാര്യത്തിൽ ഗ്രന്ഥകർത്താവും ഗ്രന്ഥനിരൂപകന്മാരും തമ്മിൽ യോജിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ വന്നിരിക്കുന്നു. ഒരു അലങ്കാരഗ്രന്ഥത്തെ നിരൂപണം ചെയ്യേണ്ടത് ഒന്നു വേറെ; ഒരു കാവ്യത്തെ പരിശോധിക്കേണ്ടതും ഒന്നു വേറെ. അലങ്കാരഗ്രന്ഥമാണെങ്കിൽ അതിനു വിഷയപരിപൂർത്തിവന്നിട്ടുണ്ടോ, അതിലെ ലക്ഷണങ്ങളോടു ലക്ഷ്യങ്ങൾക്കു യോജിപ്പുവന്നിട്ടുണ്ടോ എന്നതുടങ്ങിയ സംഗതികളാണു നോക്കേണ്ടത്. കാവ്യമാണെങ്കിലോ, അതു രസാത്മകമായിട്ടുണ്ടോ, രസാനുഗുണമായ ഗുണാലങ്കാരാദികളുടെ പൂർത്തി സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു മുതലായ കാര്യങ്ങളാണു പരിശോധിക്കേണ്ടത്. അലങ്കാരഗ്രന്ഥത്തിലെ ഉദാഹരണശ്ലോകങ്ങൾ എന്ന നിലക്ക് ഇതിലെപ്പദ്യങ്ങൾ (ആ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ചേർന്നുവരുമ്പോൾ) നന്നായിട്ടുണ്ട് എന്നുതന്നെ വിചാരിക്കുക. എങ്കിലും ഒരു കാവ്യത്തെപ്പറ്റി നോക്കുമ്പോൾ ഇതിലെ അധികം പദ്യങ്ങളും രസമയങ്ങളാണെന്നു സമ്മതിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. അധികം പദ്യങ്ങൾ സരസങ്ങളായാൽ ഇടക്കു ചില നീരസപദ്യങ്ങളുണ്ടെങ്കിൽക്കൂടി ആ കൃതിയെ സരസമെന്നു പറയാമെന്ന് അലങ്കാരശാസ്ത്രം സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്; അതു നേരെ മറിച്ചായാൽ അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നില്ല. ശബ്ദമാത്രാനുഗ്രഹീതങ്ങളായ സാദൃശ്യാദികളും അസംഭാവ്യങ്ങളായ അതിശയോക്തി മുതലായവയും ഇടകലർന്ന് രസപോഷകങ്ങളല്ലാത്ത അലങ്കാരങ്ങളാൽ നിബിഡമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള ഈ കൃതിയിൽ രാജവിഷയകമായ രതിഭാവം വ്യഞ്ജിക്കുന്നതായി സഹൃദയന്മാർക്കനുഭവപ്പെടുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. സ്വപ്നാന്തസംഭവികളായ

ങ്ങൾ ഇതിൽ ധാരാളമാണ്;

ഗവ്യം പ്രോദ്ധോകരി

പ്രൊദ്ധേശതിപ്രചുര

സത്യതപ്പെബുദ്ധി ര

ല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ

നക്കാരായ യുവകവികളിൽ ഒരാളായ അച്യുതമേനവന്ന സഹജമായ രചനാചാതുൎയ്യവും ശബ്ദാൎത്ഥഭംഗിയും ഉള്ള അനേകം നല്ല പദ്യങ്ങൾ ഇതിലുണ്ട്; ഉദാഹരണത്തിന് ഒരു ശ്ലോകം താഴെ ചേൎക്കുന്നു:—

'എങ്ങാണാവിമലേന്ദുകാന്തകമുഖ-
ക്ഷീരങ്ങളെന്നുന്നതം
ഞങ്ങാറാക്കിവിളങ്ങിടുന്നൊരവൾ
കീൎത്തിപ്രകാശാങ്കരം?
എങ്ങാണീമമക്രൂരമണ്ണിന്റുപോതേ!
മോഹാൽകതിച്ചോണിവൻ
പൊങ്ങാനായ്ത്തുടരുന്നവെണ്മതികലാ-
ബിംബംഗ്രഹിച്ചീടുവാൻ'!

പക്ഷേ കാവ്യത്തെ സാമാന്യേന നോക്കുമ്പോൾ, ഇവയുടെ ഗുണംകൂടി ശോഭിക്കുന്നില്ല. ഇത്രമാത്രം പറയുന്നതല്ലാതെ ഈ കൃതിയെപ്പററി വിസ്തരിച്ചുള്ള നിരൂപണം ചെയ്യേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇതിന്നു വില നാലണയാണ്. ഉൽകൃഷ്ടമാനസനായ ഈ കവിയിൽനിന്നു കേരളഭാഷക്കു ചില നല്ല കൃതികൾ ഉണ്ടായിക്കാണ്മാൻ ഞങ്ങൾ പ്രാൎത്ഥിക്കുന്നു.

൨. കംസൻ.

പുരാണപ്രസിദ്ധനായ കംസന്റെ
...ചരിത്രത്തെ സരസകവിതാരീതി
...ട്ടുള്ള ഈ ഖണ്ഡകാവ്യ
...സാക്ഷാൽ കൎത്താക്ക
...മനസ്സുകൊണ്ടാണ്,
...ള്ള ഈ ചെറു
...ന്ന ഇതിന്നുമുമ്പു
തന്നെ സാഹിത്യരസികന്മാൎക്കു പരിചയപ്പെട്ടതും സാഹിത്യസാമ്രാജ്യത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠകിട്ടിയതും ആകുന്നു. കംസൻ ഒരു ദുഷ്ടനാണെന്നുമാത്രമല്ലാതെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിലെ ഇതരഭാഗങ്ങൾ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തവൎക്ക് ഈ കൃതി ഒരു പാഠമാകുന്നു. അലങ്കാരങ്ങൾക്കും മററും വേണ്ടി ഒട്ടും ക്ലേശിക്കാതെയും, സരളമായും, നല്ല ഒഴുക്കോടുകൂടിയും കവിതയുണ്ടാക്കുന്നതിൽ അദ്വിതീയനായിരുന്ന തമ്പുരാന്റെ ഈ കൃതിക്കു ധാരാളം പ്രചാരം വരാതിരിക്കയില്ല. കംസന്റെ സൽഗതിയെപ്പററിയുള്ള ഒന്നുപസംഹാരപദ്യങ്ങളിൽനിന്ന് ഇതിലെ കവിതയെങ്ങിനെയെന്നും മററും അറിയാവുന്നതുകൊണ്ട് ആ പദ്യങ്ങൾ താഴെ ചേൎക്കുന്നു:—

കഴിഞ്ഞു സാംസാരികബന്ധമീവിധം
വഴിഞ്ഞു സച്ചിത്സുഖമൈക്യമാൎന്നവൻ
കിഴിഞ്ഞുപോകാപ്പടി പൂൎണ്ണവിഷ്ണുവായ്
കഴിഞ്ഞു കംസൻ കഥയായി മംഗളം.
മുക്കാൽമുകുന്ദനിലയെത്തിനകാലനേമി
ത്വക്കാലമിങ്ങിനെപിറന്നവരുഗ്രവീരൻ
ചൊല്ക്കൊണ്ടയന്മപ്പുതനാത്മചരിത്രമായ (ഒത്ത
കൎണ്ണാമൃതം പൂൎണ്ണപരപിന്മയനായികം (സൻ.

ഉത്തമമായ ഈ കൃതി പൊതുജനോപയോഗപ്രദമാംവണ്ണം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ഭാഷാഭിമാനിയായ പി. വി. കൃഷ്ണവാരിയരവൎകളെ ഞങ്ങൾ അഭിനന്ദിക്കുന്നു. വില ൪. ണ.

☞ ശേഷം പുസ്തകങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം വഴിയെ

മം. പ.

മംഗളോദയം.

൧൦൮൪

പുസ്തകം ൧	കുംഭം	ലക്കം ൧

മംഗളം.

തിങ്കളുണ്ണിയും മഹേശപാദ
നങ്കതലത്തിങ്കൽ വെച്ചു ലാളിക്കും
പങ്കജശരവൈരിയെന്നും
ഞങ്ങൾക്കുള്ളിൽ സന്തതസൌഖ്യമരുളട്ടേ.

ഒരു പഴയ കവി.

അർത്ഥോപക്ഷേപകങ്ങൾ.

ശ്രവ്യകാവ്യങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച്, ദൃശ്യകാവ്യങ്ങൾക്ക് അധികം സർവ്വജനീനമായ പ്രചാരം സിദ്ധിക്കുന്നതിന്റെ കാരണം, ജനസമുദായത്തിന്റെ വിനോദരസികതയായിരിക്കാം. വേദശാസ്ത്രപുരാണകാവ്യങ്ങൾ ഒരേ ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടവയാണെങ്കിലും, ഉപദേഷ്ടാക്കന്മാരുടെ സ്ഥിതിഭേദത്താലും ഉപദേശങ്ങളുടെ രീതിഭേദത്താലും, ഒരുപോലെ, എല്ലാവരിലും ഉദ്ദിഷ്ടഫലത്തെ ജനിപ്പിക്കുന്നതിനു മതിയാകുന്നില്ല. ശ്രോതാക്കളുടെയോ വാചയിതാക്കളുടെയോ മനോഗതിയെ പിന്തുടർന്ന്, അവരെ വളരെ ദൂരം ആകർഷിച്ച്, തന്നത്താനറിയാത്ത മനസ്സംസ്കരണം നടത്തുന്ന വിഷയത്തിൽ, കാവ്യം, മറ്റു മൂന്നു പ്രസ്ഥാനങ്ങളെയും അതിശയിക്കുന്നു. നിരന്തരം കാവ്യപരിശീലനം ചെയ്യുന്ന സഹൃദയൻ, ബാഹ്യോപദേശം ലഭിക്കാതെ

താണ ദുൎവൃത്തിവിമുഖന്മാരും സ്വധൎമ്മനിരതന്മാരും ആയിത്തീരുന്നു. ശാസനയോ നിൎബ്ബന്ധമോ കൂടാതെ ജനങ്ങളുടെ മനസ്സാക്ഷിയെ പരിശുദ്ധമാക്കാൻ കാവ്യത്തിനു ശക്തിയുണ്ട്. വായനക്കാരുടെ മനസ്സിൽ സന്ദൎഭോചിതങ്ങളായ വികാരപരമ്പരകൾ ജനിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ കഥയെ ഘടിപ്പിക്കുന്നതിലും, കഥാപാത്രങ്ങളുടെ ജീവിതഗതിയെ തന്മയീകരിക്കുന്നതിലുമാണ് കവി, പുരാണകൎത്താവിനെ പശ്ചാൽക്കരിക്കുന്നത്. കഥയുടെ തന്മയത്വം (ഭാഷ, വേഷം, നടവടി, ജീവിതക്രമം മുതലായവയിൽ) എത്രത്തോളം വൎദ്ധിക്കുന്നുവോ, അത്രത്തോളം കവി ഉദ്ദേശസിദ്ധിയിൽ വിജയിയായിത്തീരുന്നു. സദുപദേശത്തിലും, തൽഫലമായ ധൎമ്മബോധനത്തിലും മുന്നണിയിൽ നില്ക്കുന്നതിനും, തന്മൂലം കാവ്യത്തിനു ജനസമുദായത്തിന്റെ ഇടയിൽ അനിതരസാധാരണമായ പ്രചാരം സിദ്ധിക്കുന്നതിനും കാരണം സരസമായ കഥാബന്ധവൈചിത്ര്യമാണെന്നും വന്നേക്കാം. അതിനാണ് അധികം സൗകൎയ്യവും.

കാവ്യശാസ്ത്രങ്ങൾ സമാനോദ്ദേശങ്ങളാണെങ്കിലും, തന്നിൎവ്വഹണത്തിൽ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന നയം ഭിന്നമായിരിക്കുന്നതുപോലെ, കാവ്യശാഖയിലും ശ്രവ്യകാവ്യത്തെക്കാൾ ദൃശ്യകാവ്യത്തിന് ഉദ്ദിഷ്ടകാൎയ്യനിൎവ്വഹണസൗകൎയ്യം കൂടും. ഉപദേശം എത്ര സരസമായാലും അനുഭവത്തെപ്പോലെ ഉള്ളിൽ കൊള്ളുന്നതല്ല. മദ്യപാനംകൊണ്ടുണ്ടാകാവുന്ന ദോഷങ്ങളെ കാവ്യം വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കുന്നതും പ്രത്യക്ഷത്തിൽ കണ്ടു മനസ്സിലാക്കുന്നതും ഒരുപോലെയല്ലല്ലോ. ഉപദേശത്തിന്റെ ഫലം നിയതമല്ലെന്നിരിക്കെ, അനുഭവത്തിന്റെ ഫലം നിശ്ചിതമത്രെ. കാവ്യശാസ്ത്രങ്ങളെപ്പോലെ തന്നെ ദൃശ്യശ്രവ്യകാവ്യങ്ങളും ഫലത്തിൽ ഭിന്നനയങ്ങളും, ദൃശ്യകാവ്യം ശീഘ്രഫലപ്രദവുമാകുന്നു. ദൃശ്യകാവ്യത്തിന്റെ പ്രചാരത്തിൽ ഈ കാരണവും അന്തൎഭവിച്ചിരിക്കാം.

"നാടകാന്തം കവിത്വം" എന്നു ചൊല്ലുണ്ടാകുന്നതിനു കാരണം അതിന്റെ ദുഷ്കരത്വമാകുന്നു. കഥാപാത്രങ്ങളുടെ വേഷഭാഷാനാട്യങ്ങളിൽ വേണ്ട തന്മയത്വവും, സന്ദൎഭോചിതങ്ങളായ തത്തദ്വികാരങ്ങളെ ജനിപ്പിക്കുന്ന സംസ്ഫൂൎത്തിയും ആണ് നാടകത്തിന്റെ ദുഷ്കരത്വത്തിനു കാരണം. ശ്രവ്യകാവ്യങ്ങളിൽ (ഗദ്യമായാലും പദ്യമായാലും) കവിക്കു സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്. ദൃശ്യകാവ്യത്തിലാകട്ടെ, കവി അസ്വതന്ത്രനാകുന്നു. ശ്രവ്യകാവ്യത്തിൽ വാചാലനായ കവി ദൃശ്യകാവ്യത്തിലേക്കു കടക്കുമ്പോൾ ആദ്യവസാനം മൌനം അവലംബിക്കേണ്ടിവരുന്നു. ശ്രവ്യകാവ്യം ചില അവസരങ്ങളിൽ . കവിയെ പുറത്തു കാട്ടുന്നു; ദൃശ്യകാവ്യം ആവിധം ചെയ്യാതെ "നാന്ദി" മുതൽ "ഭരതവാക്യം" വരെ കവിയെ തിരശ്ശീലയ്ക്കുള്ളിൽ മറച്ചുവെക്കുന്നതേയുള്ളു.

കവി പ്രത്യക്ഷനായാലും പരോക്ഷനായാലും, ശ്രോതാക്കൾക്കോ ദ്രഷ്ടാക്കൾക്കോ കഥ "ആദ്യന്തം" മനസ്സിലാകേണ്ടത് അത്യാവശ്യമായിരിക്കുന്നു. 'ഇഷ്ടാപവാദങ്ങളോ കഥാഗാത്രത്തിൽ അപ്രധാനങ്ങളോ ആയ ഭാഗങ്ങൾ, തീരെ

ത്സാജ്യകോടിയിൽ തള്ളുന്നതായാൽ പ്രേക്ഷകരം നെററിചുളിക്കും; കവിയുടെ ഉദ്ദേശം ഫലിക്കുകയുമില്ല. ജുഗുപ്സാവഹങ്ങളായ യുദ്ധമൈഥുനനിദ്രാദികളം സഭ്യരായ സജ്ജനങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ വെച്ച്, രംഗത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നതിന് അർഹതയില്ലാത്തവയും, കഥാഗാത്രത്തിൽ അപ്രധാനങ്ങളായ സ്ഥാനപാനാദികളം കഥയുടെ ദൃഢസംബന്ധത്വത്തിന് കാരണവും ആകയാൽ അവ ഒഴിക്കുട്ടവും, നാടകനിർമ്മാണത്തിൽ കവിയെ വിഷമിപ്പിക്കുന്നു. നാട്യശാസ്ത്രകർത്താവായ ഭരതമുനി, ജുഗുപ്സാവഹങ്ങളോ കഥാഗാത്രത്തിൽ അപ്രധാനങ്ങളോ ആയതുകൊണ്ടു, രംഗപ്രയോഗാനർഹങ്ങളായ ഭാഗങ്ങളെ ഈ വിധം പരിഗണിക്കുന്നു:—

കൊലവിളിയുദ്ധമരണം
രാജ്യക്ഷോഭംവിവാഹമപലായനം
കുളിയുണർശാപംശയനം
തൊട്ടതുരംഗത്തിലാടിടാനാകാ.

രംഗപ്രയോഗാനർഹങ്ങളായതുകൊണ്ടു നാടകത്തിൽ കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നതിനോ, പ്രേക്ഷകരെ കഥ മുഴുവൻ മനസ്സിലാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ചേർക്കാതെയിരിക്കുന്നതിനോ, നിവൃത്തിയില്ലാത്ത ഈ വക ഭാഗങ്ങൾ നാടകകർത്താക്കളെ വല്ലാതെ വിഷമിപ്പിക്കുമെന്നുള്ളതു തീർച്ചയാണല്ലോ. ശ്രവ്യകാവ്യകർത്താക്കൾക്ക് ഈ വക ദുർഘടങ്ങളൊന്നുമില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെയായിരിക്കണം, പൂർവ്വികന്മാരുടെയിടയിൽ നാടകങ്ങളധികമുണ്ടാകാതിരുന്നതും, "നാടകാന്തം കവിത്വം" എന്ന ചൊല്ലുണ്ടായതും.

രംഗപ്രയോഗാനർഹങ്ങ-
ളായഭാഗങ്ങളോതുവാൻ
നാടകത്തിൽച്ചേർക്കുമംശ-
മർത്ഥോപക്ഷേപകാഹ്വയം
വിഷ്കംഭ,മങ്കമുഖവും,
ചൂളികാ,ങ്കാവതാരവും,
പ്രവേശക,മഞ്ചിവ-
യർത്ഥോപക്ഷേപകങ്ങളാം.

ജുഗുപ്സാവഹങ്ങളായതുകൊണ്ടോ, അപ്രധാനങ്ങളായതുകൊണ്ടോ രംഗത്തിൽ പ്രയോഗിക്കാൻ യോഗ്യതയില്ലാതെ, ഭരതമുനി തുടങ്ങിയ നാട്യശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ തള്ളിക്കളഞ്ഞിരിക്കുന്ന മുൻപറഞ്ഞ വധാദികളം, രംഗസ്ഥന്മാർക്ക് മനസ്സിലാകത്തക്കവിധം അറിയിക്കുന്നതിന് നാടകത്തിൽ കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്ന ഭാഗത്തിന് "അർത്ഥോപക്ഷേപകങ്ങൾ" എന്നു പേർ. ഇവയിൽ ചിലത് അങ്കഭിന്നമായിരിക്കും എന്നു മാത്രമല്ല, ഇതിൻെറ പ്രവർത്തകങ്ങളായ പാത്രങ്ങൾ പ്രായേണ കഥാബാഹ്യങ്ങളായിരിക്കുകയും ചെയ്യും. ഈ അർത്ഥോപക്ഷേപകത്തിനു വിഷ്കംഭം, അങ്കമുഖം, ചൂളിക, അങ്കാവതാരം, പ്രവേശകം എന്നിങ്ങനെ അഞ്ചു പിരിവുകളുണ്ട്. ഇവയിൽ ഓരോന്നിനെയും മുറയ്ക്കു വിവരിച്ച് ഉദാഹരിക്കാം.

ഭൂതഭാവികഥാംശങ്ങൾ
വിവരിക്കുന്നമട്ടിലായ്
ചുരുക്കിയാദിയിൽച്ചൊല്ലും
ഭാഗംവിഷ്കംഭമോർക്കണം.

നടന്നു കഴിഞ്ഞവയോ നടക്കാനിരിക്കുന്നവയോ ആയ കഥാഭാഗങ്ങളെ— രംഗപ്രയോഗാനർഹങ്ങളായ കഥാഭാഗങ്ങളെ— രംഗസ്ഥന്മാരെ മനസ്സിലാക്ക

ങ്ങളെ വിധം സംക്ഷേപിച്ച് അങ്കത്തിന്റെ ആദിയിൽ ചേൎക്കുന്ന അഭിനേയഭാഗത്തിനു വിഷ്കംഭം എന്നു പേർ. "അങ്കത്തിന്റെ ആദി" എന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു പ്രഥമാങ്കത്തിന്റെ മുമ്പിലും വിഷ്കംഭം പ്രയോഗിക്കാം. "അങ്കമുഖം" ഇടങ്ങിയ ശേഷം നാലുവകയും പ്രഥമാങ്കാദിയിൽ സാധിക്കാത്തവയാണെന്നു മേൽ സ്പഷ്ടമാകും.

പ്രഥമാങ്കാദിയിൽ, അതായതു നാടകമുഖത്തിൽ, സൂത്രധാരപ്രമുഖസംഭാഷണരൂപമായ "പ്രസ്താവന" കിടപ്പുള്ളതാകയാൽ, അങ്കാദിയിൽ വിഷ്കംഭം അസംഭവ്യമല്ലേ എന്നു ഒരു പൂൎവ്വപക്ഷത്തിന് ഇവിടെ അവകാശമുണ്ട്. പക്ഷേ പ്രസ്താവനയ്ക്കു പിൻപിലും പ്രഥമാങ്കത്തിനു മുൻപിലുമായി ഒരു വിഷ്കംഭം ചേൎക്കണ ആവശ്യമോ ചേൎന്ന പതിവോ സാധാരണമായിട്ടല്ലെങ്കിൽ കാണുന്നില്ല എന്നല്ലാതെ അതു തീരെ അസംഭവ്യമാണെന്നു വരുന്നതല്ല. ഉദാഹരണത്തിനു മാളവികാഗ്നിമിത്രം എടുക്കാം. അതിന്റെ പ്രസ്താവനയിൽ,

"വരതിസന്ന്യർകൊടുത്തതു
വിരവിൽനടത്താനൊരുമ്പെട്ടിതിന്
പരമഹിഷിധാരിണിയുടയ (അമീൎഭ;
.വിരതെഴമപ്പോഴിന്നാംപോലെ."

എന്നു പറഞ്ഞു സൂത്രധാരപരിചാരകന്മാർ തിരശ്ശീലയ്ക്കുള്ളിൽ മറയുന്നതോടുകൂടി വിഷ്കംഭം ആരംഭിക്കുന്നു. സൂത്രധാരോക്തിയെ അനുസരിച്ച്, ധാരിണീമഹാരാജ്ഞിയുടെ കല്പന നടത്തുന്നതിനു പുറപ്പെട്ട ചേടിയാണ് അതിൽ ആദ്യമായി പ്രവേശിക്കുന്നത്. അഗ്നിമിത്രമഹാരാജാവിന്, യാദൃച്ഛികമായി ചിത്രത്തിൽ കാണാനിടയായ സുന്ദരി മാളവികയിൽ അനുരാഗം ജനിച്ചതും, മേൽ കന്നാമങ്കത്തിൽ വിദൂഷകന്റെ ഏഷണികൊണ്ടു പരസ്പരം കലഹിക്കുവാൻ പോകുന്ന നടന്മാരുടെ അടുക്കൽ നാട്യകലാഭ്യസനത്തിനു മാളവിക ഏല്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും ആയ സംഗതികളാണ് ഈ വിഷ്കംഭത്തിലെ പ്രതിപാദ്യവിഷയം. മഹാരാജാവിന്റെ മന്മഥസാരഥിയായ വിദൂഷകന്റെ ഏഷണി പുഷ്ടിച്ചതായി ഒന്നാമങ്കത്തിലും, ഫലിച്ചതായി രണ്ടാമങ്കത്തിലും പ്രസ്താവിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട്, ഈ വിഷ്കംഭത്തിന്റെ ആവശ്യം നേരിട്ടു. നാടകത്തിലെ ഭാവികഥയിൽ മിക്കഭാഗവും വിഷ്കംഭസൂചിതമായ നാട്യകലാഭ്യസനത്തെ ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടു വിഷ്കംഭം അങ്കാദിയിൽ വരുമെന്നു പറഞ്ഞത് അസംഭവ്യമല്ല; സംഭവ്യംതന്നെ.

ഇനി വിഷ്കംഭം രണ്ടുവിധമെന്നു ചൊല്ലുന്നു:—

മദ്ധ്യപാത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു
മാത്രമുള്ളതു ശുദ്ധമാം;
നീചമദ്ധ്യങ്ങൾചേൎന്നായാൽ
മിശ്രവിഷ്കംഭമായതു.

കഥാപാത്രങ്ങൾ ഉത്തമം, മദ്ധ്യമം, അധമം (നീചം) എന്നിങ്ങനെ മൂന്നുവിധം. ശുദ്ധവിഷ്കംഭകം, പ്രായേണ കഥാബാഹ്യങ്ങളായ പാത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു നിൎവ്വഹിക്കപ്പെടുന്നതാണെന്നു മുൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇതുമൂലം, ഉത്തമപാത്രങ്ങൾക്ക് അൎത്ഥോപക്ഷേപകത്തിൽ പ്രവേശമില്ലെന്നനുമാനിക്കാം. മദ്ധ്യമപാത്രങ്ങളെ

കൊണ്ടുള്ള വിഷ്കംഭം ശുദ്ധം; മദ്ധ്യമാധമന്മാർ ചേർന്നുള്ളതു മിശ്രം; എന്നു വിഷ്കംഭം രണ്ടുവിധം. ഉത്തരരാമചരിതത്തിലെ ദ്വിതീയാങ്കാദിയിൽ വാസന്ത്യാത്രേയീസംഭാഷണരൂപമായ വിഷ്കംഭം ശുദ്ധം; താപസിയായ ആത്രേയിയും വനദേവതയായ വാസന്തിയും മദ്ധ്യമപാത്രങ്ങളാകുന്നു. ബുദ്ധിവൈഭവംകൊണ്ടു സഹപാഠികളെ അതിശയിക്കുന്നവരും ഗുരുവിനെ അതിശയിപ്പിക്കുന്നവരുമായ രണ്ടു ബ്രഹ്മചാരികൾ മഹർഷിയുടെ ആശ്രമത്തിൽ അജ്ഞാതകുലന്മാരായി എത്തിട്ടുണ്ടെന്നും മററുമുള്ള സംഗതികൾ കാണികൾ മനസ്സിലാക്കുന്നത് ഇവരുടെ സംഭാഷണത്തിൽനിന്നാണ്.

ചണ്ഡകൌശികം മൂന്നാമങ്കത്തിന്റെ ആദിയിൽ ക്ഷീണസ്വരൂപനായ പാപപുരുഷന്റെയും, ശിവപാരിഷദനായ ഭൃംഗിരിടിയുടേയും പ്രവേശത്തോടുകൂടിയ ഭാഗം മിശ്രവിഷ്കംഭം. പാപപുരുഷൻ നീചപാത്രവും ഭൃംഗിരിടി മദ്ധ്യമപാത്രവുമാണല്ലോ. വിശ്വാമിത്രമഹർഷിയാൽ വഞ്ചിതനായ ഹരിശ്ചന്ദ്രമഹാരാജാവു ക്ഷീണബുദ്ധിയായി കാശീവിശ്വനാഥസന്ദർശനത്തിനായി വരുന്ന അവസരത്തിൽ, അർദ്ധനാരീശ്വരൻ സന്നിധാനംചെയ്യാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്ന വർത്തമാനത്തെ സൂചിപ്പിക്കുകയാണ് ഈ മിശ്രവിഷ്കംഭത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം. മുദ്രാരാക്ഷസം മുതലായ നാടകങ്ങളിലും മിശ്രവിഷ്കംഭം നീചമദ്ധ്യമപാത്രസങ്കലിതമാണെന്നു കാണ്ക.

നാടകത്തിലെ പാത്രങ്ങൾക്കു നീചമദ്ധ്യമോത്തമത്വം കല്പിക്കുന്നതിനുള്ള മാനദണ്ഡമെന്തായിരിക്കാം? സംസ്കൃതനാടകങ്ങളിൽ പ്രാകൃതഭാഷയുടെ ഭേദാന്തരവിഭാഗമാണ്, ഈ നീചപാത്രങ്ങൾ സംഭാഷണം ചെയ്യുന്നതിനു ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ഭാഷാഭേദമാണ് നീചത്വാരോപത്തിനു കാരണമെന്നു് ഇതുകൊണ്ടു നിശ്ചയിക്കവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. കാരണം ഉത്തമപാത്രമായ നായികയുടെ ഭാഷയും പ്രാകൃതംതന്നെയാണല്ലോ. പ്രാകൃതഭാഷയിലെ, അഭിന്നങ്ങളോ ഈഷൽഭിന്നങ്ങളോ ആയ അവാന്തരവിഭാഗങ്ങളെ നിരൂപണം ചെയ്തു്, നീചപാത്രത്വാരോപത്തിനു മാനദണ്ഡമായി ഒരു ശാഖയെ പൃഥക്കരിക്കുന്നതു അസംകൃതമത്രെ.

നീചത്വാരോപത്തിനു കാരണം കുലമാണെന്നുള്ള വാദവും സാധൂകരിക്കത്തക്കതല്ല. 'ചാരുദത്തൻ' എന്ന നാടകത്തിലെ കഥ നടന്ന കാലത്തു രാജ്യപരിപാലനംചെയ്തിരുന്ന പാലകമഹാരാജാവിന്റെ മച്ചുനനായ 'രാജശ്രീ രാജസ്യാലൻ സംസ്ഥാനകനവർകൾ' ഒരു നല്ല കുലത്തിൽ ജനിച്ചവനായിരിക്കണം. പക്ഷേ, വേഷഭാഷാദികളെക്കൊണ്ടു നോക്കുന്നതായാൽ ഒരു മാതൃകാനീചപാത്രമായിട്ടാണു നമുക്കു പ്രത്യക്ഷമാകുന്നത്. നിരപരാധിനിയായ ഒരു സാധുവേശ്യയെ കഴുത്തു ഞെക്കിക്കൊല്ലുന്നതിനും ഏതാദൃശങ്ങളായ മററനേകം ദുഷ്കൃത്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിനും...ചുരുക്കിപ്പറയുകയാണെങ്കിൽ, വധാധികൃതനായ ആരാച്ചാരെക്കൊണ്ടു 'ഇവനൊരു ചണ്ഡാലനോ' എന്നു പറയിക്കത്തക്കവണ്ണം നിഷ്ഠുരപ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നതി

നം.—യാതൊരു സങ്കോചവുമില്ലാത്ത നമ്മുടെ രാജസ്യാലൻ, കുലീനനായിരിക്കാമെങ്കിലും നീചനല്ലെന്നു വരുമോ? ഈ സംസ്ഥാനകനാകട്ടെ, വേഷാനുസാരിയായ നീചഭാഷയാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. നോക്കുക:—

'കാടിക്കിതപ്പുഗരിമണ്ടിണെതെന്തിപ്പി?
കസ്തൂകലമ്പതളുകൊള്ളിണെതില്ലനിന്നെ
കാമമ്മുഗത്തുതകിനൊണ്ടുതകുണ്ടിട്ടെന്നു
ഭോഗാമാംഗികളെ മതിലിട്ടൊതുമത്തി
പോലെ'

'മക്കളേ! മനമ്മേ! ഏറയമ്മെ! ഏൻറപ്പനെ! ഇവനെ വിട്ടയക്കണോ വേണ്ടയോ? പര (വിചാരം നടിച്ച്) ഇവൻ പോകംവേണ്ട, നിക്കംവേണ്ട. ഉച്ഛ്വാസംവേണ്ട, നിശ്വാസംവേണ്ട, ഇവിടെ വീണു മരിയട്ടെ.'

ആചാരത്തിലും വിചാരത്തിലും, വേഷത്തിലും ഭാഷയിലും ഇത്രത്തോളം നീചനായ ഒരാൾക്ക 'രാജശ്രീരാജസ്യാല'ത്വം കിട്ടിയതുകൊണ്ടു മാത്രം ഒരു മെച്ചവും വരാനില്ല. ഭാഷയും കുലവും നീചത്വത്തിൻെറ നിയമങ്ങളല്ല; സഹകാരികാരണങ്ങളിൽ അതുകളും ഉൾപ്പെട്ടേക്കാമെന്നേയുള്ളു. വിചാരവും ആചാരവും നീചമായിരുന്നാൽ ആ പാത്രം നീചം എന്ന ഒരു നിയമം സ്വീകരിക്കുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളു. ശാകുന്തളം ഷഷ്ഠാങ്കാദിയിലെ പ്രവേശകത്തിൽ മുക്കുവനെയുംകൊണ്ടു പ്രവേശിക്കുന്ന അധികാരി, ദുഷ്യന്തമഹാരാജാവിൻെറ അടുത്ത ഒരു സംബന്ധിയാണെങ്കിലും, കാളിദാസമഹാകവി നീചപാത്രമായിട്ടാണ് സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത് എന്ന സംഗതി ഇവിടെ പ്രത്യേകം സ്മരണീയമായിരിക്കുന്നു.

ക്രമം വിട്ടു, സൌകര്യം പ്രമാണിച്ച്, ഇനി പ്രവേശകത്തെ വിവരിക്കുന്നു.

രണ്ടങ്കങ്ങൾക്കുനടുവേ
ചൂതക്കിക്കഥവേണ്ടപോൽ
നീചപാത്രങ്ങൾനീചോക്തി-
കൊണ്ടുചൊന്നാൽപ്രവേശകം.

വിഷ്കംഭത്തിനും പ്രവേശകത്തിനും അധികം അന്തരമില്ല. പാത്രങ്ങൾ നീചങ്ങൾ മാത്രമായിരിക്കണം. ഭാഷയും നീചം; അങ്കദ്വയമദ്ധ്യത്തിലേ വന്നുകൂടൂ; ശേഷം വിഷ്കംഭംപോലെ. അങ്കദ്വയമദ്ധ്യഗത്വം നിയമിതമാകയാൽ പ്രഥമാങ്കാദിയിൽ പ്രവേശകത്തിനു പ്രവേശമില്ല. ഭാഷ നീചമായിരിക്കണമെന്നു നിർബ്ബന്ധം.

മലയാളഭാഷയിൽ ഭാഷാന്തരമായോ സ്വതന്ത്രമായോ ഇതേവരെയുണ്ടായിട്ടുള്ള നാടകങ്ങളെ പരിശോധിച്ചാൽ നീചഭാഷാപ്രയോഗത്തിൽ തൽകർത്താക്കൾ അത്ര മനസ്സു വെച്ചിട്ടില്ലെന്നു കാണാം. അപൂർവ്വം ചിലർ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതു ഫലപ്രദമായിട്ടില്ല. നീചപാത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടുള്ള അത്യാപേക്ഷകമാകയാൽ, പ്രവേശകം എന്നു പേർ കല്പിക്കുകയല്ലാതെ പ്രവേശകത്തിൻെറ ലക്ഷണം മുഴുവൻ അതിൽ ഘടിപ്പിക്കണമെന്നു നാടകകർത്താക്കൾ വിചാരിച്ചിട്ടുള്ളതായി തോന്നുന്നില്ല; അതിലേക്കു പറയത്തക്ക ലക്ഷ്യങ്ങളും കാണുന്നില്ല. നീചഭാഷാപ്രയോഗവൈമുഖ്യമായിരിക്കണം ഇതിനുള്ള കാരണം. ഒന്നാമതായി ഭാഷക്കു കിട്ടിയ അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളപരിഭാഷയിൽ ന്ന-ാമങ്കത്തിൻെറ ആ

മിയിലുള്ള പ്രവേശകം, 'ഏമാനന്മാർ' 'പരമാർത്ഥം' ഇത്യാദി നീചപദപ്രയോഗസങ്കലിതമായിരുന്നു. സന്താനഗോപാലം തൃതീയാങ്കാദിയിലെ പ്രവേശകത്തിൽ 'നോക്കിപ്പോൾ കാണാൻ തരാവില്ല' എന്നും മറ്റും ഗ്രാമ്യശൈലിയുഗളത്തെക്കൊണ്ടു സംഭാഷണം ചെയ്യിക്കുന്ന കേരളവ്യാസനും ഇക്കാര്യത്തിൽ പരിശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, ഈ പരിശ്രമം ഇദംപ്രഥമമായി പരിപൂർണ്ണവിജയത്തിൽ പര്യവസാനിപ്പിച്ച്, ഭാഷാവനിതയെ ഒരിക്കൽക്കൂടി സകരുണം അനുഗ്രഹിച്ച ഈ 'ചാരുദത്ത' കർത്താവായ കേരളപാണിനിയാണെന്നുള്ളതിൽ രണ്ടുപക്ഷമില്ല.

നീചപാത്രങ്ങളുടെ ഭാഷ നീചമായിരിക്കേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാകുന്നു. കഥയുടെ തന്മയത്വം വർദ്ധിക്കുന്നതിനുള്ള ഉപായങ്ങളിൽ ഇതും അപ്രധാനമല്ലാത്തതൊന്നാണ്. ഉത്തമപാത്രമായ രാജാവിനെപ്പോലെ നീചപാത്രമായ ചണ്ഡാലനും സംഭാഷണംചെയ്തുതുടങ്ങുന്നത് അത്ര നന്നായിരിക്കയില്ല; അതു തന്മയത്വത്തിനു ഹാനികരവുമാണ്. വേണീസംഹാരത്തിന്റെ പുതിയ പരിഭാഷയിൽ ശ്രീമാൻ പന്തളത്തു കേരളവർമ്മത്തമ്പുരാനവർകൾ നീചപാത്രങ്ങളായ രാക്ഷസയുഗ്മത്തെക്കൊണ്ടു സംഭാഷണം ചെയ്യിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ, ആന്തരമായും ബാഹ്യമായുമുള്ള അവരുടെ വേഷത്തിനനുസരിച്ച് ഭാഷയും നീചമാക്കിയിരുന്നുവെങ്കിൽ തന്മയത്വത്തിന് ഒരു മാറ്റുംകൂടി കൂട്ടാമായിരുന്നു.

ജയദ്രഥവധപ്രതിജ്ഞയെ ശ്രവിച്ച ദുര്യോധനൻ ജയദ്രഥരക്ഷണത്തിനുവേണ്ടി രഥാരൂഢനായി രണഭൂമിയിലേക്കു പുറപ്പെടുന്ന ഭാഗത്തിൽ അവസാനിക്കുന്ന രണ്ടാമങ്കത്തിനു പിൻപും, ദ്രോണവധം നിമിത്തം പോർക്കളം വിട്ടോടുന്ന വില്ലാളികളെ, കാര്യം മനസ്സിലാകാതെ അപഹസിച്ചും, കളകളശബ്ദത്തെക്കേട്ടു വാളൂരിപ്പിടിച്ചും, അശ്വത്ഥാമാവ് രംഗപ്രവേശം ചെയ്യുന്ന തൃതീയാങ്കത്തിനു മുൻപും ആയി, ഒരു പകലിനിടയിൽ (ഒരു രാവും രണ്ടു പകലും) നടന്ന യുദ്ധവും മറ്റും കവി, വസാഗന്ധരുധിരപ്രിയനാമധേയമായ രാക്ഷസയുഗ്മത്തെ പ്രവേശിപ്പിച്ച് രംഗസ്ഥന്മാരെ മനസ്സിലാക്കുന്നു. രാക്ഷസയുഗ്മം നീചപാത്രങ്ങളാകയാൽ ഈ അർത്ഥോപക്ഷേപകം പ്രവേശകം.

* "ഹദമാണുശമംശഭാലഏ
കുംഭശഹസ്സവശാഹിംശംചിഏ
അണിശം അപിവാമിശോണിഅം
വലിശശദം ശമലേ ഹുവീഅദു."

ഈ രാക്ഷസീവാക്യത്തെ ഭാഷാന്തരകൃതിയിൽ

"ഇതരാഭടർതൻവസയോടുമാംസാ-
നിറമാംകുടസഹസ്രമിന്നണച്ചേൻ;
സതതംനിണമിങ്ങനിക്കശിക്കാം;
ശതവർഷംസമരംഭവിച്ചിടട്ടെ."

എന്നാണ് തർജ്ജമചെയ്തുകാണുന്നത്. ഇതിലെ ഭാഷ നീചമായിരിക്കുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, അതേകൃതിയിലെ മറ്റു ചില മധ്യമോത്തമപാത്രങ്ങളുടെ ഭാഷയെ

* ഹതമാനുഷമാംസഭാരകേ കുംഭസഹസ്ര വസാഭിഃ സംചിതേ അനിശം ച പിബാമി ശോണിതം വർഷശതം സമരോ ഭവതു.

അപേക്ഷിച്ച് സംസ്കൃതമായും കാണപ്പെടുന്നു. വേണീസംഹാരത്തിലെ പ്രതിനായകനായ ദുര്യോധനൻ രണ്ടാമങ്കത്തിൽ ചൊല്ലുന്ന പദ്യം നോക്കുക.

"ചതിയിലോതടവറാഷിനോയോ
ചിതമെഴുംവലുതോപമല്ലമോ;
അരികളിൽസ്വയമോപളുദ്ധമചി-
പ്പൊരുതവിംപട്ടതുമതിപ്രിയം."

നിരർത്ഥകപദപ്രചുരമോ വിഷമാന്വയമോ ആയ ഈ പദ്യം നാടകത്തിലെ പ്രതിനായകൻ പറയുന്നതും, മുന്നുദ്ധരിച്ച "ഭൃതാംഗമടർതൻ" ഇത്യാദി പദ്യം കേവലം കഥാബാഹ്യമായ ഒരു നീചപാത്രം പറയുന്നതുമാണ്. ഇവയിലെ ഭാഷാരീതിയും പദപ്രയോഗവും സഹൃദയന്മാർ പരിശോധിക്കട്ടെ. കഥാപാത്രങ്ങളിൽ ഓരോരുത്തരുടെയും—വിശേഷിച്ചു നീചപാത്രങ്ങളുടെ—ഭാഷയിൽ തന്മയത്വം വരുത്തുന്നതിനു നാടകകർത്താക്കന്മാർ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാകുന്നു. "പ്രവേശക"ത്തിലെ പാത്രങ്ങൾക്കും അവരുടെ ഭാഷക്കും നീചത്വം കല്പിക്കേണ്ടതു, ഭരതമുനിയുടെ അഭിപ്രായപ്രകാരം, നിർബ്ബന്ധിതമായിരിക്കെ, മറ്റെല്ലാവിഷയങ്ങളിലും ഭരതമുനിയെ അനുകരിക്കുന്ന ഭാഷാകവികൾ ഇക്കാര്യത്തിലും ദൃഷ്ടിവെക്കേണ്ടതാണെന്നു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പ്രസംഗവശാൽ എഴുതേണ്ടിവന്ന ഈ ഭാഗം ഇവിടെ നിൽക്കട്ടെ.

ഏതെങ്കിലുമൊരങ്കത്തിൽ-
ഭാവിയായകഥാംശവും
ബീജവുംചൂണ്ടിയോതീടി-
ലതാണങ്കമുഖാഹ്വയം.

കഥയിലെ ഭാവിഭാഗങ്ങളേയും കഥാബീജത്തേയും ഒട്ടൊട്ടായി തെളിയിക്കത്തക്കവിധം പാത്രങ്ങൾ തമ്മിൽ സംഭാഷണം നടത്തുകയാണെങ്കിൽ അതു അങ്കമുഖം. മാലതീമാധവത്തിലെ പ്രഥമാങ്കത്തിൽ കാമന്ദകിയും അവലോകിതയും തമ്മിൽ നടത്തുന്ന സംഭാഷണം നോക്കുക. ഒരങ്കത്തിന്റെ ഒടുവിൽ പാത്രങ്ങൾ നടത്തുന്ന സംഭാഷണത്തെത്തുടർന്ന് അടുത്ത അങ്കം തുടങ്ങുന്നതാണ് അങ്കമുഖമെന്നു ധനികൻ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ ഈ അങ്കമുഖത്തിനും അടുത്തു വരുവാനിരിക്കുന്ന അങ്കാവതാരത്തിനും തമ്മിൽ പറയത്തക്ക യാതൊരു ഭേദവും കാണാത്തതിനാൽ ആ അഭിപ്രായം നിരസിക്കുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളു. ഭാവ്യങ്കങ്ങളിലെ കഥ, സംക്ഷേപിച്ചിട്ടാണെങ്കിലും പ്രതിപാദിക്കപ്പെടുന്നതുകൊണ്ടു, ഏറെയവികാരപരമ്പരാവിജ്ഞാപകമായ 'മുഖം'പോലെ ഈ 'അങ്കം' ദൃശ്യാങ്കർക്ക് ആനന്ദജനാനബോധത്തിനുതകുന്നതിനാൽ ഇതിന്റെ നാമം—അങ്കമുഖം—അന്വർത്ഥം തന്നെ.

ഒരങ്കത്തിന്റെയൊടുവിൽ-
കഥാപാത്രംകഥിച്ചപോൽ
അടുത്തങ്കംതുടങ്ങുന്ന
രീതിയങ്കാവതാരമാം.

ചില അവസരങ്ങളിൽ കഥാപാത്രങ്ങൾ അങ്കത്തിന്റെ ഒടുവിൽ സംഭാഷണം ചെയ്യുന്നതിനെ അനുസരിച്ച് അടുത്തങ്കത്തിന്റെ ആദിയിൽ കഥാപാത്രം പ്രവേശിക്കുകയും കഥ അനവച്ഛിന്നമായി നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയും പതിവുണ്ട്. അങ്കത്തിനു മദ്ധ്യേ പാത്രങ്ങൾ സംഭാഷ

ന്നംചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനിടയ്ക്കു, മറെറാരു പാത്രം പ്രവേശിക്കുകയോ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ പ്രസംഗവും പ്രവൃത്തിയും തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയോ ചെയ്താൽ അങ്കച്ഛേദം വരിക പതിവില്ലല്ലോ. എന്നാൽ അങ്കം ക്രമത്തിലധികം നീണ്ടുപോവുകയോ മററു കാരണങ്ങളാൽ തക്കതായ ആവശ്യം നേരിടുകയോ ചെയ്താൽ പ്രസംഗവും പ്രവൃത്തിയും നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ അങ്കച്ഛേദം വരുത്തി അടുത്ത ഭാഗം മറെറാരങ്കമായി തിരിക്കാറുണ്ട്. ശാകുന്തളത്തിലെ ആറും ഏഴും അങ്കങ്ങൾ ഉദാഹരണത്തിനു സ്വീകരിക്കാം. "മഹാരാജാവേ, തേരിൽ കയറാം" എന്ന മാതലിവാക്യത്തിൽ ആറാമങ്കം അവസാനിക്കുകയും "രഥാരൂഢനായ മഹാരാജാവും മാതലിയും ആകാശമാർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു"കൊണ്ടു ഏഴാമങ്കം ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇവിടെ കഥ അനവച്ഛിന്നമായി നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണെങ്കിലും സൌകര്യത്തിനുവേണ്ടി, കവി, അങ്കച്ഛേദം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇവിടെ മാതലിയുടെ അപേക്ഷ അനുസരിച്ചു മഹാരാജാവു തേരിൽ കയറുന്നതും രഥം ആകാശമാർഗ്ഗത്തിലേക്ക് ഉയരുന്നതും ആയിരിക്കാം കവി രംഗപ്രയോഗാനർഹമായി വിചാരിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ ഭാഗം രംഗത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നതിനു പാടില്ലാത്തവിധം നിന്ദ്യമല്ലെങ്കിലും രംഗത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നതിന് അസാദ്ധ്യമാണെന്നു കാണാവുന്നതാണ്. രണ്ടായാലും മററു അർത്ഥോപക്ഷേപകങ്ങളെപ്പോലെ അങ്കാവതാരം രംഗപ്രയോഗാനർഹകഥാഭാഗസൂചനം നിർവ്വഹിക്കുന്നില്ലെന്നുള്ള വിശേഷം സൂക്ഷിച്ചു കാണുക.

തിരശ്ശീലയ്ക്കുള്ളിൽനിന്നു
സൂചിപ്പിപ്പതു ചൂളിക.

രംഗത്തിൻെറ ആദിയിലോ മദ്ധ്യഭാഗത്തോ അണിയറയിൽനിന്നുംകൊണ്ടു കഥാസൂചനം നിർവ്വഹിക്കുന്നതു ചൂളിക. വേണീസംഹാരത്തിലെ (അണിയറയിൽ കളകളത്തിനു ശേഷം) ഭോ ഭോ ദ്രുപദൻ, വിരാടൻ, വൃഷ്ണി, അന്ധകൻ, സഹദേവൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ സേനാപതികളേ! കൌരവസേനയിലെ പ്രധാനയോധന്മാരേ! ഭവാന്മാർ കേട്ടാലും.

"സത്യത്തോടേറ്റീടുമെന്നായ്ഭയമൊടുബ
    ന്ധിച്ചശാന്തപ്പെട്ടതി; (ദ്യൂത-
പേർത്തുംവേശത്തെന്നിന്നാൻശമമൊട
    ലവുംവിസ്മരിപ്പാനമന്നി; (ചി-
ചാരാഭ്യൂതാട്ടമായോരണിയിലുള്ളവായ്
    ദ്രൌപദീവസ്ത്രമോക്ഷ-
ത്താലെവർദ്ധിച്ചിട്ടുകുരുവനമതിലാ-
    ളുൾക്കുമക്രോധവഹ്നി."

എന്ന ഭാഗം നോക്കുക. ശ്രീകൃഷ്ണൻ ധർമ്മപുത്രരുടെ ദൌത്യം വഹിച്ച്, കൌരവസദസ്സിലേക്കു പുറപ്പെട്ടുപോയ വർത്തമാനം കേട്ട ക്രമത്തിലധികം ക്രുദ്ധനായ ഭീമസേനൻ, അതേവിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ച് സഹദേവനുമായി കലഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ, ഭഗവദ്ദൌത്യം വിഫലമായതിനേയും ഭഗവാൻ അധിക്ഷേപിക്കപ്പെട്ടതിനേയും സൂചിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അണിയറയിൽനിന്നു വിളിച്ചുപറയുന്ന ഭാഗമാണിത്.

ഇപ്പറഞ്ഞ അഞ്ചു അർത്ഥോപക്ഷേപകങ്ങളിൽ വിഷ്കംഭപ്രവേശങ്ങൾമാത്രം

അങ്കഭിന്നങ്ങളാകുന്നു. അസൂചിതപാത്രപ്രവേശം നാടകത്തിൽ വിഹിതമല്ലാത്തതാൽ, ഇവയുടെ അവസാനത്തിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നതുപോലെയായിരിക്കും അടുത്ത അങ്കത്തിൽ കഥാപാത്രം പ്രവേശിക്കുന്നത്. കാമാവിഷ്ടനായ രാവണൻ സീതാനുനയനത്തിന്നായി അശോകവനികയിലേക്കു പുറപ്പെടാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതായി തന്റെ ചേടിയിൽനിന്നും ഗ്രഹിച്ച മണ്ഡോദരി, മഹാരാജാവിന്റെ കാമചേഷ്ടകളെക്കണ്ടു പരിഹസിക്കുന്നതിനും വേണ്ടി തന്നെപക്ഷം പ്രത്യക്ഷയാകുന്നതിനും നിശ്ചയിച്ച്, "മഹാരാജാവറിയാതെ അശോകവനികയിൽ ചെന്ന് വള്ളിക്കെട്ടിനിടയിൽ മറഞ്ഞുനില്ക്കുന്നതിനു" പുറപ്പെടുന്ന ഭാഗത്തിൽ ആശ്ചര്യചൂഡാമണിയിലെ പ്രവേശകം അവസാനിക്കുകയും കാമാവിഷ്ടനായ രാവണന്റെ പ്രവേശത്തോടുകൂടി അഞ്ചാമങ്കം ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇവിടെ പ്രവേശകത്തിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്ന പാത്രമായ രാവണനാണ് അങ്കത്തിൽ ആദ്യമായി പ്രവേശിക്കുന്നതെന്നു സ്പഷ്ടം. ഇതുപോലെ എല്ലാ സ്ഥലങ്ങളിലും കാൺക. അങ്കത്തിന്റെ അംഗമെന്ന നിലയിൽ നടത്തപ്പെടുന്ന ഈ അർത്ഥോപക്ഷേപങ്ങൾക്കു "പൂർവ്വാംഗം" എന്നും കൂടിപ്പേരു കല്പിക്കാം. അങ്കത്തിനു പൂർവ്വമുള്ള അംഗം എന്നു ശബ്ദാർത്ഥം. "പ്രവേശകം എന്ന പൂർവ്വാംഗം" എന്നു ശാകുന്തളത്തിലും "വിഷ്കംഭം എന്ന പൂർവ്വാംഗം" എന്നു മാളവികാഗ്നിമിത്രത്തിലും പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതു നോക്കുക. അങ്കമുഖാദ്യർത്ഥോപക്ഷേപകങ്ങൾ അങ്കഭിന്നങ്ങളും, എല്ലാറ്റെയും കഥാബാഹ്യങ്ങളായ പാത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു നിർവ്വഹിക്കപ്പെടുന്നവയും അല്ലായിരിക്കാം; എങ്കിലും അവ രംഗപ്രയോഗാനർഹമായ എന്തെങ്കിലും കഥാഭാഗം രംഗസ്ഥന്മാരെ മനസ്സിലാക്കുന്നതായിരിക്കുമെന്നു സൂക്ഷ്മമാലോചിച്ചാലറിയാം. നടന്മാർക്കും കാണികൾക്കും വൈമനസ്യത്തിന്നിടവരുത്താതെ അതിചതുരമായി കാര്യം നിർവ്വഹിച്ച പുരാതനകവികളുടെ മനോധർമ്മാനാമൂലത്വം ശ്ലാഘനീയം തന്നെ.

പണ്ഡിതൻ എ. ഡി. ഹരിശർമ്മ.

പു ഷ്പാ ഞ്ജ ലി.

അഞ്ചാം അദ്ധ്യായം.

[പ്രഭാതവർണ്ണനം— ദൈന്യം— ആശാ— പ്രയാണം.]

നേരം പ്രഭാതമായി. സകല ജീവജാലങ്ങളെല്ലാം ഉണർന്നു വന്നു. തീർത്ഥവാസികളായ ചില ബ്രാഹ്മണർ പുണ്യമേ ഹരിതീർത്ഥത്തിൽ സ്നാനജപാദികൾ കഴിച്ചു പ്രാതഃകൃത്യം അവസാനിപ്പിച്ചതിന്റെശേഷം 'പ്രഭാസ'നദിയുടെ തീര

ത്തിൽക്കൂടി വടക്കുപടിഞ്ഞാറായി യാത്ര ചെയ്തുതുടങ്ങി. ഇവരിൽ ഒരാൾ വൃദ്ധനും ഗംഭീരസ്വഭാവത്തോടുകൂടിയവനും പ്രശാന്തമൂർത്തിയോടുകൂടിയവനും, മറ്റേ ആൾ തരുണവയസ്സനും തേജസ്വിയും അനുസന്ധാനശീലനും ആയിരുന്നു. വൃദ്ധൻെറ ദൃഷ്ടി മുമ്പോട്ടും മദ്ധ്യവയസ്സൻെറ ദൃഷ്ടി നാലുഭാഗത്തേക്കും പ്രസരിച്ചിരുന്നു.

കുറച്ചു ദൂരം പോയതിൻെറ ശേഷം മദ്ധ്യവയസ്സൻ പറഞ്ഞു: "ആര്യ്യ! ഈ പ്രദേശം എത്രയും ശുഷ്കമായിരിക്കുന്നു. ഇവിടെ സസ്യങ്ങളും ദുർല്ലഭമായിട്ടേ വളരുന്നുള്ളു. ജനങ്ങളുടെ പാർപ്പിടങ്ങൾ കാണപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഗ്രാമങ്ങളെല്ലാം നന്നെ ചെറുതായിരിക്കുന്നു. ജനസംഖ്യയും നന്നെ സ്വല്പമായിരിക്കുന്നു. നാലുദിക്കിലും നോക്കിയാൽ മുൾച്ചെടികളും ഈന്തമരങ്ങളും നിറഞ്ഞ വലിയ വലിയ മൈതാനങ്ങളാണ് കാണപ്പെടുന്നത്. ഭൂമിദേവിയെ ഇങ്ങിനെ ജനശൂന്യമായി കാണുമ്പോൾ മനസ്സിന്നു വളരെ സമാധാനക്കേടുണ്ടാവുന്നതാണ്."

വൃദ്ധൻ ഉത്തരം പറഞ്ഞു:– "ഈ പ്രദേശം പണ്ട് ഈ മാതിരി ഫലവത്തല്ലാത്തതും ജനശൂന്യവുമായിരുന്നില്ല. സത്യയുഗത്തിൽ ഈ പ്രദേശം സമുദ്രമാകുന്നു കൂടിയിരുന്നു. പിന്നെ വിന്ധ്യപർവ്വതത്തിൻെറ ഉത്ഥാനത്തോടുകൂടി ഈ പ്രദേശവും ഉണ്ടായിത്തീൎന്നു. ത്രേതായുഗത്തിലും ദ്വാപരയുഗത്തിലും ഈ സ്ഥലം വനമായിക്കിടന്നിരുന്നു. ആ സമയത്തിൽ രാക്ഷസസന്താനങ്ങളായ ജടാസുരവർഗ്ഗക്കാർ ഈ കാട്ടിൽ സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പിന്നെ യദുവംശജന്മാരായ ക്ഷത്രിയന്മാർ ഈ രാക്ഷസവംശത്തെ നശിപ്പിച്ച് ഈ പ്രദേശത്തിൽ വാണുതുടങ്ങി. ഇപ്പോഴും അവരുടെ സന്താനങ്ങൾതന്നെയാണ് ഈ പ്രദേശത്തിൽ കുടികൊള്ളുന്നത്. കഴിയും ചുമലിൽ വെച്ചുകൊണ്ടു ദൃഢഗാത്രനായ ഒരാൾ വരുന്നതു നോക്കൂ; അയാൾ ഒരു യാദവനാണ്."

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞുംകൊണ്ടു വൃദ്ധബ്രാഹ്മണൻ മുൻഭാഗത്തേക്കു തൻെറ കൈവിരൽ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു. മദ്ധ്യവയസ്സനായ ബ്രാഹ്മണൻ, വൃദ്ധൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചതിന്നു നേരെ നോക്കിയപ്പോൾ അതിദീർഘകായനും കൃഷിക്കാരനെപ്പോലെ തോന്നുന്നവനുമായ ഒരുവൻ അധികം ദൂരത്തല്ലാതെ നില്ക്കുന്നതു കണ്ടു. മദ്ധ്യവയസ്സനായ ബ്രാഹ്മണൻ അവൻെറ അടുക്കൽ ചെന്നു മധുരസ്വരത്തിൽ ആശീർവ്വാദംചെയ്തുകൊണ്ട് അവനോടു ചോദിച്ചു: 'താൻ ഏതു ജാതിക്കാരനാണ്? തൻെറ വീട് എവിടെയാണ്?' കൃഷിക്കാരൻ ദീർഘശ്വാസം വിട്ടുംകൊണ്ടു പറഞ്ഞു: 'ഞാൻ യദുവംശക്കാരുടെ ഒരു സന്താനമാണ്. ആ കാണുന്ന കുടിലാണ് എൻെറ പാർപ്പിടം.' ബ്രാഹ്മണൻ പറഞ്ഞു: 'തൻെറ മുഖഭാവംകൊണ്ടു താൻ ഒരു വലിയ ദുഃഖത്തിലകപ്പെട്ടുവനെന്നപോലെ തോന്നുന്നുണ്ട്. ബ്രാഹ്മണൻെറ അനുഗ്രഹംകൊണ്ടു ദുഃഖത്തിന്നു പ്രതിവിധി വരുന്നതാണെന്നു തനിക്കു വിശ്വാസമുണ്ടെങ്കിൽ തൻെറ വിവരമെല്ലാം എന്നോടു പറഞ്ഞാലും.' യാദവൻ തല കുനിച്ചു നമസ്കരിച്ചുംകൊണ്ടു പറഞ്ഞു: 'നിങ്ങളുടെ അനുഗ്രഹം ഉണ്ടെങ്കിൽ ദു

പൊട്ടെ നടന്ന് എന്റെ കുടിലിനെ നിങ്ങളുടെ കാൽപ്പൊടികൾകൊണ്ടു പവിത്രമാക്കിയാലും. ഈ അധമന്റെ വർത്തമാനങ്ങൾ പിന്നീട കേൾപ്പിക്കാം.' ബ്രാഹ്മണർ കുടിലിന്റെ നേക്കു നടന്നുതുടങ്ങി. യാദവൻ അവരുടെ പിമ്പിലും നടന്നുതുടങ്ങി. ബ്രാഹ്മണർ കുടിലിന്റെ ഉമ്മറത്ത് എത്തിയ ഉടനെ ഒരു സ്ത്രീ പുറത്തേയ്ക്കു വന്നു ബ്രാഹ്മണരെ നമസ്കരിച്ചു. 'ഇവൾ എന്റെ ഭാര്യയാണ്' എന്നു യാദവൻ അവരോട പറഞ്ഞു. 'പുത്രൻ ഉണ്ടാവട്ടെ' എന്നു മദ്ധ്യവയസ്കനായ ബ്രാഹ്മണൻ ആശീർവ്വാദം ചെയ്തു. യാദവൻ ഏററവും വ്യസനത്തോടുകൂടി പറഞ്ഞു: 'കഷ്ടം! ഈ അനുഗ്രഹം അങ്ങൾക്കു തരരുതേ! ഞങ്ങൾക്കു സന്തതിയുണ്ടാവണമെന്നു മോഹമില്ല.' മദ്ധ്യവയസ്കനായ ബ്രാഹ്മണൻ ഏററവും ആശ്ചര്യത്തോടുകൂടി ചോദിച്ചു: 'എന്താണ് ഇങ്ങിനെ പറയുന്നത്? ഗൃഹസ്ഥാശ്രമികൾക്കു പുത്രസന്താനത്തെപ്പോലെ നയനാനന്ദകരവും മനസ്സന്തോഷത്തെ ഉണ്ടാക്കിത്തീക്കുന്നതുമായ മറ്റു വല്ല വസ്തുവും ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽ ഉണ്ടോ? ആക്കു സന്താനമില്ലയോ അവരുടെ ജീവിതം സാർത്ഥകമായിത്തീരുന്നില്ല. അവരുടെ ഗൃഹവാസം വിഡംബനമാത്രമാണ്. അവക്കു ഇഹത്തിലും പരത്തിലും ഗതിയില്ല. അവരുടെ വീട് അന്ധകാരംതന്നെയാണ്.' ഇതിന്നു യാദവൻ ഒരു മറുവടിയും പറഞ്ഞില്ല. എത്ര നിർബ്ബന്ധിച്ചിട്ടും ഈ അനുഗ്രഹം സ്വീകരിപ്പാൻ യാദവൻ വളരെ വൈമനസ്യം കാണിച്ചുതുടങ്ങി. വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു: 'ഹേ! യാദവാ, തനിക്കു സമാധാനക്കേട വേണ്ട. ഇപ്പോൾ ആ കാര്യത്തെപ്പററി പറഞ്ഞിട്ട് ആവശ്യമില്ല. നേരം വൈകുന്നു. ഞങ്ങൾ തന്റെ അതിഥികളാണ്. ഭക്ഷണം കഴിഞ്ഞതിന്റെശേഷം ഇദ്ദേഹം തന്റെ വിവരങ്ങളെല്ലാം കേട്ട വേണ്ട ഉപദേശം തരും.' യാദവന്റെ അഭിപ്രായമനുസരിച്ച് അയാളുടെ ഭാര്യ രണ്ടു മൺകുടങ്ങൾ എടുത്തു സമീപത്തുള്ള നദിയിൽനിന്നു വെള്ളം കൊണ്ടുവരാൻ പോയി. യാദവൻ കുടിലിന്റെ ഉള്ളിൽനിന്ന് ഒരു കട്ടില് എടുത്തുംകൊണ്ടുവന്നു ബ്രാഹ്മണരെ അതിന്മേൽ ഇരുത്തിയതിന്റെ ശേഷം പറഞ്ഞു: 'ഞാൻ വലിയ ദരിദ്രനാണ്. ആ ഗ്രാമത്തിൽ ഒന്നു പോയി വരേണ്ടതുണ്ട്. നിങ്ങൾക്ക് അതുകൊണ്ട് ഒന്നും തോന്നരുത്.' യാദവൻ അവിടെനിന്നു പോയി. ഉടനെ അവന്റെ ഭാര്യ വെള്ളവുംകൊണ്ട് അവിടെ എത്തി. ഒരു കുടം വെള്ളം കുടിലിന്റെ വാതുക്കൽ വെച്ചു മറേറ കുടത്തിലെ വെള്ളംകൊണ്ടു ബ്രാഹ്മണരുടെ കാൽ കഴുകി. പിന്നെ അവൾ കുടിലിന്റെ ഒരു ഭാഗം ചൂലുകൊണ്ട് അടിച്ചു വെടിപ്പാക്കി മെഴുകി അവിടെ ഭക്ഷണം തയ്യാറാക്കാനുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾ കൂട്ടി. ഏറെത്താമസിക്കാതെ യാദവൻ ഭക്ഷണസാമഗ്രികൾകൊണ്ടു മടങ്ങി എത്തി. അതെല്ലാം കുടിലിന്റെ ഉള്ളിൽ വെച്ചു ഭക്ഷണം തയ്യാറാക്കാനായി അവൻ ബ്രാഹ്മണരെ ഉള്ളിലേയ്ക്കു വിളിച്ചു.

വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു: 'നിങ്ങളുടെ വീട്ടിൽവെച്ചു സ്വയംപാകം ചെയ്യേണ്ട ആവശ്യം ഞങ്ങൾക്കില്ല. ഞങ്ങൾ പരിവ്രാ

ജകന്മാരാണ്. ഞങ്ങൾക്ക് ആർ തയ്യാറാക്കീട്ടുള്ള ഭക്ഷണവും കഴിക്കാം. സ്വധർമ്മദോഷം ഞങ്ങളെ ബാധിക്കുകയില്ല. വിശേഷിച്ച്, തന്റെ ഭാര്യ സൽകുലജാതയും ദേവീതുല്യയും ആണ്. അവർ തയ്യാറാക്കുന്ന ഭക്ഷണം കഴിക്കാൻ ഞങ്ങൾക്ക് ഒരു വിരോധവുമില്ല'. പിന്നെ വെപ്പു കഴിഞ്ഞതിന്റെശേഷം ബ്രാഹ്മണരുടെയും പിന്നെ യാദവന്റെയും ഭക്ഷണം കഴിഞ്ഞതിന്റെശേഷം യാദവന്റെ ഭാര്യയും ഭക്ഷണം കഴിച്ചു.

സന്ധ്യാസമയത്തു മദ്ധ്യവയസ്കനായ ബ്രാഹ്മണൻ യാദവന്റെ വൃത്താന്തങ്ങൾ പറയാൻ അവനെ നിർബ്ബന്ധിച്ചു. യാദവൻ തലതാഴ്ത്തി കുറച്ചുനേരം മൌനമായിരുന്നു. പിന്നെ പെട്ടെന്ന് എണീറ്റുനിന്നു പറഞ്ഞു: 'ഇവിടെവെച്ചു വേണ്ട. മഹാന്മാരായ നിങ്ങൾ എന്റെ ഒന്നിച്ചു വന്നാലും.' ബ്രാഹ്മണർ അവന്റെ ഒന്നിച്ചുപോയി. പിന്നെ നദീതീരത്തിലുള്ള ഉയർന്ന ഒരു സ്തൂപത്തിന്റെ മുകളിൽ കയറി യാദവൻ ബ്രാഹ്മണരെ അവിടെ ഇരുത്തിയതിന്റെശേഷം താനും ഇരുന്നു. തന്റെ ഇടത്തുഭാഗത്തും വലത്തുഭാഗത്തും മുന്നാലു ഭാഗം നോക്കിയതിന്റെശേഷം യാദവൻ പറയാൻ തുടങ്ങി:—

"നിങ്ങൾ തെക്കോട്ടായി നദിയുടെ മറുകരയിലേക്കു നോക്കുവിൻ. ഏറ്റവും വലുതായ ഒരു രാജമന്ദിരം ഇടിഞ്ഞു പൊളിഞ്ഞു കിടക്കുന്നതു നിങ്ങൾക്കു കാണാവുന്നതാണ്. അതായിരുന്നു എന്റെ അച്ഛന്റെ വാസസ്ഥലം. നിങ്ങൾ എടത്തോട്ടു നോക്കുവിൻ! അതാ എന്റെ കുടിൽ കാണുന്നു. ആ രാജഭവനം എങ്ങിനെയാണ് ഈ കുടിലായി പര്യവസാനിച്ചത് എന്നറിയാനാണ് നിങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്." യാദവൻ ദീർഘശ്വാസം വിട്ടു.

വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു: "മാറിമാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു തന്നെയാണ് കാലധർമ്മം. സകലത്തിനും ഇടവിടാതെയുള്ള മാററം വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. മുമ്പു രാജഭവനമായിരുന്നതു കാലാന്തരത്തിൽ മാററം വന്നു കുടിലായിത്തീരുന്നു. കുടിലായിരുന്നതു മാറി വീണ്ടും രാജഭവനമായിത്തീരുന്നു. തന്റെ അച്ഛന്റെ വാസസ്ഥലം കുടിലാണ് ആയിരുന്നത് എങ്കിലു താൻ ഇപ്പോൾ രാജഭവനത്തിൽ താമസിച്ചിരുന്നേനെ. താൻ ഇപ്പോൾ കുടിലിൽ താമസിക്കുന്നു. തന്റെ അനന്തിരവന്മാർക്ക് രാജഭവനത്തിൽ താമസിക്കാൻ എടവരും." വൃദ്ധൻ ഉൽകൃഷ്ടയോടുകൂടി പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ ദീപജ്വാലയെന്നപോലെ യാദവന്റെ ഹൃദയത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് അവന്റെ ഹൃദയത്തിൽ വളരെക്കാലമായി കെട്ടുകിടന്നിരുന്ന ആശാപ്രദീപത്തെ ഒന്നായി കത്തിജ്വലിപ്പിച്ചു. ആ ദീപപ്രഭ അവന്റെ മുഖത്തു ശോഭിച്ചു. അവൻ പറയാൻ തുടങ്ങി:—

"നാലുഭാഗത്തും നോട്ടം എത്തുന്നതുവരെയുള്ള ദിക്കെല്ലാം എന്റെ അച്ഛന്റെ സ്വത്തായിരുന്നു. അച്ഛൻ അതിഗുണവാനായിരുന്നു. തന്റേതെന്നും അന്യന്റേതെന്നും ഉള്ള വിചാരം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം ചാർച്ചക്കാരും വേളക്കാരുമായ അനേകം പേരെ തന്റെ ഒന്നിച്ചു താമസിപ്പിച്ചു രക്ഷി

ച്ചുവന്നിരുന്നു. അവരിൽ ചിലർ സ്വാർത്ഥം നേടാൻ വേണ്ടി അദ്ദേഹത്തിന്നു വിരോധം പ്രവർത്തിച്ചു എങ്കിലും അദ്ദേഹം അവരെ ശിക്ഷിക്കുകയോ അവർക്കു വിരോധമായി പ്രവർത്തിക്കുകയോ ചെയ്തില്ല. അവർ ചെയ്തതെല്ലാം അദ്ദേഹം ക്ഷമയോടുകൂടി സഹിച്ചതേയുള്ളു.

"കുറെ കാലം ഇങ്ങിനെ കഴിഞ്ഞു. പിന്നീട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബന്ധുവായ് ഒരുവൻ സമുദ്രത്തിന്റെ അക്കരെയിൽനിന്ന് അവിടെ വന്നെത്തി. മ്ലേച്ഛദേശത്തിൽ താമസിച്ചുക നിമിത്തം അവൻ പൈതൃകധർമ്മം വെടിഞ്ഞു തോന്നിവാസിയായിത്തീർന്നിരുന്നു. അങ്ങിനെയാണെങ്കിലും അവൻ തന്നെ ശരണം പ്രാപിച്ചപ്പോൾ അച്ഛൻ അവന് അഭയം കൊടുത്തു. അച്ഛൻ അവനെ തന്റെ ഭവനത്തിൽ താമസിപ്പിച്ചില്ല. ഭവനത്തിന്റെ പുറത്തുഭാഗത്ത് അവൻ ഒരു പീടിക വെച്ചു തന്റെ നിത്യവൃത്തി കഴിച്ചുവന്നു.

"ഞങ്ങളുടെ കുടുംബം വളരെ വലുതായിരുന്നു. അനവധി ചാർച്ചക്കാരും വേലക്കാരും ഒന്നിച്ചാണ് ഞങ്ങൾ താമസിച്ചിരുന്നത്. ഇത്ര അധികം കുടുംബങ്ങൾ ഒന്നായി താമസിക്കുമ്പോൾ ചിലപ്പോൾ അവർ തമ്മിൽ യോജിപ്പില്ലാതെ ശണ്ഠ വരുന്നത് ഒരിക്കലും അസംഭവമല്ലല്ലോ. ആദ്യത്തിൽ ഈ കലഹങ്ങളെല്ലാം രണ്ടു, നാലു, പത്തു ദിവസങ്ങളിലധികം നിന്നിരുന്നില്ല. പുറത്തുനിന്ന് ആരെയും മദ്ധ്യസ്ഥനായി വിളിക്കാതെ കാര്യങ്ങൾ രാജിയായിത്തീർന്നിരുന്നു. ഗൃഹച്ഛിദ്രങ്ങളൊന്നും പുറത്തറിഞ്ഞു പ്രകാശിച്ചില്ല.

"എന്നാൽ സമർത്ഥനായ ഈ പീടികക്കാരൻ വന്നതിന്റെ ശേഷം കാര്യങ്ങൾ ആ മാതിരി കലാശിച്ചില്ല. കുടുംബക്കാർ തമ്മിൽ വല്ല തർക്കങ്ങളും ഉണ്ടായാൽ അവൻ ആരും അറിയാതെ കുടുംബക്കാരുടെ പിന്നിൽ കൂടി അവരുടെ ശണ്ഠ വർദ്ധിപ്പിച്ച് മിക്ക അവസരങ്ങളിലും അവർ തമ്മിൽ വ്യവഹാരം ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്തു. വ്യവഹാരം തുടങ്ങിയപ്പോൾ അവൻ ബുദ്ധികൗശലത്തോടും സൂത്രത്തോടുംകൂടി ചിലപ്പോൾ ഒരു പക്ഷത്തിലും ചിലപ്പോൾ മറുപക്ഷത്തിലും ചേർന്ന് ഇരുകക്ഷികൾക്കും നാശം ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുകയും താൻ ലാഭം നേടുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ഇതെല്ലാം കണ്ടിട്ടും ആർക്കും ഒരിക്കലും അവന്റെ നേരെ അവിശ്വാസം ഉണ്ടായില്ല.

"എന്തിനധികം പറയുന്നു? ഇത്ര ധൂർത്തനും തൻകാര്യം മാത്രം നോക്കുന്നവനും സമർത്ഥനും ആയ ഒരു പുരുഷൻ ഇതുവരെ ഞങ്ങളുടെ പ്രദേശത്തിൽ വന്നിട്ടില്ല. അവൻ ക്രമത്തിൽ എല്ലാവരെയും തന്റെ വശത്താക്കി. ഞങ്ങളുടെ ദിവാൻജിയുടെ അധികാരംകൂടി അവന്റെ കയ്യിലായിത്തീർന്നു. അതിന്നു പിന്നീടുള്ള കഥ പറയണോ? ദിവാൻജി ഇ-മിയുടെ മസ്ഥനായിത്തീർന്നു. ഞങ്ങൾ പിച്ചക്കാരായി ഈ കുടിലിലും താമസിക്കേണ്ടിവന്നു.

"എന്റെ മുമ്പിലത്തെ സ്ഥിതി എന്തായിരുന്നു, ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതി എന്താണ് എന്നു നിങ്ങൾ നോക്കുവിൻ! വലിയ ജന്മിയുടെ മകനായ ഞാൻ വയലിൽ ഉഴുതുകൊണ്ടു കാലം കഴിക്കുന്നു.

എനിയ്ക്കു സന്തതികളുണ്ടായാൽ അവരുടെ അവസ്ഥ എന്തായിരിയ്ക്കും? ഞങ്ങളുടെ സർവ്വസ്വവും നശിച്ചാലേ ഇണ്ടാം വരുള്ളൂ. ദുഃഖംകൊണ്ടും കഷ്ടപ്പാടുകൾകൊണ്ടും വഴിതെറ്റാഴ്കുന്നതും ചളിനിറഞ്ഞതുമായ ഈ ജീവനനദി വറ്റി വരണ്ടു നശിച്ചുപോകുന്നതുതന്നെയാണു നല്ലത്.”

ഈ കഥ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുമ്പോൾ വൃദ്ധബ്രാഹ്മണൻ മദ്ധ്യവയസ്കനായ ബ്രാഹ്മണന്റെ ശിരസ്സിൽ കൈ വെച്ചിരുന്നു. മർമ്മംപിളർക്കുന്ന യാദവന്റെ കഥകൾ കേട്ടിട്ട് മദ്ധ്യവയസ്കനായ ബ്രാഹ്മണന് അതിയായ വ്യസനം ഉണ്ടായി. പിന്നെ യാദവന്റെ കൈ പിടിച്ച് അദ്ദേഹം ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: “പോക. ഈ നിലാവുള്ള സമയത്തു നിങ്ങളുടെ പിതൃഭവനത്തിന്റെ അവശേഷത്തെ നോക്കിക്കണ്ടു നമുക്കു മടങ്ങിവരാം. മഹാനായ ഇദ്ദേഹം നിങ്ങളുടെ കുടിലിലേയ്ക്കു ദൃഷ്ടിവെച്ചുംകൊണ്ടു നമ്മൾ മടങ്ങിവരുന്നതുവരെ ഇവിടെ നില്ക്കട്ടെ.”

മദ്ധ്യവയസ്കനായ ബ്രാഹ്മണൻ മുമ്പിലും യാദവൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിമ്പിലും നടന്നുതുടങ്ങി. നദിയിൽ വെള്ളം കുറച്ചേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഇരുവരും എളുപ്പത്തിൽ മറുകരയെത്തി രാജഭവനത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ പ്രവേശിച്ചു. യാദവൻ ആ ഭവനത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ കടന്ന മാത്രയിൽ അത്യുഗ്രമായ ഒരു പ്രകാശംകൊണ്ട് അയാളുടെ കണ്ണ് മങ്ങിവശായി. അയാൾ കണ്ണടയ്ക്കുകയും വീഴാതിരിയ്ക്കാൻ വേണ്ടി അയാൾ തന്റെ ഒന്നിച്ചുള്ള ബ്രാഹ്മണന്റെ കൈപിടിച്ചു നില്ക്കുകയും ചെയ്തു. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞശേഷം അയാൾ കണ്ണു മിഴിച്ചു. എന്നാൽ കൂടി മുന്നോട്ടു പോവാൻ അയാൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. തന്റെ മുമ്പിൽ മഹത്തായ ഒരു രാജസഭയും അതിന്റെ നടുവിൽ ഒരു സിംഹാസനവും ആ സിംഹാസനത്തിൽ ഒരു ചക്രവർത്തി ഇരിയ്ക്കുന്നതും യാദവനു കാണാറായി. രാജാവിന്റെ മുമ്പിലായി അദ്ദേഹത്തിനെപ്പോലെ സുന്ദരനായ ഒരു യുവാവ് കൈകൂപ്പിക്കൊണ്ടു നില്ക്കുന്നുണ്ട്. ക്രോധംകൊണ്ടു ചുവന്ന കണ്ണുകളോടുകൂടിയ രാജാവ് ഈ യുവാവിന്റെ നേരെ കണ്ണിമയ്ക്കാതെ നോക്കിക്കൊണ്ട് ഇടിവെട്ടുംപോലെയുള്ള ശബ്ദത്തിൽ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: “നീ എന്റെ മൂത്ത മകനായിരുന്നിട്ടുകൂടി രാജ്യഭ്രഷ്ടനായിത്തീർന്നുവല്ലോ. നിന്റെ വംശക്കാർക്കു രാജ്യാധികാരത്തിനുള്ള അവകാശം നശിച്ചുപോയി. നിന്റെ സന്താനങ്ങളിൽ ആർക്കും ഒരിക്കലും രാജ്യാധികാരം കിട്ടുന്നതല്ല.” വാടിയ മുഖത്തോടുകൂടിയ യുവാവ് ഏറ്റവും വിനയത്തോടുകൂടി പറഞ്ഞു: “ഒരുകാലത്തും എന്റെ സന്താനങ്ങൾക്കു രാജ്യപ്രാപ്തി ഉണ്ടാവില്ലേ?” രാജാവ് കുറച്ചു നേരം മൌനമായിരുന്ന് ആലോചിച്ചുംകൊണ്ടു പറഞ്ഞു: “നിന്റെ വംശത്തിൽ മഹാവിഷ്ണു അവതരിയ്ക്കുന്ന കാലം വരെ നിന്റെ അനുജന്റെ പുത്രന്മാർ രാജ്യം ഭരിയ്ക്കുകയും നിന്റെ സന്തതികൾ അവർക്കു കീഴടങ്ങിയിരിക്കേണ്ടതായി വരികയും ചെയ്യും. അതുവരെ നിന്റെ സന്തതികൾക്കു രാജ്യാധികാരം കിട്ടുകയില്ല.”

യാദവന്റെ മനസ്സിലുദിച്ച ചോദ്യത്തിനുത്തരമായിട്ട് ബ്രാഹ്മണൻ അയാളോടു പറഞ്ഞു: “ഇദ്ദേഹം യയാതിമ

മഹാരാജാവാണ്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ മൂത്ത മകനും തന്റെ കുലത്തിലെ ആദിപുരുഷനുമായ യദുവിനെ ഇദ്ദേഹം ശപിച്ചു രാജ്യഭ്രഷ്ടനാക്കി.” യാദവൻ ഈ വാക്കുകൾ കേട്ടപ്പോൾ ബ്രാഹ്മണൻ മുമ്പു ചെയ്ത 'പുത്രലാഭ'മാകുന്ന അനുഗ്രഹത്തെ സ്വീകരിച്ചുംകൊണ്ടു വീണ്ടും രാജസഭയുടെ നേൎക്കു നോക്കി.

എന്നാൽ മുമ്പു കണ്ടതൊന്നും അയാൾ തന്റെ മുമ്പിൽ കണ്ടില്ല. ആ സഭാഗൃഹവും സിംഹാസനവും രാജാവും രാജപുത്രനും രാജമന്ത്രികളും എല്ലാം മറഞ്ഞുപോയി. അതിന്റെ എല്ലാം സ്ഥാനത്ത് ഒരു വലിയ കാരാഗൃഹം കാണപ്പെട്ടു. അതിന്റെ ഉള്ളിൽ കയ്യിലും കാലിലും ചങ്ങലയോടുകൂടിയവളും വലിയ ഒരു കല്ല് തലയിലേററിയിരിക്കുന്നവളും സുന്ദരിയുമായ ഒരു സ്ത്രീയും, അവളുടെ അരികത്തു പ്രശാന്തഗംഭീരനും ചിന്താകുലനും ആയ ഒരു മഹാപുരുഷനും നില്ക്കുന്നുണ്ട്. ഇത്ര സുന്ദരിയായ ഇവളുടെ ഈ ദീനസ്ഥിതി കാണുമ്പോൾ കല്ലും കൂടി അലിഞ്ഞുപോകും. “ഈ സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ ആരാണ്? നിഷ്ഠുരനായ ഏതു നരാധമനാണ് ഇവരെ ഈ മാതിരി കഷ്ടസ്ഥിതിയിലാക്കിയത്?” യാദവന്റെ മനസ്സിലുദിച്ച ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഉത്തരമായിട്ടു ബ്രാഹ്മണൻ ഉപഹാസത്തിൽ പറഞ്ഞു: “കംസാസുരൻ കാരാഗൃഹത്തിൽ ഇട്ട ദേവകീവസുദേവന്മാരെയാണ് താൻ കണ്ടത്.”

യാദവൻ കണ്ണിമയ്ക്കാതെ നോക്കിക്കൊണ്ടു നിന്നു. പെട്ടെന്നു കാരാഗൃഹത്തിന്റെ വാതിൽ തുറക്കപ്പെട്ടു. ഉജ്ജ്വലമായ പ്രഭകൊണ്ടു, കൂരിരുട്ടോടുകൂടിയിരുന്ന കാരാഗൃഹം പ്രകാശിച്ചു. യാദവൻ നോക്കിക്കൊണ്ടുനില്ക്കെ, അത്യുജ്ജ്വലമായ ആ പ്രഭയുടെ ഉള്ളിൽനിന്ന് ഒരോരുത്തരായിട്ട് എട്ടു കുട്ടികൾ പുറത്തേക്കു വന്നു. അവർ ഓരോരുത്തരായി ചെന്നു ദേവകിയുടെ ഓരോ ചങ്ങലകൾ വിടുത്തിയതിനുശേഷം വീണ്ടും ആ പ്രഭാപടലത്തിനുള്ളിൽ പ്രവേശിച്ച് അതിൽ തന്നെ ലയിക്കുകയും ചെയ്തു.

അവർ മാത്രമല്ല ലയിച്ചുപോയത്. ഇടിഞ്ഞുപൊളിഞ്ഞുകിടന്നിരുന്ന രാജഭവനവും ആ യാദവനും അവരോടുകൂടെ തന്നെ കാണാതെയായിപ്പോയി. താൻ ആ പ്രഭാസരസിയുടെ തീരത്തു തന്നെ നില്ക്കുന്നതായിട്ടാണ് വേദവ്യാസൻ കണ്ടത്. മാർക്കണ്ഡേയൻ തന്റെ ശിരസ്സിൽ കൈവെച്ചു തന്നോട് ഇങ്ങിനെ പറയുന്നതു വേദവ്യാസൻ കേട്ടു. 'സാധോ വേദവ്യാസാ! അങ്ങ് ധന്യൻതന്നെ. പ്രഭാസതീർത്ഥത്തിന്റെ അധിഷ്ഠാത്രിയായ ആശാമഹാദേവിയെ അങ്ങ് പ്രത്യക്ഷമാക്കിയിരിക്കുന്നു. ആർത്തന്മാരായ യാദവവംശക്കാരുടെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നു രാജ്യാപഹാരം നിമിത്തമുള്ള ശോകാന്ധകാരത്തെ നീക്കംചെയ്ത് അവരുടെ മനസ്സിൽ ഉജ്ജ്വലമായ പ്രകാശം ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കാൻ അങ്ങേക്കു സാധിച്ചിരിക്കുന്നു.'

വ്യാസദേവൻ മാർക്കണ്ഡേയന്റെ കാല്ക്കൽ സാഷ്ടാംഗം നമസ്കരിച്ചു ചോദിച്ചു. 'ഹേ മുനിശ്രേഷ്ഠാ! ഇന്നത്തെ സകല സംഭവങ്ങളും നിങ്ങളുടെ മായകൊണ്ടുണ്ടായതാണോ? ഞാൻ ഇന്നു കണ്ടതിൽ ഒരു സംഭവമെങ്കിലും യഥാർത്ഥമല്ലെന്നുണ്ടോ?'

മാർക്കണ്ഡേയൻ വ്യാസദേവന്റെ ശിരസ്സിൽ ചുംബനംചെയ്തുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു: 'ഭിന്നങ്ങളായിരിക്കുന്ന ബാഹ്യേന്ദ്രിയങ്ങളുടെ പ്രത്യക്ഷത എങ്ങിനെ ഭിന്നപ്രകാരമായിരിക്കുന്നുവോ അതുപോലെ അന്തരിന്ദ്രിയങ്ങളുടെ അനുഭൂതിയും ഭിന്നസ്വരൂപത്തോടുകൂടിയതാണ്. ചില പദാർത്ഥങ്ങൾ ത്വഗിന്ദ്രിയംകൊണ്ടും ചിലതു നേത്രേന്ദ്രിയംകൊണ്ടും മറ്റു ചിലതു ശ്രോത്രേന്ദ്രിയംകൊണ്ടും വേറെ ചിലതു ഘ്രാണേന്ദ്രിയംകൊണ്ടും അറിയപ്പെടുന്നു. അതുപോലെ വിഷയഭേദംകൊണ്ടു ചില പദാർത്ഥങ്ങൾ യുക്തികൊണ്ടും ചിലത് മാർമ്മശക്തികൊണ്ടും മറ്റു ചിലത് ആശകൊണ്ടും ജ്ഞാനാനുഭവസിദ്ധമായിത്തീരുന്നു. ബാഹ്യലോകത്തിൽ ത്വഗിന്ദ്രിയപ്രത്യക്ഷമല്ലാത്ത ഒരു പദാർത്ഥം മിഥ്യയാണെന്നോ യഥാർത്ഥമല്ലെന്നോ പറയാൻ പാടുണ്ടോ? ഒരിക്കലും പാടില്ല. അതുപോലെ ബുദ്ധിക്കു വിഷയമാവാത്തതുകൊണ്ട് ഒരു സംഭവവും മിഥ്യയാണെന്നോ അസത്യമാണെന്നോ തീരുമാനിക്കാൻ പാടില്ല. അതു് ഈ പുണ്യതീർത്ഥത്തിൽനിന്നു കയ്യിൽ കൊള്ളുന്ന വെള്ളം മൂന്നു പ്രാവശ്യം കുടിച്ചു് ഇരുന്നോട്ടെ വത്സ.'

വ്യാസദേവൻ അപ്രകാരം ചെയ്തു. ഉടനെ അദ്ദേഹത്തിനു കാര്യമെല്ലാം മനസ്സിലായി. അദ്ദേഹം ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: 'ബുദ്ധിശക്തിക്കും മാർമ്മശക്തിക്കും വിഷയങ്ങളായ സകല പദാർത്ഥങ്ങളും ഏതുപ്രകാരം സത്യവും സാരവത്തും ആണോ അതുപ്രകാരം തന്നെ ആശയേന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു വിഷയങ്ങളായ സകലപദാർത്ഥങ്ങളും സത്യവും സാരവത്തും ആണ്. ശ്രീകൃഷ്ണജനനിയായ ദേവകിയുടെ ആദ്യത്തെ ഏഴു പുത്രന്മാരിൽ ഓരോരുത്തനും അവർക്കു കാരാഗൃഹത്തിൽനിന്നു വിട്ടുപോരുന്ന കാര്യത്തിൽ എട്ടാമത്തെ ഗർഭത്തിൽ ജനിച്ച മഹാപുരുഷനെപ്പോലെ തുല്യസഹായം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ആദ്യത്തെ പുത്രന്മാരുണ്ടായില്ലെങ്കിൽ എട്ടാമത്തെ പുത്രൻ ഉണ്ടാവാൻ തരമില്ലല്ലോ.'

കെ. കുഞ്ഞുണ്ണിനായർ ബി. ഏ., ബി. എൽ.

—

സിവാജി *

അക്ബർ ചക്രവർത്തിയുടെ പ്രശംസനീയമായ ഭരണം അസ്തമിച്ചു. ജിഹാംഗീറും, ഷാജിഹാനും പിതാക്കന്മാരെ പിന്തുടർന്നു. താൻ വിശ്വസിച്ചുപോരുന്ന മതത്തിൽ പ്രതിപത്തിയില്ലാത്ത പ്രജകളെയെല്ലാം കഠിനമായി ശാസിച്ചുപദ്രവിക്കുന്നതിൽ മാത്രം നിഷ്ഠുരത പ്രദർശിപ്പിച്ചു്, സ്വമതതിമിരത്താൽ അന്ധനായി, മറ്റു യാതൊന്നിലും ശ്രദ്ധയില്ലാത്ത ഒരു ചക്രവർത്തിയായിരുന്നു അതിനുശേഷം സിംഹാസനത്തിൽ ആരോഹണം ചെയ്തത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണത്തിൽ അ

* ഒരു ഇംഗ്ലീഷുമാസികയിൽ നിന്ന്.

ധികം ക്ലേശിച്ചതു ഹിന്തുക്കളായിരുന്നു. അവരുടെ ക്ഷേത്രങ്ങളെയെല്ലാം അന്യായമായി നശിപ്പിച്ചും, സ്വത്തുക്കളെ അക്രമമായി കീഴടക്കിയും, മററനേകവിധത്തിലും അദ്ദേഹം അവരെ ഉപദ്രവിച്ചു. ഈ മുഗൾസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ സമാധാനത്തെ ഇല്ലാതാക്കി; രാജ്യത്തിൽ അതൃപ്തിയും, ലഹളയും ക്രമേണ വർദ്ധിച്ചുവന്നു. ഇന്ത്യാചരിത്രനഭോമണ്ഡലം ഈ പ്രകാരം കറുത്തുവശായിരിക്കുന്ന കാലത്തായിരുന്നു ഈ ഉപന്യാസത്തിലെ നായകനായ സിവാജി അതിശോഭയോടെ ഉദിച്ചു പൊന്തിയത്.

പാശ്ചാത്യഗ്രന്ഥകാരന്മാർ ഇദ്ദേഹത്തെ കൊലപാതകിയെന്നും, ചതിയനെന്നും, തട്ടിപ്പറിക്കാരനെന്നും പറഞ്ഞാക്ഷേപിക്കുന്നു; ആയതിനാൽ ഇദ്ദേഹത്തെപ്പററി ശരിയായ ഒരു അറിവു നമുക്കാവശ്യം വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിപ്രശസ്തിയുള്ള 'ചിററൂർ രജപുത്ര'വംശങ്ങളിലൊന്നായ "ബോസലി"യിലെ ഒരു മാന്യകുടുംബത്തിൽ ജാതനായ സിവാജി ഒരിക്കലും ഒരു തട്ടിപ്പറിക്കാരനല്ല. സ്വദേശാഭിമാനം മൂർത്തീഭവിച്ച നമ്മുടെ കഥാനായകൻ, തന്റെ പൌരുഷത്തിനുചിതമായ വിധത്തിൽ തന്റെ ഉദ്ദേശസിദ്ധിക്കായി യത്നിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിൽ നിറഞ്ഞു കവിഞ്ഞിരുന്ന മഹത്തായ വാസനാബലം, അദ്ദേഹത്തെ പല പരിശ്രമങ്ങൾക്കുമായി പ്രേരിപ്പിച്ചു. സ്വജനങ്ങളിൽ അതിയായ ക്രൂരതയെ പ്രദർശിപ്പിച്ചും, അവരുടെ സ്വത്തുക്കളെ അന്യായമായി കീഴടക്കിയും, ക്ഷേത്രങ്ങളെ നശിപ്പിച്ചും ഉപദ്രവിച്ചുവന്നിരുന്നതു 'നീചന്മാരായ പശുഭക്ഷകന്മാരെ'—ആ മുസൽമാന്മാരെ—കീഴടക്കുക എന്ന ഒരൊററ സംഗതിയായിരുന്നു സിവാജിയുടെ ജീവിതത്തിലെ പ്രധാനോദ്ദേശം.

സിവാജി, 1627 മേയ്മാസത്തിൽ, ദക്ഷിണരാജ്യത്തുള്ള 'ശിവനേരി' എന്ന കോട്ടയിൽ ജനിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവു, 'ബീജാപ്പൂർ'രാജാക്കന്മാരുടെ സേവകനായ 'ഷാജി'എന്നാളായിരുന്നു. മാതാവായ "ജീജാബായി", ഉത്തമദേശാഭിമാനിയായ ഒരു സ്ത്രീരത്നം ആയിരുന്നുവെന്നു മാത്രമല്ല, മുഹമ്മദീയമതത്തെ അവർ തീരെ വെറുത്തും വന്നിരുന്നു. സിവാജിയുടെ ഉത്തമോത്തമമായ സ്വരാജ്യസ്നേഹത്തിനും, സ്വമതവിശ്വാസത്തിനും മൂലകാരണം ഈ മഹതിയായിരുന്നുവെന്നു വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

മുഹമ്മദീയരെപ്പററിയുള്ള വെറുപ്പ് സിവാജിയിൽ ശൈശവം മുതൽക്കുതന്നെ പ്രത്യക്ഷമായി കണ്ടുതുടങ്ങി. 'മുഹമ്മദീയരും ഹിന്തുക്കളുമായുള്ള മത്സരത്തിന്' അന്നും ഇന്നും ഒരുപോലെ കാരണമായ 'ഗോഹത്യയെ നിർത്തൽചെയ്യാനായി ഒന്നിലധികം പ്രാവശ്യം' ലഹളക്കു പോയതായും, ഹിംസകന്മാരെ തെരുവുകളിൽ വെച്ചുതന്നെ എതിർത്തു ജയിച്ചു, കൊല്ലുവാൻ നിറുത്തിയിരിക്കുന്ന പശുക്കളെ വിട്ടു കൊണ്ടുവന്നതായും മററും അനേക കഥകൾ അദ്ദേഹത്തെപ്പററി പറഞ്ഞുവരുന്നു' എന്നു 'പ്രൊഫസർ റോബിൻസൺ' പറയുന്നു. പത്തു വയസ്സുമാത്രം പ്രായമായിരുന്ന കാലത്തു ബീജാപ്പൂരം രാജധാനിയിൽ പതിവുപ്രകാരമുള്ള 'സലാം' ചെയ്യുന്നതിനു

സിവാജി മരിച്ചുവെന്നും, അപ്പോൾ ശിക്ഷയിൽനിന്നൊഴിവു കിട്ടിയതു അദ്ദേഹത്തിൻെറ ശിപാൎശിയാൽ മാത്രമായിരുന്നുവെന്നും കേട്ടിട്ടുണ്ട്.

തന്നിമിത്തം മനഃപൂൎവ്വം വെറുത്തുവന്നിരുന്ന മുസൽമാന്മാരുടെ രാജധാനിയായ ബീജാപ്പൂരത്തിൽ താമസിക്കുവാനുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടു നിമിത്തം, സിവാജിയും അമ്മയും ഷാജിയുടെ ജാഗീരായിരുന്ന പൂനായിൽ താമസം ഉറപ്പിച്ചു. ഷാജിയുടെ ഒരു വിശ്വസ്തഭൃത്യനും, ധൎമ്മപരായണനും, സൽസ്വഭാവിയും ആയ 'ദാദാജി കോണ്ടു' എന്ന ആളുടെ രക്ഷാകൎത്തൃത്വത്തിൻകീഴിൽ സ്വതന്ത്രസ്നേഹം, സ്വരാജ്യസ്നേഹം ഇവയാകുന്ന വിശുദ്ധവായുവിനെയും ശ്വസിച്ചുകൊണ്ടു സിവാജി സുഖമായി വളൎന്നുവന്നു. സ്വതന്ത്രസ്നേഹം വൎദ്ധിച്ചു വൎദ്ധിച്ചു കാലാന്തരത്തിൽ അതു കുലദേവതയായ 'അംബാഭവാനി'യിലുള്ള ഭക്തിയായി പരിണമിച്ചു. "തൻെറ ജീവിതത്തിൽ, താൻ ചെയ്യേണ്ടതായ ഒരു മുഖ്യ കടമ തനിക്കു ഉണ്ടെന്നുള്ള ആന്തരബോധവും, കൊള്ളയടിക്കുന്നതിൽ സ്വതേ അഭിരുചിയില്ലെങ്കിലും, 'വിദേശീയരുടെ അന്യായമായ ആധിപത്യ'ത്തിൽനിന്ന സ്വരാജ്യത്തെ രക്ഷിക്കുവാനുള്ള അത്യാസക്തിയും സിവാജിയോടൊപ്പം വളൎന്നുവന്നിരുന്നുവെന്നു നിസ്സംശയമാണ്" എന്ന 'പ്രൊഫസർ റോബിൻസൺ' പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

സിവാജിക്ക പൂനായിൽ താമസിക്കുന്ന കാലത്തു ഹിന്ദുശാസ്ത്രങ്ങളും, പുരാണങ്ങളും വായിച്ചുകേൾക്കുന്നതിൽ അതിയായ മോഹം ജനിച്ചു. രാമായണം, മഹാഭാരതം ഇവ വായിച്ചു കേട്ടുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം രാത്രി വളരെനേരം ഉറക്കൊഴിച്ചിരിക്കും. ഒരിക്കൽ, ഒരു കഥാപ്രസംഗം കേൾക്കുന്നതിനായി, തൻെറ ജീവനെയാകാവുന്ന ആപത്തിനെക്കൂടി ഗണ്യമാക്കാതെ ഒരു മുസൽമാൻ സൈന്യത്തിനിടയിൽ കൂടെ ഒളിച്ചു കടന്നുപോയി. തന്നോട് ഏറ്റവും വിശ്വാസം കാണിച്ചവരായ 'മാവാളി'കളോട് അദ്ദേഹം ആദ്യമായി പരിചയപ്പെട്ടത് ഇവിടെ വെച്ചായിരുന്നു. മഹാരാഷ്ട്രത്തിൻെറ മുഴുവൻ ശക്തിക്കും കാരണഭൂതമായ ദക്ഷിണരാജ്യത്തെ കുന്നുകളെ മാമരാദിയും ഇതളുകൾപോലും തിരിച്ചറിയത്തക്കവണ്ണം പരിചയപ്പെടുവാനിടവന്നത് അദ്ദേഹത്തിനു ഇവരുടെ സഹവാസത്താലായിരുന്നു. 'സിൻഹഗാഡ്' കോട്ട പിടിച്ച അവസരത്തിൽ, തൻെറ ജീവനെക്കൂടെ തൃണീകരിച്ച 'താനാജിമാലുസ്റെ' എന്നാളെ കണ്ടതും ഇവിടെ വെച്ചാണ്. തൻെറ പ്രധാനസഹായികളായിതീൎന്ന്, ആപൽസമയങ്ങളിൽ ഉപകാരം ചെയ്തവരായ 'ഏസാജികങ്ക്', 'ബാജിപസാൽകർ' എന്നിവരുടെ സ്നേഹിതനായിത്തീൎന്നതും പൂനായിൽവെച്ചുതന്നെ.

സിവാജിക്ക വിദ്യാഭ്യാസം വളരെ കുറവായിരുന്നു. എഴുതുവാനോ, വായിക്കുവാനോ അദ്ദേഹത്തിനറിവുണ്ടായിരുന്നില്ല. പക്ഷെ, ആയുധാഭ്യാസത്തിൽ അതിനിപുണനായിരുന്നു. നല്ലൊരു വില്ലാളിയും, ഒരു ധീരയോദ്ധാവുമായിരുന്ന സിവാജി കുതിരസ്സവാരിയിലും അതിയായ വൈദഗ്ദ്ധ്യം പ്രദൎശിപ്പിച്ചു.

1646-ൽ സിവാജി ആക്രമണം

ആരംഭിച്ചു. ആദ്യമായി 'തോൎണ്ണ' എന്ന കോട്ട പിടിച്ചടക്കി. അതിന്നുശേഷം ഓരോന്നോരോന്നായി അനവധി കോട്ടകൾ കൈവശപ്പെടുത്തി, ക്ഷണമാത്രംകൊണ്ട് അതിപ്രബലനായിത്തീൎന്നു. അന്നത്തെ രാജ്യാവസ്ഥ സിവാജിയുടെ പരാക്രമജീവിതത്തിന് ഏററവും യോജിച്ചതായിരുന്നു. തലസ്ഥാനനഗരത്തിലുള്ള അന്തഃസമരം നിമിത്തം അയൽപ്രദേശങ്ങളെ തിരിഞ്ഞുനോക്കുവാൻപോലും ബീജാപ്പൂരിലെ സുൽത്താന്നു സാധിച്ചിരുന്നില്ല. ആയതുകൊണ്ടു ബീജാപ്പൂരം സൈന്യം തനിക്കെതിരായി പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ അവരെ തോല്പിച്ചോടിക്കുന്നതിന്നു സിവാജിക്കു നിഷ്പ്രയാസം സാധിച്ചു. സിവാജിയുടെ ഈ പ്രവൃത്തി പ്രബലമായ ഒരു ആക്ഷേപത്തിന്നു വിഷയമായിത്തീൎന്നിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, കാൎയ്യമൊന്നു മനസ്സിരുത്തി ആലോചിക്കുന്നപക്ഷം അതിന്റെ സൂക്ഷ്മാവസ്ഥ നമുക്കുതന്നെ വ്യക്തമാവുകയും ചെയ്യും. ഹിന്തുക്കൾ 'അഫ്സൽഖാനെ' ഏററവും നിന്ദ്യനും നീചനും ആയി കരുതിവരുന്നു; എന്തെന്നാൽ, ഇയാൾ 'പന്തർപ്പൂർ', 'തുൾജാപ്പൂർ' എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽ കൂടെ ജയഭേരിയും മുഴക്കിക്കൊണ്ടു കടന്നുപോയ സമയം, അവിടങ്ങളിലെ അതിപ്രസിദ്ധങ്ങളായ 'വിതോബ' ദേവന്റെയും, 'അംബാഭവാനി'യുടെയും ക്ഷേത്രങ്ങളെ ഇടിച്ചുപൊളിച്ചു, ബിംബങ്ങളെ തച്ചുടച്ചു നശിപ്പിച്ചതിന്നു പുറമെ, ശ്രീമൂലസ്ഥാനങ്ങളിൽ പശുവിന്റെ ചോര തളിച്ചു ഹിന്തുക്കളുടെ മനസ്സിനെ അതികഠിനമായി വ്രണപ്പെടുത്തി. എന്തെങ്കിലും ഒരു ഹിന്ദു, തന്നോട് അല്പമെങ്കിലും ദയ കാണിച്ചുള്ളുമെന്നു സംശയിപ്പാൻപോലും ഇയാൾക്ക് മാൎഗ്ഗമില്ല. സിവാജിയുടെ പ്രവൃത്തി പുരുഷോചിതമല്ലാതിരുന്നാൽകൂടിയും, അത് ഇയാളുടെ മേൽ പ്രയോഗിച്ചതിന്നു തക്ക ന്യായമുണ്ട്. അതിന്ന് ഒരിക്കലും സിവാജിയെ കുററപ്പെടുത്തുവാൻ പാടുള്ളതുമല്ല.

1659-ൽ ബീജാപ്പൂരക്കാരോടു ഇടങ്ങിയ യുദ്ധം 1662 വരെ നിലനില്ക്കുകയും, അവസാനം ബീജാപ്പൂരക്കാർ സിവാജിയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്നു കീഴടങ്ങുകയും ചെയ്തു.

മുഗൾചക്രവൎത്തിയുമായുണ്ടായ യുദ്ധത്തിലും സിവാജി വിജയിയായി. മുഗൾപടനായകന്മാരുടെ നേതാവായ 'ഷെയിസ്തഖാൻ' എന്നാളുടെ തന്ത്രങ്ങൾ സിവാജിയുടെ മുമ്പിൽ തോററുപോയി. ഒടുവിൽ, മുഗൾപടനായകനായ 'രാജാ ജയസിംഹ്' എന്ന മഹാൻ സിവാജിയെക്കൊണ്ടു സമാധാനഉടമ്പടി ചെയ്യിപ്പിച്ചു; ഡൽഹിയിൽ മുഗൾചക്രവൎത്തിയെ ചെന്നു കാണുവാനും 'രാജാ' സിവാജിയെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ മുഗൾരാജധാനിയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്നു ബഹുമതി ലഭിച്ചില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, തന്റെ ജീവന്നുകൂടെ അപായംവരുവാനിടയുണ്ടെന്നു കണ്ടപ്പോൾ സിവാജി ഇരുപ്പിടം ഉപേക്ഷിച്ച് ആരും അറിയാതെ (കള്ള പലഹാരക്കൊട്ടയിൽ ഒളിച്ചിരുന്നിട്ടാണെന്നു തോന്നുന്നു) പുറത്തു ചാടിക്കളഞ്ഞു.

ഇതിന്നുശേഷം അദ്ദേഹം ഒരിക്കലും മുഗൾചക്രവൎത്തിയുടെ അധീനത്തിൽ

പെട്ടിട്ടില്ല. മുഗൾ അധികാരത്തിൽനിന്നൊഴിഞ്ഞു, താൻ സ്വതന്ത്രനാണെന്ന് അദ്ദേഹം വിളംബരപ്പെടുത്തി. മുഗളന്മാർ കൈവശപ്പെടുത്തിയ കോട്ടകൾ ഓരോന്നിനേയും വീണ്ടെടുത്തു. 'സൂററിൽ' ഉണ്ടായിരുന്ന ഇംഗ്ലീഷുവർത്തകശാലയേയും കൊള്ളയടിച്ചു കീഴടക്കി.

1674-ാമാണ്ടിൽ താൻ 'മഹാരാജാ'വാണെന്നു വിളംബരം ചെയ്തു. തന്റെ വിജയങ്ങളെ ഉദ്ഘോഷപ്പെടുത്തുന്ന രാജകിരീടത്തെ അദ്ദേഹം ശിരസ്സിൽ ധരിച്ചു. എന്നാൽ, കിരീടധാരണത്തിനുമുമ്പ് 'പ്രതാപഗാൽ' എന്ന കോട്ടയിൽ പോയി തന്റെ കുലദേവതയായ 'അംബാഭവാനി'യെ കുറേക്കാലം ഭക്തിപുരസ്സരം ഭജിച്ചുവെന്നും, ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹം തന്നെത്താൻ മറന്നു ധ്യാനനിമഗ്നനായിരിക്കുന്ന സമയം 'അംബാഭവാനി' പ്രത്യക്ഷയായിവന്ന് അദ്ദേഹത്തെ അനുഗ്രഹിച്ച്, മഹാരാഷ്ട്രരുടെ ഭാവിയെപ്പററി വിശദമായി പറഞ്ഞുകൊടുത്തുവെന്നും ഒരു കഥ പറഞ്ഞുവരുന്നു.

കിരീടധാരണവും, സിംഹാസനാരോഹണവും 1674 ജൂൺ 6-ാംനു 'രായ്ഗഡി'ൽ വെച്ചു വിധിപ്രകാരം അനുഷ്ഠിച്ചു. അന്നത്തെ കാഴ്ച അതിപ്രൗഢമായിരുന്നു; ഇന്ത്യാചരിത്രത്തിൽ പ്രധാനമായ ഒരു ദിവസവും ആയിരുന്നു; എന്തെന്നാൽ, മഹാരാഷ്ട്രസാങ്കേതികസമുദായം ഒരു മഹത്തായ നിലയിൽ എത്തിയിരിക്കുന്നുവെന്ന് ആ ദിവസം ലോകരെ അറിയിച്ചു.

സിവാജിയുടെ യുദ്ധപരിശ്രമങ്ങൾ മിക്കതും ഇതോടെ അവസാനിച്ചു. തന്റെ ജീവിതശേഷം ഈശ്വരധ്യാനത്തിലും, മതാചാരാനുഷ്ഠാനത്തിലും നയിക്കണമെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഗ്രഹം. തന്റെ ആത്മജ്ഞാനഗുരുവായ 'രാമദാസ്' എന്ന മഹാനിൽ രാജ്യഭാരത്തെ സമർപ്പിച്ചു തനിക്കു സന്യാസവ്രതം സ്വീകരിക്കണമെന്നും അദ്ദേഹം ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ, മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ഗുണത്തിനുവേണ്ടി അദ്ദേഹംതന്നെ രാജ്യം ഭരിക്കണമെന്നു ഗുരുവായ 'രാമദാസ്' നിർബ്ബന്ധിക്കയാൽ സിവാജി അതിന്നനുവദിച്ചു.

സിവാജിയുടെ ജീവിതോദ്ദേശം പൂർത്തിയായിരിക്കുന്നു. മുഗൾവംശക്കാർ തലതാഴ്ത്തിക്കഴിഞ്ഞു. എന്നു മാത്രമല്ല, താൻ ഒരു ഇരുപതു കൊല്ലംകൂടി ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതായാൽ ഇന്ത്യാചരിത്രത്തിന്റെ ഗതിക്ക് ആകപ്പാടെ ഭേദഗതി വരുത്തക്കവണ്ണം, ഹിന്ദുസമുദായത്തിന്റെ വിത്തുകൾ അദ്ദേഹം വിതക്കയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. വിശ്രമംകൂടാതുള്ള നിരന്തരപരിശ്രമത്താൽ അദ്ദേഹം ക്ഷീണനായി ഭവിച്ചു. അവസാനം 1680 ഏപ്രിൽ 5-ാംനു, 53-ാം വയസ്സിൽ ചരമഗതിയെ പ്രാപിക്കയും ചെയ്തു.

സിവാജി നടപ്പാക്കിയ ഭരണരീതി, ചാണക്യനിർമ്മിതമായ ഭരണരീതിയോട് ഏതാണ്ട് യോജിച്ചിരുന്നു. ഇപ്പോൾ നടപ്പിലുള്ള അധികാരസംഘടനത്തിനും വളരെ സാദൃശ്യമുള്ളതായിരുന്നു. രാജ്യമെങ്ങും പഞ്ചായത്തുകൾ ഏർപ്പെടുത്തി, മുതൽ സംബന്ധമായ (സിവിൽ) വ്യവഹാരങ്ങൾ തീർപ്പുചെയ്യാനുള്ള അധികാരം അവർക്കു നൽകി. കുററങ്ങളെ സംബ

ഡിച്ച (ക്രിമിനാൽ) വ്യവഹാരങ്ങൾക്ക് തീർപ്പു കല്പിച്ചിരുന്നതു ഹിന്ദുനിയമപ്രകാരമായിരുന്നു. നവീനകാലത്തെ ബ്രിട്ടീഷ് 'ക്യാബിനെറ്റു' മന്ത്രികളെപ്പോലെ, അല്ലെങ്കിൽ നമ്മുടെ ഭരണനിർവ്വാഹകസംഘത്തെപ്പോലെ, ഓരോ ഭരണശാഖകളിലെയും തലവന്മാർ കൂടിച്ചേർന്ന ഒരു സംഘമായിരുന്നു സാമ്രാജ്യഭരണകർത്തൃത്വം വഹിച്ചിരുന്നത്. ഈ നിർവ്വാഹകസംഘത്തിന്റെ പേർ 'അഷ്ടപ്രധാൻ' എന്നാണ്. പ്രധാനമന്ത്രി, അല്ലെങ്കിൽ അഷ്ടപ്രധാനിലെ അദ്ധ്യക്ഷന്റെ 'പേഷ്വ' എന്നായിരുന്നു സ്ഥാനപ്പേർ: അഷ്ടപ്രധാനിലെ മററു അംഗങ്ങൾ, ആയവ്യയപരിശോധകൻ, കണക്കു സൂക്ഷിപ്പുകാരൻ, കാര്യദർശി, സൈന്യനായകൻ, വിദേശമന്ത്രി, പ്രധാനന്യായാധിപൻ, പുരോഹിതൻ എന്നിവരും ആയിരുന്നു.

ധനസംബന്ധമായ ചില ഭരണപരിഷ്കാരങ്ങളാലാണ സിവാജി ജനങ്ങളുടെ വാത്സല്യഭാജനമായിത്തീർന്നത്. പൂർവ്വകാലത്തു നികുതി പിരിക്കേണ്ടതിലേക്കായി, രാജ്യത്തിലെ ഓരോ പ്രദേശങ്ങളെ ഓരോരുത്തർക്കു ലേലംവിളിച്ചു കൊടുക്കുന്നതുസാധാരണയായിരുന്നു. ലേലക്കാരൻ ശരിയായ സംഖ്യ രാജാവിന് അടക്കുന്ന കാലത്തോളം, അവർ നികുതി വസൂലാക്കുന്നത് ഏതുവിധത്തിലാണെന്നു ഭരണാധികാരികൾ അന്വേഷിക്കമാറില്ല. ഈ സമ്പ്രദായത്താൽ പ്രജകൾക്കു വളരെ കഷ്ടം അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നു. രാജ്യത്തിൽ നടന്നുവന്നിരുന്ന അനീതികൾക്കു കണക്കേയായിരുന്നില്ല. ലേലം വാങ്ങുന്നവർ, ഭൂമിയുടമസ്ഥന്മാരുടെ കയ്യിലുള്ളതു മുഴുവനും പിഴിഞ്ഞു വസൂലാക്കിയിരുന്നതിനാൽ അവർ യാതൊരു ശരണവുമില്ലാതെ സങ്കടപ്പെട്ടു. ഇതിനെ സിവാജി പരിഷ്കരിച്ചതു രണ്ടുവിധത്തിലായിരുന്നു. ഒന്നാമതു, പഴയ നിശ്ചയങ്ങളെ ഉടച്ചുവാർത്തു പുതുതാക്കി; അതാതു കാലത്തുണ്ടാവുന്ന വിളകളുടെ നില അനുസൃതമാക്കി നികുതിയുടെ തോതു നിശ്ചയിച്ചു; ക്ഷാമകാലത്തു യാതൊരു നികുതിയും പിരിച്ചുകൂടെന്നും തീർച്ചപ്പെടുത്തി. രണ്ടാമത്, എല്ലാ അംശങ്ങളും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ശരിയായ മേലന്വേഷണത്തിൻകീഴിലാക്കി; കൃഷിക്കാർ കഷ്ടപ്പെടാതിരിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ കന്നുകാലികൾ, വിത്തുകൾ, പണം എന്നിവയെ ധാരാളമായി സഹായിച്ചുംവന്നു.

സിവാജിയുടെ സൈന്യം, ആധുനികസൈന്യങ്ങളെപ്പോലെ ആയുധം ധരിച്ച്, ഒന്നായിച്ചേർന്നു പഠിച്ചവരായിരുന്നില്ല. യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതിൽ യാതൊരു ശാസ്ത്രങ്ങളും, അവർ അനുസരിച്ചിരുന്നതുമില്ല. എന്നാൽ ഇന്ത്യയുടെ അക്കാലത്തെ അവസ്ഥക്കു, നവീനപരിഷ്കാരപ്രകാരം യുദ്ധം ശീലിച്ചവരെക്കാൾ ശത്രുക്കൾക്കു ഭയങ്കരവും, നാശകരവുമായ അപ്രകാരത്തിലുള്ള അപരിഷ്കൃതസൈന്യങ്ങൾതന്നെയായിരുന്നു ആവശ്യം.

എഴുതുവാനോ, വായിക്കുവാനോ ശീലമില്ലെങ്കിലും വിദ്വാന്മാരുടെ രക്ഷാകർത്തൃസ്ഥാനം സിവാജി വഹിച്ചുവന്നു. മഹാകവികളായ 'തുക്കാറാം', 'രാമദാസ്' മുതലായവർ വസിച്ചുവന്നത് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജധാനിയിലായിരുന്നു. വടക്കെ ഇന്ത്യയിലെയും, പശ്ചിമ ഇന്ത്യയി

ലേയും മഹാന്മാരായ ഹിന്ദുകവികൾ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ രാജസദസ്സിൽ വെച്ചു വാദപ്രതിവാദം നടത്തുകയും, യോഗ്യതാനുസരണം സിവാജിയാൽ നല്കപ്പെടുന്ന ബഹുമതികൾ വാങ്ങിപ്പോവുകയും പതിവായിരുന്നു.

വിദേശചരിത്രകാരന്മാരായ അനേകം പേർ സിവാജി അതിക്രൂരനാണെന്നും, കൊലപാതകത്തിന്നുകൂടി മടിയില്ലാത്ത പരമദുഷ്ടനാണെന്നും പറഞ്ഞു ദുഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, ബുദ്ധിപൂർവ്വകമായി അല്പമൊന്ന് ആലോചിച്ചുനോക്കുന്നതായാൽ ഈ ദുരഭിപ്രായം അടിസ്ഥാനരഹിതമാണെന്ന് എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാം. നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഇപ്പോൾ ആചരിച്ചുവരുന്ന നടവടികളെ ആസ്പദമാക്കി പണ്ടുള്ളവരുടെ ഗുണദോഷനിർണ്ണയം ചെയ്യുന്നത് ഒരിക്കലും ശരിയല്ല. 'ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിക്കുന്നവരായ നമുക്ക്, പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടിൽ നടപ്പായിരുന്ന പല സംഗതികളേയും ആക്ഷേപിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്; എന്നാൽ, അക്കാലത്തെ അഭിപ്രായസാമാന്യത്തിന്നും, സൌകര്യങ്ങൾക്കും അവസ്ഥകൾക്കും നടുവിൽ നാം ജീവിക്കുന്നതായോർത്ത്, അപ്പോൾ നാം എതുവിധം പ്രവർത്തിച്ചിരിക്കുമെന്ന് ആലോചിച്ചല്ലാതെ എന്തെങ്കിലും തോന്നിയ ഒരു വിധി പറയുന്നത് അന്യായമല്ലേ? അതു സത്യത്തിന്നനുസരിച്ചതാണോ?' എന്ന് ഒരു ചരിത്രകാരൻ ചോദിച്ചിരിക്കുന്നു. 17-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ, ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിന്റെ സർവ്വാധ്യക്ഷത മുഹമ്മദീയർക്കായിരുന്നു. അവരാകട്ടെ, മരണകാര്യത്തെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം യാതൊരു ലോകമര്യാദയും അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയിരുന്നതുമില്ല. ചതി അക്കാലത്ത് അവർക്ക് പതിവില്ലാത്തതൊന്നായിരുന്നില്ല. ഇപ്രകാരത്തിലുള്ള കുത്സിതവർഗ്ഗക്കാരുമായിട്ടായിരുന്നു സിവാജിക്ക് ഇടപെടേണ്ടിവന്നത്. എന്നിട്ടും അദ്ദേഹം, ഹിന്ദുമതശാസ്ത്രാനുസരണമായ തന്റെ ദിനചര്യകളിൽനിന്ന് അണുപോലും തെറ്റിയില്ല. ശത്രുമിത്രഭേദമോ, ജാതിമതവ്യത്യാസമോ കൂടാതെ സർവ്വസ്ത്രീകളേയും അദ്ദേഹം എല്ലാ സമയത്തും ബഹുമാനിച്ചുവന്നു. ശത്രുവായിരുന്നാൽകൂടിയും, താഴെ വീണുപോയവനോട് അദ്ദേഹം പൊരുതുകയില്ല. ശരണാഗതന്മാരിൽ അദ്ദേഹം അതിദയാലുവായിരുന്നു.

സിവാജിയുടെ ശത്രുക്കളിൽ ഒരുവനും, മുസൽമാൻവർഗ്ഗക്കാരനുമായ 'കാഫിഖാൻ' അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി ഇപ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്നു: "സിവാജിയുടെ സൈന്യങ്ങൾ എവിടെ ആക്രമിക്കുന്നതായാലും, സ്ത്രീജനങ്ങളെ ഉപദ്രവിക്കയോ പള്ളി, ദൈവപുസ്തകങ്ങൾ മുതലായവയെ നശിപ്പിക്കയോ ചെയ്തുപോകരുതെന്ന് അദ്ദേഹം അവർക്ക് പ്രത്യേകം കല്പന കൊടുത്തിരുന്നു. സകല മതത്തിന്നേയും അദ്ദേഹം ഒരുപോലെ ബഹുമാനിച്ചു. പരിശുദ്ധമായ 'ഖൊറാൻ' ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വല്ലവിധത്തിലും തനിക്ക് കിട്ടുന്നതായാൽ അദ്ദേഹം [illegible] സാദരം സ്വീകരിച്ച് തന്റെ മുഹമ്മദീയസേവകന്മാർക്കാരെങ്കിലും സമ്മാനിക്കും. തന്റെ സേവകന്മാരിൽ ആരെങ്കിലും സ്ത്രീകളെ ബ

ന്ധിച്ചുകൊണ്ടു വരുന്നതായാൽ, അവർ ഹിന്ദുവായാലും ശരി, മുഹമ്മദീയയായാലും ശരി, അശരണയാണെന്നു കണ്ടാൽ അവരെ ഉടനെ ബന്ധനത്തിൽനിന്നു മോചിപ്പിച്ച്, അവരുടെ രക്ഷിതാക്കന്മാർ വന്നുചേരുന്നതുവരെ അവരെ മാന്യമായ നിലയിൽ സംരക്ഷിക്കും.”

നമ്മുടെ രാജ്യചരിത്രത്തിൽ ഒരു മഹത്തായ മാററത്തെ ഉണ്ടാക്കിത്തീൎത്തിട്ടുള്ള മഹാന്മാരുടെ നടുവിൽ ഒരു മാന്യസ്ഥാനത്തെ അൎഹിക്കുന്ന സിവാജി, ഒരു ഉൽകൃഷ്ടപുരുഷനും, ഒരു മഹാരാജാവും ആയിരുന്നതിന്നു വല്ല സംശയവും ഉണ്ടോ?

സി. എൻ. എസ്സ്.

കാളിദാസനും ഭവഭൂതിയും

ഒരു താരതമ്യനിരൂപണം

(തുടൎച്ച)

സീതയുടെ പേരിൽ പൌരന്മാർ പറഞ്ഞുണ്ടാക്കിയ അളീകാപവാദത്തെ ചാരമുഖത്തുനിന്നു കേട്ട സമയത്തു രാമനുണ്ടായ അവസ്ഥാന്തരത്തെ കാളിദാസനും ഭവഭൂതിയും വൎണ്ണിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഗം, അവരുടെ കവിതയെ താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കുമ്പോൾ ഒഴിച്ചുവിടുവാൻ പാടില്ലാത്ത ഒരു സന്ദൎഭമാണ്. കാളിദാസന്റെ രാമൻ ഭദ്രമുഖത്തുനിന്ന് ആ അപവാദം കേട്ടപ്പോൾ എങ്ങിനെയായി എന്നു നോക്കുക:—

“പ്രിയയെപ്പഴിചെയ്യുമെന്നവല്ലാ-
ത്തയശസ്സാലടിയേററവന്റെ ചിത്തം
സ്വയമഗ്നിയിൽവെന്തനല്ലിരുമ്പൂ-
ക്കയതം ചുററികയാൽക്കണക്കടഞ്ഞു”.

ഇങ്ങിനെ ഉടഞ്ഞുപോയ ഹൃദയത്തിൽ തൽക്കാലമുണ്ടായ വിചാരം ഇതാണ്:—

“പഴിവാക്കിതുകേട്ടിരിക്കയോ (ന്നോ?
ററൊഴിയുംമൽപ്രിയയെത്യജിക്കയോ
വഴിയേതിതിൽനല്ലതെന്നറിയാൻ
കഴിയാതുള്ളവനാടിദോളപോലെ”.

ഭവഭൂതിയുടെ രാമനോ, ദുൎമ്മുഖമുഖത്തുനിന്ന് അപവാദം കേട്ടപ്പോഴേക്കും മൂൎഛിച്ച് അതികരുണമാംവണ്ണം വിലപിക്കുന്നു:—

“അയ്യയ്യോ പ്രിയയന്യഗേഹമതിൽവാ-
ണെന്നായദുഷ്കീൎത്തിനെ-
ത്തിയ്യിൽക്കാട്ടിയൊരുള്ളുതപ്പണികളാ-
ത്തീൎത്തീടിനാളെങ്കിലും (ൽ-
പാഴ്ച്ചപ്പിന്നെയുമെന്റദുൎവ്വിധിവശാൽ
പേപ്പട്ടിപൊലിച്ചതൻ
മെയ്യിൽച്ചേൎന്നവിഷംകണക്കുപര-
ന്നീടുന്നിതെല്ലാടവും”

“ഹാ ദേവി! ദേവയജനസംഭവേ! ഹാ സ്വജന്മാനുഗ്രഹപവിത്രിതവസുന്ധരേ! ഹാ ജനകവംശനന്ദിനി! ഹാ പാവകവസിഷ്ഠാരുന്ധതീപ്രശസ്യശീലശാലിനി! ഹാ രാമമയജീവിതേ! ഹാ മഹാര

ണ്യവാസപ്രിയസഖി! ഹാ താതപ്രിയേ! ഹാ സ്തോകപ്രിയവാദിനി! ഇപ്രകാരമുള്ള ഭവതിക്കുകൂടി ഈ വിധമുള്ള പരിണാമം സംഭവിച്ചു."

"ആതങ്കത്തൊപ്പമരങ്കവി-
ച്ചീടുവാൻതന്നൊരൈവം
ചൈതന്യത്തെക്കഠിനമതിയാ-
യുള്ളരാമന്നുനൽകി
ഖേദംനൽകുന്നിതുമമലാൽ
പ്രാണനോരമർമ്മമെല്ലാം
ഭേദിപ്പിച്ചൂൻ ഹൃദിനിഹിതമാം
വജ്രകീലംകണക്കെ".

ഈ ഘട്ടത്തിൽ ഭവഭൂതിയോതിയിട്ടുള്ള തന്മയത്വവും ഹൃദയദ്രവീകരണസാമർത്ഥ്യവും അനിതരസാധാരണമാണെന്ന് അനുഭവരസികന്മാർ സമ്മതിക്കാതിരിക്കയില്ല. എന്നാൽ, അതിൽ നായകന്റെ ധീരോദാത്തതയ്ക്കു തെല്ലൊരപകർഷം വന്നുപോയിട്ടില്ലേ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അന്തർഭാഗത്തുള്ള ദുഃഖത്തെ ഇത്ര പ്രകടമായി കാണിച്ചതാണ് ഈ സംശയത്തിനു കാരണം. കാളിദാസനാകട്ടെ, ഇവിടെ പ്രകൃതിഗംഭീരനായ രാമന്റെ ഗാംഭീര്യധൈര്യാദികൾക്കു തെല്ലുപോലും ഹാനിവരുത്താതെ ഔചിത്യത്തെ രക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു. കാളിദാസൻ ഇവിടെ ആദികവിയെ അനുകരിച്ചിരിക്കയാണ്. "തദന്യവംശോചിതം ശ്രുത്വാ രാഘവഃ പരമാത്മവാൻ" എന്നു മാത്രമേ, അപവാദം ഗ്രഹിച്ച അവസരത്തിൽ, ആദികവി പറയുന്നുള്ളൂ. പക്ഷേ, ലക്ഷ്മണാദികൾ അടുത്തുവന്നപ്പോഴേക്കും ആ സ്ഥിതി ഒന്നു മാറി. 'ചിന്താവ്യാകുലിതേന്ദ്രിയ'നായി 'അവാങ്മുഖ'നായി 'ദീനമനസ്സാ'യിട്ടാണ് രാമനെ ലക്ഷ്മണാദികൾ കാണുന്നതു കാഴ്ചക്കൂടി വൈവർണ്ണ്യപ്പെട്ട അവസ്ഥയിലാണ്. അവർ കണ്ടതായ രാമമുഖത്തെ നോക്കുക:—

"തേ തു ദൃഷ്ട്വാ മുഖം തസ്യ
സഗ്രഹം ശശിനം യഥാ
സന്ധ്യാഗതമിവാദിത്യം
പ്രഭയാ പരിവർജ്ജിതം
ബാഷ്പപൂർണ്ണേ ച നയനേ" ഇത്യാദി.

ഇതിനെ ആദികവിയെ അനുകരിച്ച് ഔചിത്യരക്ഷകനായ കാളിദാസൻ മറ്റു ഘട്ടങ്ങളിലും നായകന്റെ ധീരോദാത്തതയെ രക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. സീതാപരിത്യാഗം കഴിഞ്ഞു മടങ്ങിവന്ന ലക്ഷ്മണൻ വിവരം പറഞ്ഞപ്പോഴും 'മിഴിനീർമഴയാൽ നൃപൻ ഇന്ദുവെപ്പൊഴിയും പൌഷമാസംപോലെയായി' എന്നു മാത്രമേ കാളിദാസൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളൂ.

ഉത്തരരാമചരിതത്തിലെ ചിത്രദർശനം കഥാവസ്തുവിൽ കല്പിതമായിട്ടിരിക്കുന്നെങ്കിലും, ഭവഭൂതി അതിനെയൊത്ത പ്രസ്താവമുണ്ടാക്കിട്ടുള്ളതു വാല്മീകിയെയും കാളിദാസനെയും അനുകരിച്ചിട്ടാണ്. രാവണവധാനന്തരം രാമൻ സീതയോടും അനുചരന്മാരോടുംകൂടി പുഷ്പകവിമാനാരൂഢനായി അയോദ്ധ്യക്കു പോകുമ്പോൾ സീതക്ക് ഓരോരോ സ്ഥലങ്ങളേയും അവിടെ നടന്നുള്ള സംഭവങ്ങളേയും ചൂണ്ടി പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നതായി വാല്മീകിയും കാളിദാസനും വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്. വാല്മീകി സംക്ഷിപ്തമായിട്ടാണ്ടെ സംഗതികളെ കാളിദാസൻ ചമല്ക്കാരത്തോടുകൂടി വിസ്തരിച്ചു പ്രതിപാദിച്ചിരി

കയാണ്. നായകൻ നായികയ്ക്കു പൂർവ്വാനുഭൂതങ്ങളായ സംഗതികളേയും, സ്ഥലകാലങ്ങളേയും മറ്റും ഓർമ്മിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു കാണുന്നതായി വർണ്ണിക്കുന്നത് അത്യന്തം ഹൃദയംഗമമായിരിക്കും. അങ്ങിനെയുള്ള വർണ്ണനകളിൽ കവിക്ക് ഔചിത്യം വിടാതെ പ്രകൃതോപയോഗിയാംവണ്ണം സ്വമനോധർമ്മങ്ങളെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിനു നല്ല സൌകര്യവുമുണ്ട്. കാളിദാസർ ഈ തത്വം മനസ്സിലാക്കി തന്റെ ഉദ്ദേശ്യത്തെ സരസമാംവണ്ണം നിർവ്വഹിച്ചു ഫലിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഭവഭൂതി അതു കണ്ട് അതുപോലെ ഒന്നു വർണ്ണിച്ചുനോക്കുവാൻ വേണ്ടിയും കൂടിയായിരിക്കണം ചിത്രദർശനപ്രസ്താവത്തെ ആശ്രയിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു തോന്നുന്നു. മറ്റു മഹത്തായ പ്രയോജനം അതുകൊണ്ടില്ലെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നതായി ആരും ധരിക്കാതിരിക്കുവാനപേക്ഷയുണ്ട്. കാളിദാസന്റെ രാമൻ സീതയോടു പറയുന്ന സംഗതികളെത്തന്നെ മിക്കതും ഭവഭൂതിയുടെ രാമനും സീതയോടു പറയുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ പറയുന്ന രീതിയിൽ ചില വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ടെന്നേ ഉള്ളൂ. ചിത്രശാലയിൽ കാണുന്ന ചിത്രകഥകൾ രാമായണം ആദിമുതൽ അന്നുവരെയും വ്യാപിക്കുന്നവയും, അതു നോക്കിക്കാണ്മാൻ പ്രവേശിച്ചിട്ടുള്ളതു സീത, രാമൻ, ലക്ഷ്മണൻ എന്ന മൂവരും ആണ്. ഇതുകൊണ്ടു ഭവഭൂതിക്ക് ആ ഘട്ടത്തെ സരസമാക്കുന്നതിനു പല സൌകര്യങ്ങളുമുണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ചില അസൌകര്യങ്ങൾകൂടി ഉണ്ടാകാതിരുന്നിട്ടില്ല. ചില ഘട്ടങ്ങളിൽ രാമന്റെ ധീരോദാത്തതയെ ഭവഭൂതിക്കു സാരമാക്കാതെ തള്ളിക്കളയേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ട്. ലക്ഷ്മണസാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ സ്പഷ്ടമായി വക്തവ്യങ്ങളല്ലാത്ത ചില പൂർവ്വാനുഭവങ്ങൾ വരുമ്പോൾ കവി കുറെ ക്ലേശിച്ച് ആ ഭാഗം ശരിപ്പെടുത്തുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. കാളിദാസർക്കാകട്ടെ ഈ വക വിഷമതകളൊന്നുമില്ല. ഒന്നാമതു പുഷ്പകാരൂഢനായി സീതയോടുകൂടി രാമൻ സല്ലപിക്കുന്ന ആ സമയം രഹസ്യങ്ങളായ വൃത്താന്തങ്ങളെക്കൂടി വിസ്രബ്ധമായിപ്പറയുന്നതിനു യോജിച്ചതാണ്. രണ്ടാമതു താവന്മാത്രവ്യാപികളായ കഥകളെ മാത്രമേ രാമൻ പ്രധാനമായിപ്പറയുന്നുമുള്ളു. കാളിദാസർ ഈ ഘട്ടത്തിൽ രാമനെ കരളുഭാവാവിഷ്ടനാക്കീട്ടാണ് അവതരിപ്പിക്കുന്നതെന്നുള്ളതും സ്മരണീയമാണ്. ചിത്രശാലയിൽ വെച്ചു ഗർഭിണിയെ വിനോദിപ്പിക്കുവാനായി പറഞ്ഞുതുടങ്ങിയ പൂർവ്വകഥകളിൽ കോപസാധ്വസാദികളായ മനോവികാരങ്ങൾക്കിടവരുത്തുന്ന പൂർവ്വസ്മരണകളെ ഭവഭൂതി ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടും സ്പഷ്ടമാണ്. സിദ്ധസാദ്ധ്യനായിത്തിരിച്ചുവരുന്ന രഘുവംശരാമന്റെ മനോഭാവമാകട്ടെ പ്രകൃതത്തിൽനിന്ന് ഒട്ടും പതിപ്പോകുന്നില്ല. അതിനാൽ, രഘുവംശത്തിലെ 13-ാംസർഗ്ഗം മുഴുവൻ വായനക്കാരെ അലൌകികാനന്ദസാഗരത്തിൽ മഗ്നരാക്കുന്നു. നായകനെക്കൊണ്ടു നായികയോടു വിസ്രംഭസംഭാഷണം ചെയ്യിക്കുന്നതിൽ വിഷയങ്ങളുടെ പ്രസ്താവപശ്ചാദ്ഭാവിത്വം, സരസത്വം. ഇതലായ ഗുണങ്ങൾ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ് കാളിദാസർ എന്നതിനു കുമാരസംഭവത്തിലെ 8-ാംസർഗ്ഗവും ഉദാഹര

ന്നമാണ്. വിസ്തരഭയത്താൽ ഉദാഹരണങ്ങളൊന്നും ഇവിടെ എഴുതുന്നില്ല.

വീരരസം വർണ്ണിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ കാളിദാസനെക്കാൾ സമർത്ഥൻ ഭവഭൂതിയാണ്. കാളിദാസൻ വീരം, രൌദ്രം ഭയാനകം മുതലായ രസങ്ങളെ വർണ്ണിക്കുന്നതിൽ വലിയ പാടവമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ശാകുന്തളത്തിൽ, മാതലി വന്നു വിദൂഷകന്റെ കഴുത്തിൽപ്പിടിച്ചു ഞെക്കിയപ്പോൾ വിദൂഷകൻ ഭയപ്പെട്ട് ഉച്ചത്തിൽ രാജാവിനെ വിളിച്ചു നിലവിളിക്കുന്നു. വിദൂഷകന്റെ ആർത്തനാദം കേട്ട്, ആദ്യവരെ വിപ്രലംഭാർത്തനായിരുന്ന രാജാവു പെട്ടെന്നു പ്രകൃതിമാറി കുപിതനായിച്ചമയുന്നു. കാളിദാസൻ ദുഷ്യന്തന്റെ ആ പ്രകൃതിവ്യതിയാനത്തെ വർണ്ണിക്കുന്നതിൽ യാതൊരു പ്രകാരഭേദത്തെയും ആശ്രയിച്ചിട്ടില്ല. രാജാവു ക്ഷോഭപ്പെട്ടു പറയുന്ന വാക്കിൽ രോഷസൂചകങ്ങളായ പരുഷവർണ്ണങ്ങളാവട്ടെ, ഉദ്ധതബന്ധമാവട്ടെ പ്രാധാന്യേന അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. നോക്കുക, രാജാവു പറയുന്നത്:

'യോഹനിഷ്യതിവധ്യംത്വാം
രക്ഷ്യംരക്ഷതിചദ്വിജം
ഹംസോഹിക്ഷീരമാദത്തേ
തന്മിശ്രാവർജ്ജയത്യപഃ' (ശാ6.28)

ഒന്നാമതു ഈ വൃത്തംതന്നെ ഈ രസത്തിനു പറ്റിയതല്ല. രണ്ടാമതു ബന്ധം സൌമ്യമായിട്ടത്രേ കാണുന്നത്. ഇതുപോലെതന്നെ "അശ്ലിഷ്ടബാലതരുപല്ലവലോഭനീയം" എന്ന പദ്യത്തിലും ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ പൂർവ്വാർദ്ധത്തിലേക്കാൾ വ്യത്യാസം തോന്നത്തക്ക യാതൊരു ബന്ധഭേദവും വരുത്തീട്ടില്ല. തന്നിമിത്തം, പൂർവ്വാർദ്ധത്തിലെ ശൃംഗാരം മാറി ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ വീരരസമാകുന്നെന്നു തോന്നാൻ വളരെ പണിയുണ്ട്. ഭവഭൂതിയാണെങ്കിൽ ഈ വക സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഗൌഡീരീതിയെ ആശ്രയിച്ചു പരുഷവർണ്ണങ്ങളും ഉദ്ധതബന്ധവും വേണ്ടുവോളം ഉപയോഗിക്കമായിരുന്നു. നോക്കുക! സീതയുടെ ദാരുണമായ കഷ്ടാവസ്ഥയാൽ ദുഃഖിതനായിത്തീർന്ന ജനകൻ രാമന്റെ 'സാഹസപ്രവൃത്തി' യെപ്പററി ഓർത്തപ്പോൾ പെട്ടെന്നു കുപിതനായിത്തീർന്നു പറയുന്നതാണിത്:—

'ഉൾക്കാമ്പിൽക്കോരവഹ്നിപ്രഹരസഹശരൈ
ദുഃഖമാർമ്മത്താർത്തുരക്കം
മൽക്രോധാഗ്നിക്കിതാത്രൈസമയമറിയു
ചാപശാപങ്ങൾകൊണ്ടും' (വാൻ

വീരരസവിഷയത്തിൽ ഭവഭൂതിക്കുള്ള പ്രത്യേക യോഗ്യതക്ക് ഏറ്റു ഉദാഹരണങ്ങൾ വേണമെങ്കിലും സുലഭമാകയാൽ വിസ്തരിക്കുന്നില്ല. ഇതിനെയാണെങ്കിലും ഭവഭൂതി ശൃംഗാരമോ, കരുണമോ വർണ്ണിക്കുന്ന ഘട്ടങ്ങളിൽ ഔചിത്യം എല്ലായ്പോഴും നോക്കുക പതിവില്ല. രാമൻ ചിരപരിചിതമായ ദണ്ഡകാരണ്യഭാഗങ്ങളെ രണ്ടാമതു കാണുമ്പോൾ അനുസ്മൃതമായ പ്രിയാവിയോഗവ്യഥയാൽ കരുണമയനായ്ച്ചമഞ്ഞു പറയുന്ന സന്ദർഭത്തിലും ഭവഭൂതി ഉദ്ധതബന്ധത്തെ കൈവെടിഞ്ഞിട്ടില്ല. "ഇഹസമദശകുന്താക്രാന്തവാനീരമുക്ത" എന്നാദിയായ പദ്യത്തിലെ ദീർഘസമാസവും, പരുഷവർണ്ണങ്ങളും ഉദ്ധതബന്ധവും വീരരസത്തിന്നോ രൌദ്രത്തിനോ യോജിക്കുന്നതല്ലാതെ കരു

ണാരികൾക്ക തീരെ അനുകൂലിക്കുന്നില്ലെന്നതന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഭവഭൂതി പല സ്ഥലങ്ങളിലും ഔചിത്യത്തെ പരിപാലിക്കാതെ പോയിട്ടുണ്ടെന്ന ചിലർ പറയാറുണ്ട്. സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ തീരെ അതില്ലെന്ന പറവാനും കഴിവുള്ളാണെന്നില്ല. കാവ്യങ്ങളിലെ വിഷയത്തെ സ്വതസ്സംഭവി, പ്രൌഢോക്തിസിദ്ധം എന്നിങ്ങിനെ രണ്ടായി വിഭാഗിക്കാം. ഇതിൽ പ്രൌഢോക്തിസിദ്ധമായ വിഷയത്തെ എടുത്തു കവിതയുണ്ടാക്കുന്നവർ അസംഭാവ്യത വന്നുപോകാതിരിക്കുവാൻ വേണ്ടി പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. അനൌചിത്യം എന്ന ദോഷം കടന്നുകൂടിയാൽ കാവ്യാത്മം മാത്രമല്ല കാവ്യജീവനായ രസംതന്നെ ദൂഷിതമായിത്തീരുന്നതാണ്. സ്വകപോലകല്പിതമായ കാവ്യകഥാശരീരത്തിന്റെ അവയവങ്ങൾക്ക വൈകല്യമൊ, ഭംഗിപ്പുകേടോ (അനൌചിത്യം) സംഭവിക്കുക എന്നത് ഒട്ടും അസാധാരണമല്ലാത്തതുകൊണ്ടു കാവ്യസൃഷ്ടിയിൽ ബാഹ്യമായും ആന്തരമായും ഉള്ള പര്യവേക്ഷണം അത്യന്താപേക്ഷിതമായിരിക്കുന്നു. ആലസ്യതയാലൊ, അനഭിജ്ഞതയാലൊ, അന്യസംരംഭത്താലൊ കവികൾക്ക ചിലപ്പോഴൊക്കെ ഇക്കാര്യത്തിൽ ന്യൂനതക്കാവു വന്നുപോകാറുണ്ട്. ഭവഭൂതിയെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളവും ഈ പതിവു ബാധകമാകാതിരുന്നിട്ടില്ല. പക്ഷെ അന്യസംരംഭത്താൽ മതിമറന്നു പോയതുകൊണ്ടുള്ള നോട്ടക്കുറവല്ലാതെ അനഭിജ്ഞതയാണ് ഇതിനു കാരണമെന്നു പറവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ലൌകികരുടെ സചേതനവ്യാപാരമില്ലാത്ത നദികൾ മുതലായവയെ ദൃശ്യകാവ്യങ്ങളിൽ പാത്രങ്ങളാക്കികല്പിച്ച് അവയെ സചേതനതുല്യം ലൌകികകാര്യങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്നതു ദൃശ്യകാവ്യത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യത്തിനു തീരെ വിരുദ്ധമായിട്ടുള്ളതാണ്. തമസ, മുരള മുതലായനദീപാത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു നാടകീയവസ്തുവിനെ പ്രവർത്തിപ്പിച്ചതു ഭവഭൂതിക്കൊരു ന്യൂനതയായിട്ടുതന്നെയാണു തോന്നുന്നത്. ഉത്തരരാമചരിതം ഏഴാമങ്കത്തിലെ അന്തർന്നാടകത്തിൽ സീത ജലത്തിൽ പ്രസവിച്ച കുട്ടികളെ എടുത്തുംകൊണ്ടു ഗംഗയും ഭൂമിയും മറ്റും പ്രവേശിക്കുന്നതും ഒരു വിധം ലൌകികന്മാർക്ക് അസംഭാവ്യം തന്നെയാണ്. കാളിദാസർ ഇക്കാര്യത്തിൽ വളരെ നിഷ്കർഷവെച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തന്നെ പറയാം. ശകുന്തളയെ അദൃശ്യമായ ഒരു തേജസ്സു വന്നെടുത്തുംകൊണ്ടു പോയി എന്ന സംഗതി അണിയറയിൽവെച്ചു നടന്നതായികല്പിച്ച് പുരോഹിതമുഖേന രാജാവറിയുന്നതാക്കീട്ടുള്ളു. കവിസാർവ്വഭൌമൻ ഔചിത്യഭംഗത്തിൽ എത്രമാത്രം ഭയപ്പെട്ടിരുന്നു എന്നു സഹൃദയന്മാർക്കറിയാം. ഇതുകൊണ്ടു ഭവഭൂതി അനഭിജ്ഞനായ ഒരാളാണെന്നോ, യഥാർത്ഥ കവിത്വം ഇല്ലാത്ത ആളാണെന്നോ എനിക്കഭിപ്രായമില്ല. പക്ഷെ, നീചമധ്യമപാത്രപ്രയോജ്യമായ പ്രാകൃതവാക്യങ്ങളിൽപ്പോലും കണക്കെന്നിയെ ദീർഘസമാസങ്ങളും അലങ്കാരങ്ങളും പ്രയോഗിക്കുക മുതലായ ചില ഉല്ലുദോഷങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സങ്കല്പശക്തിയുടെ അ

ധിവുകൂടാതെ കാവ്യശരീരത്തിൽകടന്നുകൂടിയതായിത്തോന്നിയതുകൊണ്ടു മാത്രം ഇത്രയും പ്രസ്താവിച്ചുപോയതാണ്.

വള്ളത്തോളിന്റെ പേരിൽ ചിലർ ചുമത്തുന്ന മറ്റൊരാക്ഷേപം അദ്ദേഹം വ്യംഗ്യാർത്ഥത്തെ വാച്യാർത്ഥമാക്കി കവിതാസൌന്ദര്യം കുറയ്ക്കുന്നുവെന്നുള്ളതാണ്. ഈ ഉപക്ഷേപം തീരെ നിർമ്മൂലമാണെന്നു പറയാൻ കഴിയാത്തവണ്ണം അത്രയധികം ഉദാഹരണങ്ങൾ ശൃംഗഗ്രാഹം ഗ്രഹിക്കത്തക്ക നിലയിൽ കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്. നോക്കുക:—

‘‘പാരംഗതാർത്ഥയാംക്ഷിതിജയെ—
കൈവിട്ടകേകേമനാ—
മീരാമന്റെശരീരമാകിയനിന—
ക്കെന്തുണ്ടവസ്ഥകൃപ?’’

(ഉ. ച. 2. അ. 10. ശ്ലോ.)

ഇവിടെ വക്താവു രാമനായിരിക്കെ അദ്ദേഹം തന്റെ കണ്ണിനെപ്പററി ‘എന്റെ അവയവം’ എന്നല്ലാതെ ‘രാമന്റെ അവയവം’ എന്നു പറയേണ്ട ആവശ്യമില്ലാത്തതിനാൽ ‘രാമന്റെ’ എന്ന പദം പ്രകൃതത്തിൽ അനുപപന്നമായിട്ട് ‘പാരംഗതാർത്ഥയാം ക്ഷിതിജയെക്കൈവിട്ട കേകേമനായ രാമന്റെ’ എന്ന അർത്ഥാന്തരത്തിൽ സംക്രമിക്കുന്നു. ഇവിടെ വ്യംഗ്യം, അബലയെക്കൈവെടിയുന്നതുതന്നെ ഉചിതമല്ല; അതിലും വിശേഷിച്ച് അവൾ പത്നിയാണ്; പോരെങ്കിൽ ക്ഷിതിജയും;—അതായത് അയോനിജപരിശുദ്ധമായ യാഗഭൂമിയിൽനിന്നു ജനിച്ച ദിവ്യയും വിശുദ്ധയുമായവളും;—പുറമെ, ഗർഭിണി; ഇങ്ങിനെയാകുമ്പോൾ അവൾ സർവ്വാത്മനാ നിർദ്ദോഷയാണെന്നു വരുന്നു; താദൃശിയായ സ്വസഹധർമ്മചാരിണിയെ— സർവ്വഥാ രക്ഷിക്കേണ്ടവളെ— നിഷ്കാരണം നിരാകരിക്കുവാൻ തരിമ്പും കൂസൽകൂടാത്ത ക്രൂരനാണ് രാമൻ; എന്നൊക്കെയാണ്. ഈ വക ആലോച്യമാനസരസങ്ങളായ വ്യംഗ്യാർത്ഥങ്ങളെ മുഴുവൻ വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുന്ന രാമശബ്ദം ഉപാത്തമായിരിക്കെ, അതൊക്കെ കണ്ഠതോ വിളിച്ചുപറയുന്ന വിശേഷണം ചേർത്തതിനാൽ കാവ്യം സ്വാരസ്യംകുറഞ്ഞു ഗുണീഭൂതവ്യംഗ്യമായിച്ചമഞ്ഞുപോയി. ഇങ്ങിനെതന്നെ കഃ ‘ഏ സമ്പ്രതിനാശിതപ്രിയതമസ്സാദേവ രാമഃ സ്വയം’ എന്നാദിയായ സ്ഥലങ്ങളിലും ലക്ഷണാമൂലകമായ അർത്ഥാന്തരസംക്രമിതവാച്യധ്വനിയെ വ്യാഖ്യാനിച്ചിരിക്കുന്നു. വള്ളത്തോൾ എത്ര പറഞ്ഞാലും തൃപ്തിവരികയില്ല. തന്റെ പദപ്രയോഗത്തിൽ ഒളിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന സ്വാരസ്യം മറ്റുള്ളവർക്കു മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴികയില്ല എന്നു വിചാരിച്ചിട്ടാണോ എന്നു തോന്നും അദ്ദേഹം അന്യഥാസിദ്ധവും, വ്യംഗ്യവുമായ അർത്ഥത്തെ വീണ്ടും വിളിച്ചുപറയുന്നത്. ‘‘അദ്യാപ്യാനന്ദയതിമാം ത്വം പുനഃ കാസി നന്ദിനി’’ എന്ന ദിക്കിൽ, ‘നന്ദിനി’ എന്ന സംബോധനയിലെ താല്പര്യം അതുകൂടാതെതന്നെ വരുത്തിയിരിക്കെ പിന്നേയും, അന്യഥാസിദ്ധമായ ‘ആനന്ദ’ത്തെ കുറിക്കുന്ന അതിനെ ഉപയോഗിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല.

ഒന്നിനെ തിരിച്ചും മറിച്ചും, അവിടേയും ഇവിടേയും കെട്ടിപ്പറഞ്ഞാലും അദ്ദേഹത്തിനു തൃപ്തിവരികയില്ല. സീതയു

ടെ പ്രിയാലാപങ്ങൾ രാമന് ഏറ്റവും ആനന്ദപ്രദമാണെന്നുള്ള സംഗതിയെ എത്രയെല്ലാം പ്രകാരത്തിൽ പറഞ്ഞാലാണ് വ്യക്തമാക്കുവാൻ സാധിക്കുക എന്നു നിശ്ചയമില്ലാതായിട്ടെന്നപോലെ, "മ്ലാനസ്യജീവകുസുമസ്യവികാസനാനി" എന്ന പദ്യത്തിൽ ആ അൎത്ഥംതന്നെ ഭവഭൂതി തിരിച്ചും മറിച്ചും വൎണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. സീതാസ്പൎശസുഖത്തെ രാമൻ വ്യക്തമാക്കുന്നത് അനേകപദ്യങ്ങളെക്കൊണ്ടാണ് "വിനിശ്ചേതും ശക്യോ ന സുഖമിതിവാ ദുഃഖമിതിവാ", "ആശ്ച്യോതനം നു ഹരിചന്ദനപല്ലവാനാം", "സ്പൎശഃ പുരാ പരിചിതോ നിയതം സ ഏവ" എന്ന പദ്യങ്ങളിൽ നിബദ്ധമായ അൎത്ഥങ്ങൾക്കു പ്രകാരഭേദം വരുത്തുകയും, വൈചിത്ര്യത്താൽ വായനക്കാരുടെ ഹൃദയത്തെ വിനോദിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയും കവി ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, മൂന്നിലേയും വിഷയം ഏറക്കുറെ അഭിന്നമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ.

ഇത്രയും പറഞ്ഞ സംഗതികളാൽ കാളിദാസഭവഭൂതികളുടെ കവിതകൾക്കുള്ള സാദൃശ്യവും, വൈസാദൃശ്യവും ഏതാണ്ടു വെളിപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞുവല്ലൊ. സിംഹാവലോകനന്യായേന ഉക്തവിഷയത്തെത്തന്നെ സംക്ഷേപതഃ പരാമൎശിച്ചുപറയുന്നതായാൽ, കാളിദാസൻ പ്രകൃതിയുടെ കമനീയഭാഗങ്ങളെ സരസമായ്വൎണ്ണിക്കുന്ന കവിയും, ഭവഭൂതി പ്രകൃതിയുടെ ആഭ്യന്തരമായ തത്വങ്ങളെ കരുണമായ്വൎണ്ണിക്കുന്ന കവിയുമാണെന്നു പറയാം; കാളിദാസൻ സംക്ഷേപപ്രിയനും, ഭവഭൂതി വിസ്തരപ്രിയനും ആകുന്നു. കാളിദാസൻ വാച്യത്തിനേക്കാൾ അധികം ചമൽക്കാരം കൊടുത്തു വ്യംഗ്യത്തെ സ്വാരസമാക്കി സഹൃദയന്മാരെ രസിപ്പിക്കുന്നു. ഭവഭൂതി വ്യംഗ്യാൎത്ഥത്തെ അത്ര വകവെക്കാതെ വാച്യാൎത്ഥത്തിനു ചമൽക്കാരം കൊടുത്തു വൎണ്ണിച്ചു സഹൃദയന്മാരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ സ്തോഭം ജനിപ്പിക്കുന്നു. ഇതിനെ നിരൂപണം ചെയ്തു താരതമ്യപ്പെടുത്തിയതിൽ ഇനിയും അനവധി വിഷയങ്ങൾ വക്തവ്യങ്ങളായിട്ടുണ്ട്. അവയെല്ലാം പ്രത്യേകം എടുത്തു നിരൂപണം ചെയ്യുവാൻ മുതിരുന്നതായാൽ ഇപ്പോൾതന്നെ കണക്കിലധികം നീണ്ടുപോയ ഈ ലേഖനം ഇനിയും സുദീൎഘമായി വായനക്കാരെ വെറുപ്പിക്കുവാനിടയുണ്ട്. തന്നിമിത്തം ആ പ്രയാസത്തിൽനിന്നു വിരമിക്കുകതന്നെ ചെയ്യുന്നു. നിരൂപണം ചെയ്ത സംഗതികളിൽകാണാവുന്ന സ്ഖാലിത്യങ്ങളെ സഹൃദയന്മാർ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുതരുന്നതായാൽ അതു മഹത്തായ ഒരനുഗ്രഹമായിരിക്കും.

സി. ശങ്കുണ്ണിനായർ.

കവളപ്പാറെ ഗ്രന്ഥവരി. (തുടൎച്ച)

കേരളരാജ്യം ഉണ്ടായതിന്റെയും കവളപ്പാറ നാട്ടുവാഴ്ചയുടെയും വിവരം:– മലയാചലപൎവ്വതത്തോടടുത്ത പ്രദേശമാകകൊണ്ടു മലയാളമെന്നും, ഇവിടെ സൎപ്പങ്ങളുടെ വാസമാകകൊണ്ടു അവരെ ഒഴിപ്പിച്ച സ്ഥലമാകകൊണ്ടു ഗരളരാജ്യമെന്നും പറവാൻ സംഗതി. 'വീരഹത്തി', 'മാതൃഹത്തി' ഈ രണ്ടു ദോഷങ്ങളും വന്നതെന്നു വിചാരിച്ച പരശുരാമങ്കൽനിന്നു വാങ്ങിയ നീര വിരൽവഴിതിൽകൂടെ ചോൎന്നുകളഞ്ഞു. ആ നീര കൂടെ നില്ക്കുന്ന വെള്ളാളൻ താഴെ കൈകാട്ടി വാങ്ങി മുമ്പെ സേവിച്ചു. ആയതിനെക്കണ്ടു പരശുരാമൻ, കവളമായി പ്രവൃത്തിച്ചത് എങ്കിലും മുമ്പെ നീരസേവിച്ച സംഗതിക്ക സ്ഥാനമായ രാജ്യം കൊടുക്കേണമെന്നു കല്പിച്ച 'കവിളപ്പാറെ' എന്ന നാമത്തോടുകൂടെ മുക്കാതം നാടും വെള്ളാളരെ മക്കൾ മരുമക്കളായിട്ട് 1000 ചേകവരെ പരിഷയായിട്ടും അവൎക്ക കുടിയും അടിയും യാവില്പാൻ 12600-കലം വസ്തുവും വെള്ളാട്ടു മുതലായി അഞ്ചു് ആയുധവും കല്പിച്ചു കൊടുത്തു. ആയിരത്തിന്നും നക്കം മുക്കം അറയും അറമവും താഴ്വം തളയും വാളും കയറും വഴിപ്പും ഭേഷിപ്പും ഈ വക കന്നം മറ്റാരയല്ലെന്നും, ദേശം ദേശാധിപത്യം മലയും മലപ്പുറവും കാപ്പ കുളം കയം. ഇവ ഒക്കെയും കല്പിച്ചു. ആയിരത്തിലേക്കം കൎത്തവായിട്ടും തമര് ആയിട്ടും വരുമെച്ചിമഹിഷി കാരണത്താൽ പന്തിരകലം വംശകൎത്തൃത്വത്തോടുകൂടെ രാജത്വം പ്രമാണമായി അഴ്‌വല മുത്തല കലകൊമ്പ് ആകൃഷ്ട് കുന്നടപ്പള്ളി കൊടിവരം ഈ വക ആയിരത്തിലുള്ളവര നിവൃത്തിയാൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോയി നിന്നുവാനും, അകം ചുകം എഴ് കോഴ രക്ഷ ശിക്ഷ ദാസീവിചാരം മുതലായ രാജഭോഗങ്ങൾ സൎവ്വസ്വവും രാജപദവിയോടുകൂടെ നടത്തി വാണ് അനുഭവിച്ചുകൊള്ളുവാനും ശ്രീപരശുരാമൻ കല്പിച്ചുകൊടുത്തിരിക്കുന്നു. ദാസീവിചാരത്തിൽ ബ്രാഹ്മണൻ കരം നിശ്ചയിച്ച വിധികഴിച്ച സ്വരൂപം ചൊല്ലിയാൽ വിററ പണമെടുക്കുന്ന ദോഷപരിഹാരത്തിന്നുവേണ്ടി കക്കാട്ട കാരണവപ്പാട്ടന്മാരെ ആളയച്ച് അവിടെനിന്ന് ഓലെക്കുടെ വരുത്തി ഈ പണം കൊടുത്തയപ്പാൻ തക്കവണ്ണം വെച്ചിരിക്കുന്നപ്രകാരം കേട്ടിരിക്കുന്നു. നാലു സ്വരൂപത്തിങ്കലേക്കം കാൎയ്യത്തിന് ഒരു സംഗതിയുമില്ലെന്ന പൂൎവ്വാപരമായി കേട്ടിരിക്കുന്നു.

വാള്ളുവനമ്പുകൾ വിവരം:— നെടുങ്ങനാട്ടു പടനായകരായി എറാടച്ചിലുണ്ടായാൽ രാജ്യലൂര മാട്ടനാൽ വിൽകത്തിപ്പാറയ്ക്കൽ ഒന്നും, കുന്നത്തൂര് പടനായകരായി നെല്ലിക്കളത്തിങ്കൽ ഒന്നും, പനമണ്ണ കൂടെയിൽ ഒന്നും, കളപ്പള്ളി നായകരായി അരിയൂര് തെക്കേമുറി ഒന്നും, തോട്ടക്കര തലപ്പെണ്ണയായി കത്തിക്കഴായകൽ ഒന്നും കൂടി അഞ്ചു കണ്ണ്. മുപ്പടനായക വക ഒരു നെന്ത്ര

ത കൊട്ടക്കോട്ട കൂത്തിലേക്കൊരു മീൻ ഉണ്ടെന്നുവെച്ച് വരികയാൽ ഇരുനൂറ്റിച്ചില്വാനം സംവത്സരംമുമ്പെ ഒരു പടയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അറിയ്യർ തെക്കുമുറിയും വടക്കുമുറിയും കൂടി അയ്യമ്പതു നായരുള്ളതിൽ തെക്കുമുറി 25 നായന്മാരുള്ളത് ഇപ്പോൾ കളപ്പിള്ളിനായർക്കു ചേർന്നിരിക്കുവാനുള്ള സംഗതി— ചുനങ്ങാട്ട മൂത്തോരുടെ വകയിൽ ഒരു സ്ത്രീയെ കല്പിച്ചാക്കിയച്ചു വരുത്തി എഴുന്നെള്ളിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ വിട്ടിലേക്കുപോയി വരാതെ താമസിക്കകൊണ്ട് ആളയച്ചുവരുത്തി വീട്ടിൽ താമസിപ്പാൻ സംഗതിയെന്തെന്നു ചോദിച്ചാറെ ഇങ്ങോട്ടുപോരുവാൻ ആളില്ലാഞ്ഞുകൊണ്ട എന്നു പറഞ്ഞാറെ തെക്കുമുറി 25 നായരെ തുണക്കായിട്ട കല്പിച്ചിരിക്കകൊണ്ടു ചുനങ്ങാട്ടേക്കു ചേർന്നിരിക്കു ആകുന്നതു. നെടുങ്ങനാട്ട കിഴക്കെ രാജ്യം ഉണ്ണിക്കുത്ത ചുണ്ടമ്പറൊ കർത്താക്കന്മാരുടെ ആയിരുന്നു. അവരും രണ്ടു കൂറാകകൊണ്ടു തമ്മിൽ പടയുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു പടക്ക് ഉണ്ണിക്കുത്തക്കവേണ്ടി കവളപ്പാറെനിന്നും എതാനും ആളെ സഹായമായി കല്പിച്ച് അവിടെക്ക ഇവിടെനിന്നും അയച്ചതിൽ 50 നായർ അപായം വരികകൊണ്ടു പടകഴിഞ്ഞു പിരിഞ്ഞതിന്നശേഷം അപായം വന്ന ആൾക്ക ആളോ ദ്രവ്യമോ വേണ്ടു എന്നു ചോദിച്ചാറെ ആൾക്ക ആളുതന്നെ വേണമെന്നു പറകകൊണ്ടു മുകളം 50 നായരെയും ചിറാഴി അച്ചനെയും, കൂലിച്ചേവകത്തിന്നായി ഒഴിച്ചുതന്നിരിക്കുന്നു. അവരു പുറക്കണ്ട പാലിച്ചയുടെ അകം കാണുകയില്ലെന്നുവെച്ച് ഒളങ്ങിനിപ്പൂശ്ശ കൊണ്ട് എതാനും ആളെ കല്പിച്ച ചിറാഴി സ്ത്രീപുരുഷന്മാരെ അടക്കം ശിക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ പാറക്കാട്ട് ഒരു നായരു ചിറാഴി മരുമക്കസംബന്ധമായി ചേർന്നിരുന്ന ആള് മുലകുടിപ്രായത്തിൽ ഒരു പെൺകുട്ടിയെ പുതപ്പിൻകീഴവെച്ചു കൊണ്ടുപോയി വളർത്തി കല്യാണം കാലമായപ്പോൾ എഴുന്നെള്ളി കൊണ്ടുവന്ന വസ്തുത കേൾപ്പിച്ചാറെ മംഗല്യധാരണത്തിന്ന വേണ്ടുന്ന ചെല്ലും ചിലവും കച്ച പുടവയും ആളും തിട്ടം കല്പിച്ചുകൊടുത്ത് ആളെ കൂടെ അയച്ചു കല്യാണം നടിയന്തരം കഴിച്ചു കടിയിരുത്തിയിരിക്കുന്നു. ആ സംഗതികൊണ്ടത്രെ ഇപ്പോൾ കല്യാണത്തിന്നുകൂടി കച്ചയും പുടവയും ആളും കല്പിച്ചുകൊടുത്തുവരുന്നത്..... മുളയംകാവ് നാലേടത്തുക്ക് സംബന്ധം ഉള്ളതാകുന്നു. നെടുങ്ങനാട്ട പടനായരുടെ കുത്തുവിളക്കും വിട്ടുകൊടുന്നിന്നു വെളിച്ചപ്പാടും കുന്നത്തപ്പടനായരുടെ നാട്ടിൽ നിന്നു കൂത്തുകാരും കവളപ്പാറെനിന്നു കിഴക്കാരും ആയിട്ടു കൂത്തും പൂരവും കഴിയേണ്ടതാകുന്നു. നെടുങ്ങനാട്ട പടനായരുടെ കുത്തുവിളക്കല്ലാതെ വെളിച്ചപ്പാടന്മാർ വേറെ വിളക്കില്ല. കവളപ്പാറെ ഒന്നുകുറെ ആയിരത്തിൽ പന്തീരായിരത്തി അറുനൂററിക്കലം വസ്തുവും നാട്ടിന്റെ പുറത്ത് ആകുന്നത്. ആയിരത്തിൽ മക്കൾ മരുമക്കൾ തമ്മിൽ എടഞ്ഞു പടയുണ്ടായിട്ടുണ്ടാകകൊണ്ടു മക്കളിൽ ഒരാൾക്ക് അപായം വരികകൊണ്ട് ഒന്നുകുറെ ആയിരമെന്നും ഒന്ന് അന്തിമഹാകാളൻ എന്നും കേട്ടിരിക്കുന്നു. നാനൂറു വില്ലുക്കാരിൽ പത്തില്ലും കളപ്പുള്ളി ആയിരത്തിൽ ഉള്ളവരും ജന്മികളാകകൊണ്ട് അവരുടെ

ഇടയിലിരിപ്പാൻ യുക്തമല്ലെന്നുവെച്ചു കലുകമില്ലാത്തുക് ഒഴിച്ചിരിക്കുന്നപ്രകാരം കേട്ടിരിക്കുന്നു. ആയിരത്തിൽ എഴുനൂറാമ്പത് എന്നും ഇരുനൂറാമ്പത് എന്നും കൂടി ആയിരം എന്ന് ഇപ്പോഴും, അന്നൂറും ആനൂറും എന്നു രണ്ടായും പറയുന്നു. ഇ കിരാതമൊട്ടനമ്പൂതിരിപ്പാട്ടിലെ കോട്ടയിൽ മണ്ണിൽനായരെ ഒരു സംഗതിയിൽ ശിക്ഷിക്കകൊണ്ടും, ആ സംഗതിക്ക ശിക്ഷിച്ചു എന്നും ശിക്ഷിച്ചില്ല എന്നും വാദിച്ച് അന്യോന്യമുള്ളവരും കാണുന്നു നമ്പൂതിരിപ്പാട്ടിൽനിന്നും താഴിൽ എടച്ചിലായിട്ട വഴികൊണ്ടാകുന്നു എന്നു കേട്ടിരിക്കുന്നു. ഇരു വീലുതൊടിയിൽ ശങ്കരമേനോനും മേലൂവീട്ടിൽ കണ്ണപതിനായരും കൂടി ആലോചിച്ച്.... എഴുതിയത്. ശുഭം.

കിരാതം

അരയന്നപ്പാട്ട്*

V

"ആരെടാനിന്നൊന്നസ്സത്തവനാടൻ
ചോരണംചെയ്യാനൊന്നൊരുകാരണം
ആരെന്നുള്ളതറിയാതെനാമുടെ
നേരെവന്നാലനർത്ഥംനിനക്കുണ്ടാം."
എന്നനേരമതുംചെയ്തുശങ്കരൻ
"പന്നിയെക്കൊലചെയ്തതുയോഗ്യമോ
എന്നെടോവനംതന്നിലെജന്തുക്കൾ.
ഇന്നുനാക്കലമിക്കമോതാപസാ?
എന്തിനഞ്ഞാതപസ്സുചെയ്തിടുന്നു
ജന്തുനിഗ്രഹംചെയ്തുഭുജിപ്പാനോ?
എന്തൊരുകള്ളതാപസനോമുനി
എത്രഭക്ഷിക്കുന്നവനീമാനോ?"
എന്നതുകേട്ടുചൊല്ലിഫൽഗുനൻ
"എന്നെനീയറിഞ്ഞീലയോകാട്ടാളാ
മന്നിലുംപിന്നെവിണ്ണിലുംപാതാളം-
തന്നിലുംകേളിയുള്ളൊരുവീരൻഞാൻ
പാണ്ഡവവനംപുക്കിരിപ്പോരു
പാണ്ഡവന്മാരെന്നൊന്നൊത്തുപരാക്രമി
ഗാണ്ഡീവായുധമുള്ളൊരുപാർത്ഥൻ ഞാൻ
താണ്ഡവങ്ങൾപലതുണ്ടറികനീ
കാട്ടിലുള്ളമൃഗത്തെക്കൊലചെയ്താൽ
കാട്ടാളന്നിനക്കെന്തൊരുസങ്കടം?
പട്ടിൽവന്നാൽപ്പുലിയെക്കൊലചെയ്യും
നാട്ടിലാചാരംനിങ്ങൾക്കറിയാമോ?
പോടാനാമുടെമുന്നിലടക്കാതെ
ചേടാനിങ്ങളെത്തീണ്ടുംനാമുകേടോ!
ഉടലറിയാതെനാമോടെതിർത്തീടിൽ
കേടുതട്ടുംകിരാതാനിനക്കിപ്പോൾ."
പാണികൊട്ടിച്ചിരിച്ചതുംചെയ്തു (ടാ
"പ്രാണികൾക്കെല്ലാമീശനൻഞാനെ
നാണിയമുള്ളപാണ്ഡവൻഞാനെന്ന
നാണിക്കാതെപറഞ്ഞതുവിസ്മയം!
അന്യപൊണ്ണത്തടിയനാർചൊന്നാൽ

* ഒരു പഴയ ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്ന്

ചഞ്ചലാക്ഷിയെ വേളികഴിച്ചപ്പോൾ
അഞ്ചുപേരൊടും സാമ്യമാടുവാൻ
ചാതുര്യമില്ലവൾക്കു മനക്കാമ്പിൽ
അസൂയാനിങ്ങൾക്കു ജനിച്ചതും കേട്ടു ഞാൻ
പൊറുത്തില്ലെന്തൊരു വിസ്മയമിതിനെ?
ഭേദങ്ങളാവറിയാതവരാക്കി,
കേട്ടുവതിന്നൊന്നാം ഞാൻ പറയുന്നു
കാട്ടിലുള്ള ജനത്തെക്കണ്ടിവരോടെ
പാട്ടിലാക്കിപ്പോൾ നിങ്ങടെ മാതാവും
കൊട്ടും കൂടാതെ നാലഞ്ചു പുത്രന്മാർ
ചേട്ടന്മാരുടെ പിന്നെപ്പോലഞ്ചു നാൾ!
അച്ഛന് കാണാതെയുണ്ടായ നിങ്ങടെ-
യച്ഛനാരെന്നും ഞാനറിയുന്നുണ്ട്.
ഒപ്പപ്പെട്ടുള്ള താതക്കപ്പുറമേ
പപ്പുക്കാരുടെ ചാനിയറിയണം
വെണ്ണയുംപോലും കട്ടുകവർന്നോരു
കണ്ണൻ നിങ്ങടെ ചങ്ങാതിയായതും
കണ്ണുകൊണ്ടു ഞാൻ കണ്ടറിയും പോലെ
കാര്യമൊക്കെ ഗ്രഹിക്കുന്നു ഫൽഗുനാ!
ആരുംപോലെയുമൊപ്പട്ടുകാണാതെ
കാര്യമൊരുനാടകന്നിങ്ങൾക്ക
ഞാനുകാണംകാര്യമെന്നാകിലു-
മൊരുകാരണമാവതുണ്ടതിനും.
തോറ്റുമേവുന്നകാലത്തുനിപിന്നെ
നോറ്റുകൊണ്ടുതപോബലമേവുന്ന
ക്രൂരന്മലരിട്ടതാടുമേദഹത്തെ-
ഞ്ഞാറുകാരനാക്കീട്ടവനെസാഹം!
കൊറവിനില്ലാത്തിനന്നടക്കുന്ന
പോരിയെച്ചൊന്നുസേവിക്കുന്നിങ്ങടെ
മാറിത്തൊമാണ്ടാലച്ചോചിരിവതും
മാറിക്കുടാതലയിലെഴുത്തുകൾ!
ചത്തുചുട്ടുചുടലക്കളങ്ങളിൽ
നൃത്തമാടുന്നദേഹത്തെസ്സേവിച്ചു
ശത്രുസംഹാരംചെയ്യാമെന്നിതിനെ
പാർത്ഥനിങ്ങടെവ്യാമോഹമെത്രതം!"

ഇത്ഥമുള്ള കിരാതസ്വരൂപൻറെ
കത്ഥനം കേട്ടു കോപിച്ചു ഫൽഗുനൻ
യുദ്ധത്തിനുടൻ വില്ലും കുലച്ചിട്ടി
ബദ്ധവേഗാലടുത്തു മഹാബലൻ.

VI

ഉഗ്രതരകോപവും ചാപമെടുത്തു ഫൽഗുനൻ ബാണം തൊടുത്തു വലിവലിച്ചെടുത്തു വില്ലുവിനൊത്തടുത്തു പടുതയോടെ ● ഇടങ്ങിസംഗരമതിങ്കൽ മടങ്ങീലെങ്കിലും ഇളകി നടുങ്ങി മൃഗഗണങ്ങളുടൻ ദിക്കുകളുമടങ്ങിയൊളിച്ചിതന്ന ● കല്പുലിപാന്തമൊഴും കലങ്ങി സാഗരമൊഴും മുറിഞ്ഞു മരങ്ങളും മറിഞ്ഞു ധരണിയിൽ നിറഞ്ഞു പൊടിപടലം ● ശരം കൊണ്ടും കരം കൊണ്ടും മരം കൊണ്ടും മലകൊണ്ടും അടിച്ചുമവർ തമ്മിലിടിച്ചു മഹതൽപ്പിടിച്ചു പൊടിപടലം ● ചൊടിച്ചു തമ്മിൽ വീണ്ടും അടിച്ചു ശണ്ഠയുമിട്ടു പിടിച്ചു മറിച്ചുകൊണ്ടടിച്ചു തറികളുമൊടിച്ചു പടപൊരുതി ● അടുത്തുപാർത്ഥിവൻ തടുത്തു [illegible] അതുപിന്നെ മന്ദതയിൽ കളിയലക്കണ പാതകയാലെ ● [illegible] യിൽ നിന്നുണർത്തിനുടങ്ങുന്ന കണക്കു വരുത്തും മാനിനിക്ക മനക്കാമ്പിലടക്കമാർ ഇക്കഥയൊരു ● തടുക്കാതെ കിരാതനിയുടെ കാതരണംതന്നിൽ നടക്കുന്നിന്നക്കിനാട്ടുത്തുമരണമെന്നുള്ളതറിയുന്നവൻ ● കിരാതനല്ലിവൻ പാർത്ഥാ പുരാരിതാനിവൻ ദേവൻ കരുണമനമതിലതുപോലവമതുവിതുകളും ● കനല്ക്കണ്ണിലനംഗനെ ക്കരിച്ചോരീശ്വരനെന്നോ കയർത്തുപൊരുതുകിലടുത്തു മരണമെന്നുള്ളി ഗ്രഹിക്കുകളും ● പൊളിവാക്കുപറഞ്ഞുകൊണ്ടിളച്ചുവന്നടുക്കാതെ ശമിച്ചുകൊണ്ടിപ്പുകിൽ ക്ഷമിച്ചുവസിക്കില്ലാ സമത്ഥനാഥമയ്

ന്നാ • പറഞ്ഞതിങ്ങിനെ പാർത്ഥൻകാ
ണ്ണൊരുതരം കൂടാതുടനെ പലതരമടവു
പലവിധമവിടെത്തുടങ്ങിനാൻ •

VII

വാളും പരിചയും വില്ലും ശരങ്ങളും
വേലും ചുരികയും കുന്തങ്ങളും
ശൂലം ഗദാ ചക്രമൊക്കെപ്രയോഗിച്ചു
കാലാരിവേടനെയർജ്ജുനനും.
"പുഷ്പങ്ങളാകട്ടെ ഫൽഗുനനിന്നുടെ
കെൽപ്പുള്ള ബാണങ്ങളെല്ലാമിപ്പോൾ"
എന്നരുളിച്ചെയ്തു പാർവ്വതീദേവിയു-
മന്നേരമസ്ത്രങ്ങൾ പുഷ്പമായി
പുഷ്പശരം കണ്ടു പുഷ്പശരാരിയോ-
ടൊപ്പം പ്രയോഗിച്ചു ഫൽഗുനനും
"അമ്പുകളില്ലാതെ പോക നിനക്കെന്നു"
മമ്പോടരുൾചെയ്തു ഗൗരിയപ്പോൾ
വില്ലുകൊണ്ടർജ്ജുനൻ വിശ്വൈകനാഥ (നെ-
തല്ലിത്തുടങ്ങി മടങ്ങിടാതെ
അമ്പിളിതല്ലിപ്പൊളികയിലന്നേരം
ശംഭുവിനുള്ളിൽ ഭയം തുടങ്ങി
ഗംഗയുമുള്ളിൽ ശിരസ്സിലൊളിച്ചൊരു
ഗംഗാഭഗവതി വിൽ പിടിച്ചു (അതു
ചാപം നശിച്ചപ്പോൾ കോപം സഹിയാ-
ഞ്ഞുഭൂപാലനന്ദനനർജ്ജുനനും
മുഷ്ടികൾകൊണ്ടു ഹരന്റെ തിരുമാറിൽ
പൊട്ടുമാറുകുത്തിത്തുടങ്ങിവീരൻ
ഇക്കണ്ണുരണ്ടും ചുവന്നു കിരാതന്റെ
ചിക്കെന്നുഴന്നു ശരീരകമും
"പുഷ്പാസ്ത്രനല്ലാ പുരന്തരനല്ലിവൻ
പുഷ്ടായുധാന്തക കോപിക്കൊല്ലാ
അന്തകനല്ലാ ഗജാസുരനല്ലിവ-
നന്തകനാശനാ കോപിക്കൊല്ലാ"
എന്നരുൾചെയ്തു തടുത്താൾ ഗൗരിയും-
ടൊന്നുമിളകീല ചന്ദ്രചൂഡൻ
കുന്തീകുമാരനെ താഡിച്ചു താഡിച്ചു
ബന്ധിച്ചു ഭൂതലം തന്നിലിട്ടു
പാദങ്ങൾകൊണ്ടു ചവിട്ടിത്തകർത്തവൻ
പാരാതെ പാർത്ഥനെപ്പിണ്ഡമാക്കി
ഭൂമിയിലിട്ടുരുട്ടി പലവട്ടം
കാമാരിമെല്ലവേ വാണിതന്നു.
തല്ലുകൾകൊണ്ടു തകർന്നൊരു ഫൽഗുനൻ
വല്ലാതെ ഖേദിച്ചു ചിന്തചെയ്തു:
"അയ്യോ! ഇതിനെന്തുകാരണമീശ്വരാ
ദുര്യോധനന്റെ മായയിതോ (ച്ചു
കള്ളക്കിരാതനെക്കണ്ടൊന്നു തോല്പി
കന്നാവുള്ളൊരു കാലകാലൻ (നാ
വൈരികൾക്കൊക്കെ മഹോത്സവമായു
പാരിൽ പരിഹാസമായിതിന്ന് (ൻ
'കാട്ടാളനോടേറ്റു തോറ്റുപോലർജ്ജുന
കേട്ടാലുമത്ഭുതമാലോകരേ!
വില്ലുകലച്ചതുമാവമൊടിച്ചതും
നല്ലാത ചെന്നിനെക്കൊണ്ടതും
അന്നതം ചെയ്തോരു മനോവരെയെല്ലാ-
മൊന്നൊഴിയാതെ കണ്ടോടിച്ചതും
ഖാണ്ഡവം ചുട്ടതുമെല്ലാം വൃഥാ ഫലം
പാണ്ഡവനിപ്പോൾ ഇളപ്പെട്ടപോൽ'
ഇതുപോലെ ഹാസപാത്രമായ്ത്തീർന്നൊരാൻ
ചത്തുപോയെങ്കിലോ ഖേദമില്ലാ
എന്തിനിരിക്കുന്നു കുന്തീകുമാരക-
നെന്തെങ്കിലുമിനിച്ചാകനല്ലു
മാരനിഷൂദനനാമരെ സേവിതു
ചാരണമെന്നാമഗൗരീനാഥാ!
ശംഭോ പുരാന്തക ശങ്കര നിൻകൃപ
സംഭവിച്ചീടണമെങ്കിലിപ്പോൾ"
എന്നരചെയ്തു ഭഗവാനെ ധ്യാനിച്ചു
വന്ദനം ചെയ്തുവസിച്ചു പാർത്ഥൻ.

VIII.

വനചരവരനുടെമെയ്യിലൊ-നല്ല
ഘനതരജടമുടികണ്ടേൻ
അനുപമഫണിമണിമാലാ-ലിക-
ളനവധിവിലസവൊടുകണ്ടേൻ
ഇമ്പമലരതിനൊപ്പവെ-നല്ലൊ-
രമ്പിളിയുടെകലകണ്ടേൻ
അമ്പൊടുനിടിലതടാന്തെ-പുന-
രമ്പിനൊത്തിരുമിഴികണ്ടേൻ
സരസിജനാളങ്ങൾപോലെ-രണ്ടു
തിരുമിഴിവിലസവൊടുകണ്ടേൻ
സരസതചിന്തിനനാസാ-പുട
മതതരമഴകൊടുകണ്ടേൻ
കുണ്ഡലവിരചിതരൂപം-ഫണി
കുണ്ഡലയുഗമപികണ്ടേൻ
ഗണ്ഡവുമധരവുമൊടനെ-രുചി
മണ്ഡലമതുമൊടുകണ്ടേൻ
രുചിരശശിബിംബസമാനം-നല്ല
തിരുമുഖമമ്പൊടുകണ്ടേൻ
ഗരളരുചിഗളനാളം-പിന്നെ
തരളകലിതഫണിമാലം
തിരുമാറിടമഭിരാമം-പിന്നെ
ഉന്നതമഴകൊടുകണ്ടേൻ
പരശുമൃഗാദിസമേതം-പിന്നെ
കരചതുരമ്പൊടുകണ്ടേൻ
സ്ഥിരചിരകൃശതരമുദരം-പിന്നെ
ഗുരുജഘനവുമഥകണ്ടേൻ
ഫണിമണികാഞ്ചികലാപം-ബന്ധു
രമൊടുപുനരഥകണ്ടേൻ
കരിവരചർമ്മദുകൂലം-പിന്നെ
തുടയിണയൊടുമഥകണ്ടേൻ
തരുണകിസലയമനോജ്ഞം-പിന്നെ
ചരണയുഗളമപികണ്ടേൻ
പരമശിവനുടെസവിധെ-പിന്നെ
ഗിരിമകളെയുമഥകണ്ടേൻ
കരിമുഖനറുമുഖനഖിലം-നിജ
പരിജനകുലമപികണ്ടേൻ
ഹരഹരശിവശിവശംഭോ!-ജയ
പുരഹരജയജയശംഭോ!
തരളഫണിവലയശംഭോ!-ജയ
കരുണാലയജയശംഭോ!
പരശുഹരിണധരശംഭോ!-ജയ
പുരമഥനോജയശംഭോ!
വരമരുളുകമമശംഭോ!-ജയ
പരമശിവോജയശംഭോ!

IX.

കാട്ടാളവേഷമെടുത്തുമുന്നിൽ
കാണായദേവൻകരുണാശീലൻ
പാർത്ഥന്റെചെന്നുകരംപിടിച്ചു
പാദാന്തെകണ്ടെഴുന്നീല്പിച്ചു
താഡനംകൊണ്ടുതളർന്നദേഹം
തൻകരംകൊണ്ടുതലോടിമെല്ലെ
പാർത്ഥന്റെദേഹംനടേതത്തെക്കാളും
പത്തുമടങ്ങുമനോജ്ഞമാക്കി
പാർത്ഥനുപതമെന്നപോലായുള്ളൊ-
രസ്ത്രഗണാസ്ത്രംകൊടുത്തുദേവൻ
ആദരവോടങ്ങരുളിച്ചെയ്തു
"ഖേദമതേതുമിനിസ്സൂനോ!
നിന്നുടെധൈര്യമറിവാനായി
വന്നുഞാൻകാട്ടാളവേഷത്തോടെ
വീര്യബലംകണ്ടുതെളിഞ്ഞുഞാനും
കാര്യങ്ങളെല്ലാമുടനെതന്നെ
സാധിക്കുമിന്നുനീനിനച്ചോർക്കിലിപ്പോൾ
ബാധിക്കുംവൈരിയെനിഗ്രഹിപ്പാൻ
ബോധിക്കുംകാര്യംചെയ്തിന്നാ-
രാധിക്കുംസംഗതിയില്ലകേലിൽ"
എന്നുള്ളനാഥൻവാക്കുകേട്ടു
വന്ദിച്ചുണർത്തിച്ചുപാണ്ഡുസൂനു:

"കാരുണ്യമൂർത്തേ നമസ്തേ നാഥാ
ചാരെനിൻപാദം വണങ്ങിടുന്നേൻ
കാട്ടാളനെന്നു നിനച്ചുകൊണ്ടു
കാട്ടിയ ഗോഷ്ഠികളുമില്ലൊട്ടും
വല്ലാത്ത വാക്കു പറഞ്ഞും പാരം
വല്ലാതെ ധിക്കാരമേ ചെയ്തുപോയി
എല്ലാം ക്ഷമിച്ചെന്നെ രക്ഷിക്കേണം
കല്യാണമൂർത്തേ നമസ്തേ നാഥാ!
പാർവ്വതീദേവി! ജഗന്മാതാവേ!
പാർത്ഥന്റെ പാപമൊഴിച്ചരുൾക"

ഏവം പറഞ്ഞു വണങ്ങിടുന്ന
ദേവേന്ദ്രപുത്രന്റെ കൈപിടിച്ചു
ത്രിയംബകൻ താനുമാ ദേഹം തന്നിൽ
ഭൂതാധിനായകൻ ചേർത്തു മെല്ലെ
ഗാത്രം പുണർന്നനുഗ്രഹിച്ചു-
ട്ടുത്സാഹത്തോടു വരങ്ങൾ നൽകി
കനിവുകളോടംബികയോടു-
മൊന്നിച്ചു തത്ര മറഞ്ഞു ദേവൻ
വന്ദിച്ചു ദേവന്റെ ദിക്കു നോക്കി
നന്ദിച്ചു പോന്നിതു സവ്യസാചി

സമാപ്തം.

ഞങ്ങളുടെ വായനശാല.

൧. ഭാഷാവിലാസം:— (3-ാം പുസ്തകം; പ്രസാധകൻ പി. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ, കോട്ടക്കൽ; വില ൧ ക.)

'കവനകൌമുദി'യുടെ വിശേഷാൽ പ്രതിയായി കൊല്ലന്തോറും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിവരുന്ന 'ഭാഷാവിലാസ'മെന്ന ഗ്രന്ഥമാലയെ വായനക്കാർക്കു പുതുതായി പരിചയപ്പെടുത്തേണ്ട ആവശ്യമില്ലല്ലോ. യുദ്ധംനിമിത്തം ലക്ഷ്മീദേവി അനാദരം കാട്ടുകയാൽ സരസ്വതിയുടെ സൈ്വരസഞ്ചാരത്തിനു പലേ തടസ്ഥങ്ങൾ നേരിട്ടിട്ടുള്ള ഇക്കാലത്തുകൂടി പതിവുപോലെ ഭംഗിയായി പുറപ്പെട്ട ഭാഷാവിലാസത്തിനു ഞങ്ങൾ സസന്തോഷം സ്വാഗതം പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. ഇക്കൊല്ലത്തെ പുസ്തകത്തിനു പതിവിൽ കവിഞ്ഞതായ ഒരു മെച്ചവും പറയാനില്ലെങ്കിലും, പല നല്ല പ്രബന്ധങ്ങളും ഇതിൽ കാണുന്നുണ്ട്. പദ്യത്തിൽ ൪-ം ഗദ്യത്തിൽ 7-ഉം കൂടി ആകെ 11 പ്രബന്ധങ്ങൾ ഇതിലടങ്ങിയിരിക്കുന്നതിൽ അധികഭാഗവും വായനക്കാരുടെ ശ്രദ്ധയ്ക്കു വിഷയീഭവിക്കത്തക്കവയാണ്. നാലപ്പാട്ടു നാരായണമേനോന്റെ വക കൃഷ്ണഗാഥാരീതിയിലുള്ള 'ഇന്നത്തെ അമ്മ'യ്ക്കാണ് ഇത്തവണ പ്രാധാന്യം നൽകിക്കാണുന്നത്. ഈ അമ്മ മാർക്കണ്ഡേയപുരാണത്തിലെ മദാലസയെ അനുക്ഷണം ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്നു. ഒരു വിശേഷം മാത്രമുണ്ട്: മദാലസ മകനെ കൊഞ്ചിക്കളിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഉപദേശിക്കുന്നതു നിവൃത്തിമാർഗ്ഗത്തെയാണ്; 'ഇന്നത്തെ അമ്മ'യോ, നേരെ മറിച്ചു പ്രവൃത്തിമാർഗ്ഗത്തെയാണ്. എന്തായാലും ഈ 'അമ്മയെ' നമ്മുടെ സ്ത്രീജനങ്ങൾ അനുകരിക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കും. കവിതാഭാഗംകൊണ്ടു നോക്കിയാൽ ഇതിലു

ള്ള എല്ലാ പദ്യപ്രബന്ധങ്ങളേയും അതിശയിക്കത്തക്കതായ ഒരു സൌന്ദര്യം വള്ളത്തോളിന്റെ കൃതിയായ 'തിരൂർ—പൊന്നാനിപ്പുഴ'യിലാണു കാണുന്നത്. ദ്വി. പ്രാസനിർബ്ബന്ധമില്ലായ്കയാൽ അപ്രതിഹതമായി ഒഴുകുന്ന ഈ കവിതയെ തദ്വിഷയമായ പുഴയോടുതന്നെ ഉപമിക്കത്തക്കാവുന്നതാണ്. പ്രകൃതിയുടെ നിസർഗ്ഗസൌന്ദര്യത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന ഈ ചെറുകൃതി 'പ്രകാശ'ത്തിന്റെ പല പൂർവ്വചരിത്രങ്ങളേയും ഉദാഹരിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതിൽ 'ഇരുമ്പൻപറമ്പി'നെ വർണ്ണിച്ചുകൊണ്ടുള്ള പദ്യം [illegible] വർണ്ണന്റെ [illegible] വിടുവാൻ തക്കവണ്ണം മനോഹരമായിട്ടുണ്ട്. ആശയഗാംഭീര്യവും തന്മയത്വവും തികഞ്ഞ ഈ കൃതിയാണ് വാസ്തവത്തിൽ, ഇത്തവണത്തെ 'ഭാഷാവിലാസ'ത്തിനു ജീവനായിരിക്കുന്നത്. [illegible] ടാഗോറിന്റെ '[illegible]'യിൽനിന്നു പി. ജി. രാമയ്യർ തർജ്ജമചെയ്തിട്ടുള്ള 'ഒരു ശമിമാരിയുടെ പ്രായശ്ചിത്ത'വും നന്നായിട്ടുണ്ട്. ഗദ്യപ്രബന്ധങ്ങളിൽ പ്രാധാന്യമേറിയ ഒന്ന് എം. രാജരാജവർമ്മ തമ്പുരാന്റെ വക 'ജ്ഞാനാധാരം' എന്ന ശാസ്ത്രലേഖനമാണ്. ഒരുകൊല്ലം തികച്ചു വായിക്കുവാൻ ക്ഷമയുള്ളവർ വായിച്ചു ഗ്രഹിക്കുവാനായി പ്രൌഢങ്ങളായ ഓരോ ശാസ്ത്രലേഖനങ്ങൾ കൊല്ലംതോറും 'ഭാഷാവിലാസ'ത്തിനു സമ്മാനിക്കുന്ന തമ്പുരാനെ ഭാഷാപ്രണയികൾ ബഹുമാനിക്കാതിരിക്കയില്ല. [illegible] വെങ്കിടാചലശർമ്മാ എഴുതിയ 'നീചവർഗ്ഗോദ്ധാരണ'ത്തിൽ പല പുതിയ സംഗതികളും ഉണ്ട്. 'പ്രകൃതിയും കലാവിദ്യയും', 'കാവ്യസ്വരൂപം', 'കാവ്യതത്വം' മുതലായ ഉപന്യാസങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രത്യേകിച്ചൊന്നും പറയേണ്ടതായി തോന്നുന്നില്ല. ആകപ്പാടെ നോക്കിയാൽ ഈ [illegible] പുസ്തകം 'ഭാഷാവിലാസ'ത്തിന്റെ ക്രമാഭിവൃദ്ധിയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും, ഒട്ടും അധഃപതനത്തെ കാണിക്കുന്നില്ലെന്നു സസന്തോഷം പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഇതിൽ ശ്രീമതി സരോജിനീനായഡുവിന്റെ ഒരു ഛായാപടം കൊടുത്തിട്ടുള്ളതും നന്നായിട്ടുണ്ട്.

൨. സസ്യശാസ്ത്രം:— (കെ. വി. മാധവൻനായർ എഴുതിയത്; ലക്ഷ്മീസഹായം പ്രസ്സ്, കോട്ടയ്ക്കൽ; വില 6 ണ)

ഇതു സസ്യശാസ്ത്രസംബന്ധമായ പ്രാഥമികതത്വങ്ങളെ വിവരിക്കുന്ന ഒരു ചെറുപുസ്തകമാണ്. കൃഷി മുതലായ തൊഴിലുകളിൽ ഏർപ്പെടുന്നവർ മാത്രമല്ലാ പ്രകൃതിയുടെ അകൃത്രിമസൌന്ദര്യത്തെ ആസ്വദിപ്പാൻ ആഗ്രഹമുള്ള എല്ലാവരും സസ്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഒരു സാമാന്യജ്ഞാനമെങ്കിലും ഉണ്ടാക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാകയാൽ ഈ പുസ്തകത്തെ [illegible] അഭിനന്ദിക്കുന്നു. ലളിതമായ ഭാഷയിൽ വിഷയങ്ങളെ വിവരിപ്പാൻ ഗ്രന്ഥകാരൻ ചെയ്തിട്ടുള്ള ശ്രമം സ്തുത്യർഹമാണ്. സസ്യശാസ്ത്രത്തിലെ ചില ഉപരിഗ്രന്ഥങ്ങൾ കൂടി ഇദ്ദേഹം എഴുതുമെന്നും, ഇതിൽ ചേർക്കുവാൻ വിട്ടുപോയിട്ടുള്ള ചില വിഷയങ്ങളെ ആയതിലൊന്നിൽ ചേർക്കുമെന്നാണ് വിശ്വസിക്കുന്നത്. ഈ ശാസ്ത്രത്തിൽ സെർ. ജെ. സി. ബോസ്സിന്റെ ഉപജ്ഞാതഫലങ്ങളായ സംഗതികളേയും, പാശ്ചാത്യരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായി ഹിന്ദുശാസ്ത്രകാരന്മാർക്കുള്ള ചില പക്ഷങ്ങളേയും വിവരിച്ചും വിമർശിച്ചും ചേർക്കേണ്ടതു വിഷയത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയ്ക്കു വളരെ ആവശ്യമാണ്. യുവാവും ഉത്സാഹിയുമായ ഈ ഗ്രന്ഥകാരന്റെ പരിശ്രമം നിഷ്ഫലമായിത്തീരാതിരിക്കുന്നതു കാണുവാൻ ഞങ്ങൾ ആശംസിക്കുന്നു.

सिद्धान्तबिन्दुः।

शरीरमध्ये स्थितस्सर्वशरीरव्यापकस्सत्त्वप्राधान्येन सूक्ष्मपञ्चभूतारब्धोऽन्तःकरणाख्यो विद्याविवर्तो दर्पणादिवदतिस्वच्छो नेत्रादिद्वारा निर्गत्य योगात् घटादीन् विषयान् व्याप्य तत्तदाकारो भवति द्रुतताम्रादिवत्। तस्य च सौरालोकादिवत् झटित्येव संकोचविकासावुपपद्येते।

सिद्धान्तबिन्दुव्याख्या न्यायरत्नावली। शरीरमध्यस्थसुखादिरूपेण परिणममानत्वात् शरीरमध्यस्थः। युगपद्धस्तपादाद्यवच्छिन्नसुखदुःखादिरूपेण परिणममानत्वात् शरीरावयवेषु सर्वेषु व्यापकः। सात्त्विकज्ञानसुखादिपरिणामवत्त्वादाह सत्त्वप्राधान्येनेति। उत्क्रमणसमये गतिविघाताभावादाह सूक्ष्मेति। पञ्चभूतगुणानां ग्राहकत्वादाह पञ्चभूतेति। आरब्धेति परिणामेत्यर्थः। सत्त्वांशाधिक्ययुक्तापञ्चीकृतपञ्चभूतपरिणाम इति समुदायार्थः। विवर्तः परिणामः। भूतानां विशेषपरिणामित्वेऽपि सामान्यपरिणामिन्यविद्येत्यर्थः। अतिस्वच्छः स्वसंबन्धिनः प्रतिबिम्बोत्पत्तियोग्यः। नेत्रादीति चक्षुरादिबहिरिन्द्रियेण संयुक्तो भूत्वा तेनैव रूपेण घटादिभिस्संयुक्तो भूत्वा घटादिविषयकचाक्षुषादिरूपेण परिणमत इत्यर्थः। मनस्संयुक्तेन्द्रियविषयसंनिकर्षस्य चाक्षुषादिहेतुत्वज्ञापनाय व्याप्य तत्तदाकारो भवतीत्युक्तम्। इन्द्रियमिश्रितत्वेन मनोव्याप्तिकथनेनैव इन्द्रियव्याप्तिलाभात् तावता च चाक्षुषादिमनोवृत्तेः घटादिरूपविषयसंयुक्तत्वमावश्यकम्। मनसश्चक्षुरादीन्द्रियासंयोगकाले चाक्षुषानुत्पत्तावपि चक्षुरादिमनोयोगचक्षुरादिविषयसंयोगयोः न पार्थक्येन कारणत्वं किं तु शक्तिविशेषरूपेण एकमेव कारणत्वं मनोसंयुक्तचक्षुर्विषयसंयोगे तादृशशक्तिविशेषाङ्गीकारेणातिप्रसंगभङ्गात् इत्यपि ज्ञापितम्। द्रुतताम्रादिवदिति यथा द्रवीभूतताम्रादि मूषापात्रादौ क्षिप्तं पश्चाद्व्यापसारिततेजोभागं सत् काठिनीभवति तथा मनो घटादिसंनिकृष्टेन्द्रियसंयुक्तं सत् आकाराख्यविषयतासंबन्धेन घटादिसंबद्धचाक्षुषादिरूपं भवतीत्यर्थः॥

न्यायरत्नावलीव्याख्या।

श्रीकोटिलिङ्गनिलयां भूयो भूयो नमामि ताम्।
परां शक्तिं यया हीनश्शङ्करोऽपि निरर्थकः॥
नमामि भूयो भूयोऽहं ब्रह्मानन्दयतीश्वरम्।
प्राकाशयद्यश्चन्द्रिकाद्यैस्सिद्धान्तान् शाङ्करान् हि यः॥
श्रीकोटिलिङ्गराजेन विदुषा गोदवर्मणा।
न्यायरत्नावलीभाषाभाष्यो यत्नात् प्रकाश्यते

आदित्यादिरूपं तेजो यथा आलोकरूपैस्स्वावयवैस्सर्वान् देशान् व्याप्नुवदाकाशमध्ये तिष्ठति तथा तेजोभागबहुलं मनस्स्वावयवैस्सर्वाञ्छरीरान् व्याप्नुवच्छरीरमध्ये तिष्ठतीत्यभिप्रायेणाह मूले शरीरमध्ये स्थितस्सर्वशरीरव्यापक इति । न्यायरत्नावल्यां व्यापक इति युगपत् संबद्ध इत्यर्थः । विशेषपरिणामित्वेपीति भौतिकात्मककार्यविशेषपरिणामित्वेनान्तःकरणस्य भौतिकस्य भूतपरिणामत्वेपीत्यर्थः । सामान्यपरिणामिन्यविद्येति कार्यसामान्यपरिणाम्यविद्यापरिणामत्वमपीत्यर्थः । मूले योग्यान् घटादिविषयान् व्याप्येत्यत्र योग्यानित्यस्याभावे घटादीत्यादिपदेनायोग्यानामपि ग्रहणात्तत्तदाकारो भवतीत्यत्र तच्छब्देनापि तेषां ग्रहणापत्त्या मनसः अयोग्यविषयकचाक्षुषादिरूपेणापि परिणामस्तद्वाक्याल्लभ्येत । तथा च तदसंगतिः । तद्रूपेण मनसः परिणामाभावात् । अतो योग्यानिति । ननु व्याप्य तत्तदाकारो भवतीति मूलेन चाक्षुषादिमनोवृत्तेस्स्वविषयसंयुक्तत्वमुक्तं तदयुक्तम् । मनोविषयसंयोगस्य चाक्षुषादिकं प्रत्यहेतुत्वात्तत्संयोगस्यैवानावश्यकत्वेन चाक्षुषादिमनोवृत्तेर्विषयसंयोगस्य सुतरामनावश्यकत्वादित्याशशङ्कापरिहाराय तादृशमूलेनैव मनस्संयुक्तेन्द्रियविषयसंनिकर्षस्य चाक्षुषादिहेतुत्वस्य मनसो बहिर्निर्गमवादिनामभ्याभिमतस्य ज्ञापनद्वारा तदावश्यकता ज्ञापितेत्याह । न्यायरत्नावल्यां मनस्संयुक्तेति व्याप्य तत्तदाकार इति । बहिरिन्द्रियसंयुक्तत्वेन रूपेण घटादिभिस्संयुक्तो भूत्वेत्यर्थकेत्यादि । इन्द्रियमिश्रितत्वेन मनोव्याप्तिकथनेनेति इन्द्रियसंयुक्तत्वेन मनसो या व्याप्तिः विषयसंयोगः चाक्षुषादिवृत्तित्वावच्छेदेन तदुत्तरत्वकथनेनेत्यर्थः । इन्द्रियव्याप्तिलाभादिति तादृशवृत्तित्वावच्छेदेन विषयेन्द्रियसंयोगोत्तरत्वलाभादित्यर्थः । तावता च मनस्संयुक्तेन्द्रियविषयसन्निकर्षस्य हेतुत्वज्ञापनेन च आवश्यकमिति इतीतिशेषः । ज्ञापितमित्यनेनान्वयः । विषये मनस्संयुक्तेन्द्रियसंयोगस्य चाक्षुषादिहेतुत्वे तस्यावश्यकत्वात् मनस्संयोगोप्यावश्यकः । विषये मनस्संयोगं विना तत्संयुक्तेन्द्रिये मनस्संयोगासंभवादिति भावः । न पार्थक्येन कारणत्वमिति । अयं भावः । यदि चक्षुरादिमनोयोगचक्षुरादिविषयसंयोगयोः कारणत्वं कल्प्येत तदा पार्थक्येनैव तत् कल्पनीयम् । उभयसाधारणस्यानतिप्रसक्तस्यावच्छेदकस्याभावात् । तथा च कार्यकारणभावद्वयकल्पनागौरवम् । न च चक्षुरादिमनोयोगचक्षुरादिविषयसंयोगयोरेकं शक्तिविशेषमनतिप्रसक्तं स्वीकृत्य तेन रूपेणैककारणत्वकल्पनसम्भवः इति वाच्यम् । तथा सति चक्षुरादिमनोयोगमात्रेण चक्षुरादिविषयसंयोगमात्रेण च चाक्षुषाद्यापत्तेः । न च विषयासंयुक्तचक्षुरादिमनोयोगे मनोसंयुक्तचक्षुरादिविषयसंयोगे च तादृशशक्तिविशेषाकल्पनान्न तदापत्तिरिति वाच्यम् । एवमप्युभयत्र शक्तिविशेषसंबद्धस्य च कल्पनीयतया गौरवात् । अतो नोभयोः कारणत्वमिति । किं त्विति चक्षुरादिविषयसंयोगस्येति शेषः । एकमेवेति चक्षुरादिमनोयोगनिष्ठचाक्षुषादिकारणत्वरूपस्वजातीयद्वितीयरहितमेवेत्यर्थः । अतिप्रसंगभयादिति चक्षु-

മംഗളോദയം

൧൦൮൫

പുസ്തകം ൨	മീനം	ലക്കം ൧൨

മംഗളം.

മറവിലൊളിച്ചുകിടന്നൊരു മറയുടെപൊരുൾനിർവ്വചിച്ചുതെളിയിക്കാൻ
തിരുമൊഴിപിറന്നസാക്ഷാൽ മറയവർമണിയായയാസ്കനെ തൊഴുന്നേൻ.

നിരുക്തം.

൧

എന്നെപ്പോലെയുള്ളവർ നിരുക്തത്തെപ്പററി ഒരു അഭിപ്രായം എഴുതുന്നുവെങ്കിൽ, അത് അതി സാഹസപ്രവൃത്തികളിൽ ഒന്നായി പര്യവസിക്കുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഗംഭീരതയും, ഇതിനെ സംബന്ധിച്ച് സാധാരണ പണ്ഡിതന്മാരുടെ ഇടയിൽ കണ്ടുവരുന്ന മദ്ധ്യസ്ഥതയുമാണ് എന്നെ ഇതിലേക്കു പ്രേരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. വേദാംഗങ്ങളിൽവെച്ചു മുഖ്യമായ ഈ നിരുക്തശാസ്ത്രം ഇപ്പോൾ നാമാവശേഷസ്ഥിതിയിൽ കിടക്കുന്നു. അവശ്യം വേണ്ടതായ, ഇതിന്റെ പുനരുദ്ധാരണത്തിനു സാക്ഷാത്തായോ പരമ്പരയായോ, എന്റെ ഈ ശ്രമം ഉപകാരമായിത്തീരുന്നതായാൽ, ഞാൻ കൃതാർത്ഥനായി. എന്തായാലും പ്രകൃതവിഷയത്തെക്കുറിച്ച് ആലോചിപ്പുവാനാരംഭിക്കട്ടെ.

നിരുക്തം ഒരു മൂലഗ്രന്ഥമല്ല. അ

മരംപോലെയുള്ള വൈദികനിഘണ്ടുവിന്റെ ഒരു വ്യാഖ്യാനമാണിത്. ഈ വൈദികനിഘണ്ടു മഹർഷിമാരാൽ രചിക്കപ്പെട്ടതാണെന്നു പറയാമെന്നല്ലാതെ ഇതിന്റെ ശരിയായ കർത്താവ് ഇന്നാളാണെന്നു നിശ്ചയിക്കുവാൻ സാധിക്കില്ലെന്നും, ഇതിനെ പലരും വ്യാഖ്യാനിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും ഇങ്ങിനെ പല വ്യാഖ്യാനങ്ങളുള്ളതിൽ ഒന്നാണു യാസ്കന്റെ നിരുക്തമെന്നും ഭഗവദ്ദുർഗ്ഗാചാര്യർ നിരുക്തവ്യാഖ്യാനത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ നിരുക്തകർത്താവായ യാസ്കൻ ഏതു കാലത്ത് ഏതു ദിക്കിൽ ജീവിച്ചിരുന്നു എന്ന് അന്വേഷിക്കുന്നവർ, ശരിയായ സമാധാനം കിട്ടുമോ എന്നു സംശയമാണ്. ഈ മഹാൻ, ക്രിസ്ത്വാബ്ദാരംഭത്തിനു നാലു ശതവർഷം മുമ്പു ജീവിച്ചിരുന്ന ഒരാളാണെന്നും, ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലശേഷമാണ് പ്രസിദ്ധനായ പാണിനി വ്യാകരണസൂത്രത്തെ നിർമ്മിച്ചതെന്നും നാം ഇന്ത്യാചരിത്രത്തിൽനിന്ന് അറിയുന്നു. നിരുക്തത്തിലെ വാക്യരചന, യാസ്കൻ അതിപ്രാചീനനാണെന്നു നമ്മെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുന്നു. ഇതിലധികം യാസ്കനെപ്പററി ഒന്നും പറയുവാൻ സാധിക്കാത്തതുകൊണ്ടു വൈദികനിഘണ്ടുവിനെയും നിരുക്തത്തെയും കുറിച്ച് ആലോചിക്കുക.

അമരം തുടങ്ങിയ ലൗകികനിഘണ്ടുവിലുള്ളേടത്തോളം പര്യായശബ്ദങ്ങളോ ഗ്രന്ഥബാഹുല്യമോ ഉള്ളതല്ല നമ്മുടെ വൈദികനിഘണ്ടു. 350 അനുഷ്ടുപ്പ് ശ്ലോകങ്ങളുള്ളതായ ഒരു ഗ്രന്ഥത്തോളം മാത്രമേ ഇതിനു വലിപ്പമുള്ളു. ഇതിൽ അഞ്ചദ്ധ്യായങ്ങളുണ്ട്. ആദ്യത്തെ മൂന്നദ്ധ്യായങ്ങൾകൊണ്ടു 69 വസ്തുക്കളുടെ പര്യായങ്ങളെയാണ് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. വ്യാകരണംകൊണ്ടു സിദ്ധിക്കാത്തവയും നാനാർത്ഥങ്ങളുമായ 278 വൈദികപദങ്ങളെ നാലാമദ്ധ്യായത്തിൽ പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അഞ്ചാമദ്ധ്യായം മുഴുവൻ അഗ്നി, ഇന്ദ്രൻ ഇത്യാദി ദേവതാപ്രതിപാദകങ്ങളായ ശബ്ദങ്ങളാകുന്നു. ദേവതാവാചകങ്ങളായ വാക്കുകൾ ആകെ ഇതിൽ 151 ആണ് ഉള്ളത്. വൈദികനിഘണ്ടുവിൽ കാണുന്ന മിക്ക ശബ്ദങ്ങളും വേദത്തിൽ മാത്രമേ കണ്ടുവരുന്നുള്ളു. അല്പം ചില ശബ്ദങ്ങൾ ലൗകികസംസ്കൃതത്തിലും ഉണ്ടായി എന്നു വരികിലും അപ്പോൾ അർത്ഥവ്യത്യാസമുള്ളതുകളാവാം. ഈ നിഘണ്ടു ഒരു ചെറിയ ഗ്രന്ഥമാണെങ്കിലും ഇതിന്റെ വ്യാഖ്യാനമായ നിരുക്തം പന്തീരായിരം ഗ്രന്ഥത്തിൽ കുറയില്ല. (32 അക്ഷരങ്ങൾക്ക് ഒരു ഗ്രന്ഥമെന്നു പറഞ്ഞുവരാറുള്ള സംഗതി വായനക്കാർ ഇവിടെ ഓർമ്മവെക്കുമല്ലൊ) നിരുക്തത്തിൽ പന്ത്രണ്ടദ്ധ്യായങ്ങളുണ്ട്. ആദ്യത്തെ ഒന്നാമദ്ധ്യായം ഈ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഉപോൽഘാതമായി വിചാരിക്കാം. അതായത് ഇതുപഠിച്ചാൽ പ്രയോജനമെന്തെന്നും ഇതുപഠിക്കുന്നതിന് ആരാണ് അധികാരി എന്നും മററുമാണ് വിചാരിച്ചിട്ടുള്ളത്. പിന്നത്തെ ഒന്നര അദ്ധ്യായം വൈദികനിഘണ്ടുവിലുള്ള ആദ്യത്തെ മൂന്നദ്ധ്യായങ്ങളുടെ വ്യാഖ്യാനമാകുന്നു. നാലും, അഞ്ചും, ആറും അദ്ധ്യായങ്ങൾകൊണ്ടു നിഘണ്ടുവിലെ നാലാമദ്ധ്യായവും ഒടുവിലുള്ള ആറദ്ധ്യായങ്ങൾ

കൊണ്ട് അഞ്ചാമദ്ധ്യായവും വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ പന്ത്രണ്ടദ്ധ്യായങ്ങൾ കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം നിരുക്തപരിശിഷ്ടം എന്ന പേരായി രണ്ടുംകൂടി കാണുന്നുണ്ട്. ഈ നിരുക്തപരിശിഷ്ടത്തിലെ ഉപപാദനാസമ്പ്രദായം കണ്ടാൽ ഇതു യാസ്കപ്രണീതമല്ലെന്നു സംശയിക്കാവുന്നതാണ്. ഇനി ഈ ശാസ്ത്രത്തിലെ വിഷയങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുക.

നിരുക്തശാസ്ത്രത്തിന് ആരാണ് അധികാരി എന്നു മുമ്പ് ആലോചിക്കട്ടെ. "നാവൈയാകരണായനാനുപസന്നായ അനിദംവിദേനിർബ്രൂയാൽ" എന്നു നിരുക്തവാക്യം. അർത്ഥം:—വ്യാകരണം അറിയാത്തവർക്കോ, ശിഷ്യവൃത്തിയെ സ്വീകരിക്കാത്തവർക്കോ, നിരുക്തശാസ്ത്രഗ്രഹണത്തിനു സാമർത്ഥ്യം ഇല്ലാത്തവർക്കോ ഈ ശാസ്ത്രത്തെ ഉപദേശിക്കരുത്. ആർക്കാക്ക് ഉപദേശിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞിട്ട് വ്യാകരണമില്ലെങ്കിലും ബുദ്ധി, തപസ്സ് ഇത്യാദി ഗുണഗണങ്ങളുള്ളവർക്ക് ഉപദേശിക്കാമെന്നു അഭിപ്രായത്തോടുകൂടി ഉപദേശാർത്ഥനെപ്പറയുന്നു. "ഉപസന്നായതുനിർബ്രൂയാൽ യോവാലംവിജ്ഞാതും സ്യാൽ മേധാവിനേ തപസ്വിനേവാ." അർത്ഥം:—നിരുക്തഗ്രഹണത്തിനു സമർത്ഥനും ശിഷ്യനായിത്തീർന്നവനും മേധാവിയും തപസ്വിയും ആയവന് ഇതു് ഉപദേശിക്കണം. വേദത്തിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടാതെപഠിക്കപ്പെടുവാൻ സാധിക്കാത്തതായും വേദാർത്ഥവിചാരത്തിന് അത്യന്തോപയുക്തമായും ഇരിക്കുന്ന ഈ ശാസ്ത്രത്തിന് അധികാരികൾ മുമ്പു കാണിച്ച ഗുണഗണങ്ങളുള്ളവരാണെന്നുള്ള യാസ്കന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽനിന്നു നാം തീർച്ചയാക്കേണ്ടത്, അക്കാലത്തു ജാതിഭേദസ്ഥാപകങ്ങളായ നിയമങ്ങൾ ഇത്ര നിഷ്കർഷയായി അനുസരിക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നില്ലയോ, വേദാദ്ധ്യയനത്തിന് ആഗ്രഹമുള്ള സത്പുരുഷപ്രധാനന്മാർക്കെല്ലാം വേദാഭ്യാസമാവാമെന്നോ ആകുന്നു. ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയവൈശ്യന്മാർ വേദാധികാരികളാകുന്നു. ഇവരിൽതന്നെ എല്ലാവർക്കും നിരുക്തപാഠംകൊണ്ട് ഉപയോഗമാവില്ലെന്നു കാണിപ്പാനാണ് യാസ്കൻ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതെന്നു ശങ്കിക്കുന്നവർ അറിയേണ്ട സംഗതികളെ താഴെ കാണിക്കുന്നു.

ദയാനന്ദസ്വാമികൾ, വിവേകാനന്ദസ്വാമികൾ ഈ രണ്ടു മഹാന്മാരെപ്പോലെ ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ തത്വങ്ങളെ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ള ആൾ അടുത്തകാലങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാകുന്നു. സകല ജനങ്ങളും വേദാധികാരികളാണെന്നുള്ളതിലേക്കുള്ള പ്രമാണം വേദം തന്നെയാകുന്നു എന്ന് ഈ രണ്ടു മഹാന്മാരും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇവർ ഈ സംഗതിയിൽ പ്രമാണമായി പറഞ്ഞിട്ടുള്ള വേദമിതാകുന്നു. 'യഥേമാംവാചം കല്യാണീമാവദാനിജനേഭ്യഃ ബ്രഹ്മരാജന്യാഭ്യാംശൂദ്രായചാര്യായ ചസ്വായ ചാരണായ.' അർത്ഥം:— 'ബ്രാഹ്മണൻ, ക്ഷത്രിയൻ, ശൂദ്രൻ, വൈശ്യൻ, ഇങ്ങിനെ പലവിധമായ ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഞാൻ (ഈശ്വരൻ) അതിപരിശുദ്ധമായ വേദത്തെ തരാം.' അതാതു ജാതിക്കാരുടെ കൃത്യങ്ങളെ ഉപദേശിക്കുന്നതുകൊണ്ടു വേദം നിഖിലജാതിക്കാർക്കും ഉപകാരമാകണമെന്നു മാത്രമേ ഈ വേദത്തിനു താല്പര്യ

കുള്ളു എന്ന് ഒരു പക്ഷമുണ്ടാകും. എന്നാൽ ബ്രാഹ്മണത്വം, ക്ഷത്രിയത്വം മുതലായ ജാതിധൎമ്മങ്ങൾ സ്വഭാവജന്യഗുണങ്ങളെ അല്ലാതെ ജനനത്തെ ആശ്രയിച്ചു ഇരിക്കുന്നതുകളല്ലെന്നു, മഹാഭാരതം (ശാന്തിപൎവ്വത്തിൽ) വജ്രസൂച്യുപനിഷത്തു ഇത്യാദി ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഉൽഘോഷിക്കുന്നു. ഇതെല്ലാം ആലോചിച്ചാൽ സാത്വികന്മാരായവരെല്ലാം വേദാധികാരികളാണെന്നു നിശ്ചയിക്കേണ്ടതാണ്. എല്ലാവൎക്കും വേദാദ്ധ്യയനം പാടില്ലെന്ന് ആക്കിത്തീൎക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രമം വളരെ കാലം മുമ്പുതന്നെ ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ ശ്രമത്തിന്റെ സമ്പ്രദായം എന്തായിരിക്കുമെന്ന് അറിയേണമെങ്കിൽ ഋഗ്ഭാഷ്യഭൂമികയിൽ സായണൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഒരു സംഗതി മനസ്സിലാക്കിയാൽ മതി. സായണൻ ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു. 'വേദാദ്ധ്യയനം എല്ലാവൎക്കും ആവാം. പക്ഷെ ഉപനയനം ചെയ്തവൎക്കേ വേദാദ്ധ്യയനം വിധിച്ചിട്ടുള്ളു. ഉപനയനം ആകട്ടെ, ധൎമ്മശാസ്ത്രപ്രവൎത്തകന്മാർ, ബ്രാഹ്മണ- ക്ഷത്രിയ- വൈശ്യന്മാൎക്കാണ് അനുവദിച്ചിട്ടുള്ളത്. അതുകൊണ്ട് ഈ മൂന്നു ജാതിക്കാൎക്കു മാത്രമാണ് വേദാദ്ധ്യയനം വിഹിതമായിട്ടുള്ളത്.' ഈശ്വരനാൽ എല്ലാവൎക്കും കൂടി ദാനം ചെയ്യപ്പെട്ട വേദമാകുന്ന ഒരു സ്വത്തിനെ ചില ജാതിക്കാർ, അന്യജാതിക്കാൎക്കു കൊടുക്കാതെ, കൈവശമാക്കി എന്നുള്ള അധൎമ്മപ്രവൃത്തിയാണൊ ഇന്ത്യയുടെ അധോഗതിക്കു കാരണമായിത്തീൎന്നത്? ഈ വേദാപഹാരം കേരളത്തിൽ ഒന്നുകൂടി കേമമായി നടന്നിട്ടുണ്ട്. മലയാളബ്രാഹ്മണരിൽ തന്നെ എല്ലാവൎക്കും വേദാധികാരമില്ലത്രെ? അധൎമ്മത്തിന്ന് അധോഗതി എന്ന നിയമംകൊണ്ടാണൊ നമ്പൂതിരിമാർ സകല കാൎയ്യത്തിലും അന്യാപേക്ഷ വേണ്ടവരായത്? പ്രസക്താനുപ്രസക്ത്യാ ആ അപ്രകൃതത്തെപ്പറ്റി അധികമൊന്നും ഇപ്പോൾ ഞാൻ പറയുന്നില്ല. ഇതുവരെ കാണിച്ചതിൽനിന്നു നാം തീൎച്ചയാക്കേണ്ടതു സാത്വികന്മാൎക്കെല്ലാം വേദാദ്ധ്യയനത്തിനും നിരുക്തപാഠത്തിനും അധികാരമുണ്ട് എന്നാകുന്നു. ഇനി നിരുക്തപാഠത്തിന്റെ പ്രയോജനത്തെ കുറിച്ച് ആലോചിക്കുക.

വൈദികജ്ഞാനത്തെയും ലൌകികജ്ഞാനത്തെയും തരുന്ന ഒരു ശാസ്ത്രമായി നാം നിരുക്തത്തെ വിചാരിക്കാം. വ്യാകരണംകൊണ്ടു സിദ്ധിക്കാത്ത വൈദികപദങ്ങൾക്കു സംഭാവ്യങ്ങളായ അനേകാൎത്ഥങ്ങളെ പ്രദൎശിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടും, ഈ പദങ്ങളുടെ അൎത്ഥങ്ങളെ പ്രകരണാനുഗുണ്യേന നിശ്ചയിക്കേണ്ടതാണെന്നു സ്പഷ്ടമാക്കുന്നതിന് ഉചിതമായ പല ഉദാഹരണങ്ങളെ വേദത്തിൽനിന്നു കാണിക്കുന്നതുകൊണ്ടും, അൎത്ഥം മനസ്സിലാവാൻ പ്രയാസമുള്ള അനവധി മന്ത്രങ്ങളെ കൎമ്മബ്രഹ്മപരമായും നിൎഗ്ഗുണബ്രഹ്മപരമായും വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതുകൊണ്ടും, മന്ത്രപ്രതിപാദ്യങ്ങളായ ദേവതകളുടെ സ്വരൂപങ്ങളെ വെളിവാക്കിത്തരുന്നതുകൊണ്ടും, ദേവതകളെപ്പറയാത്ത മന്ത്രങ്ങളിൽ അതുകളെ ഊഹിക്കേണ്ട സമ്പ്രദായത്തെ മനസ്സിലാക്കിത്തരുന്നതുകൊണ്ടും നിരുക്തം വേദാൎത്ഥങ്ങളെ വിചാ

രിക്കുന്നവൎക്ക് ഇതരശാസ്ത്രങ്ങൾകൊണ്ടു ലഭിതാൎത്ഥമാവാത്ത ഒരു വലിയ സാഹായ്യം കൊടുക്കുന്നു. ഓരോരോ മന്ത്രവ്യാഖ്യാനാവസരങ്ങളിൽ യാസ്കൻ പല ലോകതത്വങ്ങളേയും കാണിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതിൽനിന്നു വൈദികന്മാൎക്ക് എന്നു വേണ്ട എല്ലാവൎക്കും പലതും അറിവാനുണ്ട്. സാധാരണ ശാസ്ത്രങ്ങളെക്കാൾ നിരുക്തത്തിന് ഒരു പ്രത്യേകവിശേഷം ഉണ്ട്. ഒരു ശാസ്ത്രത്തിൽ ഒരു പ്രത്യേകസിദ്ധാന്തമുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുക. ഈ സിദ്ധാന്തത്തെ സ്ഥാപിക്കുന്നതിന് ആ ശാസ്ത്രപ്രവൎത്തകന്മാർ സ്വമതത്തെ പ്രദൎശിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടുന്നില്ല; അന്യമതത്തെ ഖണ്ഡിക്കാതിരുന്നാൽ ഇവൎക്കു തീരെ സുഖമില്ല; ഇങ്ങിനെയാണു സകല ശാസ്ത്രരീതിയും കണ്ടുവരുന്നത്. നിരുക്തത്തിലാവട്ടെ ഈ സമ്പ്രദായം കാണുന്നില്ല. നിരുക്തത്തിലുള്ള ഒരു പ്രത്യേകസിദ്ധാന്തത്തെ സ്ഥാപിക്കുമ്പോൾ യാസ്കൻ അനുസരിക്കുന്ന രീതി പ്രശംസനീയമെന്നു പറഞ്ഞാൽ മതി. സ്വമതത്തെയും അന്യമതത്തെയും പ്രദൎശിപ്പിച്ച് ഇതിൽ ഏതാണു നല്ലതെന്നു തീൎച്ചയാക്കേണ്ട ഭാരം വായനക്കാൎക്കു വിട്ടുകൊടുക്കുന്നതല്ലാതെ യാസ്കൻ സ്വമതത്തെ ഉദ്ഘോഷിപ്പിക്കുകയോ അന്യമതത്തെ ദൂഷിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. ശൈവന്മാർ, വൈഷ്ണവന്മാർ ഇങ്ങിനെ അനേകമതക്കാരായ ഹിന്തുക്കൾക്കെല്ലാം പ്രമാണമായിരിക്കുന്ന വേദത്തിന്റെ പൊതുവിൽ ഒരു വ്യാഖ്യാനംപോലെ വിചാരിക്കേണ്ടതായ നിരുക്തം സകല മതക്കാൎക്കും അവകാശം കൊടുക്കുന്നുവെന്നുള്ളതിൽ ആശ്ചൎയ്യപ്പെടുവാനില്ലെന്നു പറയാം. വിദ്വാന്മാരുടെ ബഹുമാനത്തിന്നു സൎവ്വഥാ നിരുക്തം പാത്രീഭവിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞാൽ മതി. ഈ ശാസ്ത്രത്തിലുള്ള ചില വിഷയങ്ങളെപ്പററിയെങ്കിലും അല്പം വിസ്തരിച്ചു നിരൂപണം ചെയ്വാൻ ശ്രമിക്കട്ടെ.

ശബ്ദമെന്നു പറയുന്നതു നാശമുള്ള ഒരു വസ്തുവാണെന്നു തൎക്കശാസ്ത്രത്തിലും, നാശരഹിതമാണെന്നു മീമാംസാദി ശാസ്ത്രങ്ങളിലും പറയുന്നു. നിരുക്തകാരന്മാരുടെ ആശയവും ശബ്ദം നിത്യമാണെന്നായിട്ടാണ് കാണുന്നത്. ശബ്ദം അനിത്യമെന്നു പറയുന്നവരുടെ അഭിപ്രായത്തെയും നിത്യമെന്നു വിചാരിക്കുന്നവരുടെ ആശയത്തെയും സൂക്ഷ്മമായി ആലോചിക്കുന്നതായാൽ ഈ രണ്ടഭിപ്രായങ്ങൾ അന്യോന്യവിരുദ്ധങ്ങളല്ലെന്നു മനസ്സിലാവും. ശബ്ദമെന്ന വാക്കുകൊണ്ടു താൎക്കികൻ അൎത്ഥമാക്കുന്നതു നാം ചെവികളെക്കൊണ്ടു കേൾക്കുന്ന സാധനത്തെ മാത്രമാണ്. നമ്മുടെ ചെവികൾക്കു വിഷയമാവുന്ന വസ്തു (ശബ്ദം) നശിക്കുന്നു എന്നുള്ളതു സകല ജനങ്ങൾക്കും പ്രത്യക്ഷസിദ്ധമായിട്ടുള്ളതും ഇതു നിത്യമല്ലെന്നു മീമാംസകന്മാരും മററും സമ്മതിക്കുന്നതുമാണ്. ശബ്ദത്തിന്നു നിത്യത്വം പറയുന്നവർ, ആകാശത്തിൽ സൎവ്വദാ ലയിച്ചുകിടക്കുന്ന ഒരു വസ്തുവിനെയാണ് ശബ്ദമെന്നു പറയുന്നത്. ഈ ശബ്ദം സൎവ്വദാ ആകാശത്തിലുണ്ടെങ്കിൽ നാം എന്തുകൊണ്ടാണ് അതിനെ എല്ലായ്പോഴും കേൾക്കാതിരിക്കുന്നതെന്നു വിചാരിക്കണം. ഒരു വസ്തു ഉണ്ടായതുകൊണ്ട് അതു നമ്മുടെ അനു

ഭവത്തിൽ വരുന്നതല്ല. നഭസ്സിൽ നക്ഷത്രങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും നമുക്ക് അവയെ പകൽസമയത്തു കാണുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. ഒരു സാധനം നമ്മുടെ ഇന്ദ്രിയഗോചരമാകുന്നതു പല കാരണങ്ങളുടെ സഹായത്താലാണ്. സർവ്വത്ര സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതും നിത്യവുമായ ശബ്ദം ഒരുവൻെറ ശ്രോത്രങ്ങൾക്ക ഗോചരമാവണമെങ്കിൽ പ്രയത്നം (ശബ്ദം പുറപ്പെടുവിക്കൽ) എന്ന കാരണം ആവശ്യപ്പെടുന്നു. ഈ കാരണം ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടാണ് നാം എല്ലായ്പോഴും ശബ്ദത്തെ കേൾക്കാതിരിക്കുന്നത്. ചുരുക്കത്തിൽ പറയുന്നതായാൽ നാം കേൾക്കുന്നതിനെ താർക്കികൻ അനിത്യമെന്നും ശബ്ദമെന്നും പറയുന്നു. മീമാംസകപ്രഭൃതികൾ ആകാശത്തിൽ സർവ്വദാ ലയിച്ചുകിടക്കുന്നതിനെ ശബ്ദമെന്നും പ്രയത്നരൂപകാരണമുണ്ടായാൽ അതു നമ്മുടെ അനുഭവത്തിൽ വരുന്നു എന്നും പറയുന്നു.

ഗാർഗ്ഗ്യൻ എന്ന ഒരു ആചാര്യനെ ഒഴിച്ച് മറ്റുള്ള നിരുക്തശാസ്ത്രപ്രവർത്തകന്മാരെല്ലാം, സകല വാക്കുകളും ഓരോരോ ധാതുക്കളിൽനിന്ന് ഉണ്ടാവുന്നു എന്നു പറയുന്നു. വൈയാകരണന്മാരിൽ ശാകടായനനല്ലാതെ മറ്റുള്ളവരെല്ലാം ചില ശബ്ദങ്ങൾ മാത്രമേ ധാതുക്കളിൽനിന്നുണ്ടാകുന്നുള്ളു എന്ന് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. പ്രത്യക്ഷവൃത്തി, പരോക്ഷവൃത്തി, അതിപരോക്ഷവൃത്തി എന്നിങ്ങിനെ മൂന്നുതരമാണ് ശബ്ദമുള്ളത്. പ്രത്യക്ഷവൃത്തികളായിരിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങളെല്ലാം (ഉദാഹരണത്തിനു ഹാരകൻ, കാരകൻ ഇത്യാദി) ഇന്ന ധാതുവിൽനിന്നാണ് ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്നു പറവാൻ പ്രയാസമില്ല. ഈ വിധമുള്ള ശബ്ദങ്ങൾ ധാതുജങ്ങളാണെന്നു വൈയാകരണന്മാരെല്ലാവരും സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ട്. പരോക്ഷവൃത്തികളായിരിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങൾ ഉണാദികളാകുന്നു. ഇതുകൾ ശാകടായനമുനിയാൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട സൂത്രങ്ങൾകൊണ്ടു ധാതുക്കളിൽനിന്നുണ്ടായവയാകുന്നു. പ്രത്യക്ഷവൃത്തികളും പരോക്ഷവൃത്തികളും ആയ വാക്കുകളുടെ വ്യുൽപത്തിയെക്കുറിച്ചു വിചാരിക്കൽ പാണിനീയസൂത്രംകൊണ്ടും ശാകടായനസൂത്രംകൊണ്ടും കഴിയുന്നതാണ്. ആയതുകൊണ്ട് അതിപരോക്ഷവൃത്തികളായിരിക്കുന്ന വാക്കുകളുടെ അവയവാർത്ഥങ്ങളെയാണ് നിരുക്തത്തിൽ അധികം വിചാരിക്കുന്നത്. ഒരു ശബ്ദത്തെ വിഭിന്നാർത്ഥങ്ങളായോ ഏകാർത്ഥങ്ങളായോ ഇരിക്കുന്ന എത്ര ധാതുക്കളിൽനിന്ന് ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതായി വിചാരിക്കാമോ ആ ധാതുക്കളിൽനിന്നെല്ലാം ഉത്ഭവിച്ചതായി ആ വാക്കിനെ സ്വീകരിക്കണം. ഇങ്ങിനെ സ്വീകരിച്ച് ആ ധാതുക്കളുടെ അർത്ഥങ്ങളെയും പ്രകരണത്തെയും ആലോചിച്ച് ആ പദത്തിൻെറ അർത്ഥം സന്ദർഭംപോലെ അറിയേണ്ടതുമാണ്. നിഘണ്ടു എന്ന ശബ്ദം പല ധാതുക്കളിൽനിന്നുണ്ടാവുന്നതും അതിപരോക്ഷവൃത്തിയായതും ആകുന്നു. ഇതിൻെറ അവയവാർത്ഥത്തെ ഒന്നു വിചാരിക്കട്ടെ.

ഗമ്, ഹന്, ഹൃ ഈ മൂന്നു ധാതുക്കളിൽനിന്നും നിഘണ്ടുശബ്ദം ഉണ്ടാവുന്നു എന്നു പറയാം. ഒരു പുഴു വെള്ളാളനായിത്തീരുമ്പോൾ പുഴുവിൻെറ അവസ്ഥയിൽനിന്നു വെള്ളാളൻെറ അവസ്ഥ

യിലാവുന്നതിനിടയ്ക്ക് ഈ പ്രാണി പല മാതിരിയുള്ള ആകൃതികളെ സ്വീകരിക്കുന്നു. ഇതുപോലെ ഒരു ധാതു അതിപരോക്ഷവൃത്തിയായ ഒരു ശബ്ദമാവാൻ പോകുമ്പോൾ പല മാതിരി ശബ്ദങ്ങൾ ഉണ്ടാവുന്നു. പ്രകൃതത്തിൽ മ്നാ എന്നാകുന്നു ധാതു. ഇതിന്റെ അതിപരോക്ഷവൃത്തിയായ ശബ്ദം നിഘണ്ടു എന്നും ആകുന്നു. ഇതുകളുടെ മദ്ധ്യേ ഉണ്ടാവുന്ന ആകൃതികൾ സമാമ്നാതം, സമാഹത്തു ഇവകളാകുന്നു. മ്നാ എന്ന ധാതുവിൽനിന്നു സം, ആ ഈ രണ്ടു ഉപസർഗ്ഗങ്ങളോടുകൂടി സമാമ്നാതം എന്നുണ്ടാവുന്നു. ഈ ശബ്ദം സമാഹത്തു എന്നായിത്തീരുന്നു. സമാമ്നാതം, സമാഹത്തു ഈ രണ്ടു വാക്കുകൾ പാണിനീയസൂത്രംകൊണ്ടോ ഉണാദിസൂത്രംകൊണ്ടോ സിദ്ധിക്കുന്നു എന്നു പറയാം. സമാഹത്തു എന്നതാക്കു നിഘണ്ടു എന്നായിത്തീരുന്നതിന്നു നിയമം പറയുവാൻ വ്യാകരണസൂത്രം ഉണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. അതിന്നു നിരുക്തം തന്നെ വേണം. നിരുക്തത്തിലാകട്ടെ ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു: സം, ആ, എന്നുള്ള ഉപസർഗ്ഗങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്തു നി എന്ന ഉപസർഗ്ഗവും മ എന്നുള്ളതിന്നു ഘ എന്നും ഠ്, ത്, ഇതുകൾക്കു പകരം ന്, ട്, ഇതുകളും യഥാക്രമം വരുന്നു. മ്നാ, സമാമ്നാതം, സമാഹത്തു, നിഘണ്ടു ഇവകളാകുന്നു മ്നാ എന്ന ധാതുവിന്റെ ശബ്ദാകൃതികൾ. പലതിൽനിന്ന് എടുത്ത് ഒരു ഗ്രന്ഥമാക്കപ്പെട്ടത് എന്നാകുന്നു അപ്പോൾ നിഘണ്ടുശബ്ദത്തിന്റെ അർത്ഥം. ഹന്, സമാഹതം, സമാഹന്തു, നിഘണ്ടു ഇതുകൾ ഹന് എന്ന ധാതുവിന്റെ സ്വരൂപങ്ങളാകുന്നു. അർത്ഥം ഒന്നായി ചേർക്കപ്പെട്ടത് എന്നാണ്. ഗമ്, നിഗമയിതു, നിഗന്തു, നിഘണ്ടു ഇപ്രകാരമാണ ഗമ് ധാതുവിന്റെ ആകാരങ്ങൾ. വേദാർത്ഥത്തിലേയ്ക്കു പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നു എന്നു അർത്ഥവുമാകുന്നു.

"വർണ്ണാഗമോ വർണ്ണവിപര്യയശ്ച
ദ്വൌ ചാപരൌ വർണ്ണവികാരനാശൌ
ധാതോസ്തദർത്ഥാതിശയേന യോഗ-
സ്തദുച്യതേ പഞ്ചവിധം നിരുക്തം."

അർത്ഥം— ഒരു അക്ഷരത്തിന്നു വേറെ ഒരു അക്ഷരം വരിക, വർണ്ണങ്ങൾക്ക് അന്യോന്യം പൂർവ്വാപരവൈപരീത്യം വരിക, അക്ഷരങ്ങൾക്കു വികാരപ്രാപ്തി, അക്ഷരനാശം, വാക്കുകളുടെ മൂലമായിരിക്കുന്ന ധാതുക്കൾക്ക് അർത്ഥവിശേഷത്തിൽ പര്യവസാനം ഈ അഞ്ചു സംഗതികളെ അടിസ്ഥാനമാക്കീട്ടാണ നിരുക്തത്തിലെ നിർവ്വചനങ്ങൾ. ഇങ്ങിനെ ശബ്ദവ്യുൽപത്തിയെപ്പറ്റി വിചാരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു നിരുക്തശാസ്ത്രം ഭാഷാതത്വശാസ്ത്രത്തോട് (Philology) ഏതാണ്ടും സാമ്യമുള്ളതാണെന്നു പറയാം. ഹിന്തുക്കളുടെ ആത്മവിചാരശാസ്ത്രം പാശ്ചാത്യന്മാരേയും വിസ്മയിപ്പിക്കുന്നുവല്ലോ. അതുകൊണ്ടു നിരുക്തത്തിലെ ആത്മവിചാരത്തെപ്പറ്റി നിരൂപണം ചെയ്യേണ്ടതാണ്.

അനേകഖണ്ഡമായ ഉപനിഷത്തുകളുടെ അർത്ഥവിചാരത്തിന്നല്ല നിരുക്തശാസ്ത്രം പ്രവൃത്തമായിട്ടുള്ളത്. കർമ്മകാണ്ഡങ്ങളുടെ അർത്ഥവിചാരത്തിന്നും കർമ്മാന്മാർ അറിയേണ്ടതായ ദേവതകളുടെ സ്വരൂപത്തിന്നും വേണ്ടിയാണ് ഈ

ശാസ്ത്രം. അതുകൊണ്ടു ബ്രഹ്മസ്വരൂപനിരൂപണത്തെപ്പററി യാതൊരു വിചാരവും ഇതിൽ കാണുന്നതല്ല. പക്ഷേ യാസ്കൻ, പ്രസക്താനുപ്രസക്ത്യാ ഈശ്വരൻ ഒന്നു മാത്രമേയുള്ളൂ എന്നു പറയുകയും അതിനെ സ്ഥാപിക്കുവാൻ ഋഗ്വേദത്തിൽനിന്ന് ഉദാഹരണം കാണിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. 'ഏകം സദ്വിപ്രാ ബഹുധാ വദന്ത്യഗ്നിം യമം മാതരിശ്വാനമാഹുഃ'. അർത്ഥം — ഒരേ ഈശ്വരനെ വിപ്രന്മാർ അഗ്നി, യമൻ, സൂര്യൻ എന്നിങ്ങിനെ പലമാതിരിയായിപ്പറയുന്നു. സൃഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാരരൂപമായ കാര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഈ ഈശ്വരൻ മൂന്നായിത്തീരുന്നു. ഇതുകളെ ഓരോരോ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ അതാതു ശാസ്ത്രപ്രവർത്തകന്മാർ ഭിന്നഭിന്നശബ്ദങ്ങളെക്കൊണ്ടും പറയുന്നു. ഈ ഈശ്വരത്രയത്തെ അഗ്നി, ഇന്ദ്രൻ, ആദിത്യൻ എന്നു നിരുക്തശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും, ബ്രഹ്മവിഷ്ണുമഹേശ്വരന്മാരെന്നു പൌരാണികന്മാരും, സത്വരജസ്തമോഗുണങ്ങളാണെന്നു യോഗം സാംഖ്യം ഇത്യാദി ശാസ്ത്രപ്രവർത്തകന്മാരും, ഋഷിദേവപിതൃക്കൾ എന്നു ധർമ്മശാസ്ത്രപ്രവർത്തകന്മാരും, വാതപിത്തകഫങ്ങളെന്നു വൈദ്യന്മാരും പറയുന്നു. പല ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ അനിതരസാധാരണമായ ശക്തിയോടുകൂടി മൂന്നു വസ്തുക്കളെപ്പറയുന്നതായി നാം കാണുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഇതുകളെല്ലാം ഒന്നാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നതിൽ ദോഷമില്ലെന്നു വിചാരിച്ചിട്ടാണ് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞത്. ഇതുകളെല്ലാം വെവ്വേറെയാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നപക്ഷത്തിലും ഇതുകൾക്ക് അന്യോന്യസംബന്ധമുണ്ടെന്നു നമുക്ക് ഊഹിക്കാം. നിരുക്തശാസ്ത്രത്തിൽ പറയുന്ന ഈ മൂന്നു തേജോവിശേഷങ്ങളുടെ സ്വരൂപങ്ങളേയും പ്രവൃത്തികളേയും പററി പറയുന്നതിനു മുമ്പായി അവശ്യം അറിയേണ്ടതായ ഒരു സംഗതിയെ ചേർക്കുന്നു.

'വികാരം പ്രകൃതിം ചൈവ പുരുഷം ച സനാതനം യോ യഥാവദ്വിജാനാതി സ വിതൃഷ്ണോ വിമുച്യതേ.' അർത്ഥം — പുരുഷൻ പ്രകൃതിവികാരം ഇതുകളെ ഏവനാണോ ശരിയായി അറിയുന്നത് അവൻ വിരക്തനായി സംസാരപാശത്തിൽനിന്നു മോചിക്കുന്നു.

മുമ്പു കാണിച്ച ശ്ലോകത്തിന്റെ അർത്ഥം ഒന്നുകൂടി വിചാരിക്കട്ടെ. വികാരം, പരിണാമം ഇതുകൾ പര്യായങ്ങളാകുന്നു. പാൽ തൈരാകുന്നതിനെ, നാം പാൽ തൈരായി പരിണമിക്കുന്നു എന്നു പറയാം. ഒരു വസ്തുവിലുള്ള ഗുണങ്ങളെല്ലാം നശിച്ചതിന്റെശേഷം അതിൽതന്നെ ഗുണാന്തരങ്ങൾ ഉണ്ടാവുന്നതു പരിണാമമോ, വികാരമോ ആകുന്നു. ജലം രണ്ടു വായുക്കളുടെ പരിണാമംകൊണ്ടാണ് ഉണ്ടാവുന്നത് എന്നു രസശാസ്ത്രം നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. വൃക്ഷങ്ങൾ, ചെടികൾ, ഫലമൂലങ്ങൾ ഇത്യാദികളെല്ലാം പൃഥിവിയുടേയോ ജലമുള്ള വസ്തുക്കളുടേയോ പരിണാമഭേദംകൊണ്ടാണ നാനാവിധങ്ങളായി കാണപ്പെടുന്നത് എന്നു നമുക്ക് ആലോചിച്ചാൽ അറിയാം. നാം ഭക്ഷിക്കുന്ന സാധനങ്ങളാണ നമ്മുടെ ഏഴുവിധമായ ധാതുക്കളായി തീരുന്നതെന്നും ശാസ്ത്രസിദ്ധമാകുന്നു. ബുദ്ധി, മനസ്സ്, പ്രാണവായു ഇതുകൾ പ്രാണി

ഗം ഭക്ഷിക്കുന്ന ആഹാരാംശങ്ങളിൽ നിന്നുണ്ടാവുന്നതുകളാണെന്നു ഛാന്ദോഗ്യോപനിഷത്തിൽ കാണുന്നു. അഗ്നി, ഇന്ദ്രൻ, ആദിത്യൻ ഈ മൂന്നു തേജോവിശേഷങ്ങൾ ഈശ്വരന്റെ പ്രത്യക്ഷാവസ്ഥകളാണെന്നും, ഇതുകൾ പ്രത്യേകം സർവ്വവ്യാപികളായും അന്യോന്യം പരിണാമികളായും ഇരിക്കുന്നു എന്നും നിതാന്തസിദ്ധാന്തമാണ്. വിദ്യുച്ഛക്തി, ചൂട് ഇതിന്റെ പല സാധനങ്ങൾ, ഈശ്വരതേജസ്സിന്റെപ്പോലെ ഇരിക്കുന്നതും നവീനശാസ്ത്രംകൊണ്ടു സിദ്ധിക്കുന്നതും ആയ ഒരു ശക്തിയുടെ (Energy) വികാരങ്ങളാകുന്നു. പുരുഷൻ, പ്രകൃതി ഇതുകളെ ഒഴിച്ച് ഉലകത്തിലുള്ള സകല പദാർത്ഥങ്ങളും പരിണാമവിശേഷത്തെക്കൊണ്ടുണ്ടാവുന്നതുകളാണെന്നു നാം ശാസ്ത്രംകൊണ്ടും യുക്തികൊണ്ടും നിശ്ചയിക്കാവുന്നതാണ്. ഈ പരിണാമത്തിന്നോ, വികാരത്തിന്നോ ആശ്രയമായിട്ടുള്ളതാണ പ്രകൃതി. "യതോവാചോനിവർത്തന്തേ അപ്രാപ്യമനസാസഹ". വാക്കുകൊണ്ടു പറവാനതിന്നും, മനസ്സുകൊണ്ടു ചെല്ലുന്നതിന്നും വയ്യാത്ത ഒരു വസ്തുവാണ് പുരുഷൻ. ശുദ്ധ ജീവാത്മാവോ, പരമാത്മാവോ എന്തെങ്കിലും ആവട്ടെ. വികാരം, പ്രകൃതി, പുരുഷൻ ഈ വാക്കുകളുടെ അർത്ഥങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ഒരുവിധം സ്പഷ്ടമായി എന്നു വിചാരിക്കുന്നു. ഇനി ഈ മൂന്നു വസ്തുക്കളെക്കൊണ്ട് എന്തിനായിട്ടാണ് പ്രപഞ്ചമുണ്ടാവുന്നതും നശിക്കുന്നതും എന്നാലോചിക്കണം.

പറവൂർ കപ്പിളിക്കാട്ടു നാരായണൻ മൂത്തതിരി.

'ഞാൻ വീട്ടിലേക്ക പോകുന്നു'*

(ഒരു ചെറുകഥ.)

"ഫാതിക ചക്രവർത്തി" ഗ്രാമത്തിലെ വികൃതിക്കുട്ടികളിൽ തലവനായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ അവന്ന് ഒരു പുതിയ വികൃതി തോന്നി. കേവഞ്ചിയുടെ പാമരം ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്നു നീണ്ട ഒരു തടി പുഴവക്കത്തു ചളിയിൽ കൊണ്ടുവന്നിട്ടിരുന്നു. കുട്ടികൾ എല്ലാവരും കൂടി ഒത്തൊരുമിച്ച് ആ തടി അതു കിടന്നിരുന്ന സ്ഥലത്തുനിന്നു വലിച്ചുനീക്കി ഉരുട്ടിക്കളയണമെന്ന് അവൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. തടിയുടെ ഉടമസ്ഥൻ കോപിച്ചു ബുദ്ധിമുട്ടുന്നതുകണ്ടാനന്ദിക്കുന്നതിന്നാണ് ആ പ്രകാരം പ്രവർത്തിപ്പാൻ നിശ്ചയിച്ചത്. ആ അഭിപ്രായത്തെ സകലരും ഐകകണ്ഠ്യേന സമ്മതിക്കയും, അതുപ്രകാരം ചെയ്വാൻ ഉറപ്പിക്കയും ചെയ്തു.

പ്രവൃത്തി ആരംഭിക്കുന്നതിന് അല്പം മുമ്പു ഫാതികന്റെ സ്വന്തം അനു

* സർ. രവീന്ദ്രനാഥടാഗോർ.

ജൻ "മാഷൻ" അവർ നോക്കിനൊണ്ടിരുന്നില്ല. ഒരു കാരണവും കൂടാതെയും ആരോടും ഒന്നും പറയാതെയും ആ തടിയിന്മേൽ പിടിച്ചു കയറി അതിന്റെ മുകളിൽ ഉറപ്പിച്ചിരുന്നു. അടികം കല്പനേരത്തെ കരഞ്ഞുകൊണ്ടു പരിഭ്രമിച്ചുവശായി. ഒരുകുട്ടി അടുത്തുചെന്നു 'മാഷ'നെ പതുക്കെ ഒന്ന് ഉന്തിക്കൊണ്ട് എണീറ്റു മാറുവാൻ പറഞ്ഞു. പക്ഷേ 'മാഷ'ന് ഒരു കുലുക്കവുമുണ്ടായില്ല—കുട്ടികളുടെ ലാഘവത്തെക്കുറിച്ചു വിചാരണം ചെയ്യുന്ന ചെറുപ്പക്കാരനായ ഒരു തത്വജ്ഞാനിയെപ്പോലെ അവൻ അവിടെത്തന്നെ നിശ്ചേഷ്ടനായിരുന്നതേ ഉള്ളൂ. 'ഫാതികൻ'നു ദേഷ്യം വന്നു. "മാഷാ! നീ ഈ ക്ഷണത്തിൽ താഴെ എറങ്ങാത്തപക്ഷം ഞാൻ നിന്നെ അടിച്ചു താഴത്തിറക്കും" എന്നു 'ഫാതികൻ' ഉറക്കെ പറഞ്ഞു.

മാഷൻ അതു കേട്ടഭാവം നടിക്കാതെ ഒന്നു തിരിഞ്ഞു കുറേക്കൂടി ഉറപ്പിച്ചിരുന്നു.

ആ കുട്ടികളുടെ ഇടയിൽ 'ഫാതികൻ'നുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥാനഗൌരവം നിലനിൽക്കണമെങ്കിൽ അവൻ പറഞ്ഞതുപ്രകാരംതന്നെ പ്രവർത്തിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ താനെങ്ങിനെ ആ ബാലസംഘത്തിന്റെ നേതൃത്വത്തിന്ന് അർഹനാകും? പക്ഷെ ഈ ഘട്ടത്തിൽ ഫാതികന്റെ ധൈര്യം അവനെ സഹായിച്ചില്ല. അവൻ പറഞ്ഞപ്രകാരം പ്രവർത്തിച്ചില്ല. എന്നാൽ അവന്നു തന്റെ കൂട്ടുകാർക്ക് വിശേഷിച്ചും രസപ്രദമായിത്തീരുന്നതും സ്വന്തം സഹോദരനെ കുറെ ദുർഘടത്തിൽ ആക്കുന്നതും ആയ ഒരു പുതിയ സൂത്രം തോന്നി. വികൃതി കാട്ടുന്നതിൽ ഫാതികന്റെ മനോധർമ്മം കുശലമായിരുന്നു. മാഷനോടുകൂടിത്തന്നെ ആ മരത്തടി ഉരുട്ടുന്നതിന്ന് അവൻ പെട്ടെന്ന് അവന്റെ കൂട്ടുകാർക്ക് ഒരു കല്പനകൊടുത്തു. മാഷൻ കല്പന കേട്ടു എങ്കിലും ഒട്ടും കൂസാതെ തന്റെ മാനത്തെ രക്ഷിക്കുവാൻ സ്വസ്ഥാനത്തുതന്നെ ഇരുന്നു. പക്ഷെ, ഈ ലോകത്തിൽ മാന്യത നേടുവാൻ ഉത്സാഹിക്കുന്ന സകലരും സാധാരണ പറ്റാറുള്ളതുപോലെ "മാഷ"നും ഇക്കാര്യത്തിൽ ഒരു പിഴ പറ്റി. തന്റെ പ്രവൃത്തിയിൽ ആപത്തുണ്ടെന്നുള്ള സംഗതി അവൻ തീരെ വിസ്മരിച്ചു. മാനസമ്പാദനമാർഗ്ഗം ആപൽക്കരമാണെന്ന് അവൻ അറിഞ്ഞില്ല.

കുട്ടികളെല്ലാവരുംകൂടി ഒത്തൊരുമിച്ച് "ഒന്ന്, രണ്ട്, മൂന്ന്, ഇതാ പോട്ടെ" എന്നു നിലവിളിച്ചുകൊണ്ട് ആ മരത്തടി ഉരുട്ടുവാൻ ഇടയായി. "പോട്ടെ" എന്നു പറഞ്ഞതോടുകൂടി മരത്തടി എളുകി മറിഞ്ഞു. അതോടുകൂടി മാഷനും അവന്റെ തത്വജ്ഞാനവും സ്ഥാനവും മാനവും എല്ലാം ചളിയിൽ പതിച്ചു.

മറ്റു കുട്ടികളെല്ലാം ആഹ്ളാദിച്ചു രസിച്ചു കൂക്കിവിളിച്ചു. എന്നാൽ 'ഫാതികൻ' അല്പം ഭയപ്പെട്ടില്ലെന്നില്ല. ഇനി എന്താണുണ്ടാവുക എന്ന് അവന്നു മനസ്സിലായി. മാതാവായ ഭൂമിയിൽനിന്നു മാഷൻ വിധിയെപ്പോലെ കണ്ണുകാണാത്തവനായും ഭ്രാന്തനെപ്പോലെ ഘോരമായി ശബ്ദിച്ചുകൊണ്ടും ഒരുവിധം എഴുന്നീല്ക്കുകയും ഉടനെ ഫാതികന്റെ നേർക്ക് ഓടി എത്തി അവനെ അടിക്കുകയും

ഇടിക്കുകയും മാന്തുകയും പിച്ചുകയും ശകാരിക്കുകയും ചെയ്തു. അതുകൊണ്ടൊന്നും തൃപ്തിപ്പെടാതെ കരഞ്ഞുംകൊണ്ടു വീട്ടിലേക്കു പോയി. ഫാതികനാൽ നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന വിനോദനാടകത്തിലെ ഒന്നാമങ്കം ഇപ്രകാരം അവസാനിച്ചു.

'ഫാതികൻ' മുഖം തുടച്ചുകൊണ്ടു പുഴവക്കത്തു താനുകിടന്നിരുന്ന ഒരു മരത്തടിയുടെ അറ്റത്ത് ഒരു പുൽക്കൊടി എടുത്തു കടിച്ചുചവച്ചുംകൊണ്ടു ചിന്താമഗ്നനായി സ്ഥിതിചെയ്തു. പുഴക്കടവിൽ ഒരു ബോട്ടു വന്നടുത്തു. നരച്ച തലമുടിയും കറുത്ത മേൽമീശയുമുള്ള മദ്ധ്യവയസ്സനായ ഒരു പുരുഷൻ ആ വഞ്ചിയിൽനിന്നു കരയ്ക്കിറങ്ങി. മരത്തടിയിന്മേൽ സ്വസ്ഥനായിരിക്കുന്ന കുട്ടിയെക്കണ്ട് അദ്ദേഹം "ചക്രവർത്തിയുടെ വീടേതാണ്" എന്നു ചോദിച്ചു. താൻ കടിച്ചുംകൊണ്ടിരുന്ന പുല്ക്കൊടിയെ പിന്നെയും കടിച്ചുകൊണ്ട് "ഇതാ_ അവിടെ" എന്നു ഫാതികൻ പറഞ്ഞു. അവൻ ഏതോ ഒരു സ്ഥലത്തേക്കു ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു എങ്കിലും അതേതാണെന്നുതന്നെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ല. അപരിചിതനായ ആ യാത്രക്കാരൻ ഒരിക്കൽക്കൂടി ചോദിച്ചു. അവൻ ഇരുന്നേടത്തുതന്നെ ഇരുന്നു കാലാട്ടിക്കൊണ്ടു "പോയി അന്വേഷിക്കു" എന്നു പറഞ്ഞു പഴയപോലെ പുല്ലിന്റെ തണ്ടു കടിച്ചു ചവച്ചുംകൊണ്ടിരുന്നു.

ഈ അവസരത്തിൽ ഒരു വാലിയക്കാരൻ ഫാതികന്റെ ഗൃഹത്തിൽനിന്നു പുഴവക്കത്തേക്കു വന്നു ഫാതികനെ അവന്റെ അമ്മ വിളിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു. ഫാതികന് അനക്കമുണ്ടായില്ല. പക്ഷെ അവന്റെ സ്വൈരമൊന്നും വാലിയക്കാരനോടു പററിയില്ല. അയാൾ ഫാതികനെ ബലമായി വാരി എടുത്തുംകൊണ്ടു വീട്ടിലേക്കു പോയി. ഫാതികൻ പിടിവിട്ടുപോകുന്നതിന്നു വളരെ ശ്രമിച്ചു.

ഫാതികൻ വീട്ടിലെത്തി അമ്മയെ കണ്ടു. "നീ പിന്നെയും 'മാഘ'നെ തല്ലി ഇല്ലേ" എന്നു മാതാവു ചോദിച്ചു.

"ഇല്ല. ആരാ ഉരച്ചുപറഞ്ഞത്?" എന്നു കോപത്തോടുകൂടി ഫാതികൻ മറുപടി പറഞ്ഞു.

"കളവു പറയണ്ട. നീ അവനെ തല്ലി ഇല്ലേ" എന്ന് അമ്മ വീണ്ടും ഉച്ചത്തിൽ ചോദിച്ചു.

"ഇല്ലാന്ന് ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലേ. മാഘനോടുതന്നെ ചോദിച്ചോ." പക്ഷെ മാഘൻ മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിൽനിന്ന് ഒന്നും മാറ്റിപ്പറഞ്ഞില്ല. "ഉവ്വ്. അമ്മേ ചേട്ടൻ എന്നെ തല്ലി." എന്നായിരുന്നു മാഘന്റെ മറുപടി.

ഫാതികനു ക്ഷമയില്ലാതായി. അവന് ആ അനീതി അസഹ്യമായിത്തീർന്നു. അവൻ മാഘന്റെ നേരെ കുതിച്ചുചാടി ആ കുട്ടിയെ പ്രഹരം തുടങ്ങി. "ഇതാ ഇതുംകൂടി ഇരിക്കട്ടെ, ഇതും, ഇതും കൂടി നുണപറഞ്ഞതിന്ന്" എന്നു വിളിച്ചു പറഞ്ഞുംകൊണ്ടു ഫാതികൻ മാഘനെ "പൊതിരെത്തല്ലി".

അമ്മ മാഘന്റെ ഭാഗത്തുകൂടി. ഫാതികനെ വലിച്ചുനീക്കി കയ്യുകൊണ്ട് അവനെ അഞ്ചാറടിച്ചു. ഫാതികൻ അമ്മയെ ഉന്തിനീക്കി. അമ്മയ്ക്കു ശുണ്ഠി കൂ

ണു. "എടാ! നീ നിൻെറ പെററ തള്ളയെക്കൂടി തള്ളിത്തുടങ്ങിയോ? കരുത്തംകെട്ടോനെ" എന്ന് അമ്മ അവനെ ശകാരിച്ചു.

ഈ ഘട്ടത്തിൽ ആ നരച്ച തലമുടിയും കറുത്ത മീശയുമുള്ള വഴിപോക്കൻ അവിടെ എത്തിച്ചേൎന്നു. അദ്ദേഹം "എന്താ സംഗതി" എന്നു ചോദിച്ചു. ഫാതികൻ അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടപ്പോൾ ലജ്ജിച്ചു മുഖം താഴ്ത്തി.

അമ്മ തിരിഞ്ഞുനിന്നു പുതിയതായി വന്ന ആളുടെ മുഖത്തു നോക്കിയപ്പോൾ അവരുടെ കോപം നിശ്ശേഷപ്പെടുകയും അത്ഭുതരസം സ്ഫുരിക്കയും ചെയ്തു. ആ വന്ന ആൾ അവരുടെ സഹോദരൻ വിശ്വംഭരൻ ആയിരുന്നു. "അയ്യോ ജ്യേഷ്ഠനോ. ഇപ്പോൾ എവിടുന്നു വന്നു?"

ഇതിന്നിടക്ക് അവർ ബഹുമാനപുരസ്സരം സഹോദരൻെറ കാലടികളെ തൊട്ടു തലയിൽ വെച്ച് സഹോദരനോടു സ്വാഗതം പറഞ്ഞു. അവർതമ്മിൽ കണ്ടിട്ടു കുറെ കാലമായിരുന്നു. ഫാതികൻെറ അമ്മയുടെ വിവാഹത്തോടുകൂടി സഹോദരൻ അവരെ വിട്ടു പോവുകയും ബോംബായിൽ ചില ജോലികളിൽ ഏൎപ്പെട്ടു അവിടെ സ്ഥിരതാമസമാക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം അങ്ങിനെ ബോംബായിൽ താമസിക്കുന്ന കാലത്തു തൻെറ സഹോദരിയുടെ (ഫാതികൻെറ മാതാവിൻെറ) ഭൎത്താവു മരിച്ചുപോയി. ‘വിശ്വംഭരൻ’ അതിൽപ്പിന്നെ ഇപ്പോഴാണ് ഒന്നാമതായി കല്ക്കത്തയിലേക്ക് വന്നത്. വന്ന ഉടനെത്തന്നെ തൻെറ സഹോദരിയെക്കുറിച്ചു അന്വേഷണങ്ങൾ നടത്തുകയും കാണുവാൻ പുറപ്പെടുകയും ചെയ്തു. സഹോദരിയുടെ വാസസ്ഥലം ചോദിച്ചറിഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കിയ ഉടനെതന്നെ അവരെ കാണുന്നതിന്നു ഉഴറിയെത്തി.

അടുത്ത കുറെ ദിവസങ്ങൾ അത്യന്തം ആഹ്ലാദമായി കഴിഞ്ഞുകൂടി. സഹോദരൻ, കുട്ടികളുടെ (മരുമക്കളുടെ) വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥിതിയെക്കുറിച്ചു പ്രത്യേകം അന്വേഷണംചെയ്തു. ഫാതികനെക്കുറിച്ച് ഒരു നിവൃത്തിയില്ലാത്തതായിരിക്കുന്നുവെന്നും അവൻ മടിയനും, അനുസരണയില്ലാത്തവനും, കോപിഷ്ഠനും ആണെന്നും അവൻെറ അമ്മ പറഞ്ഞു. മാഖൻ ഒരു ആട്ടിൻകുട്ടിയെപ്പോലെ സൌമ്യവും നിശബ്ദിയും, പഠിപ്പിൽ ശുഷ്കാന്തിയുള്ളവനും, കനകംപോലെ നല്ലവനും ആണെന്നായിരുന്നു അമ്മ അമ്മാമനെ അറിയിച്ചത്. സഹോദരിയുടെ ബുദ്ധിമുട്ടിന്നു നിവൃത്തിയുണ്ടാക്കാമെന്നും, ഫാതികനെ താൻ കൊണ്ടുപോയി തൻെറ കുട്ടികളുടെ ഒന്നിച്ചു പഠിപ്പിച്ചുകൊള്ളാമെന്നും ‘വിശ്വംഭരൻ’ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. വിധവയായ ആ സ്ത്രീ അതു ഉടനെ സമ്മതിച്ചു. ‘നീ എൻെറ കൂടെ വരുന്നുവോ’ എന്ന് അമ്മാമൻ ‘ഫാതിക’നോടു ചോദിച്ചപ്പോൾ അവൻ സന്തോഷത്താൽ മതിമറന്നവനായി ‘ഉവ്വ് അമ്മാമാ ഞാൻ പോരാം’ എന്നു സമാധാനം പറയുകയും ഭാവംകൊണ്ടും മററും അതു പൂൎണ്ണസമ്മതമാണെന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു.

‘ഫാതിക’നെ പറഞ്ഞയച്ചപ്പോൾ

അമ്മക്കു എന്തൊരാശ്വാസമായി! അവൾ ഫാതികനോടു വിരോധമായി എന്നോ ഒരു പക്ഷഭേദംതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു. ജ്യേഷ്ഠാനുജന്മാർ (ഫാതികനും മാഘനും) തമ്മിൽ ശണ്ഠയൊഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള സമയമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഫാതികൻ എന്തെല്ലാം ആപത്താണുണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്നതെന്നു അവർ എല്ലായ്പോഴും ഭയപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. മാഘനെ അവൻ വല്ല പുഴയിലും തള്ളി മുക്കുകയോ, അടിച്ചു തല പൊട്ടിക്കുകയോ, വല്ല അപകടത്തിലും കൊണ്ടുചാടിക്കുകയോ എന്തൊക്കെയാണുണ്ടാക്കിത്തീർക്കുക എന്നു അവൾക്കു വലിയ പരിഭ്രമമായിരുന്നു. എന്നിട്ടും സഹോദരനെ വിട്ടു പോകുന്ന കാര്യത്തിൽ ഫാതികൻ പ്രദർശിപ്പിച്ച അസാമാന്യമായ സന്തോഷവും സംതൃപ്തിയും കണ്ടപ്പോൾ അമ്മയ്ക്കു കുറെ സുഖക്കേടുണ്ടായി.

കാര്യമെല്ലാം തീർച്ചപ്പെടുത്തിയ മുതൽക്കു യാത്രയെക്കുറിച്ചു ഫാതികൻ എപ്പോഴും അമ്മാമനെ ധൃതിപ്പെടുത്തുവാൻ തുടങ്ങി. പകൽസമയം മുഴുവനും അവൻ 'മുള്ളിന്മേൽ നില്ക്കുന്നപോലെ' കഴിച്ചുകൂട്ടി. രാത്രി കണ്ണിന്റെ പോള അടച്ചിട്ടുമില്ല. അവൻ അവന്റെ പട്ടവും ഗോട്ടിക്കായകളും മറ്റു കളിസ്സാമാനങ്ങളുമെല്ലാം എന്നെന്നേക്കുമായി 'മാഘ'ന്നു സ്വന്തമായി വിട്ടുകൊടുത്തു. യാത്രാസമയത്തു മാഘന്റെ നേർക്കു കാണിച്ച ഔദാര്യവും ദയയും അപരിമിതമായിരുന്നു.

അമ്മാമനും മരുമകനും കൽക്കട്ടയിൽ എത്തി. മരുമകൻ ആദ്യമായി തന്റെ അമ്മായിയുമായുള്ള പരിചയം സമ്പാദിച്ചു. തീരെ അനാവശ്യവും ആഗ്രഹിക്കാത്തതുമായ ആ പുതിയ സന്താനത്തെ കുറിച്ചു് അമ്മായിയമ്മക്കു വളരെ സന്തോഷം ഒന്നും ഉണ്ടായില്ല. വീട്ടിൽ ആളില്ലായ്കയും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അവരുടെ സ്വന്തം മൂന്നു കുട്ടികളുടെ ഭാരം തന്നെ അവൾക്കു പിടിപ്പതുണ്ടായിരുന്നു. പത്തുപതിന്നാലു വയസ്സുള്ള കേവലം ഒരു നാടൻചെക്കനെ അവിടുത്തു കെട്ടിവലിച്ചുകൊണ്ടുവന്നതു തീരെ അനുചിതവും വളരെ അസൗകര്യങ്ങൾക്കു കാരണവും ആയിരുന്നു. ഈ അബദ്ധം പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു മുമ്പിൽ 'വിശ്വംഭരൻ' നല്ലവണ്ണം ആലോചിക്കേണ്ടതായിരുന്നു.

മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ ഉണ്ടാവുന്ന അസൗകര്യങ്ങളിൽ ഒന്നാമതായിട്ടുള്ളതു പത്തുപതിന്നാലു വയസ്സായ ഒരു കുട്ടിയുണ്ടായിരിക്കുന്നതാകുന്നു. അതിലും മീതെ ഒന്നുമില്ല. അവൻ 'ഇല്ലത്തുനിന്നു പോരികയും ചെയ്തു, അമ്മാത്തൊട്ടെത്തിയതുമില്ല' എന്ന തരക്കാരനാകുന്നു. ഭവനത്തിലെ ഒരു അലങ്കാരമായി കരുതേണ്ടകാലം കഴിഞ്ഞു. വല്ല ഉപയോഗവും ഉള്ളവനായിത്തീർന്നിട്ടുമില്ല. ഒരു ചെറിയ കുട്ടിയെയെന്നപോലെ അവനെ ലാളിക്കുവാനോ കളിപ്പിക്കുവാനോ പാടില്ല. കാര്യസ്വഭാവമൊന്നും അവന്നില്ലാത്തതുകൊണ്ടു് എപ്പോഴും വേണ്ടാത്തതിനൊക്കെ മുമ്പനായിരിക്കുകയും ചെയ്യും. അവൻ ഒരു കുട്ടിയെപ്പോലെ കൊഞ്ചിപ്പറഞ്ഞാൽ പരിഹാസ്യനായി. മുതിർന്നവനെപ്പോലെ ഉറപ്പിച്ചുപറഞ്ഞാൽ അധികപ്രസംഗിയായി. ചുരുക്കത്തിൽ, അവനെന്തുപറഞ്ഞാലും നീരസമായി. ആ പ്രായമാണ് ഒരു കുട്ടിയുടെ

ചമല്ക്കാരമില്ലാത്ത വളർച്ചക്കാലം. ദിനംപ്രതി എന്നപോലെ അവന്റെ ശരീരം പുഷ്ടിപ്പെട്ടു വരുന്നു. ഇന്നത്തെ ഉടുപ്പുകൾ നാളെ പാകമല്ലാതായിത്തീരുന്നു. അവന്റെ ഒച്ചയുടെ മാർദ്ദവം ക്രമേണ കുറയുകയും, അതിനു പരുപരുപ്പു കൂടുകയും, കട്ടിത്തവും ശക്തിയും വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അവന്റെ മുഖത്തുനിന്നു ബാലത്വവും കോമളത്വവും ലുപ്തമാകുന്നു. മുഖത്തിന് ഒരു ആകൃതിഭേദം വരുന്നു. ബാല്യത്തിലെ തെറ്റുകളെയും വീഴ്ചകളെയും ക്ഷമിക്കുന്നതിന് എല്ലാവരും മനസ്സും ഉണ്ട്. എങ്കിലും പതിന്നാലുവയസ്സായ ഒരു കുട്ടി ശ്രദ്ധയില്ലാതെ ചെയ്യുന്ന വീഴ്ചകൾകൂടി ഉദ്ദേശപൂർവ്വമായി തോന്നുന്നു. അവനുതന്നെ ഈ സംഗതികളെക്കുറിച്ച് അശേഷം സുഖകരമല്ലാത്ത ഒരു പരമാർത്ഥജ്ഞാനം അവനു ഉണ്ടായിത്തീരുന്നു. തന്നിമിത്തം അവൻ മുതിർന്നവരോടു സംസാരിക്കുമ്പോൾ ഒന്നുകിൽ അവിവേകിയോ അല്ലെങ്കിൽ തന്നെക്കുറിച്ചു തനിക്കുതന്നെ അശേഷം തൃപ്തിയോ വിശ്വാസമോ ഇല്ലാത്തതുപോലെ തീരെ ലജ്ജാവിവശിതനോ ആയി കാണപ്പെടുന്നു.

എങ്കിലും ഈ പ്രായത്തിലാണ്, ഒരു കുട്ടിയുടെ അന്തരംഗത്തിന്റെ അഗാധതയിൽ തന്നെ ആരെങ്കിലും ആദരിക്കുകയും സ്നേഹിക്കുകയും ചെയ്താൽ കൊള്ളാമെന്നുള്ള അതിയായ ആഗ്രഹം ആദ്യമായി അങ്കുരിക്കുന്നത്. ആരാണ്, ഏതൊരുത്തനാണ്, അവനെ അങ്ങിനെ ആദരിക്കുകയും സ്നേഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്, അയാളെ ആ കുട്ടി ഏറ്റവും അനുസരിക്കുകയും താല്പര്യപ്പെടുകയും ചെയ്യും. ചുരുക്കത്തിൽ അവൻ അയാളുടെ അടിമയെപ്പോലെ ആയിത്തീരും. പക്ഷെ, ആരും അവനെ പരസ്യമായി സ്നേഹിക്കുവാൻ ധൈര്യപ്പെടുകയില്ല; കാരണം, അത് അവൻ അതിലാളനയായി ധരിച്ചേക്കും. അതു കുട്ടിയുടെ സ്വഭാവത്തെ മലിനപ്പെടുത്തുകയേ ഉള്ളൂ. അതുകൊണ്ടു, സ്നേഹമുള്ളവരും കൂടി, അവനെ ശകാരിക്കുകയും ദേഷ്യപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. എജമാനനില്ലാത്ത ഒരു തെണ്ടിനായയുടേതുപോലെയാകുന്നു ഏകദേശം ആ കുട്ടിയുടെ അപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതി.

പതിന്നാലുവയസ്സായ ഒരു കുട്ടിക്ക സ്വഗൃഹംതന്നെയാണ് സ്വർഗ്ഗം. മറ്റൊരു ഭവനത്തിൽ അപരിചിതന്മാരൊരുമിച്ചു കഴിച്ചുകൂട്ടുക എന്നതു കൊല്ലുന്നതിനു ശരിയാണ്. സ്ത്രീജനങ്ങളുടെ പ്രത്യേകശ്രദ്ധക്കു പാത്രീഭവിക്കുന്നതാണ് അവന്റെ ഭാഗ്യത്തിന്റെ പരമകാഷ്ഠ. അവരുടെ അനാദരവും അപ്രീതിയുമാണ് സഹിക്കവയ്യാത്ത സങ്കടവും.

തന്റെ അമ്മായിയുടെ ഗൃഹത്തിൽ ആ ഗൃഹനായികയുടെ അസംതൃപ്തിയെ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടും, മറ്റുള്ളവരുടെ അനാദരവും പുച്ഛവും എപ്പോഴും അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടും, താമസിക്കുന്നതു 'ഫാതിക'ന്നു പരമസങ്കടമായിത്തീർന്നു. അമ്മായി അവനോടു എന്തെങ്കിലും ഒരു പ്രവൃത്തി എടുക്കുവാൻ പറഞ്ഞാൽ അവൻ സന്തോഷത്താൽ മതിമറന്നവനായി ആ പ്രവൃത്തി വേണ്ടതിൽ കവിച്ചധികം ചെയ്യും. എങ്കിലും അമ്മായി സ

ന്തോഷിക്കയില്ല. അതുകണ്ട് അവനെ അമ്മായി ശകാരിക്കുകയും ശാസിക്കുകയും ‘പഠിക്കാൻ നോക്കാതെ കാടിനടക്കുന്നു’ എന്നും മറ്റും അധിക്ഷേപിക്കുകയും ചെയ്യും!

അമ്മായിയുടെ ഗൃഹത്തിലെ ആ സങ്കുചിതവും ഉന്മേഷരഹിതവും ആയ ജീവിതവും, അവരുടെ അനാദരവും ഫാതികനു തീരെ ദുസ്സഹമായിത്തീർന്നു. അവിടത്തെ ദുഷിച്ച വായുവിൽ അവനു വീർപ്പുമുട്ടുന്നുണ്ടെന്നുകൂടി തോന്നിത്തുടങ്ങി. അവനു പുറത്തു ചാടി വല്ല വെളിമ്പറമ്പിലും ചെന്നിരുന്നു കുറെ ശുദ്ധവായു തൃപ്തിവരെ ശ്വസിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നായി. കല്ക്കട്ടയിൽ എങ്ങാനും വെളിമ്പറമ്പുണ്ടോ? ആകാശത്തോളം ഉയർന്നതും ജനങ്ങൾ തിങ്ങിപ്പാർക്കുന്നതും ആയ കെട്ടിടങ്ങൾ നിറഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന തെരുവുകൾ തന്നെ എവിടെ നോക്കിയാലും! ഫാതികൻ സദാനേരവും, ദൂരെ ഗ്രാമഭാഗത്തുള്ള തന്റെ സ്വന്തം ഭവനത്തെ കുറിച്ചു തന്നെ ഓർത്തുംകൊണ്ടിരുന്നു. വല്ലവിധത്തിലും അവിടെ എത്തിച്ചേർന്നാൽ മതി എന്നു മോഹിച്ചുതുടങ്ങി. രാവും പകലും വേറെ ചിന്തയില്ലാതായി. പകൽ മുഴുവനും അവൻ പട്ടം പറപ്പിച്ചു കളിക്കാറുള്ള ആ പറമ്പുകളും, ചാടിയോടി കളിച്ചുകൊണ്ട് അവൻ ആർത്തുല്ലസിച്ചു നടക്കാറുള്ള ആ വിശേഷപ്പെട്ട പുഴവക്കുകളും, ഇഷ്ടമുള്ളപ്പോഴൊക്കെ ചാടി നീന്തിക്കുളിക്കാറുള്ള അരുവികളും എല്ലാം അവന്റെ മനോമുകുരത്തിൽ പ്രതിബിംബിച്ചു പ്രകാശിച്ചു. അവൻ സങ്കല്പത്തിൽ ആ സ്ഥലങ്ങളെ വീണ്ടും അനേക വിഹരിപ്പാൻ തുടങ്ങി. താൻ ഇഷ്ടപ്രകാരം പ്രഭുത്വം നടിച്ചു യഥേഷ്ടം കളിക്കാറുള്ള ആ ബാലസംഘത്തെക്കുറിച്ചും, പ്രത്യേകിച്ചു, തന്റെ നേരെ സദാ ഒരു നീരസമുള്ള തന്റെ അമ്മയായ ആ ഭയങ്കരമൂർത്തിയെക്കുറിച്ചും, അവൻ എത്ര നേരവും ആലോചിച്ചുംകൊണ്ടിരുന്നു. മൃഗങ്ങളുടേതുപോലെ കേവലം കായികമായ ഒരു സ്നേഹശക്തി, താൻ സ്നേഹിക്കുന്ന ആളുടെ സമീപത്തിൽ എത്തിച്ചേരുവാനുള്ള ഒരു ആസക്തി, സ്നേഹബന്ധങ്ങളുടെ അഭാവത്തിലുള്ള എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു പരിഭ്രമം, സന്ധ്യാസമയത്തു തള്ളയെ കാണാതെ കരയുന്ന പശുക്കുട്ടിയെപ്പോലെ തന്റെ മാതാവിനെ കാണ്മാൻ മനസ്സിന്റെ അഗാധതയിൽ നിന്നുണ്ടായിട്ടുള്ള ഒരു വിലാപം, ഹാ! പരിശുദ്ധമായ ആ സ്നേഹശക്തി, ആ ജീവസാധാരണമായ മനോവികാരം, സാധുവും ബലഹീനനും നിസ്സഹായനും വിരൂപനും ആയ കുട്ടിയെ (ഫാതികനെ) വല്ലാതെ ഇളക്കിമറിച്ചു. ആ സംഗതി ആരുംതന്നെ അറിഞ്ഞില്ല. എങ്കിലും അത് എപ്പോഴും അവന്റെ മനസ്സിൽ വലിയ ഒരു കനമായിത്തോന്നുകയും കുട്ടി അതിനാൽ തീരെ വശംകെട്ടതായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.

ഫാതികനെപ്പോലെ അത്ര മന്ദനായ ഒരു കുട്ടി സ്കൂളിൽ വേറെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഗുരുനാഥൻ വല്ലതും ചോദിച്ചാൽ അവൻ ‘കോട്ടുവായ്’ ഇട്ടുംകൊണ്ടു മിഴിച്ചുനില്ക്കുന്നതല്ലാതെ ഒരു വാക്കുപോലും സമാധാനം പറയാറില്ല. ഏറുവാൻ വയ്യാത്ത ഭാരം വഹിച്ചിട്ടുള്ള

ഒരു കഴുതയെപ്പോലെ അവൻ ഗുരുനാഥൻ അടിക്കുന്ന അടിയെല്ലാം നിശ്ശബ്ദമായി അനുഭവിച്ചുകൊള്ളും. മറ്റുള്ള കുട്ടികൾ പുറത്തുപോയി കളിക്കുമ്പോൾ അവൻ താനേ മൌനമായി ജനവാതലുക്കൽനിന്നു പുറത്തു ദൂരെക്കാണുന്ന ഗ്രഹങ്ങളെ ആശയോടുകൂടി നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കും. വല്ല മൈതാനങ്ങളുടെയോ വരമ്പുകളിലോ നിലമുറ്റങ്ങളിലോ കുട്ടികൾ കളിക്കുന്നതു കണ്ടെത്തിയാൽ അവന്റെ കൺ പതപ്പെടും. അവിടെ എത്തിച്ചേരുവാനുള്ള അത്യാശ ദുസ്സഹമായിരുന്നു.

ഒരു ദിവസം ഫാതികൻ സാമാന്യത്തിലധികം ധൈര്യം അവലംബിച്ച് 'അമ്മാമാ! ഞാൻ എന്നാ ഇനി വീട്ടിലേക്ക പോവുക' എന്നു വിശ്വംഭരനോടു ചോദിച്ചു.

'സ്കൂൾ പൂട്ടട്ടെ, അതുവരെ ക്ഷമിക്ക' എന്ന് അമ്മാമൻ ഉത്തരം പറഞ്ഞു.

പക്ഷേ, സ്കൂൾ പൂട്ടണമെങ്കിൽ നാലുമാസമാകണം. അതിന്നിനിയെത്ര കഴിഞ്ഞിരിക്കണം!

ഒരു ദിവസം ഫാതികൻ പഠിച്ചിരുന്ന പുസ്തകം കാണാനില്ലാതായി. പുസ്തകം ഉണ്ടായിരുന്നാൽകൂടി അന്നന്നത്തെ പാഠങ്ങൾ പഠിക്കുന്നതിന്ന് അവനു വളരെ പ്രയാസമായിരുന്നു. പുസ്തകംകൂടി ഇല്ലാതായപ്പോൾ കാര്യം തീരെ അസാധ്യമായിത്തീർന്നു. ദിനംപ്രതി ഗുരുനാഥൻ അവനെ നിർദ്ദയമായി പ്രഹരിക്കും. അവന്റെ സ്ഥിതി അത്യന്തം ശോചനീയവും ദയനീയവും ആയി. കൂട്ടുകാരെല്ലാം അവനെ വിട്ടു മാറിത്തുടങ്ങി. അവർക്ക് അവന്റെകൂടെ നടക്കുന്നതുതന്നെ അപമാനമായി തോന്നി. അവന്റെ അമ്മാമന്റെ മക്കൾ തന്നെ അവനെ മറ്റു കുട്ടികളേക്കാൾ അധികം പരിഹസിക്കുവാനും ഉപദ്രവിക്കുവാനും മടിച്ചില്ല. ഒടുവിൽ ഫാതികൻ, നിവൃത്തിയില്ലാതായിട്ട്, അവന്റെ അമ്മായിയുടെ അടുക്കൽ ചെന്ന് അവന്റെ പുസ്തകം പോയി എന്നു പറഞ്ഞു.

അമ്മായി ശുണ്ഠിയെടുത്ത് ചുണ്ടുകടിച്ചുംകൊണ്ട് അവനെ ശകാരിച്ചു. 'എടാ കഴുതേ നിനക്കു മാസത്തിൽ അഞ്ചു പുസ്തകം വീതം വാങ്ങിത്തരുവാൻ ഇവിടെ നിന്റെ ആരാണുള്ളത്? പോത്തുപോലെ തടിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. ഇവിടുത്തെ കുട്ടികൾക്കു തന്നെ വേണ്ടതെല്ലാം കൊടുക്കുന്നതിന്ന് ഇവിടെ സാധിക്കുന്നില്ല.”

അമ്മായിയുടെ സ്നേഹവാത്സല്യപ്രദർശനം വളരെ കേമമായി. ഫാതികനു തൃപ്തിയായി.

അന്നു വൈകുന്നേരം സ്കൂളിൽനിന്നു വരുന്ന വഴിക്കു ഫാതികനു കലശലായി തലവേദനയുണ്ടായിരുന്നു. കുളിരും പനിയും ദേഹമാസകലം ഒരു വിറയലും തോന്നി. മലമ്പനിയുടെ പുറപ്പാടായിരിക്കുമോ എന്ന് അവൻ സംശയിച്ചു. വല്ല സുഖക്കേടും വന്നാൽ തന്നെക്കൊണ്ട് അമ്മായിക്കു വലിയ ബുദ്ധിമുട്ടും അസൌകര്യവും ഉണ്ടാകുമല്ലോ എന്നുമാത്രമായിരുന്നു ഫാതികന്റെ ഭയം മുഴുവനും.

പിറ്റേന്നു രാവിലെ ഫാതികനെ അവിടെ എങ്ങും കണ്ടില്ല. അയൽവക്കത്തെല്ലാം അന്വേഷിച്ചതിൽ യാതൊരു ഫലവും ഉണ്ടായില്ല. തലേന്നാൾ രാത്രി മുഴുവനും ഉടക്കാതെ മഴ ധാരാളം പെ

ട്ടിരുന്നു. കുട്ടിയെ അന്വേഷിപ്പാൻ പുറത്തുപോയവരെല്ലാം ചളിപുരണ്ടു മടങ്ങി എത്തി. ഒടുവിൽ 'വിശ്വാംബരൻ' പൊല്ലീസ്സുസഹായത്തെ അവലംബിച്ചു.

അന്നു സന്ധ്യക്കു പൊല്ലീസ്സുകാരുടെ ഒരു വണ്ടി ആ വീട്ടിന്റെ പടിക്കൽ വന്നുനിന്നു. അപ്പോഴും മഴ പെയ്തിരുന്നു. വഴിയിലെല്ലാം വെള്ളമുണ്ടായിരുന്നു. രണ്ടു പൊല്ലീസ്സുകാർ കൂടി ഫാതികനെ ആ വണ്ടിയിൽനിന്നു താങ്ങി എടുത്ത് അകത്തു കൊണ്ടുവന്ന് 'വിശ്വാംബര'ന്റെ മുമ്പിൽ കിടത്തി. കുട്ടിയുടെ ശരീരം മുഴുവനും നനഞ്ഞൊലിച്ചിരുന്നു; ദേഹമെല്ലാം ചളി പുരണ്ടിരുന്നു; മുഖവും കണ്ണുമെല്ലാം പനിയുടെ ശക്തികൊണ്ടു വല്ലാതെ രക്തവർണ്ണമായിരുന്നു; കൈകാലുകളെല്ലാം വിറച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. 'വിശ്വാംബരൻ' കുട്ടിയെ താൻതന്നെ താങ്ങിയെടുത്ത് അകത്ത് ഒരു മുറിയിലേക്ക കൊണ്ടുപോയി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യ അവനെ കണ്ടപ്പോൾ 'എന്തൊരുപദ്രവമാണ്! ഈ ചെക്കൻ കാരണമായിട്ട്? എന്തെല്ലാമൊരു ബുദ്ധിമുട്ടാണ്! അവനെ വീട്ടിലേക്കു പറഞ്ഞയച്ചുകൂടേ?' എന്നു നിസ്സാരമെന്ന്യേ വിശ്വാംബരനോടു ചോദിച്ചു.

'ഫാതികൻ' അവരുടെ വാക്കുകൾ എല്ലാം കേട്ടു. അവൻ നന്നെ ബുദ്ധിമുട്ടി ഇപ്രകാരം ഉറക്കെ പറഞ്ഞു. 'അമ്മാമാ! ഞാൻ വീട്ടിലേക്ക പോവുകയായിരുന്നു. അവർ എന്നെ പിടിച്ചുവലിച്ചു വീണ്ടും ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നിട്ടു.'

പനിയുടെ ശക്തി വർദ്ധിച്ചു സന്നിയായി. അന്നു രാത്രി മുഴുവനും കുട്ടി ബോധരഹിതനായിരുന്നു. വിശ്വാംബരൻ വൈദ്യനെ വരുത്തി. ഫാതികൻ കണ്ണുകൾ തുറന്നു. പനികൊണ്ട്, ആ ദൃഷ്ടികൾ രക്തംപോലെയിരുന്നു. അവൻ മുറിയുടെ മുകൾഭാഗത്തേക്ക നോക്കി ആരോടെന്നില്ലാതെ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. 'അമ്മാമാ! സ്കൂൾ പൂട്ടൽ ഇനിയും ആയില്ലേ? എനിക്ക വീട്ടിലേക്ക പോകരുതേ?'

വിശ്വാംബരൻ സ്വന്തം കണ്ണുകളിൽനിന്ന് അശ്രുകണങ്ങളെ ഇടച്ചുനീക്കി. ഫാതികന്റെ നീണ്ടുചടച്ചു തീപോലെ ചൂടുള്ള ആ കൈകൾ സ്നേഹത്തോടുകൂടി എടുത്തു തലോടിക്കൊണ്ടു രാത്രി മുഴുവനും കുട്ടിയുടെ സമീപത്തുതന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടി. കുട്ടി പിന്നെയും എന്തെല്ലാം ഓരോന്നു പറയുവാൻ തുടങ്ങി. ഒടുവിൽ അവന്റെ ശബ്ദത്തിനു ശക്തി കൂടി. അവന്റെ മനസ്സിൽ ഭയപരിഭ്രമങ്ങൾ ഉള്ളതായി തോന്നി. 'അമ്മേ എന്റെ അമ്മേ! അയ്യോ! എന്നെ ഇങ്ങിനെ അടിക്കരുതേ. അമ്മേ! ഞാൻ പറയുന്നതു നേരാണ്.' എന്നിങ്ങിനെ അവൻ ചിലതെല്ലാം പുറത്തു കേൾക്കത്തക്കവണ്ണം പറഞ്ഞു.

പിറ്റെദിവസം കുറെ നേരത്തേക്കു 'ഫാതിക'ന്നു നല്ല സുബോധമുണ്ടായിരുന്നു. അവൻ മുറിയുടെ നാലുപുറവും പതറിക്കൊണ്ടു നോക്കി. ആരെയോ കാത്തുകൊണ്ടു കിടക്കുകയാണെന്നു തോന്നി. ഒടുവിൽ ഇച്ഛാഭംഗത്തോടുകൂടിയെന്നപോലെ അവൻ തല ചരിച്ചു നിരാശയോടു കൂടി കിടന്നു. ചുമരിന്റെ ഭാഗത്തേക്ക തിരിഞ്ഞുകിടന്ന് ഉച്ചത്തിൽ ദീർഘമായി ഒന്നു നിശ്വസിച്ചു.

കുട്ടിയുടെ മനോഗതികൾ വിശ്വംബരനു നല്ലപോലെ മനസ്സിലായി. അദ്ദേഹം തല കുനിച്ചു കുട്ടിയോടു 'ഫാതീ! ഞാൻ നിന്റെ അമ്മയ്ക്കു ആളെ അയച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോൾ വരും' എന്നു പറഞ്ഞു.

പകൽ അങ്ങിനെ കഴിഞ്ഞുകൂടി. വൈദ്യൻ വളരെ പരുങ്ങലോടുകൂടി കുട്ടിയുടെ കാര്യം അല്പം അപകടത്തിലാണെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.

ഫാതികൻ രാത്രിയെല്ലാം ഉറക്കെ വിളിച്ചുപറയുവാൻ തുടങ്ങി. 'അതാ-തോത്- നോക്കൂ- അവിടെ പതിനെട്ടടി താഴ്ചയുണ്ട്. അതാ- കാറ്റ് നോക്കൂ- അവിടെ താഴ്ച ഇരുപത്തിനാലടിയുണ്ട്.' പുഴയിൽ കപ്പൽക്കാർ ആഴം നോക്കി കുറിക്കുന്നത് കുട്ടി ധാരാളം കണ്ടു ശീലിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. കപ്പലിനു വേണ്ട വെള്ളമുണ്ടോ എന്ന് അവർ പലപ്പോഴും അളന്നുനോക്കാറുണ്ട്. ഇപ്പോൾ അവൻ തന്നെ— ഫാതികൻ തന്നെ— നിലയില്ലാത്ത ഒരു മഹാസമുദ്രത്തിന്റെ ആഴം നിർണ്ണയിക്കുവാൻ ഉത്സാഹിക്കുകയായിരുന്നു. ആ സമുദ്രത്തെ അളന്നു നിശ്ചയപ്പെടുത്തീട്ടുള്ള കപ്പൽക്കാരൻ ആര്?

അന്ന് ഉച്ച കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും ഫാതികന്റെ അമ്മ ഒരു ചുഴലിക്കാററിന്റെ പരിഭ്രമത്തോടും വേഗത്തോടുംകൂടി ഫാതികൻ കിടക്കുന്ന അകത്തേക്കു ചെന്നു. ഭ്രാന്തത്തിയെപ്പോലെ അതും ഇതും നോക്കിയും അവിടെയും ഇവിടെയും മുട്ടിയും അവൾ ഉറക്കെ കരയുവാൻ തുടങ്ങി.

വിശ്വംബരൻ അവളെ സമാധാനപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയുന്നതും ശ്രമിച്ചു. എങ്കിലും അവൾ കോലാഹലത്തോടുകൂടി കുട്ടിയുടെ കിടക്കമേൽ വീണുകൊണ്ട് 'രാമനേ- എന്റെ രാമനേ- ഫാതീ! എന്നിങ്ങിനെ നിലവിളിച്ചതേയുള്ളു.

ഫാതികന്റെ അനിയന്ത്രിതങ്ങളായിരുന്ന ചേഷ്ടകളെല്ലാം പെട്ടെന്നു കുറെ നേരത്തേക്കു ശമിച്ചു. കയ്യിട്ടടിക്കലും കാലിട്ടിളക്കലും മററും നിലച്ചു. 'ഏ' എന്നൊരു ശബ്ദം അവൻ പുറപ്പെടുവിച്ചു.

അവന്റെ അമ്മ വീണ്ടും 'രാമനേ- ഫാതീ! എന്റെ രാമനേ!' എന്നു വിളിച്ചുംകൊണ്ടു കരഞ്ഞു.

ഫാതി പതുക്കെ അവന്റെ തല ചരിച്ചു. അവൻ ആരെയും കണ്ടറിഞ്ഞതായി തോന്നിയില്ല. ഒടുവിൽ 'അമ്മേ! സ്കൂൾ പൂട്ടൽ ആയി. ഞാൻ വീട്ടിലേക്കു പോകുന്നു' എന്ന് ആരോടെന്നില്ലാത്ത വണ്ണം അവൻ ക്ഷീണസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു. അവന്റെ സർവ്വചേഷ്ടകളും അവസാനിച്ചു.

പുത്തേഴത്തു രാമമേനോൻ ബി. ഏ., ബി. എൽ.

മണ്ണാർപാട്ട്.*

പരദൈവത്തെയും വെളിവില്ലാതെയിട്ട് പരശുരാമൻ കണ്ണാൽ ജനിച്ചു. അവർ കാളിമാർ ജനിപ്പിച്ച നല്ലച്ഛൻ പൊന്നിനോടകത്തിൽ കരകേറി. വെള്ളിത്താഴിട്ടുപൂട്ടി നല്ലച്ഛൻ പൊന്നിൻതാഴിട്ടുപൂട്ടി. കീഴ്കീഴ്കടവിൽ എറങ്ങി നല്ലച്ഛൻ മലിവെള്ളപ്പേരാറിലൊഴുകി. ഭാഗ്യമുള്ളാത്ത മക്കളാണെങ്കിൽ ഭാഗ്യനാർകടവിൽച്ചെന്നടത്തുകൊള്ളാം. യോഗ്യമുള്ളാത്ത മക്കളാണെങ്കിൽ യോഗ്യനാർകടവിൽച്ചെന്നൊത്തുകൊ. ഭാഗ്യം യോഗ്യംകെട്ട മക്കളാണെങ്കിൽ എരിലക്കടവുപുലക്കടവുനീന്തിക്കോ. ഭാഗ്യമുള്ളാത്ത മക്കളായിട്ട് തെക്കംകൊല്ലം കീഴ്കടവിൽച്ചെന്നു മെയ്യുണർത്തു.

തെക്കംകൊല്ലം നല്ലമ്മ കളികരിതേവാരത്തിന്നായിട്ട് തെക്കംകൊല്ലം കീഴ്കടവിൽ ചെല്ലുമ്പോൾ പൊന്നിനോടകത്തിൽ ചെറുതായിട്ടൊരു മക്കളെക്കാണുന്നു നല്ലമ്മ. ഓടിക്കൂടെ ചെന്നു പിടിക്കുവാൻ ചെന്നപ്പോൾ അരയോളം നീരിലേക്ക് എറങ്ങിനിന്നു പൊന്നിനോടം. അരയോളം നീരിലൊഴുകിച്ചെന്നപ്പോൾ ഉപ്പുള്ളുപ്പു വെള്ളത്തിലിറങ്ങിനിന്നു. കളികരിതേവാരം കഴിക്കാതെ നല്ലമ്മ തെക്കംകൊല്ലത്തേക്കോടുന്നു. അതിനെ കണ്ടിട്ട് അവിടിരിക്കുന്ന തെക്കംകൊല്ലത്തു നല്ലച്ഛൻ. എന്താണു നല്ലമ്മേ എന്താണു നല്ലമ്മേ കളികരിതേവാരം ഉടൻ കഴിക്കാത്തത്? മറ്റൊന്നുമല്ലാ എന്റെ തെക്കംകൊല്ലത്തു നല്ലച്ഛാ കീഴും നല്ല കീഴ്കടവാകത്ത് കാണാതൊരു പൊന്നിനോടം നിലനില്ക്കുന്നു. അതിലുള്ള നല്ലച്ഛാ ചെറുതായൊരു കന്യാവായത് ഇരിപ്പാവത്. ആ മക്കളെ എനിക്ക കിട്ടേണം നല്ലച്ഛാ തെക്കംകൊല്ലത്തിനിക്ക് അണിവരുത്തേണം. അതിനൊക്കു നല്ലച്ഛനെ കീഴും കീഴ്കടവാകത്തെക്കെഴുന്നള്ളുന്നു. ഒരു ദിവസം ശീവേലി കഴിക്കുന്ന നേരത്ത് ഇരാടി മുമ്പാകെ നീങ്ങി നില്ക്കുന്നു. രണ്ടാം ശീവേലി കഴിക്കുന്ന നേരത്തു അരയോളം വെള്ളത്തിൽ വന്നു പൊന്നിനോടം. മൂന്നാം ശീവേലി കഴിക്കുന്ന നേരത്തു പൊന്നിനോടം വന്നിതു മെയ്യുണർത്തു. വെള്ളിത്താഴതു പൂട്ടുന്നു നല്ലച്ഛൻ പൊന്നിൻതാഴതു തുറക്കുന്നു. പൊന്നിൻതാഴതു തുറക്കുന്നു നല്ലച്ഛൻ മക്കളെച്ചെന്നതു പിടിക്കുന്നു. കടന്നു നല്ല കൈവിളക്കോടെ മക്കളെക്കൊണ്ടു പോരുന്നു. തെക്കംകൊല്ലം നല്ലകണ്ണർകാളികളുകളിൽക്കൊണ്ടന്നവരായിരുത്തി. കാൽ കഴിയ ചന്ദനക്കതിൽകട്ടിമ്മൽ നാട്ടുകഴിഞ്ഞിന പന്തിനിമെത്തയിമ്മൽ മക്കളെക്കൊണ്ടവരായിരുത്തി. കാക്കിൽ വിളക്ക് കതിർവിളക്ക് തൂക്കുവിളക്ക് തൂക്കുവിളക്ക് നിറഞ്ഞിരുത്തു ക

* ഭദ്രകാളീപരമായ പാട്ട്; മണ്ണാന്മാരെക്കൊണ്ടു ചൊല്ലിച്ചു കേട്ടെഴുതിയതു്. അധിക വിവരം ഇതിന്റെ അവസാനത്തിൽ.

ത്തുന്ന നന്താരമണിവിളക്ക് കാക്കിലും തലക്കൽ കൊണ്ട് കത്തിച്ചുവെച്ചു. ആദിയാകുന്ന വടക്കംകൊല്ലത്തോര മകൻ പിറക്കവോളം തെക്കംകൊല്ലത്തു നീയിരി മകളെ. വടക്കംകൊല്ലത്തോര മകൻ പിറന്നാല് മകളെ മാലവെച്ച് കൊടുത്തയക്കണ്ട്. എന്നാവണ്ണം പടക്കീർത്തു നല്ലച്ചൻ തെക്കംകൊല്ലത്തലരയ്ന്നത്തി.

അതിനെ കേട്ടുകന്ന വടക്കംകൊല്ലത്തു കയനോർ പാവി നല്ലമ്മ. കേട്ടു കൊണ്ടല്ലോ എന്റെ വടക്കംകൊല്ലത്തു നല്ലച്ഛാ ആദിയാകുന്ന തെക്കംകൊല്ലത്തു മകളെപ്പറ്റാന്ന് അന്നിവളത്തെന്നല്ലോ. നമ്മൾക്കിരിവർക്കും പുത്രരില്ലാത്ത വിധിയോഗം വന്നുപോയല്ലോ എന്റെ നല്ലച്ഛാ. കാക്കവായിൽ ചാത്തുട്ടവാനം കൂകനാക്കിൽ ജലമൊഴിക്കവാനം നമ്മൾക്കിരുവർക്കും പുത്രനില്ലാത്ത വിധിയോഗം വന്നല്ലോ എന്റെ നല്ലച്ഛാ. മററൊരും ചെയ്യാത്ത പാപദോഷമല്ലെന്റെ നല്ലച്ഛാ. നല്ലച്ചൻ ചെയ്യാത്ത പാപദോഷമാണ്. എന്തൊരു പാപദോഷം ഞാൻ ചെയ്തുഎന്റെ നല്ലമ്മെ? കെട്ടാത്ത പെണ്ണിനെ കെട്ടിക്കില്ല നല്ലച്ചൻ വാഴാത്ത വയിൽളമി വാഴിക്കില്ല നല്ലച്ചൻ. ഇടിഞ്ഞുപൊളിഞ്ഞു കിടക്കുന്ന പാഴമ്പലം വെട്ടി പണി ചെയ്തു കടിവെക്കില്ല നല്ലച്ചൻ. മാലകൊണ്ടു കെട്ടിയ മതിൽമാസ്ഥാനം മാലൊക്കിട്ടൊട്ടിട്ടിക്കില്ല നല്ലച്ചൻ. ചോപ്പ ചിരാത്ത മതിൽ മണ്ടകത്തു ചോപ്പ ചുരാറിച്ചാടിക്കില്ല നല്ലച്ചൻ. പൂജയില്ലാത്ത ദേവന്മാർക്കുന്ന ദിവസത്തെ പൂജ കൊളളിപ്പിക്കില്ല നല്ലച്ചൻ. ഞാൻ ചെയ്യുന്ന പാപദോഷമല്ലാഎന്റെ നല്ലമ്മെ.നല്ലമ്മചെയ്യുന്ന പാപദോഷമാണ്എന്റെ നല്ലമ്മെ. എന്തൊരു് പാപദോഷമാണ് ഞാൻ ചെയ്തു നല്ലച്ഛാ എന്തൊരു പാപദോഷമാണ ഞാൻ ചെയ്തു നല്ലച്ഛാ. തലവെറുത്തിട്ടാരാനും എൻ കോയിക്കൽ വന്നുപോയാല് തല നിറച്ചെണ്ണ കൊടുക്കില്ല നല്ലമ്മ. വായവെറുത്തിട്ടാരാനും എൻകോവിക്കൽ വന്നുപോയാല് വായ്ക്കൊത്ത സെമാവംകൂടി കൊടുക്കില്ല നല്ലമ്മ. അരാപലത്തിട്ടാരാനും എൻകോവിക്കൽ വന്നുപോയാല് അരക്കൊരാട ചേല കൊടുക്കില്ല നല്ലമ്മ. വയർവിശന്നിട്ടാരാനം എൻകോവിക്കൽ വന്നുപോയാല് ദാഹം മാററു തണ്ണീർ കൊടുക്കില്ല നല്ലമ്മ. ഞാൻ ചെയ്ത പാപദോഷമല്ലാഎന്റെ നല്ലച്ഛാ. നല്ലച്ചൻ ചെയ്ത പാപദോഷമാണ്. നാട്ടമാനം എന്റെ നല്ലച്ചൻ ചെയ്തുവരും മുമ്പിൽ വീട്ടമാനം ഞാൻ ഇവിടെ ചെയ്തിരിക്കാം എന്റെ നല്ലച്ഛാ. ആയതിനെകേട്ട നല്ലച്ചനെ് കത്തുന്ന പറ്റിനെ കെട്ടിടേണം നല്ലമ്മെ. കടിക്കുന്ന പട്ടിയിനെ പൂട്ടിയിടേണം എന്റെ നല്ലമ്മെ. നാട്ടമാനത്തിനും വീട്ടമാനത്തിനും എന്തുപൊന്നംമുതലായ്കളളതു നല്ലമ്മെ. ആയതിനെ കേട്ട നല്ലമ്മയുണ്ട് വടക്കംകൊല്ലത്തു നല്ലച്ചനോട് പട പറയുന്നു. മുത്തച്ഛൻ നേടിയ മുലപൊന്നിൻ ഭണ്ഡാരമുണ്ട് എളയച്ഛൻനേടിയഎളമവരെപ്പൊന്നമുണ്ട്. ആ പൊന്ന മണ്ടും വെട്ടിക്കുറു ചെയ്ത് ശിവലോകത്തു നല്ലച്ചന് പൊന്നം ഇപ്പതിക്കാളു കൊണ്ടുപോയാൽ നമ്മൾക്കൊ

ൽകുട്ടിയുണ്ടാവാനുള്ള വിധിയോഗമുണ്ടോ കുമരൻറ നല്ലച്ഛാ.

ആയതിനെ കേട്ട നല്ലച്ഛനാണ് മന്ത്രസ്വസ്ഥക്കടലോടിയെ വിളിച്ചു കൂട്ടുന്നത്. കേട്ടുകൊണ്ടാലും എന്റെ മന്ത്രസ്വസ്ഥക്കടലോടി കടലോടി പോയി പൊൻവെട്ടം വാരിയരെ തേടി ഉടൻ കൂട്ടികൊണ്ടുവന്നാണ്. ആയതിനെക്കേട്ട കടലോടിയുണ്ട് കമ്പിട്ടാമ്പടി ചാടി ആനാവാതിൽ പോർവടി കടന്ന് ഇടപ്പടിതോറ്റം കടന്ന് അത്രുവരങ്കക്കോട്ടിലോടിയെട കടന്ന് വെള്ളമുള്ളവടവും കടന്ന് വെള്ളമില്ലാത്തവടവും കടന്ന് ആടിപാറന്ന അരയാലും കടന്ന് മുടികളുത്ത മല്ലമലക്കാവുംകടന്ന് താനിമങ്കം വയൽക്കിളിയോടികടന്ന് പൊൻവെട്ടം വാരിയര് പൊന്നംപോർവടി നോക്കി നിവിരെ ചെന്ന വഴി പുറപ്പെട്ടു. പൊൻവെട്ടം വാരിയരെ പൊൻവെട്ടം വാരിയരെഎന്ന് ആലംഒളവത്ത് ഒരു വിളി കൊള്ളുന്നു. അകനാഴികയിൽ വിളിയെക്കേട്ടുപുറനാഴികയിൽ ഓടിപ്പാഞ്ഞുവന്നു. എന്തിനു പോന്നെന്റെ മന്ത്രസ്വസ്ഥക്കടലോടി മററുമല്ലാ എളുന്നപൊൻവെട്ടം വാരിയരെ. വടക്കംകൊല്ലത്തു നല്ലച്ഛനും നല്ലമ്മയും വടക്കംകൊല്ലത്തോളം ചെല്ലുവാൻ ചൊല്ലുകൂട്ടി ആയതിനെകേട്ട പൊൻവെട്ടംവാരിയരാണ് നീ ഇവിടെത്തന്നെ നിന്നുകൊണ്ടാലും ഞാൻ കളികഴിഞ്ഞവരും ഉടൻകഴിഞ്ഞുവരട്ടെ എന്നുകല്പിച്ചു പൊൻവെട്ടം വാരിയര്. പൂജകളും കടച്ച് ഇളനീ കളികഴിഞ്ഞവരും ഉടൻ കഴിച്ചു. ലാടം പതിച്ച തിരുനൊറിയിന്മേൽ കുലം പതിച്ചു കുലമസ്സകരിയും തൊട്ട് പടിഞ്ഞാറിയിലോടികടന്നു പൊൻവെട്ടം മഴവെട്ടത്ത് എടമേതേച്ചുവലമേ വായ്ക്കുട്ടിവലമേ തേച്ചു എടമേ വായ്ക്കുട്ടി താഴയിലിട്ടുതട്ടി മുറുക്കി. പോന്നാലും എന്റെവാരിയരെ പുറപ്പെട്ടാലും എന്റെമന്ത്രസ്വസ്ഥക്കടലോടി എന്നിങ്ങിനെ അണിയാത്രയും എടവഴങ്ങിപ്പോകാമല്ലോ എന്നുവഴിപുറപ്പെട്ടു പൊൻവെട്ടംവാരിയര്. പൊന്നും പോർവടിയോടിയെടകടന്നുപോകാമല്ലോ എന്നുവഴിപുറപ്പെടുവാനും കാലമാകുന്നു. പോയ്ക്കൊള്ളട്ടെപോയ്ക്കൊള്ളട്ടെഎന്നുഅണിയാത്രയും തിരുവഴങ്ങി പോകാമല്ലോഎന്നുവഴി പുറപ്പെട്ടുപൊൻവെട്ടം വാരിയരും. അപ്പാലുംഅപ്പുറക്കോടിലുടകടന്നുകണ്ണഞ്ചെന്ന പമുക്കപ്പു പാറപ്പുറവും ഓടിയെടകടക്കുന്നു. എററത്തെ തെങ്ങേരയുംകൂടി ഓടിയെടകടക്കുന്നു വാരിയര് എറക്കത്തെ കഴകങ്ങളുംകൂടിയെടകടക്കുന്നു. വടക്കംകൊല്ലത്തുപൊന്നംപോർവടി നോക്കിനിവിരെ ചെന്നു വഴിപുറപ്പെട്ടു. വടക്കംകൊല്ലത്തു വെള്ളിസ്സിലവണിമുററത്തു അണഞ്ഞുകെട്ടി ആചാരോപചാരത്തോടുകൂടി നിലപാക്കുന്നു.

ആയതിനെകണ്ട് നല്ലച്ഛനാണ് ആചാരോപചാരത്തിനല്ലാ ഞാൻചൊല്ലുകൂട്ടിയത് എന്റെ വാരിയരെ. പെകാരമായ പണി പലതുമുണ്ടല്ലോ. ആയതിനെകേട്ട വാരിയരാണ്. ആടിയത്തിനെ.വിടടചെന്നാലും ആചാരോപചാരം എളുച്ചുകൂടെന്റെ നല്ലച്ഛാ. പെകാരമായ പണി പലതും ചൊല്ലുവാനായി നല്ലച്ഛനും ചെന്നയിരുന്നു. പെകാരമായ പണി കാരണം കേറപ്പാനായി പൊൻവെട്ടംവാരിയര് ചെന്നു നിലപാക്ക്

ന്നു. മുത്തപ്പൻ നേടിയ മൂലമണ്ഡാരപ്പൊന്നും ഏളയപ്പൻ നേടിയ ഏളവരകപ്പൊന്നും മന്ത്രമൂർത്തിമണിക്കിണററിൽ കിടപ്പുണ്ട്. ആ പൊന്നിനെ വെട്ടിക്കുറു ചെയ്യുന്നതാരെന്നെൻെറ പൊൻവെട്ടം വാരിയരെ. ആയതിനെക്കേട്ട പൊൻവെട്ടം വാരിയരുണ്ട് പൊന്നിനാൽ വെട്ടിക്കുറു ചെയ്യു കൊട്ടക്കംനേരത്തിലുണ്ട് പൊൻവെട്ടം വാരിയർ വേണുന്ന അരിയാവന്ന കാര്യങ്ങളും കഴിച്ച് അവർ വന്നവഴിക്കവർ പോകുന്നോരന്തിനേരത്തിലുണ്ട്. ആയതിനെ കേട്ട നല്ലപ്പനാണ് മന്ത്രമൂർത്തിക്കടലോടിയെ വിളിപ്പിക്കുന്നേരത്തിങ്കൽ. കേട്ടുകൊണ്ടാലോ എൻെറ കടലോടിയേ! പൊന്നഴകം തട്ടാനെ തേടി ഉടൻ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നാണ് എന്ന കല്പിച്ചു.

ആയതിനെ കേട്ട മന്ത്രമൂർത്തിക്കടലോടിയുണ്ട് എളിയതൊന്ന എടുത്തുടുത്തു പെരിയതൊന്നെടുത്തു തോളത്തിട്ട് ഇപ്പടി ചാടിക്കടന്ന വെള്ളമുള്ളവടവും കടന്ന വെള്ളമില്ലാത്തവടവും കടന്ന് അപ്പാലപ്പുറവും ഓടിക്കടന്ന പൊന്നഴകം ചെറുതട്ടാൻെറ പൊന്നംപോർവടിക്കൽ നിവരെ ചെന്ന വഴിപുറപ്പെട്ടു. തട്ടായവാഴുന്ന ഇട്ടിതമ്പി തട്ടായവാഴുന്ന ഇട്ടിതമ്പി അലെന്തുറോന്ന് ഒരു വിളികൊള്ളുമ്പോഴ്. അകനാഴികയിൽകിടന്ന വിളിയെ കേട്ട പുറനാഴികക്കോടി പുറത്തുവന്നു. കേട്ടുകൊണ്ടാലോ എൻെറ തട്ടായ വാഴുന്ന ഇട്ടിതമ്പി വടക്കംകൊല്ലത്തു നല്ലപ്പനും നല്ലമ്മയും അരികെ ചെല്ലുവാൻ ചൊല്ലുകൂട്ടി എൻെറ തട്ടായ വാഴുന്ന ഇട്ടിതമ്പി. ആയതിനെ കേട്ട ഇട്ടിതമ്പിയുണ്ട് അവനോട കൈവാളികത്തരി എടുത്ത് തെട്ടംതെളിഞ്ഞു കടയെടുത്ത് പച്ചിലപ്പൊന്തിയും കയ്യിടിച്ച്. പോന്നാലും എൻെറ തട്ടാനെ പുറപ്പെട്ടാലും എൻെറ മന്ത്രമൂർത്തിക്കടലോടിയെ പോകാമല്ലോ എന്ന വഴിപുറപ്പെട്ട തട്ടായ വാഴുന്ന ഇട്ടിതമ്പി. ഇപ്പടി തോരണം ഓടിക്കടന്ന് വെള്ളമുള്ളവടവും കടന്ന് വെള്ളമില്ലാത്തവടവും കടന്ന് കാരനാരക്കരിമ്പന ഓടിക്കടന്ന് നീരനാരത്തോട്ടം പുഴകടന്ന് വടക്കംകൊല്ലത്തു പൊന്നും പോർ വടിനേർക്ക് നിവരെ ചെന്ന വഴിപുറപ്പെട്ടു. വെള്ളിസ്ഥലവണിമിറാത്ത് കാളിമാങ്കല്ലും തൻെറ കതവാഴ തൻെറ നിഴലരികെ തൊണ്ണൂറ്റെട്ടി ആചാരോപചാരത്തോടുകൂടി നില്പാർന്നു. കടലോടിയെ കണ്ട നല്ലപ്പനാണ് തട്ടാൻ പോന്നോ പോന്നില്ലേ എന്ന ചോദിച്ചു. കണ്ടില്ലേ നല്ലപ്പാ കണ്ണാലെ ഒട്ടിനൊത്തുകൂടെ. കാളിമാങ്കല്ലും തൻെറ കതവാഴതൻെറ നിഴലരികെ തൊണ്ണൂറ്റെട്ടി ആചാരോപചാരത്തോടുകൂടെ ഇതാ നിൽക്കുന്ന എൻെറ നല്ലപ്പാ. ആയതിനെക്കണ്ട നല്ലപ്പനണ്ട്. ആചാരോപചാരത്തിനല്ലാ ഞാൻ വരുത്തി എൻെറ തട്ടാനെ. ഉപകാരമായ പണി പലതുമുണ്ടല്ലോ. അടിയത്തിനെവിടെ ചെന്നാലും എൻെറ നല്ലപ്പാ ഇടമടക്കി ആചാര ഉപചാരം എവിടെ ചെന്നാലും എളുപ്പമുണ്ടല്ലോ എൻെറ നല്ലപ്പാ. ആയതിനെ കേട്ട നല്ലപ്പനാണ് ഉപകാരമായ പണി പലതും ചൊല്ലുവാനായി നല്ലപ്പനും ചെന്നായിരുന്നു. ശിവലോകത്തു നല്ലപ്പനാണ് തട്ടാനെ പൊ

ന്നിൻതൃപ്പടിക്കാഴ്ചക്ക വെള്ളിത്താലമൊന്ന പൊന്നും താലമൊന്ന പൊന്നിനാലെ തസ്സൂഴകൊന്ന വെള്ളിയാലെ വള്ളി പൊന്നിനാലെ പൂമ്പാള വെള്ളിയാലെ പൂക്കലത്തളി പൊന്നിനാലെ ചെമ്പഴക്ക ചെമ്പഴക്ക കൊത്തി അരിവാനായി പൊന്നിനാലെ ആനകച്ചക്കി ചെറുക്കിളിയാളെ ഒന്ന പണി തീൎക്കണം. ആയതിനെക്കേട്ടനല്ലമ്മയുടെ തട്ടാനോട പടപറയുന്നു. പൊന്നതക്കി തട്ടാൻ പൊന്നിനാലെ പൊൻതാലമൊന്ന പണി തീൎക്കുന്നു. വെള്ളിയുതക്കി തട്ടാൻ വെള്ളിത്താലമൊന്ന പണി തീൎക്കുന്നു തട്ടാൻ. വെള്ളിത്താലത്തിൽ പൊന്നിനാലെ തസ്സൂഴകൊന്ന പണി തീൎക്കുന്നു തട്ടാൻ. വെള്ളികൊണ്ട് എടകിടെ തസ്സൂഴകിന്ന തള്ളകെട്ടുന്ന തട്ടാൻ. പൊന്നുകൊണ്ടു പൂമ്പാളയൊന്ന പണി തീൎത്തു തട്ടാൻ. വെള്ളികൊണ്ടു പൂക്കലയും തളിയും പണി തീൎത്തു തട്ടാൻ. പൊന്നുകൊണ്ടു ചെമ്പഴക്ക എഴ പണി തീൎത്തു തട്ടാൻ. ചെമ്പഴക്ക കൊത്തിയെറിവാനായി കാരകച്ചക്കിച്ചെറുക്കിളിയാളെ ഒന്ന പണിതീൎത്തു തട്ടാൻ. വെള്ളിത്താലത്തിൽ പൊലി ചമച്ച പൊന്നിൻതാലം കൊണ്ടതിർകമത്തി വടക്കംകൊല്ലത്തു നല്ലച്ഛനും നല്ലമ്മക്കും കാഴ്ചവെക്കുന്ന തട്ടാൻ. തട്ടാനവെണ്ടുന്ന എണ്ണിപ്പതിനാറു പള്ളിപ്പുടപ്പുന്നവും കൊടുത്തു തട്ടാൻ പോകുന്നവഴിക്ക് അവൻ പോകുന്നോരു നേരത്തിങ്കൽ പടപറഞ്ഞു വടക്കംകൊല്ലത്തുനല്ലച്ഛൻ. ഈ കാഴ്ച ആരുകൊണ്ടുപോകേണം എന്റെ നല്ലമ്മേ. അപ്പോൾ പടപറഞ്ഞുനല്ലമ്മ. പുത്രൎക്ക വരം നല്ലച്ഛനല്ലേ എന്റെ നല്ലച്ഛാ. ആയതിനെ കേട്ട നല്ലച്ഛനങ്ങ് ശിവലോകത്തേക്ക പൊന്നിൻ തൃപ്പടിക്കാഴ്ച കൊണ്ടുപോകുന്നു. എടമെ ചെന്ന മുല്ലയിലനള്ളി വലമേ കൊണ്ടുചെന്ന കാഴ്ചവെക്കുന്ന നേരത്തിങ്കൽ. എന്തിനായി വെച്ച കാഴ്ചയാകുന്നു നല്ലച്ഛാ. വടക്കംകൊല്ലത്തു പുത്രന്മാരാകാതെ വെച്ച കാഴ്ചയാകുന്നു എന്റെ നല്ലച്ഛാ. ആയതിനെക്കേട്ട ശിവലോകത്തു നല്ലച്ഛനങ്ങ് പൊന്നിൻ തൃപ്പടിക്കാഴ്ചയെടുത്ത്. മുലമണ്ഡപത്തിൽ വെച്ച തച്ചുടച്ച താഴ്കൂട്ടി അഞ്ചു നേത്രകണ്ണം പഴക്കനിയെടുത്തു ദീപപ്രതിഷ്ഠ മന്ത്രപ്രതിഷ്ഠ പ്രാണപ്രതിഷ്ഠ ജപിച്ചു കൊടുക്കുന്നോരനേരത്തിങ്കൽ വ്യാഴാഴ്ച അനുമിച്ച വെള്ളിയാഴ്ച വെളുക്കം മുമ്പിൽ കലങ്ങിയ വെള്ളത്തിൽ കുളികഴിയാതെ കരിഞ്ഞ പുല്ലിൽ ചവിട്ടാതെ തെളിഞ്ഞ വെള്ളത്തിൽ കുളിച്ചു കരിയാത്ത പുല്ലിൽ ചവിട്ടി ആദിത്യകിഴക്ക തിരിഞ്ഞുനിന്ന നാലു പഴക്കനി നാലുദിക്കിലേക്കും വലിച്ചെറിഞ്ഞ് ഒരു പഴക്കനി അമൃതുചെയ്യുകൊണ്ടാലും. പുത്രൎക്കും പുണ്യത്തിനും വരമാകുന്നു. എന്നരുളിച്ചു ശിവലോകത്തു നല്ലച്ഛൻ.

ആയതിനെക്കേട്ടനല്ലച്ഛനങ്ങ് നേത്രകണ്ണം പഴക്കനിയും കൊണ്ടുപോന്നനല്ലമ്മക്ക കൊടുക്കുന്നോരനേരത്തിങ്കൽ. വെള്ളിയാഴ്ച ഗംഗശാല പുലരുമ്മുമ്പ കുളികഴിഞ്ഞവാരവും ഉടൻകഴിഞ്ഞു കാർകോടിമുല്ല മലർക്കാവിൽ ചെന്നുനിന്ന് ആദിത്യകിഴക്ക തിരിഞ്ഞുനിന്ന നാലു ദിക്കിലേക്കും നാലു പഴക്കനി വലിച്ചെറിഞ്ഞ് ഒരു പഴക്കനി അമൃതു ചെയ്യുന്നോരനേരത്തിങ്കൽ തിണ്ടാരിയും വന്നു കാണാനോ

ഉദരത്തിങ്കൽ നല്ലമ്മക്ക് മൂന്നു ദിവസം മുടങ്ങികിടന്നുനാലാംദിവസം മാറൂട്ടത്തുകളികഴിഞ്ഞ് അട്ടും തൊട്ട് മെസ്സൂറിയിട്ട് ഉപ്പോടുണങ്ങല്ലരിയും വാരി തിൻ കഴിഞ്ഞു മന്ത്രസൂക്ഷ്മണിക്കിണറ്റേരെ ചെന്നു കൊട്ടയാലെ നീർകോരി അറ്റുളുചെയ്തു. അരിചെന്നതായുസ്സായി, ഉപ്പു ചെന്നതു കതവായി, വെള്ളം ചെന്നുള്ളശോളയായി. ആകെ കതവായി, ഇത്തളിളിവായി, അംബുജം കൂമ്പയായി. ഒന്നുകാൽമാസത്തിൽ ഉണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്നു സംശയം തുടങ്ങി. രണ്ടുകാൽ മാസത്തിലല്ലോ ഒരു കിടാരം പിള്ള താഴ്ന്നുവന്നു. മൂന്നുകാൽ മാസത്തിലല്ലോ മുലണ്ടുമുലക്കണ്ണു രണ്ടും കൺകറുത്തു. നാലുകാൽ മാസത്തിലല്ലോ നാക്കിലപ്പോലെ ടിപറന്നു. അഞ്ചുകാൽമാസത്തിലല്ലോ പഞ്ചപിള്ള പണിമുടിഞ്ഞു. ആറുകാൽ മാസത്തിലല്ലോ ആറുകാലുണ്ണി പാടിളകി. ഏഴുകാൽ മാസത്തിലല്ലോ ഏഴ്നാപിള്ള ഇളക്കം തുടങ്ങി. എട്ടുകാൽ മാസത്തിലല്ലോ ചൊട്ടമുലയിൽ പാൽചുരന്നു. ഒമ്പതാംമാസത്തിലല്ലോ മാമ്പുളികല്യാണവും കഴിഞ്ഞു. പത്തുകാൽ മാസത്തിലല്ലോ പലപല ക്ഷീണപാതങ്ങളും വന്നടുക്കുന്നു. ഉപ്പിട്ട ചേമ്പിലപോലെ ഇറുകെ പിഴിഞ്ഞ തുടപോലെ പലപല ക്ഷീണപാതങ്ങളും വന്നടുത്തു നല്ലമ്മയ്ക്ക്. അപ്പപ്പടപാരത്തു നല്ലമ്മ കേട്ടുകൊണ്ടാലും എന്റെ നല്ലപ്പാ പലപല ക്ഷീണപാതങ്ങളും വന്നു മുന്നെതിർത്തല്ലോ. വയർപിടിക്കുന്ന നായികത്തിപെണ്ണാളി നല്ലമ്മയെ തേടി ഉടൻ കൂട്ടികൊണ്ടുവന്നാണ് എന്നു കല്പിച്ചു. അതുതിനെ കേട്ട നല്ലപ്പനാണ് മന്ത്രസൂക്ഷ്മക്കടലോടിയെ വിളിച്ചുകൂട്ടികൊണ്ടു നായികത്തികളിക്കാളി നല്ലമ്മയെ തേടി ഉടൻകൂട്ടികൊണ്ടു വന്നാണ് എന്നു കല്പിച്ചു.

(തുടരും)

പുഷ്പാഞ്ജലി.

ആറാം അദ്ധ്യായം.

[സ്വാമി_അദ്രി_സൃഷ്ടി_ആഗരിക ലോല്പത്തി_സംസ്കാരം]

രാജധാനത്തിന്റെ ഉള്ളിൽപ്പെട്ട അദ്രിലീപർവ്വതനിരകളിൽനിന്നാണ് പ്രഭാസനദിയുടെ ഉത്ഭവം. രണ്ടു ബ്രാഹ്മണർ ഈ നദിയുടെ തീരങ്ങളിൽക്കൂടി സഞ്ചരിച്ച് ഈ പർവ്വതനിരകളുടെ അടുത്തെത്തി. പിന്നെ അതിന്റെ ഏറ്റവും ഉയർന്ന 'നാഗ' എന്ന പേരായ കൊടുമുടി അവർ കയറിത്തുടങ്ങി. ഈ കൊടുമുടി ഏറ്റവും വലുതായ ഒരൊപ്പാരയായിരുന്നു. വെയിൽകൊണ്ടും കാറ്റുകൊണ്ടും മഴകൊണ്ടും അതിന്റെ ചില ഭാഗങ്ങൾ അങ്ങിങ്ങും പിളർന്നിരുന്നു. പിളർന്നി

യുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ അവിടവിടെയായി ഭസ്മനിറത്തിലുള്ള മണ്ണ് കൂട്ടിയിരുന്നു. അതുനിമിത്തം അവിടവിടെ ചെറിയ പുല്ലുചെടികൾ വളർന്നിരുന്നു. കൊടുമുടിയിലേയ്ക്കുള്ള വഴി വളരെ കുണ്ടുംകുഴിയുമുള്ളതും വളവോടുകൂടിയതും ചില ദിക്കുകളിൽ കയറാൻ ഏറ്റവും ഞെരുക്കമുള്ളതും ആയിരുന്നു.

ബ്രാഹ്മണർ ഈ കൊടുമുടിയുടെ മുകളിൽ എത്തിയപ്പോൾ അവിടെ ഒരു ക്ഷേത്രം കണ്ടു. പിന്നെ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ പുറത്തുള്ള ഒരു കല്ലിന്മേൽ അവർ രണ്ടുപേരും ഇരുന്നു. മദ്ധ്യവയസ്കനായ ബ്രാഹ്മണൻ നാലുഭാഗത്തും നോക്കിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു. 'അയ്യോ! പ്രളയാഗ്നിയിൽ ദഹിച്ചുപോയ ഭൂമി പുനരുജ്ജീവനംചെയ്താൽ ഈ മാതിരി കാണപ്പെടുമെന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നു. ആകാശമണ്ഡലത്തിന്റെ നേരെ കണ്ണിമയ്ക്കാതെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഭൂമി അപ്പോൾ പെറ്റുവീണ കുമാരിയെപ്പോലെ അത്ഭുതസൂചകമായ ഭാവത്തിന്റെ പ്രതിമാസ്വരൂപംപോലെ ഇരിക്കുന്നു.' വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു: 'അപ്രകാരം മനസ്സിൽ തോന്നുന്നതിൽ അത്ഭുതമില്ല. ബ്രഹ്മപത്നിയായ സ്വാഹാദേവിയുടെ പരിശുദ്ധമായ ആവിർഭാവസ്ഥലം ഇതാണ്. കുറച്ചു കാലം മുമ്പിൽ മഹാദേവി ബ്രഹ്മാവൊന്നിച്ച് ഈ സ്ഥലത്തിൽ പ്രത്യക്ഷയായിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഏതൊരു ബ്രഹ്മാവിന്റെ നാലു മുഖങ്ങളിൽനിന്നു ലോകസൃഷ്ടിയ്ക്കുള്ള നാലു ഉപാദാനങ്ങൾ ഉൽഗിരണം ചെയ്യപ്പെട്ടുവോ, വർണ്ണാശ്രമങ്ങൾ നാലായിട്ടു വിഭജിക്കപ്പെട്ടുവോ, നാലു വേദങ്ങൾ ഉച്ചരിക്കപ്പെട്ടുവോ, നാലു സംസ്കാരങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടുവോ ആ ബ്രഹ്മാവിന്റെ പ്രത്യക്ഷരൂപമാണ് അഗ്നി. സ്വാഹാദേവി അഗ്നിശക്തിയാണ്. സ്വാഹതന്നെയാണ് പരിവൃത്തി. സ്വാഹതന്നെയാണ് സംസ്കാരം. സ്വാഹതന്നെയാണ് സൃഷ്ടി. ആ മഹാദേവിയുടെ ക്ഷേത്രത്തിനുള്ളിൽ പ്രവേശിച്ച് ദേവിയെ ദർശിച്ചാലും.'

മദ്ധ്യവയസ്കനായ ബ്രാഹ്മണൻ ക്ഷേത്രത്തിനുള്ളിൽ പ്രവേശിച്ചു. പ്രവേശിച്ച മാത്രത്തിൽ കൂരിരുട്ടോടുകൂടിയതും അവസാനം കാണാത്തതുമായ അന്ധകാരത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ താൻ പ്രവേശിച്ചതായി അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി. സർവ്വ ദിക്കുകളും ശൂന്യംതന്നെ. ഒരിടത്തും ഒന്നും കാണപ്പെട്ടില്ല. അധോഭാഗത്തിലുള്ള ഭൂമി കാണാതായി. വെളിച്ചമില്ലാതായി. ശബ്ദവും ഇല്ലാതായി. അദ്ദേഹം സ്തംഭിച്ചുനിന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദേഹത്തിനു ചലനമില്ലാതായി. മനോവ്യാപാരങ്ങളും നിന്നുപോയി. കാലദേശാവസ്ഥകളുടെ ജ്ഞാനവും മറന്നുപോയി. ദിക്കുകളെല്ലാം സങ്കുചിതമായി. ഭൂതവും ഭാവിയും വർത്തമാനവും ഒന്നായി ചേർന്നു. സകലവും ഒന്നായി ചേർന്ന് അണുവായി ഭവിച്ചു.

എത്രനേരം ഈ മനോഭാവം ഉണ്ടായി എന്ന് ആർക്ക് പറയാൻ സാധിക്കും? ഒരു മുഹൂർത്തമായിരിക്കാം മതി. അഥവാ ഒരു കല്പമോ അല്ലെങ്കിൽ ആറു കല്പകാലമോ ആയിരിക്കാം മതി. പതിവ്രതയായ കാമിനി ഏതുവിധത്തിൽ തന്റെ കമനീയഭുജവല്ലികൾകൊണ്ടു

കാന്തന്റെ കണ്ഠപ്രദേശത്തെ ആലിംഗനംചെയ്യുന്നപോലെ ആ വിധത്തിൽ വെട്ടെന്നു പരമതേജോമയമായ ഒരു ബാഹുലത അനന്തമായ ആ അളവിനെ ആലിംഗനംചെയ്യാൻ തുടങ്ങി. ഉറക്കുണരാൻകാലത്തുണ്ടാവുന്ന സ്വപ്നംപോലെ, നിർമ്മലനീലിമയോടുകൂടിയ ആകാശത്തെന്നപോലെ ശ്യാമളമായ പുരുഷശരീരം പ്രഭാമയിയായ ഒരുവളുടെ ഉടൽവല്ലികൊണ്ട് ആലിംഗനംചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്നതായും അനേകം സൂര്യകാന്തമണികൾകൊണ്ടും ചന്ദ്രകാന്തമണികൾകൊണ്ടും മരതകരത്നങ്ങൾകൊണ്ടും അനേകം മുത്തുമാല പവിഴമാല വൈരമണി മുതലായവകൊണ്ടും അലങ്കൃതമായ ആ ശരീരത്തിന്റെ ശോഭ വർദ്ധിച്ചുവരുന്നതായും അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി.

വ്യാസദേവന്റെ ശരീരത്തിന് ഉണർച്ചവന്നു. അത്യുജ്ജ്വലമായ ഒരു സൂര്യകാന്തമണിയുടെ നേരെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൃഷ്ടി പ്രത്യേകിച്ചു പതിഞ്ഞു. ആ രത്നം നിമിഷംപ്രതി തിളങ്ങിത്തിളങ്ങിക്കൊണ്ടു അതിന്റെ രശ്മികളെ നാലു ഭാഗത്തേക്കും വ്യാപിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് അദ്ദേഹംകണ്ടു. ആ മണിയുടെ നാലു ഭാഗത്തും ചെറിയ ചെറിയ രത്നങ്ങൾ പതിച്ചിരിക്കുന്നതായും അവയിൽ ചിലതു പച്ചയും ചിലതു ചുവപ്പും ചിലതു വെളുത്തതും ചിലതു മഞ്ഞയും ആയിരുന്നുവെന്നും അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി.

ഈ മധ്യമണിയാണ് വിഷ്ണുഭഗവാന്റെ മാറിടത്തിൽ ശോഭിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കൌസ്തുഭമെന്ന് വ്യാസദേവൻ ഊഹിച്ചു. വെട്ടെന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാഴ്ചയുടെ ശക്തി ആയിരം ഇരട്ടി വർദ്ധിച്ചുവന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദിവ്യചക്ഷുസ്സുകൊണ്ടു അദ്ദേഹം താഴെ പറയും പ്രകാരം കണ്ടുതുടങ്ങി. സൂര്യകാന്തമണി എന്നു അദ്ദേഹം ഊഹിച്ചിരുന്നത് ഒരു മഹത്തായ വസ്തുവായിരുന്നു. അത് അഗ്നിതേജസ്സോടുകൂടി ഇടവിടാതെ ചുറ്റിത്തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതു ഏറ്റവും ശക്തിയോടുകൂടി ഉരുകിമറിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ ഉള്ളിൽനിന്നു ജ്വലിക്കുന്ന പദാർത്ഥങ്ങൾ പുറത്തേക്കു വന്ന് മേൽപ്പോട്ടു പറക്കുകയും കീഴ്പ്പോട്ടു വീഴുകയും ചെയ്യുന്നു. കൊടുങ്കാററ് ഇളകി മറിയുന്ന സമുദ്രത്തിൽ കാണും വെട്ടിക്കളിക്കുന്ന പർവ്വതപ്രമാണങ്ങളായ തിരമാലകൾ ഈ അഗ്നിത്തിരമാലകളുടെ കോടിഭാഗത്തിന്റെ ഒരംശംപോലും വലുതായിട്ടുള്ളതല്ല. നഗരം ദഹിക്കുമ്പോൾ ആകാശം മുട്ടത്തക്കവിധത്തിൽ കത്തിക്കാളുന്ന തീജ്വാലകൾ ഈ അഗ്നിജ്വാലയോടു സാമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ വളരെ തുച്ഛമാണ്. ആ മധ്യമണിയുടെ നാലുഭാഗത്തുമുള്ള ചെറിയ രത്നങ്ങൾ ആ അഗ്നിപിണ്ഡത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന തീപ്പൊരികൾ മാത്രമാണെന്നു വ്യാസദേവനു കാണാറായി. അവയും ഇടവിടാതെ ചുറ്റിത്തിരികയും ഇളകി മറിയുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അവയെല്ലാം അഗ്നിദേവന്റെ ഇരിപ്പിടമാണ്. ആ രത്നങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു പച്ചക്കല്ലു കണ്ടിട്ട് വ്യാസദേവനു വളരെ സന്തോഷം തോന്നി. അത് വ്യാസദേവന്റെ സമീപത്തെത്തിയപ്പോൾ അദ്ദേഹം അതിനെ സൂക്ഷിച്ചു

നോക്കി. അതും അഗ്നിദേവന്റെ അധിഷ്ഠാനമാണെന്നും അഗ്നിദേവന്റെ പ്രഭാവംകൊണ്ടു അതിന്റെ അകവും പുറവും ഒരുപോലെ ഇളകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നും വ്യാസദേവനു മനസ്സിലായി. അതിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തു പർവ്വതനിരകൾ പൊങ്ങിനില്ക്കുന്നതും ചിലേടത്തു നദികൾ ഒഴുകുന്നതും ചിലേടത്തു വായു സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും മറ്റു ചില ദിക്കിൽ ധാതുരൂപങ്ങളായ പദാർത്ഥങ്ങൾ ചേർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും ചിലേടത്തു വൃക്ഷങ്ങൾ വളരുന്നതും ചിലേടത്തു പ്രാണികൾ സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും അദ്ദേഹത്തിനു കാണാറായി. ഇതു തന്നെയാണ് മനുഷ്യജാതിയുടെ ഇരിപ്പിടമായ ഭൂമിയെന്നു വ്യാസദേവനു മനസ്സിലായി. ഉടനെ 'ഭൂർഭുവഃസ്വഃസ്വാഹാ' എന്ന മന്ത്രം ഉച്ചത്തിൽ ഉച്ചരിക്കപ്പെടുകയും അതിന്റെ ഘോഷംകൊണ്ടു ക്ഷേത്രം മുഴുവനും മാറൊലി കൊള്ളുകയും ചെയ്തു.

മാർക്കണ്ഡേയമഹർഷി വ്യാസദേവന്റെ അരികെ നിന്നുംകൊണ്ടു ചോദിച്ചു. 'അങ്ങയുടെ മുമ്പിൽ എന്താണു കാണുന്നത്?' വ്യാസദേവൻ പറഞ്ഞു. 'ഞാൻ നാലു കുണ്ഡങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ട്. പിന്നെ ഓരോ കുണ്ഡങ്ങളുടെ അരികത്തു ഓരോ മഹർഷിമാർ നില്ക്കുന്നതും കാണുന്നുണ്ട്. ഓരോ മഹർഷിമാരുടെ അടുക്കൽ വികൃതാകൃതിയോടുകൂടിയ ഓരോ മനുഷ്യനേയും കാണുന്നുണ്ട്.' മാർക്കണ്ഡേയൻ പറഞ്ഞു. 'മഹർഷിമാർ ചെയ്യുന്നതു എന്താണെന്നു വളരെ ശ്രദ്ധയോടുകൂടി നോക്കിക്കണ്ടാലും.'

വ്യാസദേവൻ ശ്രദ്ധയോടുകൂടി നോക്കിത്തുടങ്ങി. ഒരു മഹർഷി 'ഭൂർഭുവഃസ്വഃ സ്വാഹാ' എന്ന മന്ത്രോച്ചാരണം ചെയ്തുടനെ ഇളക്കമില്ലാത്ത ഇടിമിന്നലിനു തുല്യമായ ഒരു ദേവീസ്വരൂപം കുണ്ഡത്തിൽനിന്നു പുറത്തേക്കു വന്ന് ആ മഹർഷിയുടെ പൂജയെ സ്വീകരിച്ചു. പിന്നെ മഹർഷി തന്റെ സമീപത്തു നില്ക്കുന്ന വികടാകാരനായ മനുഷ്യന്റെ ചെവിയിൽ മന്ത്രം ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്തു. തദനന്തരം ദേവി മന്ദഹാസം ചെയ്ത് തന്റെ തേജോമയമായ കൈകൊണ്ടു മനുഷ്യന്റെ ശിരസ്സു തലോടി മറയുകയും ചെയ്തു. ദേവിയുടെ കരസ്പർശത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യംകൊണ്ടു ആ മനുഷ്യന്റെ ആകൃതിക്കു ഒരു മാറ്റം സംഭവിച്ചു. മുമ്പിലത്തെ ബീഭത്സാകൃതിയും വികൃതവേഷവും തീരെ പൊയ്പ്പോയി. അയാൾ, അസാമാന്യവീര്യത്തോടുകൂടിയ രാജചക്രവർത്തിയുടെ രൂപം ധരിച്ചുനില്ക്കുന്നതു വ്യാസദേവൻ കണ്ടു. മറ്റുള്ള മൂന്നു മഹർഷിമാരും ആ വിധംതന്നെ ചെയ്തു. ദേവി അവരുടേയും പൂജകൾ സ്വീകരിച്ചു. അവരുടെ ശിഷ്യന്മാരേയും ദേവി തൊട്ടുതലോടി. അവരും രൂപാന്തരത്തെ പ്രാപിച്ച് ദിവ്യരൂപം ധരിച്ചു. പെട്ടെന്നു അവരെല്ലാം മറയുകയുംചെയ്തു.

മാർക്കണ്ഡേയൻ പറഞ്ഞു: 'അങ്ങു നാലു മഹർഷിമാരെ കണ്ടുവല്ലോ. അവർ ജമദഗ്നിയുടേയും പരാശരന്റേയും വസിഷ്ഠന്റേയും വിശ്വാമിത്രന്റേയും കുലത്തിൽ ജനിച്ചവരാണ്. ഇവരുടെ ശിഷ്യന്മാർ ആദ്യം ഖസൻ, ഭില്ലൻ, പുളിന്ദൻ, കോലൻ; എന്ന പേരുകളായിരു

ന്നു. സ്വാഹാദേവിയുടെ കരസ്പർശംകൊണ്ടു പരിശുദ്ധന്മാരായിട്ട് അവർ പ്രമാരൻ, പ്രതിഹാരൻ, മഹോഡയൻ, ചൌഹാനൻ എന്ന പേരുകൾ സിദ്ധിച്ചു. സമുദായദ്രോഹികളും ധർമ്മദ്വേഷികളുമായ ക്ഷത്രിയന്മാരെ നശിപ്പിക്കാനാണ് ഈ അഗ്നികുലത്തിന്റെ സൃഷ്ടി. അത് അങ്ങ് സ്വന്തം കണ്ണുകൊണ്ടു കണ്ടുവല്ലോ.'

'അസത്തിൽനിന്നു സത്ത് ഉണ്ടാവുന്നതല്ല. അനന്തമായ അണുവിൽനിന്നാണ് പരമപുരുഷന്റെ ആവിർഭാവം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയാകാശത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന കൌസ്തുഭരൂപിയായ സൂക്ഷ്മശരീരത്തിൽനിന്നാണ് ഗ്രഹങ്ങൾ ഭൂമി മുതലായവയുടെ ഉല്പത്തി. ഭൂമിയിൽനിന്നു ജീവജാലങ്ങളുണ്ടായി. വളരെ നികൃഷ്ടമായ ജീവശരീരത്തിന്റെ പരിണാമമാണ് മനുഷ്യശരീരം.

'സകല ബ്രഹ്മാണ്ഡങ്ങളുടേയും പ്രതിബിംബസ്വരൂപമായ മനുഷ്യശരീരത്തെ നോക്കുക. അഭക്ഷ്യപദാർത്ഥങ്ങളെല്ലാം അഗ്നിസമ്പർക്കംകൊണ്ടു പ്രകൃതഭേദംവന്ന് വിശുദ്ധങ്ങളായിത്തീരുകയും ഭക്ഷ്യപദാർത്ഥങ്ങളായി പരിണമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മനുഷ്യർ ഭക്ഷിക്കുന്ന പദാർത്ഥങ്ങൾ ജഠരാഗ്നിയിൽ ദഹിച്ച് മാംസം, എല്ല്, മജ്ജ മുതലായവയായി പരിണമിക്കുന്നു. അചേതനമായ ജഡപദാർത്ഥം ചൈതന്യത്തോടുകൂടിയതായിട്ട് അനക്കം, മനനം, വിചാരം മുതലായ ക്രിയകളെ നിർവ്വഹിക്കുന്നു.

'സകലവും സ്വാഹാമഹാദേവിയുടെ ലീലയാണ്. പ്രകൃതിവാദികൾ അവളെ ആകർഷണശക്തി എന്നു പറയുന്നു. കാരണം അവൾ ശക്തിയാണ്. പാശ്ചാത്യമതക്കാർ അവളെത്തന്നെ സൃഷ്ടിയെന്നു പറയുന്നു. കാരണം അവൾ ആദ്യയാണ്. അദ്ധ്യാത്മവാദികളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ അവൾ ഇച്ഛാമയിയാണ്. കാരണം അവൾ ജ്ഞാനാഗ്നിശിഖയാണ്. അവളുടെ പവിത്രമായ മഹാമന്ത്രം 'ഭൂർഭുവഃസ്വഃ സ്വാഹാ' എന്നാകുന്നു.

'വ്യാസദേവാ! അങ്ങ് ആ മഹാമന്ത്രത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുന്നു. പുതുതായിട്ട് ഒരു വസ്തുവും സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നില്ല എന്ന തത്വം അങ്ങ് അറിയുന്നുവല്ലോ. ലോകത്തിലുള്ള പദാർത്ഥങ്ങളെല്ലാം ദ്രവീഭൂതമായിത്തീരുകയും പ്രകൃതഭേദത്തോടുകൂടിവരികയും പരിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടുവരികയും ചെയ്യുന്നതല്ലാതെ അവ പുതുതായി സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നില്ല. അങ്ങയുടെ ജ്ഞാനാഗ്നിക്കു ലോകത്തിലുള്ള പദാർത്ഥങ്ങൾക്കു മാററം വരുത്താനും അവയെ സംസ്കരിപ്പാനും ഉള്ള ശക്തിയുണ്ട്. പൂർവ്വാചാര്യന്മാരുടെ ആവാഹനംകൊണ്ടു സ്വാഹാദേവി പ്രത്യക്ഷയായിവന്ന് അസുരന്മാരും കാടന്മാരും ആയ ജാതിക്കാരുടെ സന്താനങ്ങളെ എങ്ങിനെ പരിശുദ്ധന്മാരാക്കിത്തീർത്ത് അവരെ രാജചക്രവർത്തിപദം അലങ്കരിപ്പാൻ യോഗ്യന്മാരാക്കിത്തീർത്തുവോ അപ്രകാരംതന്നെ അങ്ങയുടെ ആവാഹനംകൊണ്ടു ദേവി പ്രത്യക്ഷമായിവന്ന് മുമ്പ് ചെയ്തതുപോലെയെല്ലാം ചെയ്യും. അങ്ങയുടെ അഗ്നിസമ്പർക്കംകൊണ്ടു ആചാരഹീനന്മാർ സദാചാരത്തോടുകൂടിയവരായിത്തീരും. അപരിഷ്കൃതന്മാർ പരിഷ്കാരവിശിഷ്ടന്മാരായിത്തീരും. ഭേദം അഭേദമായിത്തീരും. നമുക്ക് ഇവിടെനിന്നു പോക.'

കെ. കണ്ണുണ്ണിനായർ ബി. ഏ., ബി. എൽ.

ഒരു തിട്ട് (തീട്ട്)

അതളിരെച്ചു നമ്മുടെ പെരുമ്പളം കരയിൽ നെടുമ്പുറത്ത കോമൻ നാരായണി ഇരവിയ്യും ചൊവ്വട്ടത്ത നാര്യപ്പനും എന്നാൽ പെരുമ്പളത്ത കിഴക്ക കായലിന്നും കഴക്കത്തിന്നും പടിഞ്ഞാറത്തക്ക വെമ്പനാട്ടുകായലിന്നും കഴക്കത്തിന്നും വടക്ക പടിഞ്ഞാറെ വട്ടതലെ കായലിന്നും കഴക്കത്തിന്നും കിഴക്ക വടക്ക പട്ടെകാട്ട കായലിന്നും കഴക്കത്തിന്നും തെക്ക ഇ നാല അത്തുക്കകത്തുള്ള പെരുമ്പളം തെക്കത്തുള്ള ആജാത്യസ്ഥാനങ്ങളും ഊരാഴ്മ പരിസ്ഥാനവും ഇല്ലാച്ചൊല്ലും ഇടവിലക്കം നെയ്യുകടയും ചങ്ങലവട്ടകയും പൊന്നംപെട്ടി വിളക്കത്തിയും നാരായവും വെള്ളിവടിയും പൊന്നും കാവിളുവാളും തൊട്ടികടക്കനും അത്തിലമുൻമുലയും ചെല്ലിച്ചകൊമ്പും നിങ്ങടെ ഭവനങ്ങളിൽ കല്യാണത്തിന തട്ടിട്ട കതുമാടവും ആനകെറി തൊഴകയും കുട്ടപന്തലും കടയും കൊട്ടും കൊടിയും കഴലും കൊമ്പും വാളും പരിചയും കത്തുവിളക്കും രണ്ടു കൈക്കുട്ടും വളയും പാട്ടും ആനന്തെളിടി കാതിലയും മുമ്പിനാല ചെരമാക്കളെ സ്ഥാനമായിട്ട ഉള്ളതാകകൊണ്ടു അപ്രകാരം മെലാൽ ആനന്തിരവരകാലത്തും നടന്നുകൊള്ളത്തക്കവണ്ണം കല്പിച്ചു നാം തീട്ടും തന്നിത എന്നാ കൊല്ലം ൯൮൮ മത മകരഞായറ്റിൽ കല്പിച്ചത ളിയച്ചെയ്ത ചിറക്കൽ കൊവിലകത്ത ഇരിന്നരുളെ. പട്ട്യത്തിൽ നാരായണൻ കൈയെഴുത്ത.

മെൽകാണുന്ന തീട്ട്, തിരുവിതാംകൂർ ൽ വൈക്കത്തിന്നു തെക്കു വടക്ക വെമ്പനാട്ടുകായലിന്റെ മദ്ധ്യത്തിലുള്ള പെരുമ്പളം കരയിൽ ഇ വീട്ടിൽ പരതെട്ടുള്ള കോമത്ത വൈനാമായ ആദവേലിപ്പണിക്കരുടെ ഭവനത്തിൽനിന്നു കിട്ടിയ ഒരു ചെമ്പുതകിട്ടിൽനിന്നു പകർത്തിട്ടുള്ളതാണ്. എഴുത്ത കണ്ടമാതിരി, യാതൊരു വ്യത്യാസവും വരുത്താതെ പകത്തിയിരിക്കുന്നു. ചിറക്കൽ കോവിലകത്തേക്കു ഈ നാട്ടിനോടുള്ള സംബന്ധം മുതലായി ചരിത്രസംബന്ധമായ സംഗതികളും പട്ട്യത്തിൽ നാരായണൻ എന്ന കൈപ്പടക്കാരന്റെ വീട് ഇപ്പോളുണ്ടോ എന്നുള്ള വിവരവും അറിഞ്ഞാൽകൊള്ളാമെന്നുണ്ട്. ചരിത്രാന്വേഷണതല്പരന്മാരുടെ ശ്രദ്ധയെ ഇതിലേക്കു ക്ഷണിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ചെമ്പേടിന്റെ തലയ്ക്കൽ രണ്ടാം പുറത്തു നാല് ഒപ്പും കാണുന്നുണ്ട്. തീട്ടു കൊടുത്ത തമ്പുരാന്റെ പേർ കാണുന്നില്ല.

ആർ. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള.

അഗ്നിപൎവ്വതങ്ങൾ.

ഭൂമിശാസ്ത്രപഠനമോ, മറ്റു ശാസ്ത്രീയാഭ്യസനമോ ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്ത സാധാരണക്കാൎക്കും അഗ്നിപൎവ്വതങ്ങൾ എന്താണെന്നും അവയുടെ ഉത്ഭവം എങ്ങിനെയാണെന്നും മറ്റുമുള്ള സംഗതികളെക്കുറിച്ച് ഒരു ഏകദേശജ്ഞാനം ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നുള്ള സങ്കല്പം കാലസ്ഥിതിക്കു അസ്ഥാനത്തിലാകയില്ലല്ലൊ. അപ്രകാരമുള്ളവൎക്ക് ലോകത്തിൽ ശക്തിയേറിയ അഗ്നിപൎവ്വതങ്ങൾ എവിടെയാണെന്നും അവയുടെ ആപല്ക്കരങ്ങളും അത്ഭുതകരങ്ങളുമായ പ്രവൃത്തികൾ എന്തെല്ലാമെന്നും അറിയുന്നതിന് ഒരു ജിജ്ഞാസ ജനിക്കുന്നതു കേവലം സഹജമാണ്.

അമേരിക്ക, ഇററലി, ജപ്പാൻ, യൂറോപ്പിന്റെ ചുറ്റും കിടക്കുന്ന ചില ദ്വീപുകൾ ആദിയായ സ്ഥലങ്ങളിലാണ് അഗ്നിപൎവ്വതങ്ങൾ ധാരാളമായി കാണപ്പെടുന്നത്. അഗ്നിപൎവ്വതങ്ങളുടെ വലിപ്പത്തെക്കുറിച്ച നമുക്ക് ആദ്യമായി അന്വേഷിക്കാം. കാസ്പ്പിയയിൽ ഉൾക്കടലിന്റെ തീരപ്രദേശങ്ങളിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന പൎവ്വതങ്ങൾ വിസ്താരത്തിൽ ഇളപ്പം കൂടിയവയാണ്. അവറ്റിനു സാധാരണയായി മൂന്നോ നാലോ നാഴികയിലധികം വ്യാസമുണ്ടായിരിക്കുന്നതല്ല. എന്നാൽ മറ്റുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ കാണപ്പെടുന്നവ മിക്കവാറും വലിപ്പം കൂടിയവയാണ്. അവറ്റിൽ പ്രാധാന്യമേറിയവ 'കൊട്ടോപാക്സി' (Cottopaxi), മെക്സിക്കോയിലുള്ള പൊപ്പൊക്യാറ്റപെൽ (Popocatepell)' 'ചിമ്പോറാസോ' (Chimborazo), 'സഹാമ' (Sohama) എന്നവയാണ്. മേൽപ്പറയപ്പെട്ടവയിൽ ഒടുവിലത്തേതിന്റെ ഉയരം 22,850 അടിയിൽ കവിഞ്ഞുപോകുമെന്നത്രേ കണക്കാക്കിയിരിക്കുന്നത്. ഏഷ്യാഖണ്ഡത്തിൽ നോക്കുകയാണെങ്കിൽ ജപ്പാൻരാജ്യം അഗ്നിപൎവ്വതങ്ങളുടെ ആസ്ഥാനമാണെന്നുതന്നെ പറയാം. അവിടത്തെ 'ഫൂജിയാമ' എന്ന പൎവ്വതത്തിനു 12,365 അടി ഉയരമുണ്ട്. പ്രസ്തുതപൎവ്വതം ജപ്പാൻകാർ ഒരു ദേവാരാധനാസ്ഥലമാക്കി വളരെ പരിശുദ്ധമായി സൂക്ഷിച്ചുവരുന്നു. ഈ കാരണത്താൽ ഇതിന്റെ പ്രവൃത്തികൾ ദോഷരഹിതങ്ങളാണെന്നു ധരിച്ചുപോകണ്ടാ. 'ഫൂജിയാമാ' പൎവ്വതത്തിന്റെ ജ്വാലാമുഖത്തിനു (Crater) ഉദ്ദേശം ഒരു മൈൽ വിസ്താരമുണ്ടെന്നറിയുമ്പോൾ അതിൽനിന്നുളവാകുന്ന അപകടങ്ങൾ ഊഹ്യമാണല്ലൊ.

അഗ്നിപൎവ്വതങ്ങളുടെ നാശനപ്രഭാവത്തെക്കുറിച്ചാണ് നമുക്കു രണ്ടാമതായി ചിന്തിപ്പാനുള്ളത്. എന്തെങ്കിലും ഒരു അഗ്നിപൎവ്വതം 'പൊട്ടുന്ന'തിനു സ്വല്പം മുമ്പായി ഇടിനാദതുല്യമായ ഒരു ഭയങ്കരശബ്ദം നമ്മുടെ ചെവികൾക്കു വിഷയീഭവിക്കുന്നു. ഈ ശബ്ദം ദീൎഘസമയത്തേക്കു നിലനില്ക്കുന്നില്ലെങ്കിലും, ആപത്തിൽനിന്നോടി രക്ഷപ്പെടുവാനാഗ്രഹിക്കുന്ന സമീപസ്ഥന്മാൎക്ക് ഇതു ധാരാളം ഒരു മുന്നറിവായിട്ടു പരിണമിക്കുന്നുണ്ട്. അല്ലു

നേരം കഴിഞ്ഞിട്ട ശബ്ദം കേൾക്കപ്പെട്ട ഭാഗങ്ങളെ നാം ദൃഷ്ടി പതിക്കുക. കത്തിത്തിളങ്ങുന്ന അഗ്നിജ്വാലയാൽ പ്രകാശിതമായി കാണപ്പെടുന്ന സ്ഥലം പർവ്വതമുഖമാണെന്ന നമുക്ക ദൃഢമായി വിശ്വസിക്കാം. ജ്വാലാമുഖത്തു പിന്നീട പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതു കാർമേഘംപോലിരിക്കുന്ന ആവിയും ഗന്ധകം മുതലായ പദാർത്ഥങ്ങൾ അടങ്ങിയ വിഷവായുക്കളുമാകുന്നു. സമീപത്തുള്ള ജീവജാലങ്ങൾ ഈ വിഷവായു ശ്വസിക്കേണ്ടിവന്നാൽ അവയ്ക്കു പ്രാണാപായം നിശ്ചയമാണ്. എന്നാൽ പ്രകൃതവായുവിന്റെ മരണകരമായ ഫലം ആദ്യകാലങ്ങളിൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. 'ജാവാ' എന്ന ദ്വീപിൽ ഒരു വിഷവൃക്ഷം (Deadly upas tree) നില്പുണ്ടെന്നും അതിന്റെ ചുറ്റും മേഞ്ഞുനടന്നു അതിൽനിന്നു വീഴുന്ന പഴങ്ങൾ ഭക്ഷിക്കുന്ന മൃഗങ്ങൾക്ക് ആ കാരണത്താൽ പെട്ടെന്നു ജീവനാശം സംഭവിക്കുന്നുവെന്നും പണ്ട് ഒരു കഥയുണ്ടായിരുന്നു. ഈ കഥയിലുണ്ടായിരുന്ന തെറ്റിദ്ധാരണ നവീനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പരീക്ഷാനന്തരം തീർത്തിരിക്കുന്നു. മേൽപ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ട വൃക്ഷത്തിന്റെ കനികൾ വിഷസമ്മിശ്രങ്ങളാണെന്ന നിസ്സംശയം സമ്മതിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവ ചുററും വ്യാപിക്കുന്ന വായുവിനെ മലിനപ്പെടുത്തത്തക്ക ശക്തിയുള്ളവയല്ലന്നാണു അവർ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നത്. അതിനാൽ മൃഗങ്ങളുടെ ജീവനാശത്തിന്നു സാക്ഷാൽ കാരണം ഈ വൃക്ഷമല്ലെന്നും പിന്നെയോ, ആ താഴ്‌വരയിലുള്ള ഒരു അഗ്നിപർവ്വതത്തിൽനിന്നും സദാ പ്രവഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതായി മുൻപറഞ്ഞ വിഷവായുക്കൾ മാത്രമാണെന്നും കാലാന്തരത്തിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. രണ്ടാമതായി അഗ്നിപർവ്വതത്തിൽനിന്നും പുറപ്പെടുകയാണെന്നു വളരെ വളരെ ഘനം കുറഞ്ഞതും നേരിയതുമായ ഒരു വക പൊടിയാണ്. കാറ്റിന്റെ ശക്തിയാലും മററും ഈ ധൂളിക്കൂട്ടങ്ങൾ വളരെ അകലെ ചെന്നു വീഴുന്നുണ്ട്. ഇപ്രകാരം ഈ പൊടികൾ എത്രയും വേഗത്തിൽ പ്രയാണം ചെയ്തു ദൂരസ്ഥലങ്ങൾ കരസ്ഥമാക്കിയതായി ഒരനുഭവം പറയാം. കോൺസിക്വിന (Consequina) എന്ന അഗ്നിപർവ്വതം ഒരിക്കൽ പിളർന്നപ്പോൾ അതിൽനിന്നും പ്രവഹിച്ച പൊടി 700-ാളം മൈൽ അകലത്തിരിക്കുന്ന കിംഗ്സ്റ്റിൻ നഗരത്തിൽ ചെന്നു വീണതായി ചരിത്രത്തിൽ കാണുന്നുണ്ട്. അവസാനമായി അഗ്നിപർവ്വതങ്ങളിൽനിന്നും തീപിടിച്ചു പഴുത്തിരിക്കുന്ന ചില ലോഹങ്ങളും ചില ദ്രാവകദ്രവ്യങ്ങളും പുറപ്പെടുന്നു. ഈ വക സാധനങ്ങളാണ് കഠിനതരങ്ങളായ പല നാശങ്ങൾക്കും ഹേതു.

ലോകത്തിൽ നാശം വരുത്തിയിട്ടുള്ള അഗ്നിപർവ്വതങ്ങളിൽ ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്ത ഒന്നാണ് മോണ്ടപെലി. ഇതു പൊട്ടിപ്പിളർന്നപ്പോളുണ്ടായ അനർത്ഥഫലങ്ങൾ ഭീകരതമമായിരുന്നു. എത്രയായിരം ജീവനാണ് ഒരു നിമിഷംകൊണ്ടു നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയതു! സെൻറ്പീയറി എന്നപേരായ നഗരം കേവലം നാമാവശേഷമായിപ്പോയെന്നു ചരിത്രകാരന്മാർ എഴുതിയിരിക്കുന്നു. ഈ പർവ്വതം പൊട്ടിയപ്പോളുണ്ടായ മുഴക്കം 850 നാഴിക ദൂരെയുള്ള

സ്ഥലങ്ങൾവരെ കേൾക്കപ്പെട്ടുവെന്നു പറയുന്നതിൽ യാതൊരു അതിശയോക്തിയുമില്ലാ. ഇതുപോലെയുള്ള ഭയങ്കരങ്ങളാകിയ അമേരിക്കായിലുള്ള അഗ്നിപർവ്വതങ്ങളും പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ അടുത്ത കാലത്ത് അതായതു 1914-ൽ 'കാലിഫോർനിയാ' പർവ്വതം പിളർന്നു വന്നമാനം വായനക്കാർ ഓർക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കുമല്ലോ. അതിനാൽ അത് ഇവിടെ പറയുന്നില്ലാ. വിസൂവസ് എന്ന പർവ്വതം മിക്കവർക്കും പരിചയപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒന്നായിരിക്കണം. ഒന്നാംശതാബ്ദത്തിൽ ഇതു പൊട്ടിയപ്പോളുണ്ടായ സംഭവങ്ങൾ അത്യത്ഭുതകരങ്ങളായിരുന്നു. ഭൂമിയുടെ അന്തർഭാഗത്തു ചൂടുപിടിച്ചുരുകിക്കിടന്നിരുന്ന കല്ലു, മണ്ണ് മുതലായ വസ്തുക്കൾ ചുറ്റുമുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ ചെന്നുവീഴുകയും തന്നിമിത്തം പ്രസ്തുതസ്ഥലങ്ങൾ 20 അടി പൊക്കംവരെ പൊടിമണ്ണിനാൽ മൂടപ്പെട്ടുപോകയും ചെയ്തുവെന്നുള്ളതെല്ലാം വാസ്തവസംഗതികളാണ്. ഈ പർവ്വതമുഖത്തുനിന്നു കത്തിജ്വലിച്ചിരിക്കുന്ന വിവിധസാധനങ്ങൾ, പുക, പൊടി, മുതലായവ സദാ പുറപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ ഇത് ഭൂഗർഭശാസ്ത്രികൾക്ക് ഏറ്റവും അത്ഭുതകരവും ഭയജനകവുമായ ഒരു കാഴ്ചയായിട്ടാണ് ഇരുന്നിരിക്കുന്നത്. ഇതുപോലെ അപായകരങ്ങളായ പർവ്വതങ്ങൾ ലോകത്തിൽ ഇപ്പോൾ ആകെ 197-നോളം കണ്ടെത്തപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. മേൽപ്പറഞ്ഞസംഗതികളിൽനിന്നെല്ലാം അഗ്നിപർവ്വതങ്ങൾ ലോകത്തിലെ അത്ഭുതകാഴ്ചകളിലൊന്നാണെന്നു നാം ദൃഢമായി ധരിക്കുന്നു.

പി. റി. വറുഗീസ്.

പുസ്തകവായന.*

കലിയുഗത്തിലുള്ള സ്നേഹിതന്മാരെന്തൊരുവകക്കാരാണ്! നല്ല കാലത്തു സ്നേഹിതന്മാർ തന്നെ; സഹായം ചെയ്യുവാനും സഹാനുഭൂതി പ്രകടിപ്പിക്കുവാനും തയ്യാർ തന്നെ. നല്ല കാലം പോയി ദുഷ്കാലം വരുന്ന സമയം സ്നേഹം അയഞ്ഞുതുടങ്ങുന്നു. സഹാനുഭൂതി പ്രകടിപ്പിക്കുകയും സഹായം ചെയ്യുകയുമില്ലെന്നല്ലാ ആളെ അറിയുവാൻകൂടി സാധിക്കുകയില്ല. പക്ഷെ പുസ്തകത്തിനു നാവധി വിശേഷഗുണങ്ങളുണ്ട്. പുസ്തകത്തിൽ സമയത്തിന്റെ പ്രഭാവം അല്പം പോലും ഫലിക്കുന്നതല്ല. തന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നവൻ ദുഷ്കാലമായാലും വേണ്ടതില്ലാ നല്ല കാലമായാലും വേണ്ടതില്ലാ താൻ ഉന്മുഖം കാണിക്കയാകട്ടെ, പുഞ്ചിരി ഇടുകയാകട്ടെ ചെയ്യാതെ ഒരേ നിലയിൽത്തന്നെ ചെയ്യുന്നു.

ക.

* ഈ ലേഖനത്തിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾ 'വിദ്യാർത്ഥി' എന്ന ഹിന്ദിമാസികയിൽനിന്നെടുത്തതാകുന്നു.

പുസ്തകം വർത്തമാനാവസ്ഥയിലും, ഭവിഷ്യത്സമയത്തിലും ഒരേ മാതിരി തന്നെ കാട്ടിലെന്നപോലെ വീട്ടിലും, ദുഃഖത്തിലെന്നവണ്ണം സുഖത്തിലും, എന്തിനധികം പറയുന്നു, സകലസമയത്തും മുഖത്തെ വിറപ്പിക്കയോ കപടമായവണ്ണം നടിക്കയോ ചെയ്യാത്ത നമ്മെ സകൃപകടാക്ഷം ധൈര്യഗാംഭീര്യാദ്യുൽകൃഷ്ടഭാവങ്ങളാൽ നല്ല വഴിയെ കാണിച്ചുതരുന്നു. യൌവനത്തിൽ ജ്ഞാനവിതരണവും ഉപദേശവും ചെയ്യുകയും, വാർദ്ധക്യത്തിൽ ഉന്മേഷത്തെ ഉദിപ്പിച്ചു സമയത്തെ ന്യായ്യമായവിധത്തിൽ വ്യതീതമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പുസ്തകങ്ങളുടെ നിവാസസ്ഥാനം നമ്മുടെ ഹൃദയമാകുന്നു. കവികളുടെ സൂക്തികൾ നമ്മുടെ മനോവീഥിയിൽ പ്രവഹിക്കുന്നു. യൌവനാവസ്ഥയിൽ നാം അവയെ പഠിക്കയും ആമരണം വിസ്മരിക്കാതിരിപ്പാൻ പ്രയത്നിക്കയും ചെയ്യുന്നു. നമ്മുടെ വിദ്യാവിജ്ഞാനാദികൾ സദ്ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെയും കൃപാദൃഷ്ടികളുടെ ഫലമാകുന്നു.

സമയത്തെയും ആവശ്യത്തെയും അനുസരിച്ച് ഉത്തമപുസ്തകങ്ങളിലുള്ള സന്മാർഗ്ഗങ്ങളായ ഉപദേശങ്ങൾ മനുഷ്യരെ പാപകർമ്മകരണത്തിൽനിന്നു രക്ഷിക്കയും, ആത്മാവിനെ സദാ പവിത്രമാക്കി വെപ്പാൻ ഉത്സാഹിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നുവെന്നു മാത്രമല്ല കർത്തവ്യപരായണന്മാരാക്കിത്തീർക്കയും ചെയ്യുന്നു. 'ഉത്തമോപദേശങ്ങളെ കാര്യരൂപമായി പരിണമിപ്പിക്ക' എന്നത് ഉത്തമോപദേശമല്ലയോ? മനുഷ്യർ പഠിക്കുന്നതിനെ പുനരാലോചിക്കയും സ്വല്പസമയാനന്തരം ആലോചനയെ അനുകരിച്ചു തങ്ങൾ ആചരിക്കയും ചെയ്യാതിരിക്കയില്ലെന്നു നമുക്ക് ആലോചിച്ചാൽ അറിയാവുന്നതാണ്. പ്രിയവായനക്കാരേ! നോക്കുവിൻ! ശ്രേഷ്ഠനായ ദുര്യോധനൻപോലും അല്പതേജസ്വിയായ അർജ്ജുനൻ ഗഹനമായ ആരണ്യത്തിൽ പോയി, ദിവ്യാസ്ത്രത്തെ സമ്പാദിക്കയും, പാർവ്വതീജാനിയെ പ്രത്യക്ഷമാക്കുവാൻവേണ്ടി നിയമാദികളും ബ്രഹ്മചര്യവ്രതത്തെ പരിപാലിച്ചു കഠിനതപസ്സു ചെയ്കയും, സ്വച്ഛന്ദാനുസാരേണ സമാഗതയും അംഗനാരത്നവുമായ ഉർവ്വശിയെ പരിത്യജിക്കയും ചെയ്തു— എന്നുള്ള ഭാഗം വായിക്കുന്ന ഏതൊരു മനുഷ്യനാണ് അർജ്ജുനന്റെ അസാധാരണ ധാരണാശക്തിയെ പ്രശംസിക്കയും, അർജ്ജുനനെപ്പോലെ അല്പകാലമെങ്കിലും ബ്രഹ്മചര്യവ്രതത്തെ പരിപാലിക്കയും ചെയ്യുവാനാഗ്രഹിക്കാത്തത്? 'അനവധി പ്രാവശ്യം ചെയ്ത അപകാരത്തെ ഗണിക്കാതെ ദുഷ്ടനായ ദുര്യോധനനെ ധർമ്മപുത്രർ മാപ്പാക്കുന്നു' എന്നുള്ള സ്ഥലം വായിക്കുന്ന ഏതവനാണ് ക്ഷമാശീലനാകുവാനാഗ്രഹിക്കാത്തത്? ദേവവ്രതൻ താൻ ചെയ്ത ഭയങ്കരപ്രതിജ്ഞയെ ജന്മപര്യന്തം പരിപാലിച്ചു എന്നുള്ള ഭാഗം വായിക്കുന്ന ഏതവനാണ് താനും പ്രതിജ്ഞയെ രക്ഷിക്കണമെന്ന സുബുദ്ധി ഉളവാകാതിരിക്കുന്നത്? കേവലം പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യുകയും അതിനെ രക്ഷിക്കയും ചെയ്താൽ ജന്മസാഫല്യം വന്നു എന്നല്ല ഞാൻ പറയുന്നത്. പൂർവ്വോക്തയോഗ്യപുരുഷന്മാർ എത്രവിധം അഭ്യാസങ്ങൾ തങ്ങളുടെ

പ്രതിജ്ഞയെ പരിപാലിച്ചുവോ അതേ മാതിരി പുനഃപുനഃ ധൎമ്മഗ്രന്ഥങ്ങളെ വായിച്ചും, ആലോചിച്ചും, അവയിലുള്ള ഉത്തമോപദേശങ്ങളെ അനുസരിച്ചു നമുക്കും നമ്മുടെ ആചാരത്തെ പരിശുദ്ധമാക്കിത്തീൎപ്പാൻ സാധിച്ചെന്നു വന്നേക്കാം. ഇതിനുവേണ്ടിയാകുന്നു നമ്മുടെ പൂൎവ്വന്മാർ സദ്ഗ്രന്ഥങ്ങളേയും, ധൎമ്മപുസ്തകങ്ങളേയും രാവിലെ വായിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നത്. പ്രാതഃകാലത്തു നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിൽ പതിയുന്ന ഭാവം നമ്മളെ സല്ക്കൎമ്മം ചെയ്യുവാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു.

ഗ്രന്ഥകൎത്താക്കന്മാർ പുസ്തകദ്വാരാ അമരന്മാരായിത്തീരുന്നു. അവർ സ്വകൃതപുസ്തകദ്വാരാ സൎവ്വദേശങ്ങളിലും ചുറ്റി സഞ്ചരിച്ചു സൎവ്വൎക്കും ഏകരൂപ്യേണ ഉപദേശം ചെയ്യുന്നു. നാം അവരെ ഗുരുക്കന്മാരെപ്പോലെ വിചാരിച്ചു പൂജിക്കുകയും ആദരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കാളിദാസൻ ജീവിച്ചിരുന്ന സമയം ഒരിക്കലെങ്കിലും ഇംഗ്ലണ്ടിലോ അമേരിക്കയിലോ പോയതായി കേട്ടിട്ടില്ല. അദ്ദേഹം പരലോകപ്രാപ്തനായിട്ടുകൂടി 'ശകുന്തള'യുടെ കൃപയാൽ സകല ദിക്കുകളിലും പ്രചരിച്ചിരിക്കുന്നു. ചന്തുമേനവൻ വളരെ കാലം മുമ്പു സ്വൎഗ്ഗവാസിയായെങ്കിലും 'ഇന്ദുലേഖ'യുടെ സഹായത്താൽ കേരളം ഒട്ടുക്കു ചുറ്റിസ്സഞ്ചരിച്ചുവരുന്നു. ഇതേമാതിരി വേദപാരംഗതനായ വേദവ്യാസൻ, ആദികവിയായ വാല്മീകി മുതലായവരും പുരാണാദിദ്വാരാ അമരന്മാരാകുന്നു. തങ്ങളുടെ ഉത്തമവിചാരാദികളാൽ പൂജ്യന്മാരാകുന്നു. പൂൎവ്വോന്നമഹൎഷികൾ അവരുടെ ഉത്തമവിചാരങ്ങളെ നമുക്കുവേണ്ടി പുസ്തകരൂപമായി ഉപേക്ഷിച്ചുപോയിരുന്നില്ലെങ്കിൽ സാധാരണ മൃതന്മാരായ മനുഷ്യരെപ്പോലെ അവരേയും വിചാരിക്കുമായിരുന്നു.

ഇവയെല്ലാം പുസ്തകങ്ങളുടെ പ്രശംസയിൽ കവിഞ്ഞുകൂടി. വിദ്യാനുരാഗികളായ എല്ലാ മനുഷ്യരും, ഉത്തമപുസ്തകങ്ങളിൽനിന്നു ലാഭത്തെ എടുക്കുകയും, തദുപദേശാനുസാരേണ തങ്ങളുടെ ആചാരത്തെ പരിശുദ്ധമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നെന്നതിനാൽ സിദ്ധിച്ചു. യഥാവിധി വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്തശേഷം ലോകത്തിൽ ചിരകാലം ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഉത്തമപുസ്തകങ്ങളെ എഴുതുവാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടതും അത്യാവശ്യമാകുന്നു. പരന്തു, പ്രസ്സ്മാന്മാരുടെ കൃപാകടാക്ഷത്താൽ ചീത്തയും നല്ലതുമായ പുസ്തകങ്ങൾ വൎദ്ധിച്ചുവരുന്ന ഇക്കാലത്തു വളരെ ആലോചിച്ചുവേണം പുസ്തകത്തെ തിരഞ്ഞെടുപ്പാൻ. ഈ ലേഖനത്തെ ഇവിടെ സമാപിച്ചു, 'ഇമൎസൻ' എന്ന പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്റെ മൂന്നു ഉപദേശങ്ങളെക്കൂടി വായനക്കാരുടെ മുമ്പിൽ വെച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

1. സാഹിത്യസംബന്ധികളായ നൂതനപുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കരുത്. പുസ്തകം അച്ചടിച്ചശേഷം ഒരു വൎഷം കഴിഞ്ഞു വായിക്കുക.

2. അതിപ്രസിദ്ധപുസ്തകങ്ങളെ മാത്രം വായിക്കുക.

3. തനിക്കു രുചിയില്ലാത്ത വിഷയത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പുസ്തകങ്ങളെ സ്വപ്നത്തിൽ

കൂടി നോക്കുക. ലാർഡ് 'ലിട്ടൻ' പറയുന്നതു നോക്കുക:—

1. വിജ്ഞാനസംബന്ധികളായ നവീനപുസ്തകങ്ങളെ വായിക്കുക.

2. സാഹിത്യസംബന്ധികളായ പ്രാചീനപുസ്തകങ്ങളെ പഠിക്കുക.

3. സമയം സ്വല്പവും അമൂല്യവുമാകുന്നതിനാൽ എല്ലാ വിഷയങ്ങളിലും ഉള്ള നല്ല നല്ല പുസ്തകങ്ങളെ അദ്ധ്യയനം ചെയ്യുക.

ഹരിപ്പാടത്തിലെ ഒരു വിദ്യാർത്ഥി.

ഞങ്ങളുടെ വായനശാല.

൧ കല്യാണികല്യാണം:— (കെ. സി. നാരായണൻനമ്പ്യാർ ഉണ്ടാക്കിയതു; വില ൪ ക)

ഒമ്പതദ്ധ്യായമുള്ള ഈ ഖണ്ഡകാവ്യം രണ്ടു സംഗതികളെക്കൊണ്ടു പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമായിരിക്കുന്നു. ഒന്നാമത്, ഇതിലെ പ്രമേയം നായന്മാരുടെ സമുദായപരിഷ്കാരത്തെസ്സംബന്ധിച്ചു സാരമായ പല വിചിന്തനങ്ങൾക്കും ഇട കൊടുക്കുന്ന ഒന്നാണ്; രണ്ടാമത് ഇതിലെ കവിതാരീതി സൂക്ഷ്മദർശികളായ ഗ്രന്ഥനിരൂപകന്മാരുടെ നിരൂപണത്തിനു വിഷയീഭവിക്കേണ്ടുന്ന ഒന്നാകുന്നു.

കേരളീയരെല്ലാവരും 'പരിഷ്കാരം, പരിഷ്കാരം' എന്ന മന്ത്രവും ജപിച്ചുകൊണ്ടു പഴയ നടപടികളേയും ആചാരങ്ങളേയും പരിഷ്കരിക്കുവാനായി പരിശ്രമിക്കുന്ന കാലമാണല്ലോ ഇത്. ഇക്കൂട്ടത്തിൽ പലതുകൊണ്ടും പ്രാധാന്യം വഹിക്കുന്ന നായന്മാരുടെ ശ്രമം ഒട്ടും പിന്നോക്കമല്ല. ദേശഭേദംകൊണ്ടും അവാന്തരജാതിഭേദംകൊണ്ടും ഭിന്നിച്ചുകിടക്കുന്നവരും വാസ്തവത്തിൽ നായന്മാർ എന്ന വർഗ്ഗത്തിൽ പെടുന്നവരും ആയ സമുദായക്കാർ തമ്മിൽ 'കൊള്ളക്കൊടുക്ക'യും 'കൂടിക്കഴിച്ചലും' തുടങ്ങണം; ഇതര സമുദായക്കാരുടെ ആചാരത്തിൽനിന്നു ഭേദം വിലക്ഷണമായവിധം കന്യകമാർക്കു 'താലികെട്ടുക' എന്നൊരു നടപടിയുള്ളതു നിറുത്തൽചെയ്യണം; താലികെട്ടുകല്യാണത്തിനു മുമ്പ് ഒരു കന്യക ഋതുവായാൽ ഭ്രഷ്ടെന്നുള്ള വെപ്പ് വേണ്ടെന്നു വെക്കണം; എന്നു തുടങ്ങി നായർസമുദായത്തിലെ പരിഷ്കാരികൾക്കുള്ള അഭിപ്രായങ്ങളെ ഒട്ടുക്കാലും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പരാമർശിച്ചിട്ടുണ്ട്. വടക്കെ മലയാളത്തിലുള്ള ഒരു പഴയ നായർ തറവാട്ടിലെ കന്യകയെ തിരുവനന്തപുരത്തുകാരനായ ഒരു തമ്പി സംബന്ധം കഴിച്ചു എന്നുള്ളതാണ് ഇതിലെ കഥാവസ്തു. കഥയെപ്പറ്റിയോ കഥാപാത്രങ്ങളെപ്പറ്റിയോ അധികം വിസ്തരിക്കേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ഒരു കവിയുടെ ധർമ്മം, പ്രധാനമായി, താൻ നന്നാക്കിവർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ള പാത്രങ്ങളുടെ ഗുണങ്ങളെ വായനക്കാരെക്കൊണ്ടു അനുകരിപ്പിക്കയും ചീത്തയാക്കിക്കാ

ണിപ്പിട്ടുള്ള പാത്രങ്ങളുടെ മനോഭാവങ്ങളെ നിരസിപ്പിക്കുകയുമാണല്ലോ. ഈ ധൎമ്മം കവിഎങ്ങിനെ സാധിക്കുന്നു? കവിതയിലുള്ള രസത്താൽ വായനക്കാരെ ആകൃഷ്ടരാക്കുന്നതുകൊണ്ടാണിതു സാധിക്കുന്നത്. പാത്രങ്ങളുടെ തന്മയത്വം, തദാശ്രയമായി കഥാവസ്തുവിൽ ഉണ്ടാകുന്ന സത്യത്വബുദ്ധി, ഇതു രണ്ടും നിമിത്തം വ്യഞ്ജിക്കുന്ന രസം എന്നിവയാലാണ് കവി ഈ കൃത്യം നിൎവ്വഹിക്കുന്നത്. പ്രകൃതത്തെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഈ വിഷയത്തിൽ കവി വളരെ വിജയം നേടിയിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. പത്മനാഭൻ തമ്പിയുടെയും കല്യാണിയുടെയും സമാഗമത്തെപ്പറ്റിയും, അതിനുണ്ടായ കാരണത്തെപ്പറ്റിയും എവൎക്കും ഒരു പക്ഷപാതം തോന്നാനിടയാകയില്ല. കഥാവസ്തു യഥാൎത്ഥത്തിൽ കവിയുടെ സ്വകപോലകല്പിതമാണെങ്കിലും സാക്ഷരന്മാരായ സഹൃദയന്മാൎക്ക് ഇതു യഥാൎത്ഥമാണെന്നു തന്നെ തോന്നിപ്പോകുന്നു.

ഇതിലെ കവിതാരീതിക്കുള്ള ഒരു പ്രത്യേകഗുണം അക്ലിഷ്ടതയാണ്. നമ്പ്യാരുടെ കവിത 'ബാലാദിരമ്യ'മാണ് അല്ല; നേരെ മറിച്ച് 'സ്വയമേവാഗത'യാണ്. കവിതാകാമിനിയുമായി വലിയ പ്രണയകലഹം കഴിച്ച് വളരെ അനുധ്യാനം ചെയ്തതിനു ശേഷം ഒരു വിധം സിദ്ധസാദ്ധ്യന്മാരാവുന്ന കവികളെയാണ് ഇന്നത്തെ സാഹിത്യലോകത്തിൽ അധികം കാണുന്നത്. അവരൊക്കെ 'കവിതയുണ്ടാക്കുക'യാണു ചെയ്യുന്നത്. നമ്പ്യാൎക്കാ കവിത 'ഉണ്ടാവുക'യാകുന്നു. താൻ വിചാരിക്കുന്ന അൎത്ഥത്തെ വിശദമാക്കുവാനുള്ള പദങ്ങൾ ഈ കവിക്കു സുലഭമാണ്. രചനയും വളരെ സുഖമുള്ളതാണ്. ഇതിനു എത്ര ഉദാഹരണം വേണമെങ്കിലും ഇതിൽ സുലഭമാകുന്നു. നോക്കുക:—

"എന്തോ ഹേ! മനുഷ്യത്തിടത്തിൽമുതലി-
ല്ലാതായിവന്നോ, മേൽ-
സ്വതന്ത്രാവശ്യമതിന്നിങ്ങനെത്തു കഥയാ-
ണെത്രയും ദുസ്സഹിക്കണോ?
സന്താനത്തിനു, താലി വേണം, ചരടെ-
ന്നാലും ധരിപ്പിക്കണം-
നന്നായ്വന്നു! വിവേകബുദ്ധികൾ പിഴ-
ച്ചെന്നാകിൽ നന്നാകുമോ?
"അമ്മാമൻ പടുവൃദ്ധനാണു, കുനിസി-
ച്ചെന്തോ ചലിപ്പൂൎദ്ധിയോ-
ന്നമ്മാമന്നറിയുന്നു, കാൎയ്യമഖിലം
മറ്റാരു നോക്കീടുവാൻ?
ചുമ്മാ നിങ്ങളിയന്നതൊ ശരിയാ-
യില്ലാകട്ടെയൊത്തിനു-
ളമ്മാഹാത്മ്യമതേനിലക്കു നിലനി-
ൽക്കാനിനു താനല്ലയോ?
"താലികെട്ടു കഴിപ്പതിനു പണമി-
ല്ലെന്നാകിൽ മേനപ്പ്രാ-
താലികെട്ടിയവൻ കടം തരികയി-
ല്ലാതെന്തൊ പറഞ്ഞൊ മയോൻ?
പാലക്കാട്ടിലെഴുന്ന പട്ടരിക-
ത്തില്ലേ പണക്കാരനായ്?
കാലക്കേടിതു വേണ്ടതൊന്നുമവിടെ-
ത്തോന്നീലയെന്നായ് വരാം."

കല്യാണിയുടെ താലികെട്ടുകല്യാണം വേണ്ടെന്നുവെച്ചതിനെപ്പറ്റി നമ്പ്യാർ കുഞ്ഞൻനായരോടു മുള്ളുപറയുന്ന

മേൽകാണിച്ച പദ്യങ്ങൾ എത്രമാത്രം സരസങ്ങളായിട്ടുണ്ടെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

ശബ്ദങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുത്തു നിരത്തിവെച്ച്, അർത്ഥസംശയം വരുന്ന ദിക്കിൽ 'ഫുട്ടുനോട്ടം' കൊടുത്തു കാവ്യസൌധം കെട്ടിയുണ്ടാക്കുന്ന കവികൾ നമ്പ്യാരുടെ കവിത ഒന്നു വായിച്ചുനോക്കേണ്ടതാണ്. ഇതിൽ അനാവശ്യപദങ്ങൾ ഉണ്ടായേക്കാം; ചില പദങ്ങളേയും പ്രയോഗങ്ങളേയും വൈയാകരണന്മാർ സമ്മതിക്കാതിരുന്നേക്കാം; അലങ്കാരങ്ങൾ മതിയായില്ലെന്നും ചിലർക്കാക്ഷേപമുണ്ടായേക്കാം. എന്നാൽ അവയെല്ലാറ്റിലും നമ്പ്യാർക്കുള്ള അസാധാരണമായ വാസനാഗുണത്തെപ്പറ്റി ബഹുമാനം തോന്നാതിരിക്കയില്ല.

സമുദായപരിഷ്കരണസംബന്ധമായ ഈ സരസകാവ്യം ഉത്തരകേരളീയ നായർസമാജത്തിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയത് ഉചിതമായിട്ടുണ്ട്. ആവശ്യക്കാർ മംഗളോദയം കമ്പനിയിൽ ആവശ്യപ്പെടേണ്ടതാണ്.

വ. എന്റെ ശപഥം:— (പ്രസാധകൻ സി. എൻ. ശങ്കരൻ, ആനിഹാൾ, ചാലപ്പുറം; വില ൨ ണ.)

സി. ജിനരാജദാസ എന്ന മഹാൻ എഴുതീട്ടുള്ള "I promise" എന്ന ഇംഗ്ലീഷുപുസ്തകത്തിന്റെ മലയാളതർജ്ജമയാണ് "എന്റെ ശപഥം". ബാലോപദേശപരമായ ഈ പുസ്തകത്തിൽ 1 പ്രസന്നമുഖം, 2 മധുരവാക്ക്, 3 ഉത്തമവിചാരം, 4 വിശിഷ്ടപ്രവൃത്തി എന്നിങ്ങിനെ നാലു വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റിയാണ് പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ നാലു ഗുണങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചാണ് കുട്ടികളുടെ യോഗ്യതകണക്കാക്കേണ്ടതെന്നാകുന്നു ഗ്രന്ഥകർത്താവു സാധിച്ചിട്ടുള്ളത്. അതിനു വേണ്ടുന്ന യുക്തിപ്രമാണങ്ങളും ഉദാഹരണത്തിന്നായി ചില കഥകളും അതാതു സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഭംഗിയായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. സ്വാർത്ഥത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചു ലോകാനുഗ്രഹാർത്ഥമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നവനാണ് യഥാർത്ഥഗുരുവെന്നും, അങ്ങിനെയുള്ള ഗുരുവിന്റെ ശിഷ്യന്മാർ ഗുരുവിനോടുള്ള കർത്തവ്യം ഗുരുവിന്റെ ഉദ്ദേശസിദ്ധിക്കു സഹായിക്കുക മാത്രമാണെന്നും, ഉൽകൃഷ്ടമായ കാര്യം സാധിക്കുന്നതിനു 'പ്രസന്നമുഖം' മുതലായ ഗുണങ്ങൾ അത്യാവശ്യമാണെന്നും ആണ് ഈ പുസ്തകത്തിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാനുള്ളത്. സത്യം, ദയ, സ്വാഭിമാനം, സ്വാതന്ത്ര്യം മുതലായ ഗുണങ്ങൾ ബാലന്മാരിൽ ജനിപ്പിക്കുവാൻ ഈ പുസ്തകം വളരെ ഉപകരിക്കുന്നതാണ്. ഇന്നത്തെ ബാലന്മാരാണ് നാളെ പൌരന്മാരായിത്തീരുന്നതെന്നുള്ള വാസ്തവം ആലോചിച്ചുനോക്കിയാൽ ബാലന്മാരുടെ ഹൃദയത്തെ സംസ്കരിക്കേണ്ടുന്ന ആവശ്യം വ്യക്തമാകുന്നതാണ്. ആ വിഷയത്തിൽ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് അത്യന്താപേക്ഷിതമായ ഒരു പുസ്തകമാണിതെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. സി. ജിനരാജദാസ് അവർകളുടെ പ്രശാന്തഗംഭീരമായ ഒരു ഛായാപടം ഇതിന്റെ ആദിയിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ളതു വളരെ ഹൃദയാവർജ്ജകമായിരിക്കുന്നു.

---

൭. 'സ്വയംഭരണാധികാരം:—
(പരിഭാഷകൻ സി. വി. രവിശർമ്മരാജാ; പ്രസാധകൻ എം. കുഞ്ഞൻ മുതലിപ്പാട്, ചാവക്കാട്; വില രണ്ടര അണ.)

സുപ്രസിദ്ധനായ ബാലഗംഗാധര തിലകൻ അഹമ്മദ്നഗരത്തിൽവെച്ചു ചെയ്ത പ്രസംഗത്തിന്റെ പരിഭാഷയാണ് ഈ ചെറുപുസ്തകം. ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിനു സ്വയംഭരണാധികാരം കിട്ടുവാൻ അർഹതയുണ്ടെന്നു യുക്തിപ്രമാണങ്ങളോടുകൂടി സ്ഥാപിക്കുകയാണ് ഇതിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ഗംഭീരങ്ങളായ വിഷയങ്ങളെപ്പററി ലളിതമായും മധ്യസ്ഥനിലയിലും പ്രസംഗിച്ചു ഫലിപ്പിക്കുവാനുള്ള ശക്തിയാണ് തിലകന്റെ പ്രസംഗങ്ങൾക്കുള്ള പ്രത്യേകഗുണം. അത് ഏറെക്കുറെ ഈ പരിഭാഷയിലും കാണുന്നുണ്ട്. ഇതിന്റെ മൂലമായ "പ്രസംഗംകേട്ടപ്പോൾ കൊടുങ്കാററടിച്ചു വീശുന്ന സമയത്തു കോളിളകിമറിഞ്ഞു വല്ലാതെ ക്ഷോഭിച്ച ഒരു കടൽപോലെയായി ആ മഹാസഭ" എന്നു മുഖവുരയിൽ പറഞ്ഞുകാണുന്നു. ഇതു വായിച്ചാൽ അങ്ങിനെ ഒരു ശക്തി ഈ പ്രസംഗത്തിനുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കുവാൻ വയ്യ. അതിനു കാരണം, ഇതിലെ പ്രമേയത്തിനു മറാത്തിയിൽനിന്നു ഇംഗ്ലീഷിലും ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നു മലയാളത്തിലും പകർന്നപ്പോളുണ്ടായ വൈകല്യമായിരിക്കാം. രാജ്യകാര്യസംബന്ധമായ ഈ ചെറുപുസ്തകത്തിനു മലയാളത്തിൽ തീർച്ചയായും ഒരു സ്ഥാനത്തിനവകാശമുണ്ട്.

☞ യോഗക്ഷേമവായനശാലാസമിതി അയച്ചിട്ടുള്ള 'സാമൂതിരിമാർ', ബി. വി. ബുക്കുഡിപ്പോക്കാർ അയച്ചുതന്നിട്ടുള്ള പ്രഹസനമാലയിലെ ആദ്യത്തെ നാലു പുസ്തകങ്ങളും, മലബാർ ഹോംറൂൾ ആപ്പീസ്സിൽനിന്നയച്ചിട്ടുള്ള 'സ്വയംഭരണത്തിനുള്ള അർഹത' എന്നീ പുസ്തകങ്ങളും കൈപ്പററിയിരിക്കുന്നു. അഭിപ്രായം വഴിയെ.

മം. പ.

आवृतः तस्मिन् पक्षे जीवस्यैव जगदुपादानत्वेन सर्वसंबद्धत्वादावरणभङ्गार्था वृत्तिरिति विवेकः ॥

न्या–र– ननु कथमतिशीघ्रमेव मनसस्सूर्यमण्डलादिसंयोगः तत्राह । तस्येति । ननु मनसः इन्द्रियसंयुक्तत्वेपि घटादिसंयोगे मानाभावः । घटाद्यसंयुक्तभागावच्छेदेनैव इन्द्रिये तत्संयोगसंभवात् । न च विषये मनस्संयोगं विना विषयचैतन्याभिन्नप्रमातृचैतन्यरूपस्य विषयसाक्षात्कारस्यानुपपत्तिरिति वाच्यम् । विषयाकारायाः अनिर्गताया अपि इन्द्रियजन्याया मनोवृत्तेर्विषयसाक्षात्कारत्वसंभवात् आत्मसुखादौ मनःकरणस्यैव साक्षात्कारस्य वाचस्पतिमते स्वीकारात् । अथ विनिगमकाभावादिन्द्रिये घटादिसंयुक्तभागावच्छेदेनापि मनस्संयुज्यते । सावयवत्वाच्च युगपत् पादहस्ताद्यवच्छिन्नसुखदुःखादिपरिणामवत्त्वात् । किञ्च इन्द्रियसन्निकर्षं प्रति चाक्षुषादेः घटादिनिष्ठेन विषयतासंबन्धेनैवावच्छेदकतासंबन्धेनापि विनिगमकाभावेन कार्यतासंभवात् चाक्षुषादिमनोवृत्तेस्स्वविषयावच्छिन्नत्वसिध्या बहिर्निर्गमनस्यावश्यकत्वात्स्वेन घटादिसंयोगस्यापि संभवः । न च चक्षुरादेर्घटादिनिष्ठविषयताकत्वसिद्धौ विषयतासंबन्धेनेन्द्रियसन्निकर्षकार्यत्वस्यावश्यकतया सैव तत्र विनिगमिकेति वाच्यम् । विशिष्टविषयकबुद्धित्वेन बाधाभावादिकार्यत्वस्यावश्यकतया तत एवोक्तसिद्धिसंभवात् उक्तकार्यत्वस्यानावश्यकत्वात् । न च निर्विकल्पकप्रत्यक्षस्य उक्तसिध्यै तादृशमिन्द्रियसन्निकर्षकार्यत्वमावश्यकमिति वाच्यम् । उक्तप्रत्यक्षे मानाभावात् । न जातिमान् घटः इत्यादौ शुद्धघटत्वादिप्रकारताप्रयोजकत्वेन घटत्वादिनिर्विकल्पकं इति चेन्न । विजातीयसन्निकर्षत्वेनैव उक्तविषयताकधीहेतुत्वसंभवात् अनन्तकोटिनिर्विकल्पककल्पने गौरवादिति चेन् यथा हि घटादिसंसृष्टस्य मनसश्शरीरसंसर्गे मानाभावेन शरीरावच्छिन्नमनोभागावच्छिन्नचित्तस्य चाक्षुषादिकाले प्रमातृत्वसिद्धान्तानुपपत्तेः । तत्राह–सचेत्यादि–अवच्छिन्नः शरीरघटादितदन्तरालदेशेषु युगपत् संयुक्तः । तत्र दृष्टान्तमाह–चक्षुर्वदिति–चक्षुरादीन्द्रियस्य यथा जीवनदशायां न शरीरत्यागः जीवनादृष्टस्य तत्र प्रतिबन्धकत्वात् तथा मनसोपीत्यर्थः । कर्तेति–क्रियानुकूलेन्द्रियसंयोगादिव्यापारवत्त्वादिति शेषः । ज्ञानकर्मत्वस्य साधकं आवरणनिवृत्त्यादिरूपस्य ज्ञानक्रियाजन्यफलस्य संपादकम् । तत्र हेतुः अभिव्यक्तियोग्यत्वमिति–आवरणनिवृत्त्यादिरूपाभिव्यक्तिं प्रति कारणीभूताया वृत्तिज्ञानरूपक्रियाया योग्यतारूपमित्यर्थः । विषयसंसृष्टत्वभागावच्छिन्नक्रिया विषयनिष्ठाभिव्यक्तिजननयोग्या भवतीति भावः । प्रमातेति । प्रमानुकूलव्यापारवत्त्वादिति शेषः । प्रमाणमिति विषयसंसृष्टभागरूपप्रमातृभिन्नार्थे प्रमातृव्यापाराविशिष्टत्वात् तादृशप्रमां प्रति अयोगव्यवच्छेदेन कारणत्वाच्चेति शेषः । प्रमात्राप्या हि वृत्तिर्विषयेण संसृज्यते । विषयसंसृष्टभागयोगशून्या चेति भावः । प्रमितिरिति–अज्ञातविषयभागत्वादिति शेषः । तदुभयप्राधान्येन अज्ञातविषयाभिव्यक्तिरूपफलदर्शनेन तस्यैवाज्ञातविषयकत्वमिति भावः । अज्ञेति–जीवचैतन्यस्य

…ादिमनोयोगाभावेऽपि चाक्षुषानुत्पत्तिरूपातिप्रसङ्गभङ्गादित्यर्थः । न च चक्षुरादिमनोयोग… । चक्षुरादिविषयसंयोगस्य वा शक्तिविशेषे… हेतुत्वमित्यत्र विनिगमकाभावः । चक्षुरादि…योगस्य हेतुत्वे हेतुतावच्छेदकसंबन्धगौरवादिति भावः । ज्ञापितमिति मनसश्चक्षुरादीन्द्रियसंयोगेऽपि चाक्षुषानुत्पत्त्या इन्द्रियमनस्संयोगस्य चाक्षुषादिकं प्रति हेतुत्वं स्वीकरणीयं (ज्ञापनीयं) न तु मनस्संयुक्तेन्द्रियविषयसंयोगस्य मनस्संयुक्तेन्द्रियविषयसंयोगदशायां चाक्षुषानुत्पत्तेरिन्द्रियमनस्संयोगरूपकारणान्तरविरहादेवोपपत्तेः । इन्द्रियमनस्संयोगस्य हेतुत्वास्वीकारे च तदभावदशायां चाक्षुषानुत्पत्तेर्निर्वाहाय मनस्संयुक्तेन्द्रियविषयसंयोगस्यैव हेतुत्वं स्वीकरणीयं (ज्ञापनीयम्) । अन्यथा तदनिर्वाहात् । इति मनस्संयुक्तेन्द्रियविषयसंयोगस्य हेतुत्वज्ञापनेनेन्द्रियमनस्संयोगस्य … हेतुत्वमिति ज्ञापितमिति भावः । यद्वा एकमेव कारणत्वमित्यन्तग्रन्थस्य यथाश्रुत एवार्थः । मनोसंयुक्तचक्षुर्विषयसंयोगेति विषयासंयुक्तचक्षुर्मनस्संयोगोपलक्षणम् । तथा च मनोसंयुक्तचक्षुर्विषयसंयोगे विषयासंयुक्तचक्षुर्मनस्संयोगे च तादृशशक्तिविशेषास्वीकारेणेत्यर्थः । अथवा मनोसंयुक्तचक्षुर्विषयसंयोग इति तादृशचक्षुर्विषयसंयोगे विषयासंयुक्तचक्षुर्मनस्संयोगे वा सतीत्यर्थः । चक्षुर्विषयसंयोगमात्रदशायां चक्षुर्मनस्संयोगमात्रदशायां चे… भवत् । तादृशशक्तिविशेषास्वीकारेणेति …प्तिसंबन्धेन तादृशशक्तिविशेषविशिष्टस्य …धिकरणे अभावेनेत्यर्थः । तादृशशक्तिविशेषपर्याप्तेस्तदुभयस्मिन्नेव स्वीकारादिति भावः । अतिप्रसङ्गभङ्गादिति पर्याप्तिसंबन्धेन तादृशशक्तिविशेषविशिष्टस्यैव चाक्षुषादिहेतुत्वस्वीकारादिति भावः । दर्शिता चेयं रीतिः यद्यपि घटादिकार्यं प्रति तत्तत्कार्यानुकूलैकशक्तिमत्त्वेन कारणत्वे लाघवमित्यादिना शक्तिवादतरङ्गिण्यां रामरुद्रभट्टैः ॥

स च सावयवत्वात्परिणममानो देहाभ्यन्तरे घटादौ च सम्यग्व्याप्य देहघटयोर्मध्येऽपि चक्षुर्वदविच्छिन्नोऽवतिष्ठते । तत्र देहेऽन्तःकरणभागोऽहंकाराख्यः कर्तेत्युच्यते । देहविषयमध्यवर्तिदण्डायमानस्तद्भागो वृत्तिज्ञानाख्यः क्रियेत्युच्यते । विषयव्यापकस्तद्भागो विषयस्य ज्ञानकर्मत्वसंपादकमभिव्यक्तियोग्यत्वमित्युच्यते । तस्य च त्रिभागस्यान्तःकरणस्यातिस्वच्छत्वाच्चैतन्यं तत्राभिव्यज्यते । तस्य चाभिव्यक्तस्य चैतन्यस्य एकत्वेऽप्यभिव्यञ्जकान्तःकरणभागभेदात् त्रिधा व्यपदेशो भवति । कर्तृभागावच्छिन्नश्चिदंशः प्रमाता क्रियाभागावच्छिन्नचिदंशः प्रमाणं विषयगताभिव्यक्तियोग्यत्वभागावच्छिन्नश्चिदंशः प्रमितिरिति । प्रमेयं तु विषयगतं ब्रह्मचैतन्यमेवाज्ञातं तदेव ज्ञातं सत् फलम् । तत्र च यस्मिन् पक्षे अन्तःकरणावच्छिन्नो जीवः यस्मिंश्च पक्षे सर्वगतोऽसंगोऽविद्याप्रतिबिंबो जीवः तत्रोभयत्रापि प्रमातृचैतन्योपरागार्था विषयगतचैतन्यावरणभंगार्था चान्तःकरणवृत्तिः । यस्मिंश्च पक्षे विद्यावच्छिन्नस्सर्वगतो जीव